Traian Tandin

DOSARELE COMISARULUI TANDIN

Traian Tandin

DIN DOSARELE COMISARULUI TANDIN[1]

CRIMĂ PENTRU PEŞTOAICĂ

În dimineaţa zilei de 22 iulie 1977, pe strada Erugi, colţ cu strada Muntele Mic, din oraşul Caransebeş, a fost găsit cadavrul unui bărbat necunoscut, care prezenta urme de sugrumare, iar îmbrăcămintea îi era desfăcută, inclusiv pantalonii, având organele sexuale afară, iar buzunarele întoarse şi golite de conţinut.

Cu ocazia cercetării la faţa locului, au fost găsite mai multe obiecte, înscrisuri şi nasturi proveniţi de la îmbrăcămintea victimei, în jurul cadavrului şi în curtea cetăţeanului Luci Erevin din Caransebeş, strada Muntele Mic nr. 86 (un briceag cu lama introdusă între cărămizile gardului de zid, doi nasturi de sidef, multe capete de ţigări „Mărăşeşti” şi un pulover plin de noroi la spate).

Tot cu această ocazie, au fost găsite şi fotografiate mai multe fragmente de urme plantare de mărimea 43/44 cm. La 50 cm de capul victimei s-a găsit un bolovan, care, se observa, a fost scos de lângă zid – situat la 2 metri.

Identificarea victimei

Întrucât asupra cadavrului nu s-au găsit acte din care să rezulte identitatea acestuia, s-au efectuat o serie de verificări în oraşul Caransebeş şi în împrejurimile acestuia, reuşindu-se a se identifica victima cu ajutorul unui coleg de serviciu pe nume Ioan Pop, muncitor la Sectorul forestier Teregova, parchetul „Pusta”. Acesta, la morga

---

1 Aceste „*dosare*” s-au alcătuit pe baza celor publicate în perioada 2006 – 2008, în **jurnalul.ro**.

spitalului din oraşul Caransebeş, a recunoscut cadavrul ca fiind al numitului Gavril Strâmtoreanu, fiul lui Gheorghe şi Elena, născut la 5 mai 1927, în Vişeul de Jos, cu acelaşi domiciliu, muncitor la acelaşi parchet forestier.

Din primele verificări efectuate în oraşul Caransebeş, s-a stabilit că, în seara zilei de 21 iulie 1977, Gavril Strâmtoreanu a fost văzut în grădina restaurantului „*Pomul Verde*" unde căuta o femeie pentru a întreţine raporturi sexuale cu ea, spunând că pentru aceasta plăteşte oricât.

Aceste afirmaţii le-a făcut faţă de personalul feminin al restaurantului şi faţă de Damian Garas (ultima persoană care a văzut-o pe victimă în viaţă), conducător auto la taximetre, pe care l-a întâlnit în jurul orei 23: 45 la intersecţia străzilor Mihail Sadoveanu şi Libertăţii.

Constatările medico-legale

Raportul de constatare medico-legală a stabilit mai multe semne de violenţă la nivelul capului, feţei, gâtului şi în regiunea claviculară stângă – treimea medie.

Leziunea de la cap, aflată în regiunea tempo-parietală dreaptă, sub forma unui hematom pe o suprafaţă de un centimetru, cu strivirea ţesuturilor moi subcutanate, dar fără să intereseze casele calotei craniene, este explicată prin lovirea victimei cu o piatră.

Restul leziunilor, sub formă de excoriaţii şi hematoame aflate în regiunile menţionate, au fost create prin zgârieturi sau compresiune cu mâna, fapt ce duce la concluzia că moartea victimei Gavril Strâmtoreanu a fost violentă, fiind cauzată de asfixia mecanică produsă prin comprimarea cu mâna a căilor respiratorii superioare.

Victima a fost sugrumată în timp ce se găsea culcată la pământ, pe spate, fiind în stare de ebrietate. Ruperea testiculelor şi hainele pline de noroi indica o luptă între victimă şi agresor.

Buletinul de analiză biocriminalistică a evidenţiat că

sângele victimei avea grupa sanguină O I şi conţinea 2% alcool.

Ipoteze de lucru

Avându-se în vedere datele obţinute cu ocazia cercetărilor efectuate la faţa locului, a necropsiei şi a verificărilor întreprinse, au fost elaborate următoarele ipoteze:

1. Omorul a fost comis în scop de jaf de elemente infractoare din localitate, care se aflau în local în seara respectivă sau au întâlnit victima pe străzile din apropierea restaurantului.

2. Omorul a fost comis din răzbunare de colegii de muncă ai victimei, veniţi odată cu el la Caransebeş.

3. Omorul a fost comis de persoane din localitate, bolnave psihic pe fond sexual (perverşi sexuali).

4. Omorul a fost comis de către o femeie de moravuri uşoare, care a acostat victima în apropierea localului şi a condus-o în acel loc cu scopul de a o jefui.

Verificări şi cercetări

În cadrul primei ipoteze a fost instruită întreaga reţea a miliţiei oraşului Caransebeş, primindu-se o serie de informaţii care au semnalat mai multe elemente infractoare predispuse la comiterea unei astfel de fapte.

Au fost audiate şi cercetate peste 50 de persoane, infractori violenţi, existând suspiciuni şi asupra lui Luci Ervin, proprietarul imobilului în dreptul căruia s-a comis fapta. La data comiterii omorului acesta se afla internat în spitalul orăşenesc Caransebeş, situat în apropierea imobilului respectiv, de unde în permanenţă reuşea să plece la domiciliu, cât şi pentru a consuma băuturi alcoolice. Fiind etilic cronic şi violent a fost inclus în cercul de bănuiţi şi lucrat informativ în vederea stabilirii dacă are legătură cu cauza.

Pentru verificarea celei de-a doua ipoteze au fost efectuate verificări la locul de muncă al victimei, pe traseul parcurs de acesta din comuna Teregova până la Caransebeş şi la restaurantul „*Pomul Verde*”, stabilindu-se că, în ziua de 21 iulie 1977, au mai fost în Caransebeş numiţii Dumitru Tinca şi Petru Haraga, colegi de serviciu cu victima, împreună cu un cunoscut al lor, Petre Dobrin. Gavril Strâmtoreanu a consumat cu aceştia băuturi alcoolice la restaurantul „*Pomul Verde*” până au ajuns în stare de ebrietate.

Din cercetarea celor trei au rezultat unele elemente de suspiciune pentru numitul Petru Haraga în sensul că nu a fost văzut niciodată în compania femeilor sau vorbind despre femei, iar înainte de închiderea localului a dispărut, fără să se ştie unde, întâlnindu-se cu ceilalţi doi în oraşul Caransebeş, în dimineaţa zilei de 22 iulie 1977.

Din verificările efectuate, precum şi din recercetarea acestuia, s-a stabilit că nu justifică timpul la data critică, este pervers sexual şi violent când se află sub influenţa băuturilor alcoolice, fapt ce a determinat menţinerea sa în cercul de bănuiţi.

Pentru verificarea celei de-a treia ipoteze au fost efectuate verificări asupra bolnavilor psihic, obţinându-se date despre numitul Ioan Dumitrescu, care acosta bărbaţi pentru a întreţine relaţii homosexuale, iar la data critică se afla în oraşul Caransebeş. Acesta a fost introdus în cercul de bănuiţi, însă, în urma verificărilor efectuate, nu s-au obţinut date concludente pentru elucidarea deplină a situaţiei lui.

Prostituate pe portativ

Pentru verificarea ultimei ipoteze, pe baza informaţiilor obţinute de la surse şi a investigaţiilor efectuate în zona comiterii asasinatului, au fost identificate şi introduse în baza de lucru două femei Petria Lozici şi Ana Brânzei, prostituate, care acostau bărbaţi aflaţi sub

influenţa băuturilor alcoolice sub pretextul întreţinerii de relaţii sexuale. În plus, pentru a nu fi condamnate pentru prostituţie, îşi luaseră câte un serviciu, formal, ca vânzătoare la un chioşc din vecinătatea restaurantului „*Pomul Verde*”.

Petria Lozici locuia foarte aproape de locul unde s-a comis omorul, fiind o proxenetă mascată. Având o casă moştenită de la părinţi, ea ţinea în gazdă femei de moravuri uşoare pe care le exploata după bunul plac.

Cu toate acestea, timp de trei ani nu s-a putut stabili dacă Petria Lozici a avut vreo implicaţie în asasinat, dosarul fiind înregistrat în evidenţa celor cu autori necunoscuţi.

După trei ani

După trei ani de la comiterea crimei o informatoare din anturajul Petriei Lozici a furnizat miliţiei o informaţie foarte interesantă din care rezulta că aceasta împreună cu o altă prostituată, Didina Pânzaru, nu sunt străine de uciderea lui Gavril Strâmtoreanu. La data respectivă Didina locuia în gazdă la Petria şi a continuat să mai stea la ea trei ani. În ultima lună, cele două femei se certaseră la cuţite şi Didina Pânzaru plecase de la Petria Lozici mutându-şi „activitatea” în Reşiţa.

Identificându-se noua adresă din Reşiţa a Didinei Pânzaru, aceasta este invitată la Serviciul judiciar şi audiată de căpitanul Răcăreanu care timp de trei ani se ocupase de dosar şi nu reuşise încă să-i dea de capăt. Didina a fost foarte sinceră şi a relatat cu lux de amănunte despre comiterea omorului şi despre autor.

În seara de 21 iulie 1977, Petria şi cu Didina se aflau şi ele la o masă în grădina restaurantului „*Pomul Verde*”. Deja ele agăţaseră un bărbat în persoana unui tânăr de 27 de ani, Petru Gherghescu, din comuna Cornereva, cu acelaşi domiciliu, muncitor pe un şantier din Caransebeş. Următorul care a fost agăţat a fost Gavril Strâmtoreanu

care îşi manifestase public intenţia de a găsi o femeie cu care să întreţină relaţii intime. Femeile, ca să nu fie acuzate de prostituţie, au plecat primele de la masă dându-le adresa celor doi bărbaţi. De fapt, ele locuiau foarte aproape. Bărbaţii, deşi în stare de ebrietate, au cumpărat băutură din belşug şi s-au dus la adresa indicată.

După ce au consumat cu femeile toată băutura şi au ajuns în ultimul hal de beţie, urmau să se culce cu cele două prostituate. Numai că amândoi o voiau pe Petria care era mai corpolentă şi mai frumoasă decât Didina. Cum nu s-au înţeles şi aburii lui Bachus îşi făceau mendrele, s-au luat la bătaie. Au ieşit afară din curte şi s-au bătut pe străzile din jur până au ajuns în dreptul locuinţei lui Luci Erevin. Aici, ucigaşul, care era mai tânăr cu 23 de ani decât victima şi mai vânjos, a luat o piatră din gard şi l-a lovit pe Strâmtoreanu în cap. Acesta a căzut lat, pe spate. Ca să-şi desăvârşească „*opera*”, criminalul l-a sugrumat şi s-a urcat cu picioarele pe el. Apoi, pentru a deruta cercetările, i-a scos afară buzunarele de la pantaloni şi testiculele.

POLIŢIST DE ŞANTIER

Locotenentul major de Miliţie Cornel Dima îşi aranjă încă o dată lucrurile în mica lui geantă: trusa de bărbierit, pijamaua, un prosop. Şi-a luat şi două cărţi, „poate le răsfoiesc în tren, căci acasă n-am nicio şansă”, se gândi o clipă şi trase fermoarul genţii de voiaj. Porni apoi agale spre cuier, unde era cascheta, trase cozorocul înspre sprâncene. Era gata să pornească spre gară. Ceruse permisiunea şefilor să petreacă sfârşitul de an la oraş, urma să se întâlnească acolo cu nişte colegi de liceu – sărbătoreau un deceniu de la absolvire – şi era convins că o să se simtă bine.

Pe şantierul acestei hidrocentrale, cea mai mare de pe râurile interioare ale ţării, venise în urmă cu doi ani. Venise pentru două luni, aşa a fost informat la judeţ: mergi

acolo, tinere, două luni – inspiri aer curat, ozon, staţiune balneoclimaterică, boierie curată – şi după aceea te întorci la oraş.

Cele două luni s-au făcut doi ani, timp în care n-a fost nici pe departe vorba de boierie. Şantierul era răspândit pe câţiva munţi, punctele de lucru erau la distanţă de zeci de kilometri, problemele cu care se confrunta erau dintre cele mai diverse. Îşi făcuse numeroşi prieteni în toate punctele de lucru, la Petrimanu mai ales (Petrimanu înseamnă piatră, şi din piatră s-a născut lumina), dar şi în alte locuri.

Cazurile pe care le-a avut de rezolvat în aceşti doi ani l-au solicitat intens, erau diverse, de la găinării mici până la afaceri de milioane de lei.

Chemarea datoriei

Acum se pregătea să încuie uşa, când se pomeni în prag cu sergentul major Dobrotă, un ardelean sfătos şi cumpătat, de un calm proverbial, echipat ca-n regulament. Îi privi valiza locotenentului-major, încercă să zâmbească, dar nu reuşi, şi îngână doar mai mult pentru sine:

— Îmi pare rău, dar cred că va trebui să amânaţi… Ştiţi, e o situaţie ca-n schiţele proaste despre noi, poliţiştii: la Castelu s-a întâmplat o dramă, un omor. Am primit un telefon acum zece minute; am verificat, nu e vorba despre o alarmă falsă… Ştiţi, eu anunţ la judeţ… Spun că eraţi deja plecat…

Dima îl privi scrutător şi dojenitor pe sub sprâncene, ar fi vrut să-l ia la rost, să-l întrebe de unde a învăţat să mintă, dar a renunţat, şi-a dat seama că Dobrotă n-ar fi făcut asta, a vrut doar să-l menajeze, să-l consoleze pentru ghinionul venit ca un trăsnet la sfârşitul anului.

Dobrotă continuă apoi dezarmant de firesc să dea unele explicaţii, să-l convingă pe Dima că n-a stat cu mâinile în sân, ci a acţionat prompt, a vorbit cu Vasile, şoferul de pe un ARE al şantierului, să-i prindă pe amândoi

până la Castelu.

O petrecere dorită

Castelu era un punct de lucru izolat, la 36 km de sediul conducerii şantierului. Erau aici, la peste 1.000 de metri altitudine, câteva barăci din lemn, dispuse perpendicular pe drumul care însoţea apa unui pârâu de munte. De aici, de la Castelu, pe galeria subterană care măsoară câteva sute de metri se prăbuşesc apele în turbinele Pelton[2], instalate în uzina din miezul pământului.

Muncitorii de aici, oameni dârji ca locurile, lucrau pe rupte, locuiau în barăci, unii aveau nevestele şi copii cu ei, se obişnuiseră cu condiţia lor de şantierişti. Veniseră, cei mai mulţi dintre ei, din alte locuri, de pe alte şi alte puncte de lucru. Erau câteva zeci de familii, se cunoşteau bine de ani şi ani, între ei se legase o prietenie trainică, durabilă.

În seara aceea de Moş Ajun s-au adunat într-o baracă – sală de mese în timpurile obişnuite –, hotărâţi să petreacă apropierea Crăciunului, mai ales că a doua zi era duminică, ziua lor liberă, nu trebuia să intre în şut, puteau lenevi până mai târziu în aşternutul cald.

Petrecerea începu frumos, bucătăreasa – o femeie inimoasă, trecută de prima tinereţe, grasă, ca toate bucătăresele din lumea asta – se străduise, şi a reuşit, să folosească priceperea ei în pregătirea unui meniu care putea fi invidiat de orice orăşean trăit prin luxoase localuri.

Asasinarea Violetei

…În sală era cald, atmosfera se încinsese, sticlele cu ţuică se goleau rând pe rând, unii fredonau uşor în surdină *„Să-mi cânţi cobzar bătrân ceva/ Să-mi cânţi ce ştii mai*

2 Tip de turbine hidraulice inventate de Lester Allan Pelton (05.09.1829 - 14.03.1908).

bine”, alţii vorbeau tare şi se ajunseseră în stadiul când nimeni nu mai asculta.

La un moment dat a intrat în sală Moş Crăciun, într-o manta lungă din pânză roşie, cu barbă din vată şi cu sprâncene puse, cu un turban care îi acoperea fruntea. Mulţi l-au recunoscut, alţii nu şi-au bătut capul să-l recunoască, ştiau că e vreun tânăr pus pe glume…

Violeta, frumoasa ospătăriţă, abia se zărea prin palida lumină împrăştiată de singurul bec din sală, corpul ei mlădios trecea printre mese unduindu-se, halatul imaculat şi şorţul negru îi veneau minunat…

Mulţi îi cunoşteau necazurile, venise aici, pe şantier, cu bărbatul, trăiseră câteva săptămâni, apoi, într-o dimineaţă, după o ceartă de o noapte, el a plecat la alt punct de lucru şi poate la altă femeie şi dus a fost. Ea a încercat să-l „recupereze”, a fost după el de câteva ori, dar degeaba. Ce-a fost între ei nu ştie nimeni precis, probabil o scenă obişnuită de gelozie a lui, căci, se ştie, o femeie frumoasă în creierul munţilor – şi nu numai aici – poate stârni numeroase ofuri. Pe Violeta o bănuia că ar fi avut ceva cu Sile, un economist fâşneţ de la centrală, care de câte ori venea la Castelu întârzia mai mult la o cafea în sala cu mese, unde trebăluia Violeta. Că numai îşi făcea de lucru aici, ameţit de farmecul Violetei, că într-adevăr era ceva între ei nu poate nimeni şti cu exactitate. Cert este că şi pe la Castelu se vorbea mult, bârfa era uneori în floare, confirmându-se parcă adevărul potrivit căruia „*Gura lumii numai pământul o astupă*”.

Au găsit-o pe culoarul care ducea la bucătărie. Zăcea fără suflare, culcată pe cimentul rece, undeva, după o uşă. Pe chip i se întipărise o spaimă amestecată cu un surâs forţat. Cei care au întâlnit primii corpul ei fără viaţă au scos un strigăt de durere. Erau doi prieteni de la sectorul de exploatare, care au rămas să-i prindă zorile Crăciunului pe baricade. I-au condus pe ceilalţi cu privirea, unii se clătinau de-a binelea, alţii bombăneau la nesfârşit, fără să-i asculte nimeni.

Ei doi, Gelu Ivaşcu şi Tudor Paşca, au hotărât să rămână, precum căpitanii de vas, ultimii. Nu şi-au pus problema absenţei Violetei, credeau că a plecat să se culce, oricum, băutură aveau din belşug, mâncare la fel, magnetofonul cânta. Nu se îmbătaseră, duceau mai mult se pare, mintea lor era încă limpede, judecata lucidă, s-au simţit bine, ca de fiecare dată când se organizau petreceri în baraca lor de la Castelu. Acum, când să plece, s-au hotărât să treacă pe la bucătărie, să vadă dacă este totul în ordine. Culoarul care ducea aici era cufundat în întuneric, cineva a luat becul instalat în tavan sau acesta se arsese, aşa că au apelat la chibrituri. Şi-au aruncat privirea în bucătărie, au făcut un control sumar şi, când să plece, au distins corpul fără viaţă al Violetei.

Fata aceasta, nespus de frumoasă, merita categoric o soartă mai bună. S-au hotărât s-o transporte la punctul sanitar, iar apoi să anunţe Miliţia şantierului…

Vata demascatoare

Când a ajuns locotenentul major Dima la Castelu, corpul victimei era întins pe un cearşaf alb la punctul sanitar, aflat într-o baracă învecinată. Lângă Violeta erau adunate câteva persoane: Geta, bucătăreasa de la Castelu, care plângea, Tiberiu, asistent medical, Gelu Ivaşcu şi Tudor Paşca, cei care o descoperiseră.

Dima cercetă fulger corpul victimei. Nu-i fu greu să descopere că fusese sugrumată, pe gât se vedeau clar urmele mâinilor ucigaşe. Pe halatul alb şi pe şorţul negru distinsese câteva fire de vată, agăţate de nasturi şi cusături.

Îi ceru imediat lui Dobrotă să ia legătura cu judeţul şi să raporteze despre crimă. A ieşit în aerul tare al muntelui cu gândurile aiurea. Apoi reveni hotărât, întrebându-l pe asistentul sanitar:

— Tiberiule, te rog, gândeşte-te cine ţi-a cerut vată în ultimele zile.

— De ce vă interesează? întrebă, la rândul său curios, felcerul.

— E un secret al meu, o să ţi-l spun pe urmă.

— Păi, mi-a cerut Gheorghe Podaru, un băiat de la Frumuşani, care aseară, la petrecere, s-a travestit în Moş Crăciun.

— Unde locuieşte?

— La barca cinci. E burlac. Deşi are peste 30 de ani, pe ăsta nu-l ia nici dracu', pentru că atunci când bea îşi pierde minţile şi nu mai ştie ce face.

Au pornit amândoi într-acolo. Dima nu voia altceva decât să-l vadă, să stea de vorbă cu el, să-i urmărească reacţiile. L-au găsit plângând pe marginea patului. Alături era mantaua de Moş Crăciun. Dima văzu barba din vată care atârna legată cu o sfoară de spătarul unui scaun. Era răvăşită, din ea continua să atârne fire într-o neorânduială stranie.

Când l-a văzut pe poliţistul în uniformă, Podaru a tresărit speriat. Apoi şi-a cuprins capul cu palmele şi a îngânat printre sughiţuri:

— Deci, m-aţi descoperit. Nu-i nimic… Spun tot…

Mobilul crimei

„De mult o urmăresc pe Violeta. Chiar şi atunci când aceasta stătea cu soţul ei. După ce s-au despărţit, am simţit o mare uşurare. I-am propus să ne căsătorim. O opream în diverse locuri şi-i ceream, uneori pe un ton dur, să meargă cu mine.

În seara de Moş Ajun am văzut-o plimbându-se printre mese, servindu-i pe participanţii la petrecere.

O urmăream pe sub sprâncenele de vată şi mi se părea că-mi pierd minţile. Am mai golit câteva pahare de ţuică. Eram de acum trecut bine de miezul nopţii, în sală fumul putea fi tăiat cu cuţitul, şi nimeni n-a observat când am ieşit după Violeta pe o uşă care era folosită foarte rar. Şi iarăşi i-am propus să mă însoţească în camera mea.

Violeta nici n-a vrut să audă. Am încercat s-o prind în braţe. M-a respins. Atunci… am prins-o de gât cu mâinile mele puternice. Şi-am strâns…”

Gheorghe Podaru, criminalul

BUCHETUL DE PE MORMÂNT[3]

Un cadavru desfigurat

— Domnule maior, cred că de această dată este vorba de soţia mea. Am dat un telefon la morgă… Din datele pe care mi le-au oferit…

— Vă caut de cinci zile, domnule Stamate, zise ofiţerul de judiciar, întinzând mâna celui care intrase precipitat în încăpere.

Maiorul îl cunoştea de aproape o lună, de când reclamase dispariţia soţiei sale. Era un tip bondoc, cu un început de chelie, deşi de abia împlinise 35 de ani; trup atletic, cu mâini puternice, de care maiorul se convinsese de câte ori şi le-au strâns reciproc.

Cum îi dispăruse soţia? La câteva zile după ce ieşise din spitalul de boli nervoase din Oradea, unde a fost internată pentru o accentuată stare depresivă, soţul nu a mai găsit-o acasă, deşi se afla încă în concediu medical. Rude nu avea. A căutat-o prin toate spitalele. Fără rezultat. Apoi s-a prezentat la miliţie.

— Îmi pare rău, domnule maior, dar am avut de executat o lucrare în altă localitate.

— Mă tem că vă aşteaptă un examen greu. Cadavrul la care o să mergem a fost scos din râul ce străbate oraşul nostru. După aprecierea medicului legist a stat în apă aproximativ o lună, ceea ce corespunde cu data dispariţiei soţiei dumneavoastră. Dar chipul îi este de nerecunoscut.

---

3 Cazul care urmează s-a întâmplat în urmă cu mulţi ani, la Oradea, şi este relatat de colegul şi de prietenul meu colonel (r) Dumitru Bucur. [n.a.]

În ochii lui Stamate începură să sclipească lacrimi. Fără să-şi ridice privirea spre maior, după un suspin prelung, spuse:

— Trebuie să o recunosc. A fost doar soţia mea… Poate a mai rămas îmbrăcămintea, am descris-o în reclamaţie şi în declaraţia mea. Mai e ceva… atunci nu mi-am amintit. Avea o cicatrice la antebraţul drept…

— Nu, din obiectele cu care aţi declarat că era îmbrăcată ultima dată nu a rămas nimic. Cât priveşte cicatricea, vom vedea.

Identificare fără dubii

La morgă lucrurile s-au clarificat repede. Omul a recunoscut în acel cadavru pe soţia sa. Cicatricea exista. În curtea spitalului, rezemat de un copac din apropierea clădirii unde era morga, Stamate a plâns minute în şir.

De la nici zece metri distanţă îl privea un ins, în jur de 30 de ani, brunet, cu părul creţ, îmbrăcat într-o cămaşă neagră şi pantaloni din velur, sprijinit de gardul ce înconjura spitalul. Când în drum spre birourile laboratorului medico-legal trecuse pe lângă el maiorul Dragu, respectivul îl salutase cu o uşoară înclinare a capului. De mai multă vreme venea, aproape zilnic, la poliţie sau la morgă pentru a întreba dacă soţia sa, dispărută şi ea de la domiciliu, nu a fost găsită. De fiecare dată răspunsul a fost negativ. Acum parcă îl pizmuia pe omul care a putut să-şi recunoască soţia. El avea să-şi ducă pe mai departe chinuitoarea incertitudine. După ce Stamate a semnat procesul-verbal, omul cu pantaloni din velur s-a apropiat de el.

— Vă pot fi de folos, domnule…?

Stamate nici nu s-a uitat la el, a dat negativ din cap şi, aprinzându-şi o ţigară, s-a îndreptat cu paşi rari către poarta spitalului.

O vizită în cimitir

A doua zi a avut loc înhumarea soţiei lui Stamate. A participat puţină lume. Mai mult colegi de serviciu de ai maistrului şi vecini. Stamate a părăsit ultimul cimitirul, întârziind cu alcătuirea unui rond cu flori în jurul mormântului.

Timpul se scurgea implacabil şi, încet, părea că uitarea s-a aşternut ca o pulbere peste mormântul celei care a trecut în neant printr-o altă apă înainte de a trece Styxul.

Părea, pentru că maiorul, în pofida tuturor documentelor întocmite, nu considerase cazul femeii că rezolvat. Îşi pusese de mai multe ori întrebarea ce l-a reţinut să nu închidă dosarul.

Într-o zi, aproape fără să-şi dea seama, s-a trezit în cimitir. A stat câteva minute lângă mormântul soţiei lui Stamate. Un buchet mare de trandafiri acoperea lespedea de piatră. Parcă atunci fusese depus. Pe albul pietrei părea o pată de sânge. Ce căuta el acolo? Vizita nu-i aduse nicio clarificare în frământările lui. Îi întărise doar convingerea că Stamate îşi iubise soţia, contrar unor afirmaţii. Dovadă, buchetul de trandafiri. Cum drumul de întoarcere spre sediul miliţiei trecea pe lângă şantierul unde lucra Stamate, maiorul hotărî să poarte cu el un scurt dialog. Rămase surprins când află că maistrul era detaşat pe un şantier din alt judeţ de aproape o lună. Ce i-a provocat nedumerirea? Abia când s-a îndepărtat de şantier a realizat de ce a tresărit la primirea ştirii despre detaşare. Buchetul de trandafiri! Cine l-a depus?

Întors la birou, răsfoi întreaga cartotecă a persoanelor dispărute şi cadavrelor neidentificate. Apoi se adânci în citirea dosarului referitor la soţia lui Stamate. Preţ de aproape un minut ţinu în mână o fotografie. Fusese realizată în cimitir în timpul înmormântării. Ceea ce îi trecu prin gând i se păru de domeniul fantasticului. Calm, căutând să nu se hazardeze într-o ipoteză lipsită de

realism, deschise fereastra. Afară, toamna dădea primele semne, arămind frunzele copacilor. Maiorul introduse dosarul în mapa să ţip diplomat şi se hotărî să întreprindă investigaţii în trei spitale din oraş.

Când amurgul îmbrăţişă urbea, maiorul se simţea răsplătit pentru eforturile sale. După o scurtă convorbire telefonică, plecă însoţit de un subofiţer spre cimitir. A fost o aşteptare chinuitor de lungă, dar rezultatul a fost cel scontat.

Identitate furată

Dimineaţa rece, de toamnă, scăldată de razele unui soare timid, l-a găsit pe maiorul Dragu la birou. Nu era singur. Pe un scaun, aşezat într-o poziţie degajată, se afla domnul Stamate. Văzând că ofiţerul nu-i acordă aproape nicio atenţie, întrebă:

— Domnule maior, am venit de la peste două sute de kilometri, călătorind aproape cinci ore cu trenul; cred că am dreptul să ştiu pentru ce am fost chemat.

— Desigur, domnule Stamate, doar nu vă deranjam pentru o banală discuţie. Am să vă pun câteva întrebări la care, sper, voi primi răspunsuri sincere.

— Vă ascult cu toată atenţia, domnule maior.

— Atunci… totul este în regulă. Înainte de a fi detaşat, aţi scos de la CEC o sumă importantă de bani. În ce scop s-a făcut această restituire?

Stamate zâmbi scurt.

— Doar nu credeţi că livretul meu era fals?!

— Nu, răspundeţi, vă rog, la întrebare.

— Păi… aveam nevoie de bani. Detaşarea… şi dorinţa de a-mi cumpăra anumite lucruri din oraşul respectiv…

— Un prim răspuns nesincer. Să trecem însă la o altă întrebare. Ce a determinat starea depresivă a soţiei dumneavoastră?

— Era nemulţumită de repetatele mele detaşări şi…

cam atât.

— Cam atât? Nu există altă cauză?

— Nu, domnule maior!

— Cunoaşteţi pe un anume… Eftimie?

— L-am cunoscut întâmplător. Prima oară l-am întâlnit la morgă. Mi-a spus că şi lui i-a dispărut soţia şi continua să o caute. De atunci nu l-am mai văzut.

— Nici la înmormântare?

— De ce să vină el la înmormântare?

— De ce? Fiindcă era… soţia lui, şi nu a dumitale, domnule Stamate.

— Cum?!

Demascarea ucigaşului

— Nu faceţi pe naivul, zise maiorul. Faptele sunt azi cât se poate de clare. După depunerea reclamaţiei de dispariţie despre care vom mai discuta, aţi pătruns de mai multe ori cu complicitatea portarului de la spital în morgă. Aşteptaţi ivirea unui cadavru de sex feminin apropiat ca vârstă de soţia dumitale, însă era de preferat să fie de nerecunoscut. Aşa aţi ajuns să cunoaşteţi semnul particular, respectiv cicatricea. Timp de o lună aţi urmărit dacă acel cadavru nu va fi revendicat de cineva. Nu a fost, deşi Eftimie, a cărui concubină era decedată, trebuia să procedeze la recunoaştere. Ştiţi de ce nu a făcut-o? Ameninţat repetat de concubină că se va sinucide dacă legătura lor nu se legalizează, a jurat că nu-i va face înmormântarea. Totuşi, a fost la un pas de a-şi călca jurământul când ai apărut dumneata, care, chipurile, ţi-ai „recunoscut” soţia. Atunci i-a încolţit în minte ideea şantajului. După înmormântare, la care a asistat aşa cum o dovedeşte această fotografie, te-a şantajat, cerându-ţi suma scoasă de la CEC. Pentru a nu repeta cererea, ţi-ai cerut detaşarea.

— Ştii ce m-a determinat să nu consider cazul încheiat? La întrebarea ce ţi s-a pus în legătură cu

eventualele semne particulare ai declarat că nu are. Apoi, dintr-odată, ţi-ai amintit de cicatrice. A fost prima suspiciune. A urmat identificarea domnului Eftimie printre participanţii la înmormântare. De ce? m-am întrebat. Ulterior, am constatat că pe mormântul celei ce ai pretins că ţi-a fost soţie cineva depunea flori. Cine, dacă dumneata erai detaşat? Într-o noapte, l-am surprins pe Eftimie în timp ce punea pe mormânt un nou buchet de flori. Era cuprins de remuşcări. Ce zici?

— Eu? Nimic, domnule maior! Soţia mea a fost înmormântată cu forme legale. Ce declară Eftimie nu mă interesează.

— Zău? Continui să susţii că femeia respectivă este soţia dumitale?

— Exact.

— Mare greşeală, domnule Stamate! Soţia dumitale, conform fişei medicale de la maternitate, a născut cu cezariană un copil mort. Iată de unde venea o parte din decepţia ei. La aceasta s-a adăugat relaţiile dumitale cu doamna Valeria Dornea şi căreia i-ai promis că o iei de nevastă. Soţia dumitale a aflat şi atunci te-ai hotărât să-i iei viaţa. Cum ai procedat? Reţine că am efectuat exhumarea cadavrului şi femeia declarată drept soţia dumitale nu poartă urmele unei cezariene. Deci… care e răspunsul?

Mai mult de un minut, în birou a domnit liniştea.

— Am sugrumat-o. E îngropată în grădina casei.

OBSESIA CRIMINALULUI[4]

21 aprilie 1980

În aşteptarea celui despre care ofiţerul de serviciu mă anunţase că sosise şi avea să fie condus la mine, mi-am aruncat privirea spre rezoluţia şefului. Era depusă pe un fluturaş de hârtie, prins cu o agrafă de reclamaţie. Deşi în

4 Acest caz a fost rezolvat şi este relatat de colegul şi de prietenul meu, colonelul (r) Dumitru Bucur, fost şef al judiciarului de la Miliţia municipiului Oradea. [n.a.]

atribuţiunile mele nu intră şi investigarea cazurilor de dispariţie de la domiciliu a unor persoane, totuşi şeful îmi repartiza, e drept mai rar, şi câte un astfel de caz.

„Investigaţii şi convorbire. T. 3 zile”. Atât cuprindea rezoluţia. T. Însemna termenul pe care-l oferise să-i raportez dacă dispariţia femeii din sesizare putea fi considerată suspectă şi, drept urmare, cazul îmi rămânea mie ori lucrurile se lămureau şi reclamaţia se clasa.

Investigaţii şi căutări

Din investigaţii nu obţinusem niciun rezultat. Femeia era de negăsit. O căutase şi reclamantul, concubinul dispărutei. Acesta se numea Iosif Kerekes, iar concubina Maria Enciu. Ambii locuiau într-o căsuţă, compusă dintr-un mic hol şi o cameră de 2 x3 m. Locuinţa celor doi parcă se ascundea după cele câteva apartamente aflate pe partea stângă a curţii.

Holul era aproape nemobilat. În cameră, în stânga uşii, o sobă de teracotă; lângă perete, un pat, iar pe dreapta, fereastra ce da spre o mică grădină şi o masă.

Împreună cu maiorul Ştefan Saray, un bun ofiţer criminalist, am cercetat cele două încăperi. Concubinul ne urmărea mişcările cu priviri descumpănite, mirate, nerealizând ce căutam. Stătea pe marginea patului, cu mâinile pe genunchi.

La ieşirea din încăpere, nu ştiu nici acum de ce, ochii mi s-au oprit la soba din colţul camerei. Am privit-o preţ de câteva secunde, apoi am păşit peste prag. În curte i-am spus concubinului că dacă între timp află ceva despre dispărută să-mi dea un telefon. În stradă, maiorul Saray m-a întrebat:

— De ce v-aţi oprit lângă sobă?

Nu i-am răspuns imediat. Căutam să-mi explic, mai întâi mie, de ce am făcut-o.

— Numai sobar nu a fost cel care i-a montat-o, continuă maiorul.

Da, poate asta era, mi-am zis, dalele superioare erau anapoda fixate, iar pasta de argilă rudimentar aplicată. Dar ce importanţă avea pentru noi? Niciuna.

Discuţie cu un fost judiciarist

În apropierea curţii din care ieşisem se găsea un mic bufet. Gestionarul era un fost poliţist. Lucrase mulţi ani în miliţia judiciară.

— Stoica, i-am zis, îl cunoşti pe Iosif Kerekes?

— E clientul meu şi el, şi nevasta lui. Cumpără, el sau ea, bere ori vodcă şi beau acasă. Dar de câteva zile nu i-am mai văzut.

— Omului i-a dispărut nevasta. Nu ştie de ce şi nici unde s-a dus.

Stoica zâmbi şi spuse proptindu-şi o mână în cantul uşii.

— Vă pierdeţi timpul, domnule colonel, zău aşa. Păi, cucoana asta l-a mai părăsit de două sau trei ori. Însă tot la el s-a întors. Beau, se bat, pentru că el e foarte gelos, iar a doua zi au uitat totul.

— De unde ştii că se băteau?

— Mi-a povestit ea odată, când era puţin „ciupită”, că avea să-l părăsească definitiv pe individ. Din gelozie, de câte ori se îmbată o bate, zicea. A dispărut un timp, însă a revenit şi, cum evenimentul trebuia sărbătorit, au cumpărat amândoi o ladă cu bere. Nu v-a povestit el?

— Acum reclamă pentru prima oară dispariţia concubinei.

— Păi… anul trecut a fost plecată mai bine de o lună. Ce dracu’ l-a apucat acum să se adreseze miliţiei? Numai dacă nu era beat când a scris reclamaţia…

Două bătăi scurte în uşă şi în birou a intrat Iosif Kerekes. Slab, nebărbierit, cu ochii injectaţi, aproape de nerecunoscut. A dat din cap, silabisind un şters „să trăiţi”

şi s-a oprit lângă uşă. L-am poftit să se apropie şi, după un timp, l-am întrebat:

— Nicio veste?

— Nu, domnule colonel. Nu ştiu unde să o mai caut.

Vocea îi era dogită, lipsită de orice nuanţă.

— Spune-mi, domnule, Maria a mai plecat de la dumneata, uneori timp îndelungat şi totuşi nu ne-ai sesizat. Acum de ce ai făcut-o?

Ceru permisiunea să-şi aprindă o ţigară, apoi răspunse şoptit:

— Ştiam unde se dusese… vorbisem cu ea la telefon. Era ba la o rudă, ba la alta. Acum însă nu-i de găsit. Unde să fi plecat numai cu rochia pe ea? Altă dată îşi luă în geamantan toate lucrurile ei.

— Erai gelos şi… o cam băteai.

— Vorbe, domnule colonel. Nu zic că… aşa o palmă, dar mai revenea ea la mine dacă nu-i convenea?

Îşi strivi ţigara şi am observat că degetele-i tremurau puternic. Aveam convingerea că dacă-i dădeam un pahar cu apă nu-l putea duce la gură fără să verse.

L-am lăsat să plece. Împreună cu un coleg l-am urmărit discret. A călătorit cu tramvaiul până la gară. Apoi a rămas în staţia autobuzului 11. Cu autobuzul a mers până la staţia din apropierea Străzii Ion Bogdan. A coborât şi, spre nedumerirea noastră, s-a urcat pe rambleul căii ferate, luând-o în direcţia Episcopia Bihor. După aproape 30 de minute l-am văzut părăsind rambleul, luând-o spre staţia de autobuz. Curând a apărut şi colegul meu.

— Domnule colonel, ăsta nu-i întreg la minte. A mers circa 50 de metri pe lângă calea ferată, apoi s-a oprit şi a rămas împietrit cu ochii în pământ minute în şir. După ce a plecat m-am dus şi eu în acel loc. N-am văzut nimic.

— Condu-mă, te rog, unde s-a oprit el.

Nici eu n-am găsit vreo justificare comportării ciudate a acestuia.

„Am îngropat-o în grădină”.

În zilele ce au urmat, respectivul a revenit de multe ori la acel loc. Cu ajutorul unui teleobiectiv am realizat câteva fotografii. Oricât m-am uitat apoi la ele n-am găsit rostul acestei poziţii de sfinx umilit în faţa pietrelor de lângă calea ferată. Eram însă sigur că acea zonă îl obseda, dar de ce? M-am hotărât să trec la atac.

— Domnule, i-am spus pe un ton dur, de cum a intrat în birou, e vremea să nu ne mai ascundem după degete. Timpul nostru este extrem de preţios. Spune-mi ce s-a întâmplat cu concubina dumitale. Nu ne mai pune pe drumuri fără rost.

Individul înghiţi în sec, îşi trecu limba peste buze şi, cu bărbia tremurând, spuse că dintr-o răsuflare:

— Da, nu mai rezist. Eu am omorât-o, domnule colonel.

— Cum?

— Am aruncat-o în Criş şi s-a înecat. Eram amândoi beţi şi…

Mi-a istorisit apoi cum a procedat, ora evenimentului şi alte baliverne. Nu credeam o iotă din ce debita, mai ales că, în locul pe care mi l-a indicat că a aruncat-o, adâncimea râului abia dacă avea 30 – 40 de centimetri. A încheiat spunându-mi:

— Căutaţi cadavrul şi vă veţi convinge că spun adevărul.

Aha, mi-am zis, tipului îi merge mintea. Dacă nu găseam cadavrul nu-l puteam învinui de comiterea omorului. I-am zis zâmbind ironic:

— Mă crezi prost? Adică cum? Doamna a acceptat să se plimbe, seara, în luna aprilie, numai într-o rochie?

Şi-a aprins o ţigară şi tot timpul cât a fumat nu a scos o vorbă. Privea tâmp, undeva.

— Domnule colonel, începe lin, stingându-şi restul de ţigară, am să vă spun adevărul. Era seară… Băuse câteva sticle cu bere. Nu ştiu din ce ne-am luat la harţă. Am lovit-o o dată, de două ori, apoi a treia oară şi mai tare. S-a izbit

cu tâmpla de colţul mesei şi nu s-a mai sculat de jos. Am săpat o groapă în grădina din faţa casei şi până dimineaţa nimeni nu putea spune că acolo, sub pământ şi cireş, zace o femeie…

Misterul sobei de teracotă

Patru ofiţeri am săpat, timp de aproape o jumătate de zi, grădina. Nici urmă de cadavru. Mă minţise din nou. Eu şi procurorul fierbeam.

După-amiaza, suspectul a făcut obişnuita sa „excursie” pe rambleul de cale ferată. După plecarea lui, împreună cu maiorul Saray şi procuror am răscolit misteriosul loc, piatră cu piatră. Perseverenţa ne-a fost răsplătită. Între două pietre am dat peste un fragment de os şi câteva fire de păr. Am dat fuga la şeful laboratorului medico-legal, doctorul Virgil Scridon. Era un fragment dintr-o calotă craniană, zona occipitală, provenind de la o femeie.

Deci asta era, i-am zis, întrebându-mă unde putea fi restul cadavrului, neîndoindu-mă că fragmentul de os a aparţinut craniului Mariei. Probabil, prins de remuşcări, Iosif Kerekes venea în acel loc, uitându-se minute în şir, poate şi rugându-se să i se ierte abominabila faptă, la ceea ce mai rămăsese din Maria.

Dar cine putea dovedi că era al dispărutei? Elanul meu, iniţial, începea să se topească. Nopţile aveam coşmaruri. Râsul satanic al lui Kerekes îmi domina visele. Până într-o dimineaţă, când i-am spus lui Saray:

— Pişti, te pricepi să demontezi o sobă?

Mi-a răspuns afirmativ. Ne-am reînfiinţat la locuinţa cu pricina. Medicul legist-şef şi procurorul Titus Păiuş ne însoţeau. De asemenea, Iosif Kerekes.

Saray, îmbrăcat într-o salopetă, s-a pus pe demolatul sobei; bucată cu bucată. Ajunsesem la jumătatea sobei când medicul legist Scridon ceru să luminăm puternic interiorul. În colţul unei dale se afla o vertebră

carbonizată. Apoi, alta. Mai jos, alte fragmente osoase. Doctorul s-a pronunţat pe loc: făceau parte dintr-un schelet uman de sex feminin.

M-am uitat la Iosif Kerekes. Ne privea într-o stare de adâncă prostraţie. Ceea ce era de demonstrat avusese loc. Nu ne-a contrazis. Dimpotrivă, ne-a prezentat şi cuţitul de care s-a folosit la secţionarea cadavrului.

Osemintele

„După-amiaza, suspectul a făcut obişnuita să „excursie" pe rambleul de cale ferată. După plecarea lui, împreună cu maiorul Saray şi procuror am răscolit misteriosul loc, piatră cu piatră. Perseverenţa ne-a fost răsplătită. Între două pietre am dat peste un fragment de os şi câteva fire de păr. Am dat fuga la şeful laboratorului medico-legal, doctorul Virgil Scridon. Era un fragment dintr-o calotă craniană, provenind de la o femeie. Deci asta era, i-am zis, întrebându-mă unde putea fi restul cadavrului, neîndoindu-mă că fragmentul de os a aparţinut craniului Mariei. Probabil, prins de remuşcări, Iosif Kerekes venea în acel loc, uitându-se minute în şir, poate şi rugându-se să i se ierte abominabila faptă, la ceea ce mai rămăsese din Maria".

O CRIMĂ UITATĂ

În dimineaţa zilei de 15 mai 1971, Elisabeta Oancea, din Timişoara, sosi la adresa fratelui său din Petroşani, Strada Ştefan O. Iosif nr. 13. După ce a strigat de câteva ori în faţa porţii, femeia fu cuprinsă de întrebări şi nelinişte. Îşi aduse aminte că păstrează un rând de chei şi ea.

Adormise în dormitorul fratelui său, iar neliniştea îi dispăruse ca prin minune. De altfel, Ioan Codău, fiind cavaler, chiar dacă era puţin tomnatic, mai dispărea de acasă.

Dimineaţa i se păru ceţoasă, urâtă. Deschise geamurile camerei care păstrase un miros de lucruri vechi. Aerul de afară o relaxă. Ca să-şi omoare timpul, femeia începu să facă curat. Îşi aduse aminte doar fragmentar de clipele trăite în comun. Nu erau prea multe. Copilăria a zburat peste ei ca un val de iluzii. Dădu de câteva ori cu mătura prin dormitor. Fratele ei păstra un dulap de haine într-unul din colţurile camerei. Atinse cu mătura ceva. O presimţire rece, dureroasă începu să-i dea târcoale. Insistă. Cu mare greutate reuşi să urnească şifonierul. Ridică colţurile unui pled şi zări cadavrul fratelui său. Un strigăt de durere se năpusti dintre pereţii sinistri, afară. Femeia leşină. Auzind strigătul, vecinii s-au adunat în casă.

Mesajul ucigaşului

Echipa de cercetare sosită de la Miliţia judeţului Hunedoara a înlăturat vecinii şi curioşii constatând că victima Ioan Codău era decedată de mai mult timp, cadavrul fiind în stare avansată de putrefacţie.

Lângă cadavru s-a găsit un carneţel în care asasinul scrisese negru pe alb: *„Nu sunt din Petroşani. Am fost împreună internaţi în spital. E bulangiu*[5] *şi numai aşa am putut scăpa de el*!”

Pe dulapul după care se afla victima şi pe un bufet au fost relevate mai multe fragmente de urme digitale şi palmare, a căror provenienţă nu a putut fi clarificată pe deplin, deoarece, până la sosirea organelor de miliţie, în încăpere s-au perindat câteva zeci de persoane, iar în acest du-te-vino nu s-au putut identifica toate persoanele care au pătruns în locuinţă.

Mai mult, înainte de găsirea cadavrului, sora victimei făcuse curat în locuinţă, schimbând astfel ambianţa locului faptei.

---

5 homosexual, poponar, gay, pervers; om neserios, mincinos, nesimţit.

Cine era victima?

Despre Ioan Codău, născut la 31 august 1926 (deci avea 45 de ani) în Arad, domiciliat în municipiul Petroşani, Strada Ştefan O. Iosif nr. 13, s-a stabilit că era pensionar pe caz de boală (TBC). Locuia singur, părinţii fiind decedaţi, şi era un pervertit sexual învederat.

Pentru practicarea acestor relaţii nefireşti, racola bărbaţi din oraş sau din gara C.F.R., în special tineri, cu care practica acte de inversiune sexuală (în anus ori pe cale bucală), la domiciliul său ori cu ocazia excursiilor la cabanele din Valea Jiului.

Din casă nu lipsea nimic, găsindu-se în camera unde se afla cadavrul, într-un sertar de la noptieră, suma de 900 lei ce reprezenta pensia primită de victimă cu puţin tip înainte.

Ipoteze de lucru

Pe baza analizei acestor date, în cauză au fost formulate două ipoteze de lucru: Omorul a tot săvârşit de persoane din anturajul victimei – pervertiţi sexual – din municipiul Petroşani sau din alte localităţi.

Crima a putut fi comisă în mod spontan de persoane străine de localitate, venite pentru angajare sau din alte motive în municipiul Petroşani, una dintre acestea intrând în contact cu victima. În momentul în care Ioan Codău l-a dus la domiciliul său şi a recurs la acte de inversiune sexuală, respectivul a reacţionat prin uciderea gazdei. Timp de opt ani, în cadrul primei ipoteze, au fost identificate şi verificate 746 de persoane din anturajul victimei, cu domiciliul în Valea Jiului, municipiul Arad, Timişoara, Bucureşti, Craiova, Sibiu şi alte localităţi, precum şi cele care au fost internate în diverse spitale (sanatorii) din ţară, împreună cu victima.

Pentru verificarea celei de-a doua ipoteze s-au verificat şi identificat 3.590 de persoane.

La tot acest volum de muncă colosal rezultatul a fost

zero.

Experţi în afaceri judiciare

În cursul anului 1978, eu, autorul acestei povestiri adevărate (ca de altfel tot serialul *„Istoria crimelor pasionale în România”*), care pe atunci aveam gradul de căpitan şi lucram ca specialist la Serviciul omoruri, din Direcţia Judiciară a Inspectoratului General al Miliţiei, am participat la primul curs organizat în România, la Bucureşti, cu durată de un an, de experţi în afaceri judiciare. Cursul a luat fiinţă la iniţiativa şefului Inspectoratului General de Miliţie de atunci, generalul-locotenent Jean Moldoveanu şi a avut drept obiectiv formarea de astfel de ofiţeri experţi – opt în Capitală şi câte unul la fiecare miliţie judeţeană – care să rezolve marile afaceri judiciare ale timpului şi în special cazurile de omucideri rămase cu autori necunoscuţi.

La acest curs, ca reprezentant al Miliţiei judeţului Hunedoara – judeţ unde timp de patru ani mi-am făcut ucenicia în miliţie – l-am avut coleg pe prietenul meu, căpitanul Ion Pitulescu, împreună absolvind cursul cu nota maximă.

Reîntorcându-se acasă de la Bucureşti cu diploma de expert în afaceri judiciare în buzunar, în luna aprilie 1979, căpitanul Pitulescu s-a apucat să-i dea de rost şi acestui dosar. A început cu studierea lui de la capăt, ignorând cele treizeci de volume adunate pe parcursul celor opt ani cu rapoarte şi verificări a sute de suspecţi, volume care ocupau trei fişete într-o încăpere.

Punându-şi în valoare logica şi fineţea psihologică, ofiţerului i-a atras atenţia declaraţia unei profesoare, Constanţa Păunescu, audiată în urmă cu opt ani – în iureşul căutărilor febrile de atunci – care îşi amintea că într-una din zile a văzut victima urcând pe strada Ştefan O. Iosif, împreună cu un bărbat care i s-a părut că şchiopăta.

În continuare, Pitulescu şi-a axat verificările pe acest

„amănunt”, luând măsuri ample de identificare a persoanelor din Petroşani care aveau un astfel de handicap (şchiop). Era treabă uşoară, aţi putea crede? Nu, pentru că şi lui Pitulescu i-au trebuit trei luni de zile pentru a ajunge la un nume: Nicolae Ghitan, care, în perioada omorului, era angajat ca mecanic de locomotivă la depoul C.F.R. Petroşani şi locuia în Strada Bazinului nr. 9, în apropierea locuinţei victimei. Acesta era şchiop cu adevărat...

În urma investigaţiilor întreprinse, care au decurs nestingherite, deoarece cel în cauză părăsise în 1977 localitatea şi se mutase în comuna natală Şimian, judeţul Mehedinţi, s-a stabilit că în comportamentul său din perioada 1971 – 1972 s-a observat o schimbare, în sensul că îl preocupa ceva în mod deosebit şi consuma cantităţi mari de băuturi alcoolice.

Cel mai bun prieten al său a relatat că în anul 1972, fiind amândoi sub influenţa băuturilor alcoolice, l-a întrebat ce-l frământă, iar Nicolae Ghitan a răspuns: „Nu ştii tu ce am pe suflet...”

Expertiza grafologică

Din verificările făcute la locul de muncă şi la domiciliu a rezultat că Nicolae Ghitan, deşi era acum în etate de 37 ani, nu s-a mai căsătorit, cu toate că era potent sexual şi trăia singur în locuinţa părinţilor din comuna Şimian.

Îşi executa serviciul ca ajutor de mecanic de locomotivă, în ture la întreprinderea de vagoane Turnu Severin şi în timpul liber consuma băuturi alcoolice peste măsură.

S-au ridicat probe de scris de la întreprinderile unde acesta fusese angajat în perioada omorului, iar la 4 august 1979, Biroul criminalistic de la Miliţia judeţului Hunedoara a confirmat prin raportul de expertiză că scrisul de pe carneţelul găsit la faţa locului îi aparţine lui Nicolae Ghitan.

Mărturisirea crimei

S-a evitat cercetarea celui în cauză până la testarea sa la poligraf, lucru care s-a realizat în ziua de 3 octombrie 1979, la miliţia municipiului Petroşani, rezultând că la întrebările puse Nicolae Ghitan a dat reacţii de minciună.

A doua zi a fost cercetat şi în momentul când i s-au prezentat probele în acuzare şi-a recunoscut crima furnizând toate amănuntele. L-a cunoscut pe Ioan Codău la restaurantul „*Minerul*” şi acesta l-a invitat la el acasă unde au continuat să mai bea. N-a ştiut că Ioan Codău era pervertit sexual. În momentul când acesta l-a descheiat la pantaloni şi a vrut să facă sex oral cu el, a simţit că înnebuneşte. L-a lovit cu pumnii şi apoi l-a sugrumat…

Doi poliţişti

După rezolvarea în judeţul Hunedoara a tuturor cazurilor de omoruri rămase cu autori necunoscuţi – printre care şi cel de faţă – căpitanul Ion Pitulescu a avut o carieră fulminantă în miliţie şi apoi (după Revoluţie) în poliţie. Mai întâi a fost numit locţiitor al şefului Direcţiei Judiciare din Inspectoratul General al Miliţiei. După Revoluţie, a ajuns şeful Direcţiei Judiciare şi apoi locţiitor al şefului I.G.P… Avansat la gradul de general de brigadă şi apoi de divizie, el a fost numit şeful Inspectoratului General al Poliţiei, iar înainte de a se pensiona a fost consilier al ministrului de Interne.

Ca o mică paranteză, în ceea ce mă priveşte, în anul 1980 eu am „trădat” judiciarul în favoarea unei alte pasiuni care mă măcina – cea a condeiului –, devenind după Revoluţie redactorul-şef al tinerei publicaţii care lua fiinţă, săptămânalul *Poliţia Română*, de unde am ieşit la pensie şi în cadrul căruia am cooperat cum nu se poate mai bine cu prietenul meu, generalul Ion Pitulescu.

TRUNCHIUL DIN VAGON

În ziua de marţi, 29 aprilie 1980, la ora 9: 00, mecanicul de pe locomotiva de manevră nr. 50623 din staţia C.F.R. Ploieşti Triaj a observat la linia 11, într-un vagon-platformă, un cadavru secţionat şi a sesizat postul de miliţie TF Triaj.

S-a constituit o echipă operativă, condusă de şeful miliţiei judeţului Prahova, care împreună cu un procuror şi un medic legist s-au deplasat la faţa locului, constatând următoarele:

La linia 11, în vagonul k.s., seria 01 – 873314241 – 0, tip platformă, cu părţile laterale din metal, înalte de 0, 45 metri, gol la un capăt, lângă peretele interior, se găseşte un trunchi uman, fără cap şi membre.

Concluzia medicului legist după examinarea secţiunilor de la nivelul membrelor şi a gâtului a fost că acestea s-au făcut post-mortem.

De la faţa locului s-au ridicat probe biologice, urmă de incendiu şi trei beţe de chibrit consumate. S-au executat fotografii color şi film judiciar. Au fost controlate şi celelalte vagoane din componenţa trenului, însă nu s-au găsit alte resturi de cadavru sau urme ce interesau cauza.

În urma verificărilor efectuate s-a constatat că vagonul respectiv a fost ataşat în componenţa trenului de marfă 35066 şi a circulat cu plecare din staţia C.F.R. Mija, judeţul Dâmboviţa, în ziua de 28 aprilie 1980, ora 17: 48. A ajuns în staţia I.L. Caragiale la ora 18: 23, de unde a plecat la 29 aprilie 1980, ora 3: 14, circulând fără oprire până în staţia C.F.R. Ploieşti Vest, unde a staţionat de la ora 4: 12 până la 5: 48, iar la ora 6: 01 a fost garat în Ploieşti Triaj, la linia 11.

Echipa de verificare comercială a luat în primire trenul la ora 6: 40 fără a verifica conţinutul vagonului, întrucât era gol. Judiciariştii au făcut verificări în complexul staţiei Ploieşti Triaj, dar nu au mai fost găsite alte resturi de cadavru sau urme ajutătoare.

În continuare s-au iniţiat primele măsuri care să conducă la rezolvarea cazului, astfel:

- a fost alertat întreg efectivul miliţiei judeţene şi al miliţiei municipiului Ploieşti;
- instruirea cu datele cazului a şefilor de posturi care se aflau la o convocare de învăţământ la reşedinţa judeţului, pentru a face verificări în legătură cu persoanele dispărute de la domiciliu;
- verificări în zona căii ferate, tronsonul Ploieşti-Mija, precum şi în punctele de oprire şi staţionare a trenului;
- s-a luat legătura cu miliţia judeţului Dâmboviţa pentru a efectua verificări corespunzătoare pe raza de competenţă;
- verificarea tuturor persoanelor (bărbaţi) semnalate ca dispărute de la domiciliu sau de la locurile de muncă.
-

Identificarea victimei

Din nou alarmă! În aceeaşi zi (29 aprilie 1980), la ora 12: 00, în parcul din spatele staţiei C.F.R. Ploieşti Sud, sub un boschet a fost găsit bazinul cadavrului şi pantalonii ce au aparţinut victimei.

Într-un buzunar al pantalonilor s-a găsit abonamentul pentru transport în comun pe raza municipiului Ploieşti, pe numele Ion Laudoiu, şi o reţetă medicală eliberată de Spitalul Boldescu pe acelaşi nume.

Din verificările efectuate la evidenţa populaţiei şi în teren s-a stabilit că Ion Laudoiu era născut la 25 ianuarie 1944 în municipiul Ploieşti, cu acelaşi domiciliu, Şoseaua Nordului, bloc 4, scara B, ap. 23, căsătorit, un copil minor, angajat ca electrician ascensoare la ICRAL[6] Ploieşti. Acesta dispăruse din data de sâmbătă, 26 aprilie 1980, după ieşirea din serviciu. Familia anunţase la miliţia

6 Întreprinderea de Construcţii, Reparaţii şi Administrare Locativă.

municipiului Ploieşti dispariţia sa luni dimineaţă, respectiv la 28 aprilie 1980.

Soţia şi un frate al lui Ion Laudoiu au recunoscut pantalonii şi bluza de velur maro deschis (în care fusese învelit trunchiul) ca aparţinând acestuia.

Aşadar, victima a fost identificată! Din verificările făcute la Spitalul Boldescu s-a stabilit că Ion Laudoiu se afla în evidenţa acestuia pentru tratament renal. Din radiografiile făcute rezulta că prezenta malformaţii la ambii rinichi, lucru stabilit şi cu ocazia necropsiei cadavrului.

Pe urmele victimei

Deşi avea numai 36 de ani şi era bolnav, Ion Laudoiu era un şpriţangiu şi un afemeiat notoriu, pentru care îşi neglija familia şi aducea puţini bani acasă.

Sâmbătă, 26 aprilie 1980, după ce a ieşit de la serviciu, a plecat la băut cu doi colegi. Până seara s-a îmbătat criţă, spunându-le colegilor că se duce la o femeie, la o curvă de-a lui care lucrează la ICRAL. Şi a plecat clătinându-se, de atunci nemaifiind văzut de nimeni.

Se contura acum şi o ipoteză în privinţa mobilului omorului, judiciariştii conduşi de talentatul căpitan Andrei Banu bănuind că victima fusese surprinsă de un alt amant al femeii, între ei având loc o încăierare ce se soldase cu crimă.

Labele din ghena de gunoi

Nu trecuse nicio oră de la găsirea bazinului cadavrului şi un alt telefon sună strident la miliţia municipiului Ploieşti. O femeie din Cartierul de Vest, respectiv din blocul 149, scara B, situat pe Aleea Bahluiului, a descoperit în ghena de gunoi labele de la picioarele unui bărbat.

Căpitanul Andrei Banu şi subalternii săi aleargă într-

acolo. Şi, într-adevăr, în ghena de gunoi de la scara B a blocului 149 au găsit labele ambelor picioare, gambele, femurul stâng şi drept, acestea având lipsă parţială a ţesuturilor moi. De asemenea, au fost găsite multiple fragmente de ţesuturi moi, predominând ţesuturile musculare din regiunile pubiană, inghinală şi de pe gambe.

Pentru iscusitul judiciarist era limpede că aceste fragmente de cadavru fuseseră aruncate pe tobogan de la unul din palierele superioare, pe care se afla desigur şi apartamentul unde avuseseră loc asasinatul şi tranşarea cadavrului.

Au început repede investigaţiile pe acea scară a blocului şi s-a aflat că la etajul II, la apartamentul 56, locuieşte o funcţionară la ICRAL Ploieşti, divorţată, care primeşte dese vizite ale unor bărbaţi. Ea se numea Doina Constantinescu. Se sună la uşa acesteia, dar nu răspunde nimeni.

Căpitanul Banu lasă un ofiţer la uşă şi dă fuga la ICRAL, de unde află că Doina Constantinescu îşi luase de luni o săptămână de concediu. Acum era limpede că ea era amanta la care venea Ion Laudoiu. Se mai află că în urmă cu două ore aceasta se aflase în apartament şi niciun vecin n-o văzuse părăsind locuinţa.

În această situaţie, ofiţerul intuieşte că s-a întâmplat ceva grav cu Doina Constantinescu, care a simţit agitaţia din bloc şi prezenţa miliţiei, şi hotărăşte spargerea uşii.

Femeia este găsită în pat, în stare de comă, după ce ingerase două flacoane de ciclobarbital. Este transportată de urgenţă la Spitalul Judeţean din Ploieşti. După două zile de comă este salvată…

Mărturisirile fiicei

În apartamentul Doinei Constantinescu s-au găsit două preşuri umede, prosoape, o faţă de pernă, pantaloni de damă şi alte obiecte recent spălate, iar pe uşa unui şifonier au fost identificate mai multe pete de sânge care

au fost ridicate şi trimise la laborator pentru expertizare.

Din verificări a rezultat că Doina Constantinescu, văduvă, avea o fiică, Mihaela Andrei, în vârstă de 24 de ani, cu care locuise împreună până în anul 1978. Atunci cele două femei se certaseră, şi fiica se mutase în Bucureşti, convieţuind cu un bărbat într-un imobil din Calea Griviţei.

Audiată, Mihaela Andrei, cât mama sa se afla în comă, a declarat că despărţirea dintre ele este ireconciliabilă. De ce? Pentru că mama sa, în afară de faptul că este bolnavă psihic, se culca pe ascuns cu toţi prietenii pe care fata îi aducea în apartament.

Ştia că mama să trăia cu un anume Ion Laudoiu de mai mult timp, însă acesta nu era singurul bărbat cu care se culca, la uşa ei fiind coadă. Nu ştia nimic în legătură cu omorul şi nu bănuia cine să-l fi ucis pe Ion Laudoiu.

Incredibilul deznodământ al poveştii

După revenirea din comă, Doina Constantinescu a relatat o poveste incredibilă cu cele întâmplate în seara zilei de sâmbătă, 26 aprilie 1980, în locuinţa ei.

A recunoscut că întreţinea relaţii sexuale de mai mult timp cu Ion Laudoiu. În acea seară, Ion a sunat-o, spunându-i că-i va face o vizită. A venit, dar era mort de beat, aducând o sticlă de un litru de vin, pe care a băut-o tot el. Apoi, în starea de beţie în care se afla, bărbatul i-a propus amantei să întreţină relaţii sexuale. Femeia, dezgustată şi mai mult scârbită, l-a refuzat categoric. Atunci amorezul, enervat, a încercat să aibă raport sexual cu forţa. Astfel, şi-a prins amanta în braţe pe la spate şi a târât-o spre mijlocul dormitorului, însă, în urma efortului depus, la un moment dat a căzut pe covor, unde a intrat în comă, după care a decedat.

Cuprinsă de panică şi pentru a scăpa de cadavru, Doina Constantinescu l-a secţionat, transportat şi abandonat în locurile unde au fost găsite segmentele de

miliţie. N-a mai avut putere psihică să transporte şi ultimul colet, astfel că labele, gambele, femurul stâng şi drept, precum şi unele ţesuturi rămase le-a aruncat pe tobogan la ghena de gunoi.

Capul şi braţele cadavrului le-a pus într-un colet şi le-a aruncat în Cartierul de Vest al oraşului, în curtea unui cetăţean, în fundul grădinii, într-o vie. I-a condus pe judiciarişti în locul respectiv, de unde au fost recuperate şi aceste segmente.

Antebraţele şi braţele le-a transportat într-un alt pachet, pe care le-a aruncat într-o groapă de gunoi din Cartierul de Vest, apoi le-a acoperit. Şi aceste ultime segmente din cadavru au fost recuperate.

Autopsia confirmă versiunea Doinei Constantinescu.

Fiind recuperate toate segmentele cadavrului tranşat, medicii legişti din Ploieşti au putut face o autopsie completă. Rezultatul acestei autopsii avea să confirme povestea incredibilă a Doinei Constantinescu.

Astfel s-a stabilit că decesul lui Ion Laudoiu a survenit ca urmare a ruperii unui vas din creier – hematon intraparenchimatos cu înfundarea ventriculului pentru cerebral – în condiţiile unui efort moderat.

Totodată s-au stabilit şi diagnosticele de insuficienţă renală acută, insuficienţă cardiacă acută, anevrism cerebral, intoxicaţie alcoolică 1, 95 g la mie şi 1, 70 g la mie alcoolurie.

În aceste condiţii, analizându-se cauza cu procuratura judeţeană s-a concluzionat că la mijloc nu este vorba despre omucidere, ci doar despre profanarea unui cadavru. Doina Constantinescu, care suferea de schizofrenie, a fost internată pentru tratament adecvat în Spitalul de psihiatrie Voilà[7].

---

7 Spitalul de Psihiatrie Voila din Municipiul Câmpina, judeţul Prahova este un spital de monospecialitate-psihiatrie acuţi, pentru bolnavi cu afecţiuni psihice acute, cu un număr de 510 paturi, fiind amplasat într-o zona submontană la o altitudine de 675m, la o distanta de 7 km de centrul municipiului Câmpina. Se întinde pe o suprafaţă de 25 ha, din care 12 ha construcţii pavilionare.

UN BUST CU PENE ŞI PĂR DE IEPURE

În ziua de 3 februarie 1979, la ora 15: 00, dispeceratul Inspectoratului General al Miliţiei înregistra următorul telex, transmis de la Galaţi:

„... La orele 14: 00, a fost găsit în Cimitirul «Eternitatea», din Galaţi, un fragment dintr-un cadavru uman, compus numai din torace, fără cap, membrele superioare şi organele interne. Acesta era ambalat într-o faţă de pernă din pânză albă şi într-un fragment de sac de hârtie. Din primele examinări a rezultat că aparţine unei persoane de sex masculin, probabil un tânăr peste 18 ani. Moartea datează de câteva zile, iar zonele de dezmembrare nu au caracter vital. Până în prezent, identitatea persoanei este necunoscută. Se continuă cercetările în vederea găsirii celorlalte părţi ale corpului, identificării cadavrului şi stabilirii împrejurărilor în care s-au produs decesul şi decapitarea. Vom raporta de urmare. Şeful miliţiei, colonel Dumitru Nichita".

Conform ordinului primit, locotenent-colonelul Nicolae Ghircoiaş, locţiitorul şefului Direcţiei Judiciare, împreună cu doi ofiţeri de la Serviciul Omoruri (unul fiind semnatarul acestui articol) s-au deplasat imediat la Galaţi şi au început „asaltul".

Tabloul cercetării locului faptei

După dezvelirea toracelui, în interiorul feţei de pernă s-au găsit câţiva fulgi de pasăre de culoare gri şi câteva fire de păr ce păreau a fi de animal.

Pe hârtia de sac era imprimată, cu tuş negru, emblema: „Suceava. Sac D.L., 63 x9 x4 x70, STAS 87 – 74, data 7 martie 1978, bucata 3, 50 lei". În apropiere de gura sacului, erau unele sub altele: „131, 13, 2, 156..."

În cavitatea toracică s-a găsit o cămaşă flanelată, de corp, de culoare albă şi flauşată în interior. Cămaşa era

uzată şi murdară, prezentând două cusături superficiale, cu aţă bej, la manşeta dreaptă şi la nivelul gâtului, în regiunea elasticului o cusătură în formă de „L”, cămaşa era îmbibată, pe alocuri, cu sânge.

Pe fundul gropii nu s-au constatat urme de sânge.

Extinzându-se cercetarea pe traseul parcurs de câinele de serviciu, care a mers pe anumite străzi din cartier, până la o staţie de tramvai, pe Strada Alunişului, în dreptul unui imobil, s-au găsit pe trotuar mai multe pete de sânge care au fost ridicate şi trimise la laboratorul din Iaşi.

Constatările medico-legale

Fragmentul de cadavru a fost examinat în primă fază de medicul-şef al judeţului Galaţi, doctorul Ciubotaru, apoi de specialişti din cadrul Laboratorului interjudeţean Iaşi, dar, în lipsa altor date şi a celorlalte părţi din cadavru, nu s-a reuşit să se ajungă la o concluzie în privinţa cauzelor morţii. În această situaţie, s-a solicitat ajutorul prof, dr. Moise Terbancea, şeful Institutului medico-legal „Mina Minovici” din Bucureşti, care împreună cu un colectiv de medici legişti au făcut unele constatări de ordin medico-legal şi antropologic ce au ajutat anchetei, în special în procesul de identificare a victimei şi a stabilirii mecanismului de producere a morţii.

Date despre victimă: sexul masculin, vârsta 18 – 30 de ani, înălţimea 1, 60 – 1, 75 m, talia zvelt către atletic (tip sportiv), culoarea pielii albă, culoarea părului, probabil, castaniu închis, prezenta în dreptul claviculei drepte o cicatrice verticală de 1, 5 cm şi o aluniţă pe spate, sub omoplaţi, de mărimea unui bob de piper. Avea grupa sanguină O.I.

Relaţii cu privire la vechimea toracelui: segmentul de cadavru a fost adus în cimitir cu 2 – 3 zile înaintea datei de 3.02.1979, când a fost găsit. Această apreciere a medicilor legişti, axată în principal pe faptul că leşul era proaspăt,

prezenta o deosebită importanţă pentru progresul cercetărilor, deoarece – pe baza ei – s-a determinat cu aproximaţie perioada de dispariţie a persoanei, luându-se ca probabilă data de 28.01.1979.

Ipoteze

În vederea stabilirii identităţii victimei, a împrejurărilor în care s-a comis omorul şi a identificării autorului, s-au emis următoarele ipoteze:

- Omorul a fost comis din ură sau din răzbunare.
- Omorul a fost comis din gelozie.
- Omorul a fost săvârşit în scop de jaf.
- Omorul a fost comis în scopul realizării unui act de perversiune sexuală.
-

Acţiuni criminalistice

Au fost instruite întregul aparat de miliţie al judeţului Galaţi şi întregul potenţial informativ, pentru a furniza informaţii despre dispariţia unor persoane în împrejurări suspecte, despre persoanele care se află în diverse conflicte familiale, patrimoniale sau de altă natură; existenţa sau apariţia unor persoane pretabile la săvârşirea unei asemenea fapte, precum şi alte date cu valoare operativă ce ar fi putut interesa acest caz.

A fost declanşată o acţiune de amploare, în care s-a cerut sprijinul populaţiei atât din mediul urban, cât şi rural pentru a semnaliza cazurile de persoane dispărute de la domiciliu sau de la reşedinţă.

S-a trecut la verificarea simultană a bolnavilor psihic cu afecţiuni cronice, cunoscuţi cu manifestări violente, de organele de miliţie şi de cele sanitare, pretabili la săvârşirea unei asemenea fapte, sau bolnavi care puteau deveni victime.

Verificarea tuturor elementelor cunoscute că practică

perversiuni sexuale, a gazdelor unde se practică prostituţia, pentru a stabili dacă din rândurile lor sau ale relaţiilor acestora sunt persoane dispărute sau suspecte de săvârşirea unui omor.

Investigaţii la unităţile de cazare în comun, pentru a se stabili la care se folosesc perne umplute cu pene, dacă au lipsă astfel de obiecte şi, eventual, dacă pot recunoaşte faţa de pernă corp delict.

Comparări ale semnalmentelor „bustului" cu cele din fişele aflate în evidenţa persoanelor dispărute, atât pe plan local, cât şi la nivelul Institutului Criminalistic din Inspectoratul General al Miliţiei.

Primele rezultate

Desigur că, în faţa acestui noian de activităţi informativ-operative şi criminalistice, absolut necesare atâta vreme cât nici măcar victima nu era identificată, au început să apară şi unele date care să prefigureze o şansă sau alta oricare să dea contur vreunei supoziţii. Toate însă au „căzut" în cele din urmă, mai puţin una. Era vorba despre un schizofrenic, Vasile Nicolae Lovin, din Galaţi, în persoana căruia se întrezărea identitatea „bustului" din Cimitirul „Eternitatea".

Aflând despre cazul care ajunsese să fluture pe buzele a tot mai multor locuitori din Galaţi, părinţii celui în cauză s-au prezentat la miliţie şi au reclamat dispariţia lui survenită în seara de 31 ianuarie 1979. Din acest moment, dispariţia lui Vasile Nicolae Lovin a devenit foarte suspectă şi s-a aflat în atenţia colectivului de ofiţeri, considerentele „pro" adunându-se în număr tot mai mare şi cu valenţe care gradau un optimism pe aceeaşi măsură. Iată cele mai importante dintre ele:

Vasile Nicolae Lovin avea semnalmente asemănătoare cu ale „bustului" (familia, cel puţin, îi recunoscuse şi cămaşa flanelată), era un tip neîngrijit, murdar şi unsuros, care „vizita" în serie restaurantele din

oraş, golind paharele cu alcool rămase pe mese şi strângând în traistă chifle, coji de pâine şi alte resturi de alimente. În seara dispariţiei fusese văzut, în compania unui bărbat, îndreptându-se în zona Cimitirului „Eternitatea”. Martorii care au făcut această descriere au precizat că însoţitorul lui Lovin motiva că îl duce să-i dea de mâncare. Acesta fiind bolnav psihic şi nerealizând o stare de pericol, putea fi „plimbat” foarte uşor de un răufăcător. În mintea lui rămăsese tot copil, în sensul că-i plăcea să se joace în mod exagerat cu pisicile. Avea acasă mai multe pisici cu care dormea şi noaptea în pat, părul de animal găsit în faţa de pernă în care fusese introdus „bustul” fiind asemănător cu cel recoltat de la aceste pisici, de fapt, concluzia specialiştilor a fost certă, că părul din faţa de pernă era de animal.

Din aceste câteva considerente este lesne de înţeles cu câtă febrilitate Vasile Nicolae Lovin era căutat în toate acele locuri unde se presupunea că ar putea fi găsit, şi pe măsură ce „spaţiile” se închideau, perspectiva identificării victimei acestui omor căpăta o culoare tot mai deschisă. Unii ofiţeri, ce-i drept cu mai puţină experienţă, emiseseră în acest sens ipoteza cea mai plauzibilă, şi anume că partea inferioară a corpului fusese ascunsă de autor pentru a-şi masca homosexualitatea, iar capul îl aruncase pentru a zădărnici identificarea victimei.

Urmărire generală

Lucrurile nu puteau sta însă chiar aşa cu privire la mobil, fie şi la nivel ipotetic, atâta vreme cât lipsea tocmai prima verigă a lanţului, şi anume identitatea victimei. Practica a demonstrat şi în alte cazuri că, în lipsa unor garanţii criminalistice care să permită o identificare certă, „dansul” coincidenţelor produce pentru un timp o ameţeală plăcută, dar care, mai târziu, se transformă într-un duş cu atât mai rece, cu cât te prinde mai nepregătit. De aceea, colectivul de conducere a acţiunii şi-a luat

măsurile de precauţie necesare şi, pe lângă intensificarea căutărilor lui Lovin şi verificarea celorlalte cazuri de dispariţii la nivelul judeţului Galaţi, a solicitat darea în urmărire generală a semnalmentelor bustului. Alături de ordinul de urmărire propriu-zisă, fiecare miliţie judeţeană a primit şi câte o fişă cu criteriile de selecţie a persoanelor dispărute de la domiciliu sau de la locul de muncă ce urmau a fi verificate în cadrul acţiunii. Reţinea atenţia că victima putea fi un om obişnuit cu munca fizică şi s-a dus indicaţia de a fi verificate persoanele care au rude ori prieteni pe teritoriul judeţului Galaţi, cu care au plecat în acest judeţ pentru a se angaja în serviciu ori pentru rezolvarea unor probleme personale de altă natură.

Muguri de noi speranţe

Receptiv şi abil, plutonierul Manolache Braţ, şeful postului de miliţie Umbrăreşti, judeţul Galaţi, luând la cunoştinţă despre dispariţia lui Dumitru Slavu din aceeaşi comună, angajat al Şantierului Naval Galaţi, a făcut imediat o legătură şi a raportat cazul, telefonic, la judeţ.

Invitaţi la Galaţi, părinţii dispărutului, respectiv mama sa vitregă, recunoaşte cămaşa flanelată ca aparţinând lui Dumitru Slavu. Muguri de noi speranţe au renăscut pe chipurile ofiţerilor, când a precizat că cele două cusături (una în zona mânecii drepte, iar altă în jurul gâtului, în format de „L”) le-a făcut cu mâna ei.

— Papiota cu aţă bej este acasă! veni ea cu noi argumente. Am cusut flanela mai mult de mântuială, fiindcă Dumitru se grăbea tare.

Aşadar, o nouă pistă: Dumitru Slavu…

Dumitru Slavu, de 23 de ani, era angajat ca ucenic electrician la Şantierul Naval Galaţi şi era cazat la căminul de nefamilişti nr. 3 al şantierului, camera 32, însă de la data de 16 ianuarie 1979 nu se mai prezentase la lucru.

În urma verificărilor efectuate la şantier, s-a stabilit că i se desfăcuse contractul de muncă de la 14 februarie

1979, fără ca factorii responsabili să sesizeze că nu ştiau nimic despre acesta, în condiţiile în care, cu câteva zile înaintea dispariţiei, părinţii şi fraţii tânărului, care lucrau la Şantierul Naval Galaţi, fuseseră chemaţi la conducere pentru că Dumitru Slavu lipsise nemotivat mai multe zile în luna decembrie 1978 şi ianuarie 1979. Şi toate acestea avuseseră loc când toţi angajaţii şantierului aflaseră despre bustul găsit în Cimitirul „Eternitatea” şi că miliţia se interesa până şi de cel mai banal caz de lipsă de la serviciu sau de la domiciliu a unor persoane.

Iubeau aceeaşi femeie

Se adâncesc investigaţiile în jurul acestui dispărut şi se află că Dumitru Slavu era un tânăr care nu prea se omora cu munca, cum se spune, îi plăceau băuturile alcoolice şi umbla murdar. În ziua de 15 ianuarie 1979 fusese acasă, în comuna natală, iar spre seară plecase la Galaţi, la cămin, având asupra sa mai multe sticle cu vin, şi tot în acea seară dispăruse…

Investigaţiile la căminul de nefamilişti au scos în relief că el locuise în camera nr. 32 împreună cu un coleg de serviciu, Dragu Grigoriţă, în vârstă de 30 de ani, cu care nu se înţelesese prea bine. Şi asta mai ales din toamna anului 1978, când amândoi se îndrăgostiseră de aceeaşi femeie: o tânără fată, Smaranda Călin, proaspăt angajată la Şantierul Naval Galaţi, ca vopsitoare. Fata era de la ţară şi fusese cazată la căminul de fete din apropiere. Din cauza ei, Dumitru Slava şi Dragu Grigoriţă se bătuseră de mai multe ori în cameră după ce consumaseră băuturi alcoolice. Smaranda Călin nu întreţinea relaţii intime cu niciunul, însă flirta cu amândoi. Mai mult îl plăcea pe Grigoriţă, pentru că se purta şi se îmbrăca mai curat şi nu spunea vulgarităţi. Amândoi erau însă beţivi de prima mână.

În cameră era o mizerie crasă. Au fost identificate mai multe urme de sânge pe pereţi, pe dulap şi pe

linoleum. De asemenea, pe faţa de masă şi pe saltea, în partea de jos. Totodată, s-au ridicat şi câteva fire de păr. Aspectul camerei şi urmele găsite au creat certitudinea că ancheta a ajuns pe un făgaş bun. Dragu Grigoriţă a declarat că părul era de iepure, iar sângele provenea de la doi iepuri pe care îi tăiase în cameră împreună cu Dumitru Slavu şi apoi îi preparase. Referitor la sângele de sub saltea, n-a putut da explicaţii, spunând că salteaua probabil aşa a fost încă dinainte de a se muta ei în cameră.

În legătură cu Dumitru Slavu, a precizat că în seara zilei de 15 ianuarie 1979, când a venit în cameră, a găsit pe masă un bilet prin care îl anunţa că nu-i mai convine la şantier şi că a plecat la lucru la Feteşti. Cu această ocazie, Slavu i-a furat un ceas de mână şi un pulover. A mai precizat că Slavu i-a trimis, ulterior, o vedere din Feteşti, pe care a arătat-o unor colegi aşa cum, de fapt, a procedat şi cu biletul. Din păcate, nu le mai avea, le aruncase.

Asaltul final

Vasile Nicolae Lovin şi-a făcut apariţia în municipiu. S-a stabilit că în seara dispariţiei, fiind beat, căzuse într-o groapă cu var, pe un şantier de construcţii şi fusese dus, noaptea, cu salvarea la spital. A fost internat în spital şi, deşi n-avusese niciun act asupra sa, nimeni din cadrele spitalului nu dăduse măcar un telefon la miliţie.

Păţania lui Lovin, deşi tristă pentru ofiţerii de miliţie, venea acum să întărească şi mai mult pista Dragu Grigoriţă. În momentul când s-a aflat că Dragu Grigoriţă lipsise nemotivat de la serviciu în zilele de 16, 17 şi 18 ianuarie 1979 şi că încercase o stratagemă cu un certificat medical fals, pe care însă nu avusese curajul să-l prezinte, ci îl rupsese în faţa şefului său, în semn de protest pentru că nu este crezut că a fost bolnav, suspiciunile îndreptate împotriva acestuia căpătau deja caracter de certitudine. Confruntat cu colegii, cărora le pomenise numele, aceştia au declarat că le-a citit un bilet şi ceva după o vedere, ca

fiind din partea lui Slavu, însă nu le-a dat să le vadă. Începuseră să iasă la lumină manevrele lui Dragu Grigoriţă, care ştia că Slavu mai lucrase la Feteşti, urmând să probeze cu vederea că acesta era în viaţă. Curios este faptul că şi fratele lui Slavu, care lucra tot în Şantierul Naval Galaţi, fusese păcălit cu varianta cu Feteştiul, fără să se întrebe de ce tocmai familia, la care dispărutul ţinea totuşi, nu primise vederi sau scrisori de la el.

Pe parcursul verificărilor s-a mai aflat că Dragu Grigoriţă le spusese unor muncitori din cămin că Dumitru Slavu fusese prin februarie la cămin, în lipsa lui, şi îi furase puloverul.

„Şi-atunci de ce n-a dat pe acasă sau pe la fratele lui la şantier?…”, se punea o întrebare legitimă. „Pentru că nu era în viaţă!”, a fost răspunsul când s-a primit rezultatul analizelor de laborator. Părul recoltat din cameră era, într-adevăr, de animal (iepure), dar sângele era de natură umană, grupa sanguină O.I.

Smaranda Călin, fata de care era îndrăgostit Dumitru Slavu, nu-l mai văzuse nici ea din ziua de 14 ianuarie 1979, când îi spusese că a doua zi le va face o vizită părinţilor la ţară, şi nu primise de la el vreo vedere sau scrisoare.

Mărturisirea ucigaşului

Pe baza acestor probe, fără mărturisirea lui, Dragu Grigoriţă a fost arestat pentru omor. În cele din urmă a mărturisit.

În seara zilei de 15 ianuarie 1979, Dragu Grigoriţă a venit la cămin în stare de ebrietate şi în jurul orei 21: 00 s-a culcat. Pe la ora 23: 00 a venit în cameră Dumitru Slavu, care, fiind şi el în stare de ebrietate, l-a trezit pe Dragu Grigoriţă pentru că mai avea chef să bea. După ce s-au cherchelit bine, Dumitru Slavu l-a luat la bătaie pe Grigoriţă, ameninţându-l că, dacă nu-i lasă iubita în pace şi se mai întâlneşte cu ea, îi ia gâtul. Grigoriţă i-a spus atunci că Smaranda numai pe el îl iubeşte şi, plin de furie, a luat

cuţitul de pe masă şi i-a aplicat lui Slavu o lovitură puternică în abdomen. Slavu a căzut pe linoleum. Grigoriţă l-a urcat în pat fără să-i dea vreun ajutor, apoi s-a culcat.

Dimineaţa, când s-a trezit, a constatat că Slavu decedase. S-a apucat să bea vinul adus de Slavu şi, îmbătându-se din nou, a luat hotărârea să dezmembreze cadavrul şi să-l arunce pentru a nu fi descoperit. Capul, organele interne, antebraţele şi o coapsă le-a transportat în două rânduri şi le-a aruncat în Dunăre. Braţele, labele picioarelor şi o coapsă le-a aruncat în WC-ul fratelui său din Galaţi, unde au şi fost descoperite.

Bustul intenţiona să-l arunce tot în Dunăre, însă aflându-se în tramvai, la un moment dat s-a întrerupt curentul electric şi a intrat în panică. A coborât repede, luând hotărârea să-l lase în Cimitirul „Eternitatea”, care nu era prea departe. Sacul îl cumpărase dintr-un magazin din Galaţi.

FEMEIA FĂRĂ CAP ŞI GAFA LUI CEACANICA

Pornirea pentru această muncă cu necunoscutul mi-a insuflat-o predecesorii de o mare probitate profesională, între care colonelul Dumitru Ceacanica, dar şi alţii, precum Dumitru Mănuşi, Bebe Horăscu şi alţii, cărora le port o neţărmurită recunoştinţă.

Am făcut această introducere pentru că în cazul pe care o să-l descriu în continuare o să vedeţi ce şansă joacă uneori un rol decisiv.

Deci, la sfârşitul lunii ianuarie 1978, într-o zi de sâmbătă (ca un făcut, toate marile evenimente judiciare din cei 36 de ani de activitate s-au întâmplat, ca o fatalitate, de regulă sâmbăta sau duminica), tocmai studiam un dosar cu autori necunoscuţi privind un omor, împreună cu colegul meu de serviciu de atunci, căpitanul Ştefan Jora, un foarte bun amic, când secretara direcţiei, Doina Păunescu, ne invită în sala de şedinţe.

Mai erau zece minute până la finele programului de lucru şi fiecare dintre noi ne făceam planuri cum să ne petrecem sfârşitul de săptămână. Doina ţinea în mână un maldăr de ordine de serviciu şi plicuri cu bani pentru avansul de cheltuieli, ce urmau a fi decontate după efectuarea unor misiuni în provincie. Ştefan Jora se scarpină în cap şi-mi şopteşte: „Teteule, am îmbulinat-o, cred că s-a întâmplat ceva nasol în ţară”. Aşa că adio planuri, odihnă, familie, distracţii etc.

O crimă odioasă

Trebuie să spun că noi, ofiţerii din direcţia judiciară a Inspectoratului General al Miliţiei, şi mai ales cei de la Serviciul omoruri, din care făceam parte, eram într-un permanent „război”, deşi era timp de pace, iar plecarea în orice misiune dura câteva minute.

Permanent aveam la serviciu un geamantan în care se aflau cele necesare unei deplasări (de scurtă sau de lungă durată) şi un altul acasă, în acelaşi scop. Aşa că a pleca de urgenţă cu trenul sau cu avionul la Suceava, Tulcea, Satu-Mare, Timişoara sau aiurea constituia o bagatelă.

Aşadar, am intrat în sala de şedinţe, unde a venit imediat şeful direcţiei, generalul-maior Nicolae Chiriac, având o mină care nu prevestea nimic bun şi, fără a pierde timpul, ne-a prezentat o speţă la auzul căreia ni s-a făcut părul măciucă şi pielea de găină. Despre ce era vorba?

În cursul dimineţii de sâmbătă, 28 ianuarie 1978, au fost descoperite două colete (saci de iută) cu segmente de cadavru (o mână şi un picior cu o parte din abdomen) cu certitudine aparţinând unei femei, unul găsit în spatele gării din comuna Neajlov – Ilfov, iar celălalt pe rambleul de cale ferată din perimetrul gării Prahova, din judeţul cu acelaşi nume.

Paralelism cu „cazul Anca”.

Poate cazul în sine nu prezenta un grad aşa mare de interes dacă în urmă cu câteva luni, mai precis în perioada 7 – 9 iulie 1977, pe teritoriul Capitalei nu s-ar fi aruncat segmentele unui cadavru aparţinând unei tinere, Anca Broscoţean, din Sibiu, care a fost omorâtă în timpul unui act sexual de către un bolnav psihic, obsedat sexual. Crima a fost comisă într-o garsonieră situată în Piaţa Amzei din Capitală. Victima a fost secţionată şi introdusă în pungi de plastic, care au fost aruncate în diverse WC-uri publice. Trebuie să vă spun că acel caz se afla în curs de judecată, cu un autor inventat de un procuror incompetent dar zelos, în cârdăşie cu unele cadre cu funcţii înalte din Miliţie.

Acest caz a fost mediatizat foarte mult, atât înainte, cât şi după 1990, trista eroare judiciară sau, mai concret spus, înscenare judiciară, fiind cunoscută drept „cazul Anca”.

Şi, ca să închei, după trei ani, mai precis la 30 noiembrie 1980, adevăratul autor a fost identificat de un simplu ofiţer judiciarist, dar rasat, pe atunci căpitan, Sică Dragomir de la Circumscripţia 4 Miliţie, situată pe Strada Ion Neculce, Sectorul 1. Autorul a fost identificat şi condamnat la moarte, deoarece între timp mai ucisese o femeie în aceleaşi circumstanţe.

Noi, cei care lucram şi în acest caz de tristă amintire, şi care nu am fost de acord că autorul este cel „determinat” (deşi nici acesta, Ion Samoilescu, zis Sony, nu era un mieluşel, dar nici criminal), am tresărit la apariţia unei alte femei ucise şi segmentate.

O mână şi un picior

Deci, problema se punea ca noi, ofiţerii Serviciului Omoruri, să ne deplasăm în cele două localităţi, pentru identificarea femeii ucise şi, mai ales, pentru identificarea asasinului.

Aşadar, eu, care pe atunci aveam gradul de căpitan,

împreună cu colegul meu Ştefan Jora, a trebuit să ne deplasăm în comuna Prahova, o comună puternic industrializată, aflată la circa 15 km de municipiul Ploieşti, cunoscută mai ales datorită echipei de fotbal cu acelaşi nume, ce activa în Divizia B. Nu mai fusesem niciodată în această localitate, însă drumurile m-au purtat de sute de ori cu trenul prin această comună.

Ne-am urcat într-o maşină şi am demarat spre locul faptei. Afară era un ger de peste – 15 grade Celsius. Ajunşi la locul cu pricina ne-am apucat de treabă; procurorul criminalist, medicul legist şi ofiţerii, toţi din cadrul Miliţiei judeţului Prahova, ne aşteptau. Fragmentele de cadavru – o mână, un picior şi o parte din trunchi erau aşezate într-un sac de iută şi ambalate în hârtie de ziar.

Din discuţiile foarte sumare purtate cu procurorul criminalist şi cu şeful Serviciului Judiciar, pe atunci colonelul Ion Saulea, se emisese ipoteza că ar fi vorba despre o victimă a unui avort empiric (în acea vreme avortul era interzis prin lege şi erau foarte frecvente cazurile de deces al unor femei ca urmare a acestor manevre abortive empirice). După ce le-am comunicat interlocutorilor că asemenea fragmente de cadavru s-au găsit şi la Neajlov-Ilfov, aceştia şi-au schimbat părerea.

Lipsea... capul!

Prea multe lucruri nu aveam de făcut în planul cercetării la faţa locului, doar amprentarea digito-palmară a singurei mâini existente în sac. Între timp am primit ordin de la Bucureşti ca fragmentele să fie de urgenţă transportate la Institutul de Medicină Legală „*Prof. Dr. Mina Minovici*”, pentru a fi împerecheate cu cele de la Neajlov.

În cursul nopţii am primit prin telefon vestea că este vorba de cadavrul unei femei, dar din asamblarea lui lipseşte capul. Aici deducţia era simplă – autorul a aruncat sau a distrus capul victimei pentru a nu putea fi identificată ori ca să întârzie cât mai mult posibil acest

lucru.

Formula dactiloscopică

Împreună cu colegul meu Jora ne-am apucat să însăilăm un plan de măsuri în care am prevăzut mai multe ipoteze, între care şi aceea a unui avort empiric cu moartea victimei, dar şi cea a unui omor comis din gelozie, răzbunare, jaf etc.

Şeful Biroului Criminalistic de la Ploieşti s-a apucat hotărât de treabă şi în circa 30 de minute a făcut formula dactiloscopică mono şi deca-dactilară a mâinii stângi a victimei, pe care a transmis-o la Institutul de criminalistică din Inspectoratul General al Miliţei Bucureşti, pentru comparări.

Aceasta era una din şansele reale şi sigure de identificare a victimei, dar numai în cazul în care ea ar fi fost, în vreo împrejurare, „clienta" vreunui organ de miliţie din România, lucru puţin probabil, dar care oricum trebuia încercat.

Filtru la Căminul Cultural

Între timp, efectivele s-au înmulţit şi se punea problema să le dăm de lucru, aşa că i-am direcţionat spre domiciliul unor „moaşe" despre care existau informaţii la postul de miliţie că se ocupă cu întreruperi ilegale de sarcină, atât în comuna Prahova, cât şi din localităţile limitrofe, cu consemnul să ne vedem dimineaţă la ora 7 pentru noi ordine.

Se făcuse unu noaptea, era un ger de crăpau pietrele, iar lângă postul de miliţie se afla căminul cultural, de unde răzbăteau ritmuri muzicale alerte de se cutremurau ferestrele. Colegul meu Ştefan Jora îmi propune să facem o „descindere" la căminul cultural pentru a vedea ce „arsenale" de arme au la ei tinerii din această comună, şi nu numai. Intră în atribuţiile noastre, cei care lucram în

Serviciul Omoruri, de a preveni asemenea fapte care aveau loc frecvent şi în casele de cultură ori în saloanele de dans, comise spontan, pe fondul consumului exagerat de alcool sau al geloziei.

Aşadar, împreună cu colegul, şeful de post şi trei ofiţeri de la judeţul Prahova, îmbrăcaţi „popă” – adică militari – ne-am deplasat peste drum, unde, la intrare, ne aştepta primarul comunei, însoţit de directorul căminului cultural. Îi punem în temă cu ce aveam de gând să facem, directorul instituţiei culturale pune mâna pe microfon şi explică tinerilor – băieţi şi fete – că vor trebui să treacă printr-un „filtru”. Şi ca să închei, trebuie să vă spun că asupra tinerilor nu s-au găsit arme albe – cu două excepţii: în poşetele a doua fete s-au găsit cuţite cu buton –, dar, după golire, din salon am recuperat 63 de cuţite, pumnale, boxuri şi şişuri abandonate pe jos ori în ferestre, arme care puteau la o adică să producă vătămări corporale sau fapte mai grave.

La locul faptei

La ora 2: 30 ne-am întors la postul de miliţie, de unde i-am „concediat” pe cei de la Ploieşti şi pe şeful de post, iar eu şi Jora ne-am lungit pe paturile de campanie existente în camera de oaspeţi a postului şi ne-am lăsat furaţi de Moş Ene.

La ora 6 sună telefonul, iar la capătul firului am recunoscut vocea unui coleg care se afla de permanenţă la Direcţie. Acesta mi-a comunicat că victima asasinatului a fost identificată după amprentele digitale, urmare a implicării acesteia într-un furt în urmă cu cinci ani, culmea, chiar în municipiul Ploieşti. Am respirat uşurat, iar Jora se repede la mine şi mă ia în braţe: „Ura, plecăm la Bucureşti”.

Într-adevăr, în 45 de minute am ajuns la Direcţie, unde am aflat că victima a fost identificată, se numeşte Maria Neaţă, de 42 de ani, domiciliată în Bucureşti, Strada

Popa Nan nr. 11 – 13, Sector 3.

Acum urma să-l identificăm pe criminal, lucru ce părea infinit mai uşor decât până în acel moment. În asemenea cazuri, manualele de criminalistică şi practică judiciară spun că 50 la sută din rezolvarea unui asemenea caz îl constituie identificarea victimei.

La domiciliul moartei se afla o echipă operativă de cercetare, dar nici eu, nici Jora nu am rezistat tentaţiei şi ne-am deplasat la locul fatidic. Aici, ca de obicei, nelipsiţi curioşi sau gură-cască, cum le spunem noi.

Am evitat pe cât posibil aglomeraţia şi am pătruns într-o curte vecină, iar din mulţimea de curioşi a apărut o femeie care ne-a luat în primire pe un ton foarte hotărât. Ne legitimăm şi îi şoptesc cu o voce domoală că dorim să stăm de vorbă cu ea câteva minute. Supărată că am privat-o de „spectacol", ne pofteşte totuşi în bucătăria locuinţei, scuzându-se că în casă era deranj. Am intrat în subiect şi am întrebat-o ce ştie despre vecina ei, Maria Neaţă, iar aceasta ne răspunde printr-o întrebare: dacă este adevărat că vecina a fost găsită la Ploieşti sau Giurgiu. Îi explic cum stă situaţia, femeia se cutremură, îşi face cruce implorând pe Cel de Sus, după care, cu voce fermă, ne spune: „Asta este mâna fostului soţ, Ion Neaţă", care a venit de curând de la bahaos[8]", şi în continuare ne face portretul acestuia.

Noi amănunte

Maria Neaţă era o femeie simplă, lucra ca îngrijitoare la o creşă de copii. Pe Ion l-a cunoscut cu 15 ani în urmă (mai bine nu îl cunoştea). Acesta era un cunoscut client al penitenciarelor, iar între două „sejururi" (a se citi condamnări) îşi mai aducea aminte şi de soţie, care-l întreţinea din puţinul ei, iar drept răsplată el o bătea şi o alunga din locuinţă, deşi casa fusese primită de ea de la locul de muncă. Iar peste toate astea, era şi deosebit de gelos.

8 *Puşcărie* (argou).

După ultima condamnare – opt ani de închisoare pentru tâlhărie – femeia s-a decis să divorţeze, lucru pe care l-a şi făcut, iar acum, când se eliberase din penitenciar, Ion a revenit la fosta soţie, dar aceasta nu l-a mai primit, arătându-i hotărârea de divorţ, lucru care nu i-a căzut prea bine. Apoi Maria i-a spus că împarte aşternutul cu un alt bărbat, cu care intenţionează să se căsătorească. Ion a făcut atunci o criză de furie, după care a plecat.

Vecina ne-a mai spus că l-a văzut pe Neaţă trecând prin faţa casei cu circa trei-patru zile în urmă.

Urmărirea criminalului

Am ieşit din bucătăria vecinei şi am intrat în casa victimei, unde criminaliştii au mai găsit ceva rămăşiţe din cadavrul femeii într-un sac depozitat în lada unui studio ponosit. Deci nu încăpea nicio îndoială că victima a fost ucisă în propria-i locuinţă, rămânând de văzut cine era criminalul.

În ce mă priveşte, eram ferm convins că fostul soţ este autorul – o crimă pasională – şi, în consecinţă, trebuiau întreprinse măsuri de urmărire şi prindere a acestuia, lucru care nu era deloc simplu, deoarece era vorba de un infractor versat şi periculos, supoziţie împărtăşită şi de colegul meu.

Aşadar, ne-am urcat în maşină şi am plecat la bază, unde şeful Direcţiei ne aştepta. Ajunşi aici, am declanşat urmărirea generală pentru Ion Neaţă. În acest sens, am cerut datele de identificare de la Evidenţa Populaţiei şi ne-am deplasat la Institutul de Criminalistică, de unde am scos fişa cu modul de operare pe care avea aplicată şi fotografia judiciară, faţă şi cele două profile. Cu fişa în mână, am intrat la directorul Institutului, care a chemat un fotograf şi l-a pus să multiplice poza pentru a fi transmisă băieţilor de la urmăriri, şi nu numai.

Am urcat la mine în birou la etajul trei şi am reflectat

la acest caz care părea foarte complicat, dar care a fost totuşi unul simplu. Mi-am explicat de ce nu s-a găsit capul victimei şi nici nu a mai fost găsit vreodată, deoarece criminalul, care s-a dovedit a fi fostul ei soţ, a declarat că l-a aruncat de pe un pod în râul Neajlov. Crima o comisese, într-adevăr, din gelozie.

Gafa colonelului

Se făcuseră orele 11: 00 şi la Direcţie a venit fostul meu şef şi mentor, care mă poreclise „Comisarul” pentru flerul de a-i „pescui” pe criminali, nimeni altul decât celebrul colonel (r) Dumitru Ceacanica. Aflase despre caz şi era convins că autorul acestui omor trebuia să fie unul şi acelaşi cu cel care o omorâse pe Anca Broscoţean, ce a făcut obiectul vestitului „caz Anca”, despre care am relatat în preambulul acestui material.

Deşi cu o experienţă vastă, Ceacanica a comis o gafă monumentală, semn că mai îmbătrânise. În ce a constat gafa? El s-a dus direct la conducerea Inspectoratului General al Miliţiei, a intrat în biroul comandantului acestei instituţii, generalul Jean Moldoveanu, care se afla împreună cu locţiitorul său, generalul Valeriu Buzea, şi le-a sugerat acestora părerea sa, iar generalii – fiind la curent cu cazul – l-au cam tratat cu indiferenţă, iar acum era foarte necăjit şi chiar stingherit.

M-am purtat cum se cuvenea faţă de un mentor, atât al meu, cât şi al lui Ştefan Jora, l-am consolat cât am putut, dar a plecat abătut şi, cred, supărat pe el însuşi.

Ion Neaţă a fost prins în 24 de ore, la o soră a lui din Bucureşti, a recunoscut crima în totalitate şi cu lux de amănunte, a fost deferit justiţiei şi condamnat la 25 de ani închisoare. Iniţial a fost condamnat la moarte, dar apoi i s-a comutat pedeapsa.

Cât priveşte supoziţia colonelului Dumitru Ceacanica, acesta nu avea suport, deoarece în iulie 1977 Neaţă se afla în detenţie.

FLĂCĂRI ÎN NOAPTE[9]

21 octombrie 1978

Am revenit în comuna Ineu când noaptea era stăpână peste aşezare. Sub cerul de toamnă orchestra nevăzută a greierilor îşi trimitea ţârâitul, mereu acelaşi, spre covorul de stele. Rar, liniştea era destrămată de lătratul plictisit al unui câine. Probabil aşa arătase comuna şi în noaptea precedentă, când cunoscuse două evenimente ce i-au zguduit profund pe paşnicii săi locuitori.

Mai multe căpiţe de fân luaseră foc, iar flăcările ameninţau să mistuie şi casele din jur.

Din declaraţiile unor persoane rezulta că, înainte de a se produce focul, au auzit câţiva câini lătrând, ceea ce i-a făcut să emită ipoteza prezenţei în comună a unui străin. Alţii au afirmat contrariul. Adică, nici vorbă de lătratul câinilor.

Cert era doar faptul că nu putea fi vorba de o neglijenţă. Focul fusese consecinţa unui act criminal. Între probele ridicate găsisem un rest de material textil care emana un iz de benzină. Era mai mult ca sigur ceea ce rămăsese din torţa folosită la aprinderea căpiţelor. Urmele ridicate atestau că autorul incendiului a purtat cizme din cauciuc.

„Mama a fost omorâtă”.

În toiul frământărilor noastre cu privire la motivaţia abjectei fapte şi la posibilul ei autor, în sediu a intrat valvârtej un tânăr.

— Mama a fost omorâtă!… Casa îi numai sânge…

Vorbele lui disperate, gâtuite, ne-au făcut să ne ridicăm în picioare. Ne-am uitat unii la alţii şi apoi privirile ni s-au oprit asupra tânărului. Era din comuna unde avusese loc incendiul. Lipsise peste noapte deoarece lucra în schimbul trei într-o întreprindere orădeană. Am

9 Acest caz a fost rezolvat şi este relatat de colonelul (r) Dumitru Bucur, fost şef al Biroului criminalistic din cadrul Miliţiei judeţului Bihor. [n.a.]

telefonat la procuratură şi la laboratorul medico-legal şi, însoţiţi de tânăr, am luat drumul către casa lui.

Am dat peste un tablou înspăimântător. Femeia căruntă, îmbrăcată în cămaşă de noapte, desculţă, zăcea într-o baltă de sânge, cu capul aproape complet sfărâmat. Lângă ea, arma ucigaşului – un par.

Am trecut, împreună cu ofiţerul criminalist, la cercetarea încăperilor locuinţei. Nu am descoperit niciun indiciu care să ne ducă la mobilul omorului. După spusele tânărului, din cămară lipseau doar o bucată mare de slănină afumată şi o pâine. Puteau ele motiva cruzimea cu care i s-a luat viaţa femeii? Doar dacă era opera unui bolnav psihic.

Ne-am întrebat dacă autorul omorului putea fi şi incendiatorul căpiţelor cu fân. Medicul legist sosit între timp acolo fixase ora producerii morţii aproximativ în jurul aceleia când s-a produs şi incendiul.

Căutam să pun cap la cap ceea ce descoperisem. Optimismul criminalistului, izvorât din identificarea şi ridicarea, de pe o sticlă de un litru aflată pe masa din camera unde femeia îşi dăduse sfârşitul, a cinci urme digitale, nu m-a contaminat. Fiul victimei declarase că în după-amiaza zilei precedente băuse din ţuică două sau trei păhărele, după care se culcase. Seara s-a dus la serviciu. Acum, sticlă era goală. Unde dispăruse ţuica? „Posibil, interveni tânărul, ca după plecarea mea cineva să-i fi cerut mamei să-i vândă ţuică. Obişnuia să vândă din vinul sau ţuica noastră. Ţinea să aibă banii ei. De la condamnarea tatii…”

Da, ştiam. Bătrânul Ion Budura era în penitenciar, unde executa o pedeapsă de trei ani pentru că săvârşise un furt din întreprinderea unde fusese paznic. Dar mai avea o meteahnă. Era de o gelozie patologică şi, din această cauză, toată viaţa soţiei sale, Maria, fusese un chin. Aflat în puşcărie, el îi scrisese nevestei şase scrisori în care îi imputa că acum, în lipsa lui, se lăfăie cu amanţii, însă nu va scăpa de dreapta lui judecată, pentru că atunci când se

va elibera o va ucide. Femeia nu avea nici pe departe asemenea comportări şi n-avea cum să-i scoată nebunului din cap ideea lui fixă.

Ostilitate

Mă aflam, deci, în noaptea următoare producerii celor două evenimente în comuna Ineu. Tocmai mă apropiam de ograda victimei când câinele a venit la gard lătrând zgomotos. *„În noaptea precedentă de ce nu a făcut la fel?*", m-am întrebat. Ferestrele casei erau mângâiate de lumină palidă şi tremurândă a lumânărilor din jurul moartei. Câţiva săteni, rude şi vecini se aflau la priveghi. Fiul victimei, Mircea, m-a invitat în casă.

— Aţi dibuit criminalul?

Nu, i-am răspuns şi, protejat de el împotriva câinelui, am intrat în casă. Cei câţiva săteni şi-au întors privirile spre mine. M-am înclinat spre sicriul unde îşi dormea somnul de veci nevinovată femeie şi am rămas, stingher, aproape de pragul uşii. Cu unii dintre ei discutasem după stingerea incendiului.

Informaţiile primite, chiar şi unele versiuni, desigur verosimile, m-au ajutat totuşi să formulez ipoteze clare de lucru.

Pentru colectivul nostru timpul avea o incomensurabilă valoare şi era drămuit minut cu minut. Nu numai eu eram prezent în plină noapte la datorie. De pildă, un coleg îmi comunicase, cu puţină vreme înainte, rezultatul verificărilor legate de declaraţia lui Mircea. Altul reluase împreună cu conductorul câinelui ce urmărise traseul urmat de acesta, în noaptea precedentă, din locul unde i se pierduse urma.

Mircea refuză cooperarea

Mircea a revenit cu o tavă pe care se aflau pahare cu vin şi ţuică. I-am spus că nu beau şi l-am rugat să ieşim

afară câteva minute.

Şi-a continuat drumul fără să-mi răspundă, ceea ce m-a determinat să-l urmez şi, făcând legătura cu rezultatul verificărilor întreprinse de colegul meu la întreprindere, să-i adresez în gând cuvinte nu tocmai frumoase, hotărându-mă în acelaşi timp să-l invit la sediul miliţiei.

A traversat curtea intrând într-o anexă a casei folosită, de regulă, pe timp de vară. L-am aşteptat, aprinzându-mi o ţigară, în timp ce câinele îmi dădea târcoale mârâind ameninţător. A ieşit cu aceeaşi tavă încărcată cu pahare.

— Aş dori să clarificăm împreună câteva aspecte, i-am spus. De ce ne-aţi minţit că în noaptea precedentă aţi fost în întreprindere?

Clinchetul paharelor de pe tavă i-a trădat tremurul mâinii.

— Eu sau cine i-a luat viaţa mamei vă interesează?

— Evident, partea a doua a întrebării. Însă pentru a-i găsi răspunsul… avem nevoie de adevăr. Dacă persistaţi în susţinerea declaraţiilor iniţiale… s-ar putea ca asupra dumneavoastră să planeze o mare suspiciune.

— Că mi-am omorât mama?

— Nu. Dumneavoastră ascundeţi un adevăr care ne poate conduce la asasin.

— Altceva n-am ce să vă spun.

Surpriza de la puşcărie

Am ajuns la Oradea în plină dimineaţă. Prima oprire am făcut-o la penitenciar. Voiam să port o discuţie cu bătrânul Ion Budura. Comandantul penitenciarului s-a arătat dispus să-mi faciliteze dialogul şi, în acest sens, a telefonat unui subaltern. Subalternul a venit după cinci minute şi mi-a comunicat că Ion Budura fusese eliberat înainte de termen, în ziua când se pusese foc căpiţelor de fân.

Gata, pentru mine cazul era acum rezolvat, ştiind că Ion Budura era piromanul şi criminalul căutat.

La miliţie, în faţa biroului meu mă aştepta ofiţerul criminalist care participase la cercetarea celor două evenimente. După felul cum m-a primit mi-am dat seama că are a-mi împărtăşi un fapt deosebit.

— Te ascult, i-am spus, rupând o foaie de calendar pe care am scris numele Ion Budura.

— Domnule colonel, ştiţi cui aparţin două dintre urmele digitale ridicate de pe sticla aceea din casa victimei?

— Ştiu, i-am spus şi i-am întins fila de calendar.

A citit şi ridicându-şi ochi spre mine am văzut uimirea ce-l stăpânea.

— Cum a fost posibil ca tocmai el…

— Am văzut noi lucruri şi mai extraordinare, nu? Execută, te rog, expertiza dactiloscopică.

De cum a părăsit criminalistul încăperea, am telefonat subofiţerilor din Ineu, dispunându-le să-l invite la postul de miliţie pe tânărul Mircea Budura.

Sângele apă nu se face

Peste mai bine de o oră eram în comună. Tânărul m-a privit cu o faţă ce trăda oboseala, dar şi un aer uşor euforic datorat, probabil, paharelor de vin sau ţuică băute la priveghi.

— Mă arestaţi, domnule colonel? mă întrebă cu o ironie nedisimulată.

— Aş vrea, mai înainte de toate, să-mi răspunzi la unele întrebări.

— Sunt numai ochi şi urechi.

Am trecut din nou peste ironia din vorbele lui şi l-am întrebat:

— Unde sunt cizmele care s-au aflat până ieri noapte în cămară? Nu mi-ai spus nimic despre ele, deşi locul unde

erau aşezate de aproape trei ani le-a păstrat bine desenul tălpilor.

— Aaa… Credeţi că m-am încălţat cu ele, am dat foc căpiţelor, apoi mi-am omorât mama, ca să nu mă divulge, şi cine ştie unde am aruncat cizmele? Aveţi imaginaţie…

— Nu, omorul s-a comis înaintea incendiului. Cât priveşte imaginaţia… Unde ai plecat de la serviciu după ora 24: 00?

— Ei, asta nu vă pot spune, domnule colonel. Ar însemna să-mi trădez prietena.

— Ştii că nu-i vorba de nicio prietenă. Să-ţi spun eu unde ai fost?

— Mă rog, dacă ştiţi mai bine…

— Mirceo, în întreprindere fiind ai aflat, cu totul întâmplător, că tatăl tău a fost liberat din penitenciar înainte de termen. Aducându-ţi aminte de conflictele anterioare dintre el şi mama ta, toate pe fondul unor bănuieli nefondate de infidelitate, ca şi de ameninţările cu moartea adresate din penitenciar, te-ai hotărât să mergi acasă şi să preîntâmpini o nenorocire. Colegul tău, Tănase, te-a transportat până în marginea comunei cu autoturismul. Ai ajuns exact când căpiţele începuseră să ardă, iar tatăl tău părăsea în fugă locul faptei. Te-ai luat după el. Lângă lacul din apropierea pădurii, unde câinele nostru a pierdut urmele de cizme ale tatălui, am găsit şi urmele lăsate de pantofii tăi. Atunci încă nu ştiai că îi luase viaţa mamei. Abia când ai revenit, spre dimineaţă, în sat, ai constatat nenorocirea şi văzând că lipsesc cizmele ţi-ai dat seama de ce a fost în stare să comită bătrânul. Totuşi, îţi este tată şi nu ai dorit să-l denunţi chiar tu. Acum, că faptele se prezintă aşa şi nu altfel, spune-mi de ce a dat foc căpiţelor de fân?

A răspuns suspinând:

— Proprietarii căpiţelor au fost martori în procesul lui tata şi l-au demascat ca autor al furtului pentru care a fost condamnat.

— De aici am pornit şi noi bănuiala. Apoi… câinele

vostru care nu a lătrat… Cred că este ascuns undeva în pădure. Ne duci la el?

— Nu, domnule colonel. Trebuie să înţelegeţi că nu o pot face. Vă indic însă locul unde îl puteţi găsi. Dacă aflam atunci, noaptea, că a omorât-o pe mama…

După două zile de libertate, Ion Budura a fost prins în pădurea comunei şi arestat.

INCREDIBILA REZOLVARE A UNEI ERORI JUDICIARE

A ieşit din cârciumă afumat bine. Ameţit. Nu beat. „*Un om este beat* – zicea uneori – *când îl duc doi, iar al treilea îi mută picioarele*”. Îşi făcuse un obicei din a se abate din drumul de la gară spre casă pe la bufet, unde golea 2 – 3 pahare de rachiu. Sau de tescovină.

În bufet duhnea a tutun şi a transpiraţie, a băutură caldă ca leşia. În după-amiaza aceea, Dragoş era cătrănit rău. Câţiva băieţi, care terminaseră armata odată cu el, în urmă cu doi ani, îi aruncaseră în compartimentul lor de navetişti vorbe grele. E adevărat că nu le auzea pentru prima dată. Esenţa lor, pigmentată cu tot felul de glume, care de care mai deocheate, era aceea că maică-sa iar fusese văzută cu unul…

Dragoş era flăcău cu armata făcută, bun de însurat, dar maică-sa, deşi trecută de patruzeci de ani, nu se potolea deloc. Era, cum se zice în popor, *rea de muscă*. De multe ori a vrut să-i spună câte ceva, să-i spună mai ales ce vorbeşte lumea şi cum o privesc ceilalţi din sat, dar a renunţat de fiecare dată.

Crima

Şi acum, în drum spre casă, – ca de fiecare dată când poposea pe la cârciumă – se gândea să-i facă o morală pe cinste. Ajunse în dreptul casei tocmai când trecea pe acolo Dumitru a lui Prună, un tânăr brunet, un om harnic şi

priceput la toate, căruia multe fete din sat îi căutau compania.

— Hai măi, Dragoş, la mine să bem o ţuică fainã, că nu zice Dumnezeu nimic, i-a zis după ce s-au salutat. E sărbătoare azi şi nu mergem la coasă.

Dumitru locuia trei case mai sus de Dragoş, de-a lungul Văii Caselor, un râu năvalnic ce venea din munţii care parcă se prăvăleau pe sat şi se vărsa în Olt, la ieşirea din vatră. Cât să fi băut? Un pahar, două, trei… Cert este că într-un târziu Dragoş porni spre casă clătinându-se. Nu înainte de a-l asigura el pe Dumitru c-o va face zob pe maică-sa.

— Îi arăt eu bărbaţi! repeta el din când în când.

Pipăi după gard să ia cheia de la poartă şi să descuie. Cheia nicăieri. Apăsă pe clanţă şi poarta se deschise. Parcurse curtea cu paşi grăbiţi. Încerca să se dezmeticească, să-şi revină din mahmureală, întrebându-se de ce a găsit poarta descuiată.

Mângâie câinele care se tânguia la picioarele lui şi, după ce mai poposi câteva clipe în pridvor să-şi tragă sufletul şi să alunge gândurile negre, intră în casă.

Maică-sa era întinsă pe pat şi din gură i se prelingea, până jos pe podea, un fir de sânge. Capul era făcut zob. Dragoş observă alături toporişca. O luă şi o cercetă atent. Se vedea că fusese folosită de criminal. O aşeză la loc, pe masă, după care alergă la un vecin să dea un telefon şefului de post, să-i anunţe nenorocirea…

Fiul este găsit vinovat

A treia zi după înmormântarea maică-sii a fost chemat la judeţ şi pus să dea o nouă declaraţie. Nu mai ştia a câta. După o săptămână a fost arestat. Nu-şi dădea prea bine seama ce se întâmpla cu el. Prin sat circula tot mai mult zvonul că el ar fi asasinul.

A urmat procesul. Şi acuzaţiile curgeau: pe toporişcă s-au găsit amprentele lui. O pereche de pantaloni de-ai lui

purtau urme de sânge. Declaraţiile lui că la ora crimei era la serviciu, că nu avea nevoie s-o omoare pe maică-sa, că n-a atins toporişca şi multe altele au fost infirmate prin administrarea de probe zdrobitoare: de la serviciu lipsise între orele care coincideau cu cea a asasinatului, mai mulţi martori, dintre care destui prieteni, au dezvăluit instanţei faptul că relaţiile lui cu cea care îi dăduse viaţă erau suficient de deteriorate. S-a pus problema moştenirii casei, a loturilor de pământ…

În instanţă s-a mai demonstrat că Dragoş mai avusese o tentativă de omucidere. Cu câteva luni în urmă, întorcându-se acasă îl găsise pe Toader al lui Dărjan la maică-sa. Negru de furie, a vrut să pună mâna pe toporişcă şi să lovească. Dar Toader era voinic şi iute, iar Dragoş n-a avut sorţi de izbândă.

Zilele treceau, procesul înainta greu. Într-o vreme, Dragoş avu o criză de nervi, ceru hârtie şi stilou şi aşternu o poveste din care reieşea că nu-şi aduce aminte, că băuse prea mult, că într-adevăr avea dese conflicte cu mama sa.

A fost condamnat la 20 de ani închisoare. Înainte de a se urca în duba care-l ducea la penitenciar, le-a aruncat subofiţerilor care-l escortau: „*Nu eu am omorât-o pe mama*”. Şi-a izbucnit într-un hohot de plâns.

Criminalul lăudăros

Într-una din zile, cam la un an după ce fusese adus la Aiud, în celula întunecoasă şi rece a intrat un bărbat de vreo 40 de ani, noul coleg al lui Dragoş Vălcu… Primele cuvinte pe care acesta le-a rostit l-au cutremurat pe Dragoş. „Judecătorii ăştia sunt nişte fraieri… Mi-au dat şapte ani. Am bătut un popă care după câteva săptămâni s-a curăţat. Dac-ar fi ştiut că am şi alte crime la activ…”

La început nu prea îl luă în seamă. Îl credea un lăudăros, un om care vrea să impresioneze cu orice preţ. Treptat, apoi, a devenit tot mai atent la cuvintele lui, la poveştile cu care îşi omorau timpul. Acest criminal se

numea Barbu şi era din Sibiu. Iată o nouă poveste depănată de el:

— Am cunoscut în Sibiu, la târg, o femeie frumoasă care locuia la Teciu. Se întâmpla acum un an…

Auzind numele satului său, Dragoş tresări uşor.

— M-a plăcut, continuă Barbu, şi mi-a dat adresa ei s-o vizitez cât mai repede. Era trecută de prima tinereţe, dar arăta bine. N-am stat pe gânduri. Am coborât din tren şi am pornit spre casa ei. Locuia undeva, pe malul unei ape. Era vară, oamenii erau pe câmp, iar ea mă aştepta. Bărbatul îi dispăruse de vreo câţiva ani, rămânând cu un ceas de buzunar de la el. Mi-a arătat ceasul, era frumos, cu capac de aur…

— Copii n-avea? întreba gâtuit de emoţie Dragoş.

— Se pare că avea un băiat care făcuse armata. În orice caz, n-are importanţă…

„Ba are. Şi încă ce importanţă are, se gândi Dragoş. Doamne! Oare să fie ea?”

— M-a servit cu un vin bun pe care l-a adus din pivniţă şi o gustare apoi am trecut în pat. Din păcate, n-am fost într-o formă prea bună, căci eram după un chef prelungit şi femeia a rămas nesatisfăcută. Am încercat eu s-o dreg, dar femeia mi-a aruncat-o în faţă că sunt impotent. Asta m-a enervat la culme. Lângă pat era o toporişcă. Am lovit-o. Am aşezat-o frumos în pat şi mi-am luat tălpăşiţa. Ca să nu plec cu mâna goală, am luat şi ceasul bărbatului ei care dispăruse.

— Ce ai făcut cu ceasul? întreba Dragoş cu inima cât un purice.

— Îl am acasă, nu m-am îndurat să-l vând…

O întâmplare la un miliard

Dragoş Vălcu credea că visează… Luat în vâltoarea anchetei în care fusese principalul bănuit şi condamnat pe nedrept, uitase să-şi amintească unde se mai afla ceasul de buzunar cu capac şi lănţişor din aur al tatălui său. Pe

capacul interior al ceasului, mascat de o fotografie rotundă ce reprezenta Piaţa Cibinului din Sibiu, era gravat numele tatălui său dispărut: Mircea Vălcu.

Adevăratul criminal, care se afla în faţa lui – printr-o întâmplare, una la un miliard – nu se ostenise să înlăture acea fotografie, pentru că ar fi dat pe capac de inscripţia trădătoare şi l-ar fi vândut imediat… Dragoş credea că mama să ascunsese acest ceas pentru a-l vinde cândva cu un preţ bun.

Provocarea la destăinuire

Cum celula fusese ocupată şi de alţi deţinuţi, a doua zi, Dragoş Vălcu, care nu dormise toată noaptea, l-a provocat pe colegul lui să repete povestea de cu seară.

— Am adormit şi n-am prea înţeles-o, a motivat el.

Barbu Melinte n-a bănuit nimic şi a descris cu lux de amănunte cum a omorât-o pe Elvira Vălcu din Tanacu pentru că l-a făcut impotent. Şi apoi că i-a furat ceasul soţului dispărut de zece ani.

În aceeaşi zi, Dragoş s-a prezentat la comandantul Penitenciarului Aiud şi i-a relatat pe larg cele întâmplate. După numai zece zile procesul s-a rejudecat şi după alte câteva zile Dragoş Vălcu era liber…

Consătenii l-au primit cu braţele deschise şi l-au compătimit pentru cele suferite, dar întâmplarea – unică în felul ei – a făcut înconjurul ţării, intrând în analele judiciare…

O VIZITĂ PRECIPITATĂ LA MILIŢIE

Luni dimineaţă, 13 decembrie 1977, la prima oră, mă aflam în biroul şefului Serviciului Judiciar al Miliţiei judeţului Iaşi, maiorul Mihai Micu, unde stabilisem împreună sarcinile de urmat de către ofiţerii subordonaţi în cazul violării şi uciderii unei fetiţe de 7 ani în comuna Omeşti, din acelaşi judeţ, criminalul fiind necunoscut.

Telefonul de pe masa maiorului a sunat deodată strident, la celălalt capăt al firului fiind ofiţerul de serviciu de la poartă. Acesta l-a anunţat că s-a prezentat cetăţeanul Vasile Harabagiu, din comuna Costuleni, judeţul Iaşi, care, fiind foarte precipitat, doreşte să aducă la cunoştinţă o moarte suspectă.

Suspiciunile unui sanitar

În faţa noastră s-a prezentat un tânăr de 30 de ani, îmbrăcat curat, tuns şi bărbierit. L-am invitat să ia loc pe scaun.

— Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, a spus acesta după ce s-a aşezat, dar am suspiciuni în legătură cu un deces care s-a produs sâmbătă, 11 decembrie 1977, în comuna noastră. Este vorba despre moartea Gafinei Ignat, în vârstă de 46 ani. Soţul ei, Neculai Ignat, a spus că a găsit-o în curtea casei lor cu gâtul înfipt în gardul de sârmă ghimpată.

— Sunteţi rudă cu decedata? l-am întrebat eu.

— Nu, a răspuns calm interlocutorul. Nu sunt rudă cu ea şi nici cu soţul ei. Eu sunt din comuna Bucium, dar sunt căsătorit în Costuleni, şi casa noastră nu este prea departe de a lor. E drept că Gafina Ignat era o alcoolică. Sunt mulţi alcoolici în Costuleni, dar Gafina devenise notorie.

— Chiar aşa? zise Micu.

— Da, o ştia tot satul, pentru că dormea beată prin şanţuri, pe câmp sau pe unde apucă. Când n-avea de băut, îşi făcea rachiu din sfeclă de zahăr, un fel de poşoarcă…

— Soţul ei n-are această patimă?

— Nu, el este mai cumpătat.

— Nu au copii?

— Au doi copii, o fată şi un băiat, dar amândoi sunt căsătoriţi, la casele lor aici, în Iaşi.

— Ce vi s-a părut suspect în moartea Gafinei? am intervenit eu.

— Aseară, aşa cum e datina, am fost şi eu pentru scurt timp la priveghi. Moarta avea înfăşurată în jurul gâtului o basma. Am dat basmaua la o parte şi m-am uitat şi eu la rănile de la gât. Nici vorbă de înţepături de la sârmă ghimpată. În schimb se văd două echimoze care au imprimate contururile a două degete mari, degetele mari de la ambele mâini ale unui străin.

În acel moment, eu şi maiorul Micu ne-am privit pe unde scurte. Ne uluiseră cunoştinţele acestui om de rând.

— De unde aţi învăţat despre echimoze? îl întreba maiorul.

— În armată am fost sanitar şi am făcut un curs de specialitate, astfel că ştiu să deosebesc o plagă de echimoză şi aşa mai departe. Dar suspiciunea mea a căpătat şi mai mult contur când am auzit vorbindu-se la priveghi că doamna doctor de la dispensarul nostru sanitar nu a văzut cadavrul. Ea locuieşte în comuna Răducăneni, unde este măritată, şi stă mai mult pe acasă. Neculai Ignat s-a dus la ea acasă, şi acolo i-a eliberat certificat de deces. O cunoştea pe Gafina şi o avea în evidenţă cu ciroză hepatică.

Din nou m-am privit uimit cu şeful Serviciului Judiciar.

— L-aţi anunţat pe şeful de post? l-am întrebat.

— Nu, pentru că nu este în comună, ci este plecat la o reciclare, după câte am aflat, iar ajutor nu are, postul e vacant. Atunci am luat hotărârea să vin direct la dumneavoastră, aici, la miliţia judeţeană.

— Bine aţi făcut, i-am mulţumit.

— Eu aşa cred, mai zise oaspetele, dar vă rog să vă grăbiţi, pentru că şi Neculai Ignat se grăbeşte cu înmormântarea. A programat-o astăzi la ora 12: 00. Mai sunt trei ore…

Mortul este întors de la groapă

Pentru că moartea Gafinei Ignat era într-adevăr

suspectă, bănuind o asfixie mecanică prin sugrumare, am trimis imediat la înaintare doi ofiţeri din Serviciul Judiciar şi un ofiţer criminalist. Cu al doilea transport urma să sosim eu, maiorul Micu, procurorul de serviciu şi legistul.

Mi-aduc aminte că pe drum, în maşină, procurorul, aflând că sunt căpitan în cadrul Serviciului Omoruri din cadrul Inspectoratului General al Miliţiei, m-a întrebat dacă cred în astfel de sesizări misterioase precum era cea de faţă. Era un procuror ceva mai tânăr decât mine. I-am răspuns că da şi i-am depănat câteva cazuri de crime din ţară descoperite în acest fel, unele după ani buni, după exhumarea şi autopsierea cadavrelor. În cazul de faţă, mergând pe mâna fostului sanitar, un băiat isteţ şi cu spirit justiţiar, mi-am repetat bănuiala unui omor prin sugrumare.

Autopsia dovedeşte crima

Prima echipă de ofiţeri de la Iaşi a ajuns în comuna Costuleni, după un şir de peripeţii pe drum, tocmai când în cimitir, în faţa gropii, preotul ţinea ultima slujbă. La început, preotul, soţul decedatei şi mai mulţi săteni s-au opus ca mortul să fie întors de la groapă, dar n-au avut încotro şi au cedat.

Cadavrul a fost transportat la dispensarul sanitar din comună, unde sosise şi doctoriţa vinovată ce îi eliberase lui Neculai Ignat certificat de deces fără să vadă moarta. Tremura, pentru că, dacă se constata că în speţă era vorba despre o moarte violentă, o aştepta o sancţiune foarte aspră, chiar mutarea ei de acolo. Ea o avea, într-adevăr, în evidenţă pe Gafina Ignat cu ciroză hepatică.

Medicul legist a făcut autopsia cadavrului pe o uşă improvizată drept pat de autopsie şi a constatat că moartea Gafinei Ignat fusese violentă şi se datorase asfixiei mecanice prin sugrumare prin ruperea osului hioid. Alte semne de violenţă lipseau.

Martorul mincinos

Cadavrul a fost transportat de la dispensar la cimitir şi înmormântarea a avut loc după-amiază. Imediat am început investigaţiile pentru a afla ce se întâmplase cu victima în ziua de sâmbătă, 11 decembrie 1977, când decedase.

În timpul cât s-a făcut autopsia cadavrului la dispensar, la care nu a avut voie să participe niciun străin în afară de membrii echipei noastre, m-am dus să stau de vorbă cu Neculai Ignat, soţul victimei. Acesta mi-a spus că toată după-amiaza şi seara de sâmbătă fusese la cazanul de fabricat ţuică din comună, venind rândul lui, fiind ajutat de un vecin, Vasile Harabagiu. Gafina trecuse şi ea pe acolo şi întrucât se îmbătase repede o trimisese acasă. Femeia plecase singură înainte de a se însera. Pe la zece seara, terminând de fabricat ţuica, a adus acasă damigenele, fiind ajutat de Vasile Harabagiu. Apoi l-a oprit pe vecin să se cinstească şi ei cum se cuvine. După ce au început să consume ţuică au observat că Gafina nu era acasă, pentru că ar fi vrut să le prepare ceva de mâncare. Atunci au căutat-o prin curte şi au găsit-o cu gâtul înţepenit într-o sârmă ghimpată din gard. Au luat-o amândoi şi au adus-o în casă punând-o în pat. Au lăsat-o să doarmă, dându-şi seama că abia a doua zi se va trezi din beţie. Numai că dimineaţă, când s-a sculat, a constatat că Gafina era moartă.

Martorul Vasile Harabagiu, care îl însoţise pe Neculai Ignat la dispensar, mi-a confirmat şi el întru totul această declaraţie a soţului decedatei. Atâta vreme cât cauza morţii Gafinei Ignat era asfixie mecanică prin sugrumare, neconstatându-se altă plagă la gât, este lesne de înţeles că declaraţiile erau false, iar Vasile Harabagiu un martor mincinos pus de Neculai Ignat.

Adevărul

De ce avea nevoie Neculai Ignat de această acoperire a unui martor mincinos? Pentru că el îşi ucisese nevasta, după cum bănuiam.

Pentru că Gafina devenise o epavă alcoolică, Neculai Ignat se încurcase cu o văduvă din sat, relaţiile dintre aceştia fiind cunoscute de toată lumea. Dar oamenii nu-l acuzau ştiind ce viaţă are cu nevasta lui alcoolică, ce nu mai trebăluia nimic, toată gospodăria căzând pe umerii bărbatului.

Şi acum, o surpriză! În cadrul investigaţiilor întreprinse a fost identificat un cetăţean din comună, pe nume Gheorghe Savu, care, în sâmbăta critică, pe la opt seara, o găsise pe Gafina moartă de beată, căzută într-un şanţ nu prea departe de cazanul de fabricat ţuică. Omului i s-a făcut milă să nu îngheţe şi a transportat-o până acasă, unde nu era nimeni, şi a aşezat-o în pat, învelind-o cu o pătură. Aşadar, când veniseră acasă cu ţuica, la ora 22: 00, Neculai Ignat şi vecinul său Vasile Harabagiu o găsiseră pe Gafina în pat dormind dusă. Apoi se apucaseră de băut.

În faţa acestei probe şi de frică să nu fie condamnat pentru mărturie mincinoasă, Vasile Harabagiu a recunoscut că a minţit, fiind învăţat să declare astfel de Neculai Ignat. Martorul plecase de la Ignat pe la miezul nopţii, după ce se îmbătase criţă. Pus în faţa tuturor dovezilor adunate până atunci, inclusiv a rezultatului autopsiei, Neculai Ignat s-a văzut nevoit să-şi recunoască fapta. După plecarea lui Harabagiu, într-un moment de mânie pe beţiile Gafinei, a strâns-o de gât.

O mânie prostească, pentru că, după cum a rezultat la autopsie, Gafina avea ficatul terminat, ciroza se generalizase şi n-ar mai fi trăit mai mult de trei luni.

AL DOILEA MIRACOL...

Rezolvarea spectaculoasă a afacerii „Feodot”, în care Grind îi salvase pe poliţişti de la mari încurcături şi

demascase un asasin, l-a determinat pe şeful unei echipe operative de cercetare din judeţul vecin să nu facă niciun pas, în cazul pe care îl instrumenta, până nu va sosi acest câine vestit.

Cooperarea între miliţiile judeţene fiind rodnică, Grind nu se lăsă aşteptat şi poposi împreună cu conductorul său, plutonierul Micu, în comuna Frasin, la locul evenimentului, de fapt tot un omor.

— Oo! Ce câine falnic! exclamă admirativ maiorul Nedelcu, cel care solicitase ajutor, când îl văzu pe Grind coborând din maşină. Ne bucurăm de prezenţa vrednicului urmaş al lui Ringo!... îi zise lui Micu, strângându-i mâna. Făget, câinele nostru de urmărire, este bolnav.

— Vă mulţumesc pentru aprecierile făcute la adresa lui Grind şi-mi pare rău de Făget, spuse subofiţerul. Şi el este un câine bun, îl cunosc de la concursuri. Sper să se întremeze cât mai repede.

— Şi eu sper, zise ofiţerul. Apoi, după o pauză: Dacă nu era Grind, cred că Dode Ailenei ar fi continuat să figureze şi acum, cu litere de-o şchioapă, pe lista suspecţilor.

— Adevărat, recunoscu Micu, surprins că amănuntele afacerii „Feodot” erau cunoscute şi în acest judeţ. Grind a fost atunci într-o zi mare!

Urma asasinului

— Sper să fie şi acum... zâmbi maiorul, urmărind câinele care „ieşise la încălzire”. Cum vi se pare, este în formă?

— E bine dispus, îi răspunse conductorul. De fapt, asta contează.

— Atunci, mă bucur, exclamă cu simpatie ofiţerul. Înseamnă că avem şanse ca el să rezolve şi misterul morţii lui Vasile Rotaru. Cadavrul acestuia zace acolo, la marginea drumului.

Subofiţerul privi în direcţia indicată de maior şi nu se

sfii să remarce, încruntându-se uşor:

— E cam multă lume aici; şi asta nu-i bine!

— Oamenii s-au alarmat înaintea noastră şi au venit buluc la locul faptei, explică ofiţerul. Când am ajuns noi, se adunaseră peste o sută de persoane. Între timp i-am mai împrăştiat…

— Atunci e rău! aprecie Micu. De data aceasta era chiar îngrijorat. De vreme ce atât de multe persoane au pătruns în câmpul infracţiunii, continuă el, nu ne putem aştepta la mai nimic de la câine. Urma asasinului a dispărut.

— Curioşii s-au apropiat mult de cadavru, într-adevăr, recunoscu şi Nedelcu, nu fără părere de rău.

Apoi, privind la Grind, care nu mai contenea cu ghiduşiile, adăugă:

— Auzind despre miracolul pe care acest câine l-a înfăptuit în cazul „Feodot”, gândul m-a dus imediat la el, de aceea v-am chemat…

— Da, dar acolo urmele erau proaspete, nu intrase nimeni în câmpul infracţiunii, replică imediat conductorul. Era cu totul altceva.

— Ştiu, îi împărtăşi părerea ofiţerul, dar eu m-am gândit la un al doilea miracol. Şi asta cu atât mai mult cu cât au pătruns în câmpul infracţiunii atâtea persoane. Eu am crezut că Grind…

Nedelcu nu-şi mai continuă ideea, se simţea tras, nu glumă, de manşeta pantalonilor.

— Grind! Ce faci? Astâmpără-te! îl dojeni Micu.

Câinele nici vorbă să-l asculte! îi ardea de hârjoană cu maiorul, deşi atunci îl vedea pentru prima dată. Îi simţise probabil simpatia… Ofiţerul nu aşteptă altă invitaţie şi se lăsă pe vine, mângâindu-l drăgăstos.

— Frumosule! Jucăuşule! Făget nu m-a tras niciodată de manşeta pantalonilor. E mai posac…

După cum putu să observe şi Micu, Grind îl îndrăgea tare mult pe maior. Parcă de când lumea erau prieteni. Subofiţerul ar fi vrut să încerce să pună câinele la treabă,

dar era convins că operaţiunea ar fi fost sortită eşecului. Se gândi că ar putea totuşi exista cine ştie ce şansă, dar nu ştia nimic despre cazul respectiv.

— Cine a fost Vasile Rotaru? îl întreba pe ofiţer.

— Un om iute la mânie; dar după cum se vede, mai „iute” a fost altul decât el, veni răspunsul. E-njunghiat cu un cuţit chiar în zona inimii!

— Cu un cuţit?… întrebă conductorul emoţionat.

— Ştiu la ce te gândeşti, dar ar fi fost grozav să-l avem, dădu ofiţerul din cap. Dar asasinul l-a luat fiindcă îi aparţinea…

— Aveţi vreo bănuială?

— Dacă nu am avea, nu l-aş fi aşteptat pe Grind, zise maiorul misterios.

Micu strecură dezarmat:

— Domnule maior…

Principalul suspect

— Până să veniţi dumneavoastră, noi nu am stat cu mâinile-n sân, începu să povestească Nedelcu, scoţându-l astfel pe Micu din impas. Deşi cercetarea la faţa locului a fost blocată până la sosirea lui Grind, am declanşat investigaţiile încă din momentul găsirii cadavrului. Sunt raţiuni criminalistice…

— Le cunosc foarte bine, glăsui subofiţerul, prinzând momentul să-şi ia o mică revanşă contra aerului aceluia misterios. Dacă nu găseşte proba (sau probele) care să-i salveze pe criminalişti, câinele de urmărire le oferă doar indicii, pe baza cărora – luate singular – niciun infractor nu a putut fi trimis în judecată.

— Corect, încuviinţă maiorul. Astfel, am aflat că duşmanul numărul unu al lui Rotaru este un consătean, Mircea Ene. De câte ori se întâlneau, ieşeau scântei.

— De ce?

— Rotaru s-a căsătorit cu fosta iubită a lui Ene. A fost

vrerea ei…

— Dar Ene?

— S-a căsătorit şi el, însă în mintea lui crede că a fost înşelat în dragoste de… Rotaru.

— De ce nu de „iubită”, întrebă pe bună dreptate subofiţerul.

— Eu ce să-ţi răspund acum?! ridică ofiţerul din umeri. Căile Domnului…

— Mda, înţeleg, făcu Micu. Şi Ene are probabil un alibi…

— Greu de doborât! Alibiul lui este chiar soţia lui Rotaru!

— Serios? nu se putu stăpâni subofiţerul.

— Tu ce crezi? Altfel mai apelam la Grind? Ene a mai fost condamnat; nu recunoaşte decât când îl prinzi cu mâţa-n sac. Este foarte versat. Dovadă, alibiul…

— Poate că în taină Ene a revenit la dragostea dintâi cu… complicitatea „iubitei”.

— La asta mă gândesc şi eu, îl aprobă maiorul pe un ton grav, aprinzându-şi o ţigară. Pentru Ene şi Victoriţa, aşa o cheamă pe soţia lui Rotaru, este o chestiune de timp, însă pe noi zeul Cronos nu ne iartă! Mulţimea adunată aici aşteaptă să-l vadă pe criminal. Ene îl pândeşte de mult timp pe Rotaru: şi sunt sigur că l-a pândit şi azi-noapte.

— Cum a ajuns Rotaru până aici? întrebă Micu, începând să-şi facă unele calcule.

— I-ar fi spus nevesti-sii că se duce să fure lemne, pădurea fiind la numai o sută de metri distanţă, după cum se vede. Auzind ţipete în această direcţie, Victoriţa s-a dus la Ene, care nu stă prea departe de el, să-i ceară ajutor. Întâmplător (?!) ea nu ştia că soţia acestuia era internată în spital. Tot ea mai spune că lui Ene i-a fost frică să intervină, să se ducă în direcţia ţipătului, deoarece bănuia că pe Rotaru îl prinsese poliţia la furat.

— Gogoşi! exclamă subofiţerul. Ce dacă se ducea, doar nu el furase!

— Mai departe, ei spun că au rămas în „expectativă” până dimineaţa.

— Fals! Fals! se irită Micu

— De acord, dar este totuşi un alibi cu două tăişuri, constată ofiţerul. În lipsa probelor…

— De ce cu două tăişuri! se miră Micu.

— Pentru că Ene şi-a asigurat şi o variantă de rezervă, care mie mi se pare mai „tare” decât prima, îi răspunse Nedelcu.

— Zău că mă faceţi curios!

— Atunci, ascultă! Ene a mai spus că nu s-a dus într-acolo de frica lui Rotaru. Dacă acesta era teafăr şi în realitate nu se-ntâmplase nimic, putea să i-o coacă pe întuneric…

— Ce şcoală are în el! Pfu! Nu se mai putu stăpâni Micu. După care analiză cu mult calm: inversând „logica” lui Ene nu găsesc decât o singură „traducere” şi anume că el l-a aşteptat pe Rotaru nu la marginea pădurii, în loc întunecos, ci în marginea lizierei de la salcâmi de colo, arătă el.

Probe indirecte

Liziera de salcâmi cu pricina se afla cam la cincizeci de metri de locul unde zăcea cadavrul lui Vasile Rotaru, dar spre sat.

— V-aş ruga să mergem până acolo! nu mai avu răbdare Micu.

Maiorul Nedelcu îl urmă cu o uşoară mină de remuşcare, deoarece el nu se gândise până atunci la varianta intuită de Micu. Calculele conductorului i se păreau foarte logice.

Se opriră la marginea lizierei de salcâmi, spre uimirea mulţimii rămase în urmă, spre pădure. „Ce-o fi căutând spre sat şi nu vin aici, unde-i mortul?”, se întrebau oamenii.

Celor doi criminalişti cu experienţă nu le fu greu să găsească locul în care asasinul îşi aştepta victima. În acel loc, iarba era culcată, iar în jur, înfipte în pământ, mucuri de ţigări „Mărăşeşti”.

— Ene fumează ţigări „Mărăşeşti!” exclamă ofiţerul privind ţintă la Micu. El să fie oare…? îi mai slăbise încordarea. După sputa rămasă pe mucurile de ţigări, vom afla şi grupa sanguină a asasinului…

— Nu-i de-ajuns, spuse Micu. Grupa sanguină reprezintă o probă, dar… indirectă. Certitudinea ne-o va aduce tot Grind, o să vedeţi! completă el înflăcărat.

Cu gândul la câine şi la reuşita acestuia în aflarea criminalului, Nedelcu nu mai scoase niciun cuvânt. Era entuziasmat de siguranţa vorbelor lui Micu. Nimeni ca el nu-şi cunoştea mai bine câinele. Apoi, animalul nu era altul decât faimosul Grind, urmaşul lui Ringo! Urmele erau şi ele oarecum proaspete, nealterate ca cele de lângă cadavru.

— Eşti bucuros, băiatul meu! Bravo! îl întâmpină Micu înduioşat. Hai, gata acum cu joaca! îl mai mângâie de câteva ori între picioarele din faţă, semn că după aceea i se cerea un efort şi o concentrare maximă. Gata!

Grind înţelese ce urma şi se aşeză pe burtă fără comandă, privindu-şi nerăbdător stăpânul.

— Trebuie să-l ajutăm şi pe admiratorul tău, mai zise subofiţerul punându-i hamul şi coarda de conducere. Prietenii la nevoie se cunosc!…

Maiorul Nedelcu zâmbi.

Câinele slobozi un scâncet, de parcă ar fi înţeles mesajul. Apoi ciuli urechile să asculte ordinul dinaintea misiunii.

— Aici, Grind! îi indică Micu locul unde se alungise trupul unui om.

Grind mirosi câteva clipe, dar nu adulmecă urma indicată. Îşi privi neîncrezător stăpânul. Nu era mulţumit, cantitatea de miros aspirată nu-i „ajungea” până la final.

Animalul adulmecă noua urmă şi se arătă satisfăcut

de ea, după felul în care dădea din coadă.

— Bravo, Grind! îl felicită Micu, încântat. Bravo! Apoi, pe ton de comandă: Gata, urma! Urma!

Ascultând ordinul, urechile câinelui se ridicară, vreme de-o secundă, în poziţie de drepţi; apoi animalul intră în legea lui: plecă hotărât la drum, cu botul în jos!

— E-n formă, îi zise Micu ofiţerului.

Coarda de conducere a câinelui începu să se-ntindă şi pe-aci ţi-e drumul!…

Mulţimea cea curioasă rămăsese departe, spre pădure; numai Grind şi cei doi însoţitori ai săi se îndreptau spre Frasin.

De la marginea comunei animalul străbătu fără şovăire patru uliţe şi se îndrepta spre ograda lui Ene.

Maiorului Nedelcu i se făcu inima cât un purice. Şi pe cât de bun criminalist era, cam în aceeaşi măsură scăpă o apreciere datorată momentului:

— Grind o să-l înşface pe Ene, fiindcă-i acasă, nu printre curioşi!

Afirmaţia, plină de entuziasm, trăda şi încordarea pe care o trăise până atunci, dorinţa grabnică şi legitimă de a reuşi. Dar câinele nu l-a ascultat, nici vorbă să se oprească în curtea bănuitului. Patrupedul trecu senin pe lângă ea şi îşi urmă drumul până în ograda lui Rotaru – victima. Îi întâmpinară o femeie tânără, îmbrăcată în doliu, Victoriţa. Plângea în hohote, o ţinea într-un bocet, nimeni nu s-ar fi putut înţelege cu ea.

Istovit, şi fără să mai spere ceva, maiorul Nedelcu luă o cană cu apă din găleata aflată pe buza puţului, apoi se aşeză pe o grămăjoară de lemne de lângă peretele casei.

Grind începu să mârâie în faţa lui şi să facă salturi acrobatice, parcă în necaz.

— Ce l-o fi apucat? zise ofiţerul, oarecum nervos. Înţeleg prietenie, da nici chiar aşa! Comandă-i să nu mai mârâie atâta la mine.

Micu îi dădu câinelui comanda cerută de maior, apoi zise deznădăjduit:

— Cred că am dat greş! E animal şi nu-l pot opri de la legile seminţiei lui. Orice câine care vede o pisică…

— Ce pisică? se răsti ofiţerul. Unde o vezi? Altă părere am avut eu despre Grind…

— Pisica se afla chiar în dreptul dumneavoastră: sus, pe acoperiş, la streaşină!

— Zău? se ridică Nedelcu în picioare.

Dovada de pe streaşină

Micu avusese dreptate, iar câinele nu mai contenea cu lătratul, sărind în aer cât îl ţineau muşchii. Nimeni însă nu observase că Victoriţa, pe cât era de îmbrăcată în negru, pe atât se albise la faţă.

Avantajată de poziţia ei – câinele nu ar fi putut să o ajungă cu niciun chip – pisica îi „dădea cu tifla” şi îşi lingea liniştită… „tainul”.

Câinele se întărâtase totuşi atât de mult, încât Micu îi spuse că singura soluţie pentru a pune capăt acestei scene şi a-l linişti era să alunge pisica de pe streaşina casei.

Victoriţa i-o luă înainte subofiţerului şi începu să arunce cu pietre pe acoperiş. Dar pisica, ageră, se ferea de toate loviturile, făcând tot felul de salturi, revenind întruna la streaşina casei, să nu-şi piardă „prada”.

— Lăsaţi că o dau eu jos, zise Micu, nervos, îndreptându-se spre o scară înaltă lipită de magazie. O fi prins vreo vrabie, să-i dăm şi ei dreptate…

Femeia mai ţinti pisica de câteva ori cu pietre, dar zadarnic: animalul era din cale afară de şiret.

— Îi arăt eu, n-aveţi grijă! mormăi subofiţerul din ce în ce mai agitat, rezemând scara de marginea streşinii.

Grind începu atunci să scheaune şi să sară pe stăpânul său.

— Dar mai lăsaţi-o naibii de pisică! strigă Victoriţa, apucând de scară, să o ducă înapoi. Bărbatu meu zace mort în marginea pădurii, iar dumneavoastră vă arde să

umblaţi după pisici?

Câinele sări să o apuce de picior pe Victoriţa.

— Vai, mă muşcă! Mă muşcă! se sperie femeia.

Ca să se curme odată scena cu nepăsătoarea pisică, Micu urcă agitat treptele scării până la streaşină.

Dar chiar în faţa pericolului care se ivise, pisica nu se îndura să fugă şi rămâne lângă vânatul ei.

— Fantastic! exclamă subofiţerul, mângâind-o.

În albia straşinei zăcea nu o vrabie, ci un cuţit cu lama plină de sânge, purtând iniţialele M.E. (Mircea Ene)!

Micu reveni în curte consternat. Îi înmână maiorului Nedelcu arma crimei, apoi îşi privi câinele cu acelaşi sentiment. Deşi pisica rămăsese pe casă, Grind se liniştise urmărind doar figura stăpânului său.

Conductorul îngenunche în faţa câinelui şi, redevenind deodată vesel, începu să-l laude şi să-l mângâie drăgăstos:

— Bravo, băiatul meu! Bravo! Incredibilă ispravă ai făcut! Bravo! Deci, nu pisica, ci cuţitul! Sângele... Într-o săptămână, al doilea miracol!

CAROLINA UCIDE ÎN SOMN

Prin luna octombrie 1976, Nicolae Rotaru, un agricultor din comuna Ceanu Mare, s-a prezentat la miliţie, insistând să poarte o discuţie cu şeful de post. Acesta l-a ascultat cu luare aminte.

— N-aş fi venit la dumneavoastră dacă nu m-ar roade ceva pe suflet... a început omul.

— Te rog.

— Eu sunt foarte bun prieten cu Mănăilă Şipoş, cel care are casă cu etaj.

— Îl cunosc... Este un om foarte harnic.

— Da, într-adevăr, numai că de la 1 septembrie a dispărut de acasă.

— Cum vine asta?

— Păi, el lucra ca muncitor forestier la parchetul „Nămăloasa” şi câştigă foarte bine. După 1 septembrie nu s-a mai prezentat la serviciu, soţia sa, Carolina, spunându-i că a plecat la Petroşani să se angajeze la o mină în Valea Jiului. Mănăilă i-a zis că la mină se câştigă mult mai bine decât într-un parchet forestier.

— Asta cam aşa este.

— Da, dar el nu este omul care să plece la muncă pe alte meleaguri, îl cunosc.

— Da, dar poate avea mare nevoie de bani.

— Asta da, pentru că parterul casei nu este terminat şi trebuie să investească încă mulţi bani. Totuşi, inima mea îmi spune că s-a întâmplat ceva rău cu el…

— Care sunt bănuielile?

— Gândul mă duce la băiatul lui vitreg, la Filip…

— Nu-l cunosc prea bine.

— Când a luat-o pe Carolina, ea îl avea pe Filip, un băiat din prima căsătorie. Apoi, împreună au mai făcut doi băieţi, pe Cornel şi pe Aurel. După naşterea acestor copii, Mănăilă ţinea mai mult la aceştia, iar pe Filip l-a lăsat mai de-o parte. Cam aşa se întâmplă în chestii de-astea…

— Bine, dar l-a îngrijit, i-a dat de mâncare, acum s-a şi însurat.

— Da, dar l-a şi scărmănat, mai ales când se îmbată. În fine, în familia lor au început să apară discuţii aprinse după data de 24 august, când Filip s-a căsătorit. Soţia lui este săracă şi Filip a adus-o acasă. Mănăilă n-a fost niciodată de acord ca Filip şi soţia lui să locuiască cu ei. De aici, certurile… Carolina însă n-a cedat. I-a luat apărarea băiatului, spunând că o să muncească mai mult şi să termine el camerele de la parter, unde o să locuiască definitiv. Dar băiatul nu prea câştiga, iar la muncă nu se înghesuie.

— Poate de acum încolo, că, de e om însurat!

— S-ar putea, dar până atunci el va rămâne stăpân în casă, fiindcă, după bănuiala mea, l-a aranjat pe Mănăilă.

— Crezi că l-a ucis?

— Mie sufletul aşa îmi spune. L-a urât pe Mănăilă de mic.

— Altceva?

— Cam atât.

— Bine, am să verific eu.

— Dar vă rog să nu afle Filip sau Carolina.

— Nicio grijă.

Plutonierul intră la idei

Sincer vorbind, şeful de post nu a fost convins că se afla în faţa unui caz de dispariţie suspectă. Asemenea certuri de genul celor semnalate de Rotaru există în multe familii, dar pentru asta nu este nevoie să se ajungă la crimă. Lucrurile se aşază până la urmă… Totuşi, poliţistul a hotărât să stea de vorbă cu Carolina şi cu Filip.

Făcându-şi de treabă prin partea locului, s-a abătut şi la locuinţa familiei Mănăilă.

— Facem o verificare a buletinelor de identitate, i-a spus subofiţerul Carolinei.

Cu această ocazie, şeful de post a „aflat” că Mănăilă Şipoş plecase în Valea Jiului.

— Acolo se câştigă foarte bine, zise Carolina, şi vrem să ne terminăm şi noi casa. E cheltuială mare…

— La ce mină este?

— Apăi, nu ştiu, căci până acum n-am primit scrisoare.

— Şi nici bani?

— Nu, pentru că ne-am înţeles să-i strângă pe toţi, noi urmând să ne descurcăm aici cum putem.

— E bine. Filip cum se simte ca proaspăt căsătorit?

— Acum sunt ca porumbeii, ştiţi dumneavoastră.

— Bine. Transmiteţi-le din partea mea căsnicie de piatră.

— Vă mulţumesc. Ziua bună!

O vecină, împotriva mortului

Folosindu-se de acelaşi pretext (verificarea buletinelor de identitate), subofiţerul a poposit şi în casele vecine. Astfel, o femeie, Maria Dogaru, i s-a destăinuit:

— Eu nu cred că Mănăilă a părăsit bătătura.

— De ce?

— S-o luăm de la început... Lui Mănăilă îi place băutura şi, când se îmbăta, o bate atât pe Carolina, cât şi pe Filip. În vara lui 72, ea n-a mai putut suporta bătăile şi a plecat la o rudă, la Mangalia, împreună cu Filip şi Cornel. Până la urmă, Mănăilă, care este foarte orgolios, s-a înmuiat şi s-a dus la Mangalia, aducându-şi nevasta şi copiii acasă. Dar de bătut, tot a continuat s-o bată, săraca... Acum o bătea, pentru că îl părăsise şi plecase la Mangalia. Dar femeia a îndurat. După căsătoria lui Filip Diosan, Carolina trăieşte un adevărat calvar. Bătaie cât cuprinde...

— De ce?

— Pentru că Mănăilă nu-i înghite pe Filip şi pe norăsa şi nu acceptă să locuiască cu ei. Dar unde naiba să se ducă bietul băiat? Nu în casa aia a crescut? Colac peste pupăză, Mănăilă a prins-o pe Carolina că a depus nişte bani la CEC pe numele lui Filip. Şi Filip este al ei, este şi ea mamă, trebuie să înţelegem. Dar bruta de Mănăilă nu poate înţelege şi dă-i iar cu bătaia... Eu l-aş fi omorât cu mâna mea, Dumnezeule!

Miliţianul recepţionă ideea, apoi întrebă:

— Filip n-a sărit să-şi apere mama?

— Nu. A încasat şi el prea multă bătaie ca să mai poată reacţiona. Apoi, are o fire blajină, n-a tăiat măcar o găină la viaţa lui. E învăţat cu suferinţa...

— Filip consumă alcool?

— Bea ca toată lumea, un păhărel, două şi atât. Apoi, nici nu fumează, eu n-am văzut un băiat mai bun...

Aceste date aflate de şeful de post au început să-i dea tot mai mult de gândit, să-şi pună tot mai multe întrebări.

A dispărut şi patul conjugal

Subofiţerul a deschis coperta unui dosar pe care a scris „dispariţie suspectă” şi a început intens verificările. Într-o lună a primit răspunsuri de la toate organele de miliţie din Valea Jiului că nicio persoană cu numele de Mănăilă Şipoş (cu datele de stare civilă comunicate) nu se angajase la vreo mină.

Unde se află totuşi Mănăilă? El niciodată nu pleca undeva fără să scrie vreo scrisoare sau carte poştală. Acesta era un foarte frumos obicei al său. Bine, dar acum? Chiar aşa, să nu comunice unde era? Dacă i s-ar fi întâmplat o nenorocire, familia cum ar fi aflat, cum ar fi putut să-i sară în ajutor?

Şeful de post a raportat cazul la judeţ împreună cu suspiciunile sale şi a doua zi a sosit o echipă operativă de cercetare compusă din ofiţeri de la Serviciul judiciar, biroul criminalistic şi procuror.

Se cercetează imobilul în care a locuit dispărutul, precum şi anexele care erau în curte. Într-una din camerele din faţă, poliţiştii observă urma lăsată de un recamier, ce stătuse în acel loc timp îndelungat.

— Unde este recamierul? este întrebată Carolina de maiorul Dinu, şeful echipei de cercetare.

— Nu mai era nevoie de el, căci avem atâtea paturi, spuse Carolina, şi de sărbători l-am mutat în bucătărie, iar dormeza am dus-o într-o cameră neterminată de la parter.

Verificându-se afirmaţia femeii, miliţienii nu găsesc dormeza.

— Unde este?

— Cred că mi-a furat-o cineva, zise Carolina, galbenă la faţă.

Miliţienii se priviră pe unde scurte.

— Cine v-a ajutat să căraţi dormeza? a venit repede o întrebare.

— Nişte copii. Nu le ştiu numele…

Se inventariază toate hainele lui Mănăilă Şipoş, constatându-se că nu-i lipseşte decât un costum de haine din tergal, or în acea perioadă (perchiziţia a avut loc la 20 ianuarie 1977) era frig şi nu putea părăsi domiciliul numai în acel costum.

„Eu loveam, el nu murea”.

Carolina Şipoş este condusă la postul de miliţie şi cercetată. Aducându-i-se la cunoştinţă nepotrivirile din declaraţiile sale, la început n-a recunoscut nimic şi abia după noi investigaţii efectuate în jurul ei, aceasta a mărturisit că şi-a ucis soţul, l-a secţionat în bucăţi şi l-a ars în cuptorul de pâine, unde apoi a ars şi dormeza.

Din declaraţia asasinei a rezultat că în seara zilei de 1 septembrie 1976 au venit în vizită la ei soţii Rotaru. După plecarea acestora, Mănăilă Şipoş, care se îmbătase, s-a întins pe dormeză – care se afla în bucătărie. Pe la ora 20: 45, ea a ieşit afară să-l caute pe fiul ei Cornel, mergând şi la locuinţa familiei Rotaru, aceştia fiind vecini. A revenit acasă şi s-a culcat în altă cameră.

— Dar nu am putut dormi, a relatat Carolina. Mă gândeam la viaţa de câine pe care am dus-o, la bătăile suferite şi la cele care mai urmau… Mănăilă era un animal feroce, deosebit de crud. Îmi ajunsese cuţitul la os şi nu mai puteam suporta. Trebuia să fac ceva să scap din acest infern… Şi astfel, noaptea, pe la ora unu, m-am sculat decisă să-l omor. Am intrat în bucătărie, unde soţul meu dormea beat, şi am aprins lumina. Am mers în cămară, de unde am luat un topor, şi l-am lovit cu toată puterea în cap. De teamă că bestia nu a murit, i-am mai aplicat alte lovituri în cap, cu lama şi cu muchia toporului. Dar el nu murea… Îngrozită de zbaterile lui, am luat de pe masă un cuţit de bucătărie şi l-am tăiat la gât. Abia atunci, în sfârşit, îmi îndeplinisem răzbunarea…

— Ce ai făcut cu cadavrul?

— Întrucât îmi era teamă să nu-l vadă copiii făcut ferfeniţă, m-am gândit să-l tai în bucăţi şi să-l ard în

cuptorul de pâine din fundul curţii. Cuptorul era destul de încăpător (lungimea vetrei inferioare era de 1, 28 m). Am luat din podul grajdului mai multe braţe de lemne, iar din magazie o jumătate de litru de motorină. Copii dormeau, iar ceasul arăta ora două noaptea. L-am tăiat în bucăţi, în bucătărie, şi fiecare ciozvârtă am aruncat-o în foc. În aceeaşi noapte am spălat toporul şi cuţitul, podeaua bucătăriei, pe sub dormeză şi peretele de lângă ea. Ulterior, am opărit cuţitul şi l-am curăţat cu şmirghel. A doua zi dimineaţă a venit băiatul meu din prima căsătorie, Filip. Dormise cu soţia sa la socri. El a simţit că din cuptor ies aburi şi m-a întrebat dacă am făcut sarmale. I-am explicat că nu are rost să fac sarmale din moment ce tata nu este acasă. Le-am spus la toţi că el a plecat cu noaptea în cap să se angajeze ca miner în Valea Jiului, fiindcă nu mai suporta să vadă parterul casei ca un şantier. În aceeaşi zi, înainte de masă, l-am trimis pe Filip la magazinul sătesc să cumpere orez. Rămânând singură, m-am uitat în interiorul cuptorului de pâine şi am mărunţit cu drâgla oasele care nu se carbonizaseră total. Apoi, am tras cenuşa şi oscioarele în cenuşarul cuptorului, de unde am încărcat tot conţinutul într-un sac de nailon. Am luat sacul în spate şi am aruncat totul în albia pârâului Sopor, care curge pe la capătul grădinii noastre. Sacul nu îmi mai amintesc ce am făcut cu el…

— Dormeza?

— Mai târziu am constatat că sângele impregnat în dormeza din bucătărie a început să miroasă. Atunci am tăiat dormeza în bucăţi şi am ars-o în acelaşi cuptor. După ce s-a răcit cuptorul, am scos arcurile rămase şi le-am aruncat în apa pârâului Sopor. În aceeaşi seară, cu ajutorul fiilor, am adus recamierul şi l-am pus în bucătărie în locul dormezei. Le-am spus copiilor că dormeza am dus-o în una din camerele neterminate de la parter. De fapt, pe ei nu-i interesau aceste mutări de mobilier. Ei erau fericiţi că, pentru o vreme, scăpaseră de taică-su, plecat la muncă în Valea Jiului… Nici măcar Filip, pe care l-a bătut tot timpul, n-a ştiut nimic. Răzbunarea şi chinul erau numai în sufletul

meu…

Pentru poliţişti, greul abia cum începe

Sunt foarte rare cazurile în jurisprudenţa mondială când asasinii pot fi trimişi în judecată în lipsa cadavrelor. Un criminal poate să recunoască 50 de asasinate, însă, dacă ancheta nu le probează, este degeaba. Astfel că întotdeauna, într-un astfel de caz, poliţiştii se confruntă cu partea cea mai grea a „afacerii”: probarea identităţii cadavrului după urmele rămăşiţelor sale! Atunci când există… Sau un surogat de probe indirecte, ceea ce este admis, dar numai pe temeiuri ştiinţifice.

Declaraţia Carolinei Şipoş a fost privită la început cu o oarecare doză de îndoială, de neîncredere, ceea ce i-a determinat pe poliţişti să întreprindă ample activităţi în vederea găsirii „obiectului infracţiunii”: cadavrul ori rămăşiţele sale. În acest sens au fost efectuate scotociri, săpături în locurile unde pământul era mai reavăn, în casă, în grajd, în celelalte anexe şi prin grădină. S-a folosit o întreagă gamă de mijloace speciale, însă rezultatul tuturor acestor activităţi a fost negativ.

În procesul acestei munci titanice a fost identificată o martoră foarte importantă, Susana Mocanu. Iată ce a declarat ea:

— În dimineaţa zilei de 2 septembrie, pe la ora 4: 30, am ieşit în curte. Locuinţa mea este situată în apropiere de cea a Carolinei. Am observat flăcările din cuptorul ei, însă nu am dat importanţă, crezând că femeia pregăteşte de mâncare, mai ales că gătea foarte des pe această plită. Când am aflat însă de la vecina Viorica Rotaru despre bătaia cruntă pe care a încasat-o Carolina în seara precedentă şi despre dispariţia lui Mănăilă, am supravegheat-o împreună la culesul porumbului – la noi arşiţa e densă şi porumbul se culege mai devreme ca în alte părţi – dacă consumă pâine de casă sau de brutărie. Văzând-o că mănâncă pâine de brutărie, am întrebat-o ce a

făcut în cuptorul de pâine azi-dimineaţă. A răspuns că a aprins nişte hârtii…

Expertize şi o nouă declaraţie incriminatoare

Este identificată o nouă martoră: Veronica Abrudan. Aceasta a mers la locuinţa Carolinei, aducând cu ea o pereche de pantofi pentru reparat, Filip Diosan fiind de meserie cizmar. A găsit-o acasă pe Carolina, în timp ce tăia stofa de la dormeză în bucăţi. Martora a întrebat-o de ce strică dormeza. Carolina Şipoş a răspuns că este prea uzată şi vrea s-o înlocuiască cu alta, adăugând că va arde dormeza în cuptor, deoarece vrea să facă pâine.

Mirosul înecăcios (de cârpe arse) şi fumul abundent din ziua în care a ars dormeza au atras atenţia şi martorei Maria Cămărăşan.

Cu ocazia cercetărilor efectuate, s-au ridicat de la locuinţa victimei toporul, cuţitul de bucătărie şi sfărâmătoarea de porumb. S-au recoltat particule de var de pe pereţi şi tavan, pelicule de vopsea din jurul locului unde a fost dormeza şi pământ de sub aceasta.

Din expertiza biocriminalistică a rezultat că pe coada toporului, în zona în care a fost fixată partea metalică (în jurul şi dedesubtul acestuia), se găseşte sânge uman, a cărui grupă nu s-a putut stabili. Pe cuţitul de bucătărie nu s-a găsit decât sânge de porc amestecat cu grăsimi, lucru explicabil prin aceea că femeia, înainte de tăierea porcului, l-a spălat cu apă fierbinte şi apoi a curăţat cuţitul cu şmirghel. Nu s-a găsit sânge nici în particulele de var ce s-au recoltat de pe peretele bucătăriei, în solul de sub dormeză sau în vopseaua ridicată din jurul dormezei, întrucât toate aceste locuri au fost spălate cu apă.

Miliţienii n-au dat însă înapoi şi s-au gândit şi la alte lucruri.

Un nou asalt criminalistic

În vederea verificării sincerităţii declaraţiilor de recunoaştere făcute de Carolina Şipoş au fost întreprinse noi măsuri criminalistice.

Astfel, s-au recoltat cenuşă, funingine şi zgură din cuptorul de copt pâine în forma în care se găsea, apoi a fost demolat, continuându-se recoltarea de zgură şi cenuşă dintre cărămizi în vederea unor analize biocriminalistice. Rezultatul tuturor acestor analize a fost negativ. Cu toate acestea, s-a stabilit cu certitudine că de la data omorului s-a mai făcut foc de opt ori în cuptorul pentru pâine. S-au solicitat lămuriri suplimentare la Institutul de medicină legală *„Prof. Dr. Mina Minovici*" din Bucureşti, care a concluzionat că aprinderea repetată a focului a produs distrugerea proteinelor umane impregnate iniţial pe vatra cuptorului.

După ce a indicat locul în albia pârâului Sopor unde a aruncat arcurile dormezei şi resturile de cenuşă şi oase, cu sprijinul locuitorilor din sat, la 25 ianuarie 1977 s-a procedat la spargerea gheţii din albia părăului, pe o lungime de 20 m. Într-adevăr, în albia pârâului au fost găsite mai multe arcuri. Acestea au fost analizate spectrochimic la Institutul de criminalistică Bucureşti şi la Laboratorul de tratamente termice Bucureşti, concluzionându-se că arcurile corp delict au suferit încălziri la 600 – 700 de grade Celsius.

Fiind stabilită şi temperatura ce se poate realiza în cuptorul de copt pâine, s-a solicitat Direcţiei domeniului public din Bucureşti, secţia cimitire, unele precizări în legătură cu carbonizarea cadavrelor umane. Răspunsul primit a fost că incinerarea în cuptorul de crematţie a unui cadavru uman, la temperatura de 1.500 de grade Celsius, folosindu-se drept combustibil gazul metan, este de o oră. Comparând datele referitoare la temperatură, a rezultat că asasina a avut la dispoziţie un timp suficient, de peste patru ore, pentru a obţine arderea aproape dublă a

bucăţilor dezmembrate din cadavrul victimei (cu riscul – semnalat în adresa secţiei cimitire – că oasele nu se calcinează integral).

Confirmarea tezei de mai sus s-a realizat la 22 februarie 1977, când, după topirea gheţii, a fost oprit cursul apei în amonte de locuinţa victimei. A doua zi, după ce albia a secat, s-a cercetat toată albia pârâului pe o distanţă de 7 km în aval. Cu acest prilej s-au găsit numeroase fragmente osoase. Expertiza biocriminalistică (serologică) cu privire la aceste oase şi resturi de oase, întocmită de Institutul medico-legal din Bucureşti, a concluzionat că s-au identificat un număr de şapte fragmente osoase cu caractere morfologice de tip uman, printre care două fragmente diafizare de peroneu, extremitatea distolă a unui metatarsian, un fragment de stânca temporal etc., făcând parte din craniul şi membrele inferioare ale unui schelet de om adult (vârsta, sexul şi talia nu s-au putut stabili). De o importanţă deosebită a fost precizarea din raportul de expertiză, în sensul că toate aceste fragmente prezintă modificări produse prin calcinare.

Pe baza tuturor acestor probe, coroborate cu recunoaşterea făptuitoarei, s-a ajuns la concluzia certă că ea şi-a ucis soţul în condiţiile descrise. Instanţa de judecată a condamnat-o pe Carolina Şipoş la 16 ani de închisoare, sentinţă rămasă definitivă.

CĂPITANUL COLOMBO ŞI STAFIA DIAVOLULUI

1976. Iarnă. Miezul nopţii. Afară, un ger care te pătrunde până la oase. Focurile din casele sătenilor încă nu s-au stins, iar fumul cenuşiu-negricios care iese pe hornuri desenează pe albul zăpezii chipuri şi imagini diabolice, apoi se năruie misterios spre coama dealului. Este ora când stafiile încep să se simtă în largul lor… Uite, după gardul unei uliţe apare o siluetă înspăimântătoare! Ce formează când se alungeşte ciudat, când se lăţeşte,

când se scurtează! şuieră!... Carnea mi se încrâncenează: „O stafie! Stafia diavolului!!!...”. Nu, nu este o stafie, ah... este Elena Voinea, o femeie între două vârste, care fuge... fuge ca o bezmetică pe drum, despletită, şi geme a durere. Fuge spre bufet, unde ştie că va găsi doi paznici, doi oameni buni care îi vor da ajutor...

Şi în noaptea aceea, ca şi în nopţile următoare, ea n-a mai dormit acasă, de frică. A dormit la o soră din comună, Filofteia. Ce se întâmplase?

— El şi cu neamurile lui sunt de vină?... acuza ea tristă în faţa plutonierului Toma, şeful de post. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. „Probabil a plâns destul până azi”, se gândi subofiţerul. În noaptea aceea, Doamne ce noapte!... a venit beat şi a început să mă lovească cu ce apuca. Ultima dată a pus mâna pe un ciomag... Am reuşit să scap din mâinile lui şi am fugit ca o nebună prin centrul comunei găsindu-i pe paznicii Raţiu şi Cotigă. Văzându-mă în ce hal eram, li s-a făcut milă de mine şi m-au dus la Filofteia să dorm.

— Mă mir, că îl ştiu om liniştit, zise şeful de post.

— Da’ de unde. În ultima vreme nu era zi de la Dumnezeu să nu se îmbete, şi atunci începea cu bătaia!

— Şi când te-ai întors acasă?

— După o săptămână. Mi-a fost frică, dar nu l-am găsit. A plecat...

— Unde crezi că s-o fi dus? Ai idee?

— S-o fi dus la aia, la Târgu-Jiu, cu care a mai stat doi ani şi nu a dat niciun semn de viaţă, şi-a luat toate actele cu el...

— Bine. Mergi acum acasă, că am să fac tot ce pot ca să-l găsim. O să stau eu de vorbă cu el.

— Dar-ar Dumnezeu... îşi făcu cruce Elena şi ieşi.

Un om foarte priceput

Primind reclamaţia de dispariţie a lui Leonida Sârbu,

şeful de post trecu imediat la verificări. Astfel, află că Leonida, un om de 46 de ani, se născuse în comuna Şoimari, judeţul Prahova şi ţinea mult la locul natal. Avea o casă cu o gospodărie frumoasă, în care acum 20 de ani adusese o mireasă tânără, cu o privire limpede ca apa izvorului.

Nu se putuse căsători oficial cu ea, deoarece Elena nu divorţase încă de fostul soţ, cu care avea un băieţel de 2 anişori, cu părul bălai, Valerică. Iubind-o pe Elena şi înţelegându-i tristeţea, Leonida îl luase pe Valerică la pieptul său, sub ocrotirea sa. Şi, ca lucrurile să meargă şi mai bine, făcuseră împreună un copil, o fată zburdalnică, cu ochi neastâmpăraţi, pe care o botezaseră Dorina, nume izvorât din cuvântul „dor”. Şi anii s-au scurs… Povara lor, dar mai ales un accident de muncă nefericit suferit de Leonida în anul 1966 făcuseră dintr-un bărbat falnic un cocoşat, cu semne operatorii pe faţă şi cu ochiul drept intrat mult în orbită. Puterile îi slăbiseră şi ele, dar asta nu-l împiedicase să practice dulgheria în continuare. Avea în spatele casei o polată în care improvizase un atelier de tâmplărie, cu cele trebuincioase meseriei. După accident însă căpătase şi un năravː băutura.

Martori care nu mint

Pe lângă aceste lucruri, plutonierul Toma fu întâmpinat şi de câteva surprize!

— Acum o săptămână? În noaptea de 17/18 februarie? încerca să-şi amintească o vecină. Nu! N-a fost niciun scandal. N-am auzit nimic. Mă mir… Leonida când bea nu face scandal. Se duce şi se culcă.

(Este întrebat paznicul Raţiu, de la cooperativă.)

— Plângea mai mult îngânat, zise acesta, văitându-se că Leonida a lovit-o cu coada toporului peste corp şi picioare. Eu n-am văzut nicio vânătaie. „Hai înapoi, că-l liniştim noi”, i-am zis. N-a vrut să meargă, a refuzat. A zis s-o ducem la Filofteia, la soră-sa.

Un alt martor, Alexandru Manea:

„Duminică, 8 februarie, m-am dus la Leonida să arvunesc nişte ferestre pentru casa cea nouă. Nevastă-sa mi-a spus că nu este acasă, că plecase în ţară de joi (5 februarie), să caute de lucru”.

„Bine, dar n-are atât de lucru la noi?”, i-am zis eu. „Aşa e voia lui, mi-a răspuns ea. I-a căşunat să câştige bani mulţi. Ştiu eu ce-o fi în capul lui?”

Ultima persoană care îl văzuse în viaţă pe cel dispărut era sora lui, Viorica Sârbu.

„De la Sfânta Bobotează nu l-am mai văzut”, spuse femeia.

„Asta înseamnă… 6 ianuarie!” se uită şeful de post pe un calendar.

„Da, de atunci. Nu treceau trei-patru zile fără să nu ne vedem…”

Subofiţerul făcu o convorbire telefonică cu miliţia din Târgu-Jiu şi solicită să se verifice dacă Leonida Sârbu nu se afla la o femeie Păşescu Catrina. În urmă cu 15 ani, Leonida plecase de acasă şi convieţuise doi ani cu această femeie.

„Colombo” intră în scenă

Trecuseră două luni de la sesizarea dispariţiei. Datele culese de plutonierul Toma îi întăriră bănuiala că nu se afla în faţa unui caz aşa-zis de dispariţie voluntară, ci a unei dispariţii suspecte. Avea nevoie de ajutor, de un specialist.

Raportă superiorilor săi de la Miliţia judeţului Prahova, iar a doua zi avu plăcerea să primească la Şoimari pe căpitanul Marinescu, de la Serviciul Judiciar, „Colombo”, cum era el poreclit în rândul colegilor săi de breaslă, datorită fineţii psihologice cu care era înzestrat şi cu care dezlega „enigmele” ce-i stăteau în faţă.

Iată ce mai aflară în plus: în ultimul timp, între dispărut şi concubina sa avuseseră loc numeroase certuri care aveau la bază unele neînţelegeri de ordin patrimonial. Elena insista ca dispărutul să treacă întreaga avere pe

numele ei. Leonida nu acceptase în ruptul capului aşa ceva, fiind conştient că în felul acesta va fi alungat din casă, cu infirmitatea lui său, cel mai probabil, ei o vor vinde.

„Ei” erau trei: Elena, Valerică şi Dorina şi toţi într-un singur „cerc”. El era pe dinafară cercului. Pe Valerică îl pierduse. Deşi îl învăţase dulgherie, băiatul abandonase şcoala profesională şi acum, la 22 de ani, umbla vagabond prin ţară. Nu-i plăcea să muncească. Se angaja o lună, două ca hamal în Portul Constanţa sau muncitor pe vreun şantier, apoi îşi luă tălpăşiţa. Îi plăceau aventurile. Avea de executat şi o pedeapsă de 15 zile închisoare contravenţională pe C.F.R. Tot focul acesta de paie îl „întreţinuse” Elena Voinea, care nu-i permisese concubinului să se amestece prea mult în educaţia lui Valerică. „Nu-i copilul tău”, îl repezea ea.

În privinţa Dorinei, acelaşi „iz” de educaţie. „Faţa mamei”, elevă la un liceu din Ploieşti, se încurcase cu un tânăr şi primise accepţia Elenei Voinea de a abandona şcoala şi de a se mărita. *Pater familias* fusese însă împotrivă, dar nu-l ascultase nimeni. În sufletul lui era un mare singuratic…

Ceea ce nu ştiuse dispărutul în ultimul an era faptul că soţia sa avea un amant la Ploieşti şi era în stare să facă orice pentru el, dragostea fiind înflăcărată. Cine era acest amant? Poate nu vă vine să credeţi, dar el era chiar fostul soţ al Elenei Voinea, cu care îl făcuse pe Valerică. Acestuia între timp îi murise nevasta şi omul era liber… Cu a doua nevastă făcuse doi copii, care acum erau căsătoriţi şi la casele lor în Ploieşti.

Având 47 de ani, Lucian Gorea era un bărbat chipeş şi în putere.

În ultimul an, Elena Voinea făcea tot mai dese drumuri la Ploieşti, motivându-i lui Leonida că se ducea să-şi ajute fiica, pe Dorina, proaspăt căsătorită.

Concluzie certă: dispărutul e mort

— O crimă pasională! îngână „Colombo”. Acesta este motivul „dispariţiei” lui Leonida.

— Da… îl aprobă şeful de post.

— Totuşi, ca să fim siguri pe ce mizăm, zise „Colombo”, vom face toate verificările posibile ca să excludem celelalte ipoteze. Eu mă voi ocupa de problema dării lui în urmărire generală, după care mă voi duce la Oficiul de asigurări sociale…

— Iar eu? era nerăbdător plutonierul Toma.

— Tu vei merge la evidenţa populaţiei şi vei verifica fişa lui urmărind dacă nu apare undeva cu domiciliul schimbat sau cu viză de flotant.

Leonida Sârbu nu fu depistat în ţară, iar la evidenţa populaţiei nu apăruse niciun fel de menţiune.

„E mort!”, îşi spuse „Colombo” după ce verifică zadarnic la Oficiul de asigurări sociale.

Împreună cu cetăţenii voluntari şi cu elevii şcolii comunale, „Colombo” şi şeful de post organizară scotociri în toată zona respectivă, inclusiv în munţi, ştiindu-se că Leonida se ducea des în pădure, după lemne.

O tăcere... de fier

După toate aceste măsuri şi verificări, pentru „Colombo” nu mai încăpea îndoială că dispariţia lui Leonida Sârbu se datorase uciderii sale, cadavrul fiind ascuns într-un loc necunoscut.

După cum se stabilise, dispărutul fusese văzut ultima dată în ziua de 6 ianuarie 1976, iar de Sărbători Valerică şi Dorina fuseseră acasă, petrecând Revelionul cu toţii. Fata şi băiatul plecaseră la 3 ianuarie, astfel că până în ziua dispariţiei Leonida rămăsese cu nevastă-sa. De la Elena Voinea nu se putea obţine nimic, aceasta fiind atât de prudentă încât îşi număra şi paşii pe care îi făcea.

Dorina era şi ea instruită „la milimetru”, neputându-se obţine nici de la ea ceva în plus. De fapt, maică-sa, la două zile, era la ea, la Ploieşti, fiind văzute stând de vorbă ore în şir şi în locuri unde nu le putea auzi nimeni. De acolo, Elena Voinea pleca la amant, intrând în casa acestuia numai după lăsarea întunericului şi furişându-se.

„Colombo” hotărî să adopte o altă tactică şi anume de a se retrage din „vizorul” Elenei Voinea pentru a o face să creadă că bănuielile s-au îndepărtat de ea, ofiţerul mergând pe alte piste. Spera ca din umbră să-i vâneze prima greşeală.

Poliţiştii cad în capcană...

Trecu o stare de acalmie de aproape patru luni, când căpitanul Marinescu primi o informaţie din a cărei pricină nu mai putea sta locului, nu mai putea dormi. Îl îmboldea „stafia diavolului” care, cu trei nopţi în urmă, fusese văzută îngropând ceva în grădină.

„Poate a mutat cadavrul lui Leonida sau numai o parte din el!”, se frământa „Colombo”. „Sau poate... armă ucigaşă, actele, îmbrăcămintea. Cine ştie?” „Şi dacă dau greş?” se întreba tot el. „Asta ar însemna un eşec usturător şi un triumf opac al criminalei...”

„Dar nu, nu pot să mai rezist! Mă duc!”

Descinse cu şeful de post în grădina Elenei Voinea, la locul cu pricina, şi eşecul moral în care nu sperase, ci doar îl prevăzuse, îl produse leşul unui câine! Da... al unui câine! Murise câinele dispărutului şi Elena Voinea, vicleană, pentru a verifica dacă se mai află în atenţia miliţiei, îl îngropase noaptea, în taină, în grădină.

Urmăriţi de insucces, poliţiştii mai controlară locuinţa dispărutului, dependinţele şi sondară groapa cu var nestins din curte. „Nu s-au găsit urme sau indicii care să intereseze cercetările, şi nici corpul dispărutului”, aşa a trebuit să consemneze ei, în final, în procesul-verbal pe care l-au încheiat şi pe care concubina dispărutului l-a semnat imediat, neavând obiecţiuni de făcut... Din umbră,

„stafia diavolului” radia…

„Mucles sacanaua!”[10]

După această bilă neagră ce căzuse în „sertarul” lui „Colombo”, ofiţerul nu mai cunoscu liniştea. Dar nici Elena Voinea, care, a doua zi după descinderea ce-i fusese făcută, părăsi locuinţa din Şoimari şi îşi luă o cameră cu chirie în Ploieşti. Se angajă imediat ca femeie de serviciu la Districtul C.F.R. nr. 4, Valea Rea. Îşi făcuse calculele ei. Lupta dintre „Colombo” şi „stafia diavolului” se dădea acum pe viaţă şi pe moarte”. „… Pe moarte?” Da, pentru că n-ar fi scăpat de pedeapsa capitală dacă era dovedită.

„De data aceasta ai greşit… «stafia diavolului», se bucură «Colombo» când află vestea”. Nu ţi-ai dat seama că, venind la oraş, îmi dai posibilitatea să mă apropii mai mult de tine…”

Elena Voinea făcuse însă acest pas pentru a se apropia mai mult de iubitul ei, Lucian Gorea, (fostul soţ) şi de Dorina, intuind că fiica ei era singurul pericol care o putea da de gol. Fata era însărcinată şi posibil ca după naştere să nu mai ţină aşa de mult la mama ei…

În urma investigaţiilor discrete întreprinse în jurul lui Lucian Gorea, acesta nu avea nicio contribuţie la dispariţia lui Leonida Sârbu şi nu ştia nimic ce se întâmplase cu acesta. Ce ştia el era varianta pe care „noua” sa iubită, Elena Voinea, o vânturase prin sat şi la miliţie. Lucian Gorea dorea sincer să convieţuiască din nou cu fosta lui soţie, însă aceasta îl amâna rugându-l să mai aştepte. Partidele de amor dintre ei aveau loc, ca şi întâlnirile, numai noaptea, atât la locuinţa lui, cât şi a ei (o cameră închiriată).

„Colombo” mai dădu pe la oficiul de asigurări sociale… rezultatul fiind acelaşi. Şapte luni, niciun semn. Se duse apoi la Şoimari să se intereseze dacă Elena Voinea lăsase casa în grijă cuiva şi ce discuţii avusese cu această persoană.

Află că Elena nu lăsase casa pe mâna nimănui, însă îi

10 Taci chitic!

dăduse un pat unui ţigan în schimbul unor oale. Aprofundând investigaţiile, ofiţerul fu surprins că patul în cauză era tocmai cel din polată, din atelierul improvizat de tâmplărie, unde dormea Leonida Sârbu. Acest pat fusese foarte bine controlat, însă nu se identificaseră niciun fel de urme criminalistice care să intereseze cercetările. „Stafia diavolului” se pricepuse foarte bine să le şteargă, aşa cum de altfel, se pricepuse să regizeze toată povestea dispariţiei lui Leonida.

„Colombo” se duse la ţigan şi confiscă patul, punându-i în vedere să nu scoată nicio vorbă.

Ojă pe post de sânge

— Mucles sacanaua! zise ţiganul de frica lui „Colombo”. Secret profesional…

Ofiţerul bănuise că Leonida fusese ucis când era beat şi, aproape sigur, când dormea. Pe trezire, el ar fi fost răpus mai greu, s-ar fi luptat. De aceea, Elena Voinea se dispensase de acest pat, îi provoca coşmaruri când îl vedea.

— Ce faci cu el? îl întrebă curios un coleg pe „Colombo” când acesta descărcă patul, bucată cu bucată în curtea miliţiei judeţene.

— Am să-l montez la mine în birou! îi făcu cu ochiul „Colombo”.

Fin psiholog, se ştia; toţi poliţiştii erau curioşi cum va reuşi „Colombo” s-o răpună în „duel” pe „stafia diavolului” şi s-o facă să vorbească. Ofiţerul nu se destăinui decât şefului său, colonelul Saulea.

— La momentul oportun, am să stropesc patul cu puţin lac de unghii pe la încheieturi, scoase el din buzunar o sticluţă cu ojă roşie. Restul… după cum ştiţi, jocul psihologic!

— Excelentă idee! îi plăcu şefului.

— Numai că… nu este a mea, ridică „Colombo” uşor din umeri.

— Dar a cui?

— A soţiei mele, Aurora. Ea mi-a dat ojă…

Şeful începu să râdă.

— M-a ghicit, că nu prea mai pot să dorm noaptea, continuă „Colombo”, şi a început să intre la idei, ştiţi cum sunt femeile… Vrând, nevrând, a trebuit să-i spun câte ceva despre cauza insomniilor mele. După ce a ascultat povestea, m-a bătut pe umăr, ca pe copii, şi mi-a zis: „Vai de mine! Pentru asta nu dormi tu? Te credeam băiat isteţ… De ce nu mi-ai spus de la început? Asta e soluţia! Mi-a dat ea atunci sticluţa. Pe femei le impresionează sângele tare mult, ce ştii tu…”. Şi-am luat-o, ce era să fac, din moment ce-mi dăduse… soluţia…

Şeful râse din nou.

— Bine, la treabă. Cât ai lipsit tu, Dorina a născut o fetiţă şi au început unele discuţii între ea şi maică-sa.

— Vă mulţumesc. Înseamnă că a sosit momentul. De când îl aştept… Întâmplarea aceea cu leşul câinelui m-a dat peste cap.

— Acum e rândul tău. Cine râde la urmă, râde mai bine.

Şi, într-adevăr, sosise momentul pentru a se începe ancheta cu Dorina. Era şi ea acum mamă, iar afecţiunea deosebită pe care i-o purta copilului întrezărea o anumită „răceală” în unele „unghere” sufleteşti faţă de Elena Voinea. Pe asta miza „Colombo”. Era terenul lui.

Un chip de monstru

Dorina a fost adusă la miliţie, fără să ştie mama sa. Căpitanul Marinescu o atacă direct, fără menajamente. Fata începu să plângă.

— Ai un copil de crescut… Gândeşte-te bine, eşti mamă…

Dorina plângea întruna pe scaun.

— Ia uită-te în ochii mei, îi zise „Colombo” cu o voce

blândă, aplecându-se spre ea. Dorina ridică ochii plânşi. Tu eşti o fată bună, ai suflet… Se citeşte în ochii tăi… o mângâie ofiţerul.

Dorina aprobă mărunt din cap.

— Ea l-a omorât pe tata de dragul lui Gorea, zise vlăguită. Voia să pună mâna şi pe casă. Nu mi-a spus cum şi ce a făcut cu cadavrul lui tata. Când l-a omorât, eu eram la oraş, iar Valerică plecase în hoinăreala lui.

Confruntarea dintre fiică şi mama criminală este dureroasă. Zbucium, zvâcniri, plânsete, reproşuri, dar Elena Voinea nu cedează.

— Dacă credeţi că l-am omorât eu, atunci arătaţi-mi cadavrul! zise Elena răstit. Arătaţi-mi măcar o probă, nu ce spune fetişcana asta, care nu m-a iubit niciodată şi care vrea să-mi ia averea.

Hidoşenia sufletului ei îi dăduse un chip de monstru…

— Să mergem în biroul meu, spuse „Colombo” autoritar. Acolo te aşteaptă şi proba. După aceea, poţi să te „culci” liniştită… în pat.

Intrând în biroul ofiţerului şi dând cu ochii de patul lui Leonida, criminala începu să tremure din tot corpul.

— Degeaba ai şters urmele, îi zise „Colombo”. La încheieturile patului nu te-ai gândit. Priveşte! Sânge!… Sângele bărbatului tău…

— Aaa!!! începu deodată femeia să răcnească, ţinându-se cu mâinile de cap.

Făcuse o criză.

— Eu l-am omorât! Eu, cu mâinile astea! îşi încleştă ea ghearele. Să mă ardeţi şi pe mine în fundul grădinii, cum l-am ars eu! Aaa!!!…

Deconspirată, „stafia diavolului” se înălţă prin fumul de ţigară şi se scurse în iad…

În seara zilei de 6 ianuarie 1976, Leonida Sârbu fiind beat, Elena Voinea îl ucisese cu un cuţit în timp ce dormea în patul lui din atelierul de tâmplărie. Apoi îi dăduse foc în fundul grădinii până arsese complet. Mirosul degajat prin

arderea cadavrului nu trezise niciun fel de suspiciune din partea vecinilor (aflaţi la anumite distanţe unii de alţii), pentru că în acele zile afumătorile lor funcţionau din plin şi fumul cu miros de afumătură sălăşluia peste tot.

Criminala a fost condamnată la moarte prin împuşcare, sentinţa fiind executată.

OTRĂVITUL DIN FÂNTÂNĂ

Mai erau câteva ore până în anul 1974. La răscrucea anilor, oamenii sunt veseli, iar la mesele lor bogate se închină pahare pentru fericire. şi totuşi, în ziua ultimă a anului trecut, plutonierul Traian Giurgiu, şeful postului de miliţie din Măierişte, judeţul Sălaj, era supărat. Pe la ora 11: 00 venise la post Floarea Ihos, o femeie trecută de prima tinereţe, îndeobşte veselă şi vorbăreaţă. Venise, de data aceasta, plângând, implorându-l pe subofiţer s-o ajute să-şi găsească bărbatul.

— S-a îmbătat aseară şi de atunci nu-l mai găsesc, se căina femeia. Cine ştie unde s-o fi dus... O fi îngheţat undeva, ca Nuţu lui Neli, şi-mi rămân copiii fără tată... Că ştiţi, când bea, e rău, nu ştie ce face. Oare ce Dumnezeu să mă fac?

Era – spuneam – ultima zi a anului 1973. Plutonierul Traian Giurgiu ar fi dorit să se lungească clipele, îl chinuia obsedant fiecare minut scurs. A trecut şi el pe la cunoscuţii lui Vasile Ihos, aşa cum trecuse şi soţia celui dispărut. N-a aflat nimic. S-a interesat dacă nu cumva pe Vasile îl văzuse cineva plecând din sat. S-a dus, pe urmă, acasă la Floarea Ihos. Femeia era abătută. Plângea pe o margine de pat, cu gândurile aiurea. Plutonierul Traian Giurgiu n-a găsit atunci cuvinte de consolare. Împreună cu sergenţii-majori Gheorghe Puşcaş şi Pavel Tolaş a cercetat fiecare încăpere, dar nimic nu le-a reţinut atenţia în mod deosebit. Au ieşit, apoi, în curte. Oblonul fântânii era deschis.

Giurgiu s-a uitat în fântână, nu se vedea nimic. A luminat adâncul şi ceea ce a zărit l-a făcut să se

cutremure. În hăul fântânii zăcea Vasile Ihos.

Nu e sinucidere

Vasile Ihos fusese un om liniştit. Uneori, e adevărat, se oprea mai mult la bufetul din comună, împreună cu vecinii şi cu prietenii. Niciodată însă nu făcuse scandal. Pe cei trei copii îi crescuse cu dragoste. Cel mai mare însă, Viorel, a apucat-o pe drumuri greşite. La 18 ani furase ceva de la o şcoală şi fusese condamnat. După eliberarea lui din penitenciar, tatăl său luase trenul şi se dusese la Timişoara. Îl adusese acasă. În tren îi vorbise despre muncă şi despre nevoia de cinste.

Cu soţia Vasile Ihos se mai certa uneori. O dată, aceasta plecase la părinţii ei. Dar asta fusese acum câţiva ani; în ultimul timp trăiau în bună înţelegere. Fuseseră văzuţi de braţ prin sat. Ba, mai mult. În seara în care Vasile dispăruse, mai mulţi săteni îi văzuseră pe soţi dansând şi chefuind. Era penultima seară a anului 1973.

S-a emis ipoteza sinuciderii. Medicul a stabilit că era vorba de o moarte violentă, provocată de un traumatism vertebro-medular şi cranian şi de leziuni produse prin căderea victimei de la 10 m în fântână. Foarte mulţi credeau că era, într-adevăr, vorba de sinucidere, pentru că Vasile Ihos ar fi aflat că soţia lui era încurcată cu un chiriaş de-al lor, Vasile Pădureanu.

Prin activitatea de cercetare desfăşurată de echipa operativă, a fost infirmată această ipoteză. Pentru că, radiografiind activitatea lui Vasile Ihos, din ziua dispariţiei sale, s-a constatat că el, victima, se dusese la Vasile Ardelean, cu care se târguise ca să cumpere un porc. Băuseră aldămaşul şi stabiliseră preţul. Or, un om obsedat de ideea sinuciderii n-ar fi avut, cu câteva ceasuri înainte, un atât de firesc comportament.

Nu putea fi vorba de un accident? Dacă victima se dusese la fântână să bea apă sau să se răcorească şi, din cauză că era beat, căzuse în fântână? Echipa de cercetare

a înlăturat însă şi această presupunere: în casă, găleţile erau pline cu apă, iar de trei săptămâni încoace, Vasile Ihos lua apă de la vecini, căci fântâna lui secase.

Se caută mobilul

…Au urmat zile încărcate de întrebări şi presupuneri. Într-una din ele, echipa operativă a Inspectoratului judeţean Sălaj al Ministerului de Interne – în care, între timp, intrase şi ofiţerul Emil Sălăjan, şi care era condusă acum de lt.-col. Vasile Ispas, şeful miliţiei judeţene – a dedus că nu putea fi vorba de sinucidere sau accident, ci de omor. S-a hotărât intensificarea cercetărilor.

Am vorbit cu cei mai vârstnici oameni din comuna Maierişte. Feţele lor, săpate de ani, erau aproape negre de mâhnire. Niciunul nu şi-a amintit să mai fi fost vreo crimă în comuna lor şi nici de jur-împrejur, la mulţi kilometri distanţă.

„Se mai încăierau cei tineri pentru vreo fată sau pentru alt motiv, dar să se ajungă la omor, nici vorbă”.

Mâhnirea lor impunea, într-un fel, un plus de responsabilitate muncii de aflare a adevărului. Ofiţerii se simţeau datori faţă de oamenii acestei comune. Câte zile au durat cercetările? Cu câţi oameni s-a stat de vorbă? Câte dosare au fost scormonite? Unde, în marea incertitudinii, se afla miezul adevărului? Este greu de răspuns la aceste întrebări.

Poate nici nu mai interesează acum, deşi toţi ne putem da seama că a fost vorba de o uriaşă muncă depusă în slujba dreptăţii. O muncă la sfârşitul căreia trebuia răspuns răspicat cine şi de ce avusese interes să curme viaţa lui Vasile Ihos.

Întrebări… Gânduri…

Vasile Pădureanu era achizitor la Măierişte. Cu câteva luni în urmă intrase în dragoste cu Floarea Ihos. Floarea Ihos are 41 de ani şi trei copii. 23 de ani de

căsnicie cu Vasile Ihos. Nu cumva Pădureanu vrusese să-l înlăture pe soţul Floarei din calea sa?

Maria Fota, o prietenă a familiei Ihos, a declarat că nu ştie ce s-a întâmplat în seara aceea de sfârşit de an, căci fusese la Şimleul Silvaniei, cu treburi. Doi oameni din comună o văzuseră însă intrând la Vasile Ihos în jurul orei 20: 00. (Un autobuz soseşte, de la Şimleu, cam la ora 18: 00). De ce a minţit Maria Fota? Ce legătură era între moartea lui Vasile Ihos şi minciuna acesteia? Ofiţerii de miliţie căutau amănunte şi date.

Plutonierul Traian Giurgiu, când fusese scos cadavrul din fântână, îl văzuse pe Viorel Ihos, fiul victimei, că se lovise cu capul de perete, şuierând, furios, printre dinţi: „Iar mă mănâncă puşcăria!" Amănuntul care, pe moment, trecuse drept o manifestare a fricii datorate antecedentelor penale căpăta acum importanţă. În seara dispariţiei tatălui său, Viorel fusese însă la căminul cultural, îl văzuseră acolo mulţi oameni din sat. Dar unii îl văzuseră plecând cam în jurul orei 20: 00. Să fi fost Viorel autorul odioasei crime?

Fântâna se găseşte la câţiva metri de casă, într-o curte, înconjurată de pomi. Gura fântânii este mică. Atât de mică, încât abia intră găleata. Corpul unui om, chiar firav, ar fi trebuit să fie împins cu forţa pentru a trece de oblon. De aici, concluzia ofiţerilor că un singur om nu putuse înfăptui crimă sau că acest om era foarte voinic, iar victima – incapabilă să opună rezistenţă.

Maria Fota a declarat, totuşi, într-un târziu, că soţii Ihos, în seara aceea, erau bine dispuşi, cântau şi dansau ca la nuntă, ca în tinereţe. Era ultimul dans, un ultim ţipăt al vieţii înainte de a fi părăsită. Nimeni atunci nu ştia ori nu-şi închipuia că numai peste câteva clipe Vasile Ihos avea să sfârşească în hăul fântânii.

Mătrăguna

Viorel repeta obsedant că în seara aceea nu fusese

acasă. Confruntat însă cu Maria Fota, Viorel a recunoscut că se întorsese de la cămin, că mâncase împreună cu tatăl, mama lui şi cu Maria Fota, că masa fusese veselă, că Maria Fota se dusese pe înserat şi mai adusese un canceu[11] cu vin…

Ofiţerii de miliţie, împreună cu procurorul Cornel Iepan, au luat din nou la cercetări datele, documentele. S-a stat din nou de vorbă cu vecinii, cunoscuţii, prietenii, a doua, a treia, a zecea oară. Pop Lucreţia, o femeie în vârstă, a mărturisit că venise o dată, la ea, nu de mult, fata lui Ihos să-i ceară mătrăgună, să se vindece bunica ei la picior. Nu-i dăduse atunci, era noapte, iar a doua zi fata nu mai revenise. Altă fetiţă, Haşnaş Rodica, a spus că fusese trimisă de Ihos Floarea la o altă vecină, tot după mătrăgună, şi că aceasta îi dăduse. Întrebată, Ihos Floarea a declarat că ceruse pentru Fota Maria, care era gravidă şi dorea să scape de sarcină. Nu acelaşi lucru l-a declarat însă Maria Fota.

Ofiţerii de miliţie au cerut să se execute o nouă autopsie. Din ordinul procuraturii s-a exhumat cadavrul şi medicul legist a descoperit ceea ce – din nefericire – îi scăpase prima dată: înainte de a fi aruncată în fântână, victima fusese otrăvită cu mătrăgună.

Probele, adunate una lângă alta, i-au dezvăluit pe adevăraţii vinovaţi. Întreaga activitate a criminalilor a fost reconstituită episod cu episod, minut cu minut…

În timp ce chefuiau, Floarea Ihos i-a turnat soţului ei mătrăgună în vin, astfel încât acesta era inconştient atunci când a sosit Viorel. Au hotărât să-l scoată afară, la aer şi l-au târât până în dreptul fântânii. Acolo, l-au aplecat deasupra uşii deschise, iar mama i-a spus fiului ei: „Aruncă-l! Vei vedea tu de ce”. Băut şi el, în relaţii nu prea bune cu tatăl lui, care-i cerea să nu fie un parazit, Viorel a ajutat-o pe mama lui să-l arunce în fântână.

Au revenit în casă, marcaţi de efort şi de fapta lor inumană, spunându-i Mariei Fota că totul era în ordine, că

11 Cană mare de scos vin.

soţul va reveni dezmeticit…

Mai târziu, au pornit prin sat, chipurile să-l caute…

…Proces public la Măierişte. Mii de oameni. O mare de oameni trişti, îngânduraţi. Ascultau rechizitoriul şi nu le venea să creadă.

Sentinţa aspră a avut darul să atenueze, oarecum, neliniştea imensă: s-a făcut dreptate. 23 ani închisoare Floarei Ihos (exact câţi ani de căsnicie avea, ce tristă şi neiertătoare coincidenţă!) şi 17 ani de închisoare lui Viorel Ihos.

Dintre cei citaţi la proces a lipsit Vasile Pădureanu, aflat acum în penitenciar să-şi ispăşească o pedeapsă pentru delapidare. Legea compensaţiei?…

MOŞUL PERVERS, GÂTUIT DE SOLDATUL GĂLUŞCĂ

În dimineaţa zilei de 27 martie 1971, Maria Tudor, din Bucureşti, Strada Ştefan Furtună nr. 83, Sectorul 7, colocatară cu Ion Bobinaţiu, a sesizat că acesta a decedat în locuinţa sa. La faţa locului s-a deplasat o echipă formată din ofiţeri de la Serviciul Intervenţii la evenimente, procurorul de serviciu, medicul legist, ofiţeri din Serviciul Judiciar şi de la Sectorul 7 miliţie.

Din cercetări au rezultat următoarele:

Imobilul din Strada Ştefan Furtună nr. 83 este compus din două apartamente. Apartamentul nr. 1, alcătuit dintr-o cameră, era locuit de Ion Bobinaţiu, iar apartamentul nr. 2, având două camere, era ocupat de Maria Tudor şi fiul său Ion Tudoran.

Accesul în apartamentul nr. I se face printr-un hol lung de 4 metri şi lat de 2 metri.

În dormitor, în partea dreaptă de la intrare, pe perete este fixat un umeraş pe care se află un pardesiu şi o cravată. Între uşă şi sobă, pe podea, în dezordine, se găseau o carpetă, o pătură, două perne, o cămaşă

bărbătească în carouri de culoare închisă şi un pulover alb. Lângă sobă, rezemat de perete se afla un covor împachetat. În interiorul sobei de teracotă s-au găsit trei pachete cu scrisori şi alte înscrisuri.

Pe pat se afla cadavrul lui Ion Bobinaţiu, în vârstă de 71 de ani, acoperit parţial cu o plapumă, în decubit[12] lateral stâng, cu membrele inferioare şi superioare flectate spre abdomen. Pantalonii de la pijama erau traşi în jos până la nivelul gambelor. Pe piciorul stâng se afla un fir electric, o parte a acestuia trecând prin spaţiul interdigital dintre degetul mic şi inelar. La extremitatea firului descris se găseşte un ştecher, iar restul firului se termină în suportul unei veioze situate la marginea patului, la o distanţă de 12 cm de piciorul stâng. Braţul drept, lipit de corp şi uşor ridicat în sus, avea antebraţul flectat, mâna aflându-se în dreptul nasului. Pe pielea păroasă a capului, în regiunea occipitală, prezenta o plagă contuză, semilunară, discret sângerând. Restul părului era uşor colorat de sângele prelins din această plagă. La narina stângă şi la comisura stângă a gurii se aflau câteva picături de sânge.

Pe corp apăruseră lividităţi cadaverice, situate în special pe torace şi abdomen, explicate prin poziţia de declivitate a corpului. Alte semne de violenţă nu s-au constatat. O moarte suspectă până aici.

Cercetarea continuă

Cadavrul era îmbrăcat cu pantaloni de pijama, cămaşă de culoare verde cu alb. Pe partea exterioară, cămaşa era pătată de sânge. Pe pat se aflau o saltea şi un cearşaf alb şi o pernă îmbibate cu sânge. Bluza de la pijama s-a găsit lângă capul victimei strânsă şi îmbibată cu sânge. În şifonier se găseau obiecte de îmbrăcăminte agăţate în ordine pe umeraşe, iar în partea de jos diferite cutii.

---

12 Poziţie a corpului când este întins la orizontală.

Lângă peretele din faţa intrării se aflau o etajeră şi o ladă pe care se găseau un plic cu diferite fotografii, un bloc-notes, un umeraş, o bască bleumarin şi reviste vechi.

În faţa lăzii, pe un suport de lemn, era montat un calendar de perete indicând data de 26 martie 1971, pe care erau scrise ora 10 şi un cuvânt indescifrabil. Pe scaunul de lângă ladă se aflau aşezate, în dezordine, un maiou alb şi o pereche de pantaloni de trening bleumarin. Pe o masa acoperită cu muşama roşie s-au găsit două sticle de vermut „Zarea" (una de un litru şi una de jumătate de litru, ambele goale), două pahare a 250 ml goale şi alte două pahare cu puţin lichid, o scrumieră (confecţionată din cutie de conserve) în care erau cinci resturi de ţigări, din care trei de Kent şi două de Carpaţi cu filtru, o cutie de chibrituri aşezată pe cant şi două linguriţe, una într-un pahar, iar cealaltă aşezată pe marginea unei farfurioare.

Pe peretele dinspre curte se aflau vasele de bucătărie şi un cuier pentru îmbrăcăminte.

Pe peretele din stânga intrării era montată o etajeră cu diferite sticle şi prosoape, deasupra chiuvetei, iar sub chiuvetă un pachet cu cărţi.

De la domiciliul victimei au fost ridicate înscrisuri şi fotografii ce au fost prelucrate criminalistic şi verificate în procesul cercetărilor. S-au ridicat paharele şi sticlele care erau purtătoare de urme digitale.

Declaraţia martorei

Din relaţiile date de Maria Tudor, locatara aceluiaşi imobil, rezultă că în jurul orei 8, mergând să-l trezească din somn pe Ion Bobinaţiu, ca de obicei, a găsit uşile descuiate şi pătrunzând în dormitor, l-a găsit decedat, în urma cărui fapt a anunţat organele de miliţie.

Martora a mai arătat că în ziua precedentă l-a văzut pe decedat în cursul după-amiezii cu un tânăr blond, cu care s-a fotografiat în curtea imobilului. L-a mai văzut apoi în jurul orei 22: 00 conducând o persoană de sex bărbătesc

spre ieşirea din curte.

La faţa locului nu s-au găsit un aparat de radio „Mamaia”, un aparat de fotografiat şi o scurtă din piele, despre care Maria Tudor afirma că se aflau în locuinţă.

Din raportul de expertiză medico-legală se concluzionează că este vorba de: „o moarte violentă datorată unei asfixii mecanice prin sufocare (comprimare şi astupare), foarte probabil cu mâna, a căilor respiratorii superioare”.

La autopsie s-a mai constatat „o plagă contuză în regiunea occipitală, care s-a produs prin lovire cu sau de un corp dur şi infiltrare sanguine întinse, în regiunea toracică anterioară şi laterală, ce s-au putut produce prin lovire cu un corp dur şi imprimarea toracelui cu un corp dur”.

Cine era victima?

S-au efectuat verificări complexe şi operative în jurul victimei, pentru a se stabili relaţiile sale, natura lor, inclusiv împrejurările în care a survenit decesul.

Din investigaţii a rezultat că Ion Bobinaţiu era cunoscut invertit sexual, fiind vizitat de anumiţi tineri, majoritatea sportivi.

În locuinţa sa au fost găsite un număr de peste 250 fotografii, reprezentând bărbaţi tineri, îmbrăcaţi sumar, unii în timpul efectuării antrenamentelor de culturism.

În aceeaşi încăpere au mai fost găsite şi aproximativ 260 de adrese ale unor bărbaţi domiciliaţi în Bucureşti şi provincie. Ion Bobinaţiu avea o singură rudă, respectiv un nepot, domiciliat în SUA, care periodic îi trimitea pachete ce conţineau obiecte de îmbrăcăminte, ce erau valorificate de invertit sau le folosea pentru acostarea şi atragerea tinerilor la domiciliul său.

Pe baza datelor obţinute din aceste verificări şi cercetări, s-au emis următoarele ipoteze de lucru:

- Ion Bobinaţiu a fost asasinat de un partener adus în locuinţa sa, ca urmare a unei repulsii sau în

scop de jaf.

- El ar fi putut fi victima unei morţi accidentale prin cădere, ca urmare a faptului că s-a împiedicat de firul de la veioză.
- Ion Bobinaţiu a suferit un atac de cord, urmat de edem pulmonar acut şi din cauza unei intervenţii medicale de urgenţă a sucombat în condiţiile mai sus arătate.
-

În lumea homosexualilor

Pentru verificarea primei ipoteze s-a procedat la identificarea şi cercetarea persoanelor din anturajul victimei.

În acest sens, a fost identificat numitul Benedict Zupcov, fotograf particular, având atelierul în Calea Plevnei nr. 126, care a executat majoritatea fotografiilor găsite în locuinţa lui Ion Bobinaţiu. Fiind cercetat şi lucrat informativ, a rezultat că nu are legătură cu cazul în speţă.

În acelaşi timp au fost identificate şi cercetate 166 de elemente cunoscute de victimă, rezultatul fiind negativ.

De asemenea, a fost identificat Ion Topliceanu, domiciliat în Buzău, despre care existau date că ar fi fost în compania victimei cu câteva ore înainte de a deceda. Până la urmă a fost scos din cercul de bănuiţi, stabilindu-se că se afla în localitatea de domiciliu. În perimetrul Gării de Nord şi Piaţa Ilie Pintilie, unde se plimba Ion Bobinaţiu pentru a racola tineri în vederea satisfacerii instinctelor de perversiune sexuală „papacioc[13]”, acţiunile efectuate au condus la identificarea numiţilor Ion Martinescu, responsabilul bufetului pieţei, şi Ion Baciu, ospătar la Restaurantul Vulcan, care l-au văzut pe pervertit racolând tineri necunoscuţi.

---

13 1. (adj.; *despre oameni*) urât, scofâlcit, zbârcit; urâcios, rău. 2. (s.f.; *fam.*) epitet pentru o persoană ridicolă din cauza îmbrăcămintei; paparudă, sorcovă, pupăză. 3. rachiu. 4. (*în argou* în text aici şi mai departe:) bărbat care practică felația.

Cu aceşti doi martori s-a procedat la recunoaşterea persoanelor din albumele cu fotografii găsite în locuinţa victimei, însă rezultatul a fost negativ.

A fost identificat şi un tânăr cu numele de Emil Filip, despre care existau date că-l vizita pe Ion Bobinaţiu destul de des. Deşi căsătorit, cei doi au continuat să întreţină relaţii de inversiune sexuală. Cu ocazia verificărilor s-a stabilit că Emil Filip în seara premergătoare decesului s-a aflat în locuinţa victimei.

Pentru a stabili activitatea acestuia s-au întreprins activităţi şi verificări amănunţite, filaj, investigaţii tehnico-operative, dar rezultatul a rămas negativ.

Un alt suspect lucrat a fost Dinu Carcaleţeanu, un invertit sexual din anturajul victimei, care a fost exclus din cercul de bănuiţi, întrucât în seara şi noaptea critică fusese la Constanţa, în prezenţa altui homosexual.

Din investigaţii şi verificări a rezultat că Ion Bobinaţiu era foarte des vizitat de Avram Popa, cunoscut invertit sexual, care fusese trimis în judecată (într-o altă relaţie) conform Decretului nr. 153/1970 şi condamnat contravenţional la 5 luni de închisoare de Judecătoria Timişoara. A fost transferat în arestul Miliţiei Capitalei, unde, în timpul cercetărilor, a recunoscut crima, dar verificările efectuate au stabilit cu certitudine că acesta nu a părăsit Timişoara în ziua critică.

Pe parcursul cercetărilor s-a făcut o descindere în comuna Campei de Pomezău la părinţii numitului Avram Popa, de unde s-a ridicat un clişeu fotografic şi trei tablouri reprezentându-i pe Avram Popa împreună cu Anton Crovinschi şi Ion Bobinaţiu.

S-a trecut la cercetarea homosexualului Anton Crovinschi din Timişoara, de profesie medic, unul din amicii defunctului, cu care întreţinea relaţii de inversiune sexuală, acesta fiind cunoscut şi foarte bun amic şi partener al lui Avram Popa, dar s-a stabilit că nu a părăsit domiciliul în perioada critică, neputându-se deplasa fără însoţitor.

În continuare, cu sprijinul Inspectoratului General al Miliţiei, au mai fost identificaţi şi cercetaţi Ion Neagu, din comuna Hăbut-Prahova, pavator în Bucureşti, şi Ion Bârlădeanu, din Huşi, constatându-se până la urmă că nu aveau legături cu omorul, deşi fuseseră parteneri de orgii homosexuale cu victima.

Verificarea ipotezelor 2 şi 3

Verificările efectuate în cadrul ipotezelor 2 şi 3 au dat naştere la unele interpretări care puteau exclude varianta asasinatului.

Astfel, din lectura actului medico-legal se desprindea starea de „stază şi edem pulmonar", iar la nivelul septului o zonă de mărimea unei monede de 15 bani, culoare roşie-vineţie, ceea ce denotă că este o zonă incomplet vascularizată, cu ţesut axonic, tipic infarctului miocardic.

Edemul pulmonar acut fiind o formă a unei hipertensiuni la nivelul vascularizaţiei pulmonare, urmată de mari modificări în schimbul gazos ce are loc la nivelul alveolei pulmonare, între aerul inspirat şi sânge, constituia cauza morţii prin asfixie.

La nivelul căilor respiratorii nu s-a constatat existenţa unor urme de comprimare, iar leziunile descrise în actul medico-legal nu sunt în raport de cauzalitate directă cu moartea victimei, nefiind vitale, putând apărea în starea agonică consecutivă accidentului vascular cardiac (infarct) în care bolnavul trece printr-o agitaţie psihomotorie deosebit de pronunţată.

Plaga din regiunea occipitală nu este o plagă tăiată, ci ruptă, putându-se produce în cădere prin agăţare de cuiele prinse în peretele dulapului, în zona cărora s-a constatat existenţa unor pete de sânge.

Pijamaua mototolită sub formă de tampon, cu pete de sânge, poate apărea ca o manevră a victimei prin care a încercat să-şi oprească hemoragia abundentă provocată de leziunea existentă în regiunea occipitală.

Drept urmare, s-a apelat la constituirea unei comisii

de experţi medico-legali pentru a formula concluzii definitive cu privire la cauzele morţii lui Ion Bobinaţiu, pe baza datelor medicale existente. Comisia întrunită nu a optat asupra eventualei morţi accidentale sau a unui atac de cord, astfel că judiciariştii au rămas în plasa primului raport medico-legal şi a ipotezei nr. 1, cea a asasinatului.

Amprenta demascatoare

Pe un pahar de pe masa din locuinţă cu care se consumase vermut a fost ridicată o urmă digitală foarte clară ce nu aparţinea victimei, ci, probabil, ucigaşului. De aceea, unul dintre criteriile de verificare şi excludere a suspecţilor consta în compararea amprentelor acestora cu urma de la locul faptei.

Astfel, s-au făcut mii de comparări dactiloscopice cu amprentele suspecţilor din cercul de bănuiţi şi cu toate amprentele din cartoteca centrală a Inspectoratului General al Miliţiei, precum şi a Miliţiei Capitalei. Rezultatul fiind negativ, s-a ajuns la concluzia certă că asasinul nu poseda antecedente penale, nu fusese niciodată cercetat şi nici depistat cu ocazia multiplelor razii făcute de miliţienii din toată ţara.

Ion Bobinaţiu, deşi avea 71 de ani, era un homosexual învederat, şi la această vârstă continuând să ademenească tineri aflaţi în zona Pieţei Matache şi a Gării de Nord. Părerea căpitanului doctor Nicolae Gavrilă de la Serviciul Judiciar al Miliţiei Capitalei, care instrumenta acest caz, era că ucigaşul făcea parte numai din categoria acestor tineri racolaţi de victimă.

Această supoziţie a ofiţerului avea să se confirme după trei ani de la comiterea crimei, când Miliţia Gării de Nord a depistat un hoţ de bagaje în persoana unui anume Toader Găluşcă, 24 de ani, din comuna Mărgineşti, judeţul Bacău. Acesta nu poseda antecedente penale şi îşi făcea veacul prin Bucureşti. Asupra lui s-a găsit o agendă plină cu nume de persoane şi adrese din Bucureşti şi din diferite

localităţi din ţară. Locotenentul Ion Rânete, care l-a luat în primire, a descoperit în agenda hoţului şi numele lui Ion Bobinaţiu, Strada Ştefan Furtună nr. 83.

Fără să mai facă un pas, tânărul ofiţer l-a sunat pe căpitanul Gavrilă, hoţul fiind preluat imediat de Serviciul Judiciar al Miliţiei Capitalei.

— Ai fost vreodată amprentat? l-a întrebat căpitanul.

— Nu…

Primă măsură a judiciaristului a fost să-l amprenteze pe hoţ, ducându-se apoi cu fişa dactiloscopică la Serviciul Criminalistic. Aici, căpitanul Matache a comparat amprentele pe loc cu urma din evidenţă, stabilind cu satisfacţie că autorul crimei asupra homosexualului Ion Bobinaţiu fusese descoperit. Amprenta de pe paharul din locuinţa victimei fusese lăsată de degetul mijlociu de la mâna dreaptă a lui Toader Găluşcă.

Mărturisirea ucigaşului

Pus în faţa acestei probe ştiinţifice de necontestat, Toader Găluşcă şi-a mărturisit fapta imediat. În urmă cu trei ani, el fusese încorporat la o unitate militară din Caracal. La 22 martie 1971, el primise o învoire de 7 zile pentru a-şi vizita părinţii în comuna natală din judeţul Bacău. De la Caracal a ajuns la Bucureşti, unde trebuia să schimbe trenul. Pană la plecarea personalului spre Bacău mai erau multe ore. Astfel, ca să-şi omoare timpul, a intrat în restaurantul Gării de Nord, unde a consumat bere. La masa lui s-a aşezat un bătrânel simpatic cu care a intrat imediat în vorbă. Sincer, soldatul s-a confesat bătrânului că provine dintr-o familie săracă şi mai are şase fraţi, că după satisfacerea stagiului militar ar dori să-şi caute o gazdă şi un loc de muncă în Bucureşti şi câte şi mai câte. Bătrânul i-a dat adresa şi i-a promis că-l va ajuta, invitându-l să-i facă o vizită când se va întoarce din permisie, în drumul spre Caracal, pentru a bea un şpriţ împreună şi să rămână peste noapte dacă e nevoie.

Militarul a revenit de la Bacău în seara zilei de 26 martie 1971, trenul ajungând în Bucureşti la ora 22: 15. Întrucât un personal spre Caracal era tocmai spre dimineaţă, tânărul, credul, s-a hotărât să-i facă o vizită noii sale cunoştinţe Ion Bobinaţiu. A ajuns la locuinţa acestuia la ora 22: 45, bătrânelul primindu-l cu braţele deschise. L-a tratat cu trei ţigări Kent (soldatul fuma Carpaţi cu filtru) şi au băut un litru şi jumătate de vermut „Zarea". Pe la ora două noaptea, gazda, care se ameţise, i-a propus să se culce pană dimineaţă, tânărul fiind de acord. Bobinaţiu s-a dezbrăcat primul, rămânând în cămaşă şi pantalonii de pijama. Tânărul a rămas numai în chiloţi şi maiou. Când, însă, s-a băgat în pat, bătrânul, cu neruşinare, i-a băgat mâna la penis şi a început să i-l frece, ducându-se cu gura într-acolo pentru a face sex oral.

Soldatul, care nu era de acord cu asemenea practici, s-a speriat şi i-a tras bătrânului un pumn zdravăn în cap, apoi l-a sufocat cu mâna.

Revenindu-şi cât de cât din şoc şi îmbrăcându-se, Toader Găluşcă s-a gândit atunci să regizeze crima ca fiind comisă tot de un homosexual ca şi victimă, şi i-a tras pantalonii de pijama în vine. Apoi, dacă tot omorâse un om, s-a gândit să adune ceva lucruri de prin casă, punând într-o sacoşă un aparat de radio şi unul de fotografiat.

La plecare, i-a mai luat victimei o scurtă din piele, uitând de banii de pe masă sau să mai caute alte lucruri prin şifonier. În timpul luptei cu moşul, firul veiozei a ieşit din priză…

DIVA OTRĂVITĂ – TULBURĂTOAREA MOARTE A FRUMOASEI „PAŢACHINE".

Comisarul Tandin ne prezintă o senzaţională afacere judiciară. Victimă: Tita Cristescu, fosta „*Miss România*", fata cea mică a lui Gheorghe Cristescu, secretarul Partidului Comunist. Suspectul: Liviu Ciulei, faimos bogătaş şi om de lume, tatăl celebrului regizor care a urcat România, în 1965, pe podiumul de la Cannes. În urma unui

proces răsunător, inculpatul Liviu Ciulei a fost achitat. O crimă perfectă? Nu. La 35 de ani de la comiterea omorului, un preot dezlegat de taina spovedaniei dezvăluie numele ucigaşei.

La sfârşitul anului 1935 izbucnea la Bucureşti un mare scandal juridico-amoros care a tulburat întreaga opinie publică românească a timpului, declanşat în jurul morţii suspecte a Titei Cristescu, fata cea mică a fondatorului Partidului Comunist în România, Gheorghe Cristescu. Suspectul era o personalitate a vremii, Liviu Ciulei. Nimeni altul decât tatăl celebrului regizor care a semnat monumentala peliculă „Pădurea Spânzuraţilor", premiată în 1965 la Cannes.

Însemnările lui Constantin Argetoianu

În însemnările sale zilnice la data de 3 ianuarie 1936, Constantin Argetoianu surprindea, în stilu-i caracteristic, esenţa problemei:

„3 ianuarie 1936. Tânăra Tita Cristescu, fosta Miss România şi paţachină de meserie – fiica plăpumarului Cristescu, prietenul meu şi gălăgiosul comunist din 1920, a căzut moartă în câteva minute, zilele trecute, în casa ei. Tristul eveniment s-a întâmplat în prezenţa surorii ei mai în vârstă, măritată. Toxicologii au declarat, după ce au făcut analizele cuvenite, ca fata fusese otrăvită cu cianură de potasiu.

Cristescu tatăl, disperat de moartea fetei care îi întreţinea bătrâneţea prin «munca» ei, a făcut un denunţ Parchetului prin care acuza pe Ciulei, cunoscutul antreprenor de construcţii, om de câteva zeci de milioane şi stimat de toată lumea. Nimeni nu poate să creadă că un om ca Ciulei să fi comis o crimă. Fusese amantul Titei. Dar nu o rupsese cu dânsa. E drept că-i făcuse o vizită, câteva ore înainte să se întâmple drama. Dar de ce să fi omorât Ciulei? Fiindcă Tita Cristescu era logodită? Pare mai

probabil ipoteza unui şantaj încercat de bătrânul vulpoi comunist împotriva unui om foarte bogat. Afacerea pasionează oraşul”.

Cum s-a întâmplat drama

Era în seara zilei de Crăciun, 25 decembrie 1935, ora 23: 00. Întoarsă de la cinema cu soţul său, Gella Gregorian, sora Titei Cristescu, a văzut lumină în apartamentul acesteia din urmă situat în Bulevardul Brătianu nr. 3. A urcat împreună cu prietena ei, Marioara Constantinescu.

Mai departe povesteşte chiar Gella Gregorian:

„Am sunat la Tita. Ea a venit şi ne-a deschis. Era veselă. Ne-am îmbrăţişat şi mi-a explicat cum Cuza Hotta, viitorul ei soţ, pe care îl condusese cu trenul, n-a vrut s-o lase să petreacă singură o noapte în tren şi de aceea a înapoiat-o de la Turnu-Severin, sosind pe la ora 10 seara, în Capitală.

Deodată văd că se schimbă la faţă. Îmi declara că îi este rău. Simte o senzaţie specială la gură. Mă reped la baie, îi aduc un pahar cu apa din care tocmai băuse. Tita se simţea din ce în ce mai rău. Alarmată, trimit pe Marioara jos, la soţul meu. Tita, între timp, are convulsiuni, vomită, e întinsă pe spate. Bărbatul meu a telefonat pe rând la mai mulţi doctori, dar nu i-a găsit acasă. S-a suit într-o maşină şi s-a dus la salvare. Tita murise…”

Autopsia

Moartea neaşteptată a provocat surpriză şi stupoare, atât în public, cât şi în familia ei neconsolată. Cadavrul Titei Cristescu a fost dus la Institutul Medico-Legal „*Dr. Mina Minovici*”, conform articolului 45, şi aici a fost efectuată autopsia, analizele toxicologice fiind făcute de conf, univ. N. Ioanid. În urma cercetărilor a rezultat ca Tita

Cristescu a murit otrăvită cu cianură de potasiu.

Dovada nestrămutată privitoare la cauzele care au determinat moartea victimei o fac cele două acte, cele două buletine de analize, medical şi chimico-legal, redactate şi întocmite de specialişti, persoane autorizate şi competente, în mod cert obiective, care nu aveau niciun interes să denatureze adevărul într-un sens sau altul.

Sinucidere, accident sau crimă?

Tita Cristescu lua în fiecare seară o caşetă de laxativ. Se pune întrebarea dacă victima a absorbit cianură de potasiu în bulinul laxativ sau în mod separat. Cianura de potasiu este o substanţă puţin stabilă, în contact cu aerul eliberând acidul cianhidric, iar reziduul transformându-se în carbonat de potasiu, produs caustic. Absorbită în aceste condiţii, ea provoacă leziuni la gură şi pe tot parcursul gastric, până în stomac. Raportul medico-legal nu a pus în evidenţă astfel de leziuni. Raportul chimico-legal semnalează în schimb prezenţa în stomacul victimei a oxidului de magneziu, acea sare laxativă pe care Tita Cristescu o lua în caşetele aflate în posesia anchetatorilor.

Aşa fiind lucrurile, este evident că victima a absorbit otrava ucigătoare în caşetul laxativ sau, eventual, dintr-o altă sursă. Dar cum a ajuns cianura de potasiu în acea caşetă inofensivă? Privită chestiunea din acest punct de vedere, nu puteau fi decât trei ipoteze: sinucidere, accident sau crimă.

Ipoteza sinuciderii trebuie însă înlăturată. Martorii care s-au perindat în apartamentul victimei au arătat că Tita Cristescu nu se afla deloc în dispoziţia sufletească a omului care să se sinucidă. Era tânără, frumoasă, bogată, logodită, fiind pe punctul de a se căsători din dragoste. Tita îşi făcea proiecte de viitor şi se interesa de lucrurile cele mai neînsemnate.

Abia întoarsă din călătorie, în chiar noaptea fatală, roagă servitoarea să se ocupe de masă la care îşi convocase familia şi mai ales, înainte de a se culca, ia

caşeta laxativă, care urma să-şi facă efectul inofensiv abia a doua zi dimineaţă. Or, cine doreşte să se sinucidă nu ia mai întâi purgativ, ca să-i facă efect pe lumea cealaltă.

Fiind exclusă ipoteza sinuciderii, se trece la cea de a doua ipoteză, cea a unui accident. Cum se prepară în farmacie caşetele? Se amestecă mai întâi într-un recipient medicamentele prescrise în pulbere, apoi, cu ajutorul unei cărţi de joc, se divizează amestecul în porţiuni absolut egale şi se umplu caşetele. Apariţia unei substanţe aşa de toxice ca şi cianura de potasiu într-un singur caşet din cele 16 livrate de farmacie este absolut imposibilă. Dacă se presupunea că ar fi fost o eroare farmaceutică, atunci cianura ar fi apărut în toate casetele, ceea ce în speţă nu se verifică.

Aşadar, rămânea în picioare doar cea de a treia ipoteză, şi anume cea a crimei.

„Apostolii comunismului”.

În prezenţa lui Gheorghe Cristescu, tatăl victimei şi fondatorul Partidului Comunist în România, Tita Cristescu este înmormântată în acordurile Internaţionalei. Şi presa reacţionează.

Astfel, în numărul din 12 ianuarie 1936 al ziarului „Universul”, grupajul consacrat „*Misterului morţii Titei Cristescu*” cuprindea şi un articol, nesemnat, intitulat sugestiv „Apostolii comunismului”, pe care îl citǎm: „Din şirul de trişti «eroi» daţi la iveală de ancheta Justiţiei reţinem încă o figură: comunismul. Intonarea «Internaţionalei» în faţa mormântului victimei – ne impune să privim încă un aspect al oribilului scandal. Nici majestatea morţii n-a oprit pe farsori să facă din mormântul victimei un obiect de speculă, sentimentală, de data aceasta. Bogătaşul comunist nu neglija să facă şi din acest tragic prilej un spectacol pentru asistenţa de tovarăşi şi de «simpatizanţi».

În sunetul «Internaţionalei» tovarăşul doldora de milioane adunate a asistat la înmormântare, după ce în prealabil familia pusese la adăpost, cu o socialistă grijă, ce

mai rămăsese din agoniseala nefericitei tinere (!). În contrazicere flagrantă nu numai cu ideologia pe care o propovăduiesc altora, ci cu însăşi ţinuta morală a simplilor oameni de treabă. Cunoaştem sumedenie de tipuri din această categorie; i-am auzit spumegând în întruniri împotriva clasei exploatatoare, i-am văzut bătându-se cu pumnii în piept pentru binele şi fericirea fraţilor muncitori, i-am văzut propovăduind religia nouă socialistă-comunistă care tindea la distrugerea capitalismului împilător. I-am văzut gata să împartă cu săracii tot avutul rezultat din munca altora! Niciodată în faptă, grăsunii «apostoli» ai socialismului deveniţi patroni nu aplicau teoriile cu care amăgeau muncitorimea. Dimpotrivă, mai haini, mai rapaci şi mai exploatatori decât «infamii burghezi», aduna cu lăcomie, cu brutalitate banii din sudoarea «tovarăşilor» de altă dată, bieţi muncitori care aveau naivitatea să creadă în sinceritatea fruntaşilor".

„Gâsculiţa" devenită vedetă naţională

Cine putea să asasineze pe Tita Cristescu introducând cianură de potasiu în caşeta laxativă? Cine avea acces în casa victimei?

Cea mai perfectă documentare şi descriere a făcut-o, în acest sens, renumitul istoric Mircea Duţu în articolul său publicat în revista „Historia" din luna iulie 2002 (paginile 52 – 57): „Destinul «fetei plăpumarului», poreclită de cunoscuţi «gâsculiţa», «tânără atrăgătoare, dornică de viaţă şi în special de o viaţă de lux» (presa vremii), a fost unul asemănător cu cel al multor tinere care ating succesul în viaţă exploatându-şi farmecele personale, fără niciun fel de complexe. Născută într-o familie «pătrunsă» de austera morală proletară, ea a fost destinată iniţial unei căsătorii cuminţi şi dirijate în interiorul castei fruntaşilor clasei muncitoare. Tita s-a căsătorit iniţial cu Sandu Bujor, un om cumsecade, modest prin poziţie socială şi comportament.

Numai că, la puţin timp, tânăra socialistă avea să

cunoască o viaţă nouă, spre atingerea căreia avea să-şi dărâme prezentul şi să-şi construiască viitorul: în 1929 este desemnată Miss la un concurs de frumuseţe! Era adulată, mai ales dorită de bărbaţi culanţi. Ofertele, mai mult sau mai puţin adevărate, deveneau tot mai tentante; printre altele se prevedea un rol într-un film care să se toarne în străinătate! Se năştea astfel mirajul iniţial al ruperii cu condiţia cuminte şi modestă a lumii clasei muncitoare şi populare spre statutul irezistibil de «stea de cinema», cu bani mulţi şi existenţă spectaculoasă.

Când familia cu regret şi Tita cu vădit interes i-a cerut divorţul, Sandu Bujor nu a ripostat, a înţeles noile date şi a acceptat despărţirea. Numai ca focul de paie al primelor «succese» s-a stins repede, marile promisiuni dovedindu-se mai degrabă pretexte spre a cuceri graţiile unei gâsculiţe”.

Milionarul Liviu Ciulei, îndrăgostit lulea

„Rămasă cu buză umflată, fără banii spre care tânjea cu ardoare familia Cristescu, a căutat repede noi «sponsori». Prima şi cea mai importantă victimă finală s-a dovedit a fi bogatul antreprenor şi inginer constructor din epocă, Liviu Ciulei, pe atunci în vârstă de 35 de ani, tatăl a doi copii, o fată şi un băiat (acesta din urmă, nimeni altul decât cunoscutul actor şi regizor de mai târziu cu acelaşi nume!). Aşa cum arată acesta în declaraţia dată în faţa instanţei de judecată, a cunoscut-o pe Tita în 1930 prin intermediul cumnatului ei, avocatul Ionescu-Gregorian. După un flirt de aproape 6 luni, inevitabilul s-a produs: aflat la vârsta critică a rătăcirilor sentimentale, antreprenorul s-a îndrăgostit lulea de dama dispusă oricărui compromis şi împinsă spre el de familia dornică de a fi întreţinută.

Dacă ar fi să-l credem pe Liviu Ciulei-senior, la numai 6 luni de la relaţie, avea să-şi dea seama că «deşi ţinea la mine, nu se despărţise de prietenii şi apucăturile mediului

în care trăise», adică, mai pe înţelesul tuturor, nu renunţa şi la alte plăceri ale vieţii uşuratice.

Orbit de pasiune şi acţionând cu resorturile raţiunii, Ciulei îşi propune să o remodeleze pe iubită întocmai precum Pygmalion; o determină să citească literatură, să dobândească deprinderi noi, conform statutului superior spre care aspira, astfel că înşişi membrii familiei rămâneau uimiţi de progresele ei şi exclamau: «Uite la Tita cum a ajuns cucoană!».

În anul 1934, legătura sentimentală atinsese apogeul! Dar Tita avea planurile sale".

Mariaj din interes

„Văzând că nu-l poate despărţi pe Liviu Ciulei de familie, «gâsculiţa» a încercat să se căsătorească, dar mai ales să-şi facă avere. Şi aceasta, după ce l-a întâlnit pe tânărul Cuza Hotta, salariat al Direcţiei de Presă a Ministerului de Externe, om «de o inteligenţă ieftină, care se însera în familia Cristescu sub clasicul rol al celui de-al patrulea la bridge».

Cu ştirea lui, tânăra a reluat legăturile cu bogatul antreprenor pentru a-şi cumpăra un apartament şi a agonisit o dotă corespunzătoare. Deopotrivă, familia Cristescu şi logodnicul aveau nevoie de bani, şi Ciulei, graţie Titei, devenise principala sursă de subzistenţă.

La sfârşitul anului 1936, se pare că Tita îşi făcuse deja «plinul», aşa că oficializarea legăturii cu Cuza Hotta se apropia".

Viitorul soţ, un aventurier avar ca şi Tita, care plecase să-şi anunţe familia despre viitoarea căsătorie benefică, nici n-a catadicsit să vină la înmormântarea ei, deşi a fost anunţat din vreme despre tragedie. El a apărut în Bucureşti abia peste 10 zile.

Un singur vinovat

După înmormântare, Gheorghe Cristescu depune o plângere la Parchet, declarând că îl bănuise drept ucigaş pe amantul fetei, Liviu Ciulei, iar primele cercetări au condus spre un singur vinovat: inginerul Liviu Ciulei. Astfel, s-a stabilit ca în ziua de 23 decembrie 1935, Ciulei i-a făcut o vizită matinală lui Mişu Gregorian, cumnatul Titei Cristescu, la Casa de Credit a Corpului Didactic, ca să afle din gura lui adevărul asupra proiectului de căsătorie a amantei sale cu Cuza Hotta. Cum Mişu Gregorian l-a asigurat că nimic nu mai poate împiedica această căsătorie, Liviu Ciulei, conform unor ipoteze emise de acuzare, hotărăşte să se răzbune pe Tita Cristescu.

A doua zi s-ar fi dus la fabrica Metalica, pe care o stăpânea, la secţia de galvanizare care utiliza cianură de potasiu în procesul tehnologic şi ar fi procurat o doză puternică de otravă, venind apoi acasă la Tita Cristescu, cu care ar fi avut o discuţie aprinsă, lovind-o de mai multe ori. Apoi, ar fi intrat în baie, introducând cianura într-una din cele cinci caşete rămase.

Întrebat despre vizita sa la Tita Cristescu, inginerul menţionează că s-a dus să-i spună ce părere are Gregorian despre ea şi că el e exact de aceeaşi părere cu acesta. Într-o altă declaraţie a mai adăugat că, fiind Ajun de Crăciun, s-a dus la Tita Cristescu şi pentru a-i înmâna un cadou.

Deşi iniţial puţini credeau că un om de condiţia lui Ciulei ar fi fost în stare să se dedea la asemenea grave fapte, opinia generală s-a modificat în sensul culpabilizării şi ostracizării acestuia. „Ucigaşul”, „criminalul” – erau etichetele care afectau pe inginer, aflat în arest, dar şi pe întreaga sa familie.

Un proces cu un enorm succes de public

„Procesul a început la 18 septembrie 1936, ora 13, în faţa Curţii cu Juraţi din Bucureşti, în marea şi frumoasă

sală de la parter a Palatului de Justiţie. Completul a fost format din preşedintele Florin Foişoreanu şi judecătorii asistenţi Manea şi Istrate, iar procuror, Benedict Stoenescu. Pe banca apărării au luat loc maeştri ai barei: Istrate Micescu, Paul Iliescu, Dimitrie Cioc, Emil Nicolau şi Oswald Dunăreanu.

Partea civilă, constituită cu tradiţionalul «1 leu despăgubiri», era reprezentată prin avocaţii: I. Vasilescu-Valjen, Sorin Negruzzi şi Virgil Soare. Au fost audiaţi circa 150 de martori. Dezbaterile au ţinut 12 zile şi au reprezentant principalul eveniment «monden» al Capitalei şi al întregii ţări prin intermediul ziarelor.

Sala de judecată era ocupată cu ore bune înainte de publicul însetat de senzaţional. Succesul de public era aşa de mare, încât celebrul actor Puiu Iancovescu, prezent în sală, avea să exclame: «Ce bine ar fi de s-ar îmbulzi aşa şi la piesele mele».

Raţionamentul procurorului în privinţa prezumtivei vinovaţii a inginerului Liviu Ciulei era relativ simplu. Trăind cu Ciulei în concubinaj de peste cinci ani, iar la sfârşitul lui 1935 creându-şi deja o situaţie de independenţă materială (apartament, bijuterii, bani în bancă), Tita dorea să-l părăsească şi să se căsătorească cu tânărul diplomat Cuza Hotta. Cei doi tineri planificaseră chiar să plece de sărbătorile de iarnă în străinătate. Această evoluţie a lucrurilor l-ar fi afectat grav pe Ciulei, care – «împins de egoism şi gelozie feroce» – ar fi trecut la răzbunare, prin uciderea amantei cu otravă. Relaţiile tensionate dintre Tita şi Liviu, cunoscute de toţi, şi comportamentul inculpatului lăsau posibilitatea unei asemenea concluzii.

Cu ocazia interogatoriului, care a durat aproape două zile, acuzatul a relatat cu un glas «domol, chibzuit şi oficial» întreaga poveste a legăturii sale cu Tita Cristescu şi a încercat să se apere faţă de acuzaţiile aduse.

Audiat în faţa Curţii, Gheorghe Cristescu «a păşit emoţionat în faţa juraţilor. Fără doliu, figura sa era

îmbujorată, întocmai ca şi cravata în chip de ciucure aprins arborată la gât. Povesteşte pe rând toată evoluţia legăturii dintre Tita şi inginerul Liviu Ciulei, afirmând că acuzatul promisese fiicei sale ca o va lua în căsătorie. Descrise apoi caracterul gelos al inculpatului şi felul în care el, tatăl, a luat parte la moartea tragică a copilei sale. Arătă apoi că nu s-a gândit niciodată ca Liviu Ciulei să fie asasinul şi ajunge totuşi la această concluzie după o lungă înşiruire a faptelor» (presa vremii).

În schimb, mama decedatei, Ana Cristescu, şi sora, Gella Gregorian, au avut «o ţinută suburbană, împănată cu un vocabular de o savoare şi o sugestivitate de mahala, cu accese de plâns şi acuzaţii violente, încoronată, la sfârşit, de invective şi insulte», primind chiar huiduieli din partea publicului asistent.

În acelaşi context moral, chiar dacă cu unele accente mai temperate, s-a înscris şi depoziţia cumnatului moartei, avocatul Mihai Gregorian, care a consolidat varianta uciderii din gelozie.

Deosebit de interesante au fost şi mărturiile lui Cuza Hotta, prezumtivul logodnic al Titei, vădit marcat de fosta «concurenţă» a lui Ciulei şi dorind a se detaşa de o afacere care îi afecta oarecum imaginea de funcţionar public. El a încercat să facă din tânără o victimă a împrejurărilor, sedusă de Ciulei cu promisiunile de căsătorie şi viaţa îmbelşugată, care l-ar fi iubit sincer (!) pe inginer. Hotta a declarat că a iubit-o, fără să ştie dacă a fost iubit. El şi-a jucat atât de bine rolul, încât a reuşit să-l convingă cu atâta «sinceritate» până şi pe procuror, care astfel nu a mai avut de pus nicio întrebare!”

Misterul crimei se dezleagă după 35 de ani

„La 3 octombrie 1936, într-o atmosferă de tensiune maximă, după o prestaţie excepţională a avocaţilor apărării în frunte cu decanul Baronului de Ilfov, maestrul Istrate Micescu, Curtea a dat verdictul: nevinovat şi, în

consecinţă, inginerul Liviu Ciulei a fost achitat. Principalul argument: marele dubiu în privinţa autorului crimei (*in dubio pro reo!*)”.

În plus, renumitul profesor Dan Rădulescu şi dr. Romanescu, angajaţi de Liviu Ciulei pentru apărarea sa, au pretins că moartea Titei Cristescu se datorează nu cianurii de potasiu ingerate odată cu caşeta laxativă, ci acidului cianhidric degajat din migdalele amare pe care victima le-ar fi mâncat în seara fatală şi pe care ancheta nu le-a luat în calcul. „În ciuda deciziei Justiţiei, oprobriul opiniei publice a continuat să persiste. Sub această presiune, Ciulei a fost nevoit să-şi mute cei doi copii de la un liceu din Capitală în provincie şi să-şi trăiască apoi tot restul zilelor anatema morală a presupusului vinovat.

Enigma avea să se dezlege abia după circa 35 de ani de la producerea crimei. Pentru că a fost într-adevăr un asasinat, dar comis de cu totul altcineva. La începutul anilor 1970, dezlegat de legământul spovedaniei prin moartea celui care îi încredinţase astfel, un preot ortodox făcea o mărturisire zguduitoare: cianura fusese pusă în pasta de dinţi a Titei de către servitoarea Maria Suciu, geloasă pe succesele amoroase ale tinerei şi cu gândul să o prăduiască de bijuterii. Derularea evenimentelor făcuse ca răsplata să nu se mai împlinească, dar crima a rămas să chinuie pe alţii!”

O CRIMĂ CARE A ZGUDUIT DUDEŞTII

9 iulie 1906.

Tinerii din Calea Dudeşti s-au adunat la hora din Bujaverca. Doi dintre ei, o fată şi un băiat, părăsesc grupul, mergând – la propunerea băiatului – „să se scalde” în Dâmboviţa, „dincolo de Vitan”. Cei doi tineri se cunoşteau de două luni. Îşi scot hainele, rămânând numai în cămăşi, şi intră agale în apă Dâmboviţei. Fata, mai rapidă decât băiatul, înoată înaintea acestuia. Profitând de prilej, tânărul scoate de sub cămaşa un cuţit, pe care îl

înfige cu repeziciune în spatele fetei. Pe apă apar pete de sânge. Deşi corpul fetei nu se mai mişca, însoţitorul acesteia îi mai aplică câteva lovituri de cuţit. Băiatul iese din apa cu priviri hăituite, se îmbrăcă pe fugă şi strânge hainele fetei, făcându-le ghem. Se uita la oglinda sângerie a Dâmboviţei şi aruncă cuţitul în direcţia ei. Sare gardul unei curţi şi îngroapă hainele tinerei acolo. Este seara, şi puţini oameni se mai aventurau la o asemenea oră să se scalde. Silueta tânărului se pierde curând în noapte.

Cadavrul pescuit din apă

Paletele morii bat apa ritmic. Ciclul acestora este întrerupt brusc. Iniţial, morarul a crezut că una dintre buturugile care pluteau pe apa Dâmboviţei i-a blocat instalaţia. Dar constată cu surprindere că în apă se afla corpul unei tinere, aproape dezbrăcată, prinsă în roata morii.

A fost anunţat postul de poliţie de la Tânganu. Cercetările efectuate la faţa locului au dus la concluzia că fata a fost prinsă între paletele morii, dar că murise anterior, stare de fapt reliefată de cele şapte lovituri de cuţit care i-au fost numărate pe corp.

Fiind vorba de o crimă, primarul din Tânganu a anunţat Parchetul Ilfov şi Prefectura Poliţiei Capitalei prin intermediul unei telegrame. De la Parchet s-a telefonat la Primăria Tânganu, cerându-se „să se păzească cadavrul până ce vor sosi la faţa locului reprezentanţii Parchetului”. Ulterior, judecătorul de instrucţie Negrea şi medicul legist Ionescu s-au deplasat la faţa locului, cei 34 de km fiind parcurşi cu ajutorul unei trăsuri în două ore.

Între timp, sătenii au pescuit cadavrul din apă, iar medicul legist a putut să-i facă autopsia. Conform primelor observaţii medicale, fata nu era „de bune condiţii”, din cauză că „avea tălpile picioarelor puţin îngroşate, ceea ce dovedeşte că a umblat desculţă” şi, în consecinţă, procurorul a considerat că fata provenea dintre

„lucrătoarele” din marginea Capitalei. Pe corpul tinerei au fost numărate douăsprezece lovituri adânci de cuţit, dintre care cinci lovituri aplicate după decesul fetei. Corpul acesteia a fost acoperit cu câteva cârpe, resturile cămăşii în care a fost aruncată în apă după ce a fost înjunghiată.

Cu moarta în căruţă prin toate satele

Cum asupra cadavrului nu au fost găsite acte de identitate, reprezentanţii Parchetului au avut ideea originală de a afla detalii despre aceasta: au urcat corpul inert într-o căruţă pe care au însoţit-o în comunele prin care curgea Dâmboviţa sau în cele învecinate.

După o zi petrecută în praful şi soarele verii, reprezentanţii justiţiei au observat că „sătenii priveau îngroziţi la cadavrul fetei şi dădeau din umeri”. Râvna celor de la Parchet nu s-a oprit însă aici. Cadavrul a fost dus la Morga din Bucureşti, urmând a fi expus celor care doreau să-l identifice.

Agenţii poliţiei au fost trimişi prin tot oraşul „pentru a cerceta şi înştiinţa pe cei interesaţi, care ar fi avut vreo femeie tânără lipsă de acasă, despre cele întâmplate”. Doi medici de la Fabrica de Tricotaje au fost chemaţi la morgă după ce au declarat că „nişte lucrătoare” lipsesc de mai multe zile de la serviciu. Deşi medicii au dat curs cererii procurorilor, nu au reuşit să le uşureze acestora munca.

Zilele treceau, însă identificarea cadavrului bătea pasul pe loc. În disperare de cauză, judecătorul de instrucţie Negrea, constatând că servitoarea propriei mătuşi lipseşte de câteva zile, l-a chemat la poliţie pe concubinul acesteia pentru lămuriri.

În acelaşi timp, la poliţie s-a prezentat şi doamna Janeta Bersa. Aceasta a precizat că are o fiică de 21 de ani, „care lipseşte de două luni de acasă şi care are semnalmentele cadavrului”. Niciuna dintre cele două piste nu a dat rezultatele aşteptate.

Mama Anicăi recunoaşte ca fata nu s-a mai întors acasă de la horă

Oamenii continuau să vină la poliţie cu sesizări. Astfel, Scarlat Niculescu a susţinut în faţa subcomisarului Vasile Muşetescu că îl bănuieşte de crimă pe propriul său fin, Lixandru Gheorghe Petre, de 17 ani, pe care l-a văzut de mai multe ori în compania fetei Anica Picu. Subcomisarul a prezentat informaţia comisarului-sef Adrian Popazu. Sfătuit de superiorul ierarhic, subcomisarul s-a îmbrăcat în civil şi s-a deplasat la domiciliul băiatului să verifice dacă acesta este acasă. Constatând că băiatul lipseşte de la domiciliu de mai multe zile, subcomisarul s-a deplasat în Şoseaua Vitan, la locuinţa fetei, unde – spre surprinderea sa – a constatat că mama tinerei a negat că ar avea o fată cu numele Anica. Curioasă din fire, femeia l-a întrebat în cele din urmă pe subcomisar de ce este aşa de interesat de fata respectivă. Aşa a aflat că Lixandru Gh. Petre a furat 1.000 lei, fugind împreună cu Anica. Informaţia oferită de agentul poliţiei a fost, în realitate, utopică. Acesta voia să constate dacă există o legătură între Lixandru şi Anica. Dialogul dintre cei doi a continuat, femeia recunoscând că are o fată, Anica, care „lipseşte de duminică, când a plecat la hora din Bujaverca, în Calea Dudeşti”.

Poliţia pune ochii pe Lixandru

Poliţia Capitalei l-a reţinut pe Lixandru Gh. Petre (13 iulie 1906), la ora 7: 30, fiind dus la Circa 33 de Poliţie. Comisarul Adrian Popazu l-a interogat pe tânăr, concluzia anchetatorului fiind că băiatul neagă acuzaţiile care i se aduc. Încolţit de întrebările comisarului, Lixandru Gh. Petre a recunoscut ca Anica a fost amanta lui şi că a omorât-o pentru că „îl urmărea încontinuu şi-l plictisea cu dragostea”.

Comisarul Adrian Popazu anunţă Prefectura Poliţiei

despre declaraţia suspectului. Romulus Voinescu, Şeful Siguranţei, se deplasează la Circa 33, continuând interogatoriul, din dorinţa de a afla unde sunt hainele fetei şi arma crimei. Lixandru afirmă că hainele fetei au fost ascunse într-o grădină de pe malul Dâmboviţei.

A doua zi, Romulus Voinescu, Muşetescu şi Adrian Popazu s-au deplasat împreună cu suspectul la faţa locului pentru reconstituire. După câteva minute de căutări prin „desiş”, s-a găsit „o legătură” care conţinea o bluză şi o fustă de culoare albastră, un jupon roşu, o pereche de pantofi galbeni şi un şorţ. Arma crimei nu a fost găsită, deşi agenţii poliţiei şi-au dat toată silinţa.

Deşi se iubea cu Lixandru, Anica era însărcinată cu altul

Romulus Voinescu a considerat mobilul crimei ca nesatisfăcător. Cei doi tineri erau la vârsta la care băteau la porţile vieţii. În mod cert, între cei doi ar fi trebuit să intervină un „ibovnic” al fetei, ceea ce ar fi putut provoca gelozia băiatului şi reacţia violentă a acestuia. Anchetatorii au mai luat în calcul şi posibilitatea ca fata să nu fi fost totuşi surprinsă de prietenul ei în compania altui băiat.

De la mama Anicăi, procurorii au aflat că fata făcuse două avorturi şi că, în momentul în care a fost omorâtă, era însărcinată în luna a doua.

Lixandru a observat la horă ca Anica a fost curtată de mai mulţi tineri, prilej de a afla, „turbat de mânie”, că fata are un amant. Ştia că este însărcinată. Şi-a spus că este posibil să nu fie tatăl copilului care urma să se nască. În acel moment, s-a hotărât să-şi omoare iubita. Cuţitul l-a cumpărat cu 1, 60 lei de la un armurier din Piaţa Sfântul Anton. Lixandru şi Anica se cunoşteau de două luni. Ambii lucrau la o grădină. Fata era deosebit de frumoasă şi trecută de 20 de ani. Băiatul, slab, palid, avea 17 ani împliniţi şi „făcea parte dintre nenumăraţii pungaşi din Vitan şi din împrejurimile Abatorului, care desfăşoară

teroare printre locuitorii din partea locului”.

Lixandru Gh. Petre a ajuns acolo unde îi era locul, la închisoarea Văcăreşti. Doamna Voinea, mama acestuia, a fost singura care a regretat moartea fetei. Potrivit declaraţiei pe care a făcut-o la tribunal, îşi considera odrasla „un băiat rău, leneş, şi chiar pe mine m-a ameninţat că mă aruncă în Dâmboviţa”.

Descoperirea

„Iniţial, morarul a crezut că una dintre buturugile care pluteau pe apa Dâmboviţei i-a blocat instalaţia. Dar constată cu surprindere că în apă se afla corpul unei tinere, aproape dezbrăcată, prins în roata morii”.

Cine să fie?

„Conform primelor observaţii medicale, fata nu era «de bune condiţii», din cauză că «avea tălpile picioarelor puţin îngroşate, ceea ce dovedeşte că a umblat desculţă» şi, în consecinţă, procurorul a considerat ca fata provenea dintre lucrătoarele «din marginea Capitalei»”.

Cu moartă-n căruţă

„Reprezentanţii Parchetului au avut ideea originală de a afla detalii despre aceasta: au urcat corpul inert într-o căruţă, pe care au însoţit-o în comunele prin care curgea Dâmboviţa sau în cele învecinate. După o zi petrecută în praful şi soarele verii, reprezentanţii justiţiei au observat că «sătenii priveau îngroziţi la cadavrul fetei şi dădeau din umeri»”.

Iubire funestă

„Lixandru şi Anica se cunoşteau de două luni. Ambii lucrau la o grădină. Fata era deosebit de frumoasă şi

trecută de 20 de ani. Băiatul, slab, palid, avea 17 ani împliniţi şi «făcea parte dintre nenumăraţii pungaşi din Vitan şi din împrejurimile Abatorului, care desfăşoară teroare printre locuitorii din partea locului»”.

PUNTEA SINUCIGAŞILOR

Comisarul Camil Vasilescu, un reputat criminalist în anii ’30, primeşte misiunea de a cerceta şi descifra enigma unei morţi suspecte produse la locul numit „Puntea Sinucigaşilor”, care traversează o prăpastie din munţii ce străjuiesc Băile Herculane. Victima, Carmina Bănulescu, soţia doctorului Casian Bănulescu, se prăbuşeşte în neant, în timp ce era îmbrăţişată de către soţ, pe respectiva punte, şi moare dramatic. Comisarul, investigând cazul, avea bănuielile sale şi a calificat acest incident stupid drept crimă. Pentru a demonstra crima, depistează un martor ocular, care-i oferă „cheia” dezlegării enigmei, dovedindu-se că se afla în faţa unei „crime trucate”. Cu toate acestea, intervine neprevăzutul, mistificarea şi adevărul sunt ascunse pentru mulţi ani.

Comisarul, în continuare, îşi deapănă amintirile:

„Am văzut şi cercetat destule crime. M-am confruntat cu o cazuistică deosebită şi complicată. Se poate face o paralelă dintre această crimă şi o alta, constatata la «Peştera Hoţilor», acolo unde victima a avut o identitate necunoscută, moartea în acest caz survenind datorită violenţei greu de descris. Mobilul crimei, în prima fază, nu ne era cunoscut. Evident, nu s-a urmărit jaful, dar spre final s-a concretizat faptul că este vorba de o vendetă, marcată de o ură viscerala determinată de o «reglare de conturi». Deh, se purtau şi atunci asemenea mobiluri.

Exista totuşi un paralelism între crima de la «Puntea Sinucigaşilor» şi o alta, săvârşită la 20 noiembrie 1932, tot la Herculane, unde victime au căzut soţii Eberle, aceasta fiind o crimă greu de clarificat, întrucât autorii au recurs la săvârşirea unei «duble crime trucate». Dar despre aceasta

am să vă povestesc cu o altă ocazie.

Revenind la crima de pe Domogled, mă preveni comisarul, aceasta mi-a dat multă bătaie de cap. Martorul, un om cu spirit justiţiar, s-a decis să-mi relateze ceea ce văzuse prin binoclu, adică acţiunea criminală a doctorului de «a-i face vânt soţiei, care astfel s-a prăbuşit în prăpastie». Mi-am spus: totul este clar. Am demonstrat crima chiar cu un martor direct. Era o probă certă. Dar oamenii sunt slabi şi martorul, sub presiunea avocatului, ce-l apăra pe cel învinuit, a doua zi, a retractat depoziţia iniţială. Atunci când şi-a retras mărturia a invocat faptul că probabil s-a înşelat. A susţinut că «i s-a părut doar…»

„Avocatul Noveanu a motivat că de pe versantul opus, nici nu se putea vedea acolo, pe Domogled, fiindcă în acea zi, la ora critică, muntele era învăluit într-o pâclă de ceaţă. Iată diabolica găselniţă. Au urmat reconstituiri simulate, expertize, întocmirea unor acte de «sărăcie» de la meteorologi şi până la urmă totul a fost zadarnic. Această minciună invocată a fost legalizată şi a devenit adevăr. În zadar au văzut alţi zeci de martori ca muntele nu era cu ceaţă. Fiind o zi senină, invenţia malefică, nefastă a avocatului a creditat-o pe Carmina ca fiind vinovată de propria-i moarte.

A fost un caz care a constituit pentru cariera mea criminalistică – remarcă comisarul – un eşec şi m-a dezamăgit pentru mult timp. Cazul «Puntea Sinucigaşilor», acesta fiind numele de cod al dosarului, m-a determinat să-mi prezint demisia din Poliţie şi, dacă se aproba, poate că regretul mă urmărea pentru toată viaţa”.

„Au trecut mai bine de cincisprezece ani. Crimele se uită sau se apropie, după atâta timp, prescripţia. De câte ori reveneam la Băile Herculane – cum nu mă împăcam cu severa mea înfrângere, m-am preocupat să desluşesc câte ceva din acest caz şi mai găseam puncte de sprijin pentru o reuşită ipotetică în demonstrarea crimei, dar, cu tot probatoriul pe care-l realizasem, totuşi nu am reuşit să obţin o dovadă indubitabilă.

Persistau poveşti multe, zvonuri derutante, iar alpinistul, martorul meu «cheie», la o întâlnire întâmplătoare, şi-a cerut scuze... Atunci i-a fost frică de eroarea lui omenească, iar avocatul, simţind acest lucru, a forţat nota, reuşind să-mi demonstreze că pledând pentru nevinovăţia doctorului, riscam şi eu o eroare judiciară. Dar acest sentiment nu l-am avut niciodată în respectivul caz. Nu am acceptat nici gafa făcută de către doctor de a se recăsători la scurt timp de la moartea soţiei, cu amanta care i-a inspirat şi crima. Acest lucru pentru ei nu a avut nicio relevanţă, însă pentru mine a avut darul să-mi confirme temeinicia unei suspiciuni".

Dezlegarea

Au trecut destui ani până când într-o zi s-a apropiat de mine un călugăr şi-mi înmână o scrisoare. Apoi mă trase de-o parte şi-mi spuse: „*Trebuie să-l iertaţi pe doctor. Este pe moarte, fiind suferind de o boală groaznică. Azi-mâine merge la «Judecata de-apoi». Ieri s-a spovedit şi în timpul Sfintei Taine, mi-a confesat totul, spunându-mi că de-atâţia ani îl apăsă pe suflet o grea povară, un mare păcat*".

În scrisoare se afla o declaraţie a doctorului în care recunoaşte crima pe care a făcut-o în 1939. Nu a scăpat de pedeapsă. O crimă, mai devreme sau mai târziu, se răzbună pe ucigaş. Iată deci că totul a fost zadarnic. Nevasta de-a doua l-a părăsit... Dacă trăia poate îl scăpa şi legea, adică prescripţia pedepsei pentru crimă, care-i şterge nelegiuirea. Iar eu din acea clipă nu m-am mai simţit înfrânt. M-am bucurat de o izbândă, fie ea şi târzie".

ASASINAT ÎN FORTĂREAŢA CELOR 400 DE NEBUNI

Comisarul Tandin ne istoriseşte despre iubire, laşitate şi deznădejde. O crimă care a zguduit lumea bună a Bucureştilor anilor '30. S-a întâmplat într-un loc al

groazei: *„Sanatoriul celor 400 de nebuni”*. Atunci, justiţia oamenilor a pălit în faţa justiţiei divine.

În boxa acuzaţilor se afla o guvernantă, Magdalena Savu, care a fost sedusă şi abandonată de Horia Pavelescu, fiul unui bancher din Bucureşti. Acum (în procesul ce a fost relatat pe larg în gazetele anilor ’30), femeia cu origine socială modestă va fi judecată pentru asasinarea soţiei amantului său, Ina Pavelescu, care se afla internată într-un azil de psihiatrie, numit *„Sanatoriul celor 400 de nebuni”*.

Iubirea… Nebunia… Laşitatea… Iată cele trei sentimente conjugate, care au provocat crima ce se judeca în această zi de 29 ianuarie 1932, la Tribunalul Municipiului Bucureşti. Sala este plină până la refuz cu un public numeros, din cele mai diferite clase sociale. În spate, aproape de intrarea principală dinspre hol, dincolo de balustrada de lemn lăcuit, se înghesuie o sumedenie de persoane anonime şi modeste, venite să o susţină pe eroina lor, Magdalena Savu, în vârstă de 28 de ani, aflată de aproape doi ani în detenţie preventivă, în aşteptarea procesului de astăzi.

Într-o lojă special amenajată, în marea sală cu arhitectură austeră, se află grupate mai multe doamne din înalta societate, alături de familia victimei, împreună cu părinţii şi rudele lui Horia Pavelescu, care urmează să fie audiat ca martor.

O poveste romantică şi tragică

Într-adevăr, tragica, dar nu mai puţin romantica istorie, comentată pe larg de ziarele vremii, a început cu o pasională poveste de iubire şi s-a sfârşit cu o crimă ce a stârnit o valvă imensă, în mediile mondene, dar şi în lumea săracilor. Iubirea a început la voia hazardului…

Era în luna aprilie, în urmă cu aproape doi ani, când Magdalena abia sosise în Bucureşti şi se angajase, cu o scrisoare de recomandare ca guvernantă la o familie de

burghezi înstăriţi, unde se ocupa de doi băieţei, unul de 3 ani şi celălalt de 5 ani. Profitând de o după-amiază însorită, când era liberă, tânăra, ce abia împlinise 26 de ani, a ieşit să se plimbe, impresionată de lumină şi de aerul proaspăt al primăverii.

După o lungă promenadă pe aleile Herăstrăului, Magdalena tocmai se îndrepta spre cunoscuta „Roata a lumii”, care se afla chiar în inima parcului, când s-a lovit, pur şi simplu, cu umărul de un necunoscut…

— Ciocnirea noastră a fost involuntară (povesteşte femeia, ridicată în picioare în boxa acuzaţilor), dar suficient de violentă ca să mă dezechilibreze, astfel încât era să cad dacă Horia nu mă prindea de mână.

De fapt, lucrurile s-ar fi oprit exact în acel punct şi întreaga poveste tumultuoasă care a urmat nici n-ar fi avut loc… Bărbatul, foarte politicos, i-a cerut scuze tinerei şi – după ce s-a asigurat, într-un mod cavaleresc, ca totul este în ordine – şi-a luat la revedere, schimbând doar câteva vorbe convenţionale, de amabilitate. Dar, după ce s-a îndepărtat doar câţiva paşi, el s-a întors şi a privit îndelung silueta fină a Magdalenei, îmbrăcată într-o crinolină gri deschis.

— M-am decis, brusc, să fac cale-ntoarsă, am ajuns-o din urmă şi m-am prezentat, cerându-i îngăduinţa să o acompaniez.

Glasul lui Horia Pavelescu a luat aproape prin surprindere audienţa, ce stătea cu ochii pironiţi pe acuzată, fără să observe că, între timp, grefierul îl introdusese în sala tribunalului pe martorul-cheie al acestui proces.

Pe băncile din spate s-au stârnit câteva murmure, dar magistratul aflat în fruntea Completului de Judecată le potoleşte imediat.

Bărbatul brunet, cu statura viguroasă şi faţa rotundă, brăzdată de o mustaţă destul de abundentă, după moda epocii, o tulbura atât de tare pe Magdalena prin prezenţa sa, încât ochii femeii se umplu de lacrimi… Horia începe să

povestească cum a invitat-o pe tânără să servească un ceai împreună, într-unul din saloanele clubului aristocraţiei bucureştene.

Apoi, în chip surprinzător, bărbatul insistă ca Magdalena să-l însoţească la un recital de valsuri celebre, în sala Filarmonicii, pretextând că şi el ar fi muzician. Tânăra este uluită de toate aceste atenţii pe care i le acorda necunoscutul. În atmosfera elegantă a sălii de concert, îmbătată de acordurile melodioase ale romanticelor valsuri, Magdalena se lasă cuprinsă pe după mijloc de mâna lui Horia şi îşi sprijină tâmpla pe umărul său. La încheierea serii, bărbatul închiriază o trăsură şi o conduce acasă, ţinând-o tot timpul în braţe şi sărutând-o… Despărţirea, care se petrece în faţa casei în care locuieşte familia la care este angajată Magdalena, seamănă cu aceea dintre doi îndrăgostiţi autentici.

În fond, exact acest lucru se şi întâmplase între Horia Pavelescu şi Magdalena Savu: se înamoraseră la prima vedere! În cea de-a opta zi a acestei idile Horia a închiriat o cameră de hotel şi s-a culcat cu Magdalena, descoperind cu uimire că era primul bărbat din viaţa ei…

22 iulie 1930

Au trecut mai bine de trei luni de când modestă guvernantă este amanta unui tânăr bărbat din înalta societate a Bucureştiului interbelic. Abia de curând femeia şi-a dat seama că este gravidă. Ea nu se îndoieşte nicio clipă ca Horia va fi fericit la aflarea acestei veşti şi este convinsă că, în acel moment, bărbatul va decide să o ceară în căsătorie…

Tânărul iubit s-a dovedit a fi un mincinos

— Când i-am spus că am rămas însărcinată şi că aşteptăm un copil de la el, Horia a tresărit de parcă era înspăimântat şi s-a făcut alb ca varul (povesteşte din nou acuzata, în faţa Instanţei), apoi mi-a răspuns cu o vădită

tulburare în glas: „Magdalena, iartă-mă, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine!…”

Începând din acea clipă, tânăra guvernantă află, cu stupoare, că iubitul ei o minţise încă de la începutul relaţiei lor. Horia Pavelescu nu era muzician, ci fiu de bancher, provenind dintr-o familie bogată, nu avea nicio ocupaţie şi trăia pe seama averii părinţilor săi, ca un veritabil dandy. Mai rău decât atât, bărbatul era căsătorit de câţiva ani şi nu putea divorţa, datorită intereselor financiare conjugate ale celor două familii ce se înrudiseră prin mariaj.

— Soţia mea, Ina, era grav bolnavă (intervine Horia, rămas în picioare la bară, în tot timpul scurs de la intrarea în sala de audienţe) şi se afla internată, de o lungă perioadă, la *Sanatoriul Mărcuţa*[14]…

Un nou murmur se stârneşte în sala cu arhitectură austeră a tribunalului. Tot Bucureştiul cunoaşte acel loc blestemat… Situat la câţiva kilometri în afara Capitalei, Sanatoriul este, de fapt, un luxos azil de nebuni. Toate ferestrele au gratii, ca la puşcărie, iar personalul medical calificat, deşi se poartă ireproşabil cu musafirii, posedă arme pentru autoapărare. Unii bolnavi sunt ţinuţi în cămăşi de forţă, internaţi în rezerve speciale… Alţii au fost achitaţi de pedepse penale, datorită diagnosticului psihiatric şi se află aici pe viaţă, fiind trataţi ca prizonieri. Acest infern „paşnic” este numit „*Sanatoriul celor 400 de nebuni*” şi se spune că, odată internat acolo, nimeni nu mai iese viu…

2 septembrie 1930

O femeie se prezintă la intrarea azilului. Ea se legitimează în faţa portarului, prezentând acte în regulă şi susţine că este nepoata bolnavei Ina Pavelescu, pe care doreşte să o viziteze. Fără nicio ezitare sau suspiciune, nepoata este condusă la vorbitor, într-o sală destul de

14 aflat lângă biserica şi cimitirul cu acelaşi nume, înfiinţat pe la 1820, în cartierul Pantelimon.

întunecoasă, cu un crucifix uriaş atârnat pe perete…

— Doream cu orice preţ (explică Magdalena Savu în faţa Instanţei, frângându-şi mâinile) să o cunosc pe Ina. După ce îmi dezvăluise existenţa ei, Horia afirmase că soţia sa este extrem de bolnavă şi că această căsătorie reprezintă un adevărat calvar pentru el. Mai mult decât atât, el îmi jurase că, deşi nu poate divorţa, moartea foarte probabilă a Inei va desface, în curând, chinuitoarea lor legătură conjugală.

Aşezat de data asta pe o bancă, în primul rând al sălii, alături de avocaţii prezenţi, Horia Pavelescu îşi apleacă privirile în pământ la auzul acestei dezvăluiri făcute de Magdalena şi roşeşte, în mod evident ruşinat…

— Ina Pavelescu mi s-a părut (continuă acuzata, după această întrerupere) pe deplin sănătoasă din punct de vedere fizic. Era o femeie robustă, chiar puţin grasă, cu obraji rotunzi şi o privire extrem de blândă, aproape caldă… Desigur că mi-am dat seama imediat de instabilitatea sa psihică şi am înţeles că suferă de o depresie cronică, ceea ce o făcea, practic, de nevindecat vreodată, conform avizului medicilor. Dar evidenta sănătate fizică era dovada faptului că acea nenorocită femeie putea să mai trăiască vreo câteva zeci de ani! Am înţeles atunci că Horia mă minţise, încă o dată…

În sală se aud din nou fluierături, însoţite de astă dată de huiduieli adresate lui Horia Pavelescu. Înainte de a-şi relua depoziţia, Magdalena îl caută cu privirile pe fostul său amant şi încearcă să-l privească în ochi, dar acesta rămâne cu fruntea aplecată şi bărbia înfundată în piept, dovadă a ruşinii care-l încearcă din ce în ce mai tare. Apoi, acuzata trage aer în piept şi îşi reia declaraţiile, pe un ton devenit mai rece şi mai hotărât decât la început.

— Mai întâi am vrut să avortez, deşi ştiam că este interzis prin lege. Dar eu sunt o fiinţă care crede în Dumnezeu şi mi-a fost totuşi frică… Dar, chiar dacă nu m-aş fi temut, moaşa la care am fost să mă consulte mi-a atras atenţia ca sarcina era prea avansată, deci nu mai

puteam să avortez fără să nu-mi pun viaţa în pericol. Aşadar, nu-mi mai rămânea decât o singură soluţie, disperată, e adevărat, pentru a evita naşterea unui copil din flori.

Magdalena ar fi ucis pentru bărbatul dorit

La data de 28 septembrie a aceluiaşi an, Ina Pavelescu primeşte o nouă vizită a „nepoatei" sale, la azilul supranumit „*Sanatoriul celor 400 de nebuni*". Bolnava nici nu realizează că necunoscuta din faţa sa nu seamănă cu niciuna dintre veritabilele sale nepoate. De această dată, străina care se pretinde rudă i-a adus Inei ciocolată şi flori.

Cele două stau de vorbă ore în şir, discutând tot felul de banalităţi fără noimă, până când sala de vorbitor a Sanatoriului începe să se golească de vizitatori.

În clipa în care au rămas singure, „nepoata" scoate un mic pistol din poşetă, îl îndreaptă spre Ina Pavelescu şi trage, în plin, trei focuri de armă. Rănită mortal, bolnava se prăbuşeşte în sala pustie, iar vizitatoarea o ia la fugă, de-a lungul culoarului ce duce spre ieşire, înainte de sosirea gardienilor…

După ce şi-a ascuns pistolul la loc, în poşetă, necunoscuta s-a apucat cu mâinile de burtă şi a fugit, având o evidentă expresie de durere pe chip.

— Chiar în momentul în care comiteam asasinatul, m-au apucat durerile de avort spontan. Mi-am pierdut cunoştinţa înainte de a reuşi să părăsesc Sanatoriul şi am fost dusă, cu o maşină, la cea mai apropiată maternitate. Acolo am avortat un copil mort, iar medicii mi-au spus, înainte de a fi arestată, că nu voi mai rămâne niciodată gravidă şi nu voi mai putea avea un copil tot restul vieţii mele. Asta e pedeapsa pe care o merit din partea lui Dumnezeu pentru crima comisă…

Acuzata Magdalena Savu plânge în hohote, în faţa Completului de Judecată, în faţa întregii asistenţe din sala tribunalului. Toţi cei prezenţi sunt impresionaţi de

deznodământul tragic al poveştii de iubire care a fost recapitulată în cursul acestui proces.

Sala începe să se umple de murmure, care cresc neobişnuit în intensitate şi se aud primele voci care strigă: „Eliberaţi-o!”, „Nu o condamnaţi pentru omorârea unei fiinţe nebune şi fără scăpare!”, „Era disperată, dar şi-a primit deja pedeapsa de la Dumnezeu!”, „Judecaţi-l şi pe el! El este adevăratul criminal!”…

În acest vacarm general, preşedintele Completului de Judecată s-a ridicat în picioare şi, cu o voce puternică, acoperind protestele celorlalţi, a ameninţat că evacuează sala de audienţe, dacă lumea nu se potoleşte. Până şi persoanele aflate în loja aristocraţilor protestaseră vehement faţă de cei din fundul sălii, fiecare apărându-şi cauza prin vociferări ce s-au potolit totuşi încet, încet…

Dar procurorul, care reprezintă partea acuzării, a trebuit să aştepte minute în şir până când şi-a putut începe rechizitoriul.

— Nu o veţi elibera pe Magdalena Savu (lansează el un apel, cu mâna ridicată ameninţător), deoarece această femeie, care plânge astăzi în faţa dvs., cu lacrimi de crocodil, nu este altceva decât o criminală!

Un nou val de fluierături şi huiduieli trece peste capetele celor prezenţi, dar liniştea se reinstalează mult mai repede… Reprezentantul legii îşi continuă rechizitoriul abia început pe un ton încă şi mai vindicativ.

— Acuzata era hotărâtă să facă orice, chiar şi o crimă, pentru a se căsători, adică pentru a-l agăţa pe Horia Pavelescu. Ea ştie foarte bine că nu este nicio frumuseţe a naturii, că nu are nici avere şi că a rămas singură până la 25 de ani. Întâlnirea cu acest bărbat a reprezentat pentru ea o adevărată mană cerească… Iar el a fost suficient de imprudent pentru a-i face chiar şi un copil, ceea ce i-a oferit oportunitatea de-a dreptul pe tavă! Să nu vă amăgiţi cu gândul că Magdalena Savu a vrut, realmente, să avorteze! Dimpotrivă! Când a aflat de existenţa Inei Pavelescu, s-a gândit din prima clipă cum ar putea fi

eliminat acest obstacol din calea planurilor ei! Este foarte probabil să-şi fi calculat chiar şi circumstanţele atenuante pe care spera să le obţină în cazul unui proces precum cel de faţă…

Autorul moral al crimei scapă basma curată

Procurorul se întrerupe, pentru câteva clipe, apoi îşi reia rechizitoriul, pe un ton din ce în ce mai sec.

— Această crimă nu are nimic din caracterul pasional pe care, în mod sigur, apărarea va încerca să-l demonstreze, şi asta datorită tocmai faptului că este vorba de o infracţiune pregătită într-un mod meticulos. Un asemenea comportament indică sângele rece cu care a fost comisă crima pentru care astăzi, aici, acum, vă cer să pronunţaţi o sentinţă care să o pedepsească pe Magdalena Savu la cel puţin 20 de ani de muncă silnică!

Un nou val de murmure, ceva mai joase de data asta, străbate sala Tribunalului din Bucureşti. Avocatul apărării se ridică în picioare şi îşi începe pledoaria.

— Clienta mea a fost minţită şi dvs., onorată Instanţă, aveţi acum această dovadă indubitabilă.

Avocatul se întoarce şi arătă cu braţul întins mulţimea înghesuită în spatele balustradei din fundul sălii.

— Aceşti oameni care îl huiduie şi îl fluieră pe Horia Pavelescu nu se înşală! Este adevărat că ei aparţin aceleiaşi clase sociale ca şi Magdalena Savu, dar au venit aici, astăzi, cu un mesaj clar, exprimat printr-o atitudine fermă. Ei vă semnalează că s-au înmulţit excesiv cazurile de femei seduse, abandonate sau înşelate, în buna lor credinţa, de către unele persoane din înalta societate. Nu facem un proces politic acum, pentru că Magdalena a comis o crimă, într-adevăr! Dar ce altă soluţie avea o femeie cu un copil în burtă, ajunsă la capătul răbdării? Să-l crească singură într-o lume plină de prejudecăţi? Nu vreau să fiu înţeles greşit, eu nu fac apologia asasinatului ca rezolvare a unei dileme dramatice! Dar care erau celelalte

alternative ale clientei mele? Fiecare dintre dvs, ce ar fi ales dacă s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie imposibilă?

În loja aristocraţilor, atât mama victimei, cât şi mama lui Horia Pavelescu au început să plângă încet, ştergându-şi lacrimile cu batiste negre.

— Magdalena a ucis, este adevărat (repetă avocatul apărării, într-o tăcere mormântală), dar la acest act a împins-o disperarea fără margini, produsă de minciunile lui Horia Pavelescu, care poate fi considerat drept autor moral al acestui asasinat! În ceea ce o priveşte pe acuzată de astăzi, se poate spune că şi-a primit pedeapsa din partea lui Dumnezeu… Căci, după cum aţi aflat, tocmai copilul pe care dorea să-l protejeze, căruia voia cu orice preţ să-i ofere un tată şi de dragul căruia a fost în stare să comită chiar şi o crimă, ei bine, tocmai acest copil a murit chiar în clipele următoare faptei comise de disperata mamă, din cauza unui avort spontan, provocat de emoţia care a cuprins-o pe biata femeie! mai mult decât atât, Justiţia Divină, şi nu cea lumească, a pedepsit-o, încă o dată, pe Magdalena, care ştie acum, ca şi dvs., că nu va mai fi niciodată mamă, din cauza avortului!

Onorată Instanţă, în sala istorică a acestui Tribunal, astăzi, în această boxă ar fi trebuit să se afle doi acuzaţi! Dacă vrem cu adevărat să facem dreptate, atunci trebuie să recunoaştem că lângă Magdalena Savu ar fi urmat să stea şi Horia Pavelescu… Dar acest bărbat, audiat doar ca martor, este – tragică ironie a sorţii! – liber acum. Liber să cucerească alte femei tinere şi naive, liber să-şi trăiască viaţa… Liber chiar să se recăsătorească, dacă vrea, fiindcă destinul acestei nefericite acuzate l-a ajutat, iată, pe infamul bărbat să se debaraseze la momentul oportun de prima soţie. Aşa stând lucrurile, aveţi de gând să o condamnaţi pe Magdalena Savu, vreau să spun numai pe ea, singură? Sau îi recunoaşteţi măcar dreptul la circumstanţe atenuante, dacă nu chiar la… achitare?

În sala izbucnesc strigăte patetice, adresate Completului de Judecată: „Eliberaţi-o! Eliberaţi-o!”. În aşa-numita lojă a aristocraţilor, Horia Pavelescu şi părinţii săi

stau cu privirile în pământ, muţi de ruşine. Completul se ridică şi părăseşte sala, într-un vacarm general, iar Magdalena Savu plânge în hohote, singură, în boxa acuzaţilor…

A fost condamnată la doar 10 ani de închisoare.

ŞAMPANIA MORTALĂ

Ultima cupă de şampanie. Cu cianură de potasiu. De Revelion, în 1938. S-a întâmplat în blocul care găzduieşte Teatrul „Nottara”!

Puţini bucureşteni care trec pe lângă blocul ce găzduieşte Teatrul „Nottara” cunosc tragedia pe care a găzduit-o în anul 1938, la puţin timp după ce acesta a fost terminat. O mare personalitate în lumea arhitecturii era îndrăgostit de o frumoasă actriţă din Bucureşti. Nu este important nici numele artistei, nici al teatrului pe a cărui scena fermeca publicul cu frumuseţea ei ieşită din comun. Ca semn al iubirii ce i-o purta, arhitectul îi dăruieşte un apartament în casa nouă şi frumoasă. Mult mai tânără decât protectorul ei, femeia îl subjugase şi cu măiestria cu care îi aducea ofrande zeului Eros. Omul avea o cheie de la apartamentul actriţei, cheie pe care o folosea ori de câte ori dorul îl mâna către aleasa inimii sale.

Era spre sfârşitul anului, când arhitectul i-a spus amantei sale că va lipsi vreo două săptămâni din Capitală. Chipul frumoasei s-a întunecat pentru câteva clipe de un nor ce s-a dovedit trecător. Cu o voce de copil alintat l-a rugat „să nu mă laşi prea mult singură”. Apoi i-a zâmbit şi l-a sărutat îndelung. Cu gândul la cea care îl aştepta în frumosul sau apartament, bărbatul cu părul nins şi-a comprimat la maximum rezolvarea treburilor şi după numai trei zile s-a înapoiat la Bucureşti. De la gară s-a dus direct la iubita lui, fără a o preveni telefonic, aşa cum făcea de obicei. A introdus cheia în broască şi a intrat. Încă din taxiul care îl ducea spre iubita lui trăia bucuria pe care i-o va provoca surpriza venirii lui neaşteptate. Şi, într-

adevăr, surpriza a fost teribilă şi de ambele părţi.

Frumoasa şi iubitoarea lui amantă gemea de plăcere în braţele unui alt bărbat. Frumoasele ei picioare îi păreau monstruoase la lumina veiozei. Cu paşi uşori, amortizaţi de covorul gros, bărbatul se apropie de pat, astfel că amorezii nu au sesizat prezenta la doi paşi a arhitectului. Când, în sfârşit, încleştarea lor amoroasă a luat sfârşit şi epuizaţi au putut vedea limpede în jurul lor, chipeşul amant s-a ridicat uluit, şi-a căutat precipitat hainele şi a şters-o, temându-se de eventualele urmări neplăcute. Arhitectul continua să privească femeia din faţa lui, întinsă indecent în pat, care îşi acoperea speriată goliciunea. În mintea lui, nopţile de fericire din braţele ei se derulau precum un film văzut cu ochii altcuiva. Privea impasibil la femeia pe care o numise până atunci „zeiţa şi stăpâna mea absolută". Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, s-a îndreptat apoi spre uşă vorbindu-i liniştit: „Eşti cu mult mai tânără ca mine, te înţeleg". Femeia, cu faţa schimonosită de frica şi lacrimi, încerca să ceară iertare, dar nu reuşea să articuleze un cuvânt. „Calmează-te, ne vedem în seara de Anul Nou, voi veni mai devreme".

Până la Revelion mai rămăseseră câteva zile. Seara de seară, arhitectul îi telefona ca şi până atunci. Parcă nu se întâmplase nimic. Femeia îşi revenise din şoc şi acum încerca să-l convingă pe tomnaticul ei amant că îl iubeşte, chiar mai mult ca „înainte". „Am vrut să mă sinucid, nu-mi pot ierta uşurinţa cu care l-am primit în casă pe aventurierul acela care m-a siluit în mod perfid. Mă crezi, iubitule?" „Să uităm, a trecut, desigur că te cred". Amanta începuse să se convingă că binefăcătorul ei o iertase.

Alo, sunt arhitectul! Trimiteţi să ia cadavrul!

În seara de Revelion, încărcat cu delicatese: somon, caviar, mezeluri fine, şampanie etc., plus un colier pentru zeiţa lui, arhitectul îşi făcu apariţia. „Să facem o partidă de amor aşa cum ştim numai noi", îi propuse actriţa. Bărbatul se declară de acord. Apoi actriţa îl lăsă, mergând să facă

un duş. Când s-a întors din eleganta sala de baie, arata splendid. Bărbatul umpluse între timp paharele cu şampanie.

Ceasul sună de 12 ori. Ciocniră şi sorbiră din şampanie. Trecură doar câteva clipe şi femeia se albi la faţă brusc şi căzu trăsnită pe covor. Omul nu părea deloc surprins. Puse mâna pe receptor şi ceru legătura cu chestorul Capitalei. „Bună seara, mă bucur că v-am găsit, domnule chestor. Este seara de Revelion şi nu prea mă aşteptam să fiţi la birou. Sunt arhitectul... Trimiteţi vă rog Ambulanţa să ridice cadavrul unei femei din blocul... apartamentul... Vă voi da explicaţii la chestură".

Cauza morţii fu stabilită repede. În timp ce femeia făcea duş, pregătindu-se pentru revederea cu protectorul ei, acesta îi turna discret, dintr-un pliculeţ minuscul, o doză de cianură de potasiu ce se ştie că este greu de recunoscut în băutură. Are chiar o aromă plăcută, de migdale amare.

Procesul a provocat mare vâlvă în Bucureşti. „Bine i-a făcut!", susţineau unii. „Orice i-ar fi făcut femeia, nu avea dreptul să-i ia viaţa", replicau alţii. Apărătorul arhitectului a fost celebrul Ionel Teodoreanu, care a făcut asistenţa să plângă. Pledoaria a fost într-adevăr teribilă. A obţinut achitarea. Magistraţii tratau într-un mod deosebit cazurile de acest gen, acordându-le circumstanţe atenuante. „Emoţia vederii iubitei, făcând dragoste cu un oarecare, l-ar fi putut omorî. Pe cine? Pe protectorul ei. Oricum, autorul este un om sfârşit sufleteşte, chiar dacă fizic a reuşit să supravieţuiască acestei încercări", rosti în finalul pledoariei sale faimosul avocat.

GLOANŢELE „AU SPĂLAT" PĂCATUL UNEI IUBIRI... „RUŞINOASE".

Să ne întoarcem în timp, cu 70 de ani în urmă. Din colbul arhivelor, un dosar cu câteva file îngălbenite ne dezvăluie o tristă poveste de dragoste, de-a dreptul incredibilă pentru zilele noastre. Era 29 aprilie 1934, când

în punctul numit „Trigonomentru”, din Teiuşul Caransebeşului, au fost descoperite două cadavre, ambele împuşcate în cap, alături aflându-se un revolver marca Buldo, calibru 9 şi două tuburi goale.

Din cercetările efectuate de Comisariatul de Poliţie Caransebeş, s-a constatat că: „Tânărul König Adam, de 19 ani, a avut relaţii de dragoste cu Elisabeta Wallner, de 18 ani, aceasta rămânând dezvirginată şi de ruşinea care au făcut-o părinţilor, au găsit calea să se sinucidă amândoi” – se menţionează în raportul către Chestura Poliţiei Lugoj. Cu ocazia percheziţiei corporale, la König Adam s-a găsit o scrisoare de bun rămas, adresată părinţilor, fraţilor şi neamurilor, semnată de ambii sinucigaşi. Într-un portmoneu s-a mai găsit o hârtie pe care scria în limba germană: „*Iubit împreună şi murit împreună. Liszi şi Adam*”.

De aici reiese că a fost dragoste mare!

Comisarul-ajutor Petre Vasilescu a audiat mai multe persoane, printre care şi pe fratele sinucigaşei, Specihert Francisc, care a declarat: „În dulapul surorii mele am găsit un bileţel din care reiese că fata îşi ia rămas bun de la părinţi şi îi roagă să o ierte pentru ruşinea pe care a făcut-o şi că nu poate să dea ochii cu ei deoarece timpul este prea scurt. Şi pentru că din cei şapte copii pe care mama ei îi are, nimeni nu i-a făcut aşa ruşine mare cum a făcut-o ea şi mai bine îşi ia rămas bun şi moare”.

În continuare, Specihert Francisc arată: „Sora mea, Elisabeta Wallner, a venit de la părinţii mei la mine în Caransebeş, pe Str. Ardealului nr. 2, pe ziua de 1 martie 1934, pentru a-mi face de mâncare, deoarece soţia mea legitimă m-a părăsit. Sunt frizer şi am local, unde venea des tânărul König Adam, care era bun prieten cu o calfă de-a mea. Nu am bănuit că aceste vizite erau mai mult pentru sora mea Elisabeta. De-abia astăzi am aflat de la lume cum că sora mea, în loc să se ducă, după cum îmi spunea, la mătuşa ei din Caransebeşul Nou, îşi dădea întâlniri cu tânărul König în Teiuşul Caransebeşului, unde stăteau câteva ore. De aici reiese precis că între ei a fost

dragoste mare”.

În acelaşi dosar se afla şi declaraţia tatălui sinucigaşului, König Erich, domiciliat tot în Strada Ardealului nr. 2, care prin dezvăluirile sale confirma premeditarea faptei săvârşită de fiul său. „În ziua de 26 aprilie 1934, fiul meu era tare trist şi a venit la mine să-mi dea o pălărie, spunându-mi că mi-o lasă să o am suvenir de la el, deoarece peste două zile pleacă. Intrigat de aceasta vorbă, i-am spus că nu are nimic. În ziua de 28 aprilie, băiatul meu mi-a comunicat că pantofii galbeni, o haină şi doi pantaloni să-i dau fratelui său mai mic, căci lui nu-i mai trebuie. La care eu i-am răspuns că face o prostie sau a înnebunit. El a persistat şi a spus că nu mai are timp şi pleacă. Eu văzând încăpăţânarea lui i-am spus că dacă pleci să-ţi iei şi actele cu tine. La care, enervat, mi-a ripostat că el unde se duce nu-i trebuie nimic, nici acte. După-amiaza, pe la ora 2: 30 a plecat. Nu l-am mai văzut decât la morgă”.

Să revenim în zilele noastre. Desigur, bătrânul comisar, procurorul criminalist şi medicul legist au trecut de mult în lumea celor drepţi. Totul a rămas doar amintire. Chiar şi sinucigaşii, răpuşi de gloanţe, au devenit un „film voalat”. Probabil, sunt prea puţini aceia care îşi aduc aminte de Liszi şi Adam. În împrejurările actuale, poate, i-am fi cunoscut ca o familie fericită, la senectute, înconjuraţi de copii, nepoţi şi strănepoţi. Nu trebuie să uităm însă perceptele morale ale acelor vremuri îndepărtate, care şi-au spus cuvântul. Tragic.

Explicaţii

„Tânărul König Adam, de 19 ani, a avut relaţii de dragoste cu Elisabeta Wallner, de 18 ani, aceasta rămânând dezvirginată şi, de ruşinea care au făcut-o părinţilor, au găsit calea să se sinucidă amândoi” – Raportul Poliţiei

Ultima ceartă

„La care eu i-am răspuns că face o prostie sau a înnebunit. El a persistat şi a spus că nu mai are timp şi pleacă. Eu văzând încăpăţânarea lui i-am spus că dacă pleci să-ţi iei şi actele cu tine. La care, enervat, mi-a ripostat că el unde se duce nu-i trebuie nimic, nici acte" – Tatăl sinucigaşului

Morala vremii

„Chiar şi sinucigaşii, răpuşi de gloanţe, au devenit un «film voalat». Probabil, sunt prea puţini aceia care îşi aduc aminte de Liszi şi Adam. În împrejurările actuale, poate, i-am fi cunoscut ca o familie fericită, la senectute, înconjuraţi de copii, nepoţi şi strănepoţi. Nu trebuie să uităm însă perceptele morale ale acelor vremuri îndepărtate, care şi-au spus cuvântul".

— Epilog

S-A ÎNSURAT, A UCIS ŞI VA PĂTIMI DE DRAGUL SOACREI!

Zilele acestea s-a petrecut în Cuciurul Mare de lângă Cernăuţi o zguduitoare dramă familială, în condiţii ce pasionează la exces opinia publică locală.

Tânărul sătean Nicolae Lesaniuc de 22 de ani, căsătorit cu fiica lui Leonte Bratcu, întreţinea relaţii vinovate cu soacra sa şi între ei se stabiliseră cu timpul asemenea raporturi de ataşament, încât tânărul ginere ajunsese involuntar un instrument docil în mâinile soacrei.

Stingherită în desfăşurarea acestor raporturi de prezenţa soţului ei, soacra şi-a convins ginerele-amant să-l suprime pe Leonte Bratcu. Robit de pasiunea sa faţă de soacră, Nicolae Lesaniuc n-a stat prea mult pe gânduri şi într-una din nopţile trecute şi-a împuşcat socrul prin geamul odăii unde acesta dormea.

Transportat a doua zi la spital, Leonte Bratcu a

sucombat după două zile de chinuri groaznice, glontele perforându-i stomacul, intestinele şi rinichii.

Postul de jandarmi din Cuciurul Mare l-a descoperit pe ucigaş, pe care l-a arestat împreună cu netrebnica soacra, autoarea morală a asasinatului. Cu actele dresate, cei doi amanţi au fost înaintaţi Parchetului din Cernăuţi.

Într-o primă declaraţie, tânărul Lesaniuc a mărturisit domnului prim-procuror Axente Volosciuc că nu s-a însurat de dragul nevestei, „care-i cam pocită”, ci de cel al maică-sii, pe care o iubea de mai multă vreme.

(„Universul”, 9 iunie 1932)

PREA CUVIOSUL STAREŢ AMBROZIE O ÎMPUŞCĂ PE MAICA CORNELIA, AMANTA SA

În judeţul Neamţ sunt numeroase schituri şi mănăstiri locuite de călugări şi maici care, dezgustaţi de viaţă, s-au hotărât la o viaţă monahală, departe de cele lumeşti. După cum se vede însă, izolarea nu schimbă cu nimic pasiunile de care fuge tagma monahală.

Aşa, printre mănăstiri, sunt două mari apropiate: Schitul Ţibucani, în care sălăşluiesc câţiva schivnici, şi mănăstirea de maici Războieni. Stareţul schitului, călugărul Ambrozie Florescu, în etate de 50 de ani, întreţinea de multă vreme legături amoroase cu maica Cornelia Ojica, de 28 de ani, de la Mănăstirea Războieni. Aceasta venea la schit ori de câte ori era chemată de Cuvioşia Sa şi rămânea tot timpul nopţii în chilia lui de pustnic. În zorii zilei se furişa, ca să nu fie văzută de ceilalţi fraţi. Totuşi, se cunoşteau legăturile lor.

În schimbul orelor de dragoste pe care i le oferea din belşug „sora” Cornelia, „fratele” Ambrozie o mulţumea cu daruri de bani şi diferite alte obiecte de mică valoare. Cu câteva seri în urmă, stareţul a trimis un om la Mănăstirea Războieni ca să înştiinţeze pe călugăriţă că „Prea Cuviosul e dispus s-o primească”.

Călugăriţa se conformă invitaţiei şi se duse să-şi facă

vizita obicinuită. După o noapte de dragoste, în zorii zilei, Ambrozie Florescu puse mâna pe un revolver şi, îndreptându-l spre Cornelia Ojica, trase un foc. Glontele pătrunse în regiunea intercostală stângă, cu doi centimetri deasupra inimii, ieşind prin spate. După comiterea faptului, călugărul criminal a dispărut, fără să i se poată da până astăzi de urmă.

Victima a căzut în nesimţire. Revenindu-şi, a izbutit să se târască până în curtea schitului, unde, fiind observată, a fost transportată la spitalul din Războieni. Acolo, după ce i s-a luat interogatoriul, a declarat că spre dimineaţă a avut un schimb de cuvinte de ocară cu amantul ei. Acesta susţinea că, în lipsa lui din chilie, ea se furişa şi îi fura bani. Fiind contrazis de călugăriţă, Ambrozie s-a înfuriat şi a împuşcat-o.

Declaraţiile ei par oarecum neverosimile. Se bănuieşte că motivul tentativei de crimă a fost gelozia.

(„*Universul*”, 11 iulie 1932)

L-AU OMORÂT FIINDCĂ S-A ÎNSURAT CU CINE NU TREBUIE

Lucrătorul de pădure Mathias Helmer, din comuna Putna (Rădăuţi), avea trei feciori: Frantz, Heinrich şi Johan, dintre care Johan se căsătorise în contra voinţei părintelui său şi a întregii familii cu fata Rosa Greif, din Gara Putnei. Această căsătorie a avut, drept urmare, o pasionantă duşmănie între tânăr şi familie. Pretextând că Johan şi-ar fi însuşit pe nedrept o fâşie dintr-un teren al fraţilor săi, aceştia, împreună cu tatăl lor, s-au hotărât să-l omoare, pândindu-l pe Johan, când se întorcea seara de la lucru, din pădure.

Potrivit planului mai înainte stabilit, numiţii l-au aşteptat pe Johan la o cotitură a şoselei, unde, năvălind asupra acestuia, l-au omorât cu lovituri de secure.

După comiterea odioasei crime, asasinii s-au îndreptat spre casa lui Johan, cu intenţia de a omorî şi pe

soţia lui. Rosa Helmer, presimţind pericolul, s-a strecurat pe fereastră în întunericul nopţii, refugiindu-se la nişte rude din apropiere. Anunţat fiind postul de jandarmi, organele acestuia s-au pus în urmărirea criminalilor, arestându-i pe toţi trei şi înaintându-i cu actele dresate la Parchetul din Rădăuţi.

(„*Universul*”, 13 august 1932)

UCIGAŞUL, DEMASCAT PRIN SPIRITISM

Anul 1940. Ajunul Crăciunului. Crimă oribilă în preajma Gării de Nord. Poliţia, neputincioasă. Cazul avea să fie rezolvat patru ani mai târziu, graţie celebrului iluzionist Tihanhi, care a chemat la poveşti spiritul victimei. Comisarul Tandin ne relatează aceasta istorie incredibilă.

În decembrie 1940 aveam şase ani. Eram o fetiţă frumuşică şi fericită, căci, dacă stau să mă gândesc bine, atât am fost fericită, şase ani. Atunci, mama avea doar 23 de ani. De vreun an de zile, se despărţise de tata, care plecase la altă femeie. Bunica mi-a povestit mai târziu ca între mama şi tata fusese dragoste mare. Mama avea 15 ani când l-a cunoscut pe tata, pe atunci student la Litere. Fiind o lichea destul de chipeşă, a sedus-o pe mama şi a rămas însărcinată.

De nevoie, a fost obligat să se căsătorească cu ea, deşi el nu avea decât 20 de ani. A devenit ziarist la *Curentul*, era deştept, dar, din punct de vedere moral, era o secătură. Îşi cheltuia banii la cursele de cai şi, fiindcă era şi textier la Teatrul „Tănase”, îşi pierdea nopţile cu toate balerinele, pe care le plătea cu bani grei. În schimb, de mine şi de mama nu avea nicio grijă. Şi într-o zi a plecat definitiv, s-a mutat la o altă femeie.

Misteriosul ofiţer

Mama a fost nevoită să-şi ia serviciu. Avea doar patru clase primare, dar şi-a găsit, cu greu, un post de dactilografă la o bancă. Şeful ei, director adjunct, era trecut de 50 de ani şi văduv. Cum a văzut-o pe mama, a şi angajat-o, dar s-a şi îndrăgostit nebuneşte de ea. De-atunci, am început s-o ducem foarte bine, căci nenea Iulian (aşa îi ziceam noi), ne ajuta cu bani; mie îmi aducea cutii de ciocolată fină de la Cofetăria „*Capşa*" şi rochiţe colorate. Mamei îi cumpăra rochii elegante, parfumuri. Şi era hotărât s-o ia de nevastă, chiar aşa, cu copil, căci se ataşase de mine şi eu de el. Mereu o grăbea cu divorţul. Bineînţeles că mama nu îl iubea, îi explica bunicii că este bătrân şi o sufoca cu dragostea şi gelozia lui. Ea se culca cu el doar din obligaţie, căci ne întreţinea pe toţi.

Tânără fiind, mama s-a încurcat, între timp, cu un tânăr ofiţer, bărbat frumos, dar şi el o altă lichea. Se întâlneau amândoi pe ascuns, într-o garsonieră, unde stătea el. Mama, sinceră, i-a spus ofiţerului că are o fetiţă de crescut şi de aceea trăieşte şi cu un tip care o întreţine, deşi îl iubeşte doar pe el cu adevărat. L-a rugat, aşadar, să nu-i ceară să se despartă de babalâc. Bunica ştia de legătura lor şi o înţelegea, dar aflase că ofiţerul, pe care-l chema Andrei, îi făcea scene cumplite de gelozie, deşi nu avea de gând s-o ia de nevastă, o voia doar ca amantă. Şi, bineînţeles, fără copil. Aşa că, într-o zi, ea l-a anunţat pe ofiţer că se desparte de el; nu mai voia să trăiască cu doi amanţi. În plus, terminase divorţul cu tata. Între ei a avut loc atunci o ceartă teribilă, cu ameninţări.

Totul se întâmpla în decembrie 1940. La 23 decembrie 1940, în timp ce venea acasă de la serviciu, pe la ora 18: 00, pe o străduţă din spatele Gării de Nord din Bucureşti, unde locuiam, mama a fost găsită împuşcată. Fusese împuşcată în burta şi încă mai trăia. Mătuşa mea, sora mamei mele, a stat la căpătâiul ei două zile şi două nopţi, dar ea nu mai recunoştea pe nimeni. Au venit şi de la poliţie, cu speranţa că mama îşi va reveni măcar o clipă,

pentru a le spune cine a tras în ea. Dar degeaba, a închis ochii, ducând secretul cu ea, în mormânt.

Au început cercetările. L-au interogat întâi pe tata, dar s-au lămurit repede poliţiştii. Tata nu avea niciun motiv s-o ucidă, avea deja altă nevastă, şi avea şi copii. Apoi au aflat imediat de amantul mamei, şeful ei, Iulian. Ziceau poliţiştii ca el ar fi avut motive s-o împuşte, din gelozie, la gândul că l-ar părăsi pentru un altul mai tânăr. Dar s-a probat cu vreo zece martori că el, între orele 16: 00 şi 20: 00, fusese la bancă, iar la ora 18: 00 era chiar în plină şedinţă. I s-a dat drumul. Cercetările s-au încheiat, nu fusese găsit criminalul, tot ce se ştia precis era că fusese o crimă pasională, nu i se luase nimic, iar cel care trăsese o făcuse din răzbunare, şi a vrut ca ea să sufere, altfel ar fi tras direct în inimă.

Bunica n-a suflat o vorbă despre ofiţer, deşi ştia cum îl cheamă şi unde stă. Mi-a povestit mai târziu, când m-am făcut mai mare, că nu a vrut să ştie lumea ca ea avusese doi amanţi, fiindcă ar fi fost socotită o destrăbălată. Şi aşa am rămas fără mamă, la vârsta de şase ani. După doi ani, a murit şi tata, de tuberculoză; eram orfană. Locuiam în aceeaşi casă cu bunica, dar şi cu sora mamei care divorţase.

Criminalul trăia liniştit cine ştie pe unde. Până în noiembrie 1944, când s-a întâmplat ceva… Mătuşa, care era manichiuristă, începuse să aibă cliente bune de la Şosea. Veniseră comuniştii la putere şi în toate vilele locuiau acum, cu nevestele lor, ştabii comunişti. Iar noile cucoane îşi aduceau acasă coafeze şi manichiuriste, trăiau pe picior mare. Într-o seară, mătuşa a aflat de la o clientă că a venit în ţară un mare iluzionist, Tihanhy, şi dădea spectacole de iluzionism la circ. Şi a mai aflat că peste trei zile va veni însoţit de un medium, într-una din vile, şi pe ascuns va face nişte şedinţe de hipnoză cu mediumul, care putea să cheme morţii.

Şi mama i-a răspuns!

Onorariul era foarte mare, dar mătuşa nu s-a lăsat până nu s-a împrumutat de bani, ca să-l poată plăti. Nu ştia mai nimic despre hipnoză, dar şi-a făcut curaj şi i-a spus femeii căreia îi făcea manichiura că ar vrea să participe şi ea la o şedinţă. Voia să vorbească cu sora ei, care murise împuşcată. I-a spus povestea tristă a mamei mele şi clientei sale i s-a făcut milă de ea şi i-a făcut o programare. Voia măcar să-i audă glasul. Nu i-a spus bunicii nimic şi, oarecum înfricoşată, s-a dus peste trei seri acolo, în vilă. Când i-a venit rândul să intre, mediumul era în transă, stătea nemişcat deasupra mesei şi, culmea, era un bărbat. S-a speriat, dar a strigat-o pe mama: „Ricuţo, mă auzi?". Şi mama i-a răspuns, era chiar glasul ei. A rugat-o să aibă grijă de mine şi i-a spus lucruri de care mătuşa habar nu avea, căci ea nu ştia că mama se iubise şi cu un ofiţer, ea ştia doar de Iulian, bancherul. „Andrei m-a împuşcat, deşi era întuneric l-am văzut şi i-am văzut şi cicatricea de la mâna dreaptă, în care ţinea pistolul. Acum a fugit la părinţi, la ţară, şi a ascuns pistolul în podul casei tatălui lui. Răzbună-mă, sufletul meu n-are linişte, am murit în chinuri". Apoi a oftat şi a tăcut. Mătuşa a plecat plângând.

Deşi trecuseră patru ani de la crimă, ea şi bunica s-au dus la poliţie şi l-au reclamat pe ofiţer. Bineînţeles că mătuşa nu a spus poliţiei de unde aflase toate datele. S-au făcut iar cercetări, i s-a aflat numele întreg, în ce sat locuiau părinţii lui şi s-au dus direct la el. Locuia într-adevăr acolo şi, aşa cum spusese biata mamă, avea o cicatrice la mâna dreaptă. Pistolul l-au găsit în pod. Poliţiştii au întrebat-o pe mătuşă de unde ştie despre el atâtea lucruri, iar ea a spus că de la bunica. Bunica, din povestirile mamei, ştia că are o cicatrice la mâna dreaptă, că părinţii lui sunt ţărani din satul Ciocârlia de Jos. Mama îi spunea tot, şi locul unde se iubeau ei pe ascuns, să nu ştie Iulian, celălalt amant.

Poliţia a certat-o pe bunica, fiindcă nu a spus totul atunci, în 1940. „*De frică şi de ruşine, maică*", a zis bunica.

TRAGEDIA DE LA „CARLTON”.

O teribilă dramă s-a consumat într-unul din apartamentele blocului bucureştean Carlton, înainte ca acesta să se prăbuşească, datorită cutremurului din septembrie 1940.

Căpitanul, un bărbat frumos, bine făcut, înzestrat cu o inteligenţă lucidă, poseda o însuşire superioară tuturor celorlalte virtuţi: avea un caracter deosebit, era generos, săritor, cinstit şi demn. Cu Eliza se însurase nu de mult. Era prin 39, perioada în care tara trecea prin mari frământări. Ofiţerii de carieră erau trimişi în regimente dislocate în apropierea frontierelor. Deci şi căpitanul lipsea lungi perioade de acasă, tocmai când simţea nevoia să fie mai mult alături de femeia cu care se căsătorise din dragoste.

Din păcate, frumoasa şatenă cu ochii negri scânteietori şi neastâmpăraţi, nu merita dragostea lui. În lipsa lui, avea un grup de prieteni cu care, seară de seară, găsea agreabile modalităţi de a-şi petrece timpul. Fie o partidă de pocher, fie o ieşire la un bar sau la un hipodrom, unde prinsese gustul pariurilor. Pe deasupra, începuse să consume droguri, cu regularitate. Era normal ca lipsa de bani să devină cronică. Norocul ei că se învârtea într-un cerc de prieteni bogaţi, care o împrumutau fără să-şi facă complexe. Unii chiar se prefăceau că uită de datoriile Elizei. Mai ales că femeia le spusese intimilor, cu francheţe, că nu poate răbda mai mult de câteva zile fără „amor”! Or Fănel pleca cu lunile… Se zvonea şi că-i nimfomană, şi că pentru ea nu conta cu cine era în pat: chelneri, comisionari, patroni de magazine de pe unde-şi cumpăra marfă „pe credit”, ba chiar şi ordonanţa căpitanului!

Datorii la pocher

La epistolele pe care le primea aproape zilnic de la soţul său, aflat departe, în Moldova, scrisori pline de

declaraţii pătimaşe de dragoste, Eliza răspundea superficial, cu fraze drăgălaşe de copil alintat, lapidar, dar neomiţând, în final, să-i ceară bani. „Dar să fie mai multişori, «pisoiaş», pentru că fetiţa ta are nişte datorii de onoare la pocher. E singura mea distracţie cu care îmi mai umplu timpul, însă am avut ghinion! Ştii doar că tu eşti port-bonheurul meu. De câte ori nu eşti lângă mine pierd! Prea rar câştig câte ceva, dar acum datorez 10.000 lei". Ofiţerul, cunoscut tuturor pentru probitatea sa morală, avea oroare de împrumuturi. N-avea însă ce face, căci era onoarea soţiei sale în joc şi îi trimise suma solicitată.

Urmară şi alte cereri. Ghinionul nu se dezlipea de Eliza! Iar banii se pulverizau, de fapt, nu numai la pocher, unde cacealmalele copilăreşti se plăteau, ci şi la ruletă şi mai ales pe droguri, de care nu se mai putea lipsi. Disperat, nemaiavând de la ce prieteni să mai împrumute bani, ofiţerul ajunsese la un cămătar. Acesta voia dobânda 100%. Câteva rate le-a plătit. Apoi a clacat. Nu mai avea un leu. Îl imploră pe zaraf să-l mai aştepte. „Pot să vă fixez un nou termen, dar apoi...". Veni din nou vremea scadenţei. Ofiţerul încă nu avea banii. „Nu vă dau în judecată. Mă voi adresa mai întâi colonelului". Şi îşi înfăptui ameninţarea. Dar Fănel era îndrăgit de toţi colegii şi superiorii săi. Comandantul regimentului rămase perplex când i se expuse situaţia. Promise imediat că va rezolva această problemă. Cu ajutorul ofiţerilor şi completând suma cu banii lui, comandantul achită datoria. Părinteşte, cu cuvinte bine alese, încercă să afle cauza nevoii continue de bani a căpitanului. Află astfel că are datorii neonorate la numeroşi ofiţeri. Însă nu reuşi să scoată un cuvânt mai mult pe această temă de la nefericitul căpitan. Curând, pe la jumătatea anului 1939, un ofiţer a fost trimis de colonel cu o corespondentă confidenţială la Bucureşti. Fănel îl rugă: „Te rog, îl şi mesagerul meu. Du-i soţiei mele banii ăştia şi aceste mici atenţii!" „S-a făcut Fănele!", îi răspunse cu bunăvoinţă locotenentul, un tip venal, fără scrupule. Înainte de a pleca pe frontieră, acesta trăise cu Eliza. Deci, acum, femeia

avea două motive să-i facă locotenentului Titi o primire deosebită: întâi că-i aducea mult aşteptaţii bani, doi pentru că era un element de noutate erotică. Se săturase de amanţii ocazionali şi meschini. „E un tip grozav la pat!”, reflectă ea.

Un veritabil Mefisto

La înapoiere, locotenentul Titi îi înmână căpitanului o scrisoare neobişnuit de plină de „dor şi dragoste” din partea Elizei. Era fericit. „Cum mai arata Eliza, dragă Titi?” „Înfloreşte colega, e splendidă! Se învârt mulţi în jurul ei, dar n-au niciun spor!”, surâse acesta misterios.

Dar un nor umbri faţa frumoasă a căpitanului. Intrigant, un veritabil Mefisto, locotenentul făcu în aşa fel încât să ajungă la urechile căpitanului, indirect, groaznicul adevăr: că Eliza ajunsese o prostituată de lux, că se droga, că era plină de datorii ca urmare a pierderii unor sume fabuloase la pocher, că pe toţi furnizorii de la care procura cele mai scumpe delicatese îi răsplătea cu una sau mai multe partide de „amor” şi altele. Când auzi, căpitanul ceru imediat o permisie de 48 de ore. I se aprobă.

Ajunse la Bucureşti în miezul nopţii. Pătrunse în apartamentul din blocul Carlton, unde-şi avea locuinţa. Orgia era în toi. Bărbaţi şi femei în pielea goală se ospătau culcaţi, unii vomaseră pe covoare. Pe Eliza o descoperi repede, în dormitor, în plină acţiune, de grup sexy. O săruta de zor în zona pubiană un tip în vârstă, căruia îi atârnau câteva rânduri de burţi, hidos. Scoase pistolul şi trase. Apoi şi-l lipi de tâmplă şi apăsă pe trăgaci. Muri imediat.

Bizar a fost faptul că deşi atât de aproape, totuşi n-a nimerit-o pe Eliza. Dar exista un Dumnezeu acolo sus care vede tot! Eliza muri în acelaşi an, îngropată în dărâmăturile Carltonului. Cel puţin pe nefericitul ofiţer, teribilul seism din septembrie 40 l-a răzbunat!

ŞI-A TRIMIS AMANTUL ÎN PĂDURE, SĂ-I TAIE LEMNE ŞI BĂRBATUL

În comuna Pipirig, din apropiere de Târgu-Mureş, femeia Anica, măritată cu Vasile Curcă, întreţinea de vreo doi ani relaţii amoroase cu tânărul Grigore Niţă. Ca bărbatul să nu afle nimic, amanţii se întâlneau pe ascuns. Cum această situaţie nu le era destul de plăcută, femeia a plănuit asasinarea soţului. În acest scop, a aranjat o petrecere, invitând şi amantul, care era prieten cu bărbatul ei!

După ce s-au ameţit de băutură, femeia i-a trimis în pădure după nişte lemne. Lui Grigore Niţă i-a dat toporul, sfătuindu-l să nu mai stea pe gânduri şi să ucidă în pădure pe cel care stă în calea fericirii lor.

Ajunşi în pădure, soţul, obosit, s-a întins cu faţa în sus. Amantul a profitat de această poziţie şi, cu ascuţişul toporului, i-a aplicat o puternică lovitură peste gât. Victima a încetat imediat din viaţă. Criminalul, după ce a tăiat câteva craci, s-a înapoiat cu ele liniştit acasă.

Cadavrul fiind descoperit de nişte săteni care treceau pe acolo, a fost anunţat postul de jandarmi, care, în urma cercetărilor, i-a descoperit pe vinovaţi. Femeia Curcă şi amantul ei au făcut mărturisiri complete.

(*Universul*, 13 septembrie 1932)

CRIMINALI DE VÂRSTA A TREIA: MONTA ŞI-A UCIS FIUL CA SĂ-I IA NEVASTA

Manolache V. Popa, zis Monta, de 80 ani, din comuna Drincea, jud. Mehedinţi, a fost reclamat de fiicele sale că a otrăvit pe fiul său, Constantin, de 33 ani, întrucât bătrânul avea legături de dragoste cu nora sa, soţia victimei.

Din cercetările făcute de jandarmi reiese că bătrânul a prins o viperă, pe care a fiert-o, iar zeama a turnat-o în mâncarea fiului său. Domnul medic legist Ciurea, în urma expertizei făcute, a confirmat existenţa otrăvii în stomacul

nefericitului Constantin. Cazul a produs mare senzaţie în toate comunele vecine. Bătrânul a fost arestat imediat şi predat Parchetului.

(*Universul*, 2 septembrie 1935)

UN MIRE SPINTECAT ÎN FAŢA MIRESEI

În comuna Vorona (Botoşani) s-a săvârşit o crimă fioroasă. Flăcăul Mihai Toma a fost invitat la nunta consăteanului sau Costache Chetrariu. După ce a băut câteva pahare cu rachiu şi cu vin, Toma şi-a adus aminte că, pe vremuri, a fost îndrăgostit de actuala mireasa. Fără să-şi dea seama ce face (?!), el a pus mâna pe un cuţit şi s-a repezit la mire, spintecându-l.

Nunta s-a transformat într-o încăierare generală, unii ţineau cu Toma, ceilalţi cu Chetrariu. Cu mare greutate, nuntaşii au fost potoliţi de autorităţi. Criminalul a fost arestat. După câteva ore de chin, mirele şi-a dat duhul.

(*Universul*, 27 septembrie 1935)

GELOZIE TRATATĂ CU... TOPORUL

Cârciumarul Marin Comac, din comuna Bolintin-Deal, a fost orbit de nevasta sa, Ioana, care, într-un acces de gelozie, i-a azvârlit cu vitriol în ochi. Nefericitul orb, reîntors de la spital, a crezut că nevestei sale i-au trecut pandaliile şi a rugat-o să-i prepare o mămăligă. În momentul când apa a dat în clocot în ceaun, Ioana, fără să stea prea mult pe gânduri, i-a azvârlit ceaunul cu apă clocotită în cap. Nebun de durere, Marin Comac a luat toporul din locul unde se afla de obicei şi, cu o singură lovitură, dată cu sete, şi-a omorât nevasta.

După crimă, Marin Comac a rugat un vecin să-l conducă până la postul de jandarmi, unde s-a predat.

(*Curentul*, 20 octombrie 1935)

DIN DRAGOSTE PENTRU TATĂ, ÎŞI UCIDE MAMA

Rada Ceauşu din Optaşi (jud. Olt), după 20 de ani de căsătorie, timp în care a adus pe lume cinci copii, a găsit cu cale să-şi înşele soţul cu prietenul (?!) acestuia, Damian Burciu. Din această cauză Rada şi-a neglijat complet soţul, copiii şi gospodăria.

Ion Ceauşu a descoperit ticăloasa purtare a Radei şi, din pricina aceasta, zilnic erau certuri între ei. Sub îndemnul părintelui lor, copiii îşi urau de moarte mama şi aşteptau momentul să-l răzbune pe tatăl lor. Rada, care se temea de furia acestora, s-a mutat definitiv la domiciliul amantului ei.

După vreo două luni, timp în care i-a umplut sufletul de ură, Ion Ceauşu trimite pe fiul sau mai mare, Gheorghe, în vârstă de 17 ani, să-l răzbune. Acesta, sub motivul că a venit s-o vadă, pătrunde în noua locuinţă a mamei şi, pe când Rada închidea uşa, fiul ei i-a împlântat de mai multe ori cuţitul în spate. Internată în spitalul din Slatina, Rada Ceauşu a murit după două zile.

Fiul criminalului a fost arestat în Bucureşti, unde se refugiase la o rudă a sa.

(*Universul*, 1 februarie 1936)

MIRAREA FACTORULUI POŞTAL

19 decembrie 1962

Pe la ora 11: 00, factorul poştal Vasile Cristian, cu geanta plină de scrisori şi câteva ziare, şi-a început periplul pe la casele din comuna Valea Stanciului, judeţul Dolj, unde era şi renumit ca „vestitor”.

Cei mai mulţi aşteptau scrisori de la cei dragi şi mai rar bani sau colete. În comună erau numai cinci pensionari, doi dintre aceştia fiind soţii Dumitru şi Ioana Popescu, ambii în vârstă de 72 de ani, învăţători renumiţi. Ei îi şcoliseră în primii ani pe toţi cei cu carte din zonă,

purtându-li-se un deosebit respect. Şi tot ei deţineau unul dintre cele trei abonamente la ziare. În acea zi, intrând în curtea dascălilor săi, Vasile Cristian nu a zărit nicio mişcare. Uşa de la intrare fiind deschisă, omul a îndrăznit şi a pătruns înăuntru. Un tablou de groază!...

Miliţia intra în alertă

Bătrânul învăţător zăcea mort în patul său, într-un lac de sânge. Soţia sa, de asemenea, în alt pat. Primul care a sosit la faţa locului a fost şeful de post, care a constatat că Ioana Popescu, deşi grav lovită la cap, încă respiră. A luat măsura transportării de urgenţă la spitalul din Craiova, dar bătrâna n-a mai avut şanse de supravieţuire.

Soseşte echipa operativă de la regiunea de miliţie şi începe cercetarea propriu-zisă a locului faptei. Pe plita sobei din încăpere sunt găsite un topor şi un mai de spart lemne, ambele pline de sânge. Ele aparţineau victimelor. Comparându-se leziunile prezentate de cele două cadavre, în raport cu cele două obiecte purtătoare de urme de sânge, s-a putut stabili clar că Dumitru Popescu a fost ucis cu toporul, iar soţia sa, cu maiul.

Amprente pe sticla de lampă

Examinându-se lampa ce fusese găsită (ciudat!) în holul casei, pe sticla ei s-au identificat şi relevat două amprente digitale foarte clare şi, deci, apte de comparat.

— Sunt urmele fiului meu adoptiv, el e criminalul! a spus, cu lacrimi în ochi, preotul Alexandru Teodorescu, din aceeaşi comună, satul Greceşti. L-am înfiat pe Emilian şi i-am dat numele meu la vârsta de 6 ani, deoarece eu şi soţia mea nu am putut avea copii. Când s-a făcut mare, a început să fure, fiind internat într-o şcoală de corecţie. Ieşind de acolo, a continuat să fure, ajungând astfel un parazit în vârstă de 24 de ani.

Când rămânea fără bani, îmi vizita toate rudele,

cărora le cerşea alimente şi bani, dar cel mai mult îi „tapa” pe părinţii mei. Ultima dată i-a vizitat în urmă cu o săptămână, respectiv pe data de 13 decembrie 1962. Văzându-l ce zdrenţăros era, mama şi tata i-au dat 300 de lei, pensia lor pe o lună, numai să nu-l mai vadă astfel. Când am aflat, i-am certat şi le-am spus că, indiferent de calitatea lor de bunici, le-ar putea periclita viaţa. Şi ceea ce am prevăzut acum o săptămână s-a întâmplat!

Previziune

Previziunea preotului Alexandru Teodorescu s-a adeverit întru totul, fiul său adoptiv fiind identificat, după amprentele lăsate pe sticla de lampă, ca fiind asasinul bunicilor săi! A fost dat în urmărire generală, prinderea sa fiind numai o chestiune de timp. A fost prins după două săptămâni, la Hotelul Cişmigiu din Bucureşti, unde cheltuia cei 700 de lei pe care îi furase de la victime.

Anchetat, şi-a recunoscut vinovăţia, spunând că în ziua de 13 decembrie 1962, când a fost la „bunicii” săi, care au fost impresionaţi în ce zdrenţe umbla, a văzut unde aceştia păstrau banii şi de unde i-au dat 300 de lei: într-o carte ţinută sub saltea. Crezând că acolo se ascunde o comoară, a revenit în noaptea de 17 – 18 decembrie 1962 şi i-a ucis cu un topor şi un mai pe care le-a luat din curtea victimelor. Din păcate, în cartea respectivă nu se aflau mai mult de 700 de lei: asta era toată „averea” bătrânilor învăţători pe care i-a ucis cu o cruzime greu de descris!…

Acest fioros criminal, o otreapă a societăţii, în ciuda eforturilor de a i se da de mic o instrucţie şi o educaţie aleasă, a fost condamnat la pedeapsă capitală – conform legislaţiei de atunci, sentinţa fiind executată.

NU CU PARUL CI… CU PAHARUL

1941

În comuna Tazlău, satul Balcani, s-a comis o oribilă

crima, căreia i-a căzut victimă gospodarul Ion Leahu. Între acesta şi soţia sa, Ana, existau de mai multă vreme neînţelegeri din cauza relelor purtări ale femeii, care, de mai bine de doi ani, întreţinea legături neîngăduite cu flăcăul Petre Nu.

Cum Ion Leahu era un om chibzuit şi muncitor şi reuşise să-şi agonisească o stare materială frumoasă, necredincioasei soţii nu-i venea la îndemână să se lepede de el pe căile legale ale divorţului. De aceea, a pus la cale uciderea lui, planul criminal întocmindu-l încă din toamna anului precedent.

Tentative de asasinat

Astfel, prin decembrie, când Leahu a plecat de acasă cu nişte şindrilă de vânzare la Bacău, amantul Petre Nu şi flăcăul Constantin Prisăcaru, mânaţi de necredincioasa Ana, s-au aşezat la pândă între satele Basasti şi Pustiana spre a-l ucide. Planul era să răstoarne sania peste el, spre a da aparenţa unui accident. Spre norocul lui Leahu, sania, care-i fusese slăbită de acasă, se stricase înainte de a ajunge unde era aşteptat. Cu mare greutate s-a întors acasă.

A doua încercare de a scăpa de soţ, de astă dată prin otrăvire, necredincioasa femeie a făcut-o în cârdăşie cu mamă-sa, Mariţa. Pe 10 februarie 1941, ele l-au momit pe Leahu la cârciuma lui Toderica Jungu, din sat. După ce l-au îmbătat până n-a mai ştiut de el, i-au dat cârciumăriţei o puternică doza de arsenic, spunându-i că-i o doctorie care-l face pe om să nu mai bea atât de mult, care doctorie să-i fie pusă în vin. Cârciumăriţei însă nu prea i-au mirosit a bine prafurile date şi le-a aruncat în curte. De aici le-a lins câinele săteanului Iftimie Hapchina, câine care a doua zi a fost găsit ţeapăn, cu labele răschirate în sus, lângă locul unde fusese aruncată otrava.

În ziua de 18 martie, soţia lui Leahu, care-şi pusese în cap să rămână negreşit văduvă, s-a sfătuit din nou cu

mama sa. După ce au şuşotit preţ de vreun ceas, au pus la cale un nou plan diavolesc. Când s-a înserat, s-au pus de l-au îmbătat iarăşi pe Ion, după care au solicitat încă o dată serviciile amantului Nu şi ale prietenului său, Prisăcaru. Aceştia trebuiau să-l sugrume pe soţul Anei, în somn, în propria casă. Întâmplarea a făcut ca Prisăcaru, care aştepta nerăbdător să-l vadă pe gospodar cât mai repede adormit, a băut un litru de rom şi s-a îmbătat atât de rău, încât a căzut grămadă, astfel că nu mai era cu cine să se mai „lucreze”.

L-a dat gata nu cu parul, ci cu paharul

A patra încercare, şi cea de pe urmă, a fost pusă la cale de Ana Leahu în ziua de 18 martie, când soţul ei a plecat să cumpere nişte brazi de la Ocolul Silvic Tazlău. Dar nici n-a apucat omul să se îndepărteze bine de casă că a şi fost ajuns din urmă de nevastă sub pretext că uitase să-i spună de ceva cumpărături care mai trebuiau făcute.

Din vorbă-n vorbă, vicleana femeie l-a atras în cârciuma lui Vasile Radu, din satul Frumoasă, unde i-a turnat băutură până seara. Cum era târziu să mai ajungă la Tazlău, Leahu şi-a luat nevasta de umeri şi a plecat cântând spre casă.

Văzând că bărbatul ei nu-i complet beat, Ana l-a mai îndemnat să chefuiască niţel şi la cârciuma lui Toderica Jungu, din satul lor. Apoi au plecat acasă, dar n-au sfârşit încă cu băutura, căci femeia i-a dat şi câteva ceşti cu rom, ca la curcan, înainte de a fi tăiat… Într-un târziu, gospodarul s-a trântit pe pat şi a adormit buştean.

Asasinii beau rom

Pe la ora 23: 00, Ana i-a chemat pe amantul ei, Petre Nu, pe fratele acestuia, Gheorghe, şi pe nelipsitul Constantin Prisăcaru, care erau pitiţi, din vreme, în şură şi grădină. După ce le-a dat de băut rom în bucătărie – ca să

mai prindă curaj –, Ana le-a „distribuit rolurile”, care au fost jucate întocmai. Ea a astupat fata soţului cu o pernă. Petrică l-a luat pe rival de mâini şi s-a suit cu picioarele pe coşul pieptului acestuia. Costică Prisăcaru a fost cel care l-a sugrumat cu mâinile înfăşurate într-un prosop, spre a nu lăsa urme, iar Gheorghe Ion i-a ţinut picioarele strâns şi i-a sfârtecat testiculele.

„Operaţia” n-a durat mult, căci nefericitul soţ al Anei şi-a aflat sfârşitul, în chinuri groaznice, în câteva minute numai.

Mortul se „spânzură”.

După ce l-au ucis în chipul arătat, criminalii, spre a induce lumea în eroare, au ridicat cadavrul şi l-au spânzurat de o grindă, în podul şurii. Pe la ora 1: 00 noaptea, Ana s-a dus la locuitorii Toderica Jungu (cârciumarul), Iftimie Hapchina şi Neculai Gherasimoaia, pe care i-a anunţat că bărbatul ei a înnebunit de atâta băutură şi şi-a scos hainele din casă şi de pe el spre a le da foc. Când cei anunţaţi au ajuns la faţa locului, au găsit cadavrul îngheţat în spânzurătoarea artificială pe care i-o făcuseră ucigaşii.

Descoperirea crimei

Fiind sesizat, şeful postului de jandarmi, plutonierul Sauciuc Haralambie, căruia îi revine meritul pentru descifrarea întregului fir, a întreprins cercetările cuvenite, care au dus la descoperirea monstruosului asasinat. Toţi criminalii şi complicii au fost arestaţi şi înaintaţi Parchetului Neamţ.

Petre Nu, amantul Anei, deşi nu avea decât 19 ani, mai suferise condamnări pentru lovire şi alte delicte, iar Prisăcaru mai executase patru luni pentru tâlhărie la drumul mare.

Ce lasă Leahu în urma sa

Astfel a fost omorât mişeleşte unul dintre cei mai de treabă oameni din satul Balcani-Tazlău, care botezase şi cununase jumătate din oamenii satului. La inventarierea făcută s-au găsit, de pe urma lui Leahu, 30.000 de lei numerar şi 72 de rochii făcute de el soţiei criminale, majoritatea din mătase. Şi… trei copii orfani.

Faptul a produs o extraordinară impresie în rândul populaţiei din împrejurimi.

AFACEREA SOREANU, SCENARIU DE FILM

Soreanu, arhitect de prestigiu al Bucureştiului interbelic, s-a răzbunat cumplit pe soţia necredincioasă. Comisarul Tandin ne spune povestea ce avea să ajungă scenariu de film.

Un scenariu de film franţuzesc

În blocul cu cărămidă aparenţa de pe Strada Batiştei, din Bucureşti, locuia arhitectul Romulus Soreanu. El se bucura de un mare prestigiu, nu numai în ţară, ci şi peste hotare. Nu reuşea să facă faţă numeroaselor solicitări.

Roxy, jumătatea sa, cu vreo 20 de ani mai tânără, era o femeie de lume, ştia câteva limbi străine, delecta la pian invitaţii în fiecare joi, când aveau zi de primire, iar cu personalităţile de mare calibru întreţinea cu pricepere conversaţii pe cele mai diverse teme. Discret, dar ferm, pusese capăt imediat asaltului celor care li se aprindeau călcâiele după ea. Roxy era nu numai deşteaptă, dar şi foarte atrăgătoare. Îi povestea arhitectului, seara în pat, isprăvile pe tema „domesticirii” curtezanilor ei, ceea ce îl amuza teribil pe soţ, care o considera incoruptibilă.

Ciudat, elevată doamnă se îmbrăca ultraelegant, dar îi cerea bărbatului contribuţii băneşti extrem de modeste! Nici pentru întreţinerea luxosului apartament şi pentru

hrana care întotdeauna cuprindea delicatese dintre cele mai scumpe Roxy nu pretindea decât sume modice.

Intrigat, într-o bună zi, Romulus o întrebă: „Cum reuşeşti, dragă, să te descurci cu atât de puţini bani? Eşti un mister pentru mine! Cât cheltuieşti tu într-o lună, nevasta lui Basil (alt arhitect de mare clasă) toacă în trei zile!”. „Vezi, asta-i talentul meu! Chibzuiesc bine înainte de a cheltui fiecare leuţ!”

Misterul luxului şi al vieţii îmbelşugate cu bani puţini era altul. Şi a fost descifrat, din păcate, în împrejurări dramatice.

Portofelul buclucaş

Roxy îşi făcea singură cumpărăturile, ceea ce o intriga pe menajeră, care s-a văzut frustrată de nişte sume ce le-ar fi putut „ciupi”. Debutul s-a produs la magazinul de coloniale şi delicatese, unde patronul era un domn încă interesant la cei 50 de ani ai săi. „Ce ghinion, mi-am uitat portofelul acasă!”, exclamă Roxy, dezolată, în momentul în care trebui să achite nota. „Vai, doamnă, asta nu-i o problemă! Dumneavoastră, soţia unei asemenea personalităţi!…”, şi-i aruncă o privire arzătoare, semnificativă. Din conduita doamnei Roxy, el înţelesese că dorea să-i plătească pe loc… dar în natură!

Acelaşi scenariu îl regiza Roxy la cofetăria care aproviziona lumea bună a Capitalei, precum şi la magazinul de la care procura fructele exotice, sparanghelul şi alte trufandale. Doamna Soreanu prefera însă croitorii. „Sunt mai serioşi, ba mai iscusiţi! Şi flecăresc mai puţin!”, îi lauda ea pe maiştrii care îi probau rochiile, mantourile, hainele de blană numai în budoarul doamnei. Plata se făcea tot în… natură! Meşterii se simţeau extrem de onoraţi şi căutau să fie cât mai prompţi. Unul se îndrăgosti în aşa hal de frumoasă mignonă, încât nu numai că nu pretindea bani pentru material şi manoperă, dar când, după o partidă de amor, Roxy îi şopti

la ureche: „Iubitule, fetiţa ta e într-o jenă financiară, o poţi ajuta?”, scoase imediat un teanc de bancnote şi-i vârî în decolteu, între superbii ei sâni.

Menajera a fost cea care a dat de capătul firului. Venind într-o dimineaţă ceva mai devreme decât de obicei, a auzit gemete în budoarul doamnei. Întredeschizând uşor uşa, rămase stupefiată! maistrul croitor, gol puşcă, era lungit pe canapeaua confortabilă, iar doamna, numai într-o cămăşuţă scurtă, „lucra” deasupra lui.

Din răzbunare, menajera îi destăinui arhitectului tot ce văzuse. Bărbatul nu-i reproşă nimic soţiei. Se comporta ca mai înainte, exuberant, glumeţ, delicat în relaţiile cu ea. Dar ochii plini de tristeţe, în momentele în care era singur, îl trădau. „Nu-mi voi murdări mâinile!”, gândi el. Plăti doi indivizi, care au ucis-o pe când se întorcea de la un amant care-i finanţa toaletele.

Crima a fost descoperită abia după doi ani, când infractorii „căzură” la o spargere şi mărturisiră şi despre înjunghierea soţiei arhitectului. Au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă.

Autorul din umbra al crimei, renumitul arhitect Romulus Soreanu, s-a ales cu zece ani de închisoare, iar „Afacerea Soreanu” a fost inclusă în antologia celor mai bizare crime comise în Bucureşti, servind ca bază pentru scenariul unui film ce a fost turnat în Franţa.

„O TERIBILĂ SĂLBĂTICIE”.

În cele ce urmează vom relata un episod care la vremea lui „a stârnit mare vâlvă” în rândul ploieştenilor.

În septembrie 1926, în Ploieşti „s-a petrecut o teribilă sălbăticie”, după cum relata ziarul local *Virtutea*. Florea Marinescu, în vârstă de 24 de ani, meseriaş franzelar, aflându-se în divorţ cu frumoasa sa soţie, Dumitra, de 16 ani, gelos fiind „că nevasta sa îl schimbă cu altul fără multă gândire, a trântit jos soţia infidelă şi cu un cuţit tăios i-a despicat o bucată de unde ştia că s-a produs trădarea de soţie. Carne care are denumire specifică, ce nu se poate pronunţa în scris”.

În urma acestei sălbaticii, soţia a fost internată la Spitalul „Schuller”, iar „sălbaticul soţ cu sânge rece s-a predat singur la poliţie, prezentând şi halca de carne ce tăiase de la soţie”. Chirurgul spitalului, dr. I. Negruzzi, „a cerut acea halcă de carne spre a încerca cusătura la locul de unde a fost despicată”, dar poliţia a refuzat s-o predea, fiind „corp delict” şi, cum a început să intre în putrefacţie, a fost introdusă în „spirt până la judecarea procesului”, care a făcut deliciul ploieştenilor, ei distrându-se mult timp de aceasta năstruşnică „încheiere de conturi”.

Dar până la proces, „soţia pătată zace în spital, amantul stă nepăsător dispreţuind trădarea amantei, iar soţul franzelar, în loc de franzelă, mănâncă altceva… ce se mănâncă la poliţie”.

În cursul zilei de 24 septembrie 1926 „a fost un adevărat pelerinaj la poliţie, lumea fiind curioasă să vadă pe criminal şi mai abitir acea halcă de carne”.

În timpul interogatoriului soţul a declarat „neted”: „Aşa am avut condiţie la căsătorie. Care dintre noi va fi prins cu şoalda de necinste, fără discuţie să i se taie partea vinovată a înşelăciunii”.

În interviul acordat ziarului *Virtutea*, C. Soare, prefectul Poliţiei Ploieşti, arata că până la acea dată, în cursul îndelungatei sale activităţi de poliţist, nu s-a mai confruntat cu un astfel de caz, apreciind că „monstruoasa sălbăticie a soţului, care a scos din sărite pe toţi cei ce au auzit, este rezultatul imoralităţii în care ne tăvălim. Ticăloşia soţiei e condamnabilă. Pedeapsa aplicată de soţ echivalează o osândă la spânzurătoare, deoarece, dacă victima va scăpa cu viaţă, se va mai putea oare să se mărite?” şi încheia cu: „Păziţi-vă, femei înşelătoare!”

RĂZBUNAREA DIN «ŞAPTE OAMENI»

O crimă bestială s-a comis zilele trecute la Iaşi.

Vasile Tăutu, zis Buciu, din Str. Aurel Vlaicu, paznic la Spitalul „Sf. Spiridon”, deşi căsătorit şi cu şapte copii, întreţinea legături cu Elena Popovici din Str. Şapte

Oameni. Din această cauză izbucneau certuri dese în casă.

Natalia, soţia paznicului, dându-şi seama că toate stăruinţele depuse spre a-l face pe bărbatul ei să renunţe la această legătură extraconjugală sunt zadarnice, a conceput un crunt plan de răzbunare.

Într-o zi, când soţul ei era la slujbă, s-a înarmat cu un cuţit şi, însoţită de copiii ei, Nicolae, Vasile, Ion şi Ana, porni în urmărirea rivalei. A pătruns în locuinţa ei din Str. Şapte Oameni şi, năpustindu-se asupra Elenei Popovici, a lovit-o cu cuţitul în abdomen.

Victima a căzut într-un lac de sânge. Copiii, la rândul lor, au luat şi ei cuţitul şi l-au implântat de mai multe ori în corpul victimei. În stare disperată, a fost dusă la Spitalul „Sf. Spiridon”, unde la poarta de serviciu se afla amantul ei.

După trei ore de chin, Elena Popovici a murit în urma rănilor numeroase.

Criminală şi fetiţa s-au predat poliţiei, iar copiii Nicolae, Ion şi Vasile au dispărut.

(*Universul*, 11 martie 1936)

UN PĂRINTE PERVERS

Liniştea comunei Hezeras, aşezată la vreo 10 km depărtare de Lugoj, a fost teatrul unei teribile crime. Eroul principal este săteanul Alexandru Ioan, de 47 de ani. Fire violentă, având şi patima beţiei, era, pe deasupra, şi un pervertit sexual. S-a îndrăgit (şic! – n.r.) de propria fiică, Elena, de 22 de ani, pe care, sub ameninţări, a necinstit-o acum vreo doi ani, silind-o apoi să continue legăturile cu el. Soţia lui, aflând ticăloşia, evident certurile nu mai conteneau, certuri aproape totdeauna înăbuşite de satir prin bătăi.

Tot acum doi ani, Ioan Alexandru şi-a măritat fata. Martori susţin că a măritat-o numai pentru salvarea aparenţelor, fiindcă la cununie fata era însărcinată, în urma monstruoasei legături. Nu a lăsat-o însă la bărbat

decât puţin timp, apoi Ioan Alexandru şi-a adus fata acasă, continuând să trăiască însă cu ea. Fata a născut între timp doi copii.

Întrebată de ce nu l-a denunţat, Elena a răspuns că-i era teamă să n-o omoare, căci o ameninţă mereu că, dacă îl denunţa, o va ucide chiar şi după ce va scăpa de închisoare.

Ion Alexandru o îndemnă pe fiică-sa să consimtă ca împreună s-o omoare pe mama, ca apoi să poată trăi singuri. Fata însă nu voia.

În aceste împrejurări, dorul de răzbunare clocotea în inima Elenei. La 6 august, soţia satirului, întorcându-se de la Lugoj, unde fusese după cumpărături, acesta a luat-o din nou la bătaie. Apoi a târât-o pe fată în grădină cu intenţii perverse; dar, cum el era beat, fata a reuşit să fugă, iar Alexandru a adormit cu faţa în sus. Atunci Elena a luat un topor pe care tatăl ei îl ascuţise cu trei zile înainte ca să-şi ucidă nevasta şi, ducându-se lângă tatăl ei, care dormea dus, a îngenuncheat şi, cu trei lovituri, i-a tăiat gâtul.

Moartea lui I. Alexandru a fost fulgerătoare.

Elena s-a dus apoi şi s-a predat jandarmilor. Criminala, împreună cu corpul delict, a fost înaintată Parchetului.

(*Universul*, 15 august 1936)

DEZMĂŢ ŞI SÂNGE LA „CASA AMERICANULUI”.

Comisarul Tandin desluşeşte reţeta după care mama şi fiica au scăpat de soţul şi tatăl cel bun şi iubitor. Au înscenat un jaf armat, ai cărui actori erau nimeni alţii decât amanţii lor. O intrigă de film poliţist petrecută în 1948.

1948

O familie de oameni simpli: tata, mama şi fiica. Fata reclamă şefului de post că, în zorii zilei, au fost atacaţi de bandiţi care, după ce i-au împuşcat şi rănit ambii părinţi, le-au furat banii.

La faţa locului au fost găsiţi un agent fiscal şi un flăcău. Băiatul era prietenul fetei, iar agentul, prieten al familiei.

Casa era compusă din două camere despărţite printr-o tindă. Camera din faţa – dormitor, avea un pat în colţul din dreapta uşii, înspre tindă, iar lângă peretele dinspre stradă, un divan pe care dormea fata. Tatăl ei a fost găsit îmbrăcat, întins cu faţa în jos, lângă perete, cu picioarele spre uşă. Rigiditatea cadaverică şi sângele închegat de sub el erau indicii că asasinatul se petrecuse cu câteva ore înainte, victima fiind împuşcată o singură dată, în inimă. Femeia, îmbrăcată, zăcea pe pat, văitându-se de o durere la omoplatul drept. Fusese bandajată de fiica ei. Cealaltă cameră servea drept cămară.

De la început, şeful de post a luat o declaraţie femeii, din care rezulta că mai mulţi indivizi mascaţi au intrat în casă şi au tras asupra lor. Fata a leşinat, iar ea a fost rănită în momentul când se întorcea să se uite la fată. După aceasta nu mai ştie ce s-a întâmplat, deoarece căzuse pe pat. Bandiţii le luaseră toţi banii, respectiv 2.500 de dolari pe care îi adusese bărbatul din America. Avuseseră 4.000 de dolari, însă cumpăraseră pământ, vite, reparaseră casa şi începuseră să-i facă zestre fetei.

Dovada că tâlharii au tras şi asupra fetei erau urmele de gloanţe înfipte în peretele de deasupra divanului.

Dintr-o simplă examinare a camerei s-au găsit gloanţele înfipte în pereţi, deasupra divanului, şi o urmă de glonţ în tavan. Aceasta urmă avea toate semnele unui ricoşeu. Glonţul cu care fusese răpus omul rămăsese, probabil, în corpul mortului.

Câteva urme şi nicio supoziţie

Au fost anunţate autorităţile: Parchetul şi legiunea de jandarmi. La o nouă examinare, amănunţită, la faţa locului s-a mai găsit, sub pat, un tub ars. După tub s-a dedus că arma era un pistol de calibru 5 mm.

În cămară, pe capacul hambarului de grâu, unde fuseseră banii, s-a găsit o picătură de sânge care provenea de la femeie, târâtă de tâlhari cu forţa să le dea banii.

Continuându-se investigaţiile, a fost identificat un martor care, în noaptea crimei, pe la ora 23: 00, a văzut două umbre ieşind în fugă din curtea victimelor şi dispărând pe o străduţă din apropiere. Acest martor îşi baza afirmaţiile şi pe faptul că a auzit, apoi, mult timp, câinii lătrând în partea în care au dispărut umbrele. N-a fost posibil să distingă nici măcar îmbrăcămintea, fiind întuneric şi aflându-se la circa 200 de metri de casa victimelor.

S-au căutat urme pe străduţa indicată, însă fără rezultat; trecuseră pe acolo vitele la păşune, nemaifiind posibil să se găsească vreun indiciu de care să se poată lega cercetarea.

Despre familia victimei se ştia că omul fusese în America şi, timp de 16 ani, adunase cele câteva mii de dolari cu preţul sănătăţii, muncind cu greu prin fabrici. Se înapoiase când avea 46 de ani, punându-şi toată nădejdea în liniştea unei gospodării tihnite, fără grija zilei de mâine.

Aveau cu ce să-şi mărite fata şi nu s-a împotrivit când a văzut că ea ţine la flăcăul acela sărac, însă zdravăn şi voinic. I se păruse cam fudul, însă înţelegea că fata este mai mult decât logodită cu el.

Femeia nu prea avea un renume bun, deoarece în lipsa soţului trăise cu mai mulţi bărbaţi. Prietenia familiei cu agentul fiscal se legase după înapoierea omului. Agentul era sfetnicul cel mai nimerit în vânzarea dolarilor.

Întrucât toată lumea vorbea că „americanul” are foarte mulţi dolari, unii exagerând că este chiar milionar, nu s-a putut contura vreo suspiciune asupra vreunei persoane anume. Astfel, şeful de post i-a luat „în calcul” pe foştii infractori de pe raza comunei, socotiţi capabili de o asemenea tâlhărie.

După o triere „exigentă”, peste noapte au fost reţinuţi cinci indivizi, fără a se ţine seama că aceştia aveau

alibiuri perfecte. Deşi nu voiau să recunoască fapta, jandarmul s-a apucat de întocmirea actelor pentru trimiterea lor în judecată.

Norocul a fost ca jandarmul a primit vizita unui ofiţer de la companie, venit în inspecţie. Pus la curent cu evenimentul, ofiţerul s-a dus în beci şi a stat de vorbă cu „tâlharii”. După o jumătate de oră de vorbă cu ei, a ieşit la lumină cu convingerea că toate probele sunt întemeiate pe prezumţii greşite. A dat ordin să înceteze întocmirea actelor, urmând să facă personal o nouă cercetare la faţa locului.

„Mărturia” gloanţelor din zid

Deplasându-se la locul faptei, ofiţerul a găsit mortul pe catafalc, cu bocitoare lângă el. Femeia se ocupa de treburile necesare înmormântării. Fata şi logodnicul se repeziseră la oraş să aducă găteli şi sicriu pentru mort.

— Bine plutonier, se adresează locotenentul şefului de post, de ce n-ai scos toate gloanţele din zid? Trebuia să le găseşti pe toate patru! Am văzut că ai doar unul şi un tub!

— Să le scot, domnule locotenent! Sunt însă la fel cu cel de la post!

— Să vedem!

Şi, în timp ce se străduia să scoată gloanţele înfipte, locotenentul, un vânător pasionat, rămase surprins de faptul că urmele erau oblice, indicând direcţia de tragere dinspre pat. Urma glonţului ricoşat din tavan era pornită tot din partea aceea. Glonţul acesta a fost găsit în divanul fetei.

Femeia, care se pornise a boci, a fost convinsă cam greu să mai explice o dată cum au intrat tâlharii în casă şi cum i-au împuşcat. După ce şi-a şters o parte din lacrimi, printre suspine, ea a arătat cu mâna: ici, colo.

— Cum au intrat aici, a spus ea, şi au dat cu ochii de mine, că mă repezisem să văd ce-i cu omul meu, au tras şi în mine, şi în faţă. Eu m-am ferit, dând să fug spre pat şi

numai ce am simţit o arsură în spate. Când m-am uitat la fată, leşinase. Am crezut că au omorât-o, ca pe taică-său. M-au târât apoi să le arăt unde sunt banii. După ce le-am deschis hambarul, am căzut şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat până a venit fata de m-a luat în casă. Ea mi-a pansat rana şi m-a culcat în pat. Nu i-am cunoscut pe tâlhari, căci erau cu căciulile trase pe ochi şi cu gulerele ridicate.

Locotenentul rămase cu gândul la scena cu împuşcăturile. Direcţia indicată de urme nu se potrivea cu ce-i spunea femeia. Ţinând cu orice preţ să se convingă, a trimis să i se aducă nişte ţinte şi un mosorel cu aţă neagră. După ce a legat fiecare ţintă cu un fir de aţă, le-a bătut în urmele gloanţelor. A întins apoi aţele în direcţia indicată de urme. Toate trei firele s-au concentrat la pat; proba evidentă că de aici se trăsese.

Ipoteza că tâlharii au tras asupra fetei, după ce o făcuseră pe mama să inofensivă, era îndoielnică. Trebuia aşteptată fata, pentru a fi şi ea întrebată din nou.

Femeile încurcă... iţele

Înspre seară, locotenentul a fost înştiinţat că fata venise cu sicriul. Tânăra aflase că ofiţerul fusese pe la ei şi că măsurase ceva cu aţele ce stăteau făcute ghemuleţe în zid. A fost rugată să explice cum şi de unde au tras hoţii.

— De aici!

Şi fata arătă în direcţia patului.

— Dar tatăl tău unde era când a fost împuşcat?

— Nu ştiu, că dormeam. Când m-am trezit, speriată de împuşcătură, l-am văzut aici. S-a rezemat de zid, lângă uşă, şi a căzut mort.

— Arată!

Deschizând pe jumătate uşa, fata a arătat ce spunea că văzuse. Locotenentul era din ce în ce mai nedumerit. Reconstituirea scenei, cu ajutorul fetei, a mai produs o enigmă: în momentul când fata arăta cum a deschis uşa tatăl său, s-a văzut că partea stângă a corpului era

protejată. Atunci cum primise victima glonţul în inimă? Din tindă nu putea fi împuşcat decât în partea dreaptă. Nu-i venea să creadă. A desfăcut hainele mortului la piept, să se convingă că are rana în dreptul inimii. Rana era specifică împuşcăturilor de aproape.

Logodnicul fetei asistase la toată această ciudată verificare.

Locotenentul se convinsese: toată cercetarea şefului de post era o poveste proastă. Femeile minţeau!

Desfrâu şi moarte

Ofiţerul a dat ordin ca mama şi fiica să fie chemate la post pentru declaraţii. Adusă întâi fata, în cancelaria postului, i s-a explicat cum s-au petrecut lucrurile.

— Tu, fată, tu l-ai omorât pe tatăl tău! i-a spus răspicat ofiţerul.

— Nu! Nu eu, Simu… a izbucnit ea în plâns.

Mama fetei a rămas o clipă încremenită în prag şi, cu un râs isteric, s-a năpustit asupra ei, ca o hienă. Auzise când fata pronunţase numele criminalului.

În privinţa beciului de la post, locul celor cinci bănuiţi săturaţi de cazare a fost luat de logodnicul fetei şi de agentul fiscal. Aceştia, spre dimineaţă, şi-au început mărturisirile. La fel şi cele două femei. Acestora, în 16 ani, le secase din inimi ultima picătură de dragoste de soţ şi tata. Banii pe care îi primeau de la el nu le ajungeau decât pentru lene şi dezmăţ. Ajunseseră să-l socotească ca pe o pungă, bună cât nu se goleşte de bani. Amanţii le umpleau viaţa cu toate desfrâurile. Şi când le-a trimis vestea că se înapoiază acasă, l-au simţit deodată duşman.

Amanţii le-au vorbit femeilor şi, după ce le-au convins de reuşita înscenării, au elaborat planul în cele mai mici amănunte. Bătrânul trebuia să meargă la un cetăţean în satul vecin, care avea de vânzare nişte pământ. Erau siguri că are să întârzie până noaptea. Perceptorul avea să-şi facă de treaba prin partea locului şi să-l încurce pe om până pe

la 10 – 11 seara, apoi să-l lase să vină singur, motivând că merge mai departe cu treburi urgente. De fapt, agentul fiscal urma să se întoarcă şi să-l aştepte în casă. Aşa s-au petrecut lucrurile, în momentul când omul a bătut la uşă, i-a deschis logodnicul şi, cum a făcut un pas să intre în casă, a tras. Agentul fiscal a completat repede înscenarea criminală. Trecând în spatele patului, a tras două gloanţe de lângă divanul fetei, apoi, aşezând femeia culcată pe stânga, i-a tras un glonţ de-a lungul omoplatului drept, făcându-i o rană superficială. Urma din tavan era făcută de acest glonţ. Trecând peste cadavrul omului, s-au dus în cămară şi femeia a descuiat hambarul de unde cei doi criminali au luat cutia cu bani.

A doua zi, cu mortul pe catafalc, s-a reconstituit întreaga faptă. Pistolul a fost găsit într-o fântână, iar banii, în locuinţa perceptorului.

Primul indiciu

„Şi, în timp ce se străduia să scoată gloanţele înfipte, locotenentul, un vânător pasionat, rămase surprins de faptul că urmele erau oblice, indicând direcţia de tragere dinspre pat. Urma glonţului ricoşat din tavan era pornită tot din partea aceea. Glonţul acesta a fost găsit în divanul fetei”.

Mobilul crimei

„Femeilor, în 16 ani, le secase din inimi ultima picătură de dragoste de soţ şi tata. Banii pe care îi primeau de la el nu le ajungeau decât pentru lene şi dezmăţ. Ajunseseră să-l socotească ca pe o pungă, bună cât nu se goleşte de bani. Amanţii le umpleau viaţa cu toate desfrâurile. Şi când le-a trimis vestea că se înapoiază acasă, l-au simţit deodată duşman”.

Înscenare riscantă

„Agentul fiscal a completat repede înscenarea criminală. Trecând în spatele patului, a tras două gloanţe de lângă divanul fetei, apoi, aşezând femeia culcată pe stânga, i-a tras un glonţ de-a lungul omoplatului drept, făcându-i o rană superficială”.

CA SĂ SE VINDECE DE IMPOTENŢĂ, I-A CRĂPAT CAPUL CUMNATEI

S-a întâmplat în iunie 1925, la Bucureşti.

De la o vreme, tânărul Gogu Niculescu, funcţionar în serviciul administrativ la „Cercul Militar”, era tot mai abătut. Randamentul sau conjugal era într-o vizibilă scădere. Consoarta era cuprinsă tot mai des de nevricale, îi făcea reproşuri pentru te miri ce şi spărgea tot ce-i ieşea în cale. Nici vinul roşu dres cu scorţişoară, nici iahnia de ţelină bine sărată nu reuşiseră să redreseze situaţia.

În disperare de cauză, nefericitul soţ bătu într-o zi la uşa vestitei ghicitoare şi doftoroaie Mafalda, din Calea Rahovei, poate va descoperi ea pricina sleirii bărbăţiei la numai trei ani de la cununie. Madame Mafalda, după ce învârti cărţile preţ de jumătate de ceas şi de una mie lei, decretă: *„D-le Gogu, cineva din apropierea dumitale, musai o femeie, ţi-a făcut farmece! Numai eu te pot scăpa, dar...*”. Pacientul înţelese repede din ce cauză s-a poticnit madame în vorbă şi-i strecură în buzunarul capotului cea de-a doua bancnotă. Pentru aceasta, doftoroaia dădu pe loc o probă a competenţei profesionale. Luă dintr-o cutie o mână de gândaci de bucătărie şi-i aruncă pe plita încinsă. După ce-i prăji, îi pisă temeinic, iar praful rezultat îl descântă cu tainice bolboroseli. Apoi îl turnă într-o sticluţă pe care o umplu cu rachiu.

În speranţa că armonia conjugală va fi în curând salvată, Gogu Niculescu bău conţinutul sticluţei pe nerăsuflate.

În drum spre casă, în capul omului se făcu lumină! Numai parşiva de cumnată-sa i-o făcuse. Că ea se cam ocupa cu chestii din astea, şi-apoi mai e şi rea de muscă, fir-ar a dracu' de curvă, bine i-a făcut bărbatu-su, c-a lăsat-o la o lună după cununie.

Cum dădu ochii cu nevastă-sa, Gogu vru să verifice neîntârziat efectul „doctoriei". Acesta fu îndelung jelit de cucoană. Bietul Gogu încerca s-o liniştească; până seara sigur va scăpa de puterea farmecelor, „mânca-o-ar boala pe soră-ta!"

Puţin după lăsarea întunericului, din altarul conjugal răzbătu o nouă serie de ţipete, semn de netăgăduit că farmecele erau mai tari decât „antidotul". Pentru Gogu era prea mult. Cuprins de furie, puse mâna pe topor şi năvăli în odaia din fundul curţii, unde locuia „vrăjitoarea". O lovi pe cumnată de două ori în cap, lăsând-o fără suflare.

La proces, juraţii au fost de părere că prostia e o boală mai grea decât impotenţa, dar în niciun caz nu scuză omorul. „Fermecatul" a fost condamnat la 12 ani de temniţă.

CARIERA UNUI CONCUBIN DE PROFESIE A FOST STOPATĂ CU PIETRE

Femeia Ioana Munteanu, de 57 de ani, din comuna Cireşu (jud. Mehedinţi), a fost arestată şi înaintată Parchetului, pentru că l-a omorât cu o lovitură de piatră pe Gheorghe Ciuhurezu, în etate de 60 de ani. Numitul, fiind văduv de mai mult timp, ademenea femei văduve sau fete şi, cu promisiunea că le va da averea sa şi că se căsătoreşte cu ele, le aducea în casa lui, trăind cu ele în concubinaj o vreme, după care le gonea. În felul acesta a adus în casa sa, rând pe rând, la diferite intervale, 18 femei, fără să dea măcar un capăt de aţă vreuneia dintre ele.

Ultima păcălită a fost Ioana Munteanu, care a venit în casa bătrânului care-i promisese, ca de obicei, că-i lasă

toată averea, împreună cu fiul ei, Dumitru, şi cu soţia acestuia.

După un timp, bătrânul Ciuhurezu, „*sătul*” de Ioana Munteanu, a abandonat-o în favoarea… nurorii acesteia, cu care avea relaţii intime în prezenţa concubinei. Aceste fapte au dat naştere la certuri şi scandaluri care nu mai conteneau.

Într-o ultimă încăierare, Gheorghe Ciuhurezu a sărit cu o secure asupra lui Dumitru Munteanu, care voia să-şi ia nevasta din braţele moşneagului. În acest timp, Ioana Munteanu, sărind în ajutorul fiului său, l-a lovit în cap pe bătrân cu un bolovan. Ciuhurezu a căzut ca secerat, încetând imediat din viaţa.

(*Universul*, 2 august 1937)

SOŢUL ÎN AGONIE ŞI SOŢIA ÎN EXTAZ

Locuitorul Ion Gheorghe Simion, de 26 de ani, din Moreni, cu serviciul la Societatea „Unirea”, din comuna Gura Ocniţei, bănuia de multă vreme că nevastă-sa, Niculina, de 19 ani, îl înşală cu chiriaşul său, Nicolae Rotaru, de 36 de ani, cu serviciul la Societatea „Columbia”.

Spre a-i surprinde, a recurs la vechiul truc: a spus soţiei că pleacă la serviciu, unde va întârzia, fiind reţinut de treburi. N-a întârziat şi s-a întors degrabă acasă şi s-a ascuns sub patul din camera chiriaşului, înarmat cu un cuţit.

Nevasta, crezând că bărbatul ei va întârzia într-adevăr la serviciu, s-a gătit, s-a pudrat, s-a bucălat şi apoi, cu altă chiriaşă, rudă a lui Rotaru, s-au dus în camera acestuia, la o ţuică…

După câteva minute, ruda a ieşit din cameră să cumpere nişte zarzavat de la un oltean care trecea pe stradă.

Profitând de intimitate, îndrăgostiţii au sărit în pat. Fiind un pat de campanie, cu plasă de sârmă, salteaua s-a lăsat cam mult. Nu se ştie cum ţinea soţul încornorat

cuţitul sub pat, căci acesta i s-a înfipt în inima până în plăsele. Nefericitul a murit fulgerător, fără să scoată cel mai mic sunet, în timp ce necredincioasa nevastă se desfăta în braţele amantului. Într-un târziu au observat cei doi sângele care şiroia de sub pat.

De groază, tânăra femeia a început să dea semne de demenţă, iar chiriaşul Nicolae Rotaru a dispărut de la domiciliu. Legiunea de jandarmi face cercetări.

(*Universul*, 7 aprilie 1938)

UCIGAŞUL VĂDUVEI ERA ŞEFUL DE POST

Sub ochii fetiţei de 8 ani, mama ei este împuşcată cu o armă militară. Trec anii, până când coperţile dosarului cu autor necunoscut sunt şterse de praf de un tânăr căpitan. Cel care ştie să caute cu răbdare este răsplătit în cele din urmă. La capătul căutărilor, ucigaşul abia aştepta să-şi mărturisească fapta.

În cele ce urmează e vorba despre un omor, o cauză complicată, plină de întrebări de nedezlegat, enigmatică. Fusese trimis s-o rezolve un căpitan de la regiune. Acţiunea se petrecea undeva în nordul ţării. Intervenţia căpitanului se situa la o dată destul de îndepărtată de momentul comiterii omorului. Ofiţerul care se ocupase de acea cauză sosea în comuna în care fusese comis omorul pentru a relua un fir foarte subţire, ce nu ducea nicăieri.

Într-una din nopţi, imediat după război, o femeie fusese împuşcată în casă, pe întuneric, în faţa fiicei ei de 8 ani, de un bărbat apărut în încăpere pe neaşteptate. La ţipetele fetiţei, oamenii din vecinătate săriseră în ajutor. Câţiva apucaseră să vadă silueta unui bărbat înalt, cu o puşcă în mână, încercând să iasă din curte spre şosea, care siluetă însă, observându-i pe sătenii care se apropiau, se întorsese spre grădina din spatele casei victimei şi dispăruse apoi în pădure. Singura urmă de care cercetătorii se putuseră lega o constituiau două cartuşe de

armă ZB[15]. Primele cercetări la locul faptei, primele investigaţii, căutările făcute în pădurea în care „pierise” ucigaşul fuseseră zadarnice şi parcă formale, ca şi când ar fi fost întreprinse doar de dragul de a fi întreprinse.

Abandonarea cercetărilor

Căutările acelea zadarnice aveau un gust searbăd, de parcă înşişi căutătorii ar fi urmărit să fie aşa. Şi impresia aceasta putea spori, întrucât căutătorii, după un timp renunţaseră la efort, convinşi probabil că, oricât ar fi căutat, tot n-ar fi găsit mai mult. Plecaseră din sat. Se mulţumiseră cu nişte reveniri sporadice sau cu rapoartele periodice ale şefului de post. Nimic nou. Nimic, adăugat la nimic… Şi trecuseră astfel ani. Ca şi când n-ar fi fost vorba de un omor sau ca şi când cei însărcinaţi cu descoperirea autorului ar fi privit faptele acelea cu indiferenţă.

Mi se părea imposibil să poată fi lăsate lucrurile aşa vreme de ani de zile. Şi poate că tocmai acesta era rostul dosarelor pe care şeful Biroului crime mi le pusese la dispoziţie ca „prime lecţii”. Să mă facă să mă încrâncenez şi să-mi propun ca, în cariera mea de ofiţer de judiciar, să nu las niciodată o acţiune neterminată!

Am studiat mai departe dosarul, cu interes crescând. Doream să aflu cum fusese totuşi descoperit şi prins autorul în cazul dat?!

Primele cercetări, cum am spus, nu oferiseră aproape nimic. Şi trecuseră apoi ani tot atât de sterili pentru cauza respectivă, ca şi cercetările dintâi. Şi iată că ofiţerul care primise sarcina să rezolve acest dosar nimerise în mijlocul unor oameni care începuseră să uite. Crima abominabilă îi zguduise la timpul ei, dar apoi uitarea se aşternuse tot mai

---

15 ZB vz. 30 (*Zbrojovka Brno vzor 1930*, *vzor* însemând model) a fost o variantă interbelică îmbunătăţită a puştii-mitralieră ZB vz. 26 de fabricaţie cehoslovacă. ZB vz. 30 a fost fabricată sub licenţă în România de către *Uzinele Metalurgice Copşa Mică-Cugir* (abreviere: CMC Cugir).

mult peste întâmplare, oamenii străduindu-se ei înşişi să uite, pentru că asemenea amintiri nu sunt niciodată un bagaj prea plăcut.

Căpitanul sosise aşadar într-o comună liniştită, în care toată lumea îşi vedea nepăsătoare de treburi.

...Văduva fusese singură în noaptea crimei, recapitulează căpitanul. Doar cu fiica ei, în vârstă de 8 ani. Faptele se petrecuseră seara, pe la unsprezece, pe o noapte uscată, în plină vară. Cei care văzuseră silueta ucigaşului cu puşca în mână mai trăiau. Şi căpitanul îşi propune în primul rând o discuţie atentă cu fiecare. După ani. Faptul că se discuta după atâta timp era un avantaj? izbutiseră martorii oculari să se detaşeze mai mult, să se obiectiveze, să desluşească impresii estompate, în prima instanţă, de spaimă?

Apar indicii noi

Am citit cu sufletul la gură filele din dosar, în care erau consemnate aceste discuţii. Le-am comparat apoi cu primele declaraţii ale aceloraşi martori şi am constatat surprins că diferenţa era neaşteptat de mare. Oamenii uitaseră o mulţime de amănunte, dar unele nu putuseră fi uitate. Şi ceea ce era foarte interesant, la toţi, peste ani, rămăseseră imprimate în memorie aceleaşi amănunte, martorii selectând aproape în acelaşi fel, păstrând numai anumite elemente. Ca, de pildă, faptul că îmbrăcămintea ciudatei siluete o ajutase să se confunde cu noaptea. Era frapant la omul acela, îşi aduceau aminte martorii, faptul că nimic din îmbrăcămintea lui nu se distingea, nu avea o culoare aparte, adică nu era nici măcar o pată mai întunecată sau mai puţin întunecată decât restul.

Aproape că nu îndrăzneam să deduc, dar ceea ce spuneau martorii sugera pregnant că asasinul purta uniformă... Putea fi vorba, bineînţeles, şi de un costum de culoare închisă, dar un cap poliţist nu putea să nu asocieze declaraţiile martorilor cu faptul că asasinul avusese

arma… Un ZB. Şi, astfel, aria cercetărilor se îngustă brusc. Dar era bine oare să asculţi de prima impresie?

Căpitanul încă nu vădea interes pentru ipoteze. El continua să lărgească investigaţiile. Refăcuse discuţiile cu toţi martorii care o cunoscuseră pe victimă în viaţă, căutase şi alţi oameni care ştiau cum trăise văduva în perioada războiului şi, mai ales, după sfârşitul lui, ce spusese aceasta, ce gânduri, ce proiecte-şi făcea, cu ea şi cu fetiţa. Într-un cuvânt, căpitanul urmărise să scoată tot ce era posibil pentru a putea vedea victima înainte de omor.

Şi iată că, de la o cumătră dintr-un sat vecin, căpitanul obţinu un amănunt incredibil. Cumătra declarase că victima, cu cinci zile înainte de tragica întâmplare, îi spusese că era gravidă şi că nu ştia ce să se facă. Martora susţinea că văduva era foarte frământată şi că-i ceruse să n-o dea de gol, părându-i rău ulterior că-i scăpaseră vorbele din gură. Ea, martora, o asigurase de discreţia ei deplină şi – susţinea ea acum – păstrase într-adevăr taina şi nu spusese la nimeni, nici după moartea văduvei. Ce rost ar fi avut să întineze memoria bietei femei? Mai ales că avea şi fetiţa, care…

Era ceva nefiresc în povestea cumetrei. Căpitanul părea să aibă un fel de inspiraţie… diabolică, depista mereu amănunte interesante, urma o pistă ce încerca mereu să capete contur şi care parcă ducea anume undeva, spre ceva. Victima mărturisise – nota bene[16], în comuna vecină! – că era gravidă. Avusese ea un scop anume făcând acest lucru? Bizar era că, la autopsie, nu se stabilise graviditatea. Deci, toată povestea fusese o minciună. Şi minciuna respectivă fusese de natură s-o compromită. Atunci, de ce riscase?

Răspunsul nu era greu de dat: văduva voise anume să afle de starea ei cineva din comuna vecină… Am simţit că-mi tremura sufletul pe urmele căpitanului anchetator. Să fi

16 Formulă prin care se atrage atenţia asupra unui pasaj, a unei idei într-un text ori asupra corecturilor deosebite de tipar. Prescurtat: N.B.

dus pista pe care pornise el la criminal? Să fi însemnat minciuna (aruncată în comuna vecină!) că acolo era un individ care trebuia să afle şi să se gândească la urmări?

Toate răspunsurile începeau să conveargă spre o desluşire anume: trebuia aflat cine din comuna respectivă avusese relaţii intime cu victima! Abia în faza aceasta căpitanul se cufunda pe deplin în studiul trecutului. Refăcu pas cu pas, clipă de clipă, noaptea crimei. Porni apoi de la ea şi derulă filmul, până la trei luni înaintea evenimentului fatal. Şi ajunse să stabilească limpede un lucru: aproape în fiecare seară, în casa victimei era petrecere. Victima avea ţuică şi vin şi, fiind o femeie frumoasă, atrăgea bărbaţii din sat, care-şi făcuseră acolo, *neoficial*, cârciuma. (Nota bene: *neoficial!*) Mulţi o râvneau pe văduva tânără, dar ea îi ţinea-n frâu, petrecând cu toţi şi cu niciunul anume. Şi beau la ea şi mâncau, cântau şi glumeau. Se iscaseră gelozii, într-o noapte cineva-i mânjise cu păcură gardul de la şosea, fuseseră o serie de alte mici răzbunări, dar bărbaţii avuseseră grijă s-o recompenseze de fiecare dată pe gazdă. Şi petrecutul ţinuse aşa până-n seară crimei. În seara respectivă, spre surprinderea chefliilor, văduva-i izgonise. „Astă seară, nu!”

Iubitul misterios

Petrecăreţii jurau că niciunul dintre ei n-avusese alte relaţii cu victima. Căpitanul se străduise să refacă întregul lor cerc, căci cu unul dintre ei, desigur, avusese văduva şi relaţii intime. Era de presupus că minciuna ei cu graviditatea nu avusese alt rost decât să-l facă pe iubit să se simtă obligat. Probabil, iubitul avea o situaţie compromiţătoare – putea fi însurat, de pildă, putea fi considerat un om integru şi respectat ca atare, putea avea o funcţie care nu i-ar fi permis să ajungă în gura lumii… Şi iată, deci, mobilul!

Dar căpitanul încă nu se grăbea să numească „mobil” ceva, încă nu se grăbea să caute pe cineva anume, să

identifice pe X sau pe Y şi să-l pună sub supraveghere ori să-l descoasă direct. Ca prins într-un joc de reguli stricte, care-i interziceau să facă altceva, el se oprise asupra cercului de petrecăreţi şi era zi de zi cu ei, când cu unul, când cu altul, refăcând serile acelea fericite, când se învârteau în jurul văduvei ca fluturii în jurul unei lămpi. Şi iată că, între ei, apărea mereu un personaj absent acum: şeful postului de jandarmi din comuna vecină. De fapt, comuna victimei era o localitate fără post de jandarmi, arondată la postul din comuna vecină. Şi acum, când căpitanul aflase că era amestecat în vizitele la victimă şi şeful de post, se făcea dintr-odată o mulţime de conexiuni cu datele anterioare. Şeful de post avea uniformă, avea arma ZB, participase la cercetarea de la faţa locului, fiind în afara oricărei bănuieli. Era om la locul lui, cu copii mari, deci putând fi compromis în caz că ar fi avut legături cu văduva. Încet, încet, datele începuseră să conveargă spre şeful postului de jandarmi!

Interesant era însă un amănunt: la primele cercetări la faţa locului, şeful postului de jandarmi insistase să se controleze toţi localnicii care aveau arme şi, în primul rând, să fie controlate armele postului. Şi controlul armelor se făcuse, rezultatul fiind negativ; nu se trăsese cu niciuna din armele controlate! Şi încă o dată, acum, am simţit cum se consolida pista spre jandarm ca autor al omorului. Acela ştia cu ce arma se trăsese, ştia că nu se trăsese cu vreo armă de la post, ştia unde se află ascunsă arma crimei şi de aceea ceruse, atât de sigur pe el, să se verifice armele cu care s-ar fi putut trage.

Toate bune, până aici, deşi erau numai deducţii. Încă nimic palpabil, nicio probă materială, iar presupusul autor plecase din comună, la nicio lună după crimă. Îşi ceruse transferul, pe motiv că dorea să se apropie de casa părintească. Era de undeva dinspre Vâlcea.

Căpitanul îl găsise într-una din zile sus pe munte, la o cale ferată forestieră, unde fostul şef de post de angajase, după ce, la înfiinţarea miliţiei, fusese scos din rândul cadrelor Ministerului de Interne.

Eram îngrijorat acum. Îmi dădeam seama că ofiţerul anchetator n-avea niciun atu concret. Dar, din moment ce până aici dovedise că era sigur pe el şi că mergea pe drumul acesta care (spre deosebire de altele) ducea undeva, din moment ce căpitanul respectiv (pe care începusem să-l îndrăgesc) se arătase atât de priceput, aveam încredere în rezultatul acţiunii întreprinse de el… Oricum însă, nu puteam să nu fiu îngrijorat: căpitanul n-avea nimic cu care să-l determine pe bănuit să-şi recunoască fapta.

Mărturisirea

S-a dovedit totuşi ca ofiţerul respectiv îi cunoştea bine pe oameni, firea lor, starea lor după comiterea unui act criminal, dorinţele lor cele mai intime spre care trebuia doar să ştii să te strecori.

Am citit cu încordare maximă procesul-verbal de interogatoriu, deşi, desigur, acesta era doar o oglindă palidă a adevăratei discuţii pe care o avusese căpitanul cu criminalul.

În procesul-verbal nu erau decât întrebările-cheie, care jalonau drumul spre mărturisire, în datele lui mai mari. Până la urmă, omul izbucnise în plâns. De mult dorea el clipa aceea, de mult nu-şi mai suporta viaţa. Hotărârea şi fapta lui fuseseră disperate, dar apoi înţelesese că nu realizase nimic şi, uite, faptul că se angajase aici, în munţi, era urmarea neputinţei de a mai privi oamenii în ochi. Nu mai putea privi, mai ales, în ochii nevestei şi ai copiilor. Îl credea sau nu domnul căpitan, asta avea mai puţină importanţă, dar era bucuros că se sfârşise. Ba, putea spune că aşteptase aproape cu emoţie clipa aceea, o aşteptase cu un fel de sete continua. Şi cea mai bună probă că aşa era o confirma faptul că el, ca fost subofiţer de jandarmi, ştia precis ca nimeni nu avea probe să-i dovedească vinovăţia. Dar nici nu se mai gândea să profite. Dimpotrivă, avea să meargă de îndată, legat sau cum

dorea domnul căpitan, în comuna în care fusese şef de post, ca să arate unde îngropase carabina. De unde luase carabina? Era lucru ciudat, răspunsese, era straniu şi, abia acum, că i se pusese întrebarea, se gândea la ciudăţenia respectivă: pur şi simplu găsise carabina într-o buză de râpă în timpul unei patrulări obişnuite. Dar o găsise exact când era în încurcătura aceea, când văduva şoptise cumetrei că era gravidă şi că avea de gând să spună cu cine… Se găsiseră multe arme aruncate, după război, şi mulţi le culeseseră şi le ascunseseră, dar ZB-ul acela, cine ştie cum, scăpase. Dar nu cum scăpase era ciudat, ci cum de fusese găsit tocmai atunci şi tocmai de el!

UN GARDIAN ÎŞI ARESTEAZĂ PROPRIUL FIU

Colonia Nigels de lângă Oradea a fost sâmbătă noapte teatrul unei crâncene bătăi. Tinerii Mehes Petru şi Vas Iosif, amândoi de 18 ani, iubeau de multă vreme aceeaşi fată, din care cauză se urau de moarte. Întâlnindu-se sâmbătă noapte pe la ora 11: 00, harţa între ei a fost gata. În toiul luptei, Mehes Petru, scoţând un cuţit, l-a înfipt de câteva ori în pieptul adversarului, care s-a prăbuşit la pământ într-un lac de sânge. A fost anunţată salvarea, care l-a transportat pe Vas Iosif în stare gravă la Spitalul Central. Agresorul s-a dus apoi acasă, ca şi când nimic nu s-a întâmplat.

Tatăl lui Mehes Petru, fost gardian, ieşit la pensie de numai o săptămână, auzind de isprava feciorului său, l-a arestat şi chiar în noaptea agresiunii l-a condus în arestul poliţiei.

Dar din cercetările întreprinse şi din dispoziţiile martorilor reiese că Mehes Petru n-ar fi chiar atât de vinovat. Cearta a provocat-o chiar victima, iar Mehes ar fi fost doar în legitimă apărare. Bătrânul gardian însă şi-a făcut datoria, chiar dacă a fost vorba de propriul său fiu.

(*Universul*, 20 august 1938)

DUPĂ CE S-A RĂCIT DE IUBIT, S-A RĂCIT DE TOT

A fost arestat Ion Dordea, din Str. Episcop Timuş – Florească, vinovat de crimă de omucidere.

Numitul, de profesie zugrav, în etate de 34 de ani, trăia în concubinaj cu femeia Florica Sekedi, încă de acum trei ani. După vreo doi ani şi-a oprit poftele asupra fetei acesteia, în vârstă de 14 ani. După ce a necinstit-o, i-a promis că o va lua în căsătorie, dar nu s-a arătat prea grăbit. După câtva timp, fata, cunoscând un băiat de liceu, s-a răcit de zugravul Dordea. Întrebând-o într-o zi care este cauza acestei răceli, fata Ioana Sekedi i-a răspuns că „e cam prăfuit". Zugravul Dordea s-a gândit că să se răzbune, suprimând-o. Şi-a pus planul în aplicare acum o săptămână, când a omorât-o cu 10 lovituri de cuţit. Apoi a încercat şi el să-şi curme zilele, dar, de această dată, fiind mai „milos", n-a reuşit; după îngrijirile ce i s-au dat la spital a fost adus în faţa justiţiei.

(*Universul*, 20 august 1938)

DUPĂ CE A FOST UCIS, SOŢUL A FOST TRATAT CA PORCUL DE CRĂCIUN

Curtea Criminală, Secţia a II-a, a început judecarea femeii Ileana A. Gheorghe, de 40 de ani, domiciliată în comuna Rădulești, jud. Ialomiţa. În septembrie anul trecut, numita, în urma unei certe cu bărbatul său, cu care de altfel de mulţi ani nu trăia bine, i-a aplicat acestuia două lovituri cu un furcoi, rănindu-l mortal.

După aceasta ispravă, femeia şi-a suit soţul muribund în căruţă şi l-a acoperit cu paie, în intenţia să-l ducă şi să-l arunce pe câmp. Înainte de a porni însă, fiind descoperită de copila sa, care auzise horcăitul victimei, i-a spus despre ceea ce făptuise, dar a amenințat-o că, dacă va spune ceva

cuiva, o va ucide şi pe ea.

Ajunsă la câmp, a dat foc cadavrului – căci între timp, pe drum, victima murise. Apoi, criminala s-a înapoiat în sat şi a spus celor ce o întrebau ca soţul sau a plecat în Basarabia.

Cadavrul lui Alexandru Gheorghe a fost descoperit de săteni după trei zile pe câmp, parte ars, parte mâncat de câini. Criminala soţie fiind arestată, şi-a recunoscut fapta încă de la primele cercetări, arătând că nu regreta uciderea bărbatului, întrucât trăia rău cu el.

(*Universul*, 26 aprilie 1939)

AMOR (NE) REGLEMENTAR CU CASCHETA PE CAP ŞI ARMA LÂNGĂ PAT

Nopţile trecute s-a petrecut o sângeroasă dramă sentimentală în comuna Negreşti, din ţara Oaşului.

Ţăranul Vasile Sas, de 45 de ani, bănuind că soţia să îl înşală cu un soldat teterist, anume Grigore Canon, originar din Bistriţa, a spus într-o seară soţiei că pleacă la pădure. În realitate s-a pus la pândă în apropierea casei.

Pe la ora 3 din noapte, amantul intrând la femeia lui Sas, soţul înşelat l-a urmărit, surprinzându-l în flagrant delict de adulter. Încercând să-i ridice cascheta amantului de pe cap, spre a-l identifica şi apoi reclama superiorilor, acesta a luat arma rezemată de tăblia patului şi l-a împuşcat pe ţăran. Glontele i-a perforat gâtul, omorându-l pe Sas.

După facerea autopsiei cadavrului şi a cuvenitelor cercetări, criminalul a fost arestat şi înaintat Parchetului.

(*Universul*, 2 iunie 1939)

O DISPARIŢIE ŞI UN ZVON...

Era la începutul lui aprilie 1967, când Sandu Ioana,

din Săpata, judeţul Argeş, a sesizat postului de Miliţie pierderea buletinului. Şeful postului a îndrumat-o să meargă la fosta Miliţie raională Costeşti. La 12 aprilie 1967, Sandu Ioana i-a spus unei vecine să aibă grijă de animalele şi de păsările ei şi a plecat la Costeşti, de unde nu s-a mai înapoiat. Vecina a anunţat după câteva zile postul de Miliţie. La o lună, a apărut în comună zvonul că Sandu Ioana ar fi fost omorâtă de Balan Gheorghe – fostul ei concubin.

Primele verificări

Au urmat măsuri la nivelul postului de Miliţie Săpata şi al fostei Miliţii raionale Costeşti, cazul fiind raportat ierarhic. S-au făcut verificări stabilindu-se:

a) Sandu Ioana, de 48 de ani a trăit în concubinaj cu Balan Gheorghe în perioada septembrie 1965 – februarie 1966. Acesta, zis „Halda”, de 24 de ani îşi asigură existenţa pe seama părinţilor. Din cauza diferenţei de vârstă, „Halda” s-a retras la părinţi, intrând în relaţii cu alte femei. La rândul său, Sandu Ioana a trăit cu alţi bărbaţi. Ea n-a renunţat însă la Balan Gheorghe. Lansase zvonul că este gravidă şi umbla încinsă cu o pernă peste abdomen, acosta femeile cu care „Halda” întreţinea legături şi le apostrofa. Din această cauză, între foştii concubini au avut loc dese certuri.

b) După ce a plecat de acasă pentru a merge la fosta Miliţie raională Costeşti, în ziua de 12 aprilie 1967, Sandu Ioana a fost văzută plecând pe jos spre Costeşti. Apoi n-a mai fost văzută de nimeni.

c) Despre Balan Gheorghe s-a aflat că, la 12 aprilie 1967, a fost chemat la Comisariatul militar raional Costeşti, de unde s-a înapoiat cu autocamionul C.A.P. Pădureţi.

S-a mai stabilit că, în intersecţia dintre şoseaua Pădureţi şi şoseaua Costeşti, împreună cu Sandu Ioana mai erau şi alţi cetăţeni, printre care şi Balan Gheorghe, care

aşteptau să meargă la Costeşti. Unul dintre ofiţerii însărcinaţi cu cercetarea cazului s-a grăbit să-l întrebe pe Balan Gheorghe dacă a văzut-o pe Sandu Ioana. Balan Gheorghe a răspuns că nu mai are legături cu ea şi că a văzut-o aşteptând maşina spre Costeşti. Plecarea lui spre Costeşti a fost confirmată şi de alţi cetăţeni care îl cunoşteau.

După trei ani

Spre sfârşitul anului 1969, cauza a fost preluată de Serviciul Judiciar Argeş. S-a reuşit identificarea a doi martori care, în ziua de 12 aprilie 1967, l-au observat pe suspect mergând împreună cu Sandu Ioana pe şoseaua de la Pădureţi la Costeşti.

În dreptul Pădurii Ciolpani cei doi au fost ajunşi din urmă de autocamionul CAP Pădureţi şi depăşiţi. Şoferul autocamionului a mai declarat că la întoarcerea din Costeşti l-a găsit pe Balan Gheorghe la barieră şi l-a dus cu maşina până la Pădureţi. La coborâre, şoferul l-a întrebat: *„Ce ai făcut cu Ioana, ai scăpat de ea?*”, la care Balan Gheorghe s-a îngălbenit, spunând că s-au despărţit la barieră. Afirmaţia era nesinceră, deoarece Ioana nu-şi făcuse apariţia în Costeşti.

Mărturie

Balan Gheorghe a recunoscut, dar a indicat eronat locul unde a ascuns cadavrul. La început a declarat că, ajungând cu Ioana pe jos lângă pădurea Ciolpani, s-au luat la ceartă. Ea l-a ameninţat că dacă nu se va întoarce la ea îl va denunţa că a furat un viţel. Atunci el s-a enervat peste măsură şi a strangulat-o cu o sârmă găsită pe jos. După ce a omorât-o, a împins-o în apa heleşteului morţii şi a aşezat nişte bolovani pe trupul ei. Locul indicat de ucigaş se afla lângă tulpina unei sălcii şi la 80 de metri de malul eleşteului.

Explicându-i-se că minte, criminalul a fost determinat să indice locul real. Acest loc se afla în pădurea Ciolpani, în punctul denumit „La par”, unde s-au găsit, de altfel, împrăştiate oase din membrele superioare şi cele inferioare, din coloana vertebrală, precum şi tălpile din cauciuc ale tenişilor.

A stârnit curiozitate faptul că nu s-a găsit craniul victimei, însă problema a fost lămurită tot de asasin, care a declarat că, după un anumit timp de la îngroparea cadavrului, a venit să vadă dacă a fost scos de animale carnivore şi, observând craniul descoperit, l-a luat şi l-a spart cu un disc de tractor. Unele dintre ele au fost găsite în locurile indicate de criminal, constituind probe în plus la soluţionarea acestui caz foarte dificil.

BARON CU TREI AMANTE

S-a întâmplat la vreme de război. Din mare amor pentru baronul Muler, un chipeş căpitan neamţ, mama şi fiica îşi ucid cu sabia rivala: pe camerista cea frumuşică. Despre aceasta dramă, dar şi despre grozăvia petrecută la conacul boierului Nemţeanu povesteşte comisarul Tandin.

Baronul Hans Muler, un tip înalt cu talia subţire şi faţă de adolescent, era căpitan în armata germană. La 25 de ani, făcuse campania din Franţa, Norvegia şi în anul 1942, când are loc întâmplarea la care ne referim, făcea parte dintr-o mare unitate de rezervă amplasată la Iaşi. Cartiruit la o familie de filogermani înfocaţi, se bucura de atenţii cu totul speciale.

Frecvent, industriaşul Buciumeanu organiza petreceri, la care erau invitaţi ofiţeri superiori şi chiar generalul-şef al garnizoanei germane. La fel de des, omul de afaceri român pleca în Germania pentru diverse tranzacţii cu vestita societate Solagna. În lipsa lui, oficiile de gazdă la superba lui reşedinţa din cartierul Copou rămâneau în seama doamnei, o şatenă de o frumuseţe

orientală, de vreo 38 de ani, şi a fiicei sale, Ana-Luiza, studentă în anul I la Medicină.

După vreo lună de la cazarea lui Hans în somptuoasa vilă cu 14 camere, Magda, stăpâna casei, puse stăpânire şi pe inima căpitanului. Aşa cel puţin credea ea, căci la fel de incandescentă era şi dragostea fetei, Ana-Liuza, pentru neamţ.

Un adevărat cuceritor

Într-o dimineaţă, în timp ce Magda era la coafor, tânăra se pomeni în camera ei cu Hans. Totul se desfăşura în tăcere. S-au înţeles din priviri. Mai complicat a fost pentru el să-şi descalţe cizmele înalte, să-şi scoată tunica şi celelalte. Mult mai simplă se dovedi pregătirea pentru amor a tinerei studente. Fără nicio jenă, îşi lepădă cămăşuţa din mătase, vizită pentru câteva minute duşul şi se strecura în pat, aşteptându-l pe zveltul ofiţer.

Vorbea germană în mod fluent, aşa că nu a fost nevoie de mari eforturi lingvistice pentru a-l dirija pe un prea experimentatul căpitan pe făgaşul modului meridional de a face sex.

Cântărind situaţia pe toate feţele, bavarezul ajunse totuşi la concluzia că focoasa Magda, prin patul căreia trecuseră destui amanţi, avea mai multă dexteritate şi iniţiativă. Curând, Ana-Luiza realiză că şi maică-sa face amor cu Hans. Studenta descoperi că, de regulă, în timpul cât lipsea tatăl său, locul lui în patul conjugal era ocupat de Hans. Acum îşi explica fata de ce ofiţerul era palid şi avea cearcăne la ochi.

Gelozie în familie

Scânteia care declanşă incendiul fu o remarcă maliţioasă a mamei: „Fata mea, de când a poposit unitatea lui Hans în Iaşi, ai căzut la trei examene! Aud că ai o preferinţă pronunţată pentru culoarea verde a vestoanelor

şi tresele argintii ale ofiţerilor!”. „Ştii ce, mamă, să nu ne ascundem după deget! Aşa o fi, dar dumneata n-ai nici măcar decenţa să te fereşti de servitori, când eşti în frigurile amorului cu neamţul, în patul din camera de colo!”, şi-i arată dormitorul părinţilor ei. Magda se înălbi de furie. Ridurile subţiri deveniră mai pronunţate. Se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea, fără un cuvânt.

Se pare că Hans îşi pusese în gând să nu-i scape nicio fiică a Evei din vila de pe dealul Copoului. Într-o zi, Magda şi Ana-Luiza, care se complăceau într-un armistiţiu mut, dar nu-şi uitau rănile pricinuite, trecând prin holul principal, au auzit un ţipăt uşor de satisfacţie maximă, ce venea dinspre camera unde Lenuţa, fata în casă, făcea curăţenie. Amândouă au năvălit acolo cu chipurile crispate. L-au văzut pe Hans în uniformă, aplecat asupra tinerei slujnice. Fustiţa ei, excesiv de scurtă, facilitase amorul pe fugă.

Când le observă pe cele două femei, Hans părăsi „linia frontului” în grabă, lăsând-o prada „inamicului” pe neajutorată Lenuţa, care n-apucase nici măcar să-şi tragă chiloţii. Mama şi fiica, solidare, tăbărâră pe rivală. Curând, pumnii delicaţi ai agresoarelor deveniră la fel de vineţi ca obrajii subretei. Lipsa de antrenament! În final, furioasă la culme, Magda lua sabia căpitanului, ce se afla într-un colţ, şi cu toată forţa o împlântă, pe la spate, în cea care jinduise la nobilul ei amant, ce-l împărţise cu fiica sa.

Epilog

Când industriaşul se întoarse de la München, îşi găsi soţia şi fata în arestul poliţiei. În scurt timp se judecă procesul. Magda a fost condamnată la 10 ani închisoare, iar Ana-Luiza la 7. Îndureratul căpitan muri în acelaşi an, la 15 noiembrie, în bătălia pentru Stalingrad.

CONACUL ÎNSÂNGERAT

Anul 1936.

Dan Nemţeanu era un om bogat, în adevăratul înţeles al cuvântului. Avea moşii în judeţele Iaşi, Roman, Vaslui, iar în ultimii ani cumpărase numeroase terenuri şi pe plaiurile mănoase ale Bărăganului. În Bucureşti era puternic ancorat în lumea financiară şi pe cale de a achiziţiona câteva fabrici în industria textilă. Pe cât era Nemţeanu de bogat, pe atât era de *„mână spartă*”. Sume fabuloase se topeau pentru întreţinerea numeroaselor sale amante, pe care le avea aproape în toate oraşele unde îl purtau diversele sale afaceri.

În timpul unei partide de pocher la casa unui bogătaş, un prieten al lui Dan remarcă maliţios: „De regulă, oamenii cu mulţi bani au o amantă, două, pe care le finanţează mai gras. Danuţ al nostru le oferă însă apartamente, maşini, coliere scumpe, mantouri, ca şi cum le-ar cumpăra câte o pereche de mănuşi. Asta-l va duce, mai devreme sau mai târziu, la faliment. E însă ceva care-l poate lăsa chiar şi fără viaţă!”. Partenerii ciuliră urechile, se făcu tăcere. Aşteptau cu toţii o explicaţie, care însă nu mai venea. „Fii mai limpede, nu ne mai fierbe”. „Că mâine să ştie tot oraşul, nu? Îmi daţi cuvântul că vă veţi ţine gura?” „Ne tratezi ca pe nişte puşti”, se bosumflă unul dintre parteneri, vorbind parcă şi în numele celorlalţi. „Necazurile vor veni de la una din moşiile recent cumpărate. Mai mult nu vă spun nimic”. „Ne-ai lămurit buştean”, fu replica înciudată a curiosului.

Profeţia lansată la masa de pocher fu curând uitată şi plasată ca vorbă de clacă. O secvenţă neobişnuită avu loc însă luna următoare. Şoferul lui Nemţeanu a fost pus pe liber de stăpân. Ciudat, el, atât de tolerant, de omenos cu subalternii.

Tot la o partidă de pocher se află şi motivul şi tot de la amicul bine informat. Se spunea că, la un şpriţ, cel care conducea Buic-ul bogătaşului dăduse să se înţeleagă că

multe din nevestele arendaşilor se au bine cu boierul. „Deci, tu mă spionezi şi mă şi discuţi, Sile! îl luă la rost patronul. Pentru asta nu te-ar ierta niciun stăpân”.

Şoferul, care primi la plecare salariul pe un an, ca un nou gest de generozitate al stăpânului, confirmă o dată în plus lipsa sa de caracter. Îl aşteptă pe Bogdan, arendaşul „încornorat”, pe care-l ştia că venea joia la Bucureşti, suflându-i la ureche: „Vedeţi că astă-seară boierul se duce la moşie. Frumoasa dumneavoastră soţie e demult combinată cu domnul Dan”.

Arendaşul, mai în vârstă decât soţia cu 20 de ani, se făcu stacojiu. S-a întors acasă de la oraş mai devreme şi, fără a fi observat, s-a furişat în interiorul clădirii conacului. Aşteptă cu răbdare sosirea boierului. Văzu bucuria femeii la venirea lui, cum au servit opulenta cină, mângâierile femeii pentru încălzirea lui Nemţeanu, om trecut de 60 de ani, de care el nu se bucurase niciodată. În momentul suprem de voluptate, când trupurile celor doi se uniră, porni detunătura. Femeia muri pe loc. Dar Bogdan mai trebui să încarce arma încă o dată, căci Dan încă răsufla. Apoi, duse ţeava puştii de vânătoare la gură şi apăsă pe trăgaci.

La sosirea şefului de post, dormitorul era o baltă de sânge. Feţele celor doi bărbaţi şi a femeii erau total desfigurate, de nerecunoscut.

Jucătorii de pocher se lămuriră, în sfârşit, cum poate „ucide” o moşie.

MOTANU A FOST CASTRAT CU FOARFECELE

O dramă conjugală, care iese din comun şi care a făcut o deosebită impresie în Caracal, s-a petrecut acum câteva zile. Eroii acestei drame sunt cunoscuţi în oraş. Iată faptele.

De mai mult timp, dl. Aristide Dobrescu, un tânăr proprietar din localitate, îşi bănuia soţia cu avocatul Marin Motanu. Spre a-şi verifica bănuielile, dl. Dobrescu a

pretextat că pleacă la moşie cu automobilul. După câteva ore, s-a înapoiat acasă şi a surprins-o pe soţia sa în flagrant delict de adulter cu numitul avocat. Văzându-şi căsnicia distrusă, soţul înşelat l-a lovit pe amantul soţiei sale cu tocul revolverului în cap. Apoi, cu ajutorul unor servitori, i-a tăiat organele genitale cu foarfecele. Dezbrăcat şi plin de sânge, avocatul Motanu a luat-o la fugă ţipând pe stradă până a ajuns la spital. Soţul înşelat s-a prezentat apoi la poliţie punându-se la dispoziţia Parchetului.

Victima acestei drame, avocatul Motanu, se află în stare gravă la spital, unde i s-a făcut o intervenţie chirurgicală. În urma faptului că a umblat gol pe stradă, în acest timp de iarnă, numitul a răcit grav şi se crede că va face o dublă pneumonie.

Drama a produs o deosebită senzaţie.

(*Universul*, 11 decembrie 1939)

PROCESUL AVOCATULUI ERNEST ILIUŢ

Împărtăşind întru totul convingerea cronicarului Ioan Neculce cum că „*nu exista zăbavă mai dulce decât cetitul*” mă cufund adesea într-o asemenea îndeletnicire aducătoare nu numai de desfătare, dar şi de îndemn la meditaţie. Aflat la Biblioteca Academiei, într-una din zilele acestei atât de timpurii şi aprige ierni, într-un număr al colecţiei ziarului *Universul*, din 20 martie 1941, mi-a reţinut atenţia o întâmplare.

Este vorba despre judecarea la Curtea criminală, Sector 1, a procesului tânărului avocat Ernest Iliuţ sub acuzaţia de a fi încercat s-o omoare cu o lovitură de cuţit pe Eugenia Cosmiţa, fosta soţie a cunoscutului scriitor Cezar Petrescu, pe care o iubea, fără ca distinsa doamnă să-i răsplătească dragostea.

Tânăr, corect, liniştit, acesta mărturiseşte la interogatoriu că a cunoscut-o pe cea care i-a înflăcărat

inima, în vara anului 1935, la Mangalia. În anul următor s-au întâlnit în aceeaşi staţiune. Cu toate că îşi dădea seama că nu este iubit, a vizitat-o apoi şi la Bucureşti.

Cum în casa acesteia îl găsea frecvent pe domnul Dimitrievici şi-a închipuit că între acesta şi femeia iubită exista ceva. Parcă pentru a-i întări convingerea, într-o zi, doamna Cosmiţa i-a adus la cunoştinţa dorinţa aceluia de a nu-l mai vedea pe acolo.

Disperat din cauza situaţiei fără ieşire, Iliuţ a încercat în trei rânduri să se sinucidă, odată cu revolverul şi de două ori cu otravă.

În ziua de 25 octombrie 1940, s-a dus acasă la aceasta, având asupra sa pumnalul, cu intenţia de a-şi pune capăt vieţii în faţa ei. Întrucât ea nici n-a vrut să stea de vorbă cu el, ci i-a întors spatele, înfuriat i-a implântat arma între omoplaţi, după care s-a dus şi s-a predat la poliţie.

Martorii: inginer Valeriu Vinţoiu, fost coleg de şcoală cu acuzatul, colonel Ion Apostolescu, Corneliu Zenda şi inginerul Emil Dimitrievici, care locuia la doamna Cosmiţa, au avut cuvinte de apreciere la adresa caracterului, a comportării sale, în general. Dimitrievici a mărturisit că ştia despre dragostea ce o avea avocatul pentru victimă, dar afirmase că nu l-a crezut în stare de actul necugetat.

Ca să vezi unde poate duce dragostea neîmpărtăşită…

PENTRU A-ŞI DOVEDI BĂRBĂŢIA, UN SOŢ ÎNCORNORAT FACE TREI VICTIME

Tânărul Vasile Alexandru, care lipsea de mai multă vreme din Capitală, fiind concentrat, înapoindu-se ieri noapte acasă, în Str. Arhitect Mândrea nr. 6, şi-a găsit soţia petrecând în tovărăşia tânărului Stănescu Mircea, cât şi pe sora soţiei sale, d-şoara Achimescu, funcţionară, în tovărăşia funcţionarului Gh. Theodorescu, din serviciul C.F.R… Furios peste măsură de ceea ce vedea, a început să

facă scandal, agitându-şi şi pistolul cu care era înarmat.

— Împuşcă-ne dacă ai curaj, i-a spus sfidător soţia.

Fără să mai stea pe gânduri, soţul ultragiat s-a executat şi a tras mai multe focuri asupra celor ce se aflau în dormitorul lui la acea oră.

Soţia, reuşind să fugă din casă, a putut scăpa cu viaţa. În schimb, domnişoara Achimescu – adică cumnata sa – cât şi ceilalţi doi tineri, fiind loviţi din plin de gloanţe, au fost răniţi atât de grav încât, după o scurtă agonie, au încetat din viaţa.

După săvârşirea acestei sângeroase isprăvi, criminalul s-a prezentat singur la circumscripţia 16 poliţienească, unde s-a predat, povestind cele întâmplate la domiciliul său.

(*Universul*, 20 mai 1942)

CADAVRUL DE SUB NUC

M-am dus la Vâlcea, unde i-am cunoscut pe căpitanii Gheorghe Manila şi Mircea Raduica. Aceştia mi-au pus la dispoziţie dosarul pentru care venisem.

În ziua de 29 iunie 1960, în jurul orei 19: 00, într-un câmp situat cam la un kilometru de staţia C.F.R. Călimăneşti şi de satul Jiblea Nouă, fusese găsit sub de nuc cadavrul unei femei, Dumitra G. Moartea femeii fusese violentă, ca urmare a unor fracturi, cu înfundarea parţială a osului frontal, a arcadelor orbitale, precum şi a lamei osului etnoidal, completată cu „fracturile închise ale coastelor 3, 4, 5, 7 şi 8 din partea dreaptă şi 3, 4 şi 5 din partea stângă”.

În raport se mai arăta că fracturile osului frontal au putut fi produse prin aplicarea unor lovituri cu un corp dur, ce ar fi putut avea o formă oarecum pătrată. Femeia era legată peste mijloc cu o frânghie. Pe locul unde s-a aflat cadavrul, precum şi în jurul său, nu s-au identificat pete sau urme de sânge.

Dumitra era bolnavă psihic, cu un intelect redus şi vagabonda prin diferite localităţi, ocupându-se cu furturi mărunte. Ea locuia în satul Jiblea Nouă la fratele ei, Gheorghe. Când nu vagabonda, era trimisă cu vacile la păscut de dimineaţă până seara.

S-a mai stabilit că datorită comportării sale dezordonate avea dese discuţii cu soţia fratelui ei, pe nume Ana. Aceasta, de supărare, o mai lovea.

O suspectă...

De la început, organele de anchetă au tras concluzia că în speţă este vorba de omor. Principala suspectă a devenit Ana, cumnata victimei.

De la domiciliul Anei a fost ridicată o bară care, prin forma muchiei (pătrată), putea produce fracturile osului frontal al capului. Ana a fost arestată, dar ea a negat omorul. A recunoscut că o bătuse de câteva ori, când era supărată pe Dumitra că lipsea de acasă şi veneau oamenii să-i ceară contravaloarea bunurilor furate de aceasta.

Ana a fost pusă în libertate.

Expertize contradictorii

Lucrurile fiind neclare, se cere exhumarea cadavrului, trăgându-se concluzia că leziunile au fost produse printr-o lovire exercitată de un corp masiv, dar cu o suprafaţă brăzdată, aplicată de sus în jos. Aşadar, contradicţii mari.

Contraexpertiza înlătura „forma oarecum pătrată” a corpului dur. Din verificările ulterioare rezulta că victima, cu trei zile înainte de 29 iunie 1960, fusese cu vitele pe izlazul comunei Dealul Mare, unde, căzuse în „Râpa Neagră”. Marioara lui Rădoi (Dumitra) fusese văzută în pârâul râpei, făcută ghemotoc, de mai mulţi copii.

Aceştia au chemat două femei şi împreună au coborât la Dumitra. Aceasta era în comă şi avea o rană la frunte. De asemenea, regiunea toracică era plină de vânătăi.

Cele două femei au scos-o din râpă şi au dus-o până la un izvor din apropiere, unde au spălat-o şi au bandajat-o. Marioara lui Rădoi a fost întinsă pe iarbă, fiind supravegheată de cele două binevoitoare până când şi-a revenit, apoi a zăcut în fânarul casei două zile.

Probare

Pentru mine era limpede, acum, ca aceasta căzătură condusese la moartea Dumitrei. După ce zăcuse un timp în fânar, ea s-a dus singură unde a fost găsită, sub un nuc, dându-şi sfârşitul.

În cauză lucraseră mulţi procurori, care se încăpăţânaseră să claseze dosarul, unii dintre ei mai crezând în ipoteza omorului. Şi asta pentru că în contraexpertiza medico-legală făcută de medicul Rouă de Deal, care între timp decedase, acesta descrisese direcţia loviturii de la cap „de sus în jos”.

Atât medicul legist cât şi procurorii n-au putut intui că, în realitate, datele erau inversate: victima nu a fost lovită, ci ea a căzut într-o asemenea poziţie…

Am fotografiat „Râpa Neagră” în locul cu pietre zgrunţuroase unde căzuse Dumitra, am redactat referatul de clasare a dosarului (moarte accidentală) pe baza acestor argumente şi m-am deplasat la Bucureşti, la Institutul medico-legal, unde i-am adus la cunoştinţa speţa şefului acestei instituţii, profesorul doctor Moise Terbanca. Maestrul m-a aprobat întru totul şi mi-a dat un aviz medico-legal favorabil, rămânând prieteni.

SERVITORUL – UNEALTA AMANTULUI UCIGAŞ

În dimineaţa zilei de 21 noiembrie 1947, Postul de Jandarmi din Costelu a fost sesizat de către Fărcaş Ioan că, din gunoiul din spatele casei, câinii au scos la suprafaţa un cadavru ce pare a fi al copilului Iancu Constantin. Cu aceeaşi ocazie, reclamantul a relatat ca din 17 noiembrie a

găzduit nişte comercianţi ambulanţi de petrol şi păcură, şi anume pe: Iancu C. Dumitru, zis „Dumitru Gheorghe”, de 41 ani, soţia acestuia, Dumitru Gheorghe Maria, de 39 ani, cei trei copii ai lor şi un servitor, Ioan Avram, de 19 ani, veniţi în Banat tocmai din oraşul Mizil.

În noaptea de 18 noiembrie Iancu Dumitru, fiul său de 12 ani, Iancu Constantin, şi servitorul Ioan Avram s-au culcat în grajdul cailor. Dimineaţa tatăl şi fiul nu au mai fost găsiţi, servitorul arătând că acestora nu le-a plăcut în grajd şi au plecat să doarmă „probabil la alte cunoştinţe sau drăguţe”, luând din căruţă 4 litri de petrol să achite „cantonamentul”.

Jandarmii s-au deplasat la faţa locului, constatând că în bălegarul din spatele casei se găseau picioarele, craniul şi o parte din oasele unui cadavru de copil de circa 12 ani şi câteva haine sfâşiate de câini. În grajd se afla o curea, iar lângă gunoi, doi nasturi verzi din os, ce aparţineau lui Iancu Dumitru.

După primele verificări, s-a confirmat suspiciunea că servitorul ar fi implicat în acest dublu asasinat, căci devenise limpede că cei doi au fost omorâţi. Mai mult, după ce un vecin l-a văzut pe Ioan Avram că acoperă ceva în bălegar, acesta, Maria şi cei doi copii au plecat de la Fărcaş şi s-au mutat la Ioan Munteanu, din aceeaşi comună, unde au fost găsiţi şi reţinuţi în vederea cercetărilor.

Cu toată atitudinea lor impertinentă, s-au încurcat în hăţişul de minciuni, sfârşind prin recunoaşterea oribilului asasinat. La indicaţiile date de servitor, s-a găsit şi cadavrul lui Iancu Dumitru, cu capul complet zdrobit, cu faţa desfigurată, dezbrăcat, aflat în apropierea rămăşiţelor copilului, care a fost scos şi mâncat de câini.

Urma să se stabilească mobilul acestei crime odioase – „crimă de dublu omor” – conform Codului Penal în vigoare la vremea aceea.

Răzbunările

Din declaraţia lui Ioan Avram rezulta că victima se purta cu el brutal, bătându-l şi schingiuindu-l, fapt pentru care în mintea şi în sufletul său i s-a înfiripat o cruntă sete de răzbunare. De asemenea, şi soţia era maltratată de Iancu Dumitru, care, probabil, aflase că Maria „întreţinea relaţii de amor” cu ortacul lor, Gheorghe Costică, zis „Preda”, de 33 ani, din satul Balta Plopului, judeţul Buzău, care venise şi el în comuna Costelu să vândă petrol şi păcură. Acesta ştiind de ura servitorului faţă de stăpân, l-a îndemnat să-l ajute la omor, promiţându-i că va primi ca recompensă căruţa şi caii, iar el o va lua de nevastă pe văduva victimei „şi vom fi cu toţii oameni gospodari”. Dar iată cum s-au derulat faptele…

În seara zilei de 18 noiembrie, Gheorghe Costică a vizitat familia Iancu. „Ne-am petrecut cu armonica până la ora 22, că Gheorghe a adus nişte vin. El mi-a făcut semn să ieşim afară, unde ne-am înţeles că în seara asta să-l omorâm” – avea să declare în anchetă Ioan Avram. Mai târziu, servitorul, stăpânul şi unul dintre copiii acestuia, Constantin, s-au dus să se culce în grajd.

După vreun ceas, când viitoarele victime dormeau deja, servitorul a luat un topor şi l-a aşteptat la poartă pe Gheorghe Costică. Acesta, conform înţelegerii şi planului dinainte stabilit, venise şi el înarmat cu un topor. Amândoi au intrat în grajd pe uşa din spate, lăsată intenţionat descuiată de Ioan Avram, unde pusese un felinar aprins pentru a-i vedea mai bine pe cei care dormeau.

Ca o bestie dezlănţuită, Gheorghe Costică i-a aplicat în cap lui Iancu Dumitru trei lovituri de topor, prima cu tăişul şi două cu muchia. În agonie, victima a ţipat şi s-a văitat, trezind şi copilul. „Ce este, tata?” – întrebă el. Speriaţi de aceasta întorsătură neprevăzută şi pentru a nu exista martori, Ioan Avram l-a omorât pe băiat cu două lovituri de topor în cap. Apoi, ucigaşii au îngropat cadavrele în bălegar, mai adânc pe cel bătrân, pe urmă

copilul.

La scurt timp, la semnalul dat de amant, care a tuşit într-un anume fel, a ieşit din casă soţia şi mama victimelor mulţumită că „treaba a fost aranjată”. Nici măcar moartea fiului ei nu a afectat-o prea mult, întrebând doar: „Nu se putea altfel?”

Totuşi, în timp ce aduna hainele soţului, căci acesta dormise dezbrăcat, a aruncat câteva vorbe de mustrare la adresa servitorului, care nici pe departe nu erau cuvintele unei mame îndurerate. Era preocupată de cu totul altceva: „Baga de seamă, cuţitu să fie la gâtu’ tău, tot să nu spui ce am făcut, că eu nu spun nimic şi atunci totul va fi bine pentru noi toţi. M-ai înţeles?”

Ioan Avram a curăţat sângele din grajd, împrăştiat în urma masacrului, iar pătura îmbibată cu sângele, părul şi creierii lui Iancu Dumitru a ascuns-o într-un stog de coceni.

În seara următoare, la 19 noiembrie, Gheorghe Costică, amantul soţiei victimei, s-a mutat şi el la Fărcaş Ioan, unde, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, au petrecut împreună noaptea, într-un chef, stropit din belşug cu băuturi alcoolice.

Cadavrele lăsate în urmă nu le-au umbrit amanţilor, câtuşi de puţin, momentele de dragoste fierbinte, descătuşaţi de acel contract de căsătorie, care îi împiedica să-şi „legalizeze” relaţia.

A doua zi, Gheorghe Costică a plecat cu căruţa spre Timişoara, iar Maria, servitorul şi cei doi copii s-au mutat la Ioan Munteanu, urmând să plece şi ei după amantul-ucigaş. Nu au mai reuşit să părăsească localitatea, întrucât, precum spuneam, la aceasta gazdă au fost reţinuţi de jandarmi.

Desigur, şi cel ce voia să dispară, Gheorghe Costică, a fost depistat pe drumul ce duce spre Timişoara.

Cei doi bărbaţi criminali au fost condamnaţi la moarte, iar femeia complice la douăzeci de ani temniţa grea.

DECLARAŢIE DE AMOR FĂCUTĂ CU CREIONUL CHIMIC PE COAPSA CADAVRULUI

Autorităţile au reuşit să-l aresteze pe şoferul Florea Crăiescu, în vârstă de 27 de ani, autorul crimei din Capitală, Str. Petru Maior nr. 14.

În noaptea de 15 iunie, el a omorât-o prin strangulare pe concubina sa, Anastasia Griva, de 25 ani, funcţionară în serviciul morii „România Mare", din Şos. Basarab. După săvârşirea acestui asasinat, care se datorează geloziei, criminalul a scris cu creionul chimic pe coapsa piciorului drept al cadavrului următoarele: „***Tăsico, te-am iubit prea mult ca să te pot uita! Puiu!***". Florea Crăiescu a fost descoperit acum două zile în podul casei locuitorului Cristea Petrache din Şos. Pantelimon nr. 246. Asupra lui s-au găsit o litră de ghiudem şi un litru de ţuică, cu care intenţiona să facă „pomenirea moartei".

Interogat la Prefectura Poliţiei, el a declarat că şi-a ucis iubita din gelozie, întrucât aceasta, motivând că nu-i ajunge leafa, mai avea doi prieteni… Criminalul susţine că, după ce a dormit noaptea cu Anastasia, în zorii zilei a avut din nou o discuţie violentă cu ea. Înfuriat că nu avea de gând să renunţe la ceilalţi doi, Crăiescu a tăbărât asupra iubitei, gâtuind-o cu mâinile. În momentul când s-a apucat s-o gâtuie, victima i-a făcut un semn rugător cu mâna dreaptă să n-o omoare.

Drept răspuns, el s-a îndârjit şi mai mult, drept care i-a aplicat o puternică lovitură cu pumnul în frunte spre a o ameţi. La vederea sângelui ce-o podidise pe nas, a continuat s-o sugrume cu şi mai multă furie. Apoi a înţepat-o cu un briceag în partea dreaptă a pieptului spre a vedea dacă a murit. Constatând că tot mai mişca, a strangulat-o cu propriul ei cordon de la halat, înfundându-i în acelaşi timp gura cu un tampon: „Ca să nu poată ţipa, dacă, Doamne fereşte, s-ar trezi!" – a declarat criminalul.

(Universul, 18 iunie 1941)

LA CÂTEVA MINUTE DUPĂ CE I-A LUAT GÂTUL, I-A FĂCUT NEVESTEI POMANĂ

La o distanţă de vreo 40 km de Brăila se afla comuna Movila Miresei, declarată staţiune balneară din cauza băilor de apă sărată care le poseda comună, locuită numai de oameni gospodari.

Printre ei se numără şi Mihai Z. Radu, care se căsătorise de câţiva ani cu o consăteancă, anume Ioana, şi în tovărăşia căreia îşi înjghebase o frumoasă gospodărie. De la un timp însă, Mihai Z. Radu credea că este înşelat şi veşnic se iscau între ei certuri.

În ziua de 8 august, venind de la muncă şi negăsindu-şi nevasta acasă, omul s-a enervat într-un chip atât de îngrozitor, încât la apariţia ei pe poartă n-a mai aşteptat justificarea întârzierii, ci, ducându-se în bucătărie, a luat cuţitul cel mare şi, venind în camera unde se afla soţia lui, i-a retezat capul dintr-o lovitură. Imediat după comiterea crimei, Mihai Z. Radu a plecat întins în sat, la crâşmă, unde şi-a cinstit „mai mulţi prieteni”. Aceştia, curioşi de atâta dărnicie, îl întrebau dacă i-a reuşit vreo afacere. „Păi, şi încă cum”, răspundea enigmatic asasinul.

Într-un târziu, pătruns de remuşcări şi îngândurat pentru ceea ce-l aştepta în urma abominabilei sale fapte, s-a gândit că este mult mai bine să sfârşească şi cu el. Astfel, ştiind că pe seară urma ca prin dreptul comunei să treacă trenul accelerat, s-a dus într-o goană spre linia ferată şi, zărind maşina de fier, s-a aruncat înaintea ei. Din cauza vitezei trenului, mecanicul n-a mai avut timp să micşoreze iuţeala, astfel încât Mihai Z. Radu a fost prefăcut într-o masă informă de carne.

(*Universul*, 12 august 1942)

DISPERAŢII AMORULUI

Dl. Jude instructor a dat ordonanţa definitivă de trimitere în judecata Curţii criminale din Bucureşti a lăcătuşului Nicolae Ion, pentru omucidere cu voinţă. Acuzatul este autorul isprăvii sângeroase, săvârşită deunăzi în blocul „Brezoianu nr. 4”, asupra servitoarei Florica Dumitru.

Cei doi erau temeinic legaţi şi păcatul concubinajului lor urma să fie pe curând spălat prin sfânta taină a cununiei. Bietul om se spetea, de aceea, în muncă spornică, spre a-şi aduna economii îndestulătoare pentru căminul înflorit cu nădejdii de viitor.

Florica, de curând strămutată însă din mediul ei rural, calm şi însorit, în forfota frământătoare de viaţa a Capitalei, s-a lăsat prinsă de vârtejul dezmăţului şi al promiscuităţii, a prins silă de perspectivele vieţii de munca aspră şi de căsnicie modestă şi şi-a trimis logodnicul la perpetuă plimbare, adică l-a izgonit.

De aceea, Nicolae Ion, în ziua fatală, când s-a văzut rupt din vadul visurilor lui, şi-a înjunghiat iubita în inimă. Au dispărut astfel, dintr-odată, doi oameni: logodnica răpusă pentru uşurinţa ei şi ucigaşul, scos în lanţuri din rândul lumii.

(*Universul*, 21 iunie 1943)

AMANŢII TRAGICI

Teribile poveşti de budoar ale anilor dintre războaie, tălmăcite de comisarul Tandin. La Bucureşti, în toiul unei orgii cu trei dame şi trei valeţi, o duduie e ucisă cu sălbăticie.

1935.

Cele trei prietene de nedespărţit Olga, Ana-Maria şi

Lăcrămioara puteau fi rar văzute altfel decât împreună. Toate cu o stare materială foarte bună, erau în plus şi extrem de frumoase, deşi trecute de 35 de ani. Îmbrăcate elegant, fardate cu dichis, nu părea niciuna mai mare de 30 de ani.

Cum soţii, oameni de afaceri, erau mereu în străinătate, doamnele organizau serate cu perechi care ştiau cu adevărat să se distreze. Bineînţeles că fiecare dintre ele avea câte un amant.

Deseori se întâlneau toţi şase, pe rând, la câte una dintre ele. Totul a fost OK până când doamnei Lăcrămioara a început să-i placă de domnul George, care era amantul Olgăi.

Amor în şase

Vizitând-o pe prietena ei Lăcrămioara fără s-o anunţe, era 10 dimineaţa, Olga l-a găsit pe George în buclucarul doamnei. Poziţia celor doi pe sofa, excepţionala bună-dispoziţie, coniacul fin pe care-l sorbeau duceau la concluzia certă că perechea se simte bine.

Olga n-a spus nimic, doar i-a cerut gazdei revista de modă pentru care venise, a mulţumit şi a plecat, nu înainte de a le dori celor doi petrecere frumoasă în continuare.

Lăcrămioara s-a supărat foc pe… cameristă. „De ce nu m-ai anunţat, domnişoară?” „Ştiam că sunteţi prietene, doamnă”. Domnul George a asigurat-o pe amantă că „n-a fost nimic”, d-na Olga l-a iertat (nu şi crezut), după care lucrurile au intrat în normal.

La prima sindrofie de la d-na Ana-Maria, protagonişti fiind cei şase, au amestecat băuturile devenind toţi *grogy*. Lui Dan, amantul Lăcrămioarei, i-a venit, se pare, ideea unui sexy-grup. Ana-Maria şi Lăcrămioara, practic nici n-au realizat că bărbaţii le dezbracă. Dan, amantul Lăcrămioarei, o ochise pe Ana-Maria, iar prietenul acesteia, Clement, jos pe covor, o pregătea pe Lăcrămioara.

Când Olga a intrat în cameră, venind de la baie, grupul era în plină activitate. Se uită după George, amantul ei. Nici după un minut, în încăpere a intrat George. „Tu eşti de acord cu chestia asta?”, l-a luat scurt Olga. „Eu… eu… n-am ştiut nimic”. „Ba nu, tu eşti inspiratorul, ştiu eu”.

Olga era şi ea beată. A tăbărât pe amant.

Bărbaţii au fugit, femeile au plătit

Curând, faţa acestuia era roşie de zgârieturile care-i lăsau urme adânci pe faţă. Celelalte două participante descurajate, în picioare, în pielea goală, o luară la rost pe Olga. „Ce fă, faci pe sfânta? Parcă noi nu ştim că te-ai culcat cu fiecare dintre ei?” „Eu? Voi sunteţi curve şi o dovediţi acuma”.

Înfuriate că Olga le-a stricat frumuseţea de „joc”, zăpăcite de băutură, cele două muieri, ofensate, s-au repezit cu pumnii, cu unghiile la Olga, care, trântită pe covor, ţipa după ajutor. Cine să i-l dea într-o casă din care cameristei şi şoferului li se dăduseră liber?

Bărbaţii, de frica complicaţiilor, au şters puţină. Cele două femei s-au trezit până la urma singure în faţa cadavrului Olgăi. Abia spre seară, Lăcrămioara – gazda – a înştiinţat secţia de poliţie că are în casă o femeie moartă. „În ce circumstanţe a murit?” „Veţi constata la faţa locului”, i-a lămurit ea pe poliţişti.

Cele două femei au fost condamnate la câte zece ani închisoare, după un proces care a produs mare vâlvă în Bucureşti.

FURIA MICUŢEI LESBIENE

Gelozia micuţei lesbiene

La internatul liceului de fete din Cluj lucrau, prin anii

’40, două studente. Nevoite, din lipsa mijloacelor materiale, să ocupe funcţia de pedagog, tinerele erau bucuroase că, în afară de modica suma de bani ce o primeau ca leafă, aveau asigurate, gratuit, masă şi casă.

Curând, studentele se îndrăgostiră. Nu de vreun tânăr profesor, ci de două eleve. La rândul lor, adolescentele Iulia şi Ana erau iubite de alte două eleve, din ultima clasă de liceu. Tensiunea între studente şi rivalele iubitelor lor creştea pe zi ce trece. Abandonatele puseseră la cale o anonimă contra pedagogelor.

„Domnişoarele Loreta şi Ortansa nu fac nimic, puţinul timp în care, chipurile, supraveghează studiul nostru, şi-l consumă la cafele, fumat, şuete. Ba mai mult, întreţin intrigile între elevele de la internat. Noaptea, aici fac amor cu două colege de-ale noastre, pe care ele le-au corupt la lesbianism”.

O asemenea anonimă, firesc, a pus pe jar conducerea liceului. Nu se confirmă nimic. Ba, dimpotrivă, rezulta că tinerele îşi fac conştiincios datoria. Cum era de aşteptat, acuzaţia cea mai gravă nu se adeveri.

Şi-a lichidat rivalele cu puşca de vânătoare

Amorul se consuma, în continuare, sâmbăta şi duminica, la locuinţa unei mătuşi a Loretei, care locuia singură în oraş.

Iubita Ortansei, Iulia, asistase fără să vrea, aşteptându-şi perechea care întârziase la facultate, la o secvenţă de amor inedită pentru ea, între Loreta şi Ana. Scena o tulburase profund. Începu să-i facă „curte” Loretei. Până la urmă, îi propuse direct: „Te iubesc, vreau să mă iniţiezi în toate tainele amorului între fete. Am auzit că ai şi nişte «instrumente»”.

Loreta rămase uşor surprinsă. Se înroşi şi îi răspunse printr-un surâs care promitea. Îi plăcuse nu numai francheţea fetei, dar şi corpul timpuriu maturizat al acesteia. În privinţa Ortansei, nu-şi făcea probleme. Ştia că

mai are câteva iubite printre interne. Se întâlnea cu ele noaptea, în camera ei de la internat. O avertizase că e riscant, dar Ortansa negase totul. Acum aflase şi Ortansa de legătura Loretei cu „iubita” ei. Chiar îi spusese: „Ştiu că trăieşti şi cu Iulia, dar nu-mi pasă. Fete amatoare sunt destule”. Cel mai mult suferise însă Ana. O ura de moarte pe iubita ei, studentă, dar şi pe Iulia, care nu se mulţumise cu o singură prietenă.

Când se auzi în oraş că o elevă a folosit puşca de vânătoare a lui taică-său pentru a comite o dublă crimă, multora nu le-a venit a crede. Ana, complexată de faptul că nu era prea arătoasă, profund dezamăgită că amanta ei o abandonase în favoarea Iuliei şi a altor eleve de la internat, hotărî să se răzbune.

Ulterior, avea să declare: „M-am decis să distrug pe cele două infame care mă trădaseră. Pe Loreta, singura mea dragoste, şi pe colega mea, Iulia, la fel de ticăloasă. Mă intrigă şi pasivitatea Ortansei, care s-a consolat cu un profesor, nepăsându-i că Loreta s-a combinat cu Iulia, fosta parteneră. Am adus puşca tatii, demontată, şi le-am împuşcat în timp ce făceau amor la locuinţa noastră, pe care o numeam «conspirativă»”.

Criminala, fiind minoră, a fost internată într-o şcoală de corecţie.

ÎNTORCÂNDU-SE PE ÎNSERAT, A GĂSIT PATUL OCUPAT

Hornarul-calfă Ioan Setelecan a plecat săptămâna trecută spre comunele din circumscripţia notarială Vima-Mică, de unde urma să treacă şi prin Salniţa. Din Vima-Mare, Setelecan a luat cu el pe Gheorghe Câmpeanu, străjerul comunei. Petru drum, cei doi au luat cu ei ceva ţuică. Ajunşi în comuna Salniţa, ei au tras la casa lui Dumitru Horga, unde au găsit numai pe soţia acestuia.

Femeia, crezând că bărbatul ei nu va veni în seara aceea acasă, s-a arătat „ospitalieră” şi i-a primit în gazdă.

Câmpeanu, băiat cuminte, s-a culcat într-o cameră separată, dar Setelecan, mai chipeş şi mai înfipt, a condus-o în dormitor pe soţia lui Horga.

Noaptea, sosind gospodarul acasă şi găsind pe Setelecan în patul conjugal, „ocupat” cu nevasta lui, s-a repezit asupra musafirului, l-a legat burduf apoi l-a priponit afară, de un gard.

La ţipetele disperate ale lui Setelecan, care era gol puşcă, s-au strâns mai mulţi săteni, în frunte cu primarul comunei. Toţi, dar mai ales femeile… stăruiau pe lângă Horga să-i dea drumul nenorocitului. Degeaba însă.

Văzând că nu e de glumit cu soţul încornorat, primarul, spre dimineaţă, a adus cazul la cunoştinţa domnului pretor, care a dat ordin jandarmilor să plece la faţa locului. Jandarmii, după un veritabil asalt, l-au eliberat pe Setelecan şi l-au adus împreună cu torţionarul său la post, pentru facerea cercetărilor.

De femeie nu se ştie nimic până în prezent. Străjerul Câmpeanu, de frică să nu fie şi el arestat (?! – n.r.), s-a spânzurat.

(*Universul*, 22 aprilie 1938)

DUPĂ CE ŞI-A SUGRUMAT IUBITA, CRĂCIUN ŞI-A FĂCUT SMERIT… SEMNUL CRUCII

Pe raza judeţului Caraş-Severin, organele jandarmereşti au găsit corpul neînsufleţit al femeii Maria Tamaş, originară din comuna Răchitoasa-Negoiu, judeţul Hunedoara.

Femeia avea leziuni corporale grave şi prezenta urme de strangulare. În urma cercetărilor cuvenite, s-a stabilit că e vorba de o odioasă crimă, care a fost comisă de locuitorul Onesec Crăciun, consătean cu victima.

Motivul acestei îngrozitoare fapte este că, în urma relaţiilor de dragoste cu viitorul ucigaş, Maria Tamaş rămăsese însărcinată şi-l ameninţa pe Crăciun cu moartea, dacă nu o ia de nevastă.

Criminalul, spre a scăpa de acest bucluc, şi-a atras „iubita” pe şoseaua naţională Deva-Lugoj şi, în apropierea unei păduri, a sărit cu mâinile la grumazul ei, sugrumând-o. Ca să fie sigur că femeia a murit, a lovit-o apoi în mod sălbatic cu un ciomag, până când aceasta n-a mai dat niciun semn de viaţă. A târât apoi cadavrul în pădure, abandonându-l sub un tufiş.

După ce a făptuit oribilul omor, Onesec şi-a făcut semnul crucii, întorcându-se mulţumit şi liniştit în sat, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

(*Universul*, 6 iunie 1940)

CRIMINAL CU „CONTRACT DE CĂSĂTORIE”.

1940. În comuna Petrila-Lonea (judeţul Hunedoara) s-a petrecut o impresionantă dramă sentimentală care iese cu totul din comun.

Anul trecut, un oarecare Dumitru Tif şi-a părăsit soţia cu doi copii pentru a trăi cu Iulia Muler, soţia lui Edmond Muler, dând act scris lui Tif ca soţia să-i fie concubină.

Cu tot comicul ei, aceasta consimţire a lui Muler a mers de minune mai bine de un an, soţia lui având astfel doi bărbaţi, care se înţelegeau foarte bine între ei.

Dar, în ultima vreme, lui Muler i s-a părut că soţia lui are mai multă afecţiune faţă de Tif decât faţă de el şi gelozia a început să-l roadă; atât de tare încât, la un moment dat, el s-a hotărât să denunţe „contractul” pe care-l încheiase cu Tif.

Au urmat certuri, bătăi între soţii Muler până când Iulia a ajuns să-şi ameninţe soţul legitim că-l va părăsi, resemnându-se „să trăiască” numai cu concubinul Tif.

Într-una din zile, când Tif a plecat la mina din Jieţ, el fiind miner, soţii Muler au rămas singuri, petrecând o zi fericită: mâncare bună, băutură aşijderea, dezmierdări… După ce s-au îmbătat amândoi, Iulia Muler a adormit… în dormitorul comun. În acest timp, soţul ei, cu un brici, i-a tăiat beregata, omorând-o. După această teribilă ispravă,

Muler s-a spânzurat în casă, de o grindă. Târziu, băiatul lui Muler, în etate de 13 ani, a descoperit nenorocirea şi a dat alarma.

Dumitru Tif, aflând despre cele întâmplate, a încercat şi el să se sinucidă tăindu-şi beregata, dar n-a reuşit, fiind transportat la spital. Aceasta dramă a impresionat profund întreaga regiune.

DECEDATA A TRIMIS MESAJE TIMP DE 10 ANI

Comisarul Tandin relatează misterioasa dispariţie a unei femei din Galaţi în anii de după război. Timp de 10 ani, fugara trimitea vecinilor scrisori şi poze, spunând că e bine-mersi. De fapt, era oale şi ulcele de mult. Soţul o decapitase şi o aruncase în W.C.

În cartoteca persoanelor dispărute – în împrejurări suspecte – de la domiciliu a fost introdusă şi fişa Anetei Anton, pe baza sesizării soţului, Anton Vasile, din Galaţi, care relata că, în toamna anului 1947, în timp ce el, ca marinar pe vasul „*Transilvania*”, era plecat din ţară, ea ar fi părăsit căminul conjugal, fără a da nimănui de ştire.

Cum acţiunile organelor de urmărire n-au dat rezultate, soţul părăsit a profitat de declararea morţii prezumtive, recăsătorindu-se după cinci ani (în 1952) cu Olimpia Proca. Cu toate că organele miliţiei şi ale procuraturii locale determinaseră unele elemente ce susţineau ipoteza omorului, totuşi n-au putut întreprinde nicio acţiune în rândul rudelor şi prietenilor dispărutei, părinţii ei adoptivi nemaifiind în viaţă, iar mama sa, care îşi abandonase fiica pe când aceasta abia împlinise vârsta de un an, rămânând neidentificată.

Scrisorile misterioase

După doi ani de la venirea Olimpiei în gospodărie, vecinii au început să-l suspecteze pe soţul dispărutei,

comentând insistent, o perioadă de timp, despre comportarea nefirească a Anetei, care n-a dat niciun semn de viaţă, precum şi despre inexistenţa vreunui motiv de a părăsi casă, în condiţiile în care nu avea nicio rudă sau cunoştinţă mai apropiată.

Ipoteza unui omor, după care A.V. a înscenat faţă de vecini dispariţia soţiei de la domiciliu, devenise cea mai plauzibilă. În primăvara anului 1954, dispăruta (poate chiar asasinul) a început să acţioneze, iar organele de urmărire să înregistreze constatări stranii ce răspundeau parcă cerinţelor populaţiei din cartier… Începuseră vecinii să primească scrisori din partea dispărutei. Să fi luat criminalul măsuri pentru liniştirea spiritelor, gândind că astfel va reuşi să rămână în continuare nedescoperit până în ziua când va opera termenul prescripţiei?

Expeditorul lipsă

Deşi acest mod de a acţiona reprezenta începutul greşelilor sale, aşa-zisele măsuri de prudenţă oferind şanse numai organelor de miliţie, totuşi acalmia şi-a continuat cursul, criminaliştii mulţumindu-se, într-o primă etapă, să înregistreze fidel „activitatea” dispărutei sau a criminalului.

Un cetăţean din Galaţi – prieten bun cu părinţii adoptivi ai dispărutei – a primit, prin poştă, o scrisoare şi fotografia Anetei. Plicul era expediat din Bucureşti, Calea Victoriei nr. 81. Din scrisoare reieşea că este sănătoasă şi că, aducându-şi aminte de el, i-a trimis o fotografie. Acesta, având în Bucureşti o soră care o cunoştea pe Aneta, a rugat-o să ia legătura cu dispăruta. În Bucureşti însă, la adresa indicată, n-a putut fi găsită şi nici nu a fost cunoscută de către locatarii din vecinătate. Cetăţeanul şi sora sa nu au mai dat importanţă evenimentului, însă scrisoarea a fost păstrată şi în final ridicată, cu ocazia cercetărilor, de către organele de miliţie.

În această fază, a fost informată despre caz şi

Direcţia judiciară, care a intervenit pentru a sprijini acţiunea de soluţionare a cazului. Din verificările pe care le-am făcut pe linia evidenţei populaţiei, a reieşit ca Aneta Anton, cu numele de fata Tancu, nu primise noul buletin de identitate cu ocazia preschimbării ce avusese loc în perioada respectivă. Constatarea demonstra că ea nu numai că nu exista în Galaţi, dar nici în altă localitate din ţară nu apărea înregistrată. S-au făcut verificări şi în evidenţa cadavrelor neidentificate, dar fără vreun rezultat pozitiv. Din investigaţii a reieşit ca în cursul anului 1947 nu a fost găsit niciun cadavru de femeie care să corespundă cu semnalmentele Anetei.

Continuându-se investigaţiile, ca urmare firească a elementelor de suspiciune ce se conturau împotriva soţului, au fost identificate încă două persoane care, în anul 1954, au primit câte o scrisoare cu fotografie. Toate fotografiile erau însă reproduse şi mărite, un exemplar identic primind şi soţul dispărutei.

Dispărută fără urmă

În urma primelor cercetări făcute în Bucureşti, prin ascultarea persoanelor care o cunoşteau pe Aneta, s-a stabilit că, în perioada dispariţiei, soţul ei s-a interesat dacă Aneta nu s-ar afla acolo, „confiindu-le” unora că a plecat să facă baie în Dunăre şi nu s-ar mai fi înapoiat, iar altora că ar fi dispărut fără să ştie unde. Aşadar, suspectul se afla – la acea dată – în ţară şi în niciun caz plecat cu vasul, aşa cum afirmase iniţial.

Verificându-se la Tribunalul din Galaţi, s-a constatat că în luna decembrie a anului 1951, sus-numitul a intentat acţiune de divorţ pe motivul dispariţiei de la domiciliu, propunând în acest sens doi martori. Ei au susţinut că, fiind vecini cu reclamantul, cunoşteau că A.V. era frecvent îmbarcat pe vas, lipsind multă vreme din ţară, şi că, în anul 1947, la înapoierea sa, nu şi-a mai găsit soţia. Instanţa a pronunţat sentinţa de divorţ, menţionând în motivaţie ca

„fapta pârâtei de a fi părăsit domiciliul conjugal încă din 1947, în timp ce soţul se găsea în serviciu, constituie o injurie destul de gravă”. După proces, A.V. s-a recăsătorit cu P.O., cu care de fapt trăia în concubinaj încă din 1947, imediat după aşa-zisa dispariţie a soţiei sale Aneta.

Pentru noi se conturaseră de acum următoarele elemente:

- A.A. nu mai fusese văzută de nimeni încă din 1947, nefiind nici în Galaţi şi nici în alta localitate din ţară;
- scrisorile primite de câteva persoane constituiau o acţiune de derutare; scrisul nu aparţinea dispărutei şi nici soţului acesteia, aşa cum a reieşit din expertizele grafice efectuate cu înscrisurile lor anterioare; scrisori asemănătoare primiseră mai multe cunoştinţe apropiate şi vecini ai soţului „reclamant”.
-

Ştergerea prafului de pe dosar

Noile elemente, obţinute după 10 ani de la misterioasa dispariţie, ne-au trezit speranţa şi, în acelaşi timp, dorinţa de a soluţiona cât mai repede vechiul dosar rămas în evidenţă pasivă.

Praful şi apatia cu care acesta fusese tratat se confruntau acum cu graba şi emoţiile succesului aşteptat. Temerea generată de o eventuală prescripţie nu putea fi justificată, cunoscând că termenul legal ar mai fi tolerat încă scurgerea unui număr de ani.

Noi, cei ce lucram cazul, aveam aceleaşi stări de vie curiozitate şi continuă agitaţie, toate verificările derulându-se cu maximum de operativitate. Trebuia să rezolvăm încă două probleme de importanţă vitală pentru succesul scontat:

- unde se afla cadavrul, cunoscând că ipoteza omorului devenise cea mai plauzibilă;
- cine a scris şi expediat scrisorile din Bucureşti

către vecinii şi soţul dispărutei?

În vederea rezolvării primei probleme, studiindu-se topografia locului, s-a constatat că locuinţa lui Anton era izolată, fiind amplasată într-o curte separată, în interiorul căreia se afla un W.C. neobişnuit de mare, având o groapă de circa 15 metri adâncime – ce există şi în 1947 – şi în care autorul ar fi putut arunca cadavrul victimei, fără a fi văzut de alte persoane.

S-a apreciat însă că nu este cazul să se treacă direct şi imediat la căutarea cadavrului în acel W.C., aceasta fiind numai o presupunere, iar A.V. (care nu ştia că organele miliţiei lucrează intens în cauza ce-l privea) nu trebuia pus în gardă.

Un W.C. suspect de mare

În vederea lămuririi problemei referitoare la persoana care a redactat scrisorile, pentru a evita irosirea de timp şi forţe, am acţionat după o prealabilă analiză. Astfel, s-a apreciat că A.V. nu-l putea însărcina cu executarea scrisorilor decât pe cel mai apropiat prieten al său.

În consecinţă, am studiat dosarul personal al suspectului, operaţie realizată într-un birou al serviciului cadre de la întreprinderea „*Navrom*”. Ne-am fixat asupra referinţelor care, prin conţinutul lor, îi relevau numai aspectele pozitive, considerând că astfel putem să identificăm pe unul din prietenii lui cei mai apropiaţi. Cum verificarea avea un rol hotărâtor în rezolvarea cazului, fiecare referinţă elogioasă ne solicita o deosebită atenţie. Aceste examene comparative cu piesa incriminată ne determinau optimismul necesar identificării scriptorului anonim.

În confruntarea înscrisurilor, studiam cu meticulozitate şi răbdare actele reflexe în formarea grafismelor, caracteristicile de plasament al scrisului, aşa-zisa cadenţă, greşelile de ordin lingvistic şi ortografic etc.

După multe ore de lucru şi numeroase „victorii” de scurtă durată (datorită notei de relativitate a expertizei grafice), referinţa lui Wiesemberg Aurel, în vârstă de 60 ani, ne-a oferit cele mai multe elemente de asemănare, considerând că am identificat scriptorul pieselor incriminate. În final, experţii grafici ne-au confirmat şi ei că W.A. ar putea fi autorul scrisorilor.

În întărirea valorii expertizei grafice ne-au fost prezentate – de către investigatori – următoarele date:

- numitul W.A. a lucrat cu A.V. la „*Navrom*”, fiind prieteni de circa 18 ani;
- funcţionarul W.A. era, în mod obişnuit, solicitat de către colegi pentru a redacta diferite plângeri sau scrisori;
- serviciul cadre „*Navrom*” l-a caracterizat ca persoană cu trăsături negative de caracter, cu antecedente pe linia denunţurilor neîntemeiate, iar în câteva cazuri fusese chiar demascat.

După cum era şi firesc, împreună cu organele procuraturii, s-a trecut, în prealabil, la cercetarea numitului W.A. Apariţia bătrânului funcţionar, care avea o înfăţişare ce inspira o notă de moralitate nepătată, ne-a tăiat, pentru moment, elanul în ancheta pe care o doream combativă, considerând această confruntare ca fiind „nodul gordian al afacerii”. Nu aveam îndrăzneala să-l cred pe bătrân susceptibil de a se transforma într-un complice în acţiunea de acoperire a unui omor fără ca victima să-i fi lezat şi lui, într-o oarecare măsură, interesele egoiste.

Cu toată această neaşteptată tendinţă de circumspecţie (datorată şi gradului de relativitate a expertizelor grafice), chiar de la prima întrebare (cu efect de trăsnet) i-am cerut să ne facă precizarea dacă, atunci când redacta scrisorile dictate de A.V., ar fi avut sau nu cunoştinţă şi despre scopul urmărit de prietenul său.

Bineînţeles că prin tonul imperativ l-am stimulat să nege aspectul tăinuirii omorului, recunoscând în schimb ceea ce era vital pentru anchetă: întocmirea scrisorilor la

cererea lui A.V.

În continuare ne-a relatat că plicurile au fost predate unui curier al întreprinderii, pentru a fi depuse la una din cutiile poştale din Bucureşti. Cu toate că acţiunile lui A.V. i s-au părut a fi suspecte, totuşi a susţinut – în mod cu totul pueril – că n-ar fi bănuit realul scop privind acoperirea omorului săvârşit de către bunul său coleg.

Fiind interogat şi curierul, acesta a recunoscut că, în anul 1954, la cererea lui A.V. şi a lui W.A., a pus patru plicuri într-o cutie poştală din Gara de Nord. Au fost apoi ascultaţi martorii mincinoşi folosiţi de criminal la procesul de divorţ din 1952, care au recunoscut, în final, că au depus mărturii în spiritul celor solicitate de A.V.

Într-un sfârşit a recunoscut

Înarmaţi cu aceste probe, am hotărât arestarea şi cercetarea lui A.V. La domiciliul sau au mai fost găsite încă patru fotografii din cele multiplicate şi trimise persoanelor amintite. Negând un timp comiterea crimei, a sfârşit prin a recunoaşte că în anul 1947 – când se afla într-o criză de nervi – şi-a omorât soţia, aruncând cadavrul acesteia, secţionat, în W.C.

În timpul mărturisirilor, A.V. trecea printr-un întreg proces de tulburări psihice, în cele din urmă, redresându-se, a putut relata mai multe amănunte. După şocul produs de neaşteptata demascare, s-a făcut imediat simţită o stare de relaxare exprimată prin aceea că şi-a prezentat declaraţia cu dezinvoltura omului uşurat sufleteşte. Iniţial eram tentaţi să credem că ar fi avut momente când şi-ar fi dorit poate demascarea, nemaiputând suporta permanenta temere şi preocupare de a se ascunde de adevăr timp de 10 ani. Secţionarea victimei fusese făcută post-mortem, deci fără forme de ferocitate, cunoscând că a provocat moartea victimei prin împuşcare, în timp ce ea cobora în pivniţă.

În această fază a cercetărilor obţinuserăm

recunoaşterea ce însă nu putea fi încă coroborată cu alte probe materiale privitoare la reala împrejurare în care s-a produs omorul. Trebuia deci găsit cadavrul victimei, nu numai pentru a proba săvârşirea omorului, ci şi în scopul de a stabili gradul de vinovăţie, circumstanţele atenuante sau agravante, ce aveau să orienteze instanţa în aplicarea pedepsei, cunoscând că un omor săvârşit cu ferocitate (dacă victima ar fi fost ciopârţită în timp ce se găsea în viaţă) atrage după sine condamnarea la moarte.

Ne preocupa obligaţia morală de a dovedi instanţei că infractorul secţionase victima după moartea acesteia, din spirit practic şi în niciun caz din sadism, deoarece moartea s-ar fi instalat – după spusele sale – fulgerător, prin împuşcare în ceafă, fără ca victima să fie chinuită cu prilejul secţionării ei.

Cum criminalul nu cunoştea legislaţia şi deci nu-l stăpânea teama de o eventuală condamnare la moarte, în cazul când n-ar fi putut dovedi că n-a acţionat cu ferocitate asupra victimei, noi purtam şi grija lui, manifestându-ne mult mai agitaţi şi îngrijoraţi decât el. Pentru aflarea adevărului ne-ar fi fost necesară vertebra distrusă din zona cervicală a scheletului sau arma aruncată odată cu victima.

În fine apare şi cadavrul

În timpul săpăturilor, pentru realizarea cărora au fost folosiţi muncitori cu echipament special şi măşti de gaze, actuala soţie (care asista la aceste operaţii) ne impresiona prin repetatele tânguieli, depunând aşa-zise garanţii morale pentru soţul ei, pe care nu şi-l putea imagina în postura de asasin.

Cu toate că se efectuaseră deja numeroase săpături, nu-şi făceau încă apariţia segmentele scheletului şi nici arma corp delict. În repetate rânduri am intrat în biroul de anchetă, pentru a-l consulta pe Anton cu privire la necesitatea continuării săpăturilor, insistând să declare

adevărul. Primind noi garanţii din partea celui arestat şi revenind la locul faptei, îmi fortificam moralul şi stimulam optimismul procurorului care supraveghea întreaga acţiune.

În finalul operaţiilor, a fost găsit scheletul victimei, părul acesteia împletit în cozi – aşa cum îl purta – menţinându-se în aceeaşi formă. Lângă schelet se afla o armă Z.B. cu câteva cartuşe. Studierea cervicalei a evidenţiat o vertebră distrusă de forţa proiectilului, confirmându-se deci cele declarate de autor. Eram mulţumiţi că ne asiguraserăm de o dreaptă sentinţă, speţa primindu-şi astfel o rezolvare completă.

SCRIBUL

„După multe ore de lucru şi numeroase «victorii» de scurtă durată, referinţa lui Wiesemberg Aurel, în vârstă de 60 ani, ne-a oferit cele mai multe elemente de asemănare, considerând că am identificat scriptorul pieselor incriminate. În final, experţii grafici ne-au confirmat şi ei că W.A. ar putea fi autorul scrisorilor”.

EXECUŢIA

„Ne preocupă obligaţia morală de a dovedi instanţei că infractorul secţionase victima după moartea acesteia, din spirit practic şi în niciun caz din sadism, deoarece moartea s-ar fi instalat – după spusele sale – fulgerător, prin împuşcare în ceafă, fără ca victima să fie chinuită cu prilejul secţionării ei”.

O IUBIRE PERVERSĂ

Locuitorii Comunei Cristian, situată la 6 km de Braşov, au fost profund impresionaţi de descoperirea unei crime, săvârşită de un consătean de-al lor. În numita comună locuiau doi fraţi: Dumitru şi Constantin Bescanu. Primul, de 26 de ani, trăia de mai multă vreme cu femeia Bercefonia Trifan, în vârstă de 30 de ani.

De o bucată de timp însă fratele său mai mic, Constantin, de 19 ani, s-a îndrăgostit de concubina fratelui, dragoste de altfel împărtăşită şi de aceasta.

Perversa femeie îşi împărţea graţiile „frăţeşte" când cu unul, când cu altul. Fratele mai mare a simţit însă infidelitatea ibovnicei sale şi de aici certuri, care de mai multe ori s-au transformat în scandaluri publice. La certurile lor contribuia şi atitudinea concubinei, care, deşi îşi dădea seama de mârşăvenia faptei sale şi cu toate că fusese rugată să rupă legăturile cu mezinul, a continuat relaţiile, şi mai mult îi stârnea acestuia ura, arătându-i că fratele mare a devenit o piedică în calea fericirii lor.

Ura a mers până acolo, încât fratele mai mic a hotărât să-l înlăture pe Dumitru. Într-una din nopţile trecute, în timp ce Dumitru dormea, Constantin i-a aplicat câteva lovituri de topor în cap, omorându-l.

La două zile de la comiterea crimei, jandarmii au descoperit şi identificat cadavrul. Cercetările au fost îndreptate de la început pe o singură pistă care a dus la descoperirea criminalului – nimeni altul decât fratele victimei.

S-a stabilit totodată că odioasa crimă a făptuit-o la îndemnurile şi încurajările infamei concubine. Cei doi asasini au fost arestaţi de comandantul Legiunii de jandarmi, care cu mare greutate a putut să-i scoată din sat datorită sătenilor indignaţi care erau hotărâţi să-i linşeze.

(„*Universul*" 31 martie 1940)

SUFLET DE FIARĂ

Găsindu-şi o concubină la vreun an de la căsătorie, criminalul „şi-a dat seama" că se cam plictisise de nevastă. Nu-i mai plăcea, şi gata… În aşteptarea prilejului să scape de ea, o bătea aproape zilnic.

Într-o seară, în urma unui violent schimb de cuvinte, a smuls de la sânul mamei pruncul în faşe şi l-a trântit cu putere la pământ. Copila s-a zvârcolit puţin, apoi a închis

ochii nevinovaţi pentru totdeauna.

Mama, înnebunită de durere şi de groază, a mai avut puterea doar să-i strige: „Te voi băga la puşcărie, ucigaşule!”

Dându-şi seama că nu glumeşte, s-a repezit la soţie şi a lovit-o de două ori peste faţă cu pumnul. Plină de sânge, nefericita a căzut peste cadavrul copilului.

Criminalul s-a repezit din nou ca o fiară, a apucat-o de gât şi a strâns-o cu putere, după care a jucat-o cu bocancii în cap, până a ucis-o. După ce şi-a mai tras sufletul, a luat ambele cadavre şi le-a dus în beci, unde le-a îngropat sumar.

Odiosul asasin, pus în lanţuri, a fost predat Parchetului pentru definitivarea cercetărilor.

(„*Universul*” 9 septembrie 1941)

PISÂND CU CARÂMBII BOJOCII CONCUBINEI

Iura Koleghin, zis Iureş, din Bucureşti, Str. Gogu Ruse nr. 52, e un venetic. Nu se ştie de prin ce tărâmuri a venit în părţile noastre. Pe aici s-a încurcat cu o biată muncitoare româncă şi a devenit astfel localnic al ţării şi al căminului mizer al concubinei.

Iureş nu şi-a stăpânit totuşi multă vreme instinctele, care zilele trecute au răbufnit brusc şi sălbatic. Furios că femeia l-a scos din cârciumă – unde îşi băuse ultimul gologan şi arvunise ultima leţcaie din casă – s-a prefăcut că o urmează docil, adică s-a lăsat cărat pe umerii frânţi de muncă ai nenorocitei.

Dar odată ajuns în faţa locuinţei comune, vigoarea şi demnitatea de stăpân al casei i-au revenit năvalnic. N-a mai aşteptat să-i treacă pragul şi s-a năpustit asupra sărmanei femei, i-a zdrobit coşul pieptului, zdrobind-o cu călcâiele. I-a luat suflarea şi a continuat s-o lovească până ce vecinii, îngroziţi şi înfuriaţi de fărădelegea muscalului, l-au smuls de pe rămăşiţele pământeşti ale victimei, l-au legat burduf şi l-au predat Poliţiei.

Pentru ticăloasa-i faptă, Tribunalul Ilfov l-a osândit fără posibilitate de întârziere la ispăşirea a 7 ani de închisoare corecţională.

(„*Universul*” 3 septembrie 1943)

CADAVRUL DIN LAC

În municipiul Piteşti se afla un frumos parc denumit „Ştrand”. El este situat pe malul lacului de acumulare destinat microhidrocentralei Prundu. Găzduieşte câteva locuri de distracţie, precum Grădina Zoologică, Teatrul de vară, un traseu şi o staţie de tren pentru copii, un restaurant, un debarcader şi o bază sportivă. Toate aceste obiective erau asigurate, atât pe timpul zilei, cât şi pe timpul nopţii, cu paza civilă contractuală, înarmată.

Duminică, 20 iunie 1971.

Dimineaţa, poliţia este sesizată de dispariţia paznicului Stan Diaconescu, 58 de ani, care fusese de serviciu în parc peste noapte. La ieşirea din schimb, acesta nu se prezentase să depună pistolul şi încărcătorul cu şase cartuşe.

O echipă operativă, condusă de colonelul Romică Tutunaru, şeful Serviciului judiciar al IPJ Argeş, se deplasează imediat la faţa locului şi constată că încăperea destinată paznicului era încuiată. În interior se afla însă servieta sa, iar pe masă caietul de procese-verbale pentru predarea şi primirea serviciului. Acesta era deschis la fila cu proces-verbal de predare a serviciului pentru ziua în curs, fără a fi semnat de cei în cauză.

Extinzându-se cercetările în parc, pe o alee s-au descoperit mai multe pete de sânge, un nasture de la bluza de uniformă a paznicului şi cheile de la cabina sa. Întrucât urmele de sânge se întrerupeau la podul care traversa lacul spre Teatrul de vară, s-a emis ipoteza că omul fusese asasinat, iar cadavrul aruncat în lac. În această situaţie s-a apelat la desecarea lacului, descoperindu-se astfel cel care

era căutat. Era îmbrăcat în uniformă. De gâtul şi picioarele cadavrului erau legate cu sârmă mai multe bucăţi de bordură (prefabricate din beton) în greutate totală de 25 kg. Nu s-au găsit pistolul, muniţia, cascheta şi porthartul cu documentele postului.

Autopsia confirmă crima

În urma necropsiei s-a stabilit ca paznicul a fost sugrumat după ce i s-au aplicat mai multe lovituri în zona craniană, care l-au adus în stare de inconştienţă.

Era clar că asasinatul fusese comis cu premeditare de cel puţin două persoane, pentru a intra în posesia armamentului său.

Crima se petrecuse la ora 1: 53, ora când se oprise ceasul de buzunar al victimei.

Pentru soluţionarea acestui caz au fost alertate aproape toate cadrele de poliţie din judeţul Argeş. După zece zile de investigaţii intense – prin „sita" verificărilor trecând peste 300 de suspecţi –, s-a primit informaţia ca tânărul Ion Ştefănescu din comuna Cocu, acelaşi judeţ, ar şti cine sunt criminalii. El nu împlinise 18 ani şi lucra ca sculer-matriţer la întreprinderea de Construcţii Piteşti. Afirmaţia o făcuse într-o doară, la o bere, faţă de un coleg de serviciu.

Asasinii

La poliţie, Ion Ştefănescu a negat că ar şti ceva în legătură cu asasinatul. El declarase că în noaptea de 19/20 iunie 1971 dormise acasă, fapt infirmat însă de părinţi.

Încet, încet „lanţul" s-a strâns tot mai tare. Crima fusese pusă la cale de doi prieteni ai săi, Nitişor Constantin (26 ani), din Ocnele Mari şi Stănicel Vasile (25 ani), din comuna Galicea. Cei trei s-au întâlnit la Piteşti, ocazie cu care Nitişor şi Stănicel i-au propus lui Ştefănescu să omoare un paznic şi să-i ia arma. Acesta a

fost de acord, punând la cale asasinarea paznicului din parcul „Ştrand”.

Folosindu-se de pistolul procurat, ei urmau ca în ziua de 28 septembrie 1971 să atace autovehiculul cu care se transportau salariile de la I.C.H. Lotru în scopul însuşirii banilor şi armamentului. În continuare trebuia să mai atace un poliţist sau alt paznic înarmat pe care să-l ucidă şi să-i ia armamentul.

În final se pregăteau să deturneze un avion de pe aeroportul Mihail Kogălniceanu din Constanţa, cu care să ajungă în Austria. Nitişor Constantin şi Stănicel Vasile au fost condamnaţi la moarte, sentinţa fiind executată. Ion Ştefănescu, pentru că nu împlinise 18 ani, a primit 14 ani şi şase luni de închisoare.

O RĂZBUNARE FEROCE ŞI O ÎNSCENARE POLIŢISTĂ

Două crime oribile. Mama şi fiica ucise în propria casă. O anchetă, pornită iniţial pe o pistă falsă, este finalizată după trei ani de la comiterea faptei. Romulus Lustig, tânăr ofiţer anchetator, aflat sub comanda lui Dumitru Ceacanica, răstoarnă întreaga anchetă şi dovedeşte adevăratul criminal.

În dimineaţa zilei de 16 decembrie 1952, pe la ora cinci, când se mijea de ziuă, pe o stradă din Lipova, într-una din case izbucnise un incendiu. Strada se numea Cloşca, iar numărul casei era 17.

Incendiul fusese văzut de vecinii care plecau la lucru spre fabrici. Vecinii mai văzuseră şi silueta unui ofiţer sovietic care se îndepărta spre fundul grădinii din spatele casei…

De aici cetăţenii trăseseră concluzia că ofiţerul acela pusese foc imobilului.

Mama şi fiica

În căsuţa aceea locuiau două femei, mama şi fiica. Ceteraşi Maria, cu fiica ei, Ana. Două femei de o rară frumuseţe, se consemna la dosar. Dar frumuseţea e, uneori… dăunătoare. Uneori, frumuseţea e un… pericol.

Maria Ceteraşi născuse din flori şi-şi crescuse fata singură. Niciodată nu scăpase de curtezani, niciodată nu se putuse opri la unul singur. Apăruseră mereu alţii, avuseseră loc certuri, bătăi! Încât viaţa Mariei Ceteraşi fusese o continuă singurătate, cu dragoste vinovată, furată, acceptată temporar şi cât mai pe ascuns. Şi fetiţa se ridicase încet-încet, ca orice copil întreg şi sănătos, mersese la şcoală, terminase cele şapte clase, iar când se ridicase, o întrecuse cu mult pe maică-sa în frumuseţe.

Cum terminase şapte clase, fusese cerută îndată de nevastă de un tâmplar. Dar fetei nu-i plăcuse tâmplarul. Era prea mică, spusese, şi-l amânase cu doi ani.

Toate aceste date se aflau la dosar, reprezentând caracterizarea victimelor. Da, victime, asta descoperiseră oamenii când pătrunseseră în casa lor ca să stingă incendiul. Ana şi Maria Ceteraşi fuseseră omorâte cu împunsături multiple de cuţit, de parcă asasinul ar fi simţit o plăcere sadică în repetarea gestului ucigaş.

Fuseseră anunţate organele de miliţie. Acestea, în frunte cu plutonierul Ardeu, şeful biroului judiciar al miliţiei raionale, sosiseră de îndată la faţa locului.

Cercetări

Şeful biroului judiciar nu făcuse singur cercetările. Întrucât bănuit de fapta odioasă fusese, de la bun început, un ofiţer din unitatea militară sovietică ce se afla cantonată în marginea oraşului, la cercetări participase şi un ofiţer de la biroul de securitate. Poate că nu era vorba de o crimă de drept comun, poate că nu se putea vorbi doar de un dublu asasinat…

Fuseseră îndepărtaţi curioşii din câmpul infracţiunii, se făcuseră cercetări, investigaţii şi se găsiseră doi martori care-l văzuseră pe făptaş depărtându-se spre fundul grădinii victimelor. Martorilor li se luaseră declaraţii.

Când lumina zilei se înstăpânise pretutindeni, se trecuse la cercetarea amănunţită a locului faptei şi a cadavrelor. Se examinaseră împunsăturile de pe corpurile celor două victime, se căutaseră urme care să poată spune ce se petrecuse, de fapt, în încăperea unde avusese loc dublul asasinat. Pe corpul Anei, 13 împunsături de cuţit, pe-al mamei ei – 11. Ana fusese găsită în pat şi prezenta, pe lângă urmele loviturilor de cuţit, şi o urmă de împuşcare destul de bizară, care pornea de la şold şi se sfârşea în dreptul claviculei opuse, ca o zgârietură continuă ce produsese şi arderea pielii. În peretele de la capul Anei se găsise înfipt glonţul. Era un glonţ de pistol TT, după cum atesta şi cartuşul găsit în băltoaca formată de apa care fusese aruncată în încăpere pentru stingerea incendiului.

Maria zăcea pe jos. Se dedusese că sărise să se lupte cu agresorul şi ca ea murise prima. Cercetarea mai scosese la iveală prezenţa infractorului prin diverse obiecte doveditoare, între care două chiştoace de ţigări Kazbek, cu carton, o cămaşă de ofiţer sovietic şi o uniformă sovietică de căpitan.

Concluzii preliminare

Aşadar – trăseseră anchetatorii concluzia – asasinul fumase ţigări Kazbek, folosise un pistol din dotarea trupelor sovietice, fusese văzut plecând de către doi martori care afirmau că observaseră fugind un ofiţer sovietic… şi, cum unitatea sovietică aflată în localitate nu era mai departe de doi kilometri de locul faptei, se presupusese de la bun început că asasinul nu putea fi decât cel indicat de toate aceste date, adică un ofiţer sovietic.

La lumina zilei, mai apăruseră două indicii clare: pornind pe urmele făptaşului, prin grădina victimelor, anchetatorii găsiseră o manta de căpitan sovietic aruncată în zăpadă. Cercetând-o, găsiseră pe ea o mulţime de pete de sânge.

După ce s-a constatat că urmele celui ce fusese văzut fugind de la locul faptei ieşiseră din grădină şi se pierduseră în stradă, o femeie, vecină a victimelor, care – ca şi Maria Ceteraşi – era spălătoreasă la unitatea militară sovietică, îi căutase înspăimântată pe anchetatori, punându-le dinainte o batistă cu monogramă cusută cu litere slave. Batista era îmbibată de sânge şi fusese găsită de femeie pe drumul de acces spre unitatea sovietică, în chiar dimineaţa aceea, pe când se ducea la slujbă. Evident, nu se mai dusese la muncă. Ştia de asasinat şi se întorsese să aducă autorităţilor corpul delict.

Şi atât sângele de pe manta, cât şi cel de pe batistă se dovedise a fi al victimelor din Strada Cloşca. Faţă de atâtea indicii clare, anchetatorii se adresaseră unităţii militare, cerând permisiunea să facă cercetările care se impuneau pentru descoperirea asasinului, dar comandantul unităţii se opusese. De cercetări, în unitatea sa, avea cine să se ocupe…

Din nefericire, nu după mult timp, unitatea militară sovietică cantonată în marginea oraşului Lipova a fost dislocată fiind transportată la Moscova. În această situaţie, Direcţia Generală a Miliţiei s-a adresat autorităţii corespondente sovietice cu rugămintea de a se relua cercetările în cazul dublului asasinat de la Lipova, în care era bănuit un ofiţer rus. După doi ani (probabil de cercetări), Miliţia din Moscova a trimis Miliţiei romane următorul răspuns scris: „Vă comunicăm că de dublul asasinat petrecut în oraşul Lipova, Strada Cloşca nr. 17, nu se face vinovat niciunul dintre ofiţerii unităţii militare staţionate atunci pe raza oraşului”.

Ancheta reluată

În această fază se afla dosarul în luna mai 1955, când el a fost încredinţat spre rezolvare unui tânăr căpitan de miliţie, fost aviator, Romulus Lustig, care lucra la Serviciul Crime din Direcţia Generală a Miliţiei, avându-l ca şef pe eminentul criminalist Dumitru Ceacanica, pe atunci maior. Romulus Lustig era un ofiţer cu un fler deosebit şi un foarte fin psiholog, calităţi care împreună cu o vastă experienţă dobândită în munca de poliţie judiciară, în special în materie de omoruri, aveau să-l propulseze ca unul dintre cei mai mari criminalişti pe care i-a avut România postbelică. Scriitorul Ion Ţârlea i-a dedicat o carte intitulată „*Dosare judiciare*”.

După ce a studiat bine dosarul, căpitanului Lustig i s-a părut că e prea perfect! Prea duc toate urmele spre un singur vinovat! Asasinul ar fi făcut totul ca să-şi şteargă urmele, pe când asta a-nşirat la urme cu nemiluita, ca şi când ar fi chemat anchetatorii după el: Veniţi, prindeţi-mă, eu vă aştept!

Ofiţerul ar fi vrut să stea de vorbă cu plutonierul Ardeu, şeful biroului judiciar al miliţiei raionale care făcuse primele cercetări, însă a aflat că, în urmă cu un an de zile, acesta fusese dat afară din miliţie, fiind prins cu nişte matrapazlâcuri. Era un tip şmecher, care rezistase în poliţie (şi miliţie) 17 ani. După trecerea în rezervă, fostul plutonier se angajase ca şef al unui local din Lipova (o cârciumă cu mare vad), fiind ajutat de pegra[17] pe care o favorizase cât fusese activ.

Dosar refăcut

Acest lucru l-a determinat pe Lustig să refacă dosarul pas cu pas. Astfel, o primă întrebare care a apărut era *cine* şi *în ce mod* anunţase miliţia despre crimă? Oricât ar părea de ciudat, oamenii nu-şi mai aminteau acest amănunt. La

17 Lume interlopă, drojdie a societăţii.

fel, când apăruse la locul sinistrului echipa miliţiei, dacă sosise de la început o echipă sau un singur om, dacă plutonierul Ardeu, care condusese în prima fază cercetările, sosise înaintea altora sau după… Un asemenea amănunt era foarte important şi întrebarea a rămas în picioare.

Mai departe, firul acţiunii spunea că în timp ce încă se făceau cercetări la faţa locului şi se desfăşurau investigaţiile printre oameni, o femeie, Şerbănoiu Rodica – sau, cum îi ziceau localnicii, din cauza feţei ei aprinse, Rodica Porodica – se prezentase, în dimineaţa crimei, la plutonierul Ardeu, pe la ora şapte, aducând cu sine batista murdară de sânge şi funingine găsită de ea pe aleea spre unitatea militară sovietică, în timp ce se ducea la slujba ei de spălătoreasă… Batista cu monogramă slavonă. Corpul delict care trebuia nu numai să indice cine era autorul, ci şi unde se afla el în acel moment. „Cred că aici este breşa…”, şi-a spus Lustig. „De ce dusese Rodica batista plutonierului Ardeu şi nu altcuiva?…”

Rodica, o femeie sinceră, şi-a amintit că înainte de a pleca la serviciu s-a întâlnit pe drum cu plutonierul Ardeu care venea dinspre marginea oraşului, din direcţia unităţii militare. Acesta a rugat-o să fie atentă pe drum, poate găseşte în zăpadă vreun obiect care să ajute la prinderea criminalului care le omorâse pe cele două femei şi le incendiase casa. Şi femeia a găsit batista cu monogramă slavonă pe care i-a predat-o personal.

Breşa

Şi astfel, breşa s-a creat, pentru căpitanul Lustig lucrurile devenind clare. Fostul şef al biroului judiciar din localitate era autorul dublului asasinat, punând apoi la cale înscenarea care să indice că asasinul era un ofiţer sovietic.

După înjunghierea cu sadism a victimelor a tras un glonţ în Ana Ceteraşi cu un pistol T.T., acest tip de armament fiind în dotarea trupelor sovietice, cartuşul

rămânând intenţionat la locul faptei. A mai aruncat mucuri de ţigări Kazbek, cu carton, de care fumau militarii ruşi, iar în grădină, mantaua de ofiţer rus pătată cu sângele victimelor. Apoi s-a deplasat în direcţia unităţii militare sovietice şi a aruncat batista cu monogramă slavonă pătată şi ea de sânge. Revenind, pe drum s-a întâlnit cu Rodica pe care a „atenţionat-o” să găsească batistă şi să i-o predea lui.

Mai era de lămurit mobilul acestui cumplit dublu asasinat. După numărul mare de lovituri de cuţit aplicate cu bestialitate victimelor – 13 Anei şi 11 mamei ei –, căpitanul Lustig a dedus că era vorba de o ură puternică, o răzbunare feroce. Şi, într-adevăr, acesta era mobilul. Cele două femei foarte frumoase nu erau uşă de biserică şi întreţineau relaţii sexuale cu ofiţerii sovietici, dedându-se la chefuri şi orgii. Când a vrut şi Ardeu să se strecoare în patul lor, acestea l-au refuzat categoric, ameninţându-l că la a doua încercare îl va reclama şefilor lui de la regiunea de miliţie. Subofiţerul care, deşi căsătorit şi cu copii, era un afemeiat notoriu, n-a putut suporta un asemenea afront şi a pus la cale asasinarea lor în condiţiile cunoscute.

După recunoaşterea faptelor, fostul poliţist a indicat locul unde avea ascuns pistolul TT, care a fost ridicat.

În urma judecării procesului, acest sadic criminal a fost condamnat la moarte, sentinţa fiind executată.

BATISTA

„După ce s-a constatat că urmele celui ce fusese văzut fugind de la locul faptei ieşiseră din grădină şi se pierduseră în stradă, o femeie, vecină a victimelor, care – ca şi Maria Ceteraşi – era spălătoreasă la unitatea militară sovietică, îi căutase înspăimântată pe anchetatori, punându-le dinainte o batistă cu monogramă cusută cu litere slave. Batista era îmbibată de sânge şi fusese găsită de femeie pe drumul de acces spre unitatea sovietică”.

PLUTONIERUL

„Rodica, o femeie sinceră, şi-a amintit ca înainte de a pleca la serviciu s-a întâlnit pe drum cu plutonierul Ardeu care venea dinspre marginea oraşului, din direcţia unităţii militare. Acesta a rugat-o ***să fie atentă pe drum****, poate găseşte în zăpadă vreun obiect care să ajute la prinderea criminalului care le omorâse pe cele două femei şi le incendiase casa. Şi femeia a găsit batista cu monogramă slavonă pe care i-a predat-o personal. Şi astfel, breşa s-a creat, pentru căpitanul Lustig lucrurile devenind clare*”.

CALEA FERICIRII CONSTRUITĂ CU SAPA ÎN... CAPUL SOŢULUI!

Acum câteva zile, în comuna Ruxin (Bucovina de Nord) a fost produs un fioros asasinat. Pe şoseaua Cernăuţi-Hotin, care trece prin renumita comună, mai mulţi trecători au găsit un cadavru oribil mutilat, care a fost identificat ca aparţinând lui Grigore Galenco, de 32 de ani, gospodar din acea comună.

Comandantul Inspectoratului de jandarmi din Cernăuţi, fiind înştiinţat telefonic, s-a dus imediat la faţa locului şi a început cercetările.

Dsa a stabilit că Grigore Galenco a fost omorât de soţia sa, Antoanetta, în complicitate cu tânărul Ilie Varvariuc, cu care numita întreţinea de mai mult timp relaţii nepermise.

Fiind arestaţi, cei doi criminali au făcut mărturisiri complete. Ei au arătat că l-au ademenit pe Grigore Galenco la o plimbare pe şosea. Aici, în faptul înserării, profitând de singurătate, au tăbărât asupra lui şi l-au lovit cu sapa (ascunsă în şanţ) până l-au omorât.

Spre a deruta cercetările, i-au zdrobit ţeasta cu lovituri de sapă, voind în felul acesta a se crede că victima a fost călcată de un automobil. Fiind întrebaţi de ce au săvârşit această crimă, ei au spus că Grigore Galenco le stătea în calea fericirii.

(*Universul*, 30 iunie 1939)

FINUL AVEA „LEGĂTURI NEPERMISE” CU NAŞA

Azi dimineaţă s-a comis o groaznică crima în comuna Lunca (Dorohoi) în următoarele împrejurări:

Mihalache Palii a cununat acum câţiva ani pe Toader Costache. După câtăva vreme a început să aibă legături nepermise cu naşa lui. Acum trei ani, Costache, voind să scape de naşul său, a încercat să-l omoare, tăindu-l cu o coasă, fapt pentru care a fost condamnat la 6 luni închisoare.

Cum a fost săvârşită crima.

Azi dimineaţă, Mihalache Palii şi nepotul său Ion, de 18 ani, au prins în casă la ei pe Toader Costache, venit la soţia sa. Nasul şi nepotul au tăbărât cu o secure pe finul don Juan, sfărâmându-i ţeasta. Apoi cu cuţitul l-au tăiat în mai multe locuri. Victima a încetat din viaţă.

După săvârşirea crimei, Mihalache Palii şi-a îmbrăţişat nevasta necredincioasă, după care s-a dus la postul de jandarmi, unde s-a predat.

(*Universul*, 19 decembrie 1937)

GLONŢ A DIVORŢAT DE NEVASTĂ CU... CUŢITUL

Secţiunea a II-a a Curţii Criminale a judecat ieri pe asasinul Gh. Glonţ, care în ziua întâia de Paşti a anului trecut, şi-a ucis soţia, de care trăia despărţit. Gh. Glonţ venise în Bucureşti de câţiva ani şi se ocupa cu comerţul ambulant de fructe.

Într-o duminică, a cunoscut în Cişmigiu pe servitoarea Elena Mirea. Dragoste la prima vedere… şi, în aceeaşi seară, femeia i-a devenit concubină. Dar Gheorghe Glonţ lăsase la ţară soţia legitimă şi 3 copii. Acest fapt l-a

aflat şi concubina, care l-a ameninţat că, dacă nu divorţează, ea îl părăseşte.

Gh. Glonţ şi-a pus atunci în minte un plan diabolic ca să „divorţeze”… A invitat-o în Bucureşti de Sfintele Sărbători. Şi, în ziua când creştinii sărbătoresc triumful luminii asupra întunericului, învierea Mântuitorului, soţii s-au dus să petreacă şi să chefuiască la o cârciumă de mahala. Seara, beţi, au plecat amândoi spre casă. Soaţa, cu bucuria revederii şi cu speranţa reîmpăcării în suflet, iar Glonţ cu gândul negru, de iad, al crimei. Când au ajuns în Câmpul Grozăveştilor, Gh. Glonţ şi-a îmbrâncit femeia legitimă într-o groapă, şi aici, cu sete şi cu putere, s-a năpustit asupra ei cu un cuţit şi i-a retezat capul.

N-a avut mustrări. A avut chiar tăria să se ducă acasă să-şi spele hainele, trupul şi cuţitul de sângele fostei soţii… de care tocmai „divorţase”.

Ba a avut chiar şi şiretenia să scrie un bilet ca din partea victimei, în care anunţa autorităţile că se sinucide!

Apoi, în aceeaşi noapte, s-a înapoiat la locul crimei spre a pune biletul la sânul moartei.

(*Universul*, 21 februarie 1940)

GELOZIA STÂRNEŞTE NEBUNIA

Acum câteva luni, muncitorul ceferist Carol Frech (41 de ani) din Timişoara s-a întors la domiciliul sau din cartierul Mehala, Str. Muntenia 26. Aici a avut o nouă discuţie cu soţia sa, Irina, asupra fidelităţii.

De mai mult timp, muncitorul îşi bănuia soţia că întreţine legături cu altul şi credea că şi fetiţa lor, de 13 ani, era făcută cu acesta.

Într-un acces de nervi, Carol Frech a luat un cuţit de bucătărie şi şi-a omorât soţia, apoi a ieşit la poartă să-şi aştepte fetiţa, care era plecată la o colegă să-şi facă lecţiile.

Când a sosit copila, Frech a condus-o în casă şi, după ce a sărutat-o, a omorât-o cu acelaşi cuţit, implântându-i-l

în inimă.

După comiterea celor două înfiorătoare crime, el s-a urcat în podul casei şi s-a spânzurat.

(*Universul*, 14 aprilie 1940)

CRIMĂ SAU SINUCIDERE?

O mamă îndurerată s-a adresat cu o reclamaţie de zece file conducerii Ministerului de Interne şi repartizată spre soluţionare Direcţiei Judiciare, respectiv Serviciul Omoruri unde lucram.

În esenţă, petiţionara arăta că fiul ei fusese omorât cu un an în urmă şi apoi pus pe linia ferată. În reclamaţie femeia indica şi un bănuit, Tăsică V.

Ce se întâmplase? În dimineaţa zilei de 31 august 1971, fusese găsit, în apropierea haltei C.F.R. Bretea Mureşeană, lângă linia ferată, cadavrul tânărului de 19 ani, Gigi S., din comuna Mintia, judeţul Hunedoara. La faţa locului a sosit un tânăr locotenent, însoţit de un medic pediatru.

Fiind convins că la mijloc este vorba despre un accident de tren, ofiţerul a redactat procesul-verbal de constatare. Medicul pediatru a recoltat sânge în vederea examenului de laborator, după care ofiţerul a permis familiei să ia cadavrul.

Acelaşi medic i-a întocmit un raport de expertiză medico-judiciară şi a concluzionat că moartea lui Gigi S. a fost violentă.

Cercetările şefului de post

În continuare, şeful postului de miliţie din Ilia a făcut unele cercetări, constatând că, în urmă cu o zi, victima Gigi S. a plecat de acasă, în jurul orei 16: 00, la o petrecere câmpenească. Aici s-a întâlnit cu colegul său de liceu, Cornel M., cu care a consumat mai multe sticle cu

bere. Spre seară, Cornel l-a invitat pe Gigi la el acasă, ocazie cu care amândoi au consumat ţuică din abundenţă.

În jurul orei 19: 30, Gigi S., uitându-se la ceas, îi spune prietenului său că doreşte să ajungă totuşi acasă, având tren spre Mintia, din halta C.F.R. Bretea Mureşeană, la ora 20: 43. Cornel este de acord şi, ca să-şi ajute prietenul, îi dă bicicleta sa. Zis şi făcut, dar până ca Gigi să se urce pe bicicletă, cei doi s-au mai oprit şi la bufetul din sat, unde au mai băut câte 200 ml de coniac.

Cornel şi-a mai condus prietenul circa o sută de metri, a căzut într-un şanţ – unde a dormit până dimineaţa. Gigi a ajuns cu chiu, cu vai, în apropierea haltei C.F.R. Bretea Mureşeană, apoi a căzut într-o groapă. Gigi a ieşit din groapă, a mai mers câţiva metri spre haltă, paralel cu linia ferată, apoi a intervenit fatalitatea…

Autopsia cadavrului

Problema care se pune era cum fusese lovită victima, deoarece se excludea faptul că fusese accidentată de locomotiva trenului. Ştiinţifică, fiindcă în cazul lovirii frontale a unei persoane de către locomotiva unui tren, victima este proiectată înainte şi târâtă până este zdrobită cadavrul a fost exhumat şi autopsiat.

Rezultatul a fost cert. Dintre cele două fracturi pe care le prezenta calota craniană, prima, aflată pe osul frontal drept, s-a putut produce prin lovire de un corp cu o suprafaţă neregulată. Coroborate aceste date cu toate celelalte, s-a ajuns la concluzia că victima fiind în stare avansată de ebrietate, a încercat să se urce în tren din mers, dar nu a reuşit, lovindu-se cu fruntea de scara vagonului, după care a fost proiectată pe spate.

Rezolvare

Aşadar, problema diagnosticului juridic al faptei era rezolvată: *accident de tren*. Rămânea numai să înlătur

suspiciunile petiţionarei în legătură cu Tăsică V., pe care-l indica drept autor al omorului fiului ei şi care ar fi regizat apoi accidentul de tren. Drept urmare, i-am fixat lui Tăsică o vizită acasă. Bolnav psihic, el fusese acela care descoperise primul cadavrul lui Gigi în dimineaţa zilei de 31 august. Apoi, pentru a se apăra de unii nătărăi din sat care îl ameninţau cu bătaia, îşi adjudecase omorul.

În discuţia cu el, am observat că Tăsică se tot uita la ceasul meu, atunci mi-am adus aminte că asupra victimei nu se găsise ceasul de mână.

— Ştiu că-ţi plac ceasurile, i-am spus eu blajin lui Tăsică. Şi ca să-mi demonstrezi că eşti cinstit, fii bun şi dă-mi ceasul…

— Da, a zis bolnavul izbucnind în plâns. N-am avut niciodată un ceas…

Şi mi-a adus ceasul victimei.

— Ăsta e. Cioburile nu le mai pot lipi… Sunt vinovat că l-am luat, dar l-am găsit pe jos.

Am luat ceasul şi m-am uitat la el. Limbile se opriseră la ora 20: 43, când avusese loc accidentul de tren.

— Astăzi o să-ţi fac eu cadou un ceas nou…

UN CADAVRU SCHELETIZAT

În ziua de 5 noiembrie 1971, paznicul de la Ferma 7 Ghilad a anunţat postul de miliţie din Ciocova, judeţul Timiş, că a găsit un cadavru în pădăricea de salcâmi de lângă canalul „Lanca-Birda”.

Cadavrul, descălţat de pantofi şi fără ciorapi, era îmbrăcat într-un pantalon de culoare gri, din tergal. Buzunarele de la pantalonii victimei erau întoarse pe dos. Medicul legist a consemnat ca moartea poate data de 1 – 2 luni, vârsta victimei apreciindu-se a fi între 40 şi 45 de ani.

Procedându-se la scotocirea împrejurimilor, s-a găsit un ambalaj de ciocolată amăruie, o sticlă de coniac „Tomis” de 750 de ml, un ciorap din material sintetic, în care se aflau o lamă de bărbierit „Edisson-Stainlles” şi un şurub,

lung de 38 cm.

Ce căuta victima acolo?

Spre a putea fi dat un răspuns, au fost formulate următoarele ipoteze:

1. Victima a fost surprinsă în timp ce întreţinea relaţii de dragoste în pădurice cu soţul partenerei, prietenul ei, ori cu o altă persoană. La susţinerea acestei ipoteze au contribuit ambalajul de la ciocolată şi sticla de coniac găsite, precum şi faptul că pădăricea de salcâmi era cunoscută ca un loc unde veneau în mod obişnuit unii îndrăgostiţi.

2. Victima a venit la pescuit şi a avut un conflict cu cineva care a comis omorul.

3. Victima a venit în acel loc cu scopul de a trece fraudulos frontiera în Iugoslavia şi a apărut un conflict cu ceilalţi din grup cu călăuza.

Avându-se în vedere aceste ipoteze, s-au urmărit stabilirea mobilului omorului şi circumstanţele comiterii lui.

Identificarea victimei

În urma unui examen de laborator s-a indicat că victima avea vârsta de 30 – 35 de ani. Procedându-se la compararea datelor conţinute despre fiecare dispărut din judeţul Timiş şi judeţele limitrofe, cele mai multe elemente de identificare au condus spre un anume Schadt Iosif din Timişoara.

Discutându-se cu soţia lui, acesta a relatat că de mai multe luni nu mai convieţuieşte cu soţul ei. La data de 24.09.1971, ieşind din spital, s-a dus la locuinţa comună, dar când a deschis uşa a observat că o serie de obiecte lipsesc din apartament. Fiind convinsă că este plecat la părinţii lui ori la femeia cu care trăieşte în concubinaj, nu s-a alarmat. Trecând 14 zile şi neîntâlnindu-se cu soţul ei, care între timp a fost căutat şi de colegii de serviciu, a

anunţat dispariţia lui la miliţie, depunând şi o fotografie.

Reluându-se verificările, s-au stabilit următoarele elemente noi: Schadt Iosif nu s-a prezentat la locul de muncă din ziua de 21.09.1971. Bufetierul din comuna Jebel susţinea că în ziua de 22.09.1971 l-a văzut în jurul orei 9: 00, întrucât a cumpărat de la bufet două ciocolate, un pachet de ţigări „Mărăşeşti" şi o sticlă de coniac „Tomis" de 750 ml. Era însoţit de un tânăr de circa 25 de ani, înalt, blond.

Şeful haltei din satul Ghilad îşi aminteşte că în ziua de 23.09.1971 printre călătorii care au coborât din tren, la ora 9: 20, se afla şi Schadt Iosif care era însoţit de un tânăr. În aceeaşi zi, la trenul care pleacă spre Ciacova, la ora 15: 00, tânărul care fusese împreună cu Schadt Iosif a fost văzut singur.

Sfârşit

Victima Schadt Iosif i-a mărturisit de mai mult timp soţiei sale că dorea să treacă în Iugoslavia, iar de acolo să ajungă în Germania Federală. În acest scop el vânduse mai multe obiecte din casă ca frigider „Fram", televizor, aparat de radio, fotolii etc. De aici s-a tras concluzia că omorul a fost comis de călăuza care i-a promis că-l va trece frontiera în Iugoslavia şi care era tânărul blond.

Acest tânăr a fost identificat repede în persoana lui Balint Ştefan din Timişoara, vânzător ambulant de loz în plic, prieten cu victima. Îl ajutase pe Schadt să ia lucrurile din casă şi făcuse rost de cumpărături. El a fost, apoi, identificat de o serie de martori: bufetierul din comuna Jubel, şeful haltei C.F.R. Ghilad, şoferul de pe maşina de intervenţii a Uzinei Electrice din Timişoara şi cumpărătorii obiectelor vândute.

Fiind căutat asasinul, acesta se „*ascundea*" în arest. Era cercetat pentru delapidare de 2.700 lei, pe care a recunoscut-o foarte uşor. Spera ca în felul acesta să scape de învinuirea pentru crimă. Iluzie deşartă, căci în faţa

probelor prezentate n-a mai avut încotro şi a mărturisit odiosul asasinat.

Mobilul a fost jaful, având nevoie de bani pentru a-şi acoperi lipsa din gestiune care fusese mult mai mare.

CAPUL MOARTEI, ÎN CANAL

Există criminali dotaţi cu inteligenţă şi imaginaţie deosebită în săvârşirea unor omoruri: ei dezmembrează corpul victimelor, ascunzând părţile acestora în locuri diferite, aruncându-le în ape curgătoare, fântâni, îngropându-le în păduri, beciuri etc., îngreunând activitatea de identificare a cadavrelor şi a făptuitorilor.

Un muncitor se duce după apă

În ziua de 30 octombrie 1963, în jurul orei 14: 00, muncitorul Rotaru Vasile, angajat al şantierului nr. 31 construcţii C.F.R. Braşov, care lucra în halta C.F.R. Brădet, s-a dus la o fântână părăsită, situată la distanţa de 600 de metri de haltă, în liziera unei păduri, pentru a scoate apă. Deoarece la suprafaţa apei se formase un strat de frunze căzute din copaci în decursul anilor, acesta le-a dat la o parte cu găleata, moment în care a observat plutind la suprafaţa apei trunchiul unui cadavru.

Martorul l-a anunţat pe şeful haltei despre cele văzute în fântână, apoi au fost sesizate organele de poliţie.

La faţa locului s-au prezentat locotenent-colonelul Bufu Gheorghe şi maiorul Bogdan Andrei, din cadrul Serviciului Poliţiei Criminale Braşov, care aveau să se ocupe de acest caz până la finalizarea lui.

Cercetarea la faţa locului a stabilit că fântâna în care a fost găsit trunchiul era situată la 600 de metri de halta C.F.R. Brădet înspre staţia Perşani, pe partea stângă a liniei ferate şi la 10 metri de la aceasta, în liziera pădurii.

Fântâna a fost făcută din tuburi de beton, cu acoperiş din scândură, în anul 1940, odată cu construcţia liniei

ferate, dar nu a fost folosită întrucât apa era calcaroasă şi sărată.

Cele mai apropiate localităţi de halta C.F.R. Brădet erau Perşani – la 6 km, Sinea Veche – la 7 km şi Vlădeni Ardeal – la 14 km. Halta C.F.R. Brădet era constituită din cinci corpuri de clădire, inclusiv sediul staţiei unde locuiau 18 familii.

Procedându-se la scoaterea cadavrului din fântână, s-a constatat că acesta reprezenta un trunchi uman, complet calcifiat, din care lipseau capul, toracele, mâinile şi picioarele de la nivelul genunchilor.

După scoaterea cadavrului, a fost desecată apa din fântână şi pe fundul ei s-au mai găsit câteva coaste, omoplaţii şi claviculele.

Crima a fost săvârşită în urmă cu 8 ani

Pentru găsirea resturilor de cadavru, echipa operativă a scotocit amănunţit terenul înconjurător, pe o rază de 800 de metri, rezultatul fiind negativ.

În asemenea condiţii nu s-a putut defini data şi cauza morţii, vârsta, talia şi identitatea femeii. Era necesară examinarea de laborator a trunchiului, în care sens acesta a fost trimis la Institutul Medico-Legal „Mina Minovici” din Bucureşti.

Până la primirea rezultatului expertizei, s-au întreprins activităţi de investigare pentru identificarea victimei, a locului unde s-a comis omorul, formulându-se mai multe ipoteze.

Astfel, cadavrul putea aparţine unei femei ce locuise în halta C.F.R. Brădet. Trunchiul putea aparţine unei persoane de sex feminin, care, fiind însărcinată, în urma unui avort delictual a decedat, iar autorul a secţionat cadavrul şi l-a aruncat în fântână.

Cadavrul putea aparţine unei femei dispărute de la domiciliu, care fusese victima unui omor.

De asemenea, cadavrul putea aparţine unei foste

angajate la şantierele de construcţii ori la echipele de întreţinere a căii ferate.

În privinţa asasinului, el putea fi soţul sau amantul victimei, provenind din rândul salariaţilor C.F.R. El mai putea proveni din rândul bărbaţilor ce locuiau în localităţile învecinate. Având în vedere calcifierea avansată a trunchiului de cadavru, s-a apreciat că omorul s-a comis în urmă cu 6 – 8 ani.

Expertiza medico-legală

S-au întreprins verificări la toate regionalele C.F.R. din ţară, pentru depistarea cazurilor de dispariţie a unor salariate C.F.R. Cu sprijinul Direcţiei evidenţa populaţiei din IGP s-a dispus stabilirea persoanelor de sex feminin a căror acte de identitate erau expirate şi nepreschimbate.

În stadiul primelor verificări, Institutul Medico-Legal „Mina Minovici" a comunicat Serviciului de Poliţie Criminală din Braşov concluziile expertizei trunchiului de cadavru, din care rezultau următoarele date:

Resturile de cadavru aparţin unei persoane de sex feminin, în vârstă de 15 – 20 ani, cu talia între 146 – 152 cm. Data aproximativă a morţii se situează între 6 luni şi 4 ani (!). Gâtul victimei a fost secţionat la nivelul vertebrei cervicale 5, cu un instrument tăios. Cu ocazia examinării s-a identificat par pubian de culoare castaniu roşcat. Nu se poate stabili cauza medicală a morţii.

Interpretându-se rezultatul acestei expertize, s-a avut în vedere că secţionarea cadavrului s-a efectuat categoric într-un spaţiu închis, care să-l adăpostească pe criminal, iar transportarea trunchiului a prezentat unele inconveniente pentru el.

Cine era Niculina?

Principalul obiectiv al activităţii de investigare l-a constituit complexul haltei C.F.R. Brădet, unde au fost verificate minuţios toate persoanele, bărbaţi şi femei, care

au locuit şi lucrat în acel loc, în perioada anilor 1954 – 1963. Astfel s-a aflat că un anume Corfaru Ion, acar în halta C.F.R. Brădet, ar fi întreţinut relaţii intime cu fiica sa minoră (14 ani). Despre acesta se mai afirma că obişnuia să întreţină relaţii ocazionale cu femei libertine, pe care le găsea în oraşele Făgăraş şi Braşov.

Corfaru Ion, fiind cercetat, a recunoscut fapta comisă asupra fiicei sale şi a furnizat amănunte referitoare la femeile cu care a întreţinut ulterior legături intime. S-a procedat la verificarea acestor femei, însă nu s-au obţinut date care să conducă la identificarea victimei.

După ce fusese părăsit de nevastă, Corfaru Ion se împrietenise cu mai mulţi indivizi din acelaşi mediu, printre care şi cu un fost acar Cruceanu Ion. Între timp, minora, fata lui Corfaru, a devenit amanta lui Cruceanu Ion. Acesta din urmă l-a apărat pe tatăl fetei în procesul intentat de nevastă, afirmând că el întreţinuse relaţii intime cu minora. Trăise în concubinaj cu o tânără căreia i se zicea „Niculina” şi care dispăruse. Fata avea – asta petrecându-se în 1956 – 18 – 20 de ani, de statură mică, corpolentă, cu părul roşcat. „Niculina” nu avea ocupaţie şi se destăinuise unei vecine că ar fi originară din părţile Bârladului.

Continuându-se verificările, s-a mai obţinut o informaţie importantă care se referea la aspectul că tânăra respectivă ar fi plecat la Constanţa şi s-a înecat în mare, iar obiectele de îmbrăcăminte ale acesteia, după dispariţia ei, au fost purtate de minora Corfaru Maria. Aceasta din urmă a confirmat că a primit de la amant rochii, pulovere, furouri şi pantofi care au aparţinut „Niculinei”. Zvonul că aceasta se înecase la Constanţa îl lansase Cruceanu Ion. El părăsise localitatea Brădet după doi ani, respectiv în 1958.

Luându-se legătura cu poliţia fostului raion Bârlad, în evidenţă FAL (fişe alfabetice locale) figura o persoană cu numele de Toader Niculina, fiica lui Crăciun şi Ioana, născută în comuna Unteşti (raionul Bârlad) la 28 august 1937, cu domiciliul în comuna natală, având buletinul de identitate expirat la data de 28 decembrie 1956. Era

dispărută de acasă, ultima afirmaţie a ei (ianuarie 1953) fiind că pleacă la Braşov, la un frate ce era acar.

Încet-încet cercul se strânge

Părinţii Niculinei decedaseră în anul 1945 într-un accident de tren, aceasta fiind crescută de o mătuşă. Era o fire libertină, întreţinând relaţii intime cu tot soiul de bărbaţi, inclusiv căsătoriţi. Avea un frate la Braşov, Toader Constantin, acar în staţia C.F.R. Triaj – Braşov, la care a venit la începutul anului 1953. Prin intermediul acestuia l-a cunoscut pe Cruceanu Ion, viitorul concubin, acar în halta C.F.R. Brădet.

Audiat, Toader Constantin a furnizat două aspecte importante pentru anchetă. În anul 1956, fiind luat în armată, a primit o scrisoare de la sora sa Niculina, în care aceasta îi scria că trăieşte rău cu concubinul sau Cruceanu Ion, este bătută des şi ameninţată cu moartea. De atunci n-a mai ştiut nimic de ea. În anul 1962 s-a întâlnit cu Cruceanu Ion în Braşov, pe care l-a întrebat despre sora sa Niculina, acesta răspunzându-i că nu mai ştie nimic despre ea. Apoi s-a scuzat că era grăbit.

Asasinul nu rezistă în anchetă

Cruceanu Ion, un alcoolic notoriu, se mutase în oraşul Mediaş, locuind într-o cameră cu chirie pe strada Stadionului nr. 15. Ţinuse mai multe femei, dar toate îl părăsiseră, fiind foarte violent.

Se trece la cercetarea sa directă şi în faţa probelor administrate cedează. Iată mărturisirea lui:

„În vara anului 1953, fiind acar la C.F.R. Braşov, deşi căsătorit, am cunoscut-o pe numita Toader Niculina, iar după câteva zile am început să trăim în concubinaj, deoarece eram părăsit de soţie. La începutul anului 1954 am fost mutat în halta C.F.R. Brădet, luând-o şi pe Niculina cu mine, locuind într-un pavilion al staţiei unde aveam

repartizate o cameră, bucătărie şi pivniţă.

Din momentul convieţuirii noastre, am constatat că Niculina este decăzută moral, lipsea în repetate rânduri de acasă şi întreţinea relaţii cu diferiţi bărbaţi în oraşul Braşov, motiv pentru care am maltratat-o în mai multe rânduri.

În această situaţie, am luat hotărârea să scap de ea într-un fel oarecare şi ocazia mi s-a ivit în ziua de 5 decembrie 1956, când, după o lipsă de mai multe zile, Niculina a venit la mine. S-a iscat o ceartă între noi, eu am consumat circa 200 ml de rachiu şi am hotărât s-o omor. Pentru realizarea scopului meu, m-am gândit că cel mai bun loc este beciul. Am mers împreună în beci pentru a tăia lemne şi, în timpul când aceasta strângea lemnele, am lovit-o cu muchia toporului în cap şi Niculina a căzut pe ciment, iar pe gură, nas şi urechi îi curgea sângele. Mi-am dat seama că a murit şi că trebuia să scap de cadavru.

Întrucât eram în tura de zi nu aveam posibilitatea să transport şi să ascund cadavrul Niculinei în acea săptămână, dar am spălat sângele care s-a scurs, am pregătit un sac pentru transport, dar acesta fiind neîncăpător, am procedat la secţionarea picioarelor de la genunchi, a mâinilor şi a capului.

În săptămâna următoare, fiind în tura de noapte, am introdus trunchiul moartei în sac, pe care l-am transportat cu o sanie până la fântâna părăsită, situată în apropierea cabinei unde făceam de serviciu şi l-am aruncat în ea. Înspre ziuă, m-am dus din nou la fântână şi văzând că sacul pluteşte deasupra apei, am luat o prăjină pe care am înfipt-o în sac, cu ajutorul căreia am împins cadavrul sub apă şi am proptit lemnul în marginea tubului de beton.

Într-a doua noapte am luat picioarele şi mâinile decedatei, le-am înfăşurat într-o cârpă şi le-am aruncat în closetul imobilului.

În cea de-a treia noapte, am luat capul victimei pe care am intenţionat să-l cimentez în canalul de scurgere a apei din beci, însă neintrând, l-am zdrobit cu toporul până

ce s-a dus în canal. Apoi am preparat ciment cu nisip care erau în pivniţă şi am cimentat orificiul canalului. Am spălat din nou sângele din beci, făcând o curăţenie generală.

Este adevărat că, după crimă, pentru a justifica lipsa Niculinei, am inventat mai multe versiuni cu privire la dispariţia acesteia. O parte din obiectele ei de îmbrăcăminte le-am vândut, iar altele le-am dat concubinei mele Corfaru Maria. Actele de identitate ale Niculinei le-am ars".

În ziua de 15 aprilie 1964, autorul a condus organele de anchetă la locul indicat în beci, unde au fost găsite fragmentele oaselor craniene şi maxilarele, iar în closetul imobilului s-au găsit oasele mâinilor şi picioarelor.

A fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

AM ALES SĂ O OMOR

„Din momentul convieţuirii noastre, am constatat că Niculina este decăzută moral, lipsea în repetate rânduri de acasă şi întreţinea relaţii cu diferiţi bărbaţi în oraşul Braşov, motiv pentru care am maltratat-o în mai multe rânduri. În această situaţie, am luat hotărârea să scap de ea într-un fel oarecare şi ocazia mi s-a ivit în ziua de 5 decembrie 1956, când, după o lipsă de mai multe zile, Niculina a venit la mine" – Cruceanu Ion

GELOZIE MORBIDĂ SAU CRIMĂ APROAPE PERFECTĂ

L-am denumit Cazul Doaga. În toamna lui 1959 am fost chemat la Direcţia Generală a Miliţiei. Adjunctul şefului Direcţiei judiciare era singur în birou. În anticameră aştepta pe scaun un individ necăjit. Adjunctul s-a grăbit să-l poftească. Sfrijitul – un tovarăş nemulţumit de colegii noştri de la Secţia 27 din Bucureştii Noi, care colegi nu mişcaseră un deget ca să-i găsească soţia dispărută.

Aşadar, un caz de dispariţie. L-am luat pe sfrijit cu mine-n birou. L-am aşezat repede pe un scaun, că părea să-l bată mereu vântul şi, cum ferestrele biroului erau deschise, un curent mai puternic l-ar fi putut doborî.

Un bărbat bolnav

„Deci, cum te numeşti dumneata?”

„Petre Ion”.

„Şi soţia?”

„Petre Monica”.

Trebuia să aibă sub 30 de ani, mi-am zis. Dar faţa emaciată, ridurile şi scofâlceala îl făceau să pară ca se-apropia de 50.

„De când ţi-a dispărut soţia?”

„De pe 5 noiembrie. Mai exact, din seara zilei de 5 noiembrie, de la ora 8: 00”.

„Ce s-a întâmplat atunci?”

„Păi, în seara zilei de 5 noiembrie, la ora 8: 00, soţia mea a plecat de acasă şi, de atunci, n-am mai văzut-o. Nici nu s-a mai întors, nici n-a mai dat vreun semn c-ar fi undeva”.

„Erai acasă când a plecat?”

„Da”.

„Şi ţi-a spus unde se duce?”

„N-a fost nevoie. Ştiam foarte bine. Cu vreo săptămână înainte, primise o telegramă de la soacră-mea. O chema să vină urgent că socru-meu era grav bolnav. Ştiţi, soţia mea e asistentă medicală”.

„Dacă era grav bolnav… Era într-adevăr grav?”

„Da. Are ciroză”.

„Atunci, de ce nu s-a dus imediat soţia dumitale la el?”

„Păi, nu i-au aprobat ai ei, de la sanatoriu, concediu fără plată. Abia după ce-a revenit soacră-mea cu o scrisoare disperată, i-au aprobat…”

Avea o voce zgâriată, ca dată la şmirghel, interlocutorul meu. Paloarea accentuată şi firavitatea îl făceau să pară foarte pieritor.

„De câţi ani eraţi căsătoriţi?”

„De mai bine de doi ani”.

„Şi câţi ani ai dumneata?”

„27”.

„Şi soţia?”

„24”.

Aşadar, o fată care se căsătoreşte la vârsta când începe să se teamă c-o să rămână fata bătrână, m-am gândit. Şi pe cine-a luat de soţ? Pe oricine! Fie şi pe unul aflat deja cu un picior în groapă.

„Aveţi cumva o fotografie de-a ei?”

„Da, şi-a scos el portofelul, deschizându-l şi înmânându-mi fotografia unei femei frumoase. Am dat una la fel şi tovarăşilor de la Secţia 27”.

M-am gândit – pentru a câta oară în viaţa mea de judiciarist! – că nu trebuia să mă pripesc. Femeia din fotografie n-ar fi avut de ce să se teamă c-ar fi rămas fată bătrână.

„Unde v-aţi cunoscut?”

„La sanatoriul tebece, unde lucra ea”.

„Dumneata ai fost pacient?”

„Da. M-am internat acolo şi ea m-a îngrijit. Şi era aşa de frumoasă, că n-am mai putut trăi fără ea. I-am spus: dacă vrei să mor, nu mă lua! Şi m-a luat. Probabil, de milă… Probabil, de milă, dar eu am fost fericit, în ăştia doi ani, am fost ca beat. Sunt foarte sentimental. Probabil, unde n-am mult de trăit. Monica a devenit pentru mine şi soţie, şi asistentă, şi mamă!…”

A izbucnit într-un plâns hohotit, care a dat într-o cruntă tuse cu expectoraţie cu sânge. Mă uimea că, la asemenea tuse, faţa nu izbutea cu niciun chip să i se coloreze. Ba, dimpotrivă, părea să i se accentueze paloarea. Zău c-ar fi avut de cine să se sature Monica

Petre. Dar dacă aveam în vedere faptul că era asistentă medicală, logic ar fi fost să nu-l fi părăsit. Oare să fi fost reală nevoia de ea la Suceava? Nu cumva se înţelesese cu părinţii s-o cheme ca să poată pleca şi dispărea liniştită în compania unui amant?! Căci era clar că „mortul” Petre Ion s-ar fi agăţat de ea cu disperarea celui care nu vrea nicidecum să-şi ia adio de la viaţă.

„Deci, Petre Ion, mi-am notat. Adresa?”

„Strada Doaga numărul 10. Am o căsuţă modestă, numai cu două camere şi-o pivniţă, şi-n faţă o curticică”.

„Şi, deci, pe 5 noiembrie a plecat la maică-sa!”, am reînnodat eu firul criminalistic al discuţiei.

„Da. După scrisoarea disperată a soacră-mii i-au permis să-şi ia concediu fără plată, v-am spus”.

„Ai condus-o la gară?”

„Nu”.

„V-aţi certat? A plecat supărată?”

„Nu. Nu ne certam. Monica era o fiinţă deosebită, un om nemaipomenit de bun”.

I s-a strâmbat chipul deodată. Paloarea i s-a accentuat bătând în alb şi obrajii i s-au schimonosit.

M-am grăbit să-i stopez plânsul înainte de-a izbucni:

„Deci, de peste o săptămână?!”

Şi-a revenit:

„Poftim?”

„Ziceam de soţia dumitale. A dispărut de mai bine de-o săptămână…”

„Da. De pe 5 noiembrie. Şi să ştiţi că eu am reclamat imediat, dar tovarăşii de la Secţia 27…”

„Imediat? Cum imediat?!”

Şi-a dat seama de greşeală. S-a bâlbâit:

„P… pp-păi, imediat ce-am înţeles ce se-ntâmplase. Adică, alaltăieri, când Monica a primit de la maică-sa o nouă telegramă, în care îi cerea să vină cu orice preţ, că tatăl ei e pe moarte! Atunci, am înţeles că Monica, deşi plecase de opt zile, n-ajunsese la maică-sa”.

„Şi ai luat legătura cu maică-sa, după cea de-a doua telegramă?”

„Am dat aviz telefonic, ieri. Am vorbit cu soacră-mea. Mi-a spus că a căutat-o şi Miliţia”.

Aşadar, cei de la Secţia 27 nu stătuseră cu mâinile-n sân! Dar nu i-am spus lui asta.

„Bine, am zis. O ultimă întrebare: ştii cumva sau bănuieşti vreo legătură extraconjugală a soţiei?”

„În niciun caz, tovarăşe căpitan. Eram eu gelos pe unul şi pe altul, că, de prin natura serviciului, se afla tot între bărbaţi. Dar sunt convins că era cinstită, tovarăşe căpitan. Ştiţi ce fel de femeie era? Era femeia care, dacă i-ar fi trecut vreodată prin cap să mă-nşele, aş fi fost primul la care i-ar fi spus. Mi-era însă foarte devotată. Ca să fiu sincer, am fost şi eu surprins când m-a luat, dar asta este: am dat peste un om deosebit…”

Verificări la Secţia 27

Cum eu i-am spus că terminasem discuţia, s-a ridicat să plece. M-a întrebat însă dacă speram să se poată face ceva. Şi a plecat, apoi, cu o mutră atât de neîncrezătoare, încât mi-a făcut impresia că se gândea, de fapt, la ce for urma să se mai plângă. L-am lăsat să dispară în capătul culoarului şi m-am aşezat temeinic la birou, rememorând totul şi schiţând primele puncte ale planului operativ.

Un telefon colegilor de la Suceava m-a lămurit că, într-adevăr, făcuseră verificări, la cererea colegilor de la Secţia 27. Tatăl Monicăi fusese internat de două zile în spital. Monica nu apăruse acasă. Nici la gară, nici pe drumul de la gară spre casă. Nu fusese nicăieri văzută şi, oricum, o femeie în pardesiu galben, cu o căciuliţă galbenă şi pantofi negri nu s-ar fi putut să treacă neobservată, mai ales că era şi foarte frumoasă. Firește, ei aveau să continue s-o caute. Casa părinţilor asistentei fusese pusă sub supraveghere. Dar, dacă era să-mi spună opinia lor, Monica Petre nu pusese piciorul în zona lor de competenţă. Fie că plecase în altă parte, ziceau – ceea ce li se părea

ilogic, doar pornise de-acasă la chemarea celor de la Suceava! –, fie că nici nu plecase de fapt din Bucureşti…

„Bine, am zis eu. Continuaţi verificările. Aflaţi tot ce se poate şti despre Monica Petre”.

Zilele mohorâte trecuseră. Era o toamnă însorită acum, dar rece. Când am ieşit pe poarta Direcţiei Generale a Miliţiei, la ora 11: 00, m-am trezit făcut sandviş, ca să zic aşa, între bătaia razelor soarelui şi rafalele înţepătoare ale unei răsuflări montane.

Cei de la Secţia 27 m-au întâmpinat cu respectul datorat organului superior, dar n-au fost deloc bucuroşi aflând de reclamaţie. Mi-am dat repede seama că aveam un foarte bun ajutor în şeful biroului. A scos din sertar dosarul cauzei şi mi-a înfăţişat toate piesele, gura turuindu-i întruna. Nu era adevărat că nu se muncise. Se ceruseră verificări la Suceava – încă nu primiseră răspunsul, dar… (ştiam deja răspunsul).

Am ascultat cu atenţie raportul şefului de birou. Pentru două zile, ţinând seama şi de controlul căruia trebuiau să-i facă faţă, se descurcaseră bine. În niciun caz nu putea fi vorba de stat cu mâinile-n sân. „E foarte bine tot, am apreciat. Şi nu e nici puţin. Continuaţi cercetările. Ne interesează drumul dispărutei – de acasă până la Gara de Nord. Eventual, stabiliţi în care loc acest drum s-a întrerupt şi în ce mod”.

Spre seară, m-am întors la Direcţia Generală a Miliţiei. Am găsit pe birou o notă telefonică transmisă de şeful serviciului judiciar sucevean. La primul punct, eram informat că „Petre Monica n-a mai pus piciorul în casa părinţilor de doi ani şi trei luni – de când s-a căsătorit!” Hopa! mi-am zis. Conflict între Monica şi părinţi. Ei nu fuseseră de acord cu căsătoria feţei lor cu unul dintre bolnavi. Şi nu-şi călcaseră pe inimă decât în situaţia gravă în care se afla tatăl ei.

Mărturia moartei

Era un prim strop de întuneric în armonia şi lumina de până aici. Prea mi se păruseră toate nefiresc de frumoase. Din acest moment, am început să mă gândesc serios la moartea Monicăi Petre şi să îndrept cercetările în acest sens. Punctul doi al notei telefonice de la Suceava a adâncit şi mai mult ideea. Acest punct ne informa că „la Miliţia regională se află două corpuri delicte privind-o pe dispăruta Petre Monica din Bucureşti, Strada Doaga nr. 10”. Cele două corpuri delicte erau certificatul ei de căsătorie şi buletinul de identitate. Ambele fuseseră găsite în două cutii poştale din cartierul sucevean Burdujeni, fără plicuri. Factorul poştal care le descoperise se prezentase de îndată cu ele la Miliţie, se mai preciza în nota telefonică: „Pe una din filele buletinului de identitate este scrisă de mână, cu majuscule, următoarea inscripţie: «SUNT OMORÂTĂ ÎN APA SUCEVEI»”.

Am întocmit o notă telefonică pentru cei de la Suceava, în sensul întreprinderii unor verificări şi mai ales în ideea exploatării criminalistice a documentelor.

A doua zi primeam şi corpurile delicte, şi expertizele. La primirea notei mele telefonice, expertizele fuseseră deja făcute. Le-am spus în gând un bravo băieţilor de la biroul criminalistic şi am trecut la verificări strânse în Bucureşti: în stradă Doaga; pe traseul până la gară; la gară; în acceleratul de 8: 45 de Suceava Nord; în alte trenuri – din aceeaşi seară – spre Moldova: la sanatoriul în care lucrase Monica Petre.

Încet-încet, a căzut noaptea asupra vieţii acestei femei. La sanatoriu, era bine cunoscută gelozia obsesivă a lui Petre Ion. De multe ori asistenta venea la serviciu obosită, cu ochii injectaţi, nedormită. Când ea era în serviciul de noapte, Petre Ion păzea poarta spitalului, doar – doar avea s-o surprindă în compania unui bărbat! Medicii întrebaţi au opinat pentru o boală psihică, pe fondul unui complex de inferioritate.

În strada Doaga, investigaţiile n-au dus nici ele la lumină. E drept, vecinii nu cunoşteau infernul din casa familiei Petre, nu-i auziseră certându-se, dar nimeni n-o văzuse pe Monica, în seara zilei de 5 noiembrie, ieşind din casă şi plecând.

Pe traseul spre gară, în gară, în trenuri – acelaşi rezultat. Femeia frumoasă, „pe care nu se putea să n-o remarci", cum declarau martorii, nu fusese văzută. Nici casierele de la agenţia de voiaj, nici conductorii de tren nu-şi aminteau s-o fi văzut. Ba, conductorul de pe acceleratul de Suceava a mărturisit confidenţial ofiţerului cu care a discutat: nu o dată acostase femeile care călătoreau singure, iar o femeie ca aceea din fotografia ce i se arătă ar fi fost imposibil să-i scape. Cel puţin ar fi încercat şi, în orice caz, şi-ar fi adus aminte…

Am decis să trecem la cercetarea directă a soţului. Am trimis un subofiţer să-l cheme pentru o primă discuţie. Agentul de ordine s-a întors cu un rezultat negativ. Petre Ion dispăruse.

În această fază, ni s-a alăturat şi prietenul meu din Procuratura Generală. Am ascultat împreună rapoartele. Procurorul a hotărât: „Trebuie să-i cercetăm lui Petre Ion casa. Acolo, s-a petrecut ceva necurat şi noi n-am făcut încă o cercetare…"

Casa era într-o curte, unde se mai aflau două case. Se intra dinspre stradă pe o portiţă. Casa lui Petre Ion era în stânga, celelalte două – în dreapta. De la portiţă pornea o alee pavată cu cărămidă, văruită pe margini. În casă, prima impresie a fost că avem de-a face cu un pahar spălat cu detergent. Toate lucrurile erau aranjate frumos. Pe jos, scândura vopsită vernil, preşuri ţărăneşti, din zdrenţe. Şi totul curat, foarte curat.

Pivniţa cu surprize

Am ajuns în bucătărie. Aici, lângă perete, era un dulap vitrină. L-am dat la o parte şi ni s-a părut că

desluşim pe scândura duşumelei, lângă perete, o pată. Părea chiar o pată veche de sânge. Examinând-o însă cu atenţie, am constatat că era vopsea maro. Ce căuta pata aceea acolo? Nu cumva ea scăpase celui care făcuse curat, datorită faptului că fusese camuflată de dulap? Căci, dacă ar fi fost aşa…

Hei, dacă ar fi fost aşa…

Am descojit cu migală pelicula de vopsea vernil de pe podea şi am constatat că acest strat de vopsea fusese dat mai recent, peste vopseaua maro de mai înainte. (Poate că cineva vrusese să acopere nişte urme!) I-am întrebat pe vecini: „Ce e nou în casă?”. „Vopseaua duşumelei…” Ba, am stabilit că, nici cu două zile înainte de plecarea stăpânei casei, duşumeaua nu fusese maro…

Din clipa aceea, căutările noastre au devenit şi mai meticuloase, mai insistente. Vopsirea duşumelei după dispariţia femeii a fost pentru noi picătura care umplea paharul…

Dar unde era moarta? Cum o omorâse? Când?

Am extins cercetările şi în pivniţă. Pivniţa avea intrare separată. De afară, urcai trei trepte de beton şi deschideai uşa. În dosul uşii, chepengul pivniţei, în pivniţă, un butoi mare de varză. Lângă scară, o albie de rufe şi alte lucruri necesare omului în gospodărie.

Am apucat de belciugul capacului chepengului. Nu era încuiat. De altfel, nici uşa pivniţei n-o găsisem încuiată, încât unul dintre ofiţeri spusese că degeaba căutam acolo, căci, dacă Petre Ion ar fi avut ceva de ascuns, ar fi încuiat cu grijă să nu poată pătrunde oricine şi să descopere vreo urmă… Am dat capacul peste cap şi am văzut o scară de lemn. Am examinat-o împreună cu criminaliştii. Am descoperit câteva pete ce păreau a fi de sânge – cu direcţia de scurgere în jos. Fotografii cu lămpi cu cuarţ, cu ultraviolete… Expertizele au stabilit: sânge uman. Grupa nu putea fi precizată. Se ridicaseră probe de „pete” şi de pe capacul chepengului. Aceeaşi concluzie: sânge uman.

Concluzia: Monica Petre fusese omorâtă şi îngropată

în pivniţă. Dar iată că testul apei ne-a contrazis. Am turnat apă pe toată suprafaţa de lut a pivniţei, ştiut fiind că apa se scurge mai repede în locul săpat de curând. Or, apa a băltit pe pământ la fel, în toată pivniţa. Încercând, apoi, pământul, cu un hârleţ, peste tot am întâmpinat aceeaşi rezistenţă.

Am început să ne cam îndoim de concluziile noastre. În orice caz, trebuia căutat acum dispărutul. Avea de dat cel puţin câteva explicaţii. Aşa că l-am pus în urmărire pe ţara şi astfel am aflat că se internase într-un sanatoriu TBC de la Oraviţa. Dar când organele de miliţie merseseră să-l ridice de la sanatoriu, aflaseră că tocmai plecase la Bucureşti… să se opereze de apendicită.

Trecuseră trei săptămâni de la reclamaţie. L-am căutat în Bucureşti, peste tot, pe o vreme imposibilă. La rude, policlinici, spitale. În sfârşit, s-a dat de el la Spitalul Witting[18]. Fusese, într-adevăr, operat de apendicită. După trei zile, avea să i se dea drumul…

A rămas în supravegherea unui subofiţer. În fine, după trei zile, Petre Ion ajungea direct în arestul Miliţiei Capitalei, fără nicio explicaţie. Explicaţiile trebuia să le dea el.

A-nceput pe îndelete ancheta. Petre Ion a recunoscut, rând pe rând, în faţa probelor, gelozia, comportamentul lui de bărbat gelos şi rău – deşi de bătut n-o bătuse –, a recunoscut că făcuse curat şi vopsise din nou duşumeaua, „ca să aibă o culoare mai veselă, s-o recâştige pe soţie când avea să se întoarcă…”. Ştia şi de sângele de pe capacul chepengului şi de pe scări. El îl spălase. Da, era al soţiei, că avusese un avort spontan de care ştia şi o vecină… (Asta aşa era, vecina avea să confirme…)

Aşa, deci. Uite cum ne scapă încet-încet printre degete. Fireşte, nu epuizaserăm toate posibilităţile, dar

---

18 Spitalul Universitar Witting este situat lângă Gara de Nord pe artera cu acelaşi nume. A fost fondat în data de 27 iulie 1918 de către doctorul C.F Witting, care a pus bazele chirurgiei vasculare din România.

acum nu ne mai grăbeam. Am tocat pe îndelete zile şi nopţi de-a rândul, toate întrebările, reluându-le, cerând noi şi noi amănunte. Apoi, l-am întrebat dacă ştia unde erau actele soţiei şi, bineînţeles… habar n-avea.

Dar în timp ce noi, eu şi procurorul, ceilalţi ofiţeri de la judiciar, stam de vorbă cu el, alţi ofiţeri căutau febril să dezlege un mister: cum ajunseseră actele dispărutei la Suceava?! (Făcuserăm, desigur, şi expertiza scrisului cu mâna stângă al lui Petre Ion şi reieşea că ar fi fost scrisul de pe buletin, dar nu era o probă concludentă.)

Şi iată că, în toiul interogatoriilor, primim raportul unuia dintre ofiţerii din teren. Un coleg de serviciu al lui Petre Ion (Petre Ion fiind pensionat de curând, temporar) îl văzuse, într-o zi, pe pensionar, într-un tren, pe toată distanţa Bucureşti – ploieşti. Nu discutase cu el, dar era după data de 5 noiembrie, mai precis era pe 7 noiembrie.

Întrebare: *„Ai plecat din Bucureşti, în afară de mersul la Oraviţa, după dispariţia soţiei*?”

Răspuns: *„N-am plecat nicăieri în altă parte*”.

Minţea.

Spovedania unui înfrânt

M-am înarmat cu răbdare şi am căutat alte căi. Şi, cum el era de meserie ceferist, gândul m-a dus la permisele lui de călătorie, unde trebuiau să fie taloanele călătoriei la şi de la Suceava. I le-am găsit. Dar el ar fi putut spune acum că, într-adevăr, fusese la Suceava, ca s-o caute, şi că nu mărturisise de la început ca să nu credem altceva despre el… Aşa că, şi după această probă evidentă, tot ne-ar mai fi scăpat printre degete. Şi nu voiam să riscăm.

De-aici încolo, interogatoriile au fost un studiu psihologic fragmentat mereu de oboseală şi pauzele cerute de anchetat. Am aflat că fusese crescut doar de maică-sa în frica de Dumnezeu şi de diavol, că era bisericos şi, în general, foarte delicat.

Încet-încet, i-am sugerat că trebuia să se teamă de moarta care-l urmărea, atâta vreme cât n-avea să-şi primească pedeapsa. Şi, după mult timp, într-un moment de somnolenţă, când părea să nu mai ştie dacă ne interesăm de fapta lui sau de amintirile lui din copilărie, am întrebat clar: „Unde ai îngropat-o?”. Şi el: „În pivniţă, sub lemne!”

Săpând în locul în care fuseseră lemnele stivuite lângă perete, am dat de o placă de beton turnat. Iată de ce nu se scursese apa în locul proaspăt săpat. Sub beton, am găsit cadavrul femeii, sub pământ, înfăşurat într-un preş. Era numai în cămaşa de noapte.

În sfârşit, infractorul şi-a recunoscut fapta. Era o zi mohorâtă de decembrie. Mai târziu, când a ajuns în faţa instanţei, Petre Ion a avut un şoc şi a înnebunit.

O DISPARIŢIE ALARMANTĂ

30 martie 1972, ora 10: 00. Angajaţii Direcţiei regionale C.F.R. Iaşi, însărcinaţi cu plata retribuţiilor, părăsesc sediul casieriei centrale având asupra lor sumele corespunzătoare de bani sectoarelor subordonate. Printre aceştia se afla şi numitul Şargu Petru, delegat să facă plăţile la Sectorul 1, tabliere. Asupra sa are suma de 35.000 lei.

30 martie 1972, ora 16: 00. Angajaţii Sectorului 1, tabliere, văzând că nu vine casierul plătitor află că cel în cauză a ridicat sumele respective în jurul orei 10: 00. Alarmaţi de această situaţie, ei sesizează Miliţia Municipiului Iaşi.

Ancheta

Primele investigaţii efectuate au stabilit ca Şargu Petru are domiciliul stabil în municipiul Iaşi, este căsătorit, având trei copii majori. Din anul 1964 lucrează în cadrul Direcţiei regionale C.F.R. Iaşi, unde este cunoscut ca un

om disciplinat, hotărât şi bine pregătit profesional.

Cadavrul din pădure

La data de 11 aprilie 1972, în jurul orei 12: 00, pădurarul Ciobanu Vasile a comunicat telefonic la Miliţie că a dat peste cadavrul unui bărbat. Locul se afla la circa 17 km distanţă de oraşul Iaşi. Deplasându-se la faţa locului, organele de miliţie au constatat că este vorba de cadavrul lui Şargu Petru, care prezintă două lovituri de cuţit. Pe haine se observau urme de târâre. Servieta, în care pusese banii destinaţi plăţii retribuţiilor, dispăruse. La o distanţă de 50 m de cadavru, pe drumul forestier au fost descoperite urmele unor cauciucuri de autoturism tip Warszawa.

Trei ipoteze

Intrând în posesia acestor date, verificările care s-au declanşat s-au axat pe trei ipoteze de lucru:

1. Şargu Petru a fost omorât de o persoană de la locul de muncă, poate chiar de un prieten, care a urmărit să devină posesorul celor 35.000 lei;
2. A fost omorât de o persoană care a aflat întâmplător de existenţa banilor;
3. S-ar putea ca unii dintre foştii săi prieteni să-l fi atras într-o cursă.

Doi suspecţi

În sfera ipotezelor formulate a apărut un suspect în persoana lui Postica Constantin, coleg de serviciu cu victima şi prieten de pahar.

Audiaţi fiind, colegii de serviciu au confirmat prezenţa celui în cauză la serviciu, mai puţin intervalul dintre orele 10: 00 şi 10: 45, timp ce i-a fost necesar

pentru deplasarea cu tramvaiul de la un sector la altul.

Al doilea bănuit mai important a fost un tânăr, Gherasim Vasile, care se distra zi de zi la campingul „Stâna Poienii” cu prostituate. Ridicat de la camping, asupra lui s-a găsit suma de 6.000 lei precum şi o legătură de chei din care una se potrivea la locuinţa victimei. El a precizat însă ca banii îi avea din vânzarea unei case pe care o moştenise, iar cheia provenea de la un lacăt. Verificându-se afirmaţiile sale, s-a stabilit ca ele corespund adevărului.

Revenire

Investigaţiile în jurul lui Postica Constantin au continuat, accentul fiind pus pe cunoaşterea comportamentului şi relaţiilor sale.

În ziua de 30 martie, la ora 10: 05, un martor s-a întâlnit cu el în Piaţa Gării. Postica stătea lângă un taxi şi aştepta pe cineva. Declaraţia acestui martor l-a prins pe picior greşit, desfiinţându-i apărarea.

De asemenea, a fost identificat un şofer de taxi care îl transportase prin oraş la două zile după crimă. Cu ocazia cursei respective, el s-a lăudat că este venit din R.F.G. şi a scos din buzunar un teanc gros de 100 lei.

Mărturie

În aceste circumstanţe, Postica Constantin este arestat, recunoscând comiterea asasinatului împreună cu Achirei Petru, şofer pe taxiul „Warszawa”.

Îl aşteptaseră pe casier să iasă cu banii şi îl invitaseră în taxi. În momentul în care maşina a ajuns în dreptul drumului ce duce spre Sectorul 1, Achirei Petru s-a abătut de la traseu.

Victima a intrat în panică, rugându-l să întoarcă maşina. În acel moment, Postica Constantin a scos cuţitul pe care îl avea pregătit şi i-a aplicat casierului două

lovituri în piept ucigându-l pe loc. Apoi au transportat cadavrul în locul unde a fost găsit.

UCIS DE IUBITA NESATISFĂCUTĂ

Comisarul Tandin ne povesteşte despre moartea flăcăului Anchidim Zagrean, despre care se crezuse că a fost asasinat de banda lui Clintea. Nu, tânărul căzuse victimă nesăţioasei Maria, iubitei sale nesatisfăcute.

Comuna care poartă numele marelui nostru poet George Coşbuc[19] este situată în zona Năsăudului, într-un cadru pitoresc cu totul aparte. Satul Bichigi, care aparţine de aceasta comună, este amplasat pe vârfurile dealurilor, acolo locuind numai oameni care sfidează singurătatea, unica lor sursă de venit fiind creşterea animalelor. Până acolo se ajunge greu, drumurile fiind desfundate, iar potecile pieptişe.

În primăvara anului 1952 în acest cătun locuiau numai şapte familii răsfirate cu casele la distanţe de 1 – 3 kilometri. De fapt, numai cinci familii erau închegate, în restul de două case locuind doi tineri singuratici. Şi asta, pentru că părinţii lor – ca un destin fatidic – fuseseră ucişi, pe rând, de trăsnet. Nemaiavând pe nimeni, cei doi tineri orfani au trebuit să se descurce singuri. Unul dintre ei era Zagrean Anchidim, un flăcău în vârstă de 17 ani. Cealaltă era o fată, Miron Maria, de 21 de ani. Fiecare avea, aşadar, casa lui bătrânească şi animalele sale de care se îngrijea. Băiatul şi fata erau prieteni foarte buni şi lumea clevetea că întreţineau şi relaţii intime. Atunci de ce nu se căsătoreau? Plutea o întrebare, ca un mister, în rândul sătenilor, în acest fel, unindu-şi vieţile, s-ar fi putut descurca împreună mult mai uşor. În afară de relaţiile lor în care se ajutau reciproc ceva nu mergea... Lumea interpreta că poate nu se cuvenea ca într-o căsătorie fata

19 În anul 1925 denumirea satului a fost schimbată din *Hordou* în *Coşbuc*.

să fie mai mare cu patru ani decât mirele. Erau reguli pământeşti prin acele locuri, dar au fost şi excepţii, slavă Domnului…

O dispariţie care a îngrijorat suflarea pădurenilor

În ziua de 27 martie 1952, în grajdul casei lui Zagrean Anchidim au început să se audă răgetele animalelor sale (vaci, oi şi doi cai) care erau închise şi înfometate. Au intervenit vecinii, pădureni, şi Miron Maria. Ceva se întâmplase cu flăcăul.

Sosind şi şeful postului de miliţie, Miron Maria a declarat, că în seara zilei de 26 martie 1952, gospodăria i-a fost atacată de trei indivizi înarmaţi care i-au furat o oaie. Ea se ascunsese în spatele casei. După jaf, a fugit la prietenul ei, Zagrean, solicitându-i ajutor. Flăcăul a luat un cuţit şi un topor şi s-a lansat pe urmele tâlharilor.

Depoziţia Mariei a fost crezută pe loc de miliţieni, în zonă operând banda de tâlhari mascaţi a lui Clintea. Oamenii legii se aflau de mai multe luni pe urmele acestei bande, care comisese până atunci patru crime în scop de jaf. Probabil, tâlharii îl budiseseră pe Zagrean.

Suspiciunile se îndreaptă asupra Mariei

Întâmplarea a făcut ca la trei zile banda lui Clintea să fie prinsă de miliţieni în casa unui sătean din comuna George Coşbuc. Tâlharii au fost luaţi ca din oală, fiind beţi de-abia mai puteau sta în picioare.

La interogatoriu, tâlharii şi-au recunoscut toate fărădelegile în cele mai mici amănunte. Lipsea din „registrul” lor Zagrean Anchidim. Ei au declarat că, după ce furaseră oaia, nu i-a urmărit nimeni, n-au omorât pe nimeni. Oaia au sacrificat-o în pădure şi au pus-o la frigare.

Bănuind-o pe Maria de asasinat, miliţienii i-au făcut o

percheziţie la domiciliu. Astfel, ei au descoperit un scaun ce fusese murdar de sânge, o parte din cruste fiind curăţate cu un cuţit pentru a nu fi observate. Un laibăr (ilic) al Mariei prezenta şi el urme de sânge. În faţa dovezilor, strânsă cu uşa, Miron Maria şi-a recunoscut crima.

Un asasinat incredibil

„Am întreţinut de mai multe ori relaţii intime cu Zagrean, dar nu-mi plăcea să mă culc cu el fiindcă niciodată nu mă satisfăcea sexual. Se urca pe mine ca o brută şi termina într-un minut. De aceea îl ocoleam… În seara zilei de 26 martie a venit la mine şi s-a aşezat pe pat jucându-se cu cuţitul. M-a chemat la el.

I-am spus că vin numai dacă abandonează cuţitul. Atunci el a înfipt cuţitul în peretele de lângă pat, casa fiind construită din lemn. Apoi, iarăşi a avut cu mine un raport sexual rapid, ceea ce m-a nemulţumit din nou. După o vreme, în timp ce eu alimentam focul din sobă, m-a chemat din nou în pat ca să repete actul sexual. Asta m-a enervat la culme… Am luat cuţitul din perete şi i l-am înfipt în piept. Zagrean a căzut în mijlocul camerei. Atunci am luat toporul şi i-am dat în cap cu muchia şi tăişul până l-am omorât. După aceea am târât cadavrul afară şi l-am aruncat într-o râpă cu zăpadă. Cuţitul l-am ascuns sub pietrele ce formează talpa casei, iar securea am pitit-o în pădure…”

PISTA FALSĂ

„Întâmplarea a făcut ca la trei zile banda lui Clintea să fie prinsă de miliţieni în casa unui sătean din comuna George Coşbuc. Tâlharii au fost luaţi ca din oală, fiind beţi de-abia mai puteau sta în picioare. La interogatoriu, tâlharii şi-au recunoscut toate fărădelegile în cele mai mici amănunte. Lipsea din «registrul» lor Zagrean Anchidim”.

MOBILUL CRIMEI

„Apoi, iarăşi a avut cu mine un raport sexual rapid, ceea ce m-a nemulţumit din nou. După o vreme, în timp ce eu alimentam focul din soba, m-a chemat din nou în pat ca să repete actul sexual. Asta m-a enervat la culme... Am luat cuţitul din perete şi i l-am înfipt în piept”.

DUBLUL ASASINAT DIN CARTIERUL JIANU

1935. Vila superbă a industriaşului Victor Ianculescu era una dintre cele mai cochete din cartierul Jianu[20]. Totul, grădina de flori, părculeţul din spatele imobilului, piscina, vădeau rafinament şi bun-gust. Subreta, bucătăreasa şi chiar fata care se îngrijea de grădinărie erau selecţionate cu grijă; devotate stăpânilor. Tinere, frumuşele, fără obligaţii. „La noi, fără bărbaţi, dragostea o faceţi în timpul vostru liber, dar aveţi grijă cu cine vă combinaţi, să nu ne pomenim cu vreo surpriză...”, le pusese în vedere, la angajare, dl. Victor.

Surpriza la care se referise stăpânul se produsese cu câţiva ani în urmă. Era vorba de un spărgător prins pe când voia să „viziteze” biroul de la parter al industriaşului. Pontul i-l vânduse Erika, camerista doamnei Ianculescu. Erika îşi pierduse slujba, iar hoţul a fost predat poliţiei.

Domnul Victor, la cei 50 de ani ai săi, avea un apetit sexual ieşit din comun. Cu amantele se întâlnea într-un apartament pe care îl ocupa încă de când fusese celibatar. Era însurat cu bogata Felicia Vohler, o nemţoaică, din zestrea căreia făceau parte vila şi terenurile ce le amenajaseră după căsătorie. La angajare, fiecare tânără (căci Ianculescu nu angaja femei mai în vârstă de 30 de ani) era supusă unei probe de sex. Victor le spunea fără ocolişuri: „Vrei să lucrezi la mine, trebuie să fii bună şi la pat. Nu mă supăr dacă refuzi”. Nu se întâmplase însă, aşa

20 Cartier „botezat” de comunişti „*Primăverii*”.

ceva. Când ajungea la dânsul, Victor ştia totul despre viitoarea angajată. Avea oameni care se ocupau special de asemenea treburi.

Pizma, bat-o vina!

Doamna Felicia nu avea de obiectat nimic, căci tinerele corespundeau din toate punctele de vedere. Doar că unele erau prea frumoase, iar stăpâna, o femeie ştearsă, rece, cu o singură mare calitate, bogăţia, le privea cu invidie disimulată.

Ştia că bărbatul ei are rezervată doar o singură zi pe săptămână pentru a face amor cu ea, pentru că restul erau dedicate celor trei slujnice. Îi spuse odată soţului ei: „Ai grijă, poate iei vreo boală de la servitoare!” Îi răspunsese cinic: „Le pun să-şi facă controlul medical periodic. Şi-apoi, ar îndrăzni vreuna să-mi facă aşa ceva?” De regulă, slugile se obrăznicesc în asemenea situaţii.

La Ianculeşti, toate trei femeile erau excesiv de politicoase, nu bârfeau, nu şterpeleau. N-aveau nici de ce, fiind bine plătite. La început, Felicia îşi pândea soţul noaptea când pleca din camera lui spre slujnica „programată”. Voia să afle ce făceau în plus servantele de erau atât de apreciate de soţul său. Aflase multe lucruri şi îi era ciudă. „Dacă m-ar învăţa şi pe mine!” Cu timpul, soţia a început să-şi dispreţuiască bărbatul, ajungând în final să-l urască de moarte.

Profund jignită era şi fata care se îngrijea de grădină, cu care stăpânul nici nu se mai culca. Ea făcuse odată o greşeală, nu se spălase cum trebuia. „Vezi că miroşi a transpiraţie”, îi spusese stăpânul. De atunci nu mai călcase în camera ei.

Asta o scăpase de la moarte, căci Felicia, într-un exces de generozitate, le invitase într-o dimineaţă pe celelalte slujnice-metrese la o cafea. Spre seară, amândouă fuseseră cuprinse de dureri. Au murit la spital.

La autopsie s-a găsit în organismul nefericitelor, urmele unei substanţe toxice necunoscute. Se bănuia a fi o

otravă adusă din India, unde Felicia fusese cu un an în urmă. Bănuiala s-a confirmat. Dublul omor a stârnit o vie emoţie în Capitală.

Felicia Ianculescu a fost condamnată la 20 de ani de închisoare.

SPĂRGĂTORUL DE BISERICI

Miliţia judeţului Sibiu a fost sesizată în dimineaţa zilei de 22 noiembrie 1972 că autori necunoscuţi au spart biserica ortodoxă din comuna Poiana.

Din primele date obţinute a rezultat că au fost furate 18 icoane, cinci cruci din lemn, un potir din argint suflat cu aur, o cruce din argint cu postament, suflată cu aur, o tavă din argint, o pereche de desagi cu motive naţionale şi alte obiecte de cult. Spărgătorul pătrunsese în biserică prin deszăvorârea unui geam de la altarul bisericii, situat la înălţimea de 1, 20 m de sol.

Fiind folosit câinele de serviciu „Ermin”, acesta a prelucrat urma de miros care i-a fost dată din biserică până la drumul de legătură dintre comuna Poiana Sibiului şi satul Rod.

Era o situaţie delicată pentru poliţişti, care se confruntau cu a doua spargere a unei biserici. Prima avusese loc la biserica romano-catolică din Sibiu, de unde hoţii sustrăseseră numai cărţi vechi.

Pe de altă parte, în comuna Poiana se mai întâmplase cu un an în urma încă un eveniment deosebit pe linie de miliţie: fusese spartă casa de bani a agenţiei CEC şi sustrasă suma de 70.000 de lei. Şi acest caz era nerezolvat, dar între el şi spargerea bisericii miliţienii au întrevăzut o legătură – fiind un infractor străin nu avea cum să ajungă acolo şi să cunoască atâtea date topometrice.

Ponturile fuseseră vândute.

O singură ipoteză

Miliţienii au stabilit că în noaptea furtului a apărut un individ, de circa 20 de ani, care avea asupra sa o pereche de desagi cu motive naţionale specifice comunei Poiana Sibiu. După forma desagilor a şi plecat la Sibiu în dimineaţa zilei de 22 noiembrie 1972, ora 5: 00. Fiind întrebat ce are în desagi, tânărul a spus că a cumpărat nişte tablouri din comuna Jina, pe care urmează să le valorifice la Timişoara.

În baza declaraţiilor martorilor, s-a întocmit un portret robot al infractorului. Era blond, cu mustăcioară de aceeaşi culoare şi un nas proeminent.

Când s-au făcut investigaţii în comuna Poiana, prezentându-se cetăţenilor fotografia robot, mare a fost mirarea miliţienilor când mulţi oameni de bună-credinţă l-au recunoscut în persoana lui Ion Bran, de 20 de ani, care nu mai fusese de mult prin comună.

La comandă

Miliţienii l-au reperat pe Ioan Ban în Sibiu. Cu un an în urmă el fusese angajat temporar ca ţiglar la lucrările de renovare a bisericii romano-catolice din Sibiu. În anturajul său, infractorul îl avea pe un anume Ioan Crăciun, din Sibiu, bişniţar. Acesta a intrat în legătură cu doi cetăţeni vest-germani interesaţi de cumpărarea unor obiecte de artă, vechi.

Cum Ioan Ban tocmai lucra la restaurarea bisericii romano-catolice din Sibiu, Crăciun i-a propus să fure cărţile bisericeşti. Ban a comis furtul şi a cheltuit foarte repede banii. În acest sens i-a propus lui Crăciun să ia legătura cu cetăţenii vest-germani şi să-i întrebe dacă vor ceva din obiectele de cult existente în biserica ortodoxă din Poiana Sibiului.

Ioan Ban a comis furtul, dar străinii n-au mai fost de găsit. Îşi făcuseră plinul său, probabil, le-a fost frică de

consecinţa implicării în furt şi au plecat imediat din Sibiu.

Toate obiectele furate din biserica Poiana Sibiului au fost găsite ascunse în locuinţa bişniţarului Ioan Crăciun. Cu ocazia cercetărilor s-a rezolvat şi cazul spargerii casei de bani a agenţiei CEC din Poiana Sibiului. Cu un an în urmă, Ioan Ban îi vânduse pontul unui spărgător versat din Suceava, Vasile Amariei, pentru care primise 5.000 de lei.

RĂZBUNAREA NEGUSTORULUI DE ARME

În anul 1964, o crimă pasională a zguduit Bucureştiul, comentându-se apoi multă vreme ce s-a întâmplat atunci.

Camelia era o brunetă, cu tenul alb. Părul negru, ochii catifelaţi. Buze răsfrânte, senzuale. Bine modelată de mama natură. Făcută parcă pentru dragoste. Conştientă de farmecele ei – şi plăcându-i să-şi trăiască viaţa intens – le-a valorificat din plin.

Avea pe atunci 26 de ani. Era un fel de funcţionară la Tribunalul Mare de pe Cheiul Dâmboviţei. Salariu mic. De-abia îi ajungea pentru mâncare şi o garderobă modestă. Ea îşi dorea haine scumpe şi frumoase, bijuterii, blănuri. Dar de unde? Cascadorul ei, Dragoş, deşi frumos ca un Adonis, era tot un pârlit ca şi ea. Îl iubea cu pasiune, i se dăruise trup şi suflet. Cu toate astea, avea momente când visa cu ochii deschişi. Mai ales că vedea că pe stradă nu era bărbat să nu întoarcă însă capul după ea. Ar fi vrut să se poată întâlni cu un bărbat cu bani. Dar unde? Pe Cheiul Dâmboviţei sau în Balta Albă unde locuia?

O adora ca pe o zeitate

De câteva zile, la plecarea de la tribunal spre casă, observase o maşină străină, erau atât de puţine atunci, parcată pe una dintre străduţele laterale. O conducea până în staţia ei de troleibuz. Câteva zile la rând. Pe urmă, maşina a rămas parcată şi cel de la volan a urmărit-o la

pas. Iar câteva zile la rând. Era un bărbat în jur de 50 de ani, nici frumos, nici urât. Bine îmbrăcat, pedant chiar. Aşa l-a cunoscut pe Huna Schwartz, mare negustor, care avea printre altele şi o prăvălioară pe Cheiul Dâmboviţei.

O „acoperire" pentru afacerile sale în stil mafiot, au zis gurile rele. Pentru că Huna avea bani mulţi de tot. Se îndrăgostise ca un nebun de Camelia, i-ar fi dat şi luna de pe cer dacă i-ar fi cerut-o. A răsfăţat-o cu tot ce şi-a dorit sufletul ei de umilă funcţionară. Dar mai ales de femeie tânără şi uşuratică. Rochii scumpe, bijuterii, blănuri, în schimbul unor clipe de amor, în care Huna, cel circumcis, se simţea mai ceva ca în sânul lui Avram. O adora ca pe o zeitate. Camelia îi acaparase totul. Sufletul, gândurile, banii, bineînţeles. Era tare fericit de norocul ce dăduse peste el.

De unde să ştie înamoratul şi încornoratul că aleasa inimii lui avea amantul ei de suflet. Pe Dragoş, bărbatul tânăr şi viguros, care se înfrupta şi el din confortul oferit de Huna. Garsoniera închiriată de negustor devenise un „cuib de nebunii" când evreul era plecat după afaceri, în ţară sau în străinătate.

Cascadorul a sărit pe fereastră

Până într-o seară. Blestemata seară de primăvară a anului 1964. Huna era plecat la Ghimbav, pentru o tranzacţie „specială". De armament. Avea şi „mostre" în servieta diplomat. Nerăbdător să ajungă la tânăra lui amantă, Huna şi-a scurtat deplasarea cu trei zile. Când a ajuns acasă, adică la garsonieră lor, uşa era încuiată pe dinăuntru. „Draga de ea, singurică, era normal să se asigure", a gândit în primul moment bărbatul. Chiar şi după mai multe insistenţe, uşa a rămas tot cu lanţul pus.

„Dragostea mea, ce adânc doarme, să nu simtă că sunt atât de aproape de ea", şi-a zis el în al doilea moment. A sunat, a strigat-o. Nimic. Doar o foială în spatele uşii zăvorâte. Un gând nebun i-a încolţit în minte. Şi-a proptit

umărul în uşă, şi în minutul următor s-a aflat în faţa unui pat răvăşit de urmele unui amor nebun. Ea, Camelia, deşi speriată, arata ca o femeie împlinită după o noapte de dragoste. El, Dragoş, reuşise să escaladeze balconul şi de acolo, de la etajul al doilea, să planeze în tufele de liliac din faţa blocului. Era doar cascador!

Mai bine moartă decât a altuia

Huna a văzut roşu în faţa ochilor. Mintea i s-a tulburat. Nu a putut rosti nici măcar o acuză. Şi-a deschis tacticos diplomatul, şi-a încărcat una dintre „mostre" şi, fără să ţină cont de rugăminţile şi de jalea Cameliei, a armat arma şi a apăsat pe trăgaci. A ţintit-o în cap. Nici n-ar fi avut unde, pentru că femeia se afla la picioarele lui, cerşindu-i iertare şi îndurare. O avertizase că face moarte de om dacă îl înşală. A preferat s-o ştie moartă decât a altuia.

A înfăşurat-o în husa de la maşină. Trupul cu membrele. Frumosul cap aproape dispăruse. A dus-o la el acasă. A parcat maşina în garaj. Noaptea era pe sfârşite, aşa că nu mai avea timp să scape de cadavru.

Blocul în care locuia avea o curticică interioară. În noaptea următoare, cu scule potrivite, a săpat o groapă, adâncă de vreo două-trei palme, unde şi-a îngropat iubita. A ţinut-o acolo vreo lună. Se apropia vara. S-a gândit că vin căldurile şi mirosul l-ar fi putut da de gol. Trebuia să acţioneze mai inteligent. A „deshumat-o" şi a băgat-o în cada plină cu multă sodă caustică. A lăsat-o aşa, la macerat, o vreme şi când a îngropat-o, a doua oară, din frumoasa Camelia nu rămăseseră decât resturi de ţesuturi moi saponificate sub acţiunea sodei, oase, unghii. Oasele lungi ale membrelor inferioare, avusese nişte picioare pe cinste, nu le-a îngropat, ci le-a băgat într-un sac de plastic şi le-a aruncat în Dâmboviţa. Celelalte resturi le-a lăsat pământului, care cu timpul le va înghiţi. Până atunci putea să se ducă la mormântul ei să-i şoptească vorbele dulci de

amor de altă dată. Idila „postmortem” a fost scurtă. A curmat-o plutonul de execuţie.

EVADATUL, UCIS DE AMANTUL NEVESTEI

La marginea comunei Plopiş, din judeţul Satu-Mare, s-a descoperit de jandarmii care erau în patrulare cadavrul oribil mutilat al criminalului Vasile Sovrea, evadat în iulie din Penitenciarul Aiud. El avea capul zdrobit de lovituri date cu un corp dur, iar inima, gâtul şi plămânii erau mâncaţi de câini. Identificarea lui s-a putut face numai după un tatuaj ce-l avea la mâna dreaptă.

În urma cercetărilor făcute de jandarmii din Surdeşti, comuna natală a victimei, s-a dispus arestarea unui flăcău din sat, Vasile Mureşan.

Vasile Sovrea, criminalul evadat din închisoarea Aiud, fusese condamnat la muncă silnică pe viaţa pentru dublu asasinat comis în 1928. Atunci l-a ucis pe un ţăran din sat, bănuit că întreţinea legături de dragoste cu soţia lui. A comis şi o a doua crimă, căreia i-a căzut victimă însuşi socrul său. Acesta voise să-şi ducă fiica acasă, deoarece Sovrea o bătea şi se purta sălbatic cu ea. Fiind condamnat la muncă silnică pe viaţa, Curtea de Apel i-a redus pedeapsa la 14 ani şi l-a trimis la penitenciarul din Aiud. Aici, într-o zi a primit o scrisoare de la un vecin care-i dezvăluia că nevasta, rămasă singură acasă, trăieşte cu un flăcău din sat. Gelozia a început să-l roadă şi luni întregi Sovrea a făcut planuri de evadare şi de răzbunare până când, într-un moment de nesupraveghere, a reuşit să evadeze.

Ajuns în comuna sa natală, după mai multe pribegiri de frica jandarmilor, care îl urmăreau, a trimis un băiat să-l cheme pe Mureşan, care se afla la cârciuma comunei unde petrecea cu mai mulţi prieteni. Acesta, plecând la locul indicat de băiat, acelaşi loc în care acum opt ani ocnaşul evadat omorâse pe alt rival al său, s-a întâlnit cu Sovrea.

Acesta îl aştepta plin de ură şi de gândul răzbunării.

Primele cuvinte adresate amantului soţiei sale au fost: „Vreau să beau cu tine!”. Apoi a scos din buzunar o sticlă cu ţuica din care Mureşan a tras o înghiţitură. În timp ce bea, Sovrea a început să-i aducă învinuiri că a cântat pe uliţa ca să dea semn jandarmilor. Apoi, reproşându-i legăturile cu nevasta sa, l-a apucat cu o mână de gât, iar cu cealaltă, în care avea o sapă, a vrut să-l lovească în cap. Mureşan, mai puternic, i-a prins sapa şi au tras amândoi până ce s-a rupt coada. Atunci, Sovrea s-a aplecat după cuţitul ce-l avea în tureatca cizmei. În acel moment, Mureşan, care avea sapa cu jumătate de coadă în mână, mai întâi s-a apărat de o lovitură de cuţit a adversarului, după care l-a lovit pe Sovrea în cap cu toată puterea. În urma acestei lovituri, Sovrea a căzut la pământ. Criminalul i-a mai dat o lovitură de sapă, zdrobindu-i capul şi lăsându-l acolo, în mijlocul câmpului, pradă câinilor.

În drumul său către Parchetul din Satu-Mare, criminalul Vasile Mureşan, care este în vârstă de 21 ani, a fost bine primit pe la toate posturile de jandarmi pe unde a trecut; i s-a dat mâncare şi ţuică, pentru că a scăpat lumea de cel mai periculos criminal al ţinutului, care a dat atâta de lucru autorităţilor.

(„*Universul*” 10 septembrie 1936)

RECOMPENSA

În drumul său către Parchetul din Stau-Mare, criminalul Vasile Mureşan, care este în vârstă de 21 ani, a fost bine primit pe la toate posturile de jandarmi pe unde a trecut; i s-a dat mâncare şi ţuică, pentru că a scăpat lumea de cel mai periculos criminal al ţinutului, care a dat atâta de lucru autorităţilor.

UN TABLOU TERIFIANT

20 decembrie 1971. În acea zi, în cursa de dimineaţă Târgu Mureş-Coroisânmartin erau numai navetişti

zgribuliţi. Când maşina ajunse în apropiere de intrarea în comună, şoferul se opri brusc, văzând în mijlocul drumului o mogâldeaţă neagră.

Un om îmbrăcat era prăbuşit pe asfaltul îngheţat cu faţa-n jos. Omul era mort, cu capul aproape zdrobit. Tabloul sinistru nu se oprea însă aici. La nici 200 de metri mai departe spre linia ferată zăcea cadavrul unui alt bărbat, cu faţa în sus. Navetiştii i-au recunoscut imediat pe cei doi. Cel din mijlocul drumului se numea Ioan Popovici, în vârstă de 31 de ani. Al doilea era Mihai Balint, 35 de ani.

Cazul a fost raportat la Poliţia Mureş, de unde s-a deplasat o echipă de criminalişti care şi-a desfăşurat activitatea în condiţii improprii, fiind întâmpinată de un viscol puternic.

În jurul cadavrelor şi în zonă nu s-au putut descoperi niciun fel de urme criminalistice, iar în urma necropsiei s-a stabilit că atât Mihai Balint, cât şi Ioan Popovici fuseseră omorâţi prin aplicarea mai multor lovituri de topor în cap. După liniile de fractură prezentate, victimele nu fuseseră ucise cu acelaşi topor, ci cu două topoare, având tăişul de lungimi diferite.

Investigaţii

Ioan Popovici, căsătorit, era pădurar la Ocolul Silvic din Corbeşti. Mihai Balint, căsătorit, agricultor, era vecin cu Ioan Popovici şi foarte bun prieten cu acesta. De cele mai multe ori, când mergea în pădure, Popovici îl lua pentru ca să-l folosească drept martor pentru infracţiunile pe care le constata. Din această cauză, pe Mihai Balint contravenienţii îl urau la fel de mult ca şi pe pădurarul însuşi. De aici, poliţiştii au emis ipoteza că victimele fuseseră ucise din răzbunare.

Prima etapă a anchetei a constituit-o întocmirea unei liste în care au fost cuprinşi 57 de suspecţi. Surpriza a apărut însă în momentul în care s-a aflat că pădurarul şi

prietenul său, în realitate, erau cu totul altfel. Unii dintre contravenienţi au declarat că, înainte de a-i sancţiona, pădurarul şi Mihai Balint le ceruseră bani sau băutură.

În ziua de 19 decembrie 1972, cei doi plecaseră de dimineaţă în pădure. Reveniseră după-amiaza, apoi pe la ora 18: 00 plecaseră în comună. S-a stabilit că victimele poposiseră la bufet unde băuseră în doi un litru de coniac. Deci, avuseseră bani. De la bufet plecaseră spre casă pe la miezul nopţii, intervenind atunci dublul asasinat. În urma faptului că ei fuseseră ucişi cu topoarele de asasini, rezulta că aceştia erau doi şi îşi aşteptaseră victimele în acel loc.

Soţiile

„Nu se poate ca soţiile celor două victime să nu ştie totuşi ceva”, şi-au zis poliţiştii. Când li s-a spus ce afaceri făceau în realitate soţii lor, femeile nu s-au arătat surprinse. „I-am auzit discutând”, a spus una dintre ele. „Îşi făceau probleme dacă Scrop şi cu Rusu n-o să se prezinte la întâlnire”.

Toporul

Cei doi suspecţi au intrat imediat în vizorul verificărilor. Se află că în dimineaţa zilei de 19 decembrie, Scrop şi Rusu fuseseră în pădure şi aduseseră acasă, pe drumuri ocolite, o căruţă de lemne. De furat. Avuseseră probabil o înţelegere cu pădurarul şi cu Balint.

La efectuarea a doua percheziţii concomitente la domiciliile celor doi suspecţi, s-a descoperit în WC-ul locuinţei lui Nicolae Scrob unul din topoarele ucigaşe. Era plin de sânge închegat.

Apoi au fost identificate pete de sânge şi pe îmbrăcămintea criminalilor. Puşi în faţa probelor, cei doi şi-au recunoscut faptele. Fiind prinşi în pădure la furat de lemne, ei îi oferiseră lui Mihai Popovici 1.000 de lei. Pădurarul, care era cam ameţit, ca şi Mihai Balint, de

altfel, a luat banii spunându-le că nu este suficient.

Le-a mai pretins ceva „obol” dându-le întâlnire la ora 18: 00, la bufetul din comună, unde urmau să facă cinste.

Asasinii au promis că vor veni la întâlnire şi au plecat cu căruţa încărcată de lemne. Furioşi la culme, odată ajunşi acasă, cei doi au pus la cale crima. Astfel, înarmaţi fiecare cu câte un topor, i-au aşteptat în marginea satului, pe unde trebuia să treacă!

CRIMĂ PASIONALĂ DESCOPERITĂ DUPĂ 12 ANI

Viaţa unui poliţist de judiciar este plină de surprize şi de necunoscut, din cauzele rezolvate de el putându-se scrie „fluvii” de romane de gen. Şi poate unul ar fi mai interesant decât celălalt…

Pe această linie se înscrie şi cazul pe care îl voi povesti, în care destinul a făcut ca viaţa unei femei să fie curmată printr-o nelegiuire, iar misterul ce a plutit în jurul dispariţiei ei să fie dezlegat după mai bine de 12 ani. Chiar şi aşa târziu, a fost un mare succes, având în vedere dificultăţile de probaţiune şi modul de ascundere a cadavrului. Cum poţi oare învinui un asasin atât timp cât nu ai cadavrul?…

O sesizare de serviciu

…Totul a început de la o sesizare a unui poliţist de la evidenţa populaţiei. O femeie de 45 de ani, Elisabeta Ghisa, din Timişul de Jos, judeţul Braşov, nu se prezentase de trei ani să-şi preschimbe buletinul de identitate. În această situaţie, lucrătorii poliţiei oraşului Predeal nu puteau rămâne indiferenţi atâta vreme cât femeia nu era găsită. Căpitanul Viorel Ilisie, de la evidenţa populaţiei, a preluat cazul şi s-a deplasat la Timişul de Jos. Vecinii Elisabetei Ghisa n-o mai văzuseră de peste zece ani… La casa nr. 8 din Timişul de Jos femeia locuise cu chirie, însă

ea figura în continuare cu domiciliul în oraşul Predeal. Buletinul de identitate expirase din septembrie 1979.

Femeia a fost căutată şi la locul de naştere înscris în fişa de evidenţa populaţiei: comuna Teliu, judeţul Braşov. Acolo a fost găsită sora dispărutei, Ana Ghisa.

„N-a mai trecut de ani şi ani pe la mine, a spus aceasta cu tristeţe. Mă ocolea pentru a nu o mai lua la întrebări în legătură cu viaţa destrăbălată pe care o ducea, nerealizând nimic până acum. Ca să se adune de pe drumuri, i-am propus să vină aici, să locuim împreună, dar m-a refuzat categoric, pentru că eu nu beau, nu fumez şi nu-mi ridic poate le-n sus… Ştiu că prin anul 1967 a divorţat de bărbatul cu care a trăit în Predeal. Era acar în Timişul de Sus, iar mie mi s-a părut un om bun. L-a părăsit pentru un anume Nicolae Filip, din întorsura Buzăului”.

O dispariţie suspectă

Cauza a fost transferată Poliţiei judeţului Covasna, pentru a continua verificările la întorsura Buzăului. Dosarul a fost repartizat unui experimentat poliţist de la Serviciul Judiciar, locotenent-colonelul Nicolae Sălişteanu.

Acesta a întreprins o serie de investigaţii în jurul concubinului dispărutei. Spunem „dispărutei”, pentru că din relatările lui Filip Nicolae rezulta că femeia îl părăsise cu vreo doisprezece ani în urmă, plecând cu un cetăţean din Codlea. Asta ştiau şi vecinii, le povestise Filip. Şi le mai povestise că Elisabeta Ghisa era o beţivă, că îi plăcea să trăiască în mizerie, că, atunci când se îmbăta, dormea pe unde se nimerea: prin curte, prin grădină, ba chiar şi pe câmp. De văzut, vecinii lui Filip nu văzuseră însă nimic, pentru că „vecinii” era doar un fel de a spune. Casa acestuia se afla în afara oraşului, dincolo de calea ferată, aproape de un deal împădurit, iar cei mai apropiaţi… vecini se aflau destul de departe, la aproape un kilometru.

La Codlea, pe strada Bârsei nr. 24, adresa indicată de Filip Nicolae, dispăruta n-a fost găsită. Această casă era

părăsită. Elisabeta Ghisa trăise un timp aici cu un bărbat cu care plecase de la întorsura Buzăului. Dar revenise la Filip. Aşa rezulta din investigaţii.

Asasinul se spânzură

Ce fel de om era Filip Nicolae? se întreabă ofiţerul Sălişteanu. Tot un beţiv, a venit imediat răspunsul. Şi lui îi plăcea să trăiască în mizerie. Cu Elisabeta Ghisa se certase de nenumărate ori, ajungând la numeroase scandaluri şi bătăi. Din această cauză, ofiţerul a presupus că Elisabeta fusese ucisă de concubin. Apoi, Filip îi îngropase cadavrul undeva, în grădină, profitând de izolarea gospodăriei sale faţă de vecini. Unde anume, în ce punct al grădinii, nu se putea şti. Se contura ipoteza că în colţul din stânga al curţii, unde existase un beci pentru cartofi, beci care fusese astupat să fie îngropată victima.

Filip Nicolae a fost audiat de judiciarist, cerându-i-se explicaţii mai clare în legătură cu dispariţia Elisabetei. Întrucât declaraţiile sale erau confuze, ofiţerul a hotărât să poarte o discuţie mai amplă cu acesta peste două zile la Poliţia întorsura Buzăului, fiind invitat şi procurorul criminalist al judeţului.

Filip a fost de acord, pozând tot timpul în omul nevinovat, dar, auzind că va veni şi procurorul, în cugetul său vinovat s-a produs o transformare radicală. Ştia că, omorând-o pe Elisabeta, de-acum încolo nu va mai avea scăpare. Drept urmare s-a spânzurat în locuinţa sa.

Găsirea scheletului

Gestul suprem al lui Filip era dovada „recunoaşterii” indirecte a crimei sale. Dar pentru ofiţerul Sălişteanu şi pentru procuror, fără găsirea cadavrului, sinuciderea nu proba nimic.

De aceea s-a adus un excavator care a fost pus să scurme pământul din jurul casei. Nimic suspect. Spre

seară, când se pregăteau să plece, judiciaristul a mai indicat un loc în care să se execute săpături. Locul se afla la vreo zece metri de casă, înspre pădure. Acolo au fost găsite rămăşiţele celei căutate. Un schelet cu cutia craniană fracturată în şase bucăţi…

Doisprezece ani şi jumătate trăise asasinul în preajma celei căreia îi curmase firul vieţii.

O CRIMĂ PLĂNUITĂ VREME DE 40 DE ANI

În dimineaţa zilei de 4 mai 1969, şeful postului de poliţie din comuna însurăţei, judeţul Brăila, veni la serviciu mai devreme ca de obicei. Nici nu apucă să intre bine pe uşă că în prag apăru Dumitra Brotea, o femeie la vreo 45 de ani, uscăţivă, relativ înaltă şi adusă de spate. Înaintă tăcută până în apropierea biroului poliţistului şi rămase aşa fără să scoată o vorbă, frământându-şi stângace mâinile. Într-un târziu, aşezându-se temătoare pe un colţ de scaun, spuse:

„Domnule ofiţer, cred că nu-i a bună cu alde bărbatu-meu! De două săptămâni n-a mai venit acasă; a plecat dimineaţa devreme, să cumpere lemne din pădurea Viişoara şi dus a fost. Mi-e că i-o fi făcut careva felu', c-avea şi vreo sută de mii la el. Acu… lumea vorbeşte că s-ar ţine c-o văduvă de pe-acolo, din Viişoara, c-aşa-i el, îi place şi paharu şi carnea de muiere străină, da nu s-a mai întâmplat până acuma să plece aşa şi să nu zică nimica atâta amar de vreme… dacă i-a dat în cap careva?"

Aşa a început ancheta unuia dintre cele mai spectaculoase cazuri de omucidere înregistrate în ultima vreme în România, un caz până la a cărui rezolvare au trecut multe luni de trudă…

Primele cercetări

Dispărutul, Zainea Brotea, era cunoscut în tot satul. Om gospodar şi la locul lui, ştia să şi chefuiască atunci

când treburile îi lăsau un pic de răgaz. Însă niciodată – aşa cum declarase şi soţia să – nu se întâmplase să uite de familie din cauza vreunui pahar în plus sau a vreunei femei. Văduva din Viişoara, satul învecinat, a fost identificată în scurt timp, dar, după cum avea să se dovedească, nu avea nicio legătură cu dispariţia lui Z.B.

„Eu voiam un soţ, şi nu să mă terfelească în pat vreun bărbat însurat, iar Zainea avea nevastă şi trei copii mari, aşezaţi la casele lor şi cu rosturile lor. Cum era să trăiesc eu cu el, să mă fac de ruşine-n sat?! El mai îndrăznea să vie la mine, da numai când era beat şi atuncea îl dădeam afară una-două. Când era treaz era un om ca toţi oamenii, cuviincios şi la locului. Mă cunosc cu el de când eram mici, că doar am fost la şcoală amândoi". (Fragment din declaraţia Floricai M., 43 ani, din Viişoara, Judeţul Brăila)

O pistă falsă

La două săptămâni după ce anunţase dispariţia soţului său, Dumitra Brotea îşi făcea din nou apariţia la postul de poliţie. În tot acest timp, în ciuda cercetărilor minuţioase întreprinse, nu se ajunsese la niciun rezultat. Acum, femeia venise să spună că unul dintre bătrânii satului îl zărise pe dispărut în piaţa din Brăila. Ipoteza se cerea urmărită, numai că moş Vasile, ţăranul cu pricina, dădu din umeri: *„Apoi am zis şi eu aşa, de un' să ştiu igzact dacă era alde Zainea? Io nu prea văz bine decât d-aproape da mi s-a părut că-l zăresc acolo, în mulţime, şi-am vrut s-ajut că-l căuta nevastă-sa…*"

Locuitorii satului, implicaţi într-o acţiune de amploare

Nu mai rămânea decât o singură posibilitate: aceea că, în ziua de 21 ianuarie când a plecat după lemne, lui Zainea Brotea să i se fi întâmplat ceva cumplit. Ideea că

dispărutul era mort începu să capete contur în minţile anchetatorilor, dar gândul fu, pe moment, alungat.

Soţia dispărutului era o femeie aşezată, gospodină, n-avea niciun motiv să mintă, în consecinţă, şeful de post i-a rugat pe toţi locuitorii comunei să participe la căutare prin pădurea Viişoara şi prin împrejurimi, precum şi pe traseul pe care trebuia să-l fi urmat Zainea Brotea. Zadarnic.

Nu se găsi nicio urmă şi nici cel mai mic indiciu.

Au urmat încă două săptămâni de cercetări şi verificări, de strângere a numeroase date. Odată cu ele însă au apărut şi câteva semne de întrebare.

Se află astfel că în seara precedentă dispariţiei – 20 ianuarie – Zainea Brotea venise acasă împreună cu alţi trei consăteni. Băuseră împreună până seara la ora şase, apoi sătenii plecaseră, iar Zainea rămăsese cu soţia sa. Înainte de plecarea lor, unul dintre prietenii dispărutului îşi amintea că acesta le spusese *„ei, acu mă duc să mă culc oleacă...*” Din acel moment, în afară de Dumitra Brotea, nimeni nu-l mai văzuse pe Zainea.

Era greu de presupus că în dimineaţa următoare bărbatul să fi ieşit din comună fără să se întâlnească cu cineva. Verificările efectuate asupra celor trei localnici i-au scos din cercul bănuiţilor. Au fost vizitaţi şi cei trei fii al dispărutului, dar erau în afara oricăror suspiciuni.

În acea seară de 20 ianuarie, Dumitra fusese la fiul ei cel mare, Gheorghe, care îi era vecin şi se uitase la televizor. *„Mama vine des la noi şi întotdeauna îmi spune ce mai fac ei acasă. De data asta nu mi-a zis că tata avea de gând să meargă după lemne, că doar abia luase o căruţă plină de câteva zile, şi n-avea cum să le termine. Şi oricum, o sută de mii era prea mult...*”, declară în anchetă Gheorghe Zainea.

Ciudatul amănunt relatat de fiul lui Zainea, alături de o altă descoperire surprinzătoare aveau să îndrepte în sfârşit ancheta pe drumul cel bun. În ultima vreme, un vecin de-al familiei Brotea, D.R., căruia îi murise soţia de puţină vreme, fusese văzut de multe ori la locuinţa lui

Zainea, dar numai când acesta era la lucru. Drept urmare, nu erau excluse eventualele legături amoroase între D.R. şi Dumitra Brotea, femeie încă tânără…

O mărturisire cumplită

Chemată din nou la poliţie „pentru unele precizări”, Dumitra Brotea a declarat că în ziua plecării bărbatului său după lemne era îmbrăcat cu un palton negru, mai vechi, şi că în afară de bani îşi luase şi buletinul de identitate cu el.

La întrebarea subofiţerului dacă avea relaţii extraconjugale cu D.R., femeia sărise însă ca arsă: *„Pe mine să nu mă întrebaţi de aşa ceva! Eu nu sunt vinovată de nimica, n-am făcut nimica! mai bine întrebaţi-l pe el* (Zainea), *că toată viaţa a umblat după fuste şi mi-a otrăvit sufletul! Eu n-am ştiut decât să muncesc, să-mi văd de casă şi de copii, fir-ar ea a dracu’ de viaţa, că am fost proastă şi n-am ştiut s-o trăiesc la vremea ei…*”

Percheziţie amănunţită

A urmat o percheziţie amănunţită la domiciliul familiei Brotea. În locuinţă s-au descoperit toate hainele victimei, inclusiv paltonul negru pe care Dumitra susţinea că îl purtase Zainea la data dispariţiei.

În cele din urmă a fost cercetat şi W.C.-ul din curtea casei, constatându-se că scaunul avea orificiul mult lărgit şi mascat cu bare metalice. În interior a fost descoperit cadavrul lui Zainea Brotea sau, mai bine zis, bucăţi din el.

Soţia asasină îl ciopârţise cu sânge rece şi îl aruncase în hazna…

„Da, eu l-am omorât şi l-am tăiat ca pe-o găină, după ce s-a îmbătat şi a adormit, porcu’”, a recunoscut ucigaşa. *„Cu D.R. mă iubesc din copilărie, de patruzeci de ani şi voiam să-mi trăiesc şi eu viaţa măcar la bătrâneţe… 40 de ani am căutat să scap de alde Zainea, că i-a păcălit pe ai*

mei de m-au dat după el, că eu nu-l iubeam... Acu, la urmă, m-am hotărât şi l-am omorât, că eram în dragoste cu D.R. şi trăiam amândoi ca bărbat şi femeie. Nu mi-a păsat de copiii mei... Ei au fericirea lor, eu nimic... Să nu-l întrebaţi pe D.R., el nu ştie nimic, numai eu am făcut asta, singură... Dacă nu spălam paltonul nu m-aţi fi prins niciodată..."

O DESCOPERIRE MACABRĂ

...27 mai 1973, comuna Rediu, satul Valea Lupului, judeţul Vaslui. Pe la ora prânzului, cu gând să ceară împrumut nişte chibrituri, Vasilica Bratu intră în curtea vecinei ei, Maria.

Pe masă erau două sticle goale, iar altă plină cu ţuică. „Unde-o fi Maria?", se întrebă femeia, aruncându-şi ochii împrejur.

Vasilica deschise uşa celei de-a doua camere şi numai că nu împietri. Maria zăcea în mijlocul camerei, cu faţa în jos, în jurul capului fiind numai sânge. Se apropie de ea şi îşi dădu seama că era moartă. Îngrozită, femeia îl zgâlţâi pe Mihai, concubinul Mariei.

„Ce-i?" – mormăi beţivul. „Ia chibrituri de pe fereastră. Pe mine lasă-mă..." şi se răsuci în pat. „Maria e moartă! Trezeşte-te!" „Fugi de aici, e beată...", murmură bărbatul.

Femeia nu se opri până la postul de poliţie din comună, acesta aflându-se la cinci kilometri de Valea Lupului. La locuinţa în cauză, Mihai Rusu dormea dus în patul din prima cameră; pătrunzând în cea de-a doua, poliţistul se convinse că, într-adevăr, Maria Bârsan era moartă. Primise o lovitură puternică în zona occipitală a capului. Din rana cumplită se scursese mult sânge. Subofiţerul reuşi în cele din urmă să-l trezească pe concubinul decedatei. Omul, încă plutind în aburii beţiei, nu înţelegea prea bine ce se întâmplase şi de ce şeful de post se afla în casa lui.

— Nu ştiu nimic. Eu m-am îmbătat mai repede decât

Maria şi am adormit.

Arma crimei

Cercetând atent locul faptei, poliţiştii au constatat că fereastra de la camera în care fusese găsit cadavrul era larg deschisă. În dreptul ei, afară, în grădină, anchetatorii au găsit una dintre cârjele lui Mihai Rusu.

Cine erau cei doi. După ce rămăsese paralizat la numai 44 de ani, Mihai Rusu suferise un şoc psihic foarte puternic. Se apucase atunci de băutură şi nu era zi de la Dumnezeu să nu dea pe gât vreun litru-două. Nu mai avea pe nimeni pe lume care să-l ajute, asta până o găsise pe Maria Bârsan, 50 de ani, cu care trăia în concubinaj. Cei doi se „legaseră" tare având şi ceva comun: le plăcea tare băutura. Pensia lui Mihai se ducea toată pe băutură, iar de prin casă şi de prin ogradă vânduseră mai tot.

Punându-li-se întrebări în legătură cu victima, vecinele au declarat poliţiştilor că îl văzuseră deseori venind la Maria pe un anume Gutu, un flăcău din sat foarte chipeş, cam fustangiu de felul lui. Intra pe fereastră, în camera din fund, în timp ce Mihai Rusu dormea în cealaltă odaie. Ca să nu aibă surprize din partea „paraliticului", Maria îi luă lui Rusu una din cârje, pe care o ţinea în cealaltă cameră.

O altă vecină afirma că Mihai Rusu ştia ce se petrece în camera cu pricina, un alt amant al Mariei fiind şi fostul ei soţ, Ion Nanu.

Verificări

La postul de poliţie, Mihai Rusu plângea: „Nu ştiu cum a ajuns cârja acolo. Eu am lăsat-o lângă pat. Lângă cealaltă. N-am omorât-o eu. M-am îmbătat şi am adormit, dar ea încă mai bea… Eu nu pot să merg fără o cârjă, iar cu două abia mă mişc". În ultima vreme, cei doi se certau întruna.

Demascarea asasinului

Poliţiştii au trecut la verificarea celor doi amanţi ai Mariei, flăcăul Nicolae Gutu şi fostul ei soţ, Ion Nanu. Ambii au furnizat alibiuri solide pentru felul în care îşi petrecuseră ziua, declaraţii confirmate şi de martori.

Amanţii Mariei fiind excluşi din cercul de bănuiţi, numai Mihai Rusu rămânea principalul suspect. Se ferise până atunci să declare că ştia ce se petrece în camera de alături când el dormea. Gelozia îi înveninase sufletul şi mintea. Şi toate în alianţă cu alcoolul. Pus în faţa probelor, paraliticul a recunoscut:

„— Mă îmbăta şi aducea bărbaţi cu care se culca în camera ailaltă. Am hotărât să mă răzbun şi, când ea s-a dus să ia nu ştiu ce, am luat cârjele şi m-am dus după ea. Când am ajuns lângă uşă, am auzit o buşitură. De beată ce era, căzuse în mijlocul camerei. Atunci, după câtă putere am avut şi eu, am pârlit-o cu cârja în cap de am umplut-o de sânge. Cârja s-a rupt în două. Bucăţile le-am aruncat pe fereastră”.

Lovitura de teatru

În timp ce poliţiştii întocmeau cuvenitele acte pentru infracţiunea de omor, medicul legist le telefonă la post.

„— Am o surpriză pentru voi, le-a spus. Moartea femeii nu s-a datorat loviturii la cap, ci a fost urmarea bolii pancreasului, de care suferea în urma consumului excesiv de băuturi alcoolice”.

ŞI-A DEMASCAT MAMA CRIMINALĂ

Scenă uluitoare în cimitir! Înmormântare, plânsete, vaiete, familia îndoliată, soţia defunctului, scăldată în lacrimi, şezând alături de băiatul blond în vârstă de 10 ani,

îmbrăcat şi el în costum negru. Copilul trăia stupefacţia morţii subite a tatălui său, care zăcea vânăt şi de nerecunoscut în sicriu. O moarte incredibilă, despre care el ştia destule, dar n-a putut rosti niciun cuvânt.

O înmormântare ratată

Când slujba de la groapă se apropia de sfârşit, iar preotul împreună cu dascălul rosteau rugăciuni sfâşietoare, fiecare verset fiind însoţit de clinchetele cădelniţei, se auzi maşina Poliţiei, intrând val-vârtej pe poarta principală a cimitirului cu sirena deschisă la maximum.

A doua maşina o urmă îndeaproape, fiind duba serviciului medico-legal cu însemnele specifice de cruce roşie pe laturi.

Ambele autovehicule frânară lângă mormânt. Coborâră întâi doi ofiţeri tineri, îmbrăcaţi în civil, precum şi delegatul Procuraturii, iar acesta din urmă se adresa jenat familiei.

— Vă rog să ne scuzaţi, opriţi ceremonia înhumării. E într-adevăr grotesc, dar răposatul nu poate fi încă înmormântat. Nu vă supăraţi pe noi, în ultima clipă s-a depus o sesizare cum că moartea domnului Valerian Popescu este suspectă şi nu s-a produs în mod natural!

Soţia răposatului leşină, bătrâna mamă a Paulei Popescu a căzut în genunchi, iar cei mai mulţi din asistenţă au început să ţipe. Bărbaţii rămaseră încremeniţi cu pălăriile în mână. Scenele următoare se derulară în acelaşi chip absurd.

Sicriul fu golit de „conţinut”, florile, coroanele, jerbele, lumânările fură date deoparte şi intrară în funcţie brancardierii din serviciul sanitar care împinseseră până aproape de mormanul de pământ o targă pe rotile, în timp ce medicul legist, cu un calm deosebit, roagă la rândul său martorii să-şi ţină firea, până la elucidarea acestui „incident”.

— Rugaţi administraţia să păstreze în capelă crucea şi sicriul până mâine la aceeaşi oră, când înhumarea va putea avea loc. Domnule părinte, stimată familie, iertaţi-ne!

— Întâmplarea este complet neprevăzută, ţinu să adauge ofiţerul de la Judiciar, completând sentenţios, adresându-se văduvei: dumneavoastră, doamna Popescu, ne urmaţi. Cât despre copil, va rămâne în grija bunicilor, aşteptând să lămurim tot ce ni s-a comunicat cu privire la moartea soţului dumneavoastră!

Groapa rămase deschisă ca o rană, lumea s-a risipit odată cu zvonurile ce au umplut oraşul, aşa cum era de aşteptat după acest eveniment şocant.

„Certificatul de deces a fost fals!” „Graba ascunderii unei crime perfecte”. „Cine a putut afla cu atâta precizie, la numai 24 de ore, că inginerul Valerian Popescu a fost omorât?” „Poliţia refuză să dea sursa de informaţie asupra acestei morţi enigmatice”.

Frazele de mai sus s-au extras din conţinutul ziarelor de a doua zi, care au umplut şi ele oraşul. În răstimpul acesta, trupul inginerului Valerian Popescu a fost studiat pe masa de disecţie de specialişti, constatându-se că a ingurgitat alcool metilic împreună cu o doză puternică de stricnină.

Totul fusese pus la cale în mod intenţionat de doamna Popescu, care-şi găsise de câtva timp un nou iubit, ceva mai tânăr şi mai agreabil, iar soţul aflase.

Copilul ştia totul, era în posesia unor informaţii culese prin prietenii lui, dar şi de el însuşi, suferea… O văzuse de nenumărate ori pe maică-sa plecând de acasă când tatăl lipsea, lucrând la serviciu până în orele târzii din noapte. Un nene, de la mama din serviciu, care din când în când o lăsa aproape de casă, puţin după prânz, sau o lua, ducând-o în oraş, i-a înmânat odată o bancnotă de 5.000 de lei să nu sufle niciun cuvânt tatălui, spre a nu-i face rău mamei…

…În noaptea morţii, pe băiat l-au trezit zgomotele

suspecte din dormitorul părinţilor, la un moment dat mămica a ieşit de acolo, ducându-se, chipurile, la baie să-i aducă un pahar cu apă, spunând „lui tata îi este cam rău, du-te şi te culcă”. „De ce nu dai un telefon la Salvare?”, o întreabă copilul. „Nu e cazul, până dimineaţă îi trece, a mai avut el crize de stomac, doar ştii!”

…şi, dincolo de uşi, prin întuneric, băiatul a ascultat cum tatăl lui se stingea, zvârcolindu-se.

Copilul, inteligent, cu o intuiţie ascuţită, a furnizat datele prin contactul direct cu realitatea, coroborându-le cu ale unui coleg din vecini, care văzuse de multe ori cum mama lui o zbughea de acasă, fiind aşteptată într-un anumit punct din preajma blocului de amantul… secret.

Copilul a adus şi dovada crimei

Căpitanul Dinu Oancea afirmă pe bună dreptate. „Copiii în vârstă de 10 ani în ziua de astăzi nu mai pot fi păcăliţi cu una, cu două”. Băiatul i-a servit şi proba cea mai zdrobitoare: sticla cu conţinut nociv, golită ce-i drept, dar zvârlită în chip neglijent într-o căldare cu capac din plastic, lângă ghena de pe etaj, unde locatarii îşi aruncă de obicei resturile menajere.

„Când tata a «tăcut» şi n-a mai scos niciun geamăt în dormitor şi ea (nu i-a mai spus mama) s-a convins că e gata, am auzit-o ducându-se repede la telefon în hol, vorbind la două noaptea cu nenea acela al ei de la serviciu, spunându-i cu vocea coborâtă, să nu aud eu: «Georgică, scumpule, s-a terminat cu… ştii tu cine!… Ce să fac?!… Să dau alarma? Zici abia dimineaţa?! Aha, da! Cum, cum? Să chem la prima oră medicul de circă, să-i elibereze certificatul de deces? Bine, te pup, mulţumesc»”.

Fiul acestei mame criminale va putea oare să uite vreodată toate acestea? întreabă căpitanul judiciarist Dinu Oancea, privind când în ochii reporterului, când la coperta dosarului pe care stă scris „*Crima din Strada Năvodari 10 bis comisă de Paula Popescu asupra soţului legitim*”.

Căpitanul Dinu Oancea ţinu să-mi mai releve un amănunt preţios. Nu vă daţi seama câtă iscusinţă a dovedit copilul acesta precoce, dând în vileag uciderea tatălui său?! Sticla cu conţinut otrăvitor a manevrat-o puştiul cu ajutorul unei batiste, spre a menţine pe suprafaţa ei amprentele ucigaşei!

ALERTĂ MAXIMĂ LA MILIŢIE – O CIUDATĂ SPARGERE DE CASĂ DE BANI

În dimineaţa zilei de 13 iunie 1973, Miliţia municipiului Hunedoara a fost sesizată telefonic de către un funcţionar al C.A.R.[21]-ului din cadrul Combinatului Siderurgic că, în noaptea precedentă, autori necunoscuţi au spart casa de bani, de unde au furat peste 250.000 de lei.

La faţa locului s-a deplasat de urgenţă o echipă operativă de cercetare, compusă din lucrători ai serviciului judiciar şi biroului criminalistic, sub comanda colonelului Enache Zaharia.

Ancheta

Cercetările efectuate au stabilit că autorul a pătruns în imobilul casieriei prin scoaterea unor ochiuri de geam de la fereastra metalică a holului de la intrare, iar în casieria propriu-zisă, prin forţarea a doua uşi din lemn. Casa de bani de 110 kg fusese scoasă în afara imobilului prin rostogolire, pe o distanţă de 38 m. Aceasta fusese găsită cu uşa deschisă, blindajul spart şi dispozitivul de închidere distrus cu o rangă şi un târnăcop. În interiorul casei de bani se aflau resturile carbonizate ale înscrisurilor justificative pentru suma de bani sustrasă, acte ce fuseseră arse de infractor.

Folosindu-se câinele de urmărire, acesta a indicat

21 Casa de ajutor reciproc.

traseul parcurs de autorul spargerii până la râul Cerna, râu ce îşi urma cursul la 200 m de sediul casieriei. De la faţa locului au fost ridicate mai multe urme digitale găsite pe ochiurile de geam scoase de infractor.

Ipoteze de lucru

Furtul fusese înlesnit din cauza faptului că în zonă nu exista niciun fel de pază, iar în incinta combinatului siderurgic se pătrundea fie prin râul Cerna, fie prin mai multe locuri neasigurate.

În urma analizei efectuate, ofiţerii au ajuns la concluzia că autorul cunoscuse perfect topografia locului faptei.

Apoi, un necunoscut nu şi-ar fi permis riscul să transporte casa de bani – 110 kg – în curte, şi să o spargă în loc deschis, producând zgomote. El ştiuse că nu este nimeni în apropiere. Era un infractor foarte abil care, aşa cum încercase să deruteze câinele de urmărire, a încercat şi cu anchetatorii, arzând înscrisurile din casa de bani, pentru a le îndrepta cercetările pe o pistă greşită, şi anume spre funcţionarii care răspundeau de CAR.

Dacă autorul ar fi făcut parte din rândul acestora din urmă, el n-ar fi uitat să dea foc şi la actele contabile care s-au găsit intacte în casierie.

Ca atare, au fost conturate următoarele ipoteze de lucru:

- furtul a fost comis de o persoană care cunoştea că în casa de bani a rămas suma de peste 250.000 lei.
- autorii au provenit din rândul membrilor CAR;
- fapta a fost comisă de elemente din rândul salariaţilor Combinatului Siderurgic Hunedoara care lucrau în secţiile învecinate cu sediul CAR;
- infracţiunea a fost comisă de salariaţi ai ICS Hunedoara, care au lucrat în schimbul de noapte, au fost liberi ori au lipsit nemotivat în zilele de 12, 13 iulie;

- fapta a fost comisă de elemente care au luat la cunoştinţă de casa de bani a CAR-ului sau de existenţa banilor.
-

Activităţi criminalistice

În vederea soluţionării acestui caz dificil care a fost codificat „CERNA”, au fost angajaţi toţi lucrătorii Miliţiei municipiului Hunedoara. În acelaşi timp, maiorul Coriolan Pastoriu şi subalternul său, locotenentul-major Gavril Pavel de la biroul criminalistic, au trecut la compararea urmelor digitale găsite la faţa locului.

Aşa s-a făcut că la cinci zile de la comiterea spargerii, cei doi ofiţeri criminalişti să reuşească, după amprente, identificarea autorului în persoana unui anume Vasile Beţiu, domiciliat în Hunedoara, muncitor în combinat, la secţia I Furnale.

Acesta era un cunoscut infractor.

Salteaua de la Maglavit

S-a hotărât să nu se treacă imediat la arestarea şi cercetarea sa, ci să fie bine verificat pentru a-i cunoaşte legăturile pe care le are şi unde a ascuns suma de bani furată. Astfel, s-a stabilit că în noaptea spargerii fusese liber. Era căsătorit şi avea doi copii. Soţia şi copiii îi trimiseseră la ţară, în comuna Maglavit[22], judeţul Dolj, cu trei zile înaintea spargerii. În ultimul timp, îşi cumpărase două costume de haine, achitase chiria restantă pe un an şi juca în mod exagerat la loz în plic.

Doi ofiţeri sunt trimişi în comuna Maglavit. Se află că

---

22 1. Comuna Maglavit este aşezată la doar patru kilometri de malul Dunării, în dreptul cotiturii pe care o face fluviul înainte de a se îndrepta spre Calafat. Din Cetatea Banilor până în „comuna lui Petrache Lupu“, cum e cunoscută localitatea în toată Oltenia, nu faci mai mult de o oră de mers cu maşina. 2. Maglavit, locul în care la 31 mai 1935 Dumnezeu i s-a arătat ciobanului Petrache Lupu.

în ziua de 13 iulie Vasile a venit în comună cu un taxi. A închiriat o cameră la o femeie în vârstă, plătindu-i chiria pe şase luni înainte. Avea cu el o geantă neagră de voiaj, cheltuind mult bănet. Camera o încuiase cu un lacăt şi plecase tot cu taxiul. Se perchiziţionează camera închiriată. În interior s-au găsit: un aparat de radio „Mamaia”, un costum de haine, un sul de stofă, un ventilator – toate noi –, sticle cu băuturi alcoolice şi... o geantă neagră de voiaj. Se îndreptară cuverturile de pe pat. Nimic! Dar salteaua?... În paie, 230.000 de lei! Spărgătorul este arestat în Hunedoara, sub podeaua locuinţei sale găsindu-se alţi 20.000 de lei, înveliţi într-un ziar. Ceilalţi 17.000 lei îi cheltuise ca un nabab. A fost condamnat la 15 ani de închisoare!

ASASINUL DIN UMBRĂ ŞI UCIGAŞA MILOASĂ

În ziua de 19 mai 1970, întreg efectivul Miliţiei judeţului Brăila se afla în alertă la sediul organului, fapt determinat de pericolul inundaţiilor. Se formaseră deja echipele operative de intervenţie şi se dădeau ultimele indicaţii de către conducerea profesională, când ofiţerul de serviciu a primit telefonic sesizarea că în cartierul Hipodrom, pe holul blocului A 6, a fost găsită o femeie decedată, în jurul căreia se afla o baltă de sânge.

S-a luat de îndată măsura anunţării procuraturii şi a formării echipei operative. Cu ocazia primelor cercetări la faţa locului s-a stabilit că victima – Floareş Rodica – a fost ucisă prin înţeparea cu un corp tăios, în regiunea omoplatului stâng, în timp ce încerca să descuie uşa apartamentului său. Nu s-au putut identifica niciun fel de urme şi, cu toate căutările, nu s-a găsit obiectul cu care fusese ucisă victima.

Victima divorţă de agronom

Concomitent cu cercetarea la faţa locului, s-au

format echipe de investigaţii care, în primele ore, au stabilit următoarele:

- Victima Floareş Rodica lucra ca inginer în cadrul I.I.L.[23] Brăila, unde era cunoscută ca o bună colegă, sârguincioasă şi competentă din punct de vedere profesional; prin inovaţiile ei au fost aduse importante beneficii unităţii. S-a mai stabilit că se afla în divorţ cu soţul său, Floareş Simion, din Bucureşti, şi că trăia în concubinaj cu inginerul agronom Stoica Gheorghe, cu care locuia la data comiterii omorului.
- Din discuţiile purtate cu unele colege ale victimei a rezultat că, în ziua comiterii omorului, aceasta fusese căutată telefonic de o femeie necunoscută care a afirmat că este o bună prietenă a ei şi a solicitat adresa unde locuia Floareş Rodica. Acest lucru coincidea cu declaraţiile unor vecini ai victimei ce relatau că fusese căutată acasă de o femeie necunoscută, ale cărei semnalmente le şi descriau.
- Mama victimei a declarat că Rodica Floareş era despărţită în fapt de soţul sau de circa doi ani, timp în care acesta a ameninţat-o în dese rânduri pentru a o obliga să suporte cheltuielile de divorţ. De asemenea, întrucât copilul rezultat în urma căsătoriei fusese încredinţat – prin hotărâre judecătorească – victimei, în mai multe rânduri Floareş Simion a mers la Brăila şi a răpit copilul, existând şi pentru acest motiv discuţii.

Datorită faptului că cercetarea la faţa locului a fost efectuată noaptea şi în condiţii meteorologice nefavorabile, a doua zi s-a organizat scotocirea împrejurimilor blocului unde locuia victima, cu această ocazie fiind găsite şi ridicate un balonzaid de damă de culoare vernil, un batic şi un cuţit cu lama de 23 cm lungime, ce prezenta urme de sânge. Fiind examinate aceste obiecte, de pe batic s-a

23 Întreprinderea de industrializare a lemnului.

recoltat un fir de păr de culoare castanie, iar analiza de laborator a constatat că sângele de pe cuţitul găsit este din aceeaşi grupă sanguină cu a victimei. Baticul şi balonzaidul au fost arătate vecinilor victimei care le-au recunoscut ca fiind obiectele purtate de femeia care o căutase pe Floareş Rodica.

S-a constituit un colectiv ce a primit sarcina să se ocupe exclusiv de rezolvarea acestui caz. Analizându-se datele obţinute până în acel moment, s-a ajuns la concluzia că asasinatul putea fi comis de:

- soţul victimei sau o persoană din anturajul acestuia;
- fosta soţie a concubinului victimei sau persoane instigate de aceasta;
- femei cu care victima era în divergenţă din diverse cauze;
- femei din anturajul bărbaţilor cu care victima avusese relaţii intime în timpul căsătoriei şi ulterior.

La elaborarea acestor ipoteze s-a ţinut seama de faptul că în cauză nu putea fi vorba de un alt mobil decât de gelozie sau de răzbunare, excluzându-se încă de la început jaful. Avându-se în vedere ipotezele formulate, colectivul a întocmit un plan de măsuri informativ-operative, în care, printre alte sarcini, s-au prevăzut:

- comunicarea şi prelucrarea cu toate efectivele miliţiei a semnalmentelor furnizate de martori, aparţinând probabil autoarei;
- instruirea reţelei informative pentru a semnala orice aspect în legătură cu cazul cercetat;
- verificarea activităţii desfăşurate în perioada comiterii omorului de fosta soţie a concubinului victimei, care locuia în Buzău;
- stabilirea persoanelor cu care victima întreţinuse relaţii intime şi verificarea acestora;
- verificarea activităţii soţului victimei din perioada săvârşirii faptei, precum şi a relaţiilor şi

anturajului acestuia.

- **Misterioasa vizitatoare din spital**

În vederea executării acestor sarcini s-au constituit echipe de ofiţeri care au început imediat verificările. Echipa ce s-a deplasat la Bucureşti a mers mai întâi la domiciliul numitului Floareş Simion, unde nu era nimeni. Efectuându-se investigaţii în rândul vecinilor, în cele din urmă s-a putut stabili doar că de câteva zile Floareş Simion se internase într-un spital. De asemenea, cu această ocazie s-au obţinut date că Floareş Simion trăise în concubinaj cu o tânără care nu mai avea niciun fel de legături cu Floareş Simion, iar în ziua comiterii omorului nu plecase din Bucureşti.

Cu concursul Inspectoratului General al Miliţiei, s-au întreprins verificări la spitalele din Bucureşti şi s-a aflat că Floareş Simion era internat la Spitalul Colţea pentru o intervenţie chirurgicală, deviaţie de sept, ce se făcuse chiar în preziua comiterii faptei. S-a trecut la efectuarea de investigaţii în rândul bolnavilor din acelaşi salon cu Floareş Simion şi s-a stabilit ca acesta nu părăsise spitalul în ziua săvârşirii omorului, în schimb, cu două zile înainte de această dată, lipsise o noapte din spital, de unde plecase fără încuviinţarea medicilor. A mai reieşit că, aproape zilnic, Floareş Simion era vizitat de o tânără cu care se întreţinea ore în şir pe o bancă din curtea spitalului.

După aproape o zi de pândă efectuată în clădirea spitalului, ofiţerii de miliţie au observat că tânăra respectivă a venit din nou în vizită la Floareş Simion. În timp ce ei discutau pe o bancă, s-a convenit cu unul din medici să-l cheme pe Floareş Simion în salon pentru tratament, timp în care un ofiţer, folosind legenda că este intendentul spitalului, a mers la tânăra ce rămăsese singură şi, atrăgându-i atenţia ca vizitatorii nu au voie să staţioneze în incinta spitalului, a condus-o până la ieşire.

Aici şi-a declinat calitatea de ofiţer de miliţie, invitând-o la sediul organului spre a da lămuriri într-o cauză ce o priveşte personal. În acelaşi timp, a fost scos din spital şi Floareş Simion, sub pretextul că de la unitatea unde acesta lucrase s-au sustras mai multe obiecte. Cei doi au fost transportaţi la Miliţia Judeţului Brăila, pentru cercetări.

Tânăra, care-l vizita pe Floareş Simion la spital se numea Mârza Mariana, era de profesie coafeză şi trăia în concubinaj cu acesta, dar în ultimul timp nu mai lucra nicăieri.

Despre Floareş Simion se cunoştea că, deşi era inginer mecanic, totuşi nu mai profesa, iar vecinii săi îl caracterizau ca fiind un individ nesociabil pe care nu-l vizita nimeni. În legătură cu el se ştiau, în general, foarte puţine lucruri.

Concomitent cu verificările efectuate în Bucureşti, celelalte echipe de ofiţeri au executat sarcinile prevăzute în cadrul celorlalte ipoteze, dar s-a ajuns la un rezultat negativ.

În vederea cercetării lui Floareş Simion şi Mârza Mariana, s-a întocmit un plan de audiere care cuprindea sarcini concrete şi ordinea executării lor.

Când a aflat, a leşinat

De la început, lui Floareş Simion i s-a adus la cunoştinţa faptul că soţia lui a fost ucisă şi i s-a cerut să relateze ce ştie în legătură cu acest omor. În momentul în care a aflat că soţia este moartă, Floareş Simion a început să plângă şi apoi a leşinat. Când şi-a revenit, a declarat că nu cunoaşte nimic în legătură cu uciderea soţiei sale, explicând că la acea dată era internat în spital, că nu peste mult timp urma să se pronunţe divorţul între ei şi că intenţiona să-şi refacă viaţa căsătorindu-se cu Mârza Mariana. Totodată, el a indicat că probabil autor al omorului pe vreuna din fostele amante ale concubinului soţiei sale.

Cerându-i-se şi numitei Mârza Mariana să declare ce cunoaşte în legătură cu omorul comis, aceasta a relatat că nu ştie nimic, că pe victimă a văzut-o doar o singură dată, cu ocazia procesului de divorţ, şi că în ziua de 19 mai 1970 nu a părăsit Bucureştiul. A negat că balonzaidul şi baticul găsite în apropierea locului faptei îi aparţin, dar fiind prezentată, din grup, vecinilor victimei, unul dintre aceştia a recunoscut în ea pe cea care în ziua comiterii omorului o căutase acasă pe Floareş Rodica.

Pentru aceste motive s-a procedat la arestarea pentru cinci zile a celor doi. În cele cinci zile de cercetări, atât Mariana Mârza, cât şi Floareş Simion au continuat să nege faptul că ei ar fi pus la cale ori ar fi comis omorul.

În cea de-a 5-a zi, întrucât cei doi se menţineau pe poziţia că nu au niciun amestec în asasinatul comis, colectivul de ofiţeri, împreună cu procurorul care efectua urmărirea penală, au hotărât ca o echipă să se deplaseze din nou la Bucureşti, cu arestaţii, pentru a face percheziţii la domiciliile lor, în scopul găsirii unor obiecte şi înscrisuri, corp delict.

Cu ocazia percheziţiei domiciliare, în garsoniera lui Floareş Simion s-au găsit mai multe peruci, câteva cuţite, un baston de cauciuc şi un săculeţ cu nisip. Fiind întrebat despre motivul pentru care procurase aceste obiecte, cel în cauză nu a putut da nicio explicaţie plauzibilă.

Pe tot parcursul percheziţiei, s-a urmărit comportamentul celor doi arestaţi, astfel că s-a observat cum Mârza Mariana, mai ales în momentul în care pe uşa garsonierei, prin interior, s-au descoperit urme de înţepături făcute cu cuţitul, a devenit agitată şi a început să plângă fără niciun motiv.

S-a efectuat o percheziţie şi la domiciliul numitei Horvat Eugenia, mama Marianei Mârza, dar rezultatul ei a fost negativ. Părând suspect comportamentul numitei Horvat Eugenia pe timpul percheziţiei, ea a fost invitată la Miliţia Municipiului Brăila.

Întrucât până în acel moment nu se obţinuseră probe

palpabile împotriva celor doi, procurorul a ridicat problema punerii lor în libertate. Deoarece convingerea intimă a ofiţerilor era că cei doi nu erau străini de asasinarea inginerei Floareş Rodica, s-a perseverat în cercetarea lor, chiar în situaţia în care timpul se scurgea în defavoarea ofiţerilor însărcinaţi cu rezolvarea cazului, nemairămânând decât câteva ore până la expirarea termenului legal de arestare.

Deşi cercetată în legătură cu omorul, iniţial, mama numitei Mârza Mariana a negat totuşi că ar cunoaşte ceva în această problemă. Fiindu-i prezentate baticul şi balonzaidul găsite, precum şi cuţitul cu care fusese ucisă victima, ea a recunoscut ca obiectele respective aparţineau fiicei sale, care este şi autoarea omorului. Pe 20 de pagini, scrise în câteva ore, a reprodus ceea ce-i povestise fiica ei după ce a comis asasinatul în oraşul Brăila.

Nimic să nu-i mai stea în cale

Confruntată cu mama sa, Mârza Mariana a început să relateze cum a omorât-o pe Rodica Floareş. Astfel, a declarat că, profitând de internarea în spital a concubinului sau şi cunoscând că el se afla în curs de divorţ cu soţia, s-a gândit să o ucidă pentru ca nimic să nu-i mai stea în calea căsătoriei cu Floareş Simion. A explicat cu lux de amănunte cum a luat cuţitul din garsoniera lui Floareş Simion, s-a deplasat la Brăila, a aflat domiciliul victimei de la întreprinderea unde aceasta lucra, a pândit-o în faţa uşii apartamentului, unde a înţepat-o cu cuţitul în spate. A precizat că apoi a fugit, abandonând în apropiere cuţitul, balonzaidul cu care era îmbrăcată şi un batic ce-l avea pe cap, pentru a nu fi recunoscută, iar cu primul tren s-a întors în Bucureşti, unde a mers la domiciliul mamei sale, căreia i-a povestit cum a ucis-o pe Rodica Floareş.

Două motive au determinat pe ofiţerii care efectuau cercetarea să ajungă la concluzia că Mârza Mariana nu spunea tot adevărul şi încerca, luându-şi asupra sa

întreaga răspundere, să acopere pe adevăratul asasin. În primul rând, prin folosirea reţelei informative, s-a stabilit că, în realitate, Floareş Simion organizase acest omor şi o instigase pe Mârza Mariana la comiterea lui; al doilea fapt ce pleda în favoarea unei astfel de supoziţii era declaraţia numitei Horvat Eugenia, care arăta că fiica sa nu ar fi putut face niciun rău nimănui, fiind o fire miloasă şi extrem de sensibilă la suferinţele altora.

Astfel că s-a insistat în cercetări pe ideea recunoaşterii complete şi, la un moment dat, Mârza Mariana a început să declare adevărul. Ea a relatat că l-a cunoscut pe Floareş Simion, cu mult timp în urmă, la frizeria unde era angajată. La început, Floareş a copleşit-o cu mici atenţii şi între ei au existat, o perioadă de timp, doar relaţii de prietenie. Ulterior, Floareş Simion i-a propus să se mute în garsoniera sa, devenind concubini. După un timp, el i-a promis că se va căsători cu ea şi vor fi fericiţi numai dacă va scăpa de actuala sa soţie cu care se afla în proces de divorţ.

În acest fel, prin comportamentul său, Floareş a început să-i cultive ideea de a o ucide pe Rodica. Astfel, mergea împreună cu ea la femei care practicau ghicitul, pentru a le „prezice viitorul”; deseori o ducea la filme unde nu urmarea decât modul de comitere a unor crime perfecte de către femei; la domiciliu o învaţă să mânuiască cuţitul. Concomitent cu aceste activităţi, Floareş Simion îi jura totdeauna credinţă şi dragoste până la moarte. Frecventau biserici unde o punea să jure că-l va iubi numai pe el orice s-ar întâmpla. Uneori, se trezea noaptea din somn şi-i povestea concubinei cum visase că vor fi fericiţi numai după ce o vor ucide pe Rodica.

Cu timpul, cei doi au ajuns să plănuiască cum s-o omoare pe cea care le stătea în cale. Floareş Simion i-a spus concubinei sale că numai ea o va putea omorî, deoarece nu este cunoscută şi nu va fi bănuită, perioada în care el se va interna în spital pentru a avea un alibi.

Odată pus la cale acest plan, el s-a internat la Spitalul Colţea, iar cu două zile înainte de comiterea

omorului au vizionat împreună filmul *„Aşteaptă până se întunecă*”, în care era vorba de o femeie oarbă ce a comis două asasinate.

Apoi, Floareş a învăţat-o cum să meargă la Brăila, să afle telefonic adresa victimei şi să o aştepte pe aceasta când vine de la serviciu, în apropierea domiciliului ei, unde să o lovească în inimă cu cuţitul pe care i-l pregătise.

Urma ca imediat după comiterea omorului, să abandoneze cuţitul şi obiectele exterioare de îmbrăcăminte, pentru a nu mai putea fi recunoscută de eventualii martori, după care trebuia să revină cu primul tren la Bucureşti şi să-şi vopsească părul în altă culoare, să stea numai în garsoniera lui, iar în caz că va fi întrebată de cineva să spună că a stat tot timpul acasă.

„Aşteaptă până se întunecă”.

Mariana Mârza a procedat întocmai, cu excepţia faptului că, după comiterea omorului, în loc să meargă la garsoniera lui Floareş, s-a dus la domiciliul mamei sale, căreia i-a destăinuit totul.

S-a efectuat confruntarea între Mârza Mariana şi Floareş Simion, dar nici după aceasta el nu a recunoscut că este organizatorul omorului, pozând în postura omului revoltat că tocmai Mârza este aceea care i-a ucis soţia. Nu a recunoscut nici faptul că, cu două zile înainte de comiterea omorului, a părăsit spitalul şi a vizionat, împreună cu Mârza Mariana, filmul *„Aşteaptă până se întunecă*”, cu toate că la percheziţia din garsonieră lui se găsiseră cele două tichete de la cinematograf, având data de 17 mai 1970.

Deoarece Floareş Simion continua cu sfidare să susţină că nu are niciun amestec în omorul săvârşit asupra soţiei sale, chiar după ce i se puseseră în faţa probe, ofiţerii care cercetau cazul au organizat transferarea celor doi arestaţi la Penitenciarul Brăila, lăsându-li-se posibilitatea să comunice între ei, dar sub o strictă şi discretă supraveghere.

La numai câteva zile, au fost interceptate bilete ale

lui Floareş Simion scrise către concubina sa, în care acesta o ruga să ia totul asupra ei, deoarece el o iubeşte şi o va aştepta până ce-şi va executa pedeapsa, când se vor căsători. Fiind pus în faţa acestor bilete, Floareş a început să simuleze nebunia. S-a stabilit însă prin expertiza psihiatrică că este perfect sănătos şi că poate răspunde pentru faptele sale. Nu a recunoscut ca aceste bilete au fost scrise de el, deşi prin expertiza grafoscopică s-a stabilit că scrisul este al său.

La 22 decembrie 1970, la Tribunalul judeţean Brăila, în prezenţa a sute de cetăţeni, s-a judecat procesul celor doi asasini, la sfârşitul căruia completul de judecată a pronunţat sentinţa prin care ei au fost condamnaţi la câte 20 de ani închisoare.

A RECUNOSCUT

„Confruntată cu mama sa, Mârza Mariana a început să relateze cum a omorât-o pe Rodica Floareş. Astfel, a declarat că, profitând de internarea în spital a concubinului său şi cunoscând că el se afla în curs de divorţ cu soţia, s-a gândit să o ucidă pentru ca nimic să nu-i mai stea în calea căsătoriei cu Floareş Simion”.

DEZNODĂMÂNT

„La numai câteva zile, au fost interceptate bilete ale lui Floareş Simion scrise către concubina sa, în care acesta o ruga să ia totul asupra ei, deoarece el o iubeşte şi o va aştepta până ce-şi va executa pedeapsa, când se vor căsători. Fiind pus în faţa acestor bilete, Floareş a început să simuleze nebunia”.

PIONUL DE ŞAH – BUNICUL ŞI DISCIPOLUL

Colonelul Ioan Raţiu, zis „Bunicul”, de la Serviciul Judiciar Cluj, s-a ocupat ani în şir şi de mai tinerii lui

colegi, învăţându-i tainele meseriei sale. Unul dintre aceştia, căpitanul Nona, se îndrepta, alături de el, în maşina miliţiei, spre locul săvârşirii unei crime.

Satul Morlaca. 1973. Maşina opri în faţa şcolii din sat. Coborâră. Îi întâmpină şeful de post, subofiţerul Ioan Cora.

— Cam mulţi curioşi, privi Raţiu la mulţimea din apropiere.

— Aproape tot satul! spuse şeful de post.

— Câţi ani avea bătrânul?

— Optzeci şi patru. A fost un om de vază al satului. Se numeşte Traian Marele. Era pensionar şi locuia singur.

— N-avea copii?

— Ba da: patru băieţi, însă toţi s-au stabilit la oraş, pe la Braşov şi pe la Deva.

— Şi cine-i făcea menajul, cine avea grijă de el?

— Fosta lui nora, Ana, şi câţiva bătrâni mai tineri decât el.

Câinele nu mersese mai departe de prispă şi cercetarea continua.

— Moşneagul n-apucase să se culce, zise colonelul arătând sticla afumată a lămpii de iluminat. Lampa a ars toată noaptea, s-a consumat tot gazul din ea.

Lângă piciorul mesei, era un pion de şah. Cutia cu celelalte piese era pusă pe bufet.

— Bătrânul obişnuia să joace şah? întreabă Raţiu.

— Da, dar nu prea avea parteneri.

— Şi de când credeţi că n-a mai jucat?

— Păi, de vreo săptămână.

— Îi plăcea să bea?

— Da. Bere, vin şi ţuică.

— Lichior, nu?

— Nu l-am văzut niciodată.

Raţiu mirosi gura sticlei de lichior de pe masă. Parcă fusese lichior în ea, dar parcă mirosea a altceva.

Ofiţerul o chemă şi pe nora moşneagului.

— Când aţi făcut curat în casă ultima dată? o întrebă.

— Ieri, răspunse Ana.

— Aţi observat cumva, pe jos, vreo piesă de şah?

— Nu. Am măturat bine.

Cutia de şah era pe noptieră. Din casă nu lipsea nimic. Colonelul se-ntoarse din nou cu gândul la pionul acela de pe jos: „Cred că ucigaşul a jucat şah cu victima. Acesta, probabil foarte nervos, a trântit piesele de şah în cutie, fără să observe că un pion căzuse pe jos”.

Urma de la bufet

— V-aţi putea aminti dacă cineva a cumpărat ieri o sticlă cu lichior de vanilie?

Gestionarul bufetului se frământă puţin, apoi spuse:

— Nu, nimeni, dar am dat-o eu. Aseară a venit la bufet Gheorghe Andro, care a consumat şase sute de grame de rachiu cu sirop. După zece, adică la ora închiderii, a cumpărat un sfert de litru de rachiu, tot cu sirop, pe care i l-am pus într-o sticlă goală de lichior de vanilie, din acelea cu eticheta verde.

— Ce dop aţi pus la sticlă, vă amintiţi?

— Da, un dop de plută.

Gestionarul bufetului mai relată că paznicul cooperativei cumpărase şi el un sfert de litru de rachiu, dar fără sirop. I-l pusese tot într-o sticlă de lichior de vanilie.

— Şi dopul? întreba colonelul.

— I-am pus un dop de material plastic.

Sosi căpitanul Nona.

— Gheorghe Andro n-are o reputaţie prea bună, mai spuse căpitanul. Este beţiv şi nu lucrează nicăieri. Avea doi prieteni, care i-au furat bătrânului, cândva, nişte bani.

— Şi care jucau şah cu el, completă colonelul.

— Da, înţelese aluzia Nona, şi lui Andro îi place să joace şah.

Mărturisirea

Se înserase şi Andro nu se mai întoarse acasă. Miliţienii îl aşteptau. Şi iată-l, pe la ora patru dimineaţa, intrând tiptil în casă. Este luat pentru cercetări. Văzând încotro îl conduceau miliţienii, Andro îngălbeni. Până la casa lui Traian Marele nu scoase însă nicio vorbă.

— Priveşte! îi arătă Raţiu pionul de şah de lângă piciorul mesei.

Andro privea însă la sticlă. Ochii îi încremeniseră pe eticheta verde cu inscripţia „Lichior de vanilie”.

— Nu eu l-am ucis! izbucni el.

— Nu mai are niciun rost, Andro, îi vorbi colonelul. Nu uita că sticla aceea pe care o priveşti o cunoaşte şi gestionarul bufetului!

— Gestionarul nu poate şti, se încruntă Andro.

— Dar „semnătura” ta?

— Semnătura?

— N-ai auzit de amprente, Andro?

Gheorghe Andro se prăbuşi, parcă, în el, apoi recunoscu.

— N-am vrut să-l omor, credeţi-mă! (…)

Declară că îl lovise pe bătrân, după o ceartă care plecase de la jocul de şah.

ASASINUL, UN PERVERS PERICULOS

În ziua de 23 aprilie 1970, numitele Ana Bota şi Elena Mureşan au sesizat la Miliţia Municipiului Sibiu dispariţia rudei lor, Paraschiva Dan.

La faţa locului s-a deplasat subofiţerul sectorist. În urma primelor verificări efectuate s-a stabilit că Paraschiva Dan, în vârstă de 33 ani, muncitoare la fabrica de prăjituri şi biscuiţi „Victoria” din Sibiu, a dispărut de la domiciliu în seara zilei de 20 aprilie 1970, după ora 20: 00. Din luna

ianuarie 1969, ea locuia împreună cu soţul ei, Ştefan Dan, de profesie şofer, într-un apartament proprietate personală.

Despărţiţi, dar împreună

Cei doi se căsătoriseră în 1960, însă în ultimii ani, convieţuirea pentru Paraschiva Dan devenise insuportabilă, ca urmare a maltratărilor la care era supusă pentru a accepta actele de perversiune sexuală ale unui soţ psihopat.

Refuzând să mai întreţină cu soţul ei raporturi sexuale pe cale orală şi anală, acesta o alungase din locuinţa imediat ce îşi cumpăraseră apartamentul. De fapt plătiseră numai acontul, restul urmând să fie achitat în rate. La plata acontului, dispăruta avusese cea mai mare contribuţie, întrucât vânduse o casă la ţară pe care o moştenise.

Reintegrarea Paraschivei Dan în spaţiu se făcuse numai în urma unei hotărâri judecătoreşti aplicată de Miliţie. În această situaţie, fiecare soţ ocupa câte o cameră, ei fiind despărţiţi în fapt.

În luna ianuarie 1970, Paraschiva Dan introdusese acţiune de divorţ, prima înfăţişare urmând să aibă loc la data de 28 aprilie.

În după-amiaza zilei de 20 aprilie 1970, Paraschiva s-a întâlnit în apropierea locuinţei cu un vecin, Ilie Cosea, iar în timpul cât stăteau de vorbă au văzut trecând, cu direcţie spre blocul lor, autoduba TV, pe care lucra Ştefan Dan. Acesta obişnuia în majoritatea nopţilor să parcheze autoduba în spatele blocului unde locuiau.

Femei bănuitoare

În seara aceleiaşi zile, Paraschiva Dan, venind din oraş, a trecut pe la soţia vărului ei, Ana Bota, care locuia în acelaşi bloc, dar la scara alăturată. Acesteia i-a cerut

împrumut puţină cafea, spunându-i că va intra la serviciu în tura de noapte, pe la ora 23: 00. Ea intenţiona să se odihnească vreo două ore, „dacă ar lăsa-o soţul în pace”.

Ana a condus-o pe Paraschiva până la ieşirea din bloc, constatând că apartamentul familiei Dan era luminat, ceea ce însemna că Ştefan era acasă. Cu această ocazie, Paraschiva i-a mai spus prietenei sale că va pune fasole la înmuiat şi că va pregăti rufele murdare pentru a le spăla a doua zi. Aceasta se întâmpla la ora 20: 00.

În seara respectivă, Paraschiva Dan nu s-a mai prezentat la serviciu, şi de atunci nu a mai fost văzută de nimeni.

În ziua de 22 aprilie 1970, o colegă de serviciu, sesizând lipsa ei, a anunţat-o pe Ana Bota care a căutat-o pe la toate rudele şi cunoştinţele din Sibiu, dar fără niciun rezultat.

În ziua de 23 aprilie 1970, Ana Bota, împreună cu sora Paraschivei, Elena Mureşan, l-au sesizat pe sectorist despre această dispariţie. Ambele femei îl bănuiau pe Ştefan Dan că a omorât-o.

Poliţistul s-a deplasat la locuinţa dispărutei, aflând de la vecini că Ştefan Dan nu şi-a mai făcut apariţia la domiciliu din ziua de 21 aprilie 1970. Acest lucru i s-a părut suspect şi a doua zi a procedat la o descindere în apartament. Cu această ocazie a constatat că din camera în care locuia victima lipsea dormeza recamierului, ce se compunea din două piese. Totodată lipsea şi dormeza cu întreg aşternutul, în apartament nu era deranj, dar s-a găsit oala cu fasole pusă la înmuiat, fasole care deja încolţise, precum şi rufele murdare strânse pe jos, în baie.

Întrebat ce ştie despre soţia sa, Ştefan Dan a declarat că în seara zilei de 20 aprilie 1970 a venit acasă pe la orele 20: 30 – 21: 00, fără maşina (o lăsase la întreprindere), constatând că soţia lui nu era acasă. El l-a asigurat că, datorită certurilor care existau între ei, soţia sa trebuie să se afle undeva, la nişte rude, şi că va reveni peste un timp.

Sectoristul nu s-a lăsat însă înşelat şi l-a întrebat de

ce nu mai doarme acasă din ziua de 21 aprilie 1970. „Dorm la o mătuşă”. „Bine, dar de ce?”. „Cum, de ce?”, s-a mirat Ştefan. „Pentru că nu mai am dormeza!”

Afirmaţia soţului dispărutei era nefondată, deoarece el nu dormea împreună cu Paraschiva, ci în cealaltă cameră, pe un pat de fier.

Poliţistul a mai stabilit în urma investigaţiilor şi alte „puncte negre”. Ştefan Dan îşi ameninţase soţia cu moartea, în sensul că „nu va apuca să ajungă în instanţă, la divorţ”.

Dispăruta trebuia să-şi ridice salariul în ziua de 22 aprilie 1970, dar ea nu se prezentase la fabrică, deşi era într-o acută criza de bani, ca urmare a numeroaselor rate pe care le avea. Ea nu făcuse niciun fel de afirmaţie în faţa prietenelor că ar vrea să plece undeva, să dispară fără urmă, ci, din contră, îi spusese Anei Bota ca în acea seară va merge la serviciu, fiind în tura de noapte.

La acestea se mai adăugau şi alte constatări de ordin logic. Dacă Paraschiva ar fi dispărut voluntar de acasă, nu ar fi făcut unele acte preparatorii pe care urma să le îndeplinească a doua zi, punerea fasolei la înmuiat, pregătirea rufelor pentru spălat. O femeie singură nu ar fi putut transporta niciodată dormeza grea, compusă din două piese. Şi-apoi când să facă această operaţiune, căci ea s-a despărţit de Ana la ora 20: 00, iar Ştefan a afirmat că a venit acasă la ora 20: 30 – 21: 00? Într-o jumătate de oră, fără ca s-o vadă nimeni? Cu ce mijloc de transport, căci nimeni nu a văzut vreo maşină în faţa blocului? Ba, mai mult, Ana, când a condus-o pe Paraschiva, a văzut lumina aprinsă în apartament, deci Ştefan era acasă. Şi-apoi vecinul Ilie Cosea, care stătuse de vorbă cu dispărută, văzuse TV-ul lui Ştefan îndreptându-se spre blocul lor…

Inelul şi cerceii

A doua zi, o echipă de ofiţeri de la Serviciul Judiciar al Miliţiei Judeţene condusă de căpitanul Pojan – specialist

în materie de omoruri, împreună cu tehnicieni criminalişti, cercetă apartamentul dispărutei „la sânge”. Concomitent, alte echipe făceau investigaţii în bloc şi la locul de muncă al bănuitului.

Cu ocazia cercetării apartamentului, este descoperită la intrare, o pereche de pantofi bărbăteşti, scorojiţi, care aveau aspectul de a fi fost foarte bine spălaţi. Sunt examinaţi atent şi, sub talpă, lângă toc, se descoperă urme de glod, gălbui. Asemenea pământ nu era prin partea locului. În camera Paraschivei se găseşte după calorifer o punguliţă în care erau inelul şi cerceii ei. Le ascunsese acolo, probabil, de frică să nu le găsească bătăuşul ei soţ, şi de la această constatare, o întrebare: dacă Paraschiva ar fi dispărut voluntar, nu şi-ar fi luat cu ea şi bijuteriile?

Scheletul recamierului este dat la o parte. Pe perete, deasupra nivelului recamierului, câteva pete maronii. Acestea sunt răzuite şi trimise imediat la laborator.

Examinându-se agenda lui Ştefan Dan, s-a constatat că pe fila ce indica data de 21 aprilie 1970 era un înscris ce fusese însă radiat. Examinându-se acest înscris cu ajutorul razelor ultraviolete şi infraroşii s-a descifrat următorul text: „Voi spune că m-am întors acasă să iau câteva piese de schimb”. Acesta era, de fapt, alibiul asasinului, căci acum nu mai încăpea nicio îndoială că el îşi omorâse soţia.

Din declaraţia lui rezulta că, în dimineaţa zilei de 21 aprilie 1970, plecase de acasă la ora 5: 00 – 5: 30, mergând la serviciu, de unde îşi luase maşina pe care o lăsase acolo în după-amiaza zilei precedente. S-a reîntors acasă, pentru a lua câteva piese de schimb, apoi s-a dus la staţia de spălare din Şelimbăr, unde a stat între orele 6: 00 şi 10: 20, iar la 11: 00 a revenit la serviciu.

Verificându-se şi a doua parte a alibiului, el a fost spulberat repede. Nu fusese la staţia de spălat maşini din Şelimbăr, ci se prezentase cu autoduba, la serviciu, la ora 11: 00, aceasta fiind murdară. Ştefan Dan crezuse că-i merge această manevră, deoarece la întreprinderea unde

lucra nu exista niciun fel de evidenţă de intrare-ieşire a maşinilor, dovadă că de cele mai multe ori el parca autoduba peste noapte în spatele blocului său.

Asasinul a fost reperat la ora 6: 00, în balconul apartamentului său – de două locatare de la blocul de vizavi –, făcând pachete, agitat, şi umblând cu o valiză.

Scenariul crimei

Pus în faţa tuturor acestor probe, psihopatul sexual n-a mai avut de ales. El a recunoscut că în seara zilei de 21 aprilie 1970 şi-a aşteptat nevasta acasă cu intenţia de a o omorî. Astfel a izbit-o cu capul de recamier până când n-a mai mişcat.

Apoi, pentru că dormeza se murdărise de sânge, a dus-o noaptea, cu lenjerie cu tot, în autoduba TV din spatele blocului. Cadavrul l-a înfăşurat într-o pătură şi l-a băgat tot în autodubă.

Ar fi plecat cu maşina chiar în cursul nopţii să arunce cadavrul şi dormeza, dar era băut şi i-a fost frică să nu fie oprit pe drum de organele de poliţie, care l-ar fi depistat. A preferat să plece a doua zi, dimineaţa, când s-a mai trezit.

A plecat în jurul orei 6: 00, după ce şi-a făcut nişte bagaje pe balcon, căci nu mai voia să se întoarcă curând în apartament. A mers cu maşina până dincolo de Şelimbăr şi a oprit-o la marginea râului Olt, ferit de arbori şi lăstăriş. Aici a aruncat mai întâi dormeza care s-a scufundat imediat. Ceva mai mult de lucru a avut cu cadavrul. Ca să-l poată arunca în râu, a fost obligat să intre încălţat în apă.

După ce a terminat treaba, dându-şi seama că ar putea fi trădat de pământul galben de la marginea râului, care-i murdărise pantofii şi pantalonii, s-a gândit să se reîntoarcă acasă pentru a le spăla. Totodată, să mai facă o inspecţie a apartamentului şi să şteargă cea mai mică urmă care l-ar fi putut demasca.

Ajuns acasă, şi-a spălat pantalonii şi pantofii, schimbându-se. Apoi, a tras recamierul, studiind dacă nu

erau pete de sânge sub el. N-a observat nimic suspect şi atunci a plecat, ducându-şi o parte din lucruri la mătuşa sa, unde a şi dormit până să fie interpelat de poliţie.

Analizând mărturisirea acestui periculos psihopat sexual, poliţiştii au avut unele îndoieli, pentru că, cronometrând timpul, asasinul ar fi trebuit să se prezinte la serviciu în jurul orei 9: 30 şi nu la 11: 00, când se prezentase el. Drept urmare, au făcut un experiment, lansând în apa râului Olt, din locul pe care-l indicase criminalul, o dormeză de recamier, de aceleaşi dimensiuni. Surpriza a fost că nici după şase ore de plutire aceasta nu s-a scufundat.

Asasinul a fost scos din nou la anchetă şi i s-a explicat că minţise în această privinţă. Abia atunci el a recunoscut că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile. Constatând şi el acest lucru, a intrat în panică (căci ar fi fost descoperit imediat) şi i-a trebuit mai mult de o jumătate de oră să recupereze dormeza plutitoare şi să o aducă la mal.

Odată reuşită operaţiunea, i-a dat foc pe malul râului Olt, până ce a ars complet, apoi arcurile le-a îngropat. Acest lucru i-a luat mai mult de o oră şi jumătate.

Acum, într-adevăr, totul era perfect, asasinul conducându-i pe poliţişti la locul unde îngropase arcurile dormezei. El a declarat apoi cu „dezinvoltură” că îi vine greu să fie bisexual…

MOARTE DE OM, DIN AMOR PENTRU TATĂL VITREG

S-a întâmplat în urmă cu mai mulţi ani. La Vama Veche se stabilise imediat după război Lidia, o româncă basarabeancă, refugiată din Dondoşani. Frumoasă foc. Blondă, cu ochi căprui şi un trup parcă sculptat. S-a îndrăgostit de ea un actor din Bucureşti, însurat, care venea an de an să-şi petreacă o lună de vară acolo. Când a rămas însărcinată, el n-a dat bir cu fugiţii, ci i-a promis că

va recunoaşte copilul. Când era prin luna a şasea, în familia unor prieteni, tot basarabeni, l-a cunoscut pe Victor, născut la Cetatea Albă, marinar. Bărbatul a luat-o de nevastă, cu copil cu tot. Era secund pe un vas pescăresc, deci mai mult plecat. Venea acasă de trei-patru ori pe an şi nu stătea mai mult de două săptămâni. Lidia era tare fericită cu el, pentru că, pe lângă faptul că era un bărbat bine, era şi foarte bun, înţelegător şi cinstit. În plus, s-a ocupat de micuţa Diana ca de propria-i fiică. Numai că vremea a trecut şi fetiţa a crescut, făcându-se o domnişoară de toată frumuseţea. Chipul bronzat al lupului de mare şi trupul lui bine clădit au făcut-o pe Diana, care împlinise 18 ani, să se viseze în braţele lui.

Într-unul din scurtele răgazuri ale marinarului acasă, profitând de absenţa mamei ei, Diana s-a arătat în faţa tatălui vitreg cât mai sumar îmbrăcată. Victor s-a făcut că n-o vede, luând încercările ei de a-l seduce drept simple copilării.

După ce Diana a împlinit 20 de ani, dorinţa de a-l lua pe bărbatul mamei ei n-a mai cunoscut margini. Într-o dimineaţă, când Victor a mai întârziat în pat, după ce Lidia plecase la serviciu, s-a trezit cu fata lângă el. A sărit ca ars din aşternut, strigându-i: „Fetiţo, dacă nu-ţi bagi minţile în cap, te ajut eu să ţi le bagi. Te-am crescut de când erai un boţ, şi acum mi te bagi în pat? Copil nerecunoscător! Merită mama ta una ca asta?! Ea, care ne iubeşte atât de mult pe amândoi!”

„Deci, ea era motivul pentru care mă respingea. Baba de maică-mea, care la 45 de ani iubeşte şi este iubită de un asemenea bărbat”, şi-a zis Diana.

După îmbarcarea lui Victor, relaţiile dintre fiică şi mamă s-au schimbat brusc. Lidia bănuia ceva, deşi nu a avut nicio explicaţie cu Victor, nici n-ar fi avut de ce, lăsându-şi odrasla să fiarbă în suc propriu. De unde să bănuiască ce punea la cale cea pe care o zămislise?

Dorinţa de a scăpa de maică-sa, principala ei rivală la dragostea lui Victor, bărbatul visurilor ei, devenise scopul

pentru care niciun sacrificiu nu era prea mare pentru Diana.

Un an de zile a făcut planuri peste planuri. Voia să găsească ceva sigur şi cu mai puţină… durere. Era, doar, maică-sa. A reuşit să facă rost de „Verde de Paris”. Ştia că maică-sa, seara, obişnuia să bea lapte cald. I-a turnat otrava în cana cu lapte. Apoi, în timp ce femeia îşi bea laptele, pregătindu-se de culcare, cu o impertinenţă ieşită din comun, fiică-sa i-a spus: „Dacă ai fi avut bunul-simţ să te dai la o parte, ai fi trăit mult şi bine. Dar te-ai făcut că nu pricepi că-l iubesc pe Victor şi că voi face orice să fie al meu. Ca să fim fericiţi, tu trebuie să dispari”.

Lidia s-a uitat la ea, crezând că a înnebunit. Abia când otrava a început să-şi facă efectul, femeia a înţeles sensul spuselor fiicei sale. S-a prăbuşit însă zvârcolindu-se în spasmele morţii. După o oră, Lidia a decedat, sub privirile mai mult decât satisfăcute ale Dianei.

N-a avut nicio strângere de inimă pentru chinurile în care a trimis-o pe lumea cealaltă. Ar fi vrut s-o scutească de ele, dar n-a avut încotro.

A aşteptat până a doua zi seara, când a băgat-o într-un sac mare de rafie, a legat un pietroi la unul din capete şi, cu o roabă, a dus-o până la ţărmul mării, zvârlind-o în apele învolburate. Cadavrul femeii a fost pescuit de nişte scufundători în portul Sulina, câteva săptămâni mai târziu.

La întrebările poliţiei Diana l-a luat pe „nu” în braţe. Nu ştia nimic, nu făcuse nimic. Abia când s-a întors Victor din cursă lucrurile s-au limpezit. El a declarat în faţa oamenilor legii hărţuiala amoroasă la care îl supusese fiică-sa vitregă în ultimii doi ani.

De data asta, interogată serios, Diana a căzut pradă unei depresii nervoase, în urma căreia şi-a mărturisit crimă cu lux de amănunte. A fost internată în spitalul închisorii Poarta Albă. După doi ani era mai nebună ca la internare.

FURT / ATACUL DE PE VALEA ROŞIE

În seara zilei de 30 octombrie 1973, ora 22: 00, ofiţerul de serviciu de la Miliţia Municipiului Baia Mare este sesizat telefonic despre faptul că pe strada Valea Roşie, din Baia Mare, în dreptul imobilului cu nr. 25, a fost atacat şi jefuit un bătrân de 82 de ani. Era vorba de bătrânul inginer pensionar Vass Ioan, născut la 20.09.1892 în Košice, R.S. Cehoslovacia, domiciliat în Baia Mare, str. Ocnei nr. 32.

Primii martori care au ajuns lângă victimă imediat după comiterea faptei au fost: tânărul Hottea Nicolae, soţii Loissli şi familia Mureşan, la care bătrânul a fost dus în casă pentru primul ajutor. Din primele sale relatări rezulta că, în timp ce se deplasa dinspre centrul vechi al oraşului înspre casă, s-a întâlnit cu un individ care, fără să-i spună ceva, i-a aplicat două lovituri fulgerătoare, una la cap şi alta în piept. După ce a căzut, individul i-a apucat mâna stângă şi cu o mişcare violentă i-a smuls ceasul marcă elveţiană „Sultana cronograf” din aur, după care a dispărut în parcul 23 August.

Ca semnalmente ale autorului tâlhăriei: 22 – 30 de ani, înălţime 1, 70 – 1, 75 m, fiind îmbrăcat cu o scurtă, fără să poată preciza natura materialului. Mai arata că la domiciliul sau din strada Ocnei nr. 32, situat nu departe de locul agresiunii, trebuie să fie o tânără pe nume Repca Maria pe care a angajat-o de aproximativ un an pentru a-i face menajul.

Un cuib de viespi

Cercetarea locului faptei nu a dus la descoperirea unor noi elemente. La domiciliul bătrânului este găsită menajera acestuia, Repca Maria, în vârstă de 26 de ani, care era împreună cu fratele său Corzan Mircea şi concubina acestuia, Rusu Florica. Toţi trei erau cunoscuţi de organele de miliţie pentru condamnările anterioare.

Victima Vass Ioan, deşi la o vârstă înaintată, nu agrea anturajul rudelor, respectiv al surorii sale, care locuia peste drum, sau al fiicei şi nepoţilor acesteia, care locuiau pe aceeaşi stradă.

Dispunea de o pensie destul de bună, purta asupra sa în permanenţă ceas, inel, verighetă şi un lănţişor, toate din aur, şi existau bănuieli în cadrul grupului pe care îl frecventa că deţine şi alte bijuterii, dintre care multe le-a valorificat în ultima perioadă.

Toate veniturile le cheltuia cu elemente descompuse moral, cu antecedente penale ori predispuse la fapte antisociale, preferând în primul rând femeile din această categorie.

Aşa se explică de ce în casa victimei s-a aciuat Repca Maria, zisa Moanti, cunoscută prostituată care, pe lângă banii primiţi lunar, îl fura pe moş. În cercul de prieteni pe care îl frecventa, recunoştea făţiş că este concubina bătrânului pensionar.

O singură ipoteză

Din nefericire, în urma complicaţiilor survenite de la loviturile primite, victima Vass a decedat la spital în ziua de 21 noiembrie 1973.

După o vastă muncă de investigare şi cercetare, poliţiştii au ajuns la concluzia că autorul poate fi numai din rândul elementelor care au frecventat anturajul victimei.

Cercul se strânge în mod deosebit în jurul numiţilor Barbura Gheorghe şi Mărcuş Alexandru, care amândoi locuiau pe strada Valea Roşie, în nordul oraşului Baia Mare. Cei doi erau prieteni nedespărţiţi şi participaseră la zeci de chefuri în casa victimei. Dar ceea ce era mai interesant îl constituie faptul că Barbara îi propusese Mariei Repca un târg. Şi anume ca ea să-l atragă pe bătrân la sex oral, timp în care el să pătrundă pe geam pentru a-i fura bijuteriile, nominalizând în acest fel chiar ceasul de aur. Prada urma să fie împărţită. Prostituata Maria Repca a

rămas să se mai gândească.

Cercetări încrucişate

Concluzia că cei doi nu sunt străini de cauză se impunea în mod deosebit. (…) S-a început cu Mărcuş Alexandru, după o percheziţie prealabilă. Amintindu-i-se de propunerea făcută Mariei Repca de a-l jefui pe bătrân, el a cedat în cele din urmă şi a spus că a văzut ceasul victimei în mâna lui Barbura Gheorghe şi că acesta i-ar fi propus să-l valorifice, dar a refuzat.

Din declaraţiile lui rezulta că Barbura Gheorghe s-a prezentat la domiciliul său după trei zile de la comiterea faptei, i-a arătat ceasul şi l-a întrebat cum poate fi valorificat. După ce i-a spus că refuză să colaboreze cu el la valorificarea ceasului, Barbura Gheorghe a plecat de la el şi nu ştie unde a ascuns ulterior ceasul.

Cercetat sever, Barbura Gheorghe a cedat şi el teren după patru ore de anchetă şi a afirmat că „nu spune nimic până nu este confruntat cu Mărcuş Alexandru”. Acesta din urmă se afla într-o cameră alăturată, dar nu s-a trecut la o confruntare directă, ci numai i-a fost arătat printr-o uşă întredeschisă. Doar câteva minute de încordare şi rezistenţa infractorului a cedat. Fiind băut şi fără o leţcaie în buzunar, a hotărât să-l tâlhărească pe moşneag de ceas, inel şi lănţişor, cunoscând traseul acestuia cu ocazia plimbării de seară. Loviturile i le-a dat cu pumnii, însă fiind intimidat de fapta pe care o săvârşise, a reuşit să smulgă doar ceasul de pe mâna victimei. În final, a condus în spatele casei, în pădure, la baza unui mesteacăn unde îngropase ceasul într-o cutie.

UNDE A FOST ASCUNS CADAVRUL?

Noi file din „*Istoria crimelor pasionale*”. Comisarul Tandin povesteşte jocul de-a şoarecele cu pisica dintre anchetatori şi un criminal care nu voia în ruptul capului să spună unde e cadavrul defunctei neveste.

Prin toamna anului 1972, am fost trimis într-un control tematic, în materie de infracţiuni săvârşite cu violenţă, la Miliţia judeţului Mehedinţi. Cum eu răspundeam pe toată ţara pe linia de muncă dispariţii cu suspiciuni de omor şi cadavre neidentificate, am solicitat în primul rând să mi se prezinte dosarul dispărutei Virginia Bondoc. Cazul îl cunoşteam în mare, de la Bucureşti, dintr-o sinteză care ne fusese trimisă. Să vezi dosarul, să poţi citi fiecare piesă care fusese adunată, să discuţi cu ofiţerii care lucrau în caz, era însă, cu totul altceva…

În ziua de 4 august 1972, subofiţerii postului de Miliţie Prunişor, din judeţul Mehedinţi, au fost sesizaţi că Virginia Bondoc din satul Balota a dispărut de la domiciliu. Sesizarea o făcuse soţul ei, Gheorghe Bondoc.

Au urmat investigaţii şi verificări efectuate de lucrătorii de la post, însă neajungându-se la niciun rezultat, cazul a fost raportat la judeţ.

S-au deplasat atunci imediat la faţa locului, maiorul Victor Huidu, şeful Serviciului Judiciar, şi ofiţerii Mircea Anton şi Ilie Dumitrescu care au preluat cercetările.

Ofiţerii au stabilit că Virginia Bondoc dispăruse de la domiciliu în după-amiaza zilei de 29 iulie 1972, în jurul orei 18: 00.

„Ne-am certat”, le spusese ofiţerilor soţul dispărutei. „Am lăsat-o în curte să se liniştească. Când m-am întors nu mai era acolo. Din locuinţa lipseau 800 lei, lenjerie pentru ea, îmbrăcăminte, permisul C.F.R. şi actele sale de identitate. Plecase…”

Se stabileşte că Virginia, în ultimul timp, devenise nervoasă având simptome evidente ale unei stări psihice depresive. Afirmase faţă de prietene că se va arunca în Dunăre sau va dispărea în aşa fel încât să nu mai fie găsită.

Aceste afirmaţii ale sale au derutat, la început, pe lucrătorii postului de miliţie din localitate, care au crezut că la mijloc este vorba de o dispariţie voluntară. Când însă

s-au aprofundat cercetările, căutându-se un răspuns la întrebarea de ce Virginia se aflase într-o asemenea stare deprimantă, de ce făcuse acele afirmaţii, cazul a fost privit dintr-un alt unghi, dintr-o cu totul altă perspectivă.

Gheorghe Bondoc o adusese pe Virginia într-o astfel de stare! Acesta întreţinea relaţii extraconjugale cu diferite femei, printre care şi cu Elena B., din comuna Prunişor, cu care avea trei copii. Dispăruta fusese bătută şi alungată de la domiciliu de mai multe ori, fiind nevoită să stea pe la rudele sale. Din vara anului 1970, relaţiile dintre ei se înrăutăţiseră foarte mult, în viaţa lui Gheorghe Bondoc intervenind Olga T., o femeie cu 12 ani mai tânără decât el. Nemaicontribuind cu nimic la asigurarea existenţei materiale a familiei, acesta îşi maltratase soţia în numeroase rânduri, cerându-i să părăsească locuinţa pentru a o aduce pe concubină, care rămăsese gravidă şi i se apropia vremea să nască. Nu se mai interesa de cei doi copii pe care îi avea cu Virginia.

O cheie...

Ofiţerii au descins la locuinţa lui Gheorghe Bondoc. Este găsită o femeie!

„Sunt Olga T., le zise aceasta. Gheorghe mi-a spus că muierea lui l-a părăsit definitiv…”

S-au cercetat în amănunt încăperile, dependinţele, curtea şi împrejurimile, dar nu s-a găsit nimic suspect.

Am descins şi eu la Balota stând de vorbă, fără să ştie Bondoc, cu băiatul său mai măricel pe care îl oprise lângă el. Am bănuit că băiatul ar putea şti ceva şi tocmai de aceea Gheorghe îl ţinea aproape.

Puştiul, care îşi iubea mama mi-a spus că în după-amiaza zilei de 29 iulie 1972, când dispăruse Virginia, tatăl său s-a certat rău cu ea, trimiţându-l la joacă. Când a revenit şi a intenţionat să intre în bucătăria de vară, a rămas surprins că aceasta era închisă. N-o închideau niciodată. Bondoc a ridicat din umeri, spunându-i că poate cheia o luase maică-sa. În continuare l-a trimis la gara

C.F.R. Balota să vândă fructe călătorilor din trenuri, spunându-i să nu mai vină fără ceva bani. S-a reîntors târziu… A doua zi, dimineaţa, tatăl său a găsit cheia de la bucătărie în prezenţa sa, pe aleea care ducea la closetul din curte.

Găsirea acestei chei am interpretat-o ca fiind dirijată, în bucătărie fiind încuiat cadavrul Virginiei de care Gheorghe urma să scape peste noapte. Puştiul se trezise pe la trei noaptea, dar tatăl său nu era în pat. Tocmai venise. Când l-a întrebat unde a fost, i-a răspuns că o căutase pe maică-sa, dar nu a găsit-o.

În acea noapte el ascunsese, probabil, şi cadavrul…

În urma analizei pe care am făcut-o, „centrul de foc" al anchetei a rămas la ipoteza cea mai verosimilă în care credeam cu convingere, că Virginia fusese omorâtă de soţul ei.

Din informaţiile obţinute mai rezulta că, în alte rânduri, de câte ori Virginia fusese alungată de la domiciliu, Gheorghe o readusese acasă. Acum însă lucrurile se schimbaseră. Lui Gheorghe nu-i mai păsa de soarta soţiei şi, devenind foarte circumspect, se interesa în schimb de mersul anchetei.

Ne aflam în faţa unui caz deosebit de dificil, fiind privaţi, în anchetă, de obiectul material al asasinatului şi anume cadavrul! Unde se afla cadavrul?

Festina lente!

Rigurozitatea în acţiune, ridicată până la rangul de exactitate dacă se poate, este regula supremă a întregului proces de cercetare. În rezolvarea problemei vitale pentru astfel de cazuri, ofiţerul de judiciar – care înţelege mai bine decât nimeni altul posibilitatea şi limitele probei materiale – trebuind să iasă din „umbră", la atac direct, numai în urma unei mature şi judicioase analize a situaţiei cu care se confruntă. Altfel, este foarte greu să demaşti un asemenea asasin, ivindu-se greutăţi foarte mari în probarea vinovăţiei lui.

În consecinţă, la analiza cazului, la care a participat şi şeful Miliţiei judeţene, colonelul Lazăr, un bucureştean cu flerul specific ofiţerului de judiciar, am hotărât să acţionăm după adagiul: „*Festina lente!*”. Am apreciat că încă nu era momentul să se treacă direct la căutarea cadavrului, deoarece în eventualitatea unui insucces, Gheorghe Bondoc, un tip foarte abil de altfel, şi-ar fi dat seama că nu avem dovezi concludente împotriva sa, aspect care l-ar fi favorizat să nege în continuare, cu dezinvoltură. Am hotărât, însă, să intensificăm pe toate căile măsurile de verificare indirectă a suspectului, a rudelor sale, a concubinei Olga T. şi a rudelor acesteia. Să fi apelat la ajutorul vecinilor era mai greu, fiindcă Bondoc avea casa situată într-o zonă mai izolată, plină de arbori şi de vegetaţie ce nu permiteau vizibilitatea.

Încet, încet, dar sigur, încep să apară şi mult aşteptatele informaţii. Astfel, Floarea N., sora bănuitului, a afirmat faţă de o altă femeie că este convinsă că fratele ei şi-a omorât soţia, deoarece, la câteva zile după dispariţia Virginiei, a rugat-o să-i permită să îngroape cadavrul la ea în curte, lucru cu care nu a fost de acord. Gheorghe Bondoc nu i-a relatat însă şi alte amănunte. Când a fost întrebată de ce nu a spus la miliţie despre această discuţie, a răspuns că de teama fratelui ei, cu care se afla în duşmănie, şi care este un om foarte răzbunător.

Deşi aflaţi în posesia declaraţiei Floarei N., care putea fi etichetată ca o recunoaştere indirectă din partea lui Gheorghe Bondoc, nu am decis arestarea acestuia, nefiind încă probe certe până la găsirea cadavrului.

Am continuat cu tactica stabilită şi am intrat în posesia unei alte informaţii din care rezultă că Gheorghe Bondoc, în toamna anului 1973, accidentase la locul de muncă pe un cetăţean, Oblian B., fracturându-i un picior. Pentru a nu se înregistra cu accidentul, el falsificase certificatele medicale ale victimei, adăugând cuvintele „în afara serviciului”.

Ancheta

Sosise momentul propice pentru noi, de a ieşi din umbră! Mă aflam la direcţie, când colonelul Lazăr a raportat despre această situaţie generalului – maior Chiriac Nicolae, solicitând sprijin.

„Fugi!”, mi-a zis imediat generalul. „La Craiova te aşteaptă maiorul Alflorii. Demaraţi amândoi!”

Maiorul Iancu Alflorii era un ofiţer cu state vechi în materie de anchete, lucrând ani în şir la Direcţia Cercetări Penale din IGM.

Am ajuns amândoi la Turnu-Severin, unde, cu concursul procuraturii, s-a trecut imediat la cercetarea cazului, conturându-se infracţiunile de vătămare corporală gravă din culpă, fals material şi fals în declaraţii.

La 6 aprilie 1974, Gheorghe Bondoc a fost arestat preventiv.

Paralel, am trecut la cercetarea sa intensivă în legătură cu dispariţia Virginiei, prezentându-i-se probe succesive, pentru a-i forma convingerea că eram în posesia datelor din care rezultă că îşi ucisese soţia.

În timpul anchetei, Gheorghe a dat dovadă de multă precauţie, căutând să lege dispariţia soţiei sale de o sinucidere! În acest sens ne-a indicat o fântână din apropierea locuinţei, afirmând că Virginia intenţionase de mai multe ori să se arunce în ea.

Am secat fântâna, însă… nimic!

Am continuat ancheta: Bondoc intrase într-o stare de nervozitate.

„V-am minţit. Nu s-a aruncat în fântână”, ne-a spus el. „A băut «verde de Paris» şi a… decedat”.

„Unde este cadavrul?”

„Noaptea l-am introdus într-un sac şi l-am transportat în staţia C.F.R. Filiaşi. Aici l-am introdus într-un vagon cisternă cu acid sulfuric…”

„Ce variantă? Ce piste poate să-şi aleagă?!”, m-am

„minunat”.

„Cu ce ai transportat cadavrul până acolo?”

Gheorghe Bondoc se agită, îşi dă seama că nu poate face faţă la o asemenea întrebare.

„V-am minţit şi de data aceasta, ne zise el curgându-i broboane de sudoare. Am ars-o în curtea casei, folosind 15 litri de benzină…

„Şi resturile?”

„Le-am aruncat într-o apă curgătoare. Să vă fac schiţa!…”

Cadavrul găsit

În timp ce ne aflam la Balota pentru a verifica ultima versiune a lui Bondoc, acesta, căutând cu înfrigurare un complice, un ajutor, îl găseşte în persoana unui deţinut care urma să se elibereze peste două zile. Îi propune, în schimbul sumei de 10.000 lei, să-l ajute să însceneze spânzurarea soţiei. Deţinutul acceptă, însă este pus să depună jurământ religios.

După depunerea jurământului, deţinutul este rugat ca imediat după eliberare să procure nişte oase, chiar şi de animale, şi să le arunce într-o râpă, la picioarele unui pom, de care urma să lege o frânghie veche.

Îi indică locul unde este îngropată soţia, sub gardul locuinţei, urmând ca deţinutul să-i scoată de acolo capul şi să-l arunce într-un loc din apropierea motelului „Balota”, sub pomul cu frânghia aranjată dinainte.

Bondoc urma să indice anchetatorilor, după patru zile, ca soţia lui s-a sinucis în acel loc, unde urma să nu i se mai găsească decât capul.

„Monstruos criminal!!…”

Când deţinutul, după ce a ascultat toată povestea, i-a spus că el nu crede în Dumnezeu, Gheorghe Bondoc a intrat într-o panică cumplită. I-a fost teamă să nu fie denunţat şi, dorind să-şi uşureze singur situaţia prin

mărturisire, a cerut să iasă la raport.

L-am ascultat. Ne-a indicat, ca şi deţinutului, locul de înhumare al soţiei, respectiv în grădină, la colţul gardului de lângă coteţul de păsări.

„S-a otrăvit cu «verde de Paris»”, ne-a destăinuit Gheorghe Bondoc începând să plângă. Am îngropat-o acolo, de frică să nu se creadă că am omorât-o eu!”

Cadavrul Virginiei s-a găsit, într-adevăr, în locul indicat de această dată de Bondoc. Era un loc meşteşugit, de dimensiuni mici, circa 70 cm adâncime, 50 cm lăţime, săpat sub gardul curţii, victima fiind aşezată într-o parte.

În urma autopsiei cadavrului, medicul legist a constatat multiple fracturi costale, concluzionând ca moartea Virginiei fusese violentă şi se datorase asfixiei prin compresiune toraco-abdominală. Împreună cu procurorul, i-am prezentat criminalului rezultatul autopsiei şi al examenului histopatologic, fiind exclusă moartea Virginiei ca urmare a otrăvirii cu parathion[24].

Abia atunci, după atâta trudă, după un an şi nouă luni, sosise şi al doisprezecelea ceas, când Gheorghe Bondoc recunoscu că îşi ucisese soţia, premeditat, călcând-o în picioare, pentru a convieţui cu concubina sa, Olga T., care, fiind însărcinată, insistase să o ducă la el acasă…

ARANJAMENT

Căutând cu înfrigurare un complice, un ajutor, îl găseşte în persoana unui deţinut care urma să se elibereze peste două zile. Îi propune, în schimbul sumei de 10.000 lei, să-l ajute să însceneze spânzurarea soţiei. Deţinutul acceptă, însă este pus să depună jurământ religios. După

---

24 Compus organofosforat utilizat ca insecticid în agricultură. P. este extrem de toxic pentru om şi animale, ca urmare a blocării acetilcolinesterazei. Intoxicaţia cu p. se produce prin inhalare, ingestie accidentală în timpul lucrului sau prin alimente contaminate. Tulburările apar la scurt timp după expunerea la toxic şi sunt dominate de semnele digestive, convulsii, dispnee, tulburări de vedere.

depunerea jurământului, deţinutul este rugat ca imediat după eliberare să procure nişte oase, chiar şi de animale, şi să le arunce într-o râpă, la picioarele unui pom, de care urma să lege o frânghie veche. Îi indică locul unde este îngropată soţia, sub gardul locuinţei, urmând ca deţinutul să-i scoată de acolo capul şi să-l arunce într-un loc din apropierea motelului „Balota”, sub pomul cu frânghia aranjată dinainte.

DEZNODĂMÂNT

Când deţinutul, după ce a ascultat toată povestea, i-a spus că el nu crede în Dumnezeu, Gheorghe Bondoc a intrat într-o panică cumplită. I-a fost teamă să nu fie denunţat şi, dorind să-şi uşureze singur situaţia prin mărturisire, a cerut să iasă la raport. L-am ascultat. Ne-a indicat, ca şi deţinutului, locul de înhumare al soţiei, respectiv în grădină, la colţul gardului de lângă coteţul de păsări „S-a otrăvit cu «verde de Paris»”, ne-a destăinuit Gheorghe Bondoc începând să plângă. „Am îngropat-o acolo, de frică să nu se creadă că am omorât-o eu!”

„Oare era sincer?!”

ASASINAT PENTRU O COCOTĂ

1940. Grotescul spectacolului pe care îl realiza trupa de la Cinema „Marna”, pe Griviţa, era notoriu. Moşierul Mişu Vulcăneanu, un tip de vreo 45 de ani, vânjos, nu prea înalt, dar extrem de ager în mişcări, ars de soare şi veşnic bine dispus, era totuşi atras de Cinema „Marna”. Dar nu de parodia de spectacol, nici de filmele, deseori proaste, ci de tânăra „tăiată” de trei ori pe zi prin lada în care era aşezată de maestrul ei. Acestuia îi era un fel de concubină, dar o şi închiria când „mirosea” că solicitantul are buzunarele corespunzător de căptuşite. Gratis, doar comisarul Petrescu dispunea de Ramona, drăguţă (22 de ani), cu trup de gimnastă.

De apariţia domnului Mişu, întâmpinat cu temenele de maestrul Antonio, fata nu păru impresionată. Manifestă o indiferenţă totală, dar respinse cu tact, discret, avansurile moşierului. Nu se entuziasmează nici de supeurile la care era invitată de domnul Mișu, unde meniurile alcătuite cu rafinament costau pe săptămână cam cât cheltuia cuplul într-un an pe pâine, măsline, brânză şi halva, care constituiau componentele obişnuite ale meselor celor doi „artişti”. Aşa o instruise „italianul” din Mandaravela pe tânăra lui colaboratoare să se comporte. Tactica lui se dovedi eficientă, căci moşierul, care avea femei la discreţie, se îndrăgosti lulea de apetisanta Ramona. Cum tânăra rezista eroic „atacurilor”, domnul Mișu trecu la ofensivă şi începu să-i ofere, la fiecare întâlnire, câte un cadou: un inel din aur, un şirag de perle, o brăţară (mai întâi una simplă, apoi una cu încrustaţii) şi multe altele.

Întâmplarea făcu ca într-o seară, după spectacol, domnul Mișu s-o zărească pe actriţă la braţul comisarului Petrescu, care o conducea într-o cameră mobilată aflată pe lângă Piaţa Matache. Iritat, în seara următoare îi reproşă fetei:

„Pe mine mă ţii departe, însă pe comisar nu-l refuzi!”

„Domnule Mișu, nu vă supăraţi pe mine, dar depindem de el în multe privinţe!”

Tot Antonio o învăţase cum să facă faţă şi unei asemenea variante.

Ramona începu să fie invitată la somptuoasa vilă din Domenii. Soţia şi fiica moşierului erau plecate la Paris. După o mică rezistenţă, bine regizata, Ramona cedă, făcându-l fericit pe domnul Mișu.

Comisarul sesiză răceala subită a partenerei care altă dată nu mai ştia ce să facă ca să-i intre în voie. O ameninţă: „Ascultă, tu, târfuliţă, dacă faci nazuri, vă treziţi în arest la Secţie, tu pentru prostituţie fără condicuţă şi amărâtu de ţigan, care se dă drept italian, pentru proxenetism!”. Dar Ramona îi râse obraznic în faţă: „Am

protectori puternici, nu mi-e frică!”. Comisarul deveni mai precaut. „Curvele astea, când au spate puternic, pot deveni periculoase!”, gândi el.

Tânăra, încurajată de moşier, nu mai dădea curs nici comenzilor lui Antonio. „Nu mă mai duc cu orice ceferist transpirat sau cu ţigani care câştigă la barbut! Am destui bani de la domnul Mișu!”

O asemenea insubordonare trebuia pedepsită. Vânătă pe corp şi pe faţă ca urmare a bătăii, nu mai putu participa câteva zile la spectacole. Domnul Mișu Vulcăneanu o caută disperat şi-i dărui un mic apartament în Cotroceni.

Fără amantă, dar mai ales fără sursa de venit pe care o reprezenta trupul fetei, Antonio era la pământ. Curând află adresa „cuibuşorului” din Cotroceni. Îi pândi câteva zile la rând, până când, într-o dimineaţă devreme, domnul Vulcăneanu îi pică în mână. Tocmai ieşea de la mereu proaspătă lui amantă. „De ce m-ai lăsat muritor de foame, domnule ciocoi?” Domnul Mișu se făcu că nu-l cunoaşte. Îl ameninţă pe ţigan cu poliţia. Însă Antonio, orbit de furie, îi înfipse cuţitul în burtă. Moşierul muri peste câteva zile la spital. Artistul „*italian*” Antonio fu condamnat la 20 de ani de muncă silnică, iar Ramona a promovat la un bordel de lux, pe Dorobanţi.

ASASINAREA MARELUI BOXER DINAMOVIST ION COVACI

S-a întâmplat după amurg

Pe pământ şi în văzduh, într-o zi, au vuit surd clopotele indignării în ritmul inimilor care se crispaseră şi zvâcneau, incapabile să priceapă, să creadă.

Brăila, 1973, noiembrie 14. Ceasurile dramatice, minute dramatice. Ora 9: 10, ora 19: 15, ora 19: 20, ora 19: 25: telefoanele Miliţiei sunt asaltate. Ofiţerul de serviciu comunica prin alte telefoane, abia învingându-şi emoţia, o ştire care şi lui i se pare absurdă, şi anume că,

nu departe de clădirea Miliţiei, pe strada Galaţi, plutonierul-major Ion Covaci zace mort pe trotuar. Medicii sosiţi la faţa locului nu dau speranţe că subofiţerul va supravieţui. Subofiţerul de Miliţie Ion Covaci este unul şi acelaşi cu renumitul boxer dinamovist Ion Covaci.

După ce încetase activitatea competiţională, îndeplinea misiuni în cadrul serviciului de pază şi ordine la Miliţia municipiului Brăila. Ion Covaci se despărţise de viaţă, cu câteva secunde în urmă, fulgerător. Abia atinsese vârsta de 28 de ani.

Instinct

Flerul lui Ion Covaci funcţionase impecabil. Se afla în post, în perimetrul central, şi îl chemase la el pe individul care i se păruse suspect, cerându-i să-i explice de unde venea, ce căuta, de ce umbla brambura. Încă de la început, individul refuzase să prezinte buletinul de identitate. Potrivit atribuţiilor, Ion Covaci îl invitase la Miliţie. Acolo urma să i se stabilească necunoscutului datele personale.

Era puţin după amurg, se aprinseseră luminile pe străzi. Covaci îl conducea pe suspect în direcţia Miliţiei municipiului Brăila. La un moment dat, au întâlnit un pâlc numeros de oameni aşteptând într-o staţie venirea unui autobuz. Covaci a încercat să evite aglomeraţia, luând-o alături de cel însoţit pe lângă gardul bisericii. Individul lăsa impresia că se supune şi totul decurgea normal. Şi iată că în aceste împrejurări s-a produs fatala lovitură. De sub canadiana de fâş, individul a scos fulgerător un pumnal cu lama lungă ascuţită ca un brici şi a repezit mâna dreaptă, izbind necruţător în gâtul subofiţerului.

Intervenţie

Aflându-se în staţia de autobuz, în înghesuiala despre care pomeneam, Liviu Băjenaru, şi el vechi sportiv, prieten din copilărie al lui Covaci, s-a aruncat asupra criminalului.

Semiîntunericul l-a favorizat pe criminal. Din cauza învălmăşelii produse, ucigaşul a reuşit să scape, lăsându-şi pe jos căciula şi fularul. În acele minute de confuzie, unii, văzându-l plin de sânge pe Băjenaru, l-au înconjurat, cerând lămuriri.

La faţa locului s-a deplasat imediat o echipă operativă de cercetare, fiind alertate toate cadrele Miliţiei judeţului Brăila. Din câmpul infracţiunii s-au recoltat probe de sânge, fiind ridicate căciula şi fularul criminalului. De la martorul Liviu Băjenaru, precum şi de la alţi câţiva cetăţeni au fost obţinute semnalmentele acestuia: un tânăr blond, cu păr bogat, vârsta între 22 şi 25 de ani, statura potrivită, îmbrăcat cu o canadiană de fâş maro, pantaloni negri, iar în picioare bocanci maro. Intrările şi ieşirile din Brăila au fost blocate, fiind controlată fiecare maşină sau vehicul. Gara şi autogara erau şi ele „pieptănate", iar ofiţerii de judiciar îi verificau pe suspecţii din evidenţă.

Vestea morţii lui Covaci a zguduit inimile oraşului, reverberându-se de acolo, de la Dunăre, în întreaga ţară.

Durere

Când am primit vestea asasinării lui Ion Covaci, mă aflam la Miliţia judeţului Galaţi în calitate de ofiţer specialist la Serviciul Omoruri, din cadrul Direcţiei judiciare a Inspectoratului General al Miliţiei, şi coordonam acţiunile de identificare a autorului unui dublu asasinat comis în localitate. Tristeţea a fost fără margini, pentru că marele sportiv îmi era prieten de inimă. Cu durerea în suflet, m-am încrâncenat şi am jurat că voi face tot ce depinde de mine ca bestia care îi luase viaţa prietenului meu să fie prinsă cât mai repede. Nu m-am deplasat la Brăila cum s-ar putea crede, ci am rămas la Galaţi. Din discuţiile purtate cu ofiţerii de judiciar de la Brăila rezulta că, în mod sigur, asasinul părăsise oraşul după ce îl omorâse pe subofiţer. Ţinta cea mai apropiată şi rapidă: Galaţiul.

S-a dat alarma la toţi lucrătorii de Miliţie din municipiul şi judeţul Galaţi, formându-se echipe de căutare a criminalului pe baza semnalmentelor primite. Şi a doua zi şansa ne-a surâs, asasinul fiind „pescuit” de maiorul Vasile Toma şi de echipa sa, de la biroul Judiciar, în Restaurantul „*Mioriţa*”.

Îl chema Mihai Ion, 23 de ani, cu domiciliul formal în Galaţi, unde nu avea pe nimeni. Era urmărit de poliţiştii din Galaţi pentru comiterea mai multor tâlharii şi furturi. Îi lipseau căciula şi fularul pe care le abandonase la locul faptei, iar pantalonii erau plini cu stropi de sângele lui Covaci.

A fost condamnat la 25 de ani închisoare. El s-a eliberat în anul 1988, după ce a executat pedeapsa integral, împlinind vârsta de 48 de ani. La trei zile de la noua eliberare a comis o tentativă de omor în Galaţi, primind de această dată 20 de ani închisoare. A fost din nou încarcerat în Penitenciarul Galaţi, acolo unde-i este locul acestei bestii umane şi unde îi vor putrezi oasele!

OTRĂVITĂ ŞI ARUNCATĂ ÎN APĂ DE UNCHIUL EI

În ziua de 4 august 1973, la ora 18: 00, s-au prezentat la Miliţia municipiului Bistriţa doi tineri într-o stare de agitaţie marcantă.

„Eram pe malul râului Şieu, în dreptul podului de fier de lângă staţia C.F.R. Sărăţel începu să povestească ofiţerului de serviciu unul dintre ei, Lucian Gutiu. Pescuiam împreună cu prietenul meu Augustin, arătă el către însoţitor, care îl aprobă din cap.

Pe la ora 15: 00, am văzut pe podul de cale ferată o fată şi un bărbat. Au trecut, apoi au luat-o de-a lungul malului. Când a ajuns în dreptul meu, bărbatul m-a întrebat în treacăt: «Merge, merge?». I-am răspuns că am prins ceva. Şi-au continuat drumul în josul apei, dispărând printre boscheţii de pe mal.

După vreo oră, am mers şi noi cu undiţele în josul apei, ca să găsim un vad mai bun. La un moment dat, l-am văzut într-un tufiş, chiar lângă râu, pe cetăţeanul care însoţise fata. Era singur şi părea emoţionat. Se ştergea pe faţă cu o batistă. Când m-a văzut, şi-a îndesat pălăria de paie pe ochi, ca să nu-l recunosc. Şi-a legat straiţa pe care o avea în mână. «Ce culegi, matale, aici?», l-am întrebat. «Mai nimic», mi-a răspuns el şi a luat-o la fugă printre boscheţi, spre gară.

L-am văzut apoi cum alerga prin porumb… În timp ce-i povesteam lui Augustin despre fuga ciudată a bărbatului acela, am observat pe firul apei o sacoşă şi o sticlă de o jumătate de litru. Le-am pescuit. Sticla mirosea urât, a usturoi, şi am aruncat-o în apă. Sacoşa era a fetei…

În respectiva sacoşa, ţărănească, se aflau: un buletin de identitate pe numele Archiudean Milia, fiica lui Teodor şi Olimpia, născută la 3 iulie 1957, în comuna Milaş, satul Orosfaia, judeţul Bistriţa-Năsăud, şi domiciliată tot acolo; certificatul de naştere în original şi o copie legalizată, pe acelaşi nume; o pereche de ciorapi de damă, supraelastici; două pachete de vată şi alte obiecte mărunte de uz personal”.

Scotociri şi verificări

Cazul este preluat de maiorul Teodor Simionca, din cadrul Serviciului de miliţie criminală, specialist în materie de omoruri.

Acesta iniţiază o scotocire de amploare în stufărişul şi boscheţii de pe malul stâng al râului Şieu, între podul de cale ferată şi locul unde fusese pescuită sacoşa. Cercetările se extind şi în lanul de porumb dintre râu şi terasamentul căii ferate, dar fără niciun rezultat. Se ajunge astfel la singura concluzie plauzibilă – că tânăra de numai 16 ani a fost asasinată de bărbatul care purta un laibăr (ilic) de culoare închisă, care o însoţise şi fugise. Cadavrul fetei, ca şi sacoşa ei le aruncase în apă.

Râul Şieu este cercetat în aval, în timp ce miliţienii se întreabă ce căutase minora acolo, la o distanţă de 60 de kilometri de casă?

Satul Orosfaia. Se afla că Archiudean Milia, după ce terminase opt clase, îşi manifestase dorinţa de a lucra la Cooperativa meşteşugărească „Unirea” din Bistriţa, unde urma să se înfiinţeze o secţie de cusut covoare.

Ea apelase la serviciile fostului preot din sat, Dumitru Moldovan, stabilit ulterior în Bistriţa. Acesta îi promisese că o va ajuta, având relaţii la respectiva unitate. Au rămas înţeleşi să-i dea un telefon la primăria din comună şi s-o anunţe când să se prezinte pentru angajare.

În seara zilei de 3 august, paznicul de la primărie primise un telefon de la Dumitru Moldovan, prin care îl ruga s-o anunţe pe fată că a doua zi să vină la Bistriţa.

Milia plecase dis-de-dimineaţă până la intersecţia de drumuri numită „Pocea”, de unde urma să ia o maşină de ocazie până în staţia C.F.R. Teaca. De aici se urcă în tren, cu destinaţia Bistriţa.

Suspectul nr. 1, fostul preot din sat

Cum Dumitru Moldovan era etichetat drept corupător de minore, a devenit rapid suspectul nr. 1 în uciderea fetei.

Nefiind găsit la domiciliul său din Bistriţa, se fac verificări pe traseul pe care-l parcursese Milia. Şi de aici încep să apară surprizele. Se află că, de la intersecţia numită de localnici „Pocea”, fata a fost însoţită tot timpul de un bărbat în vârstă de aproximativ 50 de ani, care purta pălărie de paie şi un laibăr de culoare închisă. Acesta nu era altul decât Uilecan Aurel, unchiul minorei (după soţie), care locuia în acelaşi sat (Orosfaia). Cei doi au călătorit cu un tractor cu remorcă până în localitatea Teaca. Aici, fata şi-a cumpărat, de la farmacia din comună, două pachete de vată. Apoi au fost văzuţi în spatele gării C.F.R. Teaca, aşteptând o maşină de ocazie, trenul personal de Bistriţa

urmând să treacă ceva mai târziu.

Cadavrul apare la suprafaţă...

Albia râului Şieu fiind scotocită în permanenţă, cadavrul Miliei Archiudean a apărut la suprafaţa apei după două zile… În urma autopsiei, s-a stabilit ca moartea ei fusese violentă şi avusese drept cauză nu înecul, cum s-ar fi putut crede, ci o intoxicaţie acută cu parathion (Verde de Paris). Nu prezenta niciun fel de leziuni traumatice şi nici semne din care să se poată deduce că toxicul fusese ingerat forţat. Victima nu fusese însărcinată.

Este găsit şi fostul preot din sat, Dumitru Moldovan, foarte repede scos din „cărţi”, fiindcă în ziua critică fusese plecat la un prieten din oraşul Năsăud, la o aniversare. Într-adevăr, îi promisese Miliei ca o va ajuta să se angajeze, însă secţia de ţesut covoare nu se pusese încă pe picioare. A recunoscut şi modalitatea convenită de a o chema pe fată la Bistriţa, însă el nu dăduse niciun telefon la paznicul de la primărie pentru a o anunţa de deplasare. Atunci, cine i se substituise?

Nimeni altul decât unchiul victimei, Uilecan Aurel, 53 de ani, despre care se adunaseră informaţii, între timp, că era un mare afemeiat. El plecase de acasă în dimineaţa zilei de 4 august 1973, spunându-i soţiei că se duce să comande nişte butoaie la nişte meşteri din Rupea. Ajunsese acasă a doua zi, la ivirea zorilor.

Ucigaşul este încolţit de probe

Pus în faţa tuturor probelor acuzatoare, asasinul, în ciuda intenţiei sale de a realiza o crimă perfectă, este nevoit să-şi recunoască fapta:

„M-am legat de Milia, că era corpolentă, şi întreţineam cu ea relaţii sexuale. Cu ea mă simţeam ca un taur, gândindu-mă la potenţa sexuală din tinereţe… Dar, la un moment dat, mi-a spus că a rămas însărcinată şi nu ştia ce să facă. Atunci am intrat în panică şi am hotărât s-o

ucid!

Astfel, după ce mi-am construit un plan, pe care l-am crezut perfect, am recurs la combinaţia cu telefonul, deoarece aflasem de la ea că urma să fie chemată la Bistriţa de fostul preot Dumitru Moldovan. De la gara Teaca am mers cu un camion de ocazie până la podul Sărăţel. I-am propus să-şi întrerupă sarcina şi a acceptat.

Luasem de acasă o sticlă de o jumătate cu Verde de Paris. I-am dat să bea, spunându-i că este un medicament pe care l-am obţinut de la un medic şi că va avorta… A băut… S-a întins pe iarbă şi a început să se zvârcolească… După ce a murit, am aruncat-o în apă… Am alergat apoi prin porumb mai bine de 30 de kilometri”.

O crimă monstruoasă şi gratuită, victima, fără experienţă, interpretând o dereglare de ciclu drept… sarcină!

Ucigaşul a fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

DUBLUL ASASINAT DE LA STRAJA / IMAGINI DE COŞMAR ÎNTR-O CASĂ IZOLATĂ

În ziua de 3 decembrie 1973, în comuna Straja, judeţul Suceava, au fost găsite moarte două femei: Raveica Popescu, de 69 de ani, şi fiica sa, Viorica Popescu, 33 de ani. Cele două locuiau singure într-o casă izolată, de pe urma venitului din gospodăria individuală.

Moartea bătrânei survenise ca urmare a unor multiple fracturi costale, compresiunii toracice şi sugrumării, iar a tinerei din cauza asfixiei mecanice prin sufocare cu un corp moale. Cadavrele erau legate de mâini şi de picioare cu sfori special confecţionate. Casa fusese răvăşită, din locuinţă lipsind o modestă sumă de bani. Despre victime s-a stabilit că intenţionau să-şi repare locuinţa, sens în care cumpăraseră deja unele materiale. Din această cauză, în comună se vorbea că ele ar deţine o mare sumă de bani.

Tânăra lucrase în mai multe locuri din ţară şi avusese

mai mulţi pretendenţi la căsătorie, pe care însă îi refuzase. Suferise o decepţie în dragoste pe când avea 20 de ani şi de atunci hotărâse să nu se mai căsătorească niciodată, capitolul bărbaţi fiind închis definitiv pentru ea. De aceea revenise lângă mama ei şi se descurcau amândouă cum puteau.

Concluzii certe

De acest caz s-au ocupat toţi ofiţerii Serviciului judiciar al IPJ Suceava, în frunte cu locotenent-colonelul Nicolae Drăghici. De la Direcţia judiciară a IGP, Serviciul omoruri, a fost trimis în sprijin maiorul Vasile Constantin, care a lucrat la acest caz până la soluţionarea lui definitivă.

După câteva zile de cercetări şi verificări minuţioase, poliţiştii au putut trage primele concluzii:

- la omucidere au participat cel puţin două persoane;
- victimele au fost luate prin surprindere de criminali, lovite pentru a fi aduse în stare de inconştienţă, torturate şi, în final, ucise;
- mobilul crimei – jaful (femeile nu au fost violate);
- infracţiunea fusese premeditată, desfăşurându-se după un scenariu bine pus la punct;
- ucigaşii au cunoscut foarte bine topografia locului sau au executat o activitate intensă de recunoaştere a zonei, a oamenilor şi a obiceiurilor acestora;
- cel puţin unul dintre autori era „şcolit”, adică recidivist, element indicat de modul de operare (folosirea mănuşilor şi a sforii tip cătuşe).

Timp de doi ani, în cauză s-a depus un mare volum de muncă, fiind verificate sau cercetate peste 1.500 de persoane suspecte.

Altă crimă

În timp ce cercetările continuau, în noaptea de 18 spre 19 septembrie 1975, în comuna Putna, judeţul Suceava, este omorât în locuinţa sa Vasile Cretan, în vârstă de 72 de ani. Omul fusese muncitor forestier, era necăsătorit şi se bănuia că deţine o mare sumă de bani.

Iarăşi mobilizare de forţe, investigaţii pe o arie largă, o muncă uriaşă.

La autopsie, medicul legist a constatat că bătrânul decedase în urma unei asfixii mecanice, prezentând fracturi de mandibulă, ale coastelor, sternului şi ruptura ficatului.

Fusese legat la ochi, la mâini şi la picioare, iar în gură avea presate cârpe şi un prosop. În locuinţa toate bunurile fuseseră răvăşite, iar duşumelele, ridicate. În beci s-au găsit urme de săpături.

Mobilul asasinatului a fost jaful, constatându-se multe asemănări cu modul de acţiune al criminalilor în cazul dublului asasinat de la Straja.

Sinucidere

Se fac riguroase verificări, se obţin unele informaţii, dar mai trec nişte ani. În acelaşi timp, pe raza comunei Marginea, din judeţul Suceava, este depistat un recidivist în materie de spargeri, Balauseac Constantin, din Rădăuţi, care avea asupra sa o servietă în care se aflau patru mănuşi diferite, sfori, un cuţit, două lanterne, trei fiole de stricnină şi un buletin de identitate fals. Infractorul abandonează bunurile şi reuşeşte să fugă, fiind pus imediat în urmărire generală. Din verificările efectuate a reieşit că era şeful unei bande de asasini, în jurul său „roind” Aurel Rus, din Rădăuţi, Ioan Mihăilescu, din comuna Marginea, fratele său, Viorel, şi alţii.

Majoritatea membrilor grupului era dispărută de la domiciliu, ceea ce ridica un mare semn de întrebare. Ca

urmare a măsurilor luate, Balauseac Constantin este prins pe raza judeţului Caraş-Severin, însă se sinucide în arest, folosind o otravă foarte puternică pe care o avea cusută în gulerul de la haină.

Într-un timp relativ scurt sunt arestaţi şi ceilalţi participanţi la comiterea omorurilor. Cele două asasinate au fost săvârşite în scop de jaf, numai că ucigaşii s-au ales cu sume mici de bani. Balauseac preconizase comiterea a încă patru asasinate în acelaşi scop, în care sens s-a găsit „documentaţia" de studiere a victimelor şi a locuinţelor acestora.

Epilog

Aşa cum am menţionat, organizatorul grupului de criminali şi-a luat zilele, anticipând pedeapsa ce i se cuvenea. Prin sentinţa penală nr. 25 din 1986, Tribunalul Judeţean Suceava i-a condamnat la moarte pe Mihăilescu Ioan şi Rus Aurel, sentinţa ce a fost executată. Balauseac Viorel, fratele şefului bandei, a fost condamnat la 20 de ani închisoare pentru complicitate la cele trei omoruri.

Sentinţa a fost dură, dar dreaptă. Şi trebuie să fie aşa când apără dreptul cel mai de preţ al omului, dreptul la viaţa!

CADAVRUL DIN OGRADĂ

În ziua de 10 noiembrie 1973, a dispărut de la domiciliul său, din comuna Tălmaciu, judeţul Sibiu, minora Liebhardt Heda, în vârstă de 17 ani, elevă la liceul din localitate. Timp de patru zile, mama, îngrijorată, şi-a căutat fata la prietene, colege, rude şi prin localităţile din jur. Zadarnic. În după-amiaza zilei de 14 noiembrie 1973, minora este găsită îngropată în grădina de la domiciliul său.

La faţa locului s-a deplasat imediat o echipă operativă din cadrul poliţiei judeţene, condusă de

căpitanul Nicolae Pojan, împreună cu procurorul criminalist şi medicul legist. Echipa de cercetare a stabilit ca în grădina imobilului cu nr. 80 din comuna Tălmaciu, proprietatea Elisabetei Liebhardt, lângă gard, s-au găsit urme proaspete de săpătură, pe o porţiune de 1, 8%, 80 m.

După ce a fost dat la o parte pământul săpat proaspăt, la 0, 25 în sub nivelul solului, s-a găsit cadavrul minorei Liebhardt Heda, în poziţia culcată pe spate, cu mâna dreaptă în lungimea corpului, cea stângă flectată în unghi drept peste torace şi picioarele întinse paralel.

Fiind scos la suprafaţă şi examinat, cadavrul prezenta mai multe plăgi tăiate, mai ales în zona capului şi la degetele mâinii drepte.

Cercetarea imobilului

În această situaţie, cercetările la faţa locului s-au extins în imobil şi dependinţele sale.

În bucătăria de vară s-au găsit o haină şi o pereche de pantaloni ce aparţineau lui Alzner Martin, concubinul Elisabetei Liebhardt. Examinându-se haina, cu lampa de radiaţii ultraviolete, s-au descoperit, pe rever şi în apropierea buzunarului drept, mai multe pete de culoare roşie. Alte pete asemănătoare au fost identificate pe cracul stâng al pantalonilor şi în apropierea genunchiului. Obiectele de îmbrăcăminte au fost ridicate şi trimise la Institutul de criminalistică.

În magazia de lemne s-a găsit un topor care avea o coadă din lemn recent montată. N-avea pe el urme de sânge, dar s-a dispus ridicarea lui, în vederea cercetărilor de laborator.

În pivniţa construită din cărămidă, cu intrarea direct din curte, s-a găsit pe o porţiune de 1, 4%, 80 în pietriş proaspăt împrăştiat. Dându-se la o parte pietrişul, au fost identificate o pată de sânge îmbibat în nisip, precum şi fire de păr lung ce s-a stabilit că aparţineau victimei.

Ipoteze

Din raportul medico-legal a rezultat ca moartea Hedei Liebhardt a fost violentă şi s-a datorat unei hemoragii şi contuzii meningo-cerebrale şi fracturii craniului, precum şi celor 13 plăgi de la degetele mâinii drepte. Aşadar, o crimă bestială!

Autorul putea fi Alzner Martin, care trăia în concubinaj cu Elisabeta Liebhardt – mama victimei – şi care la acea oră era plecat din comună. În cercul de bănuiţi au fost introduşi şi alţi bărbaţi cu care Elisabeta întreţinuse relaţii intime anterior.

Făcându-se unele verificări în jurul victimei, s-a aflat că aceasta de mult nu mai era *„dusă la biserică”*, în anturajul ei roind foarte mulţi bărbaţi.

Prinderea ucigaşului

Pe baza măsurilor operative întreprinse de poliţiştii sibieni, în ziua de 16 noiembrie 1973 – la numai 48 de ore de la găsirea cadavrului – a fost identificat şi reţinut în comuna Bruiu, judeţul Sibiu, Alzner Martin, ultimul concubin al mamei victimei. El avea 39 de ani şi se despărţise în fapt de soţie cu care avea doi copii minori. Era de profesie zidar, neîncadrat în câmpul muncii, cu domiciliul în comuna Bruiu, satul Somartin, judeţul Sibiu. Era cunoscut ca recidivist, suferind condamnări pentru vătămări corporale şi ultraje cu violenţă.

Pus în faţa probelor, el a recunoscut că este autorul omorului săvârşit asupra victimei Liebhardt Heda, în următoarele împrejurări:

Din luna septembrie 1973 a trăit în concubinaj cu Liebhardt Elisabeta, care era despărţită în fapt de soţul ei. În ultimul timp, relaţiile dintre el şi concubină s-au înrăutăţit, Elisabeta invitându-l să părăsească locuinţa. Voinţei mamei sale s-a alăturat şi Heda, care l-a îmbrâncit pe poartă afară. De fapt, Heda spera ca mama sa să se

împace cu tatăl ei, la care fata ţinea foarte mult.

Simţindu-se jignit de cele două femei, Martin a hotărât să se răzbune. În ziua de 10 noiembrie 1973, Heda a venit acasă în jurul orei 22: 00, când mama sa se afla la întreprinderea „Firul Roşu”, unde lucra în schimbul de noapte. Intrând în casă, l-a găsit pe Alzner Martin stând pe un scaun în bucătăria de iarnă. Între cei doi a avut loc o discuţie dură, în timpul căreia Heda i-a cerut să părăsească locuinţa, întrucât ea are tată şi s-o lase în pace pe mama ei.

La aceste cuvinte, Alzner Martin pretinde că s-ar fi enervat şi i-a tras o palmă Hedei, care, în cădere, s-a lovit cu capul de colţul bufetului din bucătărie. Urmare a loviturii, fata şi-a pierdut cunoştinţa pentru scurt timp, moment în care intrusul s-a hotărât să o ucidă. Astfel, în realizarea intenţiilor sale criminale, a dat dovadă de o ură dusă până la cruzime şi o ferocitate fără margini.

A ridicat-o pe tânără de pe podea şi a târât-o spre pivniţă, timp în care a luat toporul din magazia de lemne. În drumul spre pivniţă, Heda şi-a revenit şi a început să ţipe, însă criminalul a redus-o la tăcere aplicându-i câţiva pumni.

Fata a fost târâtă până în dreptul uşii pivniţei, apoi aruncată pe scări. Aici i-a aplicat mai multe lovituri cu muchia toporului în cap, după care, crezând că a murit, a încuiat uşa. După aproximativ 30 de minute, Alzner s-a dus în pivniţă pentru a se convinge dacă fata a murit cu adevărat, ocazie cu care a găsit-o ridicată de pe podea şi întinsă pe o uşă din PFL ce era aşezată pe raftul pe care erau depozitaţi cartofii. Cu sadism, trage victima de pe uşă şi apoi, cu tăişul toporului, îi aplică mai multe lovituri, despicându-i capul. Loviturile au continuat până ce acest ucigaş rar întâlnit şi-a dat seama că victima a trecut de mult în lumea celor drepţi.

Măsuri de ascundere a faptei

După aceasta, a închis uşa pivniţei cu cheia şi a trecut la înlăturarea urmelor. Astfel, a ascuns cheia de la uşa pivniţei, pentru ca Elisabeta să nu poată pătrunde şi să descopere cadavrul fiicei sale.

A spălat toporul de sânge şi i-a înlocuit coada. A scos uşa din PFL din pivniţă, a vopsit-o pentru a nu se observa petele de sânge, după care a introdus-o în magazia de lemne.

Elisabeta venind acasă dimineaţa, a indus-o în eroare, spunându-i că Heda a plecat la o prietenă a sa din Hunedoara, el conducând-o la gară. S-a purtat mieros cu concubină, îmbrobodind-o că se va face om de treabă, iar în următoarea noapte, profitând de faptul că aceasta se afla în tură, a transportat şi îngropat cadavrul în grădină.

Apoi a acoperit cu pietriş podeaua din pivniţă şi alte urme rămase după ridicarea cadavrului.

Epistola din buzunarul asasinului

În cadrul anchetei care a urmat s-a căutat să se contureze profilul moral al acestui ucigaş. Astfel, s-a aflat că Alzner Martin era o fire libertină, un afemeiat, trăind în concubinaj cu mai multe femei, în diferite localităţi din ţară, deşi era căsătorit cu Erika Alzner, cu care avea doi copii minori (Erika şi Gheorghe), faţă de care nu avea niciun sentiment, întrucât i-a părăsit şi, fiind obligat de instanţa de judecată la plata unei pensii alimentare de 400 de lei lunar, nu s-a achitat niciodată de această obligaţie.

Elocvente, în ceea ce priveşte caracterizarea acestui odios ucigaş, sunt şi rândurile pe care i le-a adresat o altă fiică a sa – Furdui Paraschiva, din Cugir – printr-o scrisoare găsită asupra criminalului, cu ocazia percheziţiei corporale. *„Nu ştiu cum nu te doare sufletul de tiran care există în dumneata*, scria nevinovata copilă. *Atunci când m-ai conceput, nu te-ai gândit că trebuia să ai un pic de*

grijă şi de mine? M-am făcut mărişoară, dar nu am ce să mănânc, mama fiind grav bolnavă la pat, după ce a fost accidentată în uzină de un motostivuitor. Eu singură nu mă descurc şi apelez la tine, iertându-te să te dau în judecată. Numai câteva sute de lei... Te rog... Nu mă lăsa, salvează-mă! O bucată de pâine şi medicamentele pentru mama ne vor salva pe amândouă. Trebuie numai medicamente străine pentru care nu avem măcar un bănuţ. Gândind că, în al doisprezecelea ceas, ţi-a mai rămas o fărâmă de suflet, aştept ajutorul tău, tăticule, eu care nu am încetat nicio clipă să te iubesc mai mult ca pe orice pe lume..."

Şi ce, credeţi că „tiranul" a dat curs acestei epistole înduioşătoare? Nici vorbă. Ca om era o nulitate, dovadă că nici cele trei pedepse privative de libertate nu au fost de natură a-i da un dram de omenie...

SCRISOAREA FETIŢEI

„Nu ştiu cum nu te doare sufletul de tiran care exista în dumneata. Atunci când m-ai conceput, nu te-ai gândit că trebuia să ai un pic de grijă şi de mine? M-am făcut mărişoara, dar nu am ce să mănânc, mama fiind grav bolnavă la pat, după ce a fost accidentată în uzina de un motostivuitor. Eu singură nu mă descurc şi apelez la tine, iertându-te să te dau în judecată. Numai câteva sute de lei... Te rog... Nu mă lăsa, salvează-mă!"

PEDEAPSA

Completul de judecată al Tribunalului Judeţean Sibiu, prin Sentinţa penală nr. 8 de la 11 martie 1974, dată în şedinţă publică la sala căminului cultural din localitatea Tălmaciu, în baza art. 174, 176 litera „a", cu aplicaţia art. 37 litera „b" din Codul Penal, l-a condamnat pe inculpatul Alzner Martin la pedeapsa cu moartea, sentinţă care a fost îndeplinită.

ASASINATUL DIN MOLDOVA-NOUĂ

Ziua de 2 august 1973 va rămâne neştearsă în amintirea cetăţeanului O.B. din oraşul Moldova-Nouă. În după-amiaza acelei zile, ajutându-se de o furcă, curăţa grătarul canalului de irigare de sub şoseaua ce uneşte localităţile Moldova-Nouă şi Moldova-Veche.

Zărind în apă o anvelopă de camion, s-a gândit că ar fi bine să o scoată, pentru a nu împiedica scurgerea apei. Când a tras-o afară, a rămas stupefiat.

El avea să declare mai târziu: *„De când sunt nu mi-a fost să văd aşa ceva. N-aş putea spune lămurit ce am simţit în acel moment. Amuţisem!...”* Fapt îngrozitor, de anvelopă era legat cu o sârmă cadavrul unei femei, fără cap şi fără mâini.

Alerta

Când s-a aflat despre ce este vorba, o echipă operativă compusă din ofiţeri ai Miliţiei judeţene Caraş-Severin, cu participarea procurorului şi medicului legist, s-a deplasat fără zăbavă la faţa locului, pentru lămurirea acestui caz.

Localitatea Moldova-Veche este legată de pitorescul oraş Moldova-Nouă printr-o sosea asfaltată ce trece şi pe la marginea unei grădini de legume. Grădina este străbătută de un canal de irigare care intersectează şoseaua în locul numit „*La moară*”. Podul de peste canal, în lungime de 15 m, este prevăzut cu un grătar metalic menit să oprească trecerea unor gunoaie aduse de apă. Lângă mal se afla o anvelopă din cauciuc pentru autocamion. De anvelopă era legată strâns cu sârmă, peste abdomen şi membrele inferioare, o parte din cadavrul unei femei, fără veşminte. Îi lipseau capul şi membrele superioare.

În acest cadru al situaţiei, apreciindu-se că este posibil să existe unele urme în canal, s-a procedat la

secarea acestuia. Pe fund, în nămol, au fost găsite două bucăţi mari de rocă, legate de anvelopă cu acelaşi fel de sârmă. Aveau menirea de a nu permite cauciucului şi, evident, cadavrului să iasă la suprafaţă. În pofida unei cercetări meticuloase, la faţa locului nu s-au putut identifica şi ridica alte urme.

Cercetarea

Prin examinarea cadavrului, s-a stabilit ca acesta era al unei femei în vârstă de 16 – 24 ani, de statură mijlocie şi conformaţie normală. Detaşarea capului a fost făcută la nivelul gâtului, între vertebrele patru şi cinci, părţile moi fiind secţionate cu un corp tăios. La nivelul gâtului s-a constatat o detaşare prin răsucire şi smulgere. Detaşarea membrelor superioare a fost făcută prin secţionarea cu un corp tăios la nivelul omoplaţilor. Extremităţile claviculelor au fost secţionate, probabil, cu o lamă subţire de ferăstrău.

În urma scoaterii sârmei nu s-au constatat pe piele decât nişte adâncituri, respectiv impresiuni superficiale, fără infiltraţii sanguine, constatare care a demonstrat că legarea a fost efectuată postmortem, concluzie valabilă şi pentru operaţiile de secţionare a capului şi membrelor superioare.

Apreciindu-se gradul de putrefacţie a cadavrului, s-a conchis că acesta a fost depus în locul unde a fost găsit cu circa 20 de zile în urmă, nemaiputându-se astfel constata dacă a avut loc şi un act sexual, după eventualele urme de spermă ce ar fi fost căutate şi recoltate, situaţie care ar fi putut orienta cercetările spre ipoteza unui asasinat cu mobil sexual. Din regiunea pubiană s-au putut recolta doar câteva fire de păr.

În atari condiţii, era greu a se defini cauza morţii, ea urmând a fi precizată după efectuarea analizelor histopatologice în laborator. Până la primirea rezultatului, nu se putea pune însă la îndoială omorul şi sângele rece al autorului, capabil să ducă la bun sfârşit o faptă atât de

îndrăzneaţă.

În ce loc a fost ucisă victima? – iată o întrebare de căpetenie, de al cărei răspuns depindea direcţia în care trebuia îndreptat „ochiul” cercetării. Date fiind împrejurările de fapt, s-a emis ipoteza că omorul şi secţionarea au fost efectuate într-un spaţiu închis, care să-l ferească pe autor de pericolul de a fi observat de alte persoane şi să-i ofere timp suficient de a acţiona în linişte, cu posibilităţi de a şterge petele de sânge sau alte urme. De asemenea, s-a apreciat că ascunderea cadavrului la locul omorului ar fi prezentat unele inconveniente pentru autor ori nu ar fi fost posibil de realizat, împrejurări care au justificat necesitatea transportării şi ascunderii lui în altă parte.

Piste

În acest moment de analiză a situaţiei, printre cele mai verosimile ipoteze elaborate s-a avut în vedere faptul că omorul s-ar fi săvârşit de soţul sau amantul victimei, pe fondul unor relaţii extraconjugale sau altor manifestări, având deci ca mobil răzbunarea sau gelozia.

La formularea celorlalte ipoteze, cuprinse în planul de măsuri, s-a ţinut seama de faptul că locul unde s-a găsit cadavrul era în imediata apropiere a şoselei pe care circulau autovehiculele din Moldova-Nouă, din alte localităţi şi chiar turişti străini, fiind zonă de şantier şi de frontieră. În oraş locuiau temporar numeroase persoane care lucrau la întreprinderea minieră, şantierele de construcţii şi alte unităţi.

Un accent deosebit s-a pus pe identificarea şi verificarea temeinică a tuturor persoanelor, atât femei, cât şi bărbaţi, din localitate şi judeţ, plecate sau dispărute de la domiciliu fără motive bine determinate ori cu justificări plăsmuite pentru acoperirea adevăratei situaţii.

În contextul exploatării şi aprecierii cât mai judicioase a datelor rezultate din cercetarea la faţa locului,

s-a stabilit că sârma cu care a fost legat cadavrul este din aceea ce se foloseşte pentru amorsarea explozivului în mină. Cele două pietre de care fusese legată anvelopa cu cadavrul proveneau din rocile caracteristice celor din zona găsirii cadavrului. Cum era şi firesc, pe baza acestor constatări, a fost acreditată şi versiunea că autorul poate să facă parte din rândul celor care lucrează în mina de cupru din localitate sau al salariaţilor care transportă minereu la punctul flotaţie şi care trec obligatoriu pe şoseaua şi peste podul lângă care s-a găsit cadavrul.

În scopul descoperirii părţilor care lipseau cadavrului – capul şi mâinile –, precum şi a obiectelor de îmbrăcăminte ce puteau fi aruncate de autori pentru a nu fi identificate de persoanele apropiate victimei, s-a trecut la o verificare amănunţită a perimetrului respectiv, dar până la urmă fără un rezultat pozitiv.

Fiind angrenat efectivul miliţiei din localitate, s-a declanşat o amplă acţiune de investigaţii în cartierul din vecinătatea locului unde s-a găsit cadavrul, pentru a se stabili dispariţiile de persoane, existenţa unor martori care l-ar fi putut vedea în acel loc pe autor sau eventual staţionarea de mijloace de transport. S-a avut în vedere, atât în acest perimetru, cât şi în afara lui, verificarea tuturor elementelor suspecte din baza de lucru, cu antecedente penale pe linia infracţiunilor cu violenţă, a celor cu manifestări agresive, fără ocupaţie, bolnave psihic etc. S-a acordat atenţie în special celor angajaţi la mina de cupru. Au fost instruite sursele de informare în vederea furnizării de date ce interesau acest caz.

Pe parcursul activităţii desfăşurate s-au primit îndrumări directe din partea şefului Direcţiei Judiciare, precum şi a şefului Inspectoratului Judeţean Caraş-Severin al Ministerului de Interne.

În timpul verificărilor, printre altele, a apărut şi o informaţie din care rezultă că numită Maria Izvernari, de 21 ani, casnică, domiciliată în Moldova-Nouă, şi-ar fi părăsit soţul, deplasându-se într-un loc necunoscut.

Dumitru Izvernari, soţul dispărutei, muncitor la mina de cupru din localitate, în vârstă de 23 ani, a fost invitat la organul de miliţie pentru a furniza amănunte. A declarat că soţia sa a părăsit domiciliul în ziua de 18 iulie 1973, în timp ce el se afla la serviciu. A luat cu ea toate obiectele de îmbrăcăminte, încălţăminte, fotografiile şi suma de 800 de lei. Nu a sesizat organele de miliţie, deoarece a mai plecat şi altă dată de la domiciliu; acum însă nu mai revenise.

Concomitent, verificările efectuate în jurul acestuia au stabilit că, de mai mult timp, relaţiile dintre el şi soţie erau încordate. Nu trăiau în bună înţelegere de când aflase că, în timpul cât el era la serviciu, mai ales în turele de noapte, ea întreţinea relaţii extraconjugale cu diferiţi bărbaţi şi chiar cu străini în trecere prin Moldova-Nouă.

Din cercetările întreprinse în jurul acestei familii, au fost identificaţi doi martori care au afirmat că în ziua de 26 iulie 1973 au văzut-o pe Maria Izvernari la Reşiţa, în compania unor şoferi, cu care mai obişnuia să facă escapade. Nu ştiau cum se numesc acei şoferi, cunoscându-i doar din vedere. Declaraţiile celor doi martori, cel puţin pentru moment, îngustau câmpul cercetărilor asupra Mariei Izvernari. Aşadar, ţinând seama şi de mărturiile lui Dumitru Izvernari, care păreau destul de cuprinzătoare în legătură cu dispariţia soţiei, se putea acredita ipoteza că ea trăieşte şi s-ar afla în compania unor bărbaţi.

Conform sarcinilor prevăzute în planul de măsuri, s-au efectuat verificări amănunţite şi asupra altor femei care au locuit şi trăit în concubinaj cu diverşi bărbaţi din Moldova-Nouă, însă fără rezultate încurajatoare. Au mai fost cercetate şi alte persoane, dar nu s-au putut obţine date operative utile.

Investigaţiile în jurul familiei Izvernari au scos la lumină faptul că, în ultimul timp, Dumitru ducea o viaţă retrasă, evitând să mai schimbe câte o vorbă cu cineva. Elementele de suspiciune au căpătat o mai mare valoare când s-a aflat că acesta, în jurul datei de 16 – 17 iulie 1973, şi-a vopsit duşumeaua din locuinţă. S-a procedat, ca

urmare, la o descindere în apartament, găsindu-se, cu acest prilej, verigheta dispărutei. Cercetarea locuinţei şi a parchetului vopsit cu verde nu a oferit şi alte detalii. Întrebat de ce nu a declarat miliţiei şi acest amănunt, a afirmat că nu şi-a dat seama că prezintă importanţă. Aceste date au contribuit şi mai mult la gradarea suspiciunilor că Dumitru Izvernari nu ar fi străin de comiterea omorului, iar cadavrul ar aparţine soţiei sale.

Primele probe

Continuându-se investigaţiile din casă în casă, s-a obţinut o informaţie importantă, din care rezulta că la numitul C.P. din blocul 25 s-ar afla o parte din hainele dispărutei. Prin exploatarea acestei sesizări, s-a stabilit că, într-adevăr, toate obiectele de îmbrăcăminte, despre care Dumitru Izvernari declarase că au fost luate la plecare de soţia sa, se găsesc la C.P., fiind aduse de soţ în scopul de a le vinde. Când a fost audiat în legătură cu acest aspect, Dumitru Izvernari a găsit de cuviinţă să nu recunoască, încercând să justifice manevra sa sub pretextul că ar fi dorit să-şi recupereze banii luaţi de soţia lui la plecare.

Conturându-se probatoriile de învinuire, s-a trecut la arestarea sa. În final a mărturisit omorul. Aşadar, după numai şase zile de la găsirea cadavrului, autorul a fost identificat.

Expertiza medico-psihiatrică a inculpatului nu a constatat niciun proces psihopatologic. S-a putut conchide că Dumitru Izvernari nu suferea de vreo boală psihică sau debilitate mintală, că în timpul comiterii faptei nu s-a găsit într-o stare de tulburare a conştiinţei şi că fapta sa nu trebuie privită, în consecinţă, ca o acţiune datorată unei maladii sau reacţii spontane. A fost considerat, deci, deplin responsabil penal.

Final

Asupra împrejurării comiterii omorului a declarat că în dimineaţa zilei de 14 iulie 1973, când a venit de la serviciu, soţia era culcată în pat. După ce a mâncat s-a aşezat lângă ea şi a încercat să o sărute, dar ea l-ar fi insultat şi lovit peste faţă, afirmând că nu-l mai poate suferi. Enervat de gestul soţiei sale, a strâns-o cu mâinile de gât.

Când şi-a revenit din furie, era moartă. Pe gură îi curgea sânge. A luat cadavrul într-o pătură şi l-a introdus în lada studioului unde l-a ţinut până în noaptea de 15/16 iulie. Atunci l-a dus în baie, secţionându-i capul şi mâinile cu un briceag şi o pânză de bomfaier.

A transportat cadavrul lângă canal, legându-l de anvelopa de autocamion găsită, cu sârmă ce o luase de acasă. A căutat în apropiere două pietroaie, pe care, de asemenea, le-a legat de anvelopă. Apoi le-a dat drumul în apă. Mâinile şi capul le-a ambalat în pungi din material plastic. Le-a ţinut într-o valiză, în casă, până în ziua de 16 iulie 1973, când le-a aruncat pe un loc viran în spatele staţiei PECO, în nişte mărăcini.

În ziua de 7 august, autorul a condus organele de cercetare la locul indicat, unde, într-adevăr, au fost găsite capul, mâinile, precum şi briceagul cu care le secţionase. A mai fost găsită şi o bucată de stinghie. Mai târziu, cu ajutorul unei expertize traseologice, s-a constatat că stinghia a fost desprinsă din placajul de deasupra şifonierului.

La data de 18 iulie 1973 şi-a vopsit duşumeaua pentru a şterge urmele de sânge, motivând la cunoştinţe că vrea să-i facă o surpriză soţiei când se va reîntoarce, ea având o slăbiciune pentru culoarea verde.

Cu ocazia unei noi percheziţii la domiciliu, s-au putut releva urme de sânge pe duşumea, în lada studioului, cât şi deasupra şifonierului unde ţinuse valiza cu capul şi mâinile cadavrului.

Pentru a întregi portretul acestui criminal, iată câteva amănunte privind relaţiile de căsnicie cu victima:

„Din momentul convieţuirii în comun am constatat că soţia mea nu ştie să gătească, să spele. De aceea, personal am ajutat-o la gospodărie şi în special la spălatul rufelor, unde pretexta că îşi strică manichiura. Toate aceste lucruri le-am realizat fiindcă eram foarte îndrăgostit de soţie.

Îmi pretindea întotdeauna să discut întrebuinţând cuvinte alese şi se supăra pe mine dacă foloseam un termen mai popular, obligându-mă să mă lovesc peste gura până îmi dădea sângele, ca să nu mai greşesc altă dată.

Deşi mă purtam drăgăstos cu ea, deseori refuza să întreţină relaţii intime cu mine, motivând că nu-i face plăcere, iar uneori refuza să fie sărutată. Se comporta tot mai rece şi distantă, criticându-mi unele apucături sau lipsa de îndemânare, imputându-mi că s-ar fi putut căsători cu un intelectual.

Comportarea ei mă neliniştea, având atitudini admirative faţă de alţi bărbaţi care umblau cu părul lung, îmbrăcaţi în costume mai fistichii. Îmi reproşa că eu nu sunt la nivelul lor. Am admis, din toate recomandările ei, să-mi las şi să port perciuni.

Aflasem că în lipsa mea întreţinea relaţii cu diferiţi bărbaţi. Acest lucru mă neliniştea cumplit. A urmat apoi acea dimineaţă de 14 iulie 1973…”

ÎNGROPATĂ DE VIE

Din zvon public s-a aflat că numita Ioniţă Petria din comuna Valea Măcrişului a dispărut din căminul conjugal la data de 14 noiembrie 1973. Sesizându-se de acest fapt, lucrătorii postului de miliţie al comunei Valea Măcrişului, judeţul Ilfov, au întreprins verificări.

Astfel, discutându-se cu soţul dispărutei, anume Ioniţă Petre, acesta a relatat verbal că, în ziua respectivă, soţia lui a cerut o sumă de bani spre a merge în comuna Gârbovi, judeţul Ilfov, pentru a face cumpărături şi că de

atunci nu s-a mai înapoiat.

Criminalul, amendat pentru scandal

Dispăruta era cunoscută de către miliţie că, în repetate rânduri, a părăsit domiciliul pentru perioade de timp de circa 3 – 4 săptămâni, deoarece existau certuri familiale în ceea ce priveşte copilul lor, soţul având suspiciuni că nu este al lui şi că (în continuare) soţia sa întreţine legături extraconjugale cu un vecin.

Întrucât certurile provocate de soţul dispărutei degenerau în scandaluri şi bătăi, postul de miliţie – în temeiul prevederilor Decretului nr. 153/1970 – l-a sancţionat cu 500 de lei amendă contravenţională, după ce în prealabil fusese chemat la miliţie şi avertizat asupra comportării avute în relaţiile cu soţia sa şi faţă de vecini.

S-au luat măsuri de verificare pentru găsirea dispărutei în comună la rude şi prietene, precum şi în comuna Grindu, judeţul Ialomiţa, unde aceasta îşi avea părinţii, însă rezultatul a fost negativ, fapt ce a făcut ca şeful postului de miliţie să raporteze dispariţia la IJ Ilfov – Serviciul judiciar.

În comună s-au deplasat ofiţeri ai serviciului judiciar ce au luat legătura cu soţul dispărutei, cerându-i să arate împrejurările în care a plecat soţia sa de la domiciliu. Cu această ocazie, sus-numitul a depus (pe data de 10 decembrie 1973) o reclamaţie de dispariţie a soţiei, în care sublinia faptul că ea a plecat după cumpărături şi nu s-a mai întors acasă.

S-au identificat toate persoanele care au văzut ultima oară dispăruta şi s-a stat de vorbă cu acestea, ajungându-se la concluzia că, în dimineaţa zilei de 14 noiembrie 1973, a fost văzută ultima dată de către martori oculari în preajma locuinţei sale.

În baza celor constatate s-au emis două ipoteze, şi anume:

1. Numita Ioniţă Petria a părăsit domiciliul ca urmare

a repetatelor certuri avute cu soţul, de frica acestuia, întrucât din gelozie el permanent o maltrata.

2. Cea în cauză este victima unui omor comis de către soţul ei, întrucât o bănuia de întreţinerea unor relaţii extraconjugale.

Aceste ipoteze fiind incluse într-un plan de măsuri, s-a procedat la verificarea lor în mod concomitent, rezultând următoarele:

- Dispăruta a fost căutată la toate rudele şi prietenele din comuna de domiciliu, de la locul de naştere şi din municipiul Bucureşti, stabilindu-se că nimeni nu o mai văzuse de la data dispariţiei.
- S-a verificat la cartotecile Ministerului de Interne (Direcţia generală a penitenciarelor, cazierul judiciar, evidenţa operativă, evidenţa persoanelor dispărute şi cea a cadavrelor neidentificate), la unităţile medico-sanitare de pe raza judeţelor Ilfov şi Ialomiţa, precum şi la morga Institutului medico-legal Bucureşti, pentru a se stabili dacă este victima vreunui accident, rezultatul fiind negativ.
-

Primele indicii

În baza celor reclamate de către soţul dispărutei, s-a efectuat la locuinţa lui o descindere domiciliară, cu scopul de a se identifica urme ce ar fi putut să ajute cercetarea în acţiunea de găsire a dispărutei. Cu această ocazie, s-a identificat îmbrăcămintea cu care dispăruta se îmbrăca la munca câmpului şi, studiindu-se atent, s-au găsit (pe căptuşeala unei jachete) pete ce păreau a fi de sânge; asemenea pete s-au descoperit şi pe cearşaful de la plapumă. S-a examinat, de asemenea, îmbrăcămintea celui ce a reclamat dispariţia şi s-au identificat pete ce păreau a fi de sânge.

Cu ocazia verificărilor, s-a identificat la domiciliul lui Ioniţă Petre şi o cazma cu urme de pământ de culoare

neagră. S-au efectuat săpături în grădina reclamantului, dar rezultatul a fost negativ.

În această situaţie, s-a mers în continuare pe a doua ipoteză, astfel că se punea problema găsirii cadavrului, al cărui loc de ascundere putea fi ştiut numai de către criminal.

S-a procedat atunci la încadrarea informativă a soţului bănuit, întrucât la cercetări directe nu a recunoscut că şi-ar fi omorât soţia. În procesul urmăririi sale informative, s-a stabilit că trecuseră deja câteva luni de zile de când Ioniţă Petre nu-şi mai părăseşte domiciliul şi are o comportare neliniştită, ajungându-se la concluzia că poate fi determinat să-şi recunoască fapta şi să indice locul unde se afla ascuns cadavrul soţiei sale numai printr-o rudă de a sa cu funcţie de răspundere în comună.

În cele din urmă, cu ajutorul reţelei informative şi al rudei respective s-a reuşit ca, în ziua de 25 februarie 1974, să declare în faţa organelor de miliţie că el este autorul omorului săvârşit asupra soţiei sale.

Scena crimei

Când i s-au luat primele declaraţii, ucigaşul a relatat că, în dimineaţa zilei de 14 noiembrie 1973, în jurul orei 9: 00, victima a cerut nişte bani pentru cumpărături de la băcănie. El a refuzat să-i dea; ca urmare, au avut loc unele discuţii, după care el a lovit-o pe victimă cu palmele şi pumnii peste faţa până ce a căzut jos. Agresorul a continuat să-şi lovească soţia cu picioarele, în timp ce ea căzuse în nesimţire, fracturându-i una din coaste; apoi a plecat prin comună.

Când a revenit, după circa două ore, văzând că ea nu se mai mişca, i-a îndoit picioarele de la genunchi peste fese, i-a pus mâinile pe piept cu palmele desfăcute şi a băgat-o în doi saci (unul în altul), după care a închis-o într-o cameră, de frică să nu o vadă fiica lor, în etate de 8 ani, care în acel timp era la şcoală.

După ce a dus fetiţa la fratele său, motivându-i că merge să-şi caute soţia la părinţi (în altă localitate), a venit acasă, a luat sacul în care se afla cadavrul, l-a pus pe bicicletă şi, luându-şi o cazma, s-a deplasat la o distanţă de circa 600 m de sat, unde a început să sape o groapă şi, când a ajuns la o adâncime de 1, 60 – 1, 80 m, a aruncat sacul cu corpul neînsufleţit al soţiei, după care l-a astupat cu pământ.

De îndată s-a luat măsura identificării locului unde autorul omorului a îngropat cadavrul, apelându-se la cetăţenii din comună, care, timp de aproape două zile, au săpat în mai multe locuri, rezultatul fiind negativ. S-a apelat atunci la mijloacele mecanizate şi, după ce s-a arat la o adâncime de circa 40 cm, s-a folosit în continuare un buldozer cu lama în faţă. Întrucât autorul indica mereu alte locuri unde ar fi fost îngropat cadavrul, pe o suprafaţă de 150 m lungime şi 8 m lăţime, în apropierea unui canal de irigaţii, cu buldozerul s-a îndepărtat pământul la circa 1 m adâncime. Cu mare atenţie s-a controlat compoziţia solului, apărând la un moment dat o porţiune unde pământul era nisipos, şi nu negru ca restul suprafeţei săpate; mai mult, s-au găsit fire de grâu înverzit la această adâncime.

După ce s-a marcat locul, s-a început săpatul cu cazmale până când a fost găsit sacul conţinând cadavrul, iar lângă acesta o legătură formată dintr-un flanel al victimei, o fustă şi o pereche de cizme de cauciuc, de fapt îmbrăcămintea cu care pretindea criminalul că era îmbrăcată victima la data dispariţiei de la domiciliu.

Cadavrul, intrat în stare avansată de putrefacţie, a fost trimis la necropsie. În urma efectuării acesteia s-a stabilit că victima, în momentul când a fost băgată în sac, mai era încă în viaţă şi, deci, putea fi salvată dacă, ulterior aplicării loviturilor, i s-ar fi dat primul ajutor, însă criminalul, lucrând cu mult sadism, a căutat să scape repede de cadavru şi să-şi ascundă fapta odioasă.

ARHEOLOGIE JUDICIARĂ

„S-a apelat atunci la mijloacele mecanizate şi, după ce s-a arat la o adâncime de circa 40 cm, s-a folosit în continuare un buldozer cu lama în faţă. Întrucât autorul indica mereu alte locuri unde ar fi fost îngropat cadavrul, pe o suprafaţă de 150 m lungime şi 8 m lăţime, în apropierea unui canal de irigaţii, cu buldozerul s-a îndepărtat pământul la circa 1 m adâncime. Cu mare atenţie s-a controlat compoziţia solului, apărând la un moment dat o porţiune unde pământul era nisipos, şi nu negru ca restul suprafeţei săpate; mai mult, s-au găsit fire de grâu înverzit la această adâncime. După ce s-a marcat locul, s-a început săpatul cu cazmale până când a fost găsit sacul conţinând cadavrul, iar lângă acesta o legătură formată dintr-un flanel al victimei, o fustă şi o pereche de cizme de cauciuc”.

CRIMINAL ÎN SERIE: OMUL CU CIOCANUL

Noiembrie 1973. Populaţia Municipiului Cluj-Napoca era îngrozită de apariţia unui criminal în serie, un psihopat sexual care ucisese trei femei. Victimele fuseseră lovite în cap cu un ciocan şi apoi violate. De aici şi porecla ucigaşului necunoscut: „Omul cu ciocanul”.

Misiunea identificării acestui odios asasin a revenit Serviciului Omoruri din Inspectoratul General al Poliţiei (unde lucram şi eu, şi căpitanul Laurian) sub comanda eminentului criminalist colonel Dumitru Ceacanica. Am plecat cu Tibi, porecla colegului meu, la Cluj. Am fost cazaţi la Hotelul „Continental”, ocupând o cameră cu două paturi la etajul II.

„Urşi albi şi sănii cu zurgălăi”...

În acea zi, 12 noiembrie, ne împărţiserăm sarcinile, urmând să ne întâlnim seara la hotel, unde ne depanam, ca de obicei, întâmplările petrecute de fiecare şi ne consultam în legătură cu ce trebuie să mai facem.

Verificările care mi-au revenit mie le-am terminat târziu şi abia în jurul orei 23: 00 m-am îndreptat spre hotel. Afară, nici ţipenie de om. Oricare om care ar fi trecut la ora aceea nocturnă pe stradă părea un singuratic care se lupta din greu cu gerul şi cu zăpada răscolită de viscol. Nemaiavând mult până la hotel, am privit peisajul din jur cu mai puţină răutate, prinzându-mă chiar pentru o clipă în mrejele copilăriei, la visele ei cu copaci împodobiţi cu promoroaca, la urşii albi şi la săniile cu zurgălăi.

„Ce trebuie să le mai doarmă Tibi!” m-am gândit eu când viscolul mi-a smuls fularul şi zăpada mi-a intrat nemiloasă pe lângă gât. „Ce vreme!…”

Am ajuns în cameră, dar Tibi încă nu venise. „Cine ştie, poate o fi dat de vreun fir!” mi-am zis. Am făcut un duş cald şi m-am băgat în pat aşteptându-mi colegul. Afară, vântul şuiera ca scăpat din gură de şarpe şi arunca în geamurile ferestrei cu zăpadă îngheţată. Ce plăcut era însă în cameră! Ce cald… Oboseala m-a cuprins repede şi am adormit.

Agresiune văzută pe fereastră

Cu zece minute înainte de miezul nopţii sosi şi Tibi îngheţat tun. Se dezbrăcă de palton, îşi dădu jos şi haina, privind pe fereastră parcă să-i facă în necaz viscolului de afară. Deodată însă chipul i se posomorî. Nu! Nu din cauza viscolului…

Vedea o scenă dureroasă ce se petrecea într-o cameră luminată din imobilul de peste drum, ce era ocupat de locatari. Camera era situată la etajul II, chiar în dreptul ferestrei noastre.

„Nu mai da, nenorocitule!”, scrâşni Tibi din dinţi. Un bărbat tânăr, înalt, fugea prin cameră după o fetişcană şi o lovea dur cu pumnii. Fetişcana, surprinsă în cămaşa de noapte, cădea la podea de fiecare dată când recepţiona loviturile. Zadarnic striga după ajutor, căci agresorul nu mai contenea. „Criminalule!”, îşi încleştă pumnii Tibi.

La un moment dat, tânăra, reuşind să se ridice în picioare, deschise geamul ce dădea în stradă şi luă în braţe un copil de 2 – 3 ani. Disperată, se aşează pe pervazul ferestrei, cu spatele la stradă, şi începu să ţipe. Cu mâna stângă ţinea copilul, iar cu dreapta încerca să se apere de agresor.

O scenă groaznică

„— Scoală, Teteule! Scoală-te!”, striga Tibi la mine, deschizând fereastra.

În somn, parcă şi eu auzeam ceva. Viscolul care vuia, ţipetele de groază ale tinerei şi rafala de aer rece care intra în cameră mă făcură să mă trezesc brusc şi să fug la fereastra lângă Tibi.

„— Ce-i?”, m-am frecat eu repede la ochi.

„— Un criminal!”, îmi zise colegul meu, apoi strigă de la fereastră: „N-o mai lovi! N-o mai lovi, tâlharule! O să cadă în stradă!”…

Scena pe care am văzut-o a fost groaznică. Bărbatul se năpusti din nou cu pumnii asupra fetişcanei. Îi ţintea numai faţa. Lovită grav, tânăra scăpă copilul jos, în cameră, şi începu să se clatine pe spate.

E cumplit să fii martorul unei asemenea scene! Dar şi mai cumplit era că nu puteam interveni în ajutorul tinerei lipsită de apărare, aflată pe punctul de a fi omorâtă de o brută.

„Doamne, poate nu cade… mi se încleşta inima. Ajut-o!” Fetişcana, în balans, cu o ultimă sforţare încerca să se sprijine cu mâinile de pervaz, dar nu reuşi… „Doamne, nu mă lăsa să văd aşa ceva!!!”

Tânăra se prăbuşi pe trotuar de la 16 metri!

Cursa contra cronometru după criminal

Tibi se întoarse şi se uită la mine îngrozit.

„— Repede jos, că s-a stins lumina! Tipu-i îmbrăcat!”

Până mi-am tras în fugă pantalonii şi am luat pantofii în mână, Tibi era deja în capătul coridorului. El a ajuns primul în stradă.

Criminalul o luase la fugă pe Strada Universităţii. Cu mişcări agere, Tibi îl ajunse repede din urmă şi-l imobiliză zdravăn.

Nu mai era nevoie şi de intervenţia mea. M-am întors de la jumătatea drumului şi am dat fuga la fetişcana de pe trotuar, pentru primul ajutor! Decedase într-un lac de sânge…

O mărturisire şocantă

Procesul-verbal de constatare a infracţiunii flagrante, întocmit de Tibi şi cu mine, a fost hotărâtor. Criminalul se numea Ştefan Csaba, avea 23 de ani şi locuia în Cluj, pe Strada 6 Martie. Nefericita: Katinka Kovacs, 15 ani. Asasinul întreţinuse de mai multe ori relaţii intime cu victima, fată în casă, venită de la ţară. Nimeni nu ştia de relaţia dintre ei. În acea seară, fata îl refuzase la pat.

„— Dacă nu eram prins pe loc – avea să ne declare ucigaşul – găseam eu un alibi. Au mai fost femei care s-au aruncat de la etaj…”

A doua zi ne-am schimbat camera şi hotelul, însă ori de câte ori paşii mă poartă prin Cluj şi văd centrul oraşului, Hotelul „*Continental*”, Strada Universităţii, inima-mi tresare la gândul scenei pe care n-am s-o pot uita niciodată…

COPILUL DIN SEIF

La data de 27 martie 1974, în jurul orei 22: 00, Circumscripţia 21 Miliţie din Capitală a primit sesizarea că în timpul prânzului a fost răpit copilul Viţica Alexandru Marcel de 4 ani, aflat în îngrijirea numitei Girmancea Maria.

Evenimentul s-a raportat de urgenţă conducerii Inspectoratului Municipiului Bucureşti, care, alarmată de importanţa cazului, a ordonat alcătuirea unei echipe operative sub directa îndrumare a colonelului Iliescu Alexandru, şeful Serviciului Judiciar. S-a trecut de îndată la elaborarea unor ipoteze, avându-se în vedere mobilul care ar fi determinat răpirea copilului.

În acest sens, în prima parte a acţiunilor s-a pus problema activităţii unui psihopat şi s-a procedat la verificarea unui mare număr de bolnavi psihic, al căror comportament ducea la suspiciuni în cauză.

Totodată, s-au efectuat investigaţii, pornindu-se de la declaraţia numitei Girmancea Maria, care a precizat că, pe data de 27 martie 1974, un necunoscut, sub pretextul că o angajează în câmpul muncii, a condus-o în incinta Judecătoriei Sectorului 6, unde, profitând de neatenţia acesteia, a dispărut cu copilul pe o uşă ce corespunde în curtea imobilului.

S-a alcătuit portretul vorbit al răpitorului după elementele obţinute din declaraţia numitei Girmancea Maria şi, împreună cu fotografia şi datele despre copil, a fost difuzat la toate organele de miliţie din Capitala şi din ţară, în vederea urmăririi îndeaproape a cazului.

Suspiciuni de vinovăţie

Investigaţiile întreprinse au stabilit că mama copilului, o femeie cu o moralitate îndoielnică, este de circa un an de zile despărţită de soţul ei, Viţica Eugen, locotenent la Unitatea militară nr. 02450 a Ministerului Apărării Naţionale.

Datele obţinute din verificări au mai arătat că între soţi se purtau discuţii aprinse, cu caracter contradictoriu, având ca subiect permanent copilul lor, ce fusese înfiat de către locotenentul Viţica Eugen. Copilul se născuse în timp ce acesta era elev în şcoala de ofiţeri, el nefiind convins că-i aparţine. De aceea, trăia în concubinaj cu o altă femeie.

De altminteri, concubina ofiţerului, pe nume Tronaru Vasilica, îl instiga pe Eugen să-şi lămurească problema familială, ca apoi să se căsătorească.

Datele culese prin multiple investigaţii au îndreptat atenţia organelor de miliţie asupra numitei Tronaru Vasilica, în vârstă de 24 ani, absolventă de liceu, funcţionară la biroul de stare civilă din cadrul Comitetului Executiv al Consiliului Popular al Sectorului 1 Bucureşti. Fiind audiată, prin inexactităţile sale în declaraţii, ea a creat şi mai multe suspiciuni de vinovăţie.

Majoritatea acţiunilor au fost axate pe această idee şi s-a trecut la cercetarea directă a numitei Tronaru Vasilica. Paralel cu activităţile vaste din teren, Tronaru Vasilica era cercetată în continuare la sediul Miliţiei Capitalei. Întrebările şi răspunsurile se succedau rapid, dar bănuita se încăpăţâna să nege orice amestec în cauză.

Jocul abil al bănuitei

Apăreau incertitudini cu privire la veridicitatea ipotezei şi, rând pe rând, cei care efectuau audierea insistau cu întrebări cât mai aproape de subiectul cauzei. Se ajunsese la situaţii extreme, când se întrezărea adevărul, dar femeia continua să nege.

Se aşteptau veşti noi, cunoscând faptul că semnalmentele copilului şi ale individului care a participat la răpire, însoţite de o notă explicativă a situaţiei de fapt – după cum s-a mai arătat – au fost date în urmărire pe Capitală şi pe ţară.

S-a alcătuit (pe baza investigaţiilor) profilul moral al Vasilicăi Tronaru, ceea ce a scos în evidenţă caracterul tenace şi interiorizat al ei. Ofiţerii care efectuau cercetarea continuau cu perseverenţă să prezinte argumente cât mai convingătoare în faţa bănuitei, pentru a o determina să spună adevărul. Nesigură şi bănuitoare, Tronaru Vasilica reda faptele fragmentat, aşteptând parcă garanţii de clemenţă din partea celor ce o ascultau.

Ofiţerii nu se lăsau influenţaţi de jocul abil al bănuitei şi cereau cu înverşunare de la Tronaru Vasilica elemente cât mai concrete, care să lege firul evenimentelor. Se punea întrebarea, în ce scop erau ascunse de bănuită o serie de elemente ce veneau în întâmpinarea adevărului? Acest mare semn de întrebare a creat o şi mai puternică dorinţa de aflare a substratului faptei comise.

Fiind ascultată, Viţica Marcela şi-a adus aminte de o situaţie referitoare la o confruntare directă cu o tânără, fapt întâmplat în urmă cu 6 luni, care a afirmat că se numeşte Mihaela (stabilindu-se ulterior ca în realitate era vorba chiar de Tronaru Vasilica), ce i-a cerut să renunţe la soţul ei, pe nume Viţica Eugen, întrucât doreşte să se căsătorească cu el, trăind împreună de mai mult timp.

Identificarea răpitorului

În timpul desfăşurării audierilor, Tronaru Vasilica a fost din nou – pentru a câta oară? – întrebată de copil şi ea, cu seninătate, a răspuns – la un moment dat – că l-a dus la o creşă de pe lângă „Casa Scânteii”, unde l-a încredinţat numitei Preda Aglaia. Echipa operativă, luând în considerare răspunsul, a căutat să identifice cu repeziciune creşa respectivă, dar rezultatul a dezamăgit complet: creşa exista, însă copilul nu a fost găsit.

Cunoscând semnalmentele ce alcătuiau portretul vorbit al autorului răpirii şi pe baza unor declaraţii incomplete ale numitei Tronaru Vasilica, a fost identificat Preda Gheorghe, un cunoscut escroc, în etate de 38 de ani, absolvent de liceu, fără ocupaţie, căsătorit, având un copil, cu domiciliul stabil în comuna suburbană Măgurele din raza Sectorului 6 al Capitalei, care se afla deja în atenţia organelor de miliţie şi, deseori, a fost cercetat pentru diferite infracţiuni. Ca urmare, el a fost reţinut, în plină stradă, şi adus la sediul Miliţiei Capitalei pentru cercetări.

Întrebat direct, numitul Preda Gheorghe, după o scurtă perioadă de ezitare, a început să povestească

faptele aşa cum s-au întâmplat, într-o formă ce se apropia foarte mult de declaraţiile făcute de Girmancea Maria.

Înainte de a executa răpirea, el a tatonat situaţia, câştigând încrederea numitei Girmancea Maria, promiţându-i un loc de muncă stabil. Când a luat legătura, în ziua de 27 martie 1974, cu respectiva, deja momentul psihologic era creat.

Preda Gheorghe a mers cu ea până la bufetul „Stadion" din Str. Dr. Staicovici, unde i-a spus să facă o cerere de încadrare în câmpul muncii. De aici, folosind un traseu cât mai variat, a condus-o în incinta Judecătoriei Sectorului 6, din Str. Ştirbei Vodă, unde i-a cerut să-l aştepte în sală şi, profitând de neatenţia femeii, a dispărut cu copilul pe altă uşă ce corespunde în curtea imobilului.

Preda Gheorghe a declarat că în tot acest timp a fost însoţit de Tronaru Vasilica, ce urmărea de la distanţă toată activitatea. La ieşirea din curtea judecătoriei, Preda Gheorghe, care răpise copilul, s-a întâlnit cu Tronaru Vasilica şi, împreună, s-au deplasat în Piaţa Mihail Kogălniceanu, au intrat într-un bloc, au urcat la etajul 1, oprindu-se la uşa apartamentului în care locuieşte Niţulescu Eugenia, mătuşa ei. Preda Gheorghe a lăsat-o pe Vasilica să intre cu copilul răpit în apartament, iar el a coborât scările şi, ieşind în stradă, a plecat grăbit spre centrul oraşului.

Ce se întâmplase cu copilul?

S-au făcut progrese remarcabile în rezolvarea cauzei prin datele obţinute din această declaraţie, dar nu s-a găsit copilul. Activităţile s-au axat din nou pe audierea numitei Tronaru Vasilica şi pe verificările afirmaţiilor făcute pe parcursul desfăşurării cercetărilor. Ofiţerii de miliţie erau nerăbdători şi într-o continuă agitaţie, verificând orice date ce ar fi putut duce spre locul unde se afla copilul.

Activităţile întreprinse arătau clar că numita Tronaru Vasilica cunoştea soarta copilului. Toţi aşteptau ca aceasta să se destăinuie într-un moment în care se purtau discuţii

din ce în ce mai apropiate de viaţa ei.

Se cunoştea din datele culese că există o mare afinitate între locotenentul Viţica Eugen şi Tronaru Vasilica, ce era în stare de orice pentru a fi alături de el. Întrebările legate de convieţuirea lor vizau modul cum aceştia erau preocupaţi de faptul că nu pot fi împreună, întrucât între ei se interpuneau Viţica Marcela şi copilul dispărut.

Se făceau încercări repetate ca Tronaru Vasilica să spună unde este copilul, întrucât timpul trecea şi se aprecia că viaţa copilului putea fi în primejdie. Negarea continuă apărea în mintea fiecărui ofiţer participant la cercetarea cauzei ca un semn prevestitor că Tronaru Vasilică este autoarea unei fapte ieşite din comun.

DEZNODĂMÂNT

„Şi deznodământul nu s-a lăsat prea mult aşteptat, pentru că, în cele din urmă, Tronaru Vasilica a început să expună tabloul groaznic al întâmplării petrecute în apartamentul mătuşii sale, Niţulescu Eugenia.

Autoarea, cu o cheie yale, sustrasă de la mama sa, care făcea curăţenie din când în când în această locuinţă, a pătruns în apartament, unde, folosindu-se de puloverul copilului, l-a sugrumat şi asfixiat prin astuparea căilor respiratorii.

Cadavrul l-a introdus într-un sac de hârtie (pregătit în acest scop chiar de ea), pe care l-a legat cu o sfoară. Folosind un autoturism «GETAX», s-a deplasat apoi la Gara de Nord, unde a depus pachetul într-un seif cu cifru de la «bagaje de mână».

Deci copilul era mort.

Deznodământul anticipat de unii ofiţeri pe parcursul activităţilor desfăşurate în cauză se confirmase”.

TRISTEŢEA FLORILOR SĂLBATICE...

Totul s-a întâmplat în seara zilei de 30 august 1980,

când, în cancelaria profesorilor de la unul dintre liceele bucureştene, a fost găsită fără viaţă Alexandrina Cârjaliu, o femeie de 38 de ani, care îndeplinea funcţia de paznic al şcolii.

În ziua nenorocirii, ea se prezentase la serviciu în schimbul doi. Cel care o descoperise fără de viaţă era paznicul de noapte. În urma sesizării poliţiei, s-au deplasat la faţa locului o echipă operativă împreună cu un procuror şi un medic legist, care au efectuat primele cercetări, primele investigaţii.

Din tabloul locului a reţinut atenţia faptul că Alexandrina fusese surprinsă de agresor în cancelarie şi lovită în cap cu o scrumieră, apoi cu un suport metalic pentru resturile de ţigări. Din câmpul infracţiunii au fost ridicate mai multe urme digitale şi plantare.

Aceasta ar fi pe scurt mica istorie a unui eveniment tragic, însă cu mari complicaţii în procesul de identificare a ucigaşului.

Plan de acţiune

Întorşi la bază, lucrătorii poliţiei s-au adunat grabnic în jurul unei mese.

— Ce părere aveţi, băieţi? întrebă colonelul Diamandescu, cel care conducea acţiunea.

— Agresorul a intrat în cancelarie în ciorapi, pentru a nu fi simţit de victimă, precizează locotenent-colonelul Ion Vicol, şeful Serviciului Criminalistic.

— Urmele ridicate sunt foarte bune, apreciază colonelul Diamandescu. Ce îţi spun ele?

— După cărarea de urme şi mărimea piciorului, răspunde cel întrebat, rezultă că este un tip vânjos, iar după distanţa dintre ele, că este foarte înalt; aşa cum a concluzionat şi profesorul doctor antropolog Cantemir Rişcuţia.

— În prima fază trebuie să urgentăm comparaţiile dactiloscopice în vederea elucidării amprentelor ridicate.

Bun, până aici e clar! îşi bifează colonelul o însemnare în carneţel. Ce putem însă aprecia în legătură cu mobilul, domnule locotenent-colonel Ioan Negulescu?

— Nu-i prea uşor de precizat, raportează Negulescu, omul pe umerii căruia – ca şef al compartimentului omoruri – cădea, ce-i drept, greul rezolvării acestui caz. O privire de ansamblu a locului faptei, continuă ofiţerul, asociată cu multiplele leziuni prezentate de cadavru, mă face să cred că „omul nostru” este bolnav psihic.

— Să ne mai gândim puţin… şi colonelul Diamandescu pune tocul pe birou. Dacă astfel ar sta lucrurile, atunci în ce „cadru” ar trebui situată prudenţa agresorului de a se descălţa, de a se spăla şi de a şterge apoi urmele de pe suportul metalic folosit la săvârşirea infracţiunii?

— Reacţia de apărare sau, şi mai exact, de a ascunde urmele lăsate în câmpul infracţiunii este tipică şi acestei categorii de indivizi după ce au ieşit din criză, răspunde Negulescu.

— Atunci, meditează colonelul Diamandescu, ar însemna că amprentele găsite pe masa din cancelarie să nu-i aparţină, pentru că pe acestea nu le-a şters.

— Tot ce se poate, încuviinţează Negulescu. De fapt, cred că vom avea un cerc restrâns de persoane care s-ar cuveni amprentate şi, eventual, excluse. Şi întrucât elevii sunt în vacanţă, ca şi profesorii, nu ne rămâne decât personalul administrativ. Trebuie lucrat cu multă prudenţă, pentru a stabili cine a intrat în cancelarie.

— Dar mucul de ţigară? îşi aminteşte colonelul.

— Dacă aparţine asasinului, susţine locotenent-colonelul Negulescu, el mă face să cred şi mai mult în ipoteza bolnavului psihic. Laboratorul ne-a confirmat, după urmele de salivă, că fumătorul ţigării „Litoral” are grupa sanguină AB.

— Mda, se pare, într-adevăr, ca ipoteza ta este cea mai verosimilă, pare convins colonelul Diamandescu. Jaful sau mobilul sexual sunt excluse din capul locului. Cu

desăvârşire. Aşa că mergem pe mâna ta, fiindcă ai cea mai mare experienţă în acest domeniu. Atenţie deosebită însă la investigaţii, în vederea formării urgente a cercului de bănuiţi! Şi-acum, să împărţim sarcinile…

Locotenent-colonelul Negulescu, un fin practician şi un fin psiholog în materie de omoruri, se ocupă de aflarea datelor referitoare la Alexandrina şi la relaţiile acesteia, întrucât, după calculele sale, nu putea fi ocolită sau exclusă ipoteza, confirmată în atâtea alte cazuri, potrivit căreia autorul gravitează în jurul victimei.

Victima avea profil moral sănătos

Avându-se în vedere concluziile medicului legist, care precizau că moartea femeii survenise în jurul orei 19: 00, precum şi faptul că porţile liceului erau încuiate, verosimilă era şi varianta că victima să fi primit o vizită.

În sprijinul acestei teze venea şi faptul că femeia fusese găsită în ciorapi, papucii fiind sub fotoliu. Investigaţiile întreprinse au înlăturat însă aceste ipoteze, întrucât relaţiile victimei se dovedeau foarte restrânse; Alexandrina era o femeie cu un profil moral sănătos, preocupată de educarea fiului şi de îngrijirea soţului, mecanic de întreţinere la acelaşi liceu.

Echipa de ofiţeri desemnată pentru lămurirea amprentelor găsite în cancelarie şi-a rezolvat în timp util misiunea, identificând două femei de serviciu şi un profesor cărora le aparţineau aceste urme, persoanele respective fiind excluse din cercul de bănuiţi.

Rămânea, aşadar, în picioare numai varianta formulată de Negulescu, privitor la bolnavul psihic. În sprijinul tezei sale, el deţinea şi „o armă secretă”, de care urma să facă uz numai în final, când trebuia să existe o corespondenţă perfectă între relaţia autor-locul faptei.

În fond, această „armă” era… un buchet de flori de câmp! De fapt, nu un buchet, ci câteva fire triste, care fuseseră găsite lângă victimă, pe canapea. Sensul lor?

Autorul intenţionase probabil să ofere aceste „flori” victimei, cunoscându-i prenumele şi dat fiind că în acea zi era sărbătoarea ei religioasă, Sfântul Alexandru. „Florile” puteau reprezenta astfel un semn de omagiu sau – de ce nu? – chiar preludiul unor intenţii curtenitoare. Dar care bărbat normal ar fi cutezat să facă un asemenea gest? Să ofere flori de câmp? Pe fondul patologic al autorului, lucrul ar fi fost… explicabil.

„De unde or fi fost adunate toate aceste flori?”, se întreba stăruitor Negulescu. Dar cercetând atent perimetrul liceului, a venit şi răspunsul la întrebare. Ofiţerul a constatat că sub ferestrele situate în spatele liceului, unde se afla şi terenul de sport, crescuseră la întâmplare flori de câmp. De aici, încă o presupunere, că asasinul avea o anumită legătură cu şcoala.

„Să fi învăţat aici? Să fie rudă cu cineva din personalul liceului? Să-i placă jocurile sportive şi atunci să sară şi el gardul la teren?” Astfel se aglomerau în mintea lui Negulescu alte trei semne de întrebare.

Cercetări pe terenul de sport

Cu tact şi meticulozitate, ofiţerul a exclus pe rând primele două întrebări, rămânând în „plasa” celei de-a treia. Fiind vacanţă şi porţile liceului închise, elevii şi foştii elevi care locuiesc în zonă şi care sunt mari amatori de sport sar gardul liceului, ca să joace fotbal, handbal şi baschet. Negulescu împărtăşeşte ultima sa varianta unui bun prieten, procurorul criminalist Ovidius Păun. Acesta se simte atras de ea, astfel că hotărăsc că împreună să pornească la drum, varianta ofiţerului fiind cheia cu care urmau să deschidă drumul către asasin.

Mai întâi, ca să-i identifice pe tinerii care în mod obişnuit făceau sport în curtea liceului, cei doi prieteni discută cu personalul de serviciu şi cu profesorii de sport.

— Eu aş vrea un singur lucru să vă spun, interveni una dintre femeile de serviciu. Că, înainte de vacanţa

elevilor, mi s-a părut suspect un vlăjgan care tot venea pe terenul de sport. Într-o zi l-am observat că s-a ascuns în toaleta fetelor. Am bănuit că urmăreşte lucruri urâte şi atunci am chemat în ajutor un profesor, cu care l-am alungat din şcoală. Vlăjganul ne-a privit cu ochi răzbunători şi n-a dat nicio explicaţie.

— Cum arăta? întreba Negulescu.

— Foarte înalt, slab şi îmbrăcat neglijent, ca un vagabond, răspunse femeia. Mare minune dacă nu tot el s-a ţinut şi după profesoara de fizică. Era s-o păţească, săraca, fiindcă huliganul a urmărit-o până în clasă, la ore…

Profesoara de fizică relatează celor doi criminalişti păţania. Se face îndată o remarcă: tânărul care o urmărise avea aceleaşi semnalmente cu ale celui descris de femeia de serviciu.

— Imbecilul! exclamă iritată profesoara. Precis că este bolnav psihic… Comportamentul său aberant, privirea fixă şi defectele marcante în vorbire m-au convins că mă aflam în faţa unui asemenea specimen. Ori de câte ori vede o femeie, i se transformă expresia feţei şi devine violent.

Suspectul „Căpăcilă”.

Întrebaţi mai mulţi elevi despre acest tânăr, văzut şi pe terenul de sport, băieţii au confirmat că îl cunosc, că îi place mult să joace baschet şi că l-au poreclit „Căpăcilă”, pentru înălţimea lui exagerată şi a posibilităţii de a ajunge cu mâna până la coş.

— De a pune capac… cum zicem noi, explică un elev.

— Dar aşa, unele comportări mai curioase aţi observat la el? îi întrebă ofiţerul.

— Nu, nici vorbă, răspunde un alt băiat. Este foarte curtenitor cu fetele. Le oferă flori şi le sărută…

— Zău? nu-şi poate stăpâni procurorul mirarea. De unde ia florile?

— De-aici, din curtea şcolii… flori sălbatice… buruieni…

Cei doi prieteni se privesc pe unde scurte şi

următoarea întrebare doresc parcă să o rostească în acelaşi timp:

— Cum îl cheamă?

Din nefericire, mulţi elevi îl cunoşteau pe „Căpăcilă”, dar niciunul nu-i ştia numele sau adresa. Intervenea, aşadar, un handicap neprevăzut.

— Nu plecăm de-aici! îi spune Negulescu lui Păun. De va fi nevoie, vom sta de vorbă cu toţi elevii din şcoală. Trebuie să-l identificăm.

— Dacă va fi nevoie, îmi iau şi concediul de odihnă, numai să-l găsim, glumeşte procurorul…

Aşadar, cei doi criminalişti încep vizite prin clase, unde, cu concursul profesorilor, culeg de la elevi date despre „Căpăcilă”.

Clasa a XII-a B.

— Nu ştiu cum îl mai cheamă pe „Căpăcilă”, sare un elev din fundul clasei, dar eu l-am mai văzut jucând baschet şi în curtea Şcolii nr. 70, îi place mult baschetul şi se crede mare jucător…

În lipsa altor relaţii, apăruse o nouă posibilitate de identificare a tânărului care oferea flori de câmp.

La Şcoala nr. 70, directorul, un om foarte amabil, căuta efectiv să ajute în dezlegarea enigmei, participând şi el la investigarea elevilor.

Dar, din nou, spre regretul echipei, nu se ajunge la niciun rezultat, elevii de aici cunoscând, în afară de semnalmentele lui, care corespundeau perfect, doar porecla de… „Căpăcilă”.

Dezamăgit şi el, în timp ce-i conducea pe criminalişti prin curtea şcolii, directorul vede un fost elev.

— Victore! îl strigă el. Ştiţi, îi cunoaşte pe toţi, explică el oaspeţilor. Joacă aici fotbal şi baschet în fiecare după-amiază.

Victor, un băiat care foloseşte cu predilecţie argoul şmecheresc, confirmă că îl cunoaşte pe „Căpăcilă”.

— Nu ştiu unde stă, dar l-am văzut de curând

îngrijindu-şi pletele la frizeria din colţ. Uitaţi, acolo! arată el cu degetul spre frizeria aflată la intersecţia Străzilor Dristor şi Baba Novac.

Mai multe date Victor nu le-a putut furniza, aşa că, din nou, altă pasă.

— Da, îl cunoaştem pe băiat, confirmă o frizeriţa. Este curtenitor şi ne aduce flori sălbatice. Nu prea are bani…

— Acum două zile, chiar eu l-am bărbierit, spune alta. Mi-a oferit şi mie un buchet, dar le-am aruncat, deşi am apreciat gestul…

Cu toate aceste amănunte, nicio fată de la respectiva frizerie nu-i ştia numele sau adresa.

— Avem o mare rugăminte la dumneavoastră, le spune locotenent-colonelul Negulescu. Vă lăsăm un număr de telefon şi vă rugăm să ne sunaţi când apare prea curtenitorul tânăr; avem de rezolvat cu el o problemă. Ne poate ajuta într-o chestiune…

Acasă la „Căpăcilă”.

Înţelegătoare, frizeriţele şi-au notat telefonul şi au promis că le vor îndeplini aceasta rugăminte.

A doua zi, una dintre ele sună la poliţie şi comunică ofiţerului că l-a văzut pe tânăr ieşind dintr-o curte, nu prea departe de frizerie, că probabil acolo locuieşte.

— Venim imediat! Mulţumim.

După ce i-a telefonat procurorului Păun, cei doi prieteni s-au întâlnit şi s-au dus la frizerie. De aici fata i-a condus la curtea cu pricina.

Intrară în curte şi sunară la o uşă. Îi întâmpină un bătrân care deţinea şi cartea de imobil. Auzind de cine se interesează cei doi oaspeţi, gazda le spuse că îl cunoaşte foarte bine pe băiat.

— Doar de câteva ore a plecat din Bucureşti, să se reinterneze la Gătaia, îi informă bătrânul. Suferă de cap, săracul, iar părinţii lui sunt tare necăjiţi din cauza asta…

— Cum îl cheamă?

— Daniel Roşoga.

— Fumează?

— Da, dar mai pe ascuns, să nu-l vadă ai lui. Îi respectă…

— Ce ţigări fumează?

— Apoi, nu ştiu, ca eu nu-s fumător.

— Părinţii lui sunt acasă?

— Nu. Sunt plecaţi în concediu de-o săptămână. Cumsecade oameni. Mi-au lăsat cheile apartamentului, ca să aerisesc şi să ud florile.

— Înseamnă că nu erau acasă când a plecat Daniel?

— Nu, bineînţeles!

— Am putea să ne uităm şi noi puţin prin apartament?

— De ce nu?

Bătrânul trecu înainte, să le deschidă uşa.

— Pfuu! Dacă am găsi vreun act medical din care să putem afla şi grupa sangvină a lui Daniel, ar fi nemaipomenit!

— … Sau măcar vreun muc de ţigară, îi făcu Negulescu semn cu ochiul.

Intrară în apartament. Pe masă, un plic deschis, în care Daniel lăsase câteva rânduri părinţilor.

— L-a scris înainte de plecare, spune bătrânul.

Ofiţerul luă plicul şi observă că Daniel lipise pe el un timbru.

— De ce mai era nevoie de timbru? se miră el.

— V-am spus că băiatul este bolnav cu capul, ţine bătrânul să precizeze încă o dată. El spune că un plic fără timbru nu-i bun…

— Probabil că îi plac în mod deosebit timbrele acestea, spune procurorul, făcând lui Negulescu semn să se uite la desenul mărcii poştale.

Ea reprezenta nişte flori de câmp.

— Probabil, zice ofiţerul, gândindu-se ca şi

procurorul la sputa proaspătă de pe spatele timbrului din care urma să se stabilească grupă sangvină. Căutară actele medicale ale lui Daniel, mucuri de ţigări, dar nu găsiră decât un pachet gol de „Litoral” aruncat în sobă.

Luară plicul de pe masă şi pachetul golit de ţigări.

...Peste două ore, cei doi criminalişti erau în posesia unui buletin de analiză în care se menţiona că Daniel Roşoga avea grupa sangvină AB, grupă care corespundea cu cea a persoanei care fumase ţigara „Litoral” la locul crimei, aruncând chiştocul pe jos.

— Felicitări! le strânse mâna colonelul Diamandescu lui Negulescu şi Păun. Timpul pe care l-aţi consumat cu acest caz nu a fost zadarnic.

Doctori de ocazie

Spitalul neuropsihiatric Gătaia, judeţul Timiş. Aici, ofiţerul, procurorul şi colonelul Ion Vicol, şeful Serviciului Criminalistic al Poliţiei Capitalei, aflară de la medicul curant că Daniel era un client vechi al spitalului, cunoscut psihotic, cu grave tulburări de comportament. Şi la spital el oferea surorilor tot flori de câmp, iar în câteva rânduri se manifestase violent faţă de asistentele care nu acordaseră importanţă „atenţiilor” lui.

În preziua comiterii omorului, Daniel fugise din spital şi trecuse pe-acasă, pe la părinţi, aşa cum de fapt mai procedase şi în alte rânduri. Revenea apoi singur la spital.

Pentru a obţine proba materială, menită să ateste ştiinţific vinovăţia lui Daniel, era necesar să fie luate urmele picioarelor lui în ciorapi, aşa cum le lăsase la locul crimei.

— Nu este bine să vă declinaţi calitatea, spune medicul. Asta i-ar putea declanşa o criză... Îmbrăcaţi halatele astea şi recomandaţi-vă drept colegi de-ai mei, preocupaţi de un studiu antropologic. Bolnavii sunt destul de obişnuiţi cu medicii străini care vin în vizită la noi sau care efectuează diferite studii. La 16 ani, Daniel a crescut

în numai trei luni cu aproape un metru din cauza unor tulburări hormonale pronunţate, care i-au accelerat şi evoluţia bolii psihice. În concluzie, pretext verosimil…

Daniel nu se opune deloc când află pentru ce anume sosiseră cei trei „medici”, ba chiar se arătă interesat să colaboreze cu ei. Dar rămase surprins când i se ceru să meargă în ciorapi. Mirarea lui fu şi mai mare când, pe coridorul unde se execută operaţiunea de ridicare a urmelor, trebuie să calce mai întâi pe o zonă umedă. În clipa în care puse piciorul în balta roşiatică, improvizată, îl apostrofă pe Negulescu:

— Tu nu eşti doctor! Eşti de la INTERPOL! Cauţi urmele criminalului de la Liceul „Mihai Viteazul”!

Negulescu nu l-a contrazis.

L-a invitat cu blândeţe într-un birou, l-a poftit să ia loc pe scaun şi i-a oferit un buchet de flori de câmp… Daniel le-a primit şi, după ce a râs puţin, s-a destăinuit pe un ton vesel, cum că el o ucisese pe Alexandrina. Numai pentru că îi refuzase buchetul – florile de câmp…

LADA CU ALBINE ŞI MORTUL

În primăvara anului 1979, asistenta medicală Vass Viorica, în vârstă de 38 ani, care lucra la Policlinica C.F.R. Tg. Mureş, a fost solicitată să facă tratament ambulatoriu numitului Papp Iosif din Tg. Mureş, str. Braşovului nr. 7, pensionar C.F.R. Cu această ocazie face cunoştinţă cu fiul acestuia, Papp Ştefan, în vârstă de 48 ani, muncitor la întreprinderea PROD-COMPLEX Tg. Mureş, divorţat de mai mulţi ani.

Tratamentul ambulatoriu a fost făcut până la finele anului 1979, iar în această perioadă „cunoştinţa” dintre Vass Viorica şi Papp Ştefan a devenit o prietenie intimă. Consecinţele acestei prietenii au dus, din partea asistentei medicale, la neglijarea familiei (soţ şi respectiv fiu de 16 ani).

Acest aspect a fost sesizat şi de amant. Pentru a

masca prietenia, la sugestia acestuia, Vass Viorica l-a introdus în familia ei şi, după puţin timp, a devenit un „om al casei”. El a reuşit în scurt timp să devină un „bun prieten” al soţului Vioricăi, respectiv Vass Francisc, şi al fiului lor, pe care, cu câteva „atenţii”, împrumuturi de bani, înregistrări de benzi magnetice, şi l-a apropiat foarte mult. Vizitele reciproce între Papp Ştefan şi Vass Francisc s-au înteţit, lăsând impresia că între cei doi s-a înfiripat o prietenie trainică.

În această conjunctură, cei doi amanţi, Vass Viorica şi Papp Ştefan, se puteau întâlni des, fără ca absenţele de acasă să constituie o problemă în familie. De obicei, aceste întâlniri se făceau într-o uscătorie, situată deasupra etajului X al unui bloc aflat în apropierea imobilului în care locuia Papp Ştefan. În multe ore petrecute împreună, cei doi amanţi îşi jurau iubire veşnică.

Întâlnire suspectă

Încrederea lui Vass Francisc în Papp Ştefan a mers până acolo încât, în vara anului 1980, a acceptat ca acesta, împreună cu soţia şi copilul său, să efectueze o vizită, ca turişti, în R.P. Ungaria, cu maşina proprietate a familiei Vass.

Cam în aceeaşi perioadă, deşi fiind considerat la locul de muncă, ca un bun lucrător, corect în familie şi societate, Vass Francisc a fost semnalat că s-a întâlnit cu un cetăţean străin, de naţionalitate germană, venit în România în vizită la rude. Semnalarea s-a oprit însă aici. Ce discuţii s-au purtat între cei doi? Intenţionează cumva Vass Francisc să părăsească ilegal ţară şi să se stabilească în Occident?

În ziua de 4 octombrie 1980, Vass Viorica se afla, ca de obicei, la serviciu. La un moment dat a fost solicitată la telefon. În faţa colegilor de serviciu a purtat o discuţie cu „soţul ei”, plecat în acea perioadă în delegaţie, la Timişoara, care i-a spus că va mai rămâne aproximativ zece zile, timp în care va aranja, prin intermediul unei

cunoştinţe, în schimbul sumei de 10.000 de lei, trecerea frauduloasă a frontierei. Să fie cumva urmarea întâlnirii avute în vara cu cetăţeanul german? Se părea că acesta a fost scopul întâlnirii.

După terminarea orelor de program, Vass Viorica s-a înapoiat la locuinţa lor. În apartamentul frumos mobilat şi bine întreţinut se gândea probabil la intenţia soţului ei, intenţie nesăbuită, dat fiind faptul că aveau tot ce îşi doreşte o familie: casă, maşină şi bani (aveau depuşi la CEC 80.000 de lei).

În această perioadă, Papp Ştefan îşi vedea liniştit de problemele de serviciu şi personale. Intenţiona ca în perioada următoare să plece într-o zonă montană cu albinele pe care le avea de mai mult timp.

Se coace un plan

Pentru a uşura transportul albinelor, prin intermediul unui coleg de serviciu, l-a rugat pe tatăl acestuia, de profesie tâmplar, să-i confecţioneze o ladă din lemn cu dimensiunile de 130 x60 x45 cm. Dimensiunile corespundeau cu cele ale banchetei din spate a autoturismului unei cunoştinţe, cu care discutase anterior să o ajute să-şi ducă albinele. Lada a fost confecţionată la dimensiunile solicitate, iar într-o seară a fost transportată la locuinţa lui Papp Ştefan cu autoturismul prietenului.

În după-amiaza zilei de 7 octombrie 1980, Miliţia municipiului Tg. Mureş a primit o sesizare telefonică de la un bărbat, prin care se solicita „intervenţia urgentă de urmărire şi control” a unui autoturism marca Warsawa, care se afla în mişcare pe raza municipiului. Încercarea de a obţine date mai exacte de la persoana care sesiza aspectul nu a dat rezultate, aceasta întrerupând brusc convorbirea. Sesizarea a fost raportată conducerii Miliţiei municipale, care a dispus organizarea – cu agenţi de ordine şi circulaţie – a unor dispozitive-filtru la ieşirea din municipiu.

După trecerea mai multor ore de la primirea apelului telefonic şi realizarea dispozitivului, prin filtru nu a fost semnalată a fi trecut nicio maşină cu marca indicată. Abia în jurul orei 19: 00, un echipaj a raportat reperarea, în cartierul 7 Noiembrie, a unui autoturism Warsawa, cu numărul de înmatriculare 1-MS-6628, în care se aflau doi bărbaţi. Pe bancheta din spate se afla o ladă din scândură, nou-confecţionată.

Din discuţiile purtate cu şoferul a rezultat că intenţionează să ajungă în oraşul Reghin şi că lada aparţine însoţitorului său, care nu era altul decât Papp Ştefan. Fiind întrebat asupra conţinutului lăzii, acesta a declarat foarte senin că are în ea albine, motiv pentru care nu o putea deschide.

A fost condus la sediul Miliţiei, împreună cu şoferul şi cu doi martori. Aici, deschiderea lăzii a oferit o surpriză. Lada nu conţinea – conform afirmaţiei lui Papp Ştefan – albine, ci cadavrul unui bărbat. Capul era complet bandajat cu cârpe şi preşuri îmbibate cu sânge. S-a dispus imediat reţinerea şi izolarea celor doi ocupanţi ai autoturismului.

În această situaţie cauza a fost trecută spre soluţionare specialiştilor din cadrul serviciului judiciar. S-a format imediat echipa operativă, care acţiona sub directa coordonare a conducerii Miliţiei judeţene. Au fost sesizaţi despre acest aspect procurorul criminalist şi medicul legist.

Concluziile medicului au fost următoarele: bărbat de circa 45 de ani, moartea a survenit de aproximativ şase-şapte zile, cauza morţii – traumatism cranio-cerebral, ca urmare a 16 leziuni traumatice existente pe capul şi pe gâtul cadavrului, provocate, cu intensitate mare, cu un corp despicător de tipul toporului.

Cheia: o relaţie extraconjugală

Papp Ştefan, fiind anchetat cu privire la cadavru, a

refuzat să dea orice declaraţie, spunând că nu ştie nimic. Nici datele furnizate de conducătorul auto nu au fost de natură să lămurească aspectul. Percheziţiile domiciliare efectuate la locuinţele celor doi nu au dus la rezultatul dorit, în sensul că nu au fost găsite urme care să ateste că acolo s-ar fi comis omorul.

Apreciindu-se că se afla în faţa unui caz complex, cu dificultate mărită, la indicaţia conducerii, echipa operativă a acţionat în următoarele direcţii:

- identificarea victimei, stabilirea profilului moral şi anturajului său;
- efectuarea de investigaţii complexe cu privire la anturajul şi profilul moral al numitului Papp Ştefan;
- culegerea de date despre profilul moral şi anturajul conducătorului auto.

Rezultatul investigaţiilor întreprinse în jurul lui Papp Ştefan, în rezumat, se prezentă astfel: ducea un mod de viaţa imoral, întreţinea relaţii intime cu diverse femei, pe care le ducea într-o uscătorie situată într-un bloc din cartierul unde îşi avea domiciliul; una din femeile din anturajul său se numea Viorica, era căsătorită şi de profesie asistentă medicală.

În procesul de materializare a informaţiilor obţinute în prima fază, atenţia a fost îndreptată spre femeia cu prenumele Viorica, identificată, ulterior, în persoana numitei Vass Viorica. În acest sens s-a procedat la conducerea acesteia, de la locul de muncă la sediu, unde, cu ocazia audierii, a declarat următoarele: îl cunoaşte pe numitul Papp Ştefan de mai mult timp şi se întâlnea cu el într-o uscătorie situată la ultimul nivel al unui bloc, în care acesta făcuse unele amenajări şi întreţineau relaţii sexuale. Făcea acest lucru, deoarece şi soţul ei întreţinea relaţii extraconjugale. Fiind întrebată unde se afla soţul ei, a declarat că este plecat în delegaţie, la Timişoara, de aproximativ şapte zile.

A mai precizat că, în urmă cu circa trei zile, a primit

de la el, la locul de muncă, un telefon prin care i-a făcut cunoscut că intenţionează să treacă fraudulos frontiera în R.S.F. Iugoslavia. În continuare, i s-a prezentat spre recunoaştere cadavrul găsit în ladă. Foarte rece, fără să fie mişcată de împrejurare, a recunoscut că este soţul ei şi a negat faptul că avea cunoştinţă de comiterea omorului.

Concomitent, echipa operativă însărcinată cu cercetarea conducătorului auto a stabilit că el se cunoştea cu Papp Ştefan şi că, în urmă cu trei zile, a fost rugat de acesta să-i transporte cu autoturismul o ladă de la un tâmplar particular. Transportul l-a efectuat seara, ştiind că lada era destinată pentru transportarea unor piese în localitatea Lăpuşna.

Conform înţelegerii, în după-amiaza zilei de 7 octombrie 1980, s-a prezentat la locuinţa lui Papp Ştefan, unde, pe holul blocului, se găsea lada, pe care amândoi au urcat-o în autoturism. Papp Ştefan i-a indicat itinerarul de parcurs prin municipiu, care, de fapt, nu corespundea cu direcţia spre localitatea Lăpuşna. De mai multe ori, Papp Ştefan i-a cerut să oprească. De fiecare dată acesta cobora din maşină, se uită împrejur, după care urca şi plecau din nou. Ajunşi în Str. 7 Noiembrie, au fost opriţi de agenţii de circulaţie şi conduşi la sediu.

Se descoperă locul crimei

S-a reuşit, totodată, identificarea tâmplarului, care a recunoscut că a confecţionat lada comandată de Papp Ştefan şi, după câte cunoştea, aceasta urma să fie folosită la locul de muncă.

O altă echipă a trecut imediat la identificarea şi cercetarea uscătoriei în care Papp Ştefan se întâlnea cu Vass Viorica. Cu ocazia cercetării acestei încăperi, pe pardoseală, mobila existentă şi diverse obiecte, au fost găsite urme şi mânjituri de sânge, care, iniţial, au fost şterse şi spălate. Au fost găsite şi ridicate obiecte de îmbrăcăminte purtătoare de pete de sânge.

Pus în faţa probelor adunate, Papp Ştefan – care, până atunci, a negat orice participare la comiterea omorului – a recunoscut că este autorul faptei.

În urma lămuririi tuturor aspectelor faptei, s-a reuşit să se reconstituie modul în care a fost comisă. Împrejurările au fost următoarele:

Întrucât relaţiile intime dintre Papp Ştefan şi Vass Viorica au devenit cunoscute mai multor persoane şi cum soţul amantei a devenit o „piedică”, de comun acord au hotărât să-l lichideze. Prin aceasta se urmărea să le rămână autoturismul şi banii. În realizarea acestui plan s-a angajat Papp Ştefan.

Ideea lichidării lui Vass Francisc s-a născut încă de la data înapoierii lor din vizita efectuată în R.P. Ungară, unde, de altfel, cei doi au făcut unele demersuri în scopul rămânerii lor definitive, intenţionând apoi să se căsătorească.

În vederea realizării planului, în după-amiaza zilei de 1 octombrie 1980, Papp Ştefan l-a invitat pe Vass Francisc în uscătorie, unde au consumat băuturi alcoolice, timp în care victima i-a reproşat lui Papp Ştefan că întreţine relaţii intime cu soţia lui. Într-un moment de neatenţie, Papp Ştefan i-a aplicat o lovitură pe la spate cu o toporişcă, în regiunea capului, după care l-a lovit, de mai multe ori, până acesta a decedat. Cadavrul a fost ţinut în această încăpere până în ziua de 7 octombrie 1980.

În ziua de 2 octombrie 1980, agresorul s-a întâlnit cu soţia victimei, ocazie cu care i-a făcut cunoscut că a rezolvat problema soţului ei, fără a-i preciza cum anume. I-a cerut acesteia suma de 10.000 de lei, spunând că îi este necesară pentru plata celui care l-a omorât pe Vass Francisc şi a primit suma solicitată.

Pentru a motiva dispariţia neaşteptată din localitate a lui Vass Francisc, ambii au pus la cale convorbirea telefonică purtată faţă de colegii de muncă ai lui Vass Viorica. Telefonul a fost dat din oraş şi nu din municipiul Timişoara. Prin aceasta s-a încercat să se afle că Vass

Francisc intenţionează să treacă fraudulos frontiera şi să se motiveze absenţa lui. Practic, şi întâlnirea avută de victima Vass Francisc cu acel cetăţean german a fost organizată tot de Papp Ştefan, în înţelegere cu soţia victimei. Au făcut şi acest lucru public tocmai în ideea să se creadă că victima şi-a aranjat problema plecării definitive din ţară.

Autorul intenţiona să ducă lada în care se afla cadavrul în localitatea Lăpuşna, zonă montană, acoperită, puţin umblată, unde urma să-l omoare şi pe conducătorul auto, după care să facă dispărute cele două cadavre prin incendierea şi aruncarea lor într-o prăpastie.

Probele administrate în cauză au documentat vinovăţia lui Papp Ştefan şi complicitatea la omor a numitei Vass Viorica. Pentru faptele lor, Papp Ştefan a fost condamnat la moarte, iar Vass Viorica, la 20 de ani de închisoare. Pedepsele au rămas definitive.

RĂZBUNAREA PÂRNĂIAŞULUI

Din cei 11 ani ai căsniciei lor, Anica, de 29 ani, şi Anisim Patrus, de 42 ani, au stat împreună doar 13 luni şi jumătate… În rest, cei doi soţi nu s-au văzut decât o dată pe lună, la „vorbitor”, Anisim fiind „chiriaş” aproape permanent al penitenciarelor.

Având la activ nu mai puţin de zece condamnări pentru tâlhărie, vătămări corporale, huliganism, furturi din avutul obştesc etc., individul era cunoscut pentru manifestările sale deosebit de violente atât în familie, cât şi în lumea interlopă, unde argumentul pumnului său „de fier” se dovedea imbatabil. Soţia lui, o femeie foarte evlavioasă, îi îndura cu stoicism batjocura şi umilinţele la care o supunea cu nemărginită bestialitate, la gândul că prezenţa lui acasă nu poate dura mai mult de o lună, două, după care urma inevitabil o nouă condamnare… Şi, într-adevăr, speranţele ei în acest sens nu erau niciodată deşarte. Neîmplinită îi rămăsese numai dorinţa de a fi avut

un copil care să-i aline singurătatea… După ultima sa condamnare, Anisim devenise cu totul de nesuportat.

Obişnuitelor bătăi şi scandaluri li se adăugau acum „noutăţile” unor perversiuni sexuale abjecte, pe care numai un dereglat psihic le-ar fi putut imagina. Dar bestia nu s-a mulţumit cu atât. Sub ameninţarea cuţitului şi-a silit femeia să „mărturisească” numele „tuturor” bărbaţilor care l-au înlocuit cât timp el a stat „la răcoare”. Numai că, biata femeie – cunoscută pentru cinstea şi corectitudinea ei atât la serviciu, cât şi în cartierul mărginaş unde locuia – nu prea avea ce să „mărturisească”. Copleşită de ruşinea de a fi nevasta unui puşcăriaş fără leac, trăia retrasă de lume, evitând chiar şi să privească pe cineva… Anisim era însă de neclintit în hotărârea lui: „Ori spui, ori te spintec”.

Inventarul amanţilor prezumtivi

Înnebunită de spaimă, femeia a pronunţat primul nume ce i-a venit în minte: cel al cumnatului ei. În loc să se înfurie, Anisim a pufnit în râs, ştiind că din cauza unui accident stupid, petrecut cu 15 ani în urmă, fratele sau încheiase pe vecie capitolul vieţii intime…

După câteva clipe însă, hohotele lui de ras s-au transformat în răcnete şi în timp ce-i sfâşia hainele, cu cuţitul, a început să-i sugereze el însuşi numele unor aşa-zişi „amanţi”: colegi de serviciu, şeful de tură sau, de ce nu, maistrul Nicola… Lama cuţitului lăsa dâre purpurii pe pieptul şi pe abdomenul femeii. Aţâţat la vederea sângelui, ca un animal de pradă, Anisim era din ce în ce mai violent. A lovit-o sălbatic cu mânerul cuţitului pe tot trupul. Simţindu-şi sfârşitul aproape, femeia a încercat să se salveze cu preţul minciunii: „Ai dreptate, aşa este, în lipsa ta, pe rând, toţi au trecut pe aici…”

Chipul lui Anisim s-a înseninat brusc. A aruncat cuţitul, şi-a îmbrăţişat nevasta şi a promis că o va ierta numai dacă va aduce acasă pe unul dintre ei, „doar aşa, să ne distrăm cu el un pic…”. A doua zi, pe la prânz, în drum

spre serviciu, Anica a trecut pe la sora ei, care, aflând cele întâmplate, a îndemnat-o să anunţe autorităţile. Femeia s-a apucat să aştearnă totul pe hârtie. N-a reuşit să-şi termine reclamaţia, căci se făcuse târziu şi nu voia să întârzie la fabrică. Lucra în schimbul doi.

L-au omorât pe maistru

Spre surprinderea tuturor, Anica, de obicei atât de sfioasă şi de tăcută, a încercat să intre de câteva ori în vorbă cu colegii de muncă. Mai mult, s-a apropiat de maistrul Nicola Zamfir şi i-a spus că are acasă nişte peşte proaspăt pe care ar vrea să-l vândă, având mare nevoie de bani pentru pachet, căci bărbatul ei a fost din nou arestat… La sfârşitul programului de lucru, maistrul, de bună-credinţă, a acceptat să meargă cu ea să cumpere peşte.

Nu au apucat să intre bine în casă, că uşa s-a trântit de perete şi în prag a apărut cu o falcă în cer şi cu una în pământ Anisim, jucând cu patos rolul soţului „trădat”. În câteva clipe, asupra bietului om nevinovat s-a abătut o ploaie de pumni. Fiind destul de firav în comparaţie cu „namila” de Anisim, n-a putut opune niciun fel de rezistenţă. S-a trezit gol-goluţ, legat de mâini şi de picioare şi aruncat în pat. Ce a urmat e greu de descris. Chinurile, pe cât de cumplite, pe atât de jenante, au durat până spre dimineaţă, când sufletul lui urgisit a părăsit trupul zdrobit de torturi…

Când, a doua zi, alertaţi de vecini, au pătruns cu forţa în apartamentul din str. Crivăţului nr. 17, oamenii legii au descoperit o imagine de coşmar… Cu hainele pătate de sânge, Anisim dormea alături de cel pe care-l omorâse. Deşi aflată în stare de inconştienţă, bătută şi ea bestial, Anica avea să supravieţuiască totuşi. Tot ce-şi dorea era să nu mai apuce ziua eliberării din penitenciar a soţului ei – condamnat la 20 de ani de închisoare pentru omorul comis cu atâta cruzime în ziua de 29 octombrie

1973.

(În afara celor 28 de fracturi şi ruperi de organe interne, autopsia a relevat şi faptul că în stomacul victimei se afla o cantitate apreciabilă de spumă de ras amestecată cu fire de 8 – 10 mm din barba călăului său…)

OMOR CU PREMEDITARE PRIN… ELECTROCUTARE

…Anul 1973. Pe poarta Oficiului Stării Civile păşesc alături un tânăr şi o tânără care şi-au unit destinele pentru o viaţă. Faţa le iradiază de fericire, bucurie şi împlinire sufletească. Merg ţinându-se de mână, însoţiţi de urările celor dragi, ale prietenilor şi colegilor, „casă de piatră, Valeria” şi „să fiţi fericiţi împreună, Paraschive!”

Viaţa şi-a urmat cursul ireversibil. A sosit pe lume şi primul copil, Olimpia, prilej de bucurie pentru toţi, dar în special pentru Valeria Pastia, fericita mama.

Dar, ca un făcut, asupra liniştii căminului familiei Paraschiv, din Galaţi, au început să se adune nori negri. Totul a început prin mici şicane, certuri, pe care Paraschiv, muncitor oţelar la Combinatul Siderurgic Galaţi, le provoca, acuzându-şi soţia de lipsă de fidelitate…

Alarmă la Poliţie

12 octombrie 1982, ora 11: 30. Gândurile ofiţerului de serviciu de la Poliţia Municipiului Galaţi îi sunt întrerupte de apelul telefonic.

— Alo, Poliţia? Sunt responsabilul Restaurantului „Movileni”. Vreau să vă anunţ că la mine s-a prezentat un cetăţean care, cu lacrimi în ochi, m-a rugat să vă comunic că şi-a găsit soţia ucisă în locuinţă.

— D-le responsabil, spune ofiţerul, nu cumva sunteţi victima unei erori? Omul este în…

— D-le ofiţer, nu-i nebun şi nici beat. Mai mult, m-a

rugat să luaţi toate măsurile pentru a prinde criminalul! Şi să ştiţi că după asta a leşinat…

— Bine, acordaţi-i primul ajutor, în câteva minute suntem acolo.

Sub imperiul celor aflate, cu inima strânsă, ofiţerul pătrunde cu sfială în biroul şefului. Nu era prima veste rea pe care i-o aducea în acea zi.

— Ce s-a mai întâmplat? întreabă şeful Poliţiei.

— D-le comandant, avem o crimă în Galaţi.

Şi, în cuvinte disperate, raportează situaţia.

— E clar, e o zi grea pentru noi toţi! spune şeful. Raportează evenimentul la judeţ. Colonelul Toma să-şi mobilizeze echipa. Vreau un prim raport peste trei ore.

Maşina, condusă de neobositul pit, adj. Costică Bofan, transportă întreaga echipă la faţa locului într-o linişte mormântală. Fiecare îşi măcina propriile gânduri. Cum este posibil? Ziua în amiaza mare?

Ajunşi la destinaţie, constată că în faţa blocului A 5 din Micro 20 este multă lume adunată, care, contrariată, speriată, face comentarii.

Soţul victimei, Paraschiv Pastia, dă primele relaţii, printre lacrimi. „… Am plecat în seara de 11 octombrie 1982, la ora 21: 00, împreună cu fiica mea, Olimpia, la serviciu, pentru că a doua zi trebuia să merg la Brăila să iau un aragaz. Am închis uşa cu yala, lăsând în locuinţă pe cei doi copii care dormeau şi pe soţia mea. Când am revenit azi, la ora 11: 00, am găsit uşa închisă şi apoi, în sufragerie, pe Valerica moartă… D-le colonel, vă rog, prindeţi-l pe acest criminal care mi-a lăsat copiii fără mamă”. Şi a început din nou să plângă.

Cercetarea la faţa locului a scos în evidenţă două lucruri esenţiale:

- autorul a pătruns în locuinţă prin folosirea cheii originale sau prin chei potrivite;
- moartea a fost violentă, ea s-a produs prin electrocutare.

Şi aici, medicul legist Jean Ciobotaru este imbatabil.

— Nu are rost să căutaţi altceva. Uitaţi-vă la faţa cadavrului. Se văd clar leziunile electrocutării pe obraji. Colonele, nu te văd bine, dar, oricum, după ce fac autopsia, îţi trimit actul medico-legal.

Crimă prin electrocutare. Colonelul Toma se uita la cpt. Maris şi-l întreabă:

— Auzi, Dorule, în afară de cazuistica judiciară, tu ai auzit la noi, în Galaţi, de acest mod de operare?

— Domnule colonel, mi se pare de domeniul Agathei Christie…

Se declanşează verificări, cercetări şi audieri de martori, investigaţii la locul de muncă al victimei, al soţului şi, încet, încet, se adună date, informaţii care, în final, scot în relief un al doilea „Paraschiv Pastia”, nu cel care lăcrima.

În posesia acestor date, colonelul Toma hotărăşte să fie abordat direct soţul victimei.

— D-le Paraschiv, să reluăm filmul evenimentelor din seara de 11.10.1982. La ce oră aţi plecat la serviciu şi de ce aţi luat-o şi pe Olimpia cu dvs?

— Cum să vă spun, mi-am amintit că soţia mă rugase să cumpăr un aragaz de la Brăila şi am considerat că este bine să vadă şi fiica mea Brăila.

— Oare? De aceea a dormit Olimpia toată noaptea în secţia oţelărie? Nu era normal să veniţi acasă şi apoi să plecaţi la Brăila?

— Păi, să vedeţi… eu… am crezut că… dar l-aţi prins pe criminal?!…

Colonelul Toma se uită la el, îl priveşte lung şi, cu tristeţe în glas, îi spune:

— Da, l-am prins, mă Paraschive. Acum trebuie să ne spui cum ai făcut-o.

Auzind aceste cuvinte, Paraschiv se schimbă la faţă, de parcă a înghiţit mătrăgună.

— Ce vreţi să spuneţi? Sunt nevinovat. Ce aveţi cu mine?

— Lasă teatrul, omule. Nu mai are rost, îi spune colonelul. Aş dori să ne povesteşti ce ai aruncat în canalul de apa-aductor al secţiei Forjă grea din CSG. Vreau să te avertizez că micuţa Olimpia ne-a declarat ce-a văzut… şi, ia seama, pe ea o credem, nu pe tine.

Paraschiv este ca fiara încolţită. Priveşte în jur, ochii nu-i mai sunt de om, ci ai unui bolnav psihic… Caută, caută un reazem în realitatea lui închipuită. Nu găseşte ceea ce caută. Se dă o luptă cu el. Lupta care-i lăsa transpiraţia să-i curgă în voie pe faţă. Gura îi este uscată şi cu greu spune:

— Nu a ţinut, d-le colonel. Am crezut că nu mă descoperiţi repede. Vă rog, daţi-mi un pahar cu apă. Am să vă spun totul. Nu are rost să căutaţi în altă parte. Eu am omorât-o. Şi nu-mi pare rău.

Cum şi-a executat criminalul soţia

Colonelul Toma se uita la el şi nu-i vine să creadă: de unde atâta sadism?

— Hai, spune. Te ascult.

— Povestea mea începe mai demult, când eram cu soţia la Turda. S-a amplificat când din 1980 am revenit în Galaţi, se destăinuie Paraschiv. Am avut sentimentul că mă înşală în permanenţă. Şi eram gelos. Acest gând a pus stăpânire pe mine. Nu mai puteam să scap de el. Era ca un vierme care roade un măr frumos, cum fusese dragostea noastră… Uf!!! Greu îmi mai este să mă destăinui…

— Încearcă, măi băiete, numai aşa te linişteşti, îi spune Toma.

— E uşor să spui. Greu să o şi faci. Cum vă arătam, acest gând nu-mi dădea pace. Şi m-am hotărât. Numai moartea ei mă va elibera. Cum să o fac? mă întrebam. Dacă o omor cu cuţitul, voi fi prins repede. Să o aştept noaptea pe stradă şi să o atac? Tare greu. Şi atunci mi-am adus aminte de ceea ce am învăţat la fizică. Curentul electric este sfânt! auzisem că vindecă reumatismul. Deci

mă va vindeca şi pe mine de acel gând obsedant, de acest… reumatism psihic. Am stat, am judecat, am gândit şi… am întocmit planul.

Prin luna octombrie 1982, mi-am procurat nişte mănuşi din piele folosite la sudură, prin care am trecut două cabluri electrice prevăzute la un capăt cu ştecher. Capetele libere ale cablurilor le-am izolat, le-am dispus în spirale concentrice, fixându-le cu sârme pe faţa palmară a mănuşilor, interpunând între spirale şi mănuşi bucăţi de cauciuc. Acest dispozitiv l-am ascuns într-o valiză pe care o ţineam încuiată.

Aşteptăm ziua în care să mă hotărăsc. Aceasta a fost fatală. Seara, în jurul orei 21: 00, după ce copiii s-au culcat în dormitor, soţia mi-a spus că o doare capul. A mers în sufragerie, şi-a „încropit un pat din cele cinci scaune”, şi apoi s-a culcat.

După ce m-am asigurat că toţi ai casei dormeau, am scos dispozitivul din valiză, am introdus ştecherul în priză şi apoi l-am aplicat de două ori, ca să fiu sigur, pe obrajii soţiei. Aceasta nu a ţipat, nu a scos niciun zgomot. Mi-am dat seama că a murit. Am luat uneltele aducătoare de moarte, le-am introdus într-un sac al unei măşti de gaze, am sculat-o pe fiica mea, Olimpia, şi am plecat la lucru, lăsându-i în casă pe soţia mea moartă şi pe cei doi copii dormind.

Trebuia să fiu de serviciu în schimbul de noapte. Şi am fost. Toată noaptea nu m-am gândit decât dacă „planul meu” va ţine. În rest, nu-mi părea rău de nimic…

„Restul” îl cunoaşteţi. Un om care s-a lăsat bântuit de sentimentul de gelozie a devenit criminal. A devenit ucigaşul mamei celor trei copii ai săi. Al fiinţei pe care cândva a iubit-o. Lipsa de raţiune, de permanent autocontrol al comportamentului a dus treptat la degradarea sentimentelor, la apariţia unui adevărat infern sufletesc.

SCENA CRIMEI

După ce m-am asigurat că toţi ai casei dormeau, am scos dispozitivul din valiză, am introdus ştecherul în priză şi apoi l-am aplicat de două ori, ca să fiu sigur, pe obrajii soţiei. Aceasta nu a ţipat, nu a scos niciun zgomot. Mi-am dat seama că a murit. Am luat uneltele aducătoare de moarte, le-am introdus într-un sac al unei măşti de gaze, am sculat-o pe fiica mea, Olimpia, şi am plecat la lucru, lăsându-i în casă pe soţia mea moartă şi pe cei doi copii dormind.

MĂRŢIŞORUL ÎNSÂNGERAT

Piatra Neamţ, 28 februarie 1987. O şedinţă PCR a fost întreruptă de ofiţerul de serviciu, care a raportat găsirea unui cadavru segmentat într-o localitate din apropierea municipiului reşedinţă de judeţ. Cadavrul a fost transportat în curtea Martei Zlătaru de fiica ei, Ileana, femeie de moralitate îndoielnică, ce era însoţită de un bărbat necunoscut. Am stabilit că cel omorât este Gheorghe Ghervase, de 48 de ani, fost lăcătuş mecanic, beţiv, violent, despărţit în fapt de soţie.

Să nu refuzi un strop de vin la ceas de seară

Motorul dricului nostru de fabricaţie sovietică toarce ca un motan cu burta plină de şoricei. Farurile bolidului nostru şi cele ale utilajelor de deszăpezire sunt singurele lumini care taie bezna ce a acoperit oraşul de câteva ore. Nu ştiu cum de nu s-a gândit nimeni că facem prea multă risipă de întuneric…

Oprim în faţa unui bloc cu patru niveluri. Vântul s-a înteţit şi ne izbeşte în faţă un consistent fuior de zăpadă. Urcam până la etajul III, la lumina unei lanterne mioape. La soneria apartamentului cu numărul 17 sunt două fire desfăcute. Batem îndelung. Se aud paşi pe holul interior.

Ne deschide o femeie mărunţică şi ne pofteşte să intrăm. Miroase a stătut, a materii fecale şi a vin prost. După descrierea mamei sale, o recunoaştem pe Ileana Zlătaru, care nu ne întreabă de ce am venit şi ne pofteşte să luăm loc pe scaunele din sufragerie. Fără un cuvânt, aduce patru pahare în care toarnă vin negru. Ne spune să servim de parcă am fi fost nişte oaspeţi aşteptaţi. Maiorul Rus şi procurorul Ghelberg o întreabă despre Gheorghe Ghervase. Ileana spune că nu l-a văzut de mai multe zile. Este de acord cu percheziţia domiciliară. Aducem doi vecini care îşi fac cruce atunci când în balconul apartamentului dăm peste o găleată din tablă zincată în care, printre resturi de ţigări şi coji de ceapă, se afla organele interne şi intestinele celui abia dus la morgă. Pentru că nimeni nu s-a atins de pahare, Ileana Zlătaru găseşte de cuviinţă că e păcat de vin, aşa că le goleşte singură. Până când terminăm procesul-verbal de percheziţie, femeia fumează mai bine de jumătate de pachet de ţigări Carpaţi. Duhoarea este insuportabilă, am un nod în gât, dar sunt fericit că am sărit peste mesele de prânz şi seară. Încuiem şi sigilăm uşa, coborâm scările pe bâjbâite şi ne simţim mult mai bine când dăm piept cu viscolul de afară.

În sediul Procuraturii Judeţene este frig, aşa că ne mutăm cartierul general tot în clădirea Miliţiei, unde temperatura este suportabilă şi avem generator electric pe motorină.

Ileana Zlătaru are un scris lăbărţat, poate şi pentru că se află într-o stare de euforie beţivănească. Conţinutul declaraţiei scrise diferă total de afirmaţiile făcute în apartament.

Paul Avădanii are reşedinţa în staţia C.F.R.

Femeia relatează că, în urmă cu zece zile, l-a cunoscut pe un anume Paul Avădanii, de 28 de ani, fost subofiţer MAN, cu care a acceptat să întreţină relaţii sexuale. La două zile după ce s-au cunoscut, pentru că G.

Ghervase, concubinul ei, era plecat din localitate, l-a adus pe Paul în apartament, au băut şi s-au iubit nebuneşte. Concubinul s-a întors mai devreme decât se aşteptau. Cei doi bărbaţi s-au luat la bătaie, iar Paul l-a lovit de mai multe ori pe Ghervase cu un cuţit în abdomen şi în piept. Acesta a murit după câteva minute. Fiind ameninţată cu moartea, Ileana a segmentat cadavrul împreună cu Paul şi l-a pus în sac şi în valiză. „Ce i-am scos din cuşca pieptului aţi găsit în căldare, pe balcon. De atunci şi până azi-dimineaţă am fost ţinută forţat în casă. Tot la îndemnul lui, am mers astăzi la mama, cu gândul să-l îngropăm pe bietul Gică. Pământul era îngheţat bocnă, aşa că am lăsat acolo sacul şi geamantanul şi i-am spus mamei că înăuntru sunt nişte lemne. Am revenit în oraş, şi Paul mi-a spus că se duce să caute nişte bani cu împrumut, că nu mai aveam nimic de mâncare, iar vinul era pe terminate. M-a ameninţat că, dacă părăsesc apartamentul său îl torn la cineva, mă face bucăţele”.

Este aproape dimineaţa când o conduc pe Ileana în arest. Pentru că mai sunt trei-patru ore până când ar trebui să revin la program, îmi strâng fularul în jurul urechilor şi mă culc cu capul pe birou. Visez că sunt într-o brutărie şi înghit bucăţi mari dintr-o pâine abia scoasă din cuptor. Mă trezesc când intră Maricica, femeia de serviciu. Strâng în pumn cele două mărtişoare pe care nu am apucat să le dăruiesc. La evidenţa populaţiei găsim mai multe persoane cu numele indicat de Ileana Zlătaru. Împreună cu locotenentul Stoica bat străzile troienite ale urbei. Stabilim că cel căutat de noi nu mai locuieşte la adresa menţionată în fişă. Dăm o raită prin locurile mai deocheate, prin autogara şi prin staţia C.F.R. Îl găsim în sala de aşteptare, clasa a II-a, întins pe o bancă, cu hainele boţite şi murdare de vomismente şi urină.

Paul îşi începe declaraţia prin a recunoaşte că este împătimit de alcool, motiv pentru care a fost trecut în rezervă încă de anul trecut. Cunoaşte şi ceva tâmplărie. A mai lucrat cu un cumnat, care l-a şi găzduit, dar tot câştigul s-a dus pe băutură. Cu două zile în urmă a tras un

chef straşnic, până după miezul nopţii, cu încă doi boscai. „Marinică Zloata şi Vasile Ştersu. Îi cunoaşteţi sigur, că amândoi au trecut pe la barhaus, adică prin puşcărie. Ca să nu se supere cumnatul, m-am dus să stau în gară până dimineaţa. Acolo am cunoscut o femeie, Ileana, care zicea că aşteaptă un tren de dimineaţă, să meargă la mă-sa ca să-i ducă nişte lemne pe care le avea într-un sac şi într-un geamantan. Mai avea într-o plasă o sticlă cu vin şi o cutie de table. Am băut vinul împreună, am jucat table şi, ce mai, ne-am împrietenit şi am hotărât să o însoţesc la mama ei. Cavaler, am dus eu lemnele. Am mai luat de la un vecin doi litri cu vin, pe care l-a fiert baba şi l-am băut toţi trei. Ne-am întors în oraş cu primul tren. Ileana m-a dus la un apartament. Zicea că acolo locuieşte. Am făcut dragoste de mai multe ori, iar după-amiază am plecat să caut nişte bani cu împrumut, pentru potol şi udătură. N-am găsit, dar m-am întâlnit cu Nae Calaveru, fost tovarăş de armată, cu care am dat gata o navetă cu vin”.

La întrebările legate de Gheorghe Ghervase, Paul a răspuns cu aceleaşi două cuvinte: „Nu ştiu”.

Răsturnare de situaţie la Medicină Legală

Îl las pe bănuit cu locotenentul Stoica şi plec la morgă. Doctorul Ţurcanu conchide că moartea lui Gheorghe Ghervase s-a produs în urmă cu circa o săptămână, ca urmare a stopului cardio-respirator provocat de exsangvinare. Singura leziune se afla sub fesa dreaptă şi putea fi produsă cu un cuţit care a secţionat artera femurală. „Paul l-a lovit cu cuţitul în piept şi în burtă”, îmi revin în minte spusele năpârstoacei îmbrăcate în fustă şi cu mare dragoste pentru amor şi băutură.

În drum spre sediu, trec şi verific alibiul lui Paul. Totul se confirmă. Să fi stăpânit nefericitul fost plutonier fenomenul ubicuităţii? Numai aşa ar fi putut fi şi prin locurile pe unde am stabilit că a bântuit în aceste zile, şi în apartamentul victimei, să o sechestreze pe nevinovata

Ileana.

Revin la birou şi deşert tolba cu veşti. O aducem pe arestată şi facem confruntarea cu Paul Avădanii. Aceasta înghite în sec, apoi izbucneşte în râs, ca după o glumă bună. „Amantul ăsta nu are nici în clin, nici în mânecă cu omorul. Acu opt zile, seara, m-am luat la ceartă cu Gică, pentru că era gelos şi zicea că i-am făcut ochi dulci unui prieten de-al lui. Mi-a dat vreo două scatoalce. Cum eram cu capsa pusă, când a întors spatele, i-am înfipt cuţitul în cur. Voiam să-l înţep doar. Imediat după aceea, pe cracul pantalonului a început să-i curgă un şuvoi de sânge. Până să-l dezbrac şi să-l ajut cumva, a murit. Am vrut să mă omor, dar mi-a fost frică. Toată noaptea m-am gândit ce să fac. L-am porţionat ca pe o găină şi l-am băgat în sac şi în geamantan, cu gândul să-l îngrop în grădină la mama. Necazul a fost că a nins şi a venit valul ăsta de frig. Fiindu-mi frică să mai dorm cu cadavrul pe balcon, ieri-noapte l-am pus pe o sanie şi m-am dus la gară. Acolo l-am cunoscut pe Paul. El a crezut că-i duc mamei nişte lemne şi m-a ajutat”.

CRIMĂ PENTRU REFUZ DE AMOR

Noiembrie 1987. Când echipa operativă sosise în localitatea Ionaşcu din judeţul Teleorman, tot satul ştia ce căutau miliţienii în mica lor aşezare. Vestea că Simion Maria, o femeie la 42 de ani, fusese omorâtă se răspândise repede. Cine pusese obştea în picioare? O vecină a victimei. De cum se luminase de ziuă, o tot pândise s-o vadă prin ogradă, să-i ceară ceva. Dar aceasta nu mai apărea de nicăieri: nici din casă şi nici de pe ulicioară. Atunci se duse la gard şi începuse s-o strige: „Marie! Marie!”… Nicio mişcare. „Hai, fă, că n-oi vrea să te prinză amiază-n pat…”, tot o boscorodi aceasta şi ocoli pe poartă să-i dea… deşteptarea. Uşa casei era larg deschisă. Intră şi, când văzu ce-i înăuntru, rămase înlemnită. Ieşi apoi afară, îngrozită şi alarmă vecinii.

Un sătean alergă la postul de miliţie: „Tovarăşe Ianculescu, la Maria e prăpăd”. Plutonierul Andrei Ianculescu dă fuga într-acolo. Vede, se convinge şi raportează situaţia la Turnu Măgurele. De aici, evenimentul e transmis la Alexandria şi de la reşedinţa judeţului se pune urgent în mişcare echipa operativă. Era într-o…

Sâmbătă

La poarta Mariei, lume multă. Miliţienii de la post luaseră măsuri să nu intre nimeni în curte, în casă. Chiar şi rudele apropiate erau ţinute la distanţă. Criminalistul, meticulos ca de obicei, îşi făcea meseria: cercetă atent tot ce se afla în spaţiul în care se comisese fapta. Procurorul Ion Mariţa şi ofiţerul Andrei Odangiu îşi vedeau de ale lor: făceau investigaţii. Căutau să… deschidă piste de cercetare. Culegeau de ici, de colo informaţii, le discutau, îşi formulau păreri.

Victima rămăsese văduvă de vreo doi ani. Avea cinci copii. Mai bine zis, îi avusese. Pentru că se descotorosise de ei. Pe doi dintre ei, mai mici fiind, îi dăduse la casa de copii, la Roşiori. Flăcăul îi plecase în armată. Fetele mai mari, de cum se măritaseră, le şi expediase de lângă ea. Rămasă singură, îşi făcea viaţa după bunul ei plac. Nu avea cine s-o mai acuze de ceva, s-o mai facă să roşească, îşi dăduse frâu liber instinctelor: bea şi accepta cu uşurinţă companii ocazionale. Ultima… achiziţie: un muncitor de la Schela de extracţie Poieni.

Până pe seară, cam pe aici ajunseseră cercetările. Şi veni…

Duminică

Informaţiile culese din sat în legătură cu Hărăţ Ion, concubinul Mariei, erau contradictorii. Unii spuneau că-l văzuseră prin partea locului, dar cu o săptămână în urmă.

Alţii, dimpotrivă, susţineau că respectivul fusese zărit la Ionaşcu vineri, în preziua crimei. Cărora dintre ei să le dai crezare? Mai ales că vreo doi dintre aceştia nici nu prea aveau noţiunea timpului. „Astăzi ce zi e, taică?”, fusese întrebat un bătrân, care îndruga vrute şi nevrute, fără discernământ. „Păi, eu zic că-i luni”. Era duminică. Omul trăia cu o zi în avans.

„Mergem la schelă să vedem ce putem afla de acolo!”, hotărî Odangiu. Şi plecă, împreună cu alţi doi lucrători de miliţie, la Poieni. Până acolo nu era o palmă de drum. Au avut de străbătut o sută de kilometri. Ei, dar alergătura abia acolo începea. Caută şi discută cu toţi oamenii care-l cunoşteau pe Hărăţ Ion. Trebuia stabilit cu certitudine ce făcuse acesta de vineri şi până sâmbătă. Şi cei din preajma lui au precizat că Hărăţ Ion, în intervalul de timp amintit, n-a părăsit schela. Omul nu negă: „O cunosc pe Simion Maria, mă duc la ea, din când în când”. Nu spune că la ultima lor întrevedere avusese şi un acces de gelozie. Maria se destăinuise unei vecine: „Auzi tu! L-a apucat şi pe asta nebunia. Parcă-aş fi nevasta lui cu cununie!”. Impulsul spre o pornire necugetată exista. Dar de aici până la a-i aduce unui om o acuzaţie atât de gravă era nevoie şi de alte probe. Probe care deocamdată nu existau. Hărăţ Ion în noaptea crimei nu părăsise schela. La această concluzie duceau majoritatea investigaţiilor. Mai puţin câteva mărturii culese din sat. Dar pe spuse de genul „parcă l-am văzut”, „mi se pare că era”, „cred că nu mă înşel” nu putea fi aruncată vina asupra cuiva. Prima ipoteză se clătinase. Timpul trecea. Din calendar se mai desprinse o filă.

Luni

„N-o fi… opera unui psihopat?”, emise altă ipoteză ofiţerul Odangiu. „Nu-i exclus, îi întări supoziţia procurorul Mărita. Nu vezi ce spune şi medicul legist, Eugen Popescu? Asta-i faptă de dement”. Şeful de post îşi aminteşte de

unul, Crăciun Dumitru. Un dezaxat. „A acostat până acum vreo două femei din sat, declara subofiţerul. A tăbărât pe ele, le-a strâns de gât. Mai, mai să le violeze. Au venit şi mi s-au plâns. Am intervenit. A fost internat în spital. Acum, iar e acasă”. Părinţii acestuia sunt alarmaţi: „A devenit iar agitat, violent. Ne-a ameninţat că o să ne ciopârtească pe amândoi. Ajutaţi-ne să-l izolăm undeva”. S-a intervenit şi a fost internat la spitalul cu profil de neuro-psihiatrie Poroschia. În vinerea cu pricina venise acasă pe la ora cinci după-amiaza. Se certase cu părinţii şi se culcase.

Marţi

Cercetările sunt reluate de la cota zero. „Cine a fost paznic obştesc în noaptea de vineri spre sâmbătă?” Şeful de post îşi pune la încercare memoria. Şi nu dă greş. Îl indică pe omul care în acea noapte trebuia să vegheze în sat. Este invitat la postul de miliţie. Vine repede. Odangiu îl măsoară din priviri, de sus până jos. Observă imediat pe pantalonii acestuia câteva pete mari de sânge. Rămâne stupefiat. Simte cum îl cuprind fierbinţelile: „Ia zi-i, ce s-a întâmplat în timpul serviciului dumitale?”. „Ce să se-ntâmple? Ce ştiţi şi dumneavoastră”. „Şi dumneata unde-ai fost? N-ai văzut, n-ai auzit nimic? N-ai simţit nicio mişcare prin sat?” „Sincer să fiu, nu”. „Păi, unde ţi-au fost gândurile, ochii, urechile?” Omul tace. Exteriorizează o frământare, un consum nervos intern. Îl trădează mâinile care nu-i stau locului. Ponosesc pălăria. „Hai, zi ceva?”, îl îndeamnă ofiţerul. „Tovarăşe comandant, ştiţi, peste noapte am simţit că mă cam strânge frigul. Şi m-am dus acasă, să mai iau ceva pe mine. Acasă, cald. M-am întins şi eu puţin lângă nevastă şi m-a furat somnul. M-am trezit spre ziuă”. „Dar petele acelea de sânge de pe pantalonii dumitale de unde sunt?” Omul priveşte în jos, le vede şi el şi rămâne descumpănit şi nedumerit. „Eu ştiu… de unde să fie? Am tăiat mai alaltăieri o găină. Poate de-acolo or fi!” Urmară câteva momente lungi de tăcere şi de o parte şi de alta. Apoi, ţăranul îşi lua hotărât inima-n dinţi: „Tovarăşe

şef, ştiu ce căutaţi, bănuiesc ce vreţi de la mine. Daţi-mi un pic de răgaz să vă pot fi de folos. „Bine. Eşti liber”. Omul îşi puse pălăria pe cap şi se pierdu pe ulicioară. Mergea abătut. Când întâlnea pe careva, se oprea. Schimba o vorbă. Şi iar o pornea mai departe, fără să ştie unde se duce, unde vrea să ajungă. La o răspântie întâlneşte o consăteancă. Îi spune şi ei ce-l apăsa pe suflet, încearcă să-i explice, cum că el, om aşezat, la locul lui, a ajuns să fie bănuit pe nedrept. „M-au văzut şi cu petele astea de sânge pe pantaloni – explică el înciudat. Păi, cum să nu le stârnesc bănuieli? Acu mi-am amintit de unde sunt. Am dat o mână de ajutor să ducă moarta în vehicul. Dar cine mă crede?” „Dacă ai şti dumneata cine a omorât-o pe Maria!” Omul tresare: „Cine?”. „Ion al nostru…” „Păi, cum, el n-a fost la tractoare?!”, întreabă nedumerit săteanul. „A fost. Dar sâmbătă dimineaţa, când am trecut pe la părinţi, pe acasă, l-am găsit acolo şi pe Ion. Era agitat. Nu-şi mai găsea locul. «Ce-i cu tine, mă Ioane?», l-am întrebat. «Ce să fie?», mi-a răspuns şi a scos un oftat greu. «Eu am omorât-o pe Maria!» Am rămas toţi muţi”.

Miercuri

Echipa operativă a ieşit la câmp. A străbătut câteva sole şi s-a oprit la un punct de lucru al mecanizatorilor. Mitran Ion, un tânăr de 21 de ani, se afla pe tractor. Când a văzut oamenii în uniformă, a simţit cum i se înmoaie picioarele.

„Ia zi-i, Ioane, cum a fost?”

„Ce să fie?”

„Ştii tu ce vrem să aflăm de la tine. Nu ne mai plimba cu vorba. N-are rost. Tu ai omorât-o pe Maria. Cuţitul – arma crimei – şi hainele pline de sânge le-am găsit în gluga de coceni, la tine acasă. Cum ai putut să faci una ca asta?”

„Vineri am fost în sat – se destăinuie criminalul. Am băut. M-am îmbătat. Apoi, m-am dus la Maria. Voiam să fac dragoste, ca şi altă dată, cu ea. Ea n-a vrut. Ştiam că se

ţine cu-n altul. Simţeam cum mi se ridica sângele la cap. Am luat un cuţit şi…”

Trecuseră cinci zile de la săvârşirea odioasei crime.

MOARTEA UNEI NIMFOMANE

Maiorul Grigore Jumara, şeful Serviciului Judiciar din Direcţia Miliţiei Regiunii Galaţi, a hotărât să facă un control, în luna septembrie 1965, asupra reclamaţiilor aflate în lucru la ofiţerii şi subofiţerii de la miliţia municipiului Galaţi.

Controlul s-a extins şi asupra sectoriştilor, găsindu-se asupra unui subofiţer o reclamaţie privind un caz de dispariţie în care nu se făcuse mai nimic. Cazul stătuse în *nelucrate* timp de şase luni.

Subofiţerul respectiv, care a fost sancţionat pe linie profesională, nu întocmise măcar fişa „D”, conform ordinelor în vigoare, în materie de dispariţii de persoane. Aceasta fişă, care cuprinde toate datele persoanei dispărute, semnalmentele, semnele particulare şi fotografia, dacă exista, se întocmea în două exemplare, din care unul se înainta Serviciului de Evidenţă Operativă de la nivelul regiunii de miliţie, iar al doilea se trimitea Direcţiei Evidenţei Operative din cadrul Direcţiei Generale a Miliţiei din Bucureşti, care efectua comparaţii criminalistice cu fişele „C”, fişe care reprezentau cadavrele cu identitate necunoscută sau fragmente de cadavre găsite în diverse locuri şi localităţi din ţară.

Primele verificări

Maiorul Jumara a ordonat ca acest caz să fie preluat de ofiţerii Serviciului Judiciar din subordinea sa şi s-au declanşat imediat cercetările. Despre ce era vorba? În ziua de 5 aprilie 1965, Eugenia Rudoi, o fată în vârstă de 16 ani, dispăruse în împrejurări suspecte din oraşul Galaţi. Tânăra era originară din oraşul Făgăraş şi făcea parte

dintr-o familie dezorganizată. Mama sa, Rozalia Bărănescu, a convieţuit legitim şi nelegitim cu mai mulţi bărbaţi, rezultând din aceste căsătorii opt copii, printre care două fete, Eugenia (dispărută) şi Ana Rudoi, zisa Puşa, de 24 de ani. Penultimul soţ al mamei fetelor, Ion Bărănescu, întreţinea relaţii sexuale cu Puşa, încercând în acelaşi timp s-o violeze şi pe dispărută, când aceasta avea 13 ani. Pe la sfârşitul anului 1964, Ion Bărănescu a luat hotărârea să trăiască în concubinaj cu fiica sa vitregă, Ana Rudoi, fără să desfacă însă căsătoria, stabilindu-se în oraşul Eforie-Nord.

Un frate al Eugeniei, pe nume Vasile Rudoi, în vârstă de 23 de ani, venise de unul singur la Galaţi, să-şi facă un viitor. Astfel, el îşi luase serviciu la Şantierul Naval şi închiriase o cameră la curte.

Eugenia, care se împăcase foarte bine cu Vasile, când împlinise 15 ani plecase la fratele ei la Galaţi s-o ajute să-şi facă şi ea un rost. Locuiau şi se gospodăreau împreună.

Din toamna anului 1964, Eugenia îşi găsise şi un serviciu, respectiv menajeră la o familie înstărită din Galaţi. Această familie era foarte mulţumită de ea, pentru că nu punea mâna pe bani sau pe lucruri străine şi era o bună gospodină. În ziua de 5 aprilie 1965, la ora 11: 00, stăpâna casei i-a dat o reţetă, două sticluţe şi suma de 25 de lei, trimiţând-o la farmacie pentru a-i cumpăra medicamentele sub formă de picături. Eugenia însă nu s-a mai întors şi din acel moment n-a mai fost văzută niciodată.

Audierea fratelui

Este chemat la miliţie Vasile Rudoi, fratele dispărutei.

— Da, este adevărat că din ziua de 5 aprilie 1965 nu am mai văzut-o pe sora mea, a spus el. Dar nu mi-am făcut probleme la început, fiindcă o ştiam că-i rea de muscă! De fapt, cât am stat la Făgăraş, n-a avut nimic bun ce să-nveţe de la mama şi de la bărbaţii pe care i-a avut. O moşteneşte

pe mama, care schimba bărbaţii ca pe batiste!

— La 16 ani, era chiar aşa, o nimfomană[25]? se miră căpitanul Toma, care purta discuţia.

— Da, poate nu vă vine să credeţi, dar nu mai este fată mare de la 12 ani. De-atunci a început să-nşire bărbaţii prin Făgăraş. Unul, Nemeş îl cheamă, a făcut chiar o crimă pentru ea. Şi-a ucis rivalul, un tânăr cu care se-ncurcase Eugenia, şi e şi acum în puşcărie, la Gherla. Îi scrie scrisori de după gratii, dar ea nici să audă de el, căci îi plac alţi bărbaţi. Mereu alţii şi alţii, de-am înnebunit câţi o căuta!

— Cum îi agaţă?

— Pur şi simplu de pe stradă, zâmbi Vasile. Dacă eram cu ea şi îi plăcea unul, gata, mă abandona şi o şi vedeam la braţul ălui a. Nu mai spun când bărbaţii îi făceau ochi dulci, că e frumuşică a dracului! Numai că nu le sărea de gât.

— Dacă aşa stau lucrurile, medită căpitanul Toma, este posibil ca în ziua dispariţiei, când a fost trimisă de stăpână la farmacie, să fi abandonat cumpărăturile din cauza vreunui bărbat?

— Nu că este posibil, ba chiar aşa s-a şi întâmplat, sublinie Vasile, sigur pe el. Mergea la pat cu oricine îi ieşea în cale şi uita de tot!

— Bine, dar, aşa, zile-n şir?

— Cât cuprinde, că la ea vremea nu conta.

Buletinul de identitate

— Nu-i era teamă că rămâne însărcinată? continuă căpitanul Toma.

— Nu, după cum îi înşira, dar în ultimul timp o sfeclise. Mi-a spus că a rămas gravidă cu un zugrav, Jenică Brudiu. E un băiat frumuşel care sta pe strada noastră. Cu

---

25 Femeie care suferă de *nimfomanie* [Stare patologică la femei şi la animalele femele, manifestată printr-o excitaţie sexuală exagerată.].

el a trăit cel mai mult, dar în ultimul timp s-au certat şi a abandonat-o.

— De ce?

— Pentru că i-a ghicit meteahna şi a prins-o cu altul, un ostaş în termen.

— Şi ce ţi-a spus că va face, dacă a rămas însărcinată?

— Mi-a zis că găseşte ea un fraier cu care s-a culcat şi să i-l pună în cârcă! Dar eu cred că nu l-a găsit şi s-a întâmplat ceva rău cu ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Buletinul ei de identitate!

Căpitanul făcu ochi mari.

— Ce-i cu buletinul?

— A fost găsit de dumneavoastră, de miliţie. Ofiţerul ridică din umeri. De miliţia transporturi navale, completă Vasile. L-au găsit într-o pungă cu două sticluţe goale. Întrucât îi făcusem viză de flotant unde stau eu, miliţia de la evidenţa populaţiei din Galaţi i-a trimis o citaţie că i-a găsit buletinul. Întrucât ea nu apăruse, m-am dus eu, dar n-a vrut să mi-l dea. Mi-au zis s-o trimit pe ea când va veni acasă.

Căpitanul Toma părea înmărmurit. Întrebă cu glas moale:

— Când s-a întâmplat asta?

— Pe 15 aprilie, exact la zece zile după ce a dispărut.

Informaţia furnizată de fratele victimei era exactă. La data de 15 aprilie 1965 cineva abandonase la uşa postului de miliţie transporturi navale din Galaţi o pungă în care se aflau buletinul de identitate al victimei şi două sticluţe goale pentru medicamente, picături. Le găsise un tânăr subofiţer care venise primul la post. Acesta, în loc să raporteze şefilor săi despre eveniment, dusese buletinul de identitate al fetei la miliţia municipiului Galaţi, evidenţa populaţiei, cu menţiunea că a fost găsit de persoane necunoscute.

Aşadar, neexistând o pregătire criminalistică riguroasă a tinerilor subofiţeri de pază şi ordine, aceştia erau recrutaţi atunci numai din rândul muncitorilor din fabrici şi uzine – pentru a avea o origine sănătoasă – se greşise în mod flagrant. În astfel de cazuri, care din capul locului era suspect, punga cu sticluţele goale trebuia trimisă biroului criminalistic de la DMR Galaţi pentru căutare şi prelevare de amprente sau orice alte urme.

Şi subofiţerul de la postul de miliţie transporturi navale Galaţi a fost sancţionat pe linie profesională.

Alte informaţii

Spre norocul căpitanului Toma, subofiţerul nu aruncase şi sticluţele, gândindu-se că poate îi vor folosi cândva. Ofiţerul a ridicat cele două sticluţe şi le-a dus la criminalistică, încercând marea cu sarea. Neputându-se ridica vreo amprentă, a plecat la domiciliul familiei unde Eugenia fusese angajată ca menajeră. Era o stradă cu castani, situată în partea de jos a oraşului. În „oraşul vechi”, cum denumeau acea zonă gălăţenii, pentru că de-acolo în sus începeau cartierele de blocuri nou-construite. Tot atunci se lucra şi la construcţia marelui combinat siderurgic.

— Era, într-adevăr, o fetişcană gospodină, spuse gazda, o femeie în vârstă, dar prea fluşturatică! Avea un corp frumos şi era frumuşică. În loc să profite de aceste calităţi şi să-şi găsească şi ea un băiat cu care să întemeieze o familie, ea le dădea apă la moară la toţi care o curtau. Numai eu ştiu câţi am alungat din câţi o fluierau pe la poartă, de sub castani.

— Aţi reţinut vreunul mai insistent? Ştiţi vreun nume?

— Nu ştiu niciun nume, pentru că Eugenia se ferea să-mi povestească despre aventurile ei. Nu voia s-o cred o prostituată şi să renunţ la serviciile ei. Dar am reţinut figura unuia dintre ei, care mi s-a părut mai insistent, dar

şi mai inteligent decât ceilalţi.

— Ce v-a determinat să faceţi această apreciere?

— Era mai fin decât ceilalţi, îmbrăcat curat şi n-a fluierat niciodată. Trecea din când în când prin faţa porţii, iar în ultimul timp o aştepta ore în şir la colţul străzii.

— Nu i-aţi spus şi Eugeniei?

— Ba da. Mi-a spus că în urmă cu trei luni a avut o relaţie cu el şi nu i-a plăcut, că-i un pămpălău.

— La ce se referea? ciuli urechile căpitanul Toma.

— După câte am înţeles eu… la pat, zâmbi bătrâna. Apoi a adăugat: Or mai fi şi din ăştia, ca ea era o fată foarte viguroasă! Mi-a mai spus că nu vrea să-l mai vadă şi îl ocoleşte. Însă faptul că el insista s-o întâlnească m-a determinat să cred că se îndrăgostise de ea.

— Este posibil. V-a spus cum îl cheamă? Unde lucrează, unde locuieşte?

— Nu mi-a spus nimic, dar ştiu eu unde lucrează.

Ofiţerul o privi cu o uşoară uimire.

— E vânzător la pescăria din piaţa veche. M-am dus într-o zi să cumpăr peşte de acolo şi l-am recunoscut imediat. El pe mine nu mă cunoaşte, m-a văzut numai prin gard.

Sticluţele de medicamente

— În ultima vreme, Eugenia vi s-a confiat cumva că era însărcinată?

— Nu, nu mi-a spus nimic, se miră gazda. V-am spus că se ferea de mine în chestiuni din astea. Dar sunt sigură că secretele intime le cunoaşte cel mai bine prietena ei, Sanda, o tânără care este femeie de serviciu la un bloc din Mazepa. Le-am surprins de mai multe ori şuşotind.

— Când a plecat atunci la farmacie, aţi sesizat vreo intenţie la ea de a nu se mai întoarce?

— Nici poveste. Era plină de viaţă, ca întotdeauna!

— Ce i-aţi spus să cumpere?

— Apă oxigenată şi tinctură de iod. Soţul meu s-a rănit la un picior în magazia de lemne şi aveam nevoie de aceste medicamente. Ca să nu greşească, i-am dat şi reţeta medicului de circumscripţie şi două sticluţe.

Ofiţerul scoase cu grijă cele două sticluţe şi întrebă:

— Acestea sunt?

Femeia, de cum le privi, reacţiona prompt:

— Nu sunt astea! Sticluţele mele erau mai mici, mai am câteva mostre. Astea sunt mult mai mari.

Căpitanul ceru o mostră de sticluţă şi se convinsese că bătrâna avea dreptate. Apoi ceru permisiunea să păstreze sticluţa. Nu plecă până nu mai puse o întrebare:

— Pe reţetă erau trecute şi alte medicamente?

— Da: penicilină.

La taifas cu Sanda

Sanda Profir, cea mai bună prietenă a Eugeniei, s-a dovedit a fi o fire deschisă şi cooperantă.

— Noi ne spuneam tot una la alta, începu ea, iar când am auzit că a dispărut în ceaţă m-am dus la frate-său, Vasile, şi i-am spus să reclame la miliţie că nu-i a bună. Şi m-a ascultat, dar au trecut şapte luni de atunci şi până la dumneavoastră nu m-a întrebat nimeni de ea.

— O facem acum, pentru că trebuie să-i dăm de urmă, zise căpitanul Toma.

— Bine ar fi să trăiască, dar eu nu prea sunt convinsă.

— De ce?

— Pentru că, dacă s-ar fi dus după vreun bărbat, mi-ar fi scris neapărat sau mi-ar fi telefonat. Asta, ca să nu mai zic că m-ar fi invitat la ea, acolo.

— Nu te contrazic, dar după cum ştii şi tu, îi plăcea să schimbe bărbaţii ca pe batiste! Dacă, totuşi, te-o fi uitat?

— Asta e firea ei în materie de bărbaţi, eu nu pot să

umblu, aşa, cu unul şi cu altul! Dar în ultimul timp i se cam înfundase.

— De ce?

— Pentru că rămăsese însărcinată şi nu ştia cu cine.

— De ce nu s-a gândit la un avort legal?

— Pentru că proasta s-a trezit târziu. Doctorul i-a zis că e în luna a IV-a şi nu se mai poate face nimic.

— Era disperată? se gândea să-şi pună capăt zilelor?

— Nici vorbă de aşa ceva. Era în căutarea unui pămpălău, aşa le zicea ea la fraieri, care să recunoască copilul.

— Ţi-a pomenit la cine se gândise?

— Păi, la mai mulţi! zise Sanda, după ce făcu o pauză. Unul era un zugrav de pe strada lui frate-său, altul era Goneaţă, şofer la IGP, un militar în termen din Focşani, de la care avea mai multe scrisori amoroase, şi încă unul care se îndrăgostise de ea. De ăsta zicea c-ar lucra prin piaţa veche şi nu-i mai dădea pace.

— În final, ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Cred că i-a făcut felul unul din ăştia, când a auzit ce-l aşteaptă şi că va trebui să plătească pensie alimentară.

— Cum urma să-i momească pe pămpălăi?

— Să-i ameninţe că-i va da în judecată sau că se va sinucide şi va lăsa scris cine este tatăl copilului.

Căpitanul Toma îi raportă şefului său, maiorul Jumara, constatările la care ajunsese.

— Am avut dreptate că e un caz de dispariţie cu suspiciuni de omor? îl sondă şeful Serviciului Judiciar.

— Fără dubii, îl aprobă subalternul. Eugenia Rudoi a fost asasinată în intervalul 5 – 15 aprilie 1965, iar cadavrul ei zace acum pe undeva. Sanda Profir, prietena ei intimă, care este de o moralitate apropiată cu victima, participând şi ea la multe chiolhanuri, pare o fată foarte isteaţă şi a intuit acelaşi deznodământ. După cât erau de bune prietene şi îşi destăinuiau toate secretele despre legăturile

lor cu diferiţi bărbaţi, sunt convins că dacă Eugenia ar fi fost în viaţă i-ar fi dat de veste unde se afla şi cu cine.

— Da, apoi avem regia cu buletinul de identitate al victimei, îşi aprinse şeful o ţigară.

— De fapt, o înscenare prost regizată, aprecie căpitanul. Criminalul a ştiut de la victimă că fusese trimisă cu nişte sticluţe la farmacie şi a realizat înscenarea prin abandonarea în faţa postului de miliţie transporturi navale a pungii cu buletinul de identitate al Eugeniei şi două sticluţe.

— Numai că pe primele sticluţe le-a pierdut şi a pus altele mai mari, după cum le-o fi găsit. Un amănunt la care nu s-a gândit!

— Într-adevăr, el s-a gândit intens cum să inducă ancheta în eroare, scăpându-i acest amănunt. Eugenia, conform unei tactici pregătite dinainte, a încercat probabil să-l impresioneze spunându-i că, dacă nu va recunoaşte copilul, se va sinucide.

— Da, e interesant, analiză maiorul. Pe asta a mizat, să credem că s-a sinucis. Şi bănuiesc chiar mai mult, gândindu-mă de ce a lăsat punga în faţa uşii postului de miliţie transporturi navale, şi nu la miliţia oraşului sau cea judeţeană. Cum acest post de miliţie se află în port, la marginea Dunării, criminalul a încercat să însceneze că, după abandonarea pungii, victima s-a aruncat în Dunăre.

— Just, iar de aici se mai deduce că, după ce a omorât-o pe Eugenia, i-a aruncat cadavrul în Dunăre.

— Păcat că acest cadavru nu a apărut la suprafaţă, până acum.

— L-au mâncat peştii, după cum ştim că s-a întâmplat şi în alte cazuri!

— Da, asta e Dunărea. Care dintre „pămpălăii” indicaţi de Sanda crezi că este criminalul?

— Vânzătorul de la pescăria din piaţa veche, zâmbi căpitanul, bazându-se pe flerul său. El este omul care o aştepta insistent la colţul străzii familiei Blendea, unde victima era angajată ca menajeră. Şi aşa bănuiesc că s-a

întâmplat şi atunci. Pentru că Eugenia n-a mai ajuns la farmacie, înseamnă că s-a întâlnit cu el la colţul străzii şi de aici au plecat acasă la el. Îndrăgostit, el era bucuros că iubita îi cade în braţe, iar ea, pentru că-şi găsise omul pe spatele căruia să-şi pună planul în aplicare! Pe de altă parte, Ilie Vancea, aşa se numeşte vânzătorul şi are 23 de ani, are legitimaţie de acces în port pentru aprovizionare cu peşte.

Intuiţia căpitanului

Ilie Vancea era de loc din Brăila şi deţinea în Galaţi o garsonieră într-un bloc situat în apropierea falezei Dunării. Într-o dimineaţă din luna noiembrie 1965 este vizitat la magazinul de pescărie, unde lucra, de un procuror şi doi ofiţeri de miliţie. I se percheziţionează dulapul şi acolo se dă peste o scrisoare pe care i-o adresase Eugeniei Rudoi la 29 martie 1965, dar nu o expediase. În scrisoare îşi mărturisea dragostea nebună pe care i-o purta şi o ruga să-i răspundă la sentimentele lui şi să nu-l mai chinuiască, ocolindu-l. Scrisoarea dorise să o trimită de mai multe ori, dar nu avusese curajul necesar.

Este percheziţionată şi garsoniera lui, unde se dă peste o mizerie de nedescris, ca la burlacii cei mai neîndemânatici. Căpitanul Toma controlează şi sub pat, unde, printr-o sumedenie de cârpe, ghemotoace de ziare şi hârtie igienică descoperă o probă nesperată, care avea să-l ducă pe Ilie Vancea pe banca acuzaţilor, din instanţă, pentru omor: reţeta doamnei Blendea pe care o dăduse victimei în ziua dispariţiei şi pe care erau trecute medicamentele: apă oxigenată, tinctură de iod şi penicilină.

Deconspirat, Ilie Vancea a recunoscut imediat crima şi amănuntele, aşa cum intuise căpitanul Toma. O aşteptase pe Eugenia la colţul străzii şi îi propusese să meargă la garsoniera lui. Contrar aşteptărilor lui, fata a acceptat şi l-a însoţit bucuroasă. La garsonieră au băut

coniac şi au făcut dragoste. După aceea, la un moment dat, Eugenia a început să plângă, mărturisindu-i că este însărcinată şi vrea să se sinucidă. Când Vancea a aflat cine este tatăl copilului, respectiv el, era gata să leşine. Ştia că nu cu el rămăsese însărcinată, n-avea cum. Atunci, fata l-a ameninţat cu procesul şi cu plata pensiei alimentare. Ilie Vancea a simţit atunci că înnebuneşte şi, într-un moment de furie, a strâns-o de gât. Întrucât blocul sau era la numai 300 de metri de Dunăre, s-a gândit să scape de cadavru aruncându-l în apă. Operaţiunea a executat-o în noaptea care a urmat, apoi timp de nouă zile s-a gândit cum să-i însceneze sinuciderea Eugeniei şi unde să-i arunce buletinul de identitate. S-a gândit că poate cadavrul va fi pescuit în Dunăre şi atunci i-a venit ideea să arunce punga cu buletinul în faţa postului de miliţie din port. Primele sticluţe pentru medicamente, care fuseseră în pungă, le pierduse, aşa că le-a înlocuit cu altele pe care le-a găsit prin casă, chit că erau mai mari. Despre reţetă habar n-avuse şi nu-şi explica cum ajunsese sub pat.

A fost condamnat la 15 ani de închisoare.

SCRISOAREA DE DRAGOSTE I-A ADUS MOARTEA

În anul 1965, în spatele gării C.F.R. Constanţa se afla şi capătul liniei de autobuze Constanţa-Eforie-Mangalia. Un fel de autogară în aer liber. Cum mulţi călători sau chiar şoferi aflaţi în această zonă aveau nevoie de o toaletă, trebuia să meargă până în gară pentru a-şi satisface necesităţile fiziologice. Pentru a evita acest lucru, cei interesaţi se foloseau de un W.C. din apropiere, situat pe proprietatea unei femei cumsecade, Ileana Buzeţelu, care nu avea gard în fundul curţii.

În dimineaţa zilei de 10 noiembrie 1965, Ileana Buzeţelu s-a dus să cureţe WC-ul, descoperind în interior gamba unui om, pe care a scos-o afară. Au fost anunţaţi lucrătorii postului de Miliţie Transporturi Feroviare (TF)

din gara Constanţa, care la rândul lor au raportat cazul la Direcţia Miliţiei Regiunii (DMR) Dobrogea.

Primele cercetări

La faţa locului s-au deplasat lucrătorii Serviciului Judiciar, un procuror din cadrul Procuraturii Regiunii Dobrogea şi medicul judiciar al oraşului Constanţa.

Aceştia au luat măsuri de vidanjare a WC-ului în cauză, ocazie cu care au mai fost găsite încă o gambă şi labele de la ambele picioare. Ambele gambe şi labe aparţineau aceleiaşi persoane. Pentru găsirea resturilor de membre şi fragmente umane s-a luat măsura vidanjării unui număr de 11 WC-uri din jur, rezultatul fiind negativ.

Membrele găsite au fost expertizate medico-judiciar, stabilindu-se ca ele aparţin unei persoane de sex feminin, cu vârsta între 18 şi 35 de ani, înălţimea 1, 54 – 1, 63 metri, cu un picior mic, purtând încălţăminte nr. 34 – 36.

Referitor la vechimea cadavrului, medicul legist a apreciat-o între două săptămâni şi şase luni.

Măsuri de amploare

În vederea identificării resturilor de cadavru, a victimei şi a autorului, a fost alarmat tot efectivul miliţiei din Constanţa şi de la regiune, desfăşurându-se o serie de măsuri complexe care au necesitat foarte mult efort.

Astfel au fost verificate canalele colectoare, lăzile şi recipientele de gunoi de pe raza oraşului, precum şi groapa de gunoi de la margine, însă nu s-a descoperit niciun rest de cadavru.

S-a format o echipă de ofiţeri care a făcut investigaţii şi verificări la locul găsirii segmentelor şi în jurul acestuia.

Alte echipe au făcut percheziţii domiciliare în toate imobilele situate în apropierea locului cu pricina.

Investigaţiile s-au extins în rândul personalului C.F.R.

de la trenurile personale care sosesc şi pleacă din gara Constanţa şi în rândul personalului ce deserveşte autobuzele Constanţa-Eforie-Mangalia, în vederea descoperirii persoanelor care au transportat cu aceste mijloace diverse colete suspecte.

N-au scăpat din vedere verificările în rândul persoanelor de la bufetele din zonă – „*Mangalia*”, „*Timiş*”, „*Ancorei*” – precum şi restaurantul gării Constanţa, pentru a le stabili pe cele care au avut asupra lor pachete suspecte.

În obiectiv au intrat şi dormitoarele comune ale ICH, situate în zonă, în jurul abatorului, mai ales căminul de fete, pentru a stabili dacă a dispărut vreuna din ele.

S-a declanşat o amplă acţiune pe raza regiunii Dobrogea şi a municipiului Constanţa de depistare a femeilor dispărute de la domiciliu, flotante sau care au locuit fără forme legale.

Investigaţiile au cuprins şi mediul prostituatelor, proxeneţilor şi gazdelor de hoţi.

S-a întocmit fişa „C” a cadavrului cu identitate necunoscută şi a fost trimisă Direcţiei Evidenţei Operative din Direcţia Generală a Miliţiei Bucureşti, în vederea comparării semnalmentelor cu persoanele dispărute la nivel de ţară, evident de sex feminin.

O sesizare de dispariţie

Vasilică Roşianu, din comuna Baia, raionul Focşani, regiunea Vrancea, s-a adresat cu o plângere miliţiei municipiului Constanţa prin care reclama dispariţia fiicei sale, Maria Petcu. Aceasta din urmă fusese căsătorită cu Gheorghe Petcu, rezultând un copil. Bărbatul fiind beţiv şi violent, Maria nu l-a mai putut suporta şi a introdus acţiune de divorţ. Prin sentinţa tribunalului raionului Focşani, pronunţată în luna ianuarie 1964, copilul a rămas în îngrijirea mamei, iar Gheorghe Petcu a fost obligat la plata pensiei alimentare în suma de 200 lei lunar. După

divorţ, Gheorghe Petcu, de meserie mecanic, a plecat în judeţul Constanţa şi s-a stabilit în Eforie-Nord, unde şi-a găsit de lucru la întreprinderea de Hoteluri şi Restaurante (IHR). De la acea dată şi până în luna septembrie nu îi trimisese fostei soţii niciun leu pensie alimentară.

Maria, care purta acum numele de fată, Roşianu, aflând unde lucra fostul bărbat, a plecat la începutul lunii august 1965 la Eforie pentru a se prezenta la IHR şi a-i pune poprire pe salariu. De atunci şi până la sfârşitul lunii decembrie, de când data reclamaţia, ea nu-şi mai făcuse apariţia şi nu-i dăduse mamei sale niciun semn de viaţă.

Maria Roşianu avea 26 de ani şi era mignonă. Mama sa anexase şi o fotografie, atenţionând organele de miliţie că Gheorghe Petcu era un om răzbunător şi foarte dur, obişnuind să poarte cuţit asupra lui.

Căutări înfrigurate

Cum semnalmentele acestei dispărute semănau perfect cu ale segmentelor de cadavru găsite în WC-ul din spatele gării Constanţa, iar cazul era mai „palpabil” decât celelalte sesizări de dispariţii primite până atunci, colectivul de ofiţeri ai Serviciului Judiciar şi-au unit imediat eforturile pe această pistă.

Verificările făcute la IHR Eforie-Nord au stabilit că Maria Roşianu se prezentase la conducerea acestei întreprinderi în ziua de 7 august 1965, depunând o cerere de poprire pe salariul fostului soţ, la care anexase o copie legalizată după hotărârea de divorţ. Fusese chemat la centrală şi Gheorghe Petcu, care era angajat ca mecanic la hotelul „*Pelican*”. Acesta a recunoscut în faţa directorului că nu plătise niciun leu pensie alimentară pentru copil şi a fost de acord verbal cu poprirea, inclusiv plata sumelor din urmă. L-a rugat însă pe director ca salariul pe luna august să-i fie lăsat întreg, fiindcă are unele datorii, iar din septembrie e bun de plată. Directorul şi Maria Roşianu au fost de acord.

Foştii soţi au plecat împăcaţi de la întreprindere, iar din acea zi nu se mai ştia nimic de Maria Roşianu. Se extind verificările la hotelurile din staţiune şi se afla că ea fusese cazată la hotelul „*Condor*” pe perioada 6 – 18 august 1965. De aici, ofiţerii au tras concluzia că ea a mai rămas în Eforie-Nord, ca să profite de timpul favorabil şi să facă plajă.

Era important acum de stabilit dacă în această perioadă ea se întâlnise cu fostul soţ. Acesta era cazat la hotelul „*Pelican*”, unde lucra, şi nimeni din personal nu a recunoscut fotografia Mariei, ceea ce însemnă că ea nu-l vizitase niciodată la hotel.

Marea dragoste

Dacă Gheorghe Petcu îşi omorâse fosta soţie după data de 18 august, fapta o săvârşise undeva în staţiune, la loc ferit. Dar unde tranşase cadavrul şi unde ascunsese celelalte părţi?

Este căutat la serviciu pentru a se avea o discuţie cu el. Acolo, surpriză! îşi luase salariul pe luna august şi o întinsese de la întreprindere. Este identificat un alt mecanic, prieten de spriţ cu Gheorghe Petcu.

— A tulit-o, băiatu’, pentru că nu vrea să plătească pensie alimentară niciun leu, îi spuse acesta căpitanului Petru Logofătu de la Serviciul Judiciar.

— De ce?

— Pentru că nevastă-sa e o poamă, iar copilul nu este al lui. Aşa mi-a spus el tot timpul, eu de unde să ştiu.

— Ţi-a spus încotro a plecat?

— La Braşov. Are o gagică acolo, pe care a agăţat-o în luna iulie la hotel. E muncitoare la fabrica de autocamioane şi e moartă după el. Cât femeia a stat la „*Pelican*” i-am văzut tot timpul giugiulindu-se.

— Cu fosta lui nevastă s-a mai întâlnit după ce l-a chemat la director pentru plata pensiei alimentare?

— Nu, nu voia să mai audă de ea. A văzut-o după aia

în staţiune în mare amor cu un gagiu. Mi i-a arătat şi mie, că staţiunea e mică, apoi mi-a zis: „Acu eşti convins, Vasile, că e o curvă? Deci ştiu eu de ce nu plătesc pensie alimentară…”. I-am cam dat dreptate.

După această discuţie, toate datele problemei se schimbau total, căpitanul Logofătu fiind convins că Maria Roşianu trăia şi n-are niciun fel de legătură cu omorul pe care-l cercetau.

Ofiţerul a insistat la hotelul „*Condor*”, unde fusese cazată Maria, şi o recepţioneră şi-a adus aminte numele bărbatului care se amorezase de ea. Şi el fusese cazat tot acolo. L-a căutat în registru şi l-a găsit: „Nicolae Zacheru, 30 de ani, domiciliat în Alexandria, Strada Vasile Alecsandri nr. 14”.

A urmat o notă telefonică la miliţia municipiului Alexandria, răspunsul primit a doua zi fiind edificator: „Sus-numita Maria Roşianu este în viaţă şi convieţuieşte cu Nicolae Zacheru, strungar la întreprinderea «Rulmentul» din localitate. Întrebată de ce nu i-a mai dat niciun semn de viaţă mamei sale din comuna Baia, raionul Focşani, care îi îngrijeşte copilul, a declarat că a întâlnit marea dragoste şi a uitat…”

Alte verificări

După acest duş rece, dar apoi cald, pentru că fusese găsită în viaţă o femeie dispărută, ofiţerii Serviciului Judiciar au început verificările în celelalte cazuri semnalate.

Astfel au fost verificate 37 de cazuri de dispariţii de tinere femei semnalate de ofiţerii din teren, sursele de informare şi persoanele de sprijin.

Pentru că Litoralul era suprasolicitat vara de cetăţeni veniţi din toate colţurile ţării şi de străini, s-au intensificat măsurile de verificare în rândul tuturor persoanelor din Constanţa şi din celelalte staţiuni care găzduiau turişti.

De la Sfatul Popular al oraşului Constanţa s-a obţinut

o situaţie privind un număr de 26 de persoane care s-au judecat în cursul anului 1965 pentru ameninţarea cu moartea şi care, fiind verificate în teren, s-a stabilit că sunt în viaţă.

Acreditându-se şi ipoteza că în speţă putea fi vorba de o victimă a unui avort mortal, s-au intensificat măsurile de supraveghere şi verificare a moaşelor empirice, medicilor şi asistentelor medicale cunoscute că se ocupau cu întreruperea ilegală de sarcini.

Direcţia Evidenţei Operative din forumul central al miliţiei a comunicat DMR Dobrogea un singur caz de persoană dispărută, de sex feminin, ale căror semnalmente corespundeau cu ale segmentului de cadavru. Era vorba despre o femeie de 32 ani, dispărută la data de 18 martie 1965 de la domiciliul ei din Reghin. Fotografia ei nu a fost recunoscută de recepţionerii de la locurile de cazare de pe Litoral şi nici de persoanele care găzduiau turişti. Totuşi, fotografia acestei femei a fost multiplicată şi data tuturor lucrătorilor de miliţie de la DMR Dobrogea pentru a o folosi în procesul de investigaţii.

Reconsiderarea parcursului

Trecuseră patru luni de la apariţia acestui caz şi, în ciuda volumului imens de muncă ce fusese depus, cercetările băteau pasul pe loc.

Căpitanul Petre Logofătu, care fusese însărcinat cu rezolvarea lui, nu mai avea stare şi somn. Într-o zi de la începutul lunii martie 1966, când sosi la birou, ofiţerul hotărî să facă o evaluare a tuturor măsurilor pe care le întreprinsese până atunci. În faţă avea o hartă în detaliu a oraşului Constanţa. După ce trecu în revistă toate direcţiile în care acţionase, privirea îi fugi pe hartă tot în zona gării, unde WC-ul în care se găsiseră segmentele de cadavru era punctat cu roşu.

„Nu se poate, îşi zise la un moment dat. Tot în această zonă trebuie să fie misterul. De ce n-au fost

aruncate segmentele în mare, în lacul Taşaul sau Siut-Ghiol? Doar avea atâtea posibilităţi? Pentru că ucigaşul locuieşte în zonă şi i-a fost frică să se îndepărteze mai mult cu coletul macabru, găsi tot el răspunsul. Deci şi restul cadavrului este aruncat sau îngropat în apropiere”.

Căpitanul Logofătu împărtăşi această logică transparentă maiorului Constantin Truda, şeful miliţiei municipiului Constanţa, care o împărtăşi imediat.

— În prima fază, noi am făcut acolo verificări şi percheziţii, spuse maiorul, însă cred că s-a trecut pe lângă criminal. Asta-i munca de poliţie, nu toate ne ies din prima…

— Aşa este, îi dădu dreptate Logofătu, însă acum trebuie să fim mult mai atenţi.

— Fără doar şi poate. Hai să împărţim efectivele…

În ziua următoare s-a organizat o acţiune în zona din spatele gării Constanţa, cuprinzând toate străzile din cartierele „Construcţii”, „Marinarilor” şi „km 4”, la care au fost angrenaţi toţi ofiţerii şi subofiţerii Serviciului Judiciar şi ai miliţiei municipiului Constanţa. Scopul: investigaţii din casă în casă în vederea culegerii de informaţii care puteau avea legătură cu cazul cercetat.

Astfel au intrat în atenţie toate imobilele de pe străzile Şoimilor, Zânelor, Muncii, Gândului, Tunelului, Dunării, Crivâţului, Ion Creangă, Luceafărului, Viforului, Fundătura Şcolii, Bulevardul 1 Mai, M. Porumbescu, Aviator Berghiu, Aurorei, Corăbiei, Spiru Haret, V. Marcovici şi Şoseaua Mangaliei.

O vânzătoare de pont

Căpitanul Vasile Simion, ofiţer control teren la miliţia municipiului Constanţa, şi-a început misiunea de investigaţii pe Şoseaua Mangaliei. Verifica, chipurile, cărţile de imobil. A intrat şi în curtea unei ţigănci spilcuite, care era cunoscută că se ocupa cu ghicitul. Din vorbă-n vorbă, ţiganca, care nu era proastă, şi-a cam dat seama ce

căuta poliţistul.

— Hai, nu va mai daţi ascuns, i-a zis ţiganca ofiţerului. Vă dau io un pont, dar cu o condiţie.

— Te ascult.

— Vreau să-i aprobaţi pachet lui Argentin, bărbatu-meu, care e în arest la regiune pentru nişte spargeri de case pe care nu le-a făcut el. L-au tras alţii după ei, ca să se răzbune, că n-a vrut să le ascundă marfa…

— Bine, bine… făcu ofiţerul. Ştim lecţia, dar care-i pontul?

— Dar se aprobă pachetu?… insistă ghicitoarea.

— Se aprobă, pot să intervin pentru asta, dar vreau să văd cu ce ieşi pe tarabă…

— Atunci, hai să-ţi zic. Da mucles, nu ştii de la mine, că ăla mă omoară!

— Mucles! repetă ofiţerul cu mâna serioasă.

Cunoştea legile ţigăneşti.

— A doua casă de aici, uite acolo, arătă, stă un ţigan beşliu care se ocupă cu trafic de aur. Are vreo 40 de ani şi e hoţ de nu se poate, că nu l-aţi dovedit până acum.

— Cum îl cheamă?

— Orion Muscalu. Acu locuieşte singur, dar a ţinut o groază de femei… La toate le-a dat papucii, că erau da alea, ştii matale, dar de ultima se îndrăgostise de sempleticea pe stradă. Era una frumoasă a dracului, din Basarabi, deşi era mai mică ca el cu două capete.

— Adică scundă, vrei să zici.

— Da, scundă, însă frumoasă de nu se poate. Era mai mult o copilă, de 19 ani, şi o chema Profira. Am stat şi eu o dată de vorbă cu ea, căci a venit fără să ştie Muscalu ca să-i dau în cărţi. Mi-a spus că sunt nouă copii la părinţi şi au plecat care încotro. Pe ea a peţit-o Muscalu de la tatăl ei vitreg, deşi n-a vrut să vină după el. Mi-a mărturisit că iubea un alt ţigan de vârsta ei, Creolin, care-i în armată. Zicea că atunci când se va elibera Creolin o să fugă cu el. Dar ceva s-a întâmplat cu ea, că din septembrie acum un

an a dispărut, aşa, dintr-odată.

— Poate că s-a eliberat Creolin din armată şi a luat-o cu el.

— Aş! făcu ţigancă. Creolin s-a eliberat acum două luni şi a căutat-o înnebunit. A dat piept şi cu Muscalu.

— Ce i-a zis acesta?

— Că a plecat de la el, că e rea de muscă, şi nu ştie unde. Eu însă nu cred aşa ceva, pentru că fata era foarte cuminte şi abia aştepta să i se elibereze iubitul din armată.

De vorbă cu Muscalu

Pentru căpitanul Simion, pontul cumpărat de la ghicitoare era de mare valoare, pentru că semnalmentele Profirei şi datele privind dispariţia ei se suprapuneau perfect cu ale cazului cercetat. Întrucât verificarea cărţilor de imobil se făcea din casă în casă, ofiţerul trebuia să treacă şi pe la locuinţa lui Muscalu. Când a ajuns vorba despre femeile cu care trăise acesta, Muscalu s-a oferit să plătească amenda de rigoare, pentru că nu o trecuse pe niciuna în cartea de imobil.

— Am avut parte numai de nişte curve, bre… îi spuse el subofiţerului. Gata, m-am hotărât, nu mă mai însor!

— Care este ultima femeie cu care ai trăit? îl întrebă căpitanul.

— A fost o puştoaică, nici nu ştiu de pe unde, care mă traducea cu un soldat. Am prins-o cu o scrisoare de la el, îşi scriau la post-restant, şi am izgonit-o… mi se pare că mai am şi acu scrisoarea, se prefăcu el şi plecă s-o caute. Reveni: Gata, am găsit-o! Poftiţi!…

Ofiţer cu experienţă, căpitanul Simion intui în comportarea interlocutorului pe cea a unui vinovat atât timp cât nu îi solicitase să vadă scrisoarea. Se prefăcea că nici măcar nu ştia de unde era fata, nu că o tocmise el de la tatăl vitreg, la Basarabi.

Căpitanul citi scrisoarea, apoi spuse:

— Pot s-o păstrez? Scrisul se aseamănă cu a unei infractoare căutate de noi pentru falsificare de librete CEC.

— Da, vă rog, poate ea o fi…

Demascarea asasinului

Căpitanul Simion, plin de bucurie, întocmi un raport către şefii săi cu toate aceste date, anexând şi scrisoarea.

Maiorul Turda şi căpitanul Logofătu de la regiune îl felicitară, fiind convinşi că adusese din teren mult căutata cheie a rezolvării acestui caz.

Citiră şi ei scrisoarea soldatului Creolin Papuru, de la o unitate militară din Medgidia, adresată Profirei Camel, în ziua de 20 septembrie 1965, la post-restant Constanţa. Era o scrisoare de dragoste, cu cuvinte incendiare de iubire şi jurământul ferm că după eliberare vor fi toată viaţa împreună.

A doua zi a urmat o percheziţie amănunţită în locuinţa lui Crion Muscalu. Sub preşul din bucătărie au fost descoperite mai multe pete de sânge uscat care, analizate la laborator, s-au dovedit a fi de la un om cu grupa sanguină AB IV. Era grupa sanguină a Profirei Camel!

— Aici, în bucătărie, ai tranşat cadavrul, îi zise căpitanul Logofatu ucigaşului. Gambele şi labele le-ai aruncat în WC-ul de la capătul liniei de autobuze Constanţa-Mangalia, cam la 700 de metri de aici. Unde este restul?

— În WC-ul din grădină! răspunse Muscalu cu capul plecat. Când am prins-o pe Profira cu scrisoarea de dragoste de la iubitul ei, am crezut că înnebunesc. Eram fericit cu ea, mă credeam tânăr şi i-aş fi pus toate comorile din lume la picioare… Atunci am răbufnit şi am sărit la gâtul ei. Am strâns până n-am mai putut, ştiind că în felul acesta n-o să mă mai părăsească niciodată… Ca să scap de cadavru, l-am tranşat cu o toporişcă şi un cuţit. Bucăţile le-

am pus în mai multe pachete şi m-am gândit să le arunc în lacul Taşaul sau în Siut-Ghiol. Pe urmă mi-am dat seama că ele vor ieşi la mal, la fel dacă le-aş fi aruncat în mare. Atunci am ales să le arunc în WC-ul din curtea mea. Am băgat acolo cât am putut, dar mi-au rămas gambele şi labele picioarelor. Ca să scap şi de ele, am ales WC-ul de la capătul autobuzelor, unde era circulaţie mare.

OMORUL DE LA STÂNĂ ŞI MICROFOANELE SECURITĂŢII

Localitatea Poiana Sibiului, din judeţul cu acelaşi nume, este cunoscută în toată ţara pentru meşteşugul oieritului şi ai ei ciobani, pe care poţi să-i întâlneşti pretutindeni.

Vasile Nicoară, un tânăr din această comună, deprinsese dragoste faţă de o altă meserie decât ai săi, olăritul. Şi era tare priceput, încât toţi ciobanii din familia sa se mândreau cu el. Băiatul abia terminase armata la o unitate militară din Reşiţa. Acolo îşi făcuse un prieten, pe Nicolae Ţaţomir, ce era din localitatea Crivaia, judeţul Caraş-Severin.

O scrisoare alarmantă

În luna octombrie 1964, ştiind cu ce se ocupa familia lui Vasile Nicoară, i-a trimis o scrisoare prietenului său în care îi spunea că CAP Crivaia are mare nevoie de un cioban calificat. Cum Ionel Nicoară, fratele lui Vasile, în vârstă de 26 de ani, nu avea o altă ofertă din altă localitate din ţară, s-a oferit să se ducă la Crivaia.

Părţile s-au înţeles într-o următoare convorbire telefonică şi, la începutul lunii noiembrie 1964, Ionel Nicoară a poposit la poalele Munţilor Semenic. După ce şi-a luat în primire postul de cioban la oile CAP-ului Crivaia, el a ţinut legătura cu familia din Poiana Sibiului prin scrisori.

Scrisorile primite de la el erau plăcute şi cu veşti mulţumitoare. Ultima scrisoare, expediată de Ionel la 23 februarie 1967, era însă alarmantă. El scria că are conflicte cu fraţii Dumitru şi Petre Dolea, ciobani din localitate, cu care lucra împreună. „Am să mă plâng la conducerea CAP-ului, la organele de partid şi chiar la postul de miliţie”.

Verificări pe cont propriu

Deoarece de la această scrisoare timp de trei luni Ionel n-a mai dat niciun semn, Vasile s-a urcat în tren şi a plecat la Crivaia. Ionel nu mai era la stână, de oi îngrijindu-se fraţii Dumitru şi Petre Dolea, precum şi un mezin, Iosif Dolea.

„Unde este fratele meu?”, l-a întrebat Vasile pe Dumitru Dolea, care era cel mai în vârstă dintre fraţi. Avea în jur de 40 de ani.

„A plecat pe la începutul lunii martie la o stână din Moldova, aşa ne-a spus. N-a precizat şi localitatea”.

„Nu se poate, avea conflicte cu voi, uite ultima lui scrisoare!”

„Cu noi?!”, dădu Dumitru în mirare. „Eram cei mai buni prieteni şi n-aveam motive să ne certăm, din moment ce treaba merge bine. Conducerea CAP-ului poată să vă confirme că este foarte mulţumită. Probabil ca s-o fi săturat să mai stea pe-aici printre străini! încercă el o explicaţie”.

„Bine, dar, dacă s-ar fi dus în Moldova, acolo nu erau tot străini?!”, raţionă Vasile. „Uitaţi că asta este meseria noastră din tată-n fiu şi numai printre străini ne facem veacu, cu turmele de oi? Voi ascundeţi ceva. De ce minţiţi?”

„Dacă nu ne crezi, du-te la postul de miliţie!”, i-o reteză Dumitru.

„Am să mă duc!”, răbufni Vasile. „Şi n-am să mă las până nu am să aflu adevărul”.

Şeful de post, un plutonier, era un tip dezinteresat, fiindcă aflase că în curând va fi mutat de acolo.

„Ionel n-a venit niciodată la mine să-mi reclame ceva sau pe cineva”, spuse plutonierul. „Din contră, eu am aflat că pe la începutul lunii februarie s-a îmbătat la stână şi s-a bătut cu Dumitru Dolea. La amândoi le place al naibii băutura şi s-au încăierat din senin, dar până la urmă s-au împăcat”.

„Poate că a fost aşa”, zise Vasile, „dar trebuie să vă dea de gândit faptul că fratele meu a dispărut înainte de a-şi lua simbria de la CAP pe luna februarie. Banii lui sunt neridicaţi, m-am interesat”.

Subofiţerului nu-i plăcu că un tânăr dintr-o familie de ciobani îl învăţa acum munca de miliţie. I-o reteză: „Lasă reclamaţia aici, voi face toate verificările de rigoare şi am să-ţi comunic rezultatul la Poiana Sibiului”.

Seara, Vasile trase la camaradul său de armată, Nicolae Ţaţomir. După ce mâncară şi băură ceva şi îşi aduseră aminte de peripeţiile lor din armată, Vasile îi povesti scopul sosirii sale în Crivaia şi tot ce făcuse în acea zi.

„Nu-i aşa că dispariţia lui Ionel este suspectă?”, încheie Vasile.

„Este, mai ales că nu şi-a luat banii pe ultima lună”, îl aprobă Ţaţomir. „El a trimis ceva bani acasă?”

„Da, în fiecare lună, iar tata i-a pus pe un CEC, pe numele lui. Nu i-a trimis însă pe toţi, pentru că-i mai trebuia şi lui pentru o tărie şi ţigări”.

„Da, mi-a arătat şi mie un CEC în care îşi punea bruma de bani care îi rămânea. Era un tip calculat în privinţa asta, dar mai scăpa calul la băutură! Asta a fost meteahna lui dintotdeauna, dar a doua zi e pâinea lui Dumnezeu”.

„Ştiu. Atunci, ce s-o fi întâmplat de mi-a scris că are conflicte cu fraţii Dolea şi că o să se plângă la conducerea CAP-ului, la organele de partid şi la postul de miliţie?”

„Aici, în comuna asta, este o cloacă pusă pe căpătuit

din care fac parte preşedintele sfatului popular, secretarul sfatului, secretarul de partid şi conducerea CAP-ului, toţi acoperiţi de şeful de post. Ionel cred că voia să reclame despre matrapazlâcurile făcute de fraţii Dolea la stână, dar şi-a dat seama că n-are cui să se adreseze în comună, pentru că toţi şefii enumeraţi se aprovizionau de-acolo, pe gratis, cu brânză, caş, miei şi ce mai putea lua".

„Tot ce se poate".

Bătaia de la stână

„Eu m-am văzut de mai multe ori cu Ionel, căci mai venea pe la mine când cobora în sat", continuă Nicolae. Ultima dată l-am văzut cu două-trei zile înainte de a-ţi scrie ultima scrisoare, deci cam prin 19 – 20 februarie 1967. Era abătut după bătaia care avusese loc la stână".

„Ce s-a întâmplat atunci?", întreba Vasile.

„Diţa şi Maria, nevestele lui Dumitru şi Petre Dolea, au venit la bărbaţii lor la stână cu merinde şi băutură. S-a încins un chef pe cinste, la care a fost invitat şi Ionel, căci până atunci ciobanii s-au avut bine între ei. Ionel, care la astfel de ocazii este cam lacom la băutură, s-a îmbătat şi într-un moment necugetat, chiar el mi-a povestit, a pus mâna pe fundul Diţei. Dumitru Dolea a văzut gestul şi a sărit imediat la bătaie. S-au bătut ciobăneşte, cu pumnii şi cu bâtele! Văzând că Ionel, care era mai tânăr şi mai vânjos, îl dovedeşte pe Dolea, i-a sărit în ajutor fratele acestuia, Petrică. Şi astfel, Ionel a încasat o bătaie soră cu moartea".

„A dracului de băutură!"

„Da!", îl aprobă prietenul său. „Dacă s-a întâmplat ceva rău cu Ionel, cred că de aici i se trage. De fapt, chiar el era puţin speriat când mi-a povestit. Mi-a spus că a doua zi, când s-au trezit toţi din beţie, şi-a cerut scuze".

„Ăsta cred că se preface că m-a iertat şi mi-o coace repede!", mi-a mai spus Ilie.

„E un om răzbunător, nu?"

„Foarte răzbunător. E un dur când l-ai călcat pe bombeu, darmite când i-ai pătat onoarea! El face parte din categoria celor fără şcoală şi fără educaţie”.

„Atunci precis fratele meu zace în pământ, pe plaiurile astea”, îi dădură lacrimile lui Vasile.

Serviciul omoruri intervine

Întors acasă, Vasile Nicoară s-a adresat cu o reclamaţie Direcţiei Miliţiei Regiunii (DMR) Caraş-Severin, în care a înşirat toate datele adunate de el şi bănuiala că fratele său a fost ucis de fraţii Dumitru şi Petre Dolea. După două luni a primit o hârtie din partea acestei instituţii, prin care era anunţat că se fac cercetări, neajungându-se încă la un rezultat.

„Ce rezultat, domnilor, când totul este clar!”, s-a enervat atunci Vasile.

Şi a pus mâna pe stilou, concepând o nouă reclamaţie, pe care, de astă dată, a adresat-o Direcţiei Generale a Miliţiei, în care îşi exprima şi nemulţumirea faţă de superficialitatea cercetărilor întreprinse de lucrătorii DMR Caraş-Severin.

Lucrarea a fost repartizată Serviciului Omoruri, condus de reputatul criminalist Dumitru Ceacanica. Acesta, după ce a lecturat-o, l-a chemat pe subalternul său, locotenent-colonelul Florea Costică, şi i-a înmânat-o, spunându-i:

„Citeşte-o atent, şi tu, că o să pleci la Reşiţa. Fratele dispărutului, respectiv reclamantul, merită un premiu de detectiv particular”.

A doua zi, locotenent-colonelul Florea Costică se afla la Reşiţa.

Cazul era cunoscut la DMR Caraş-Severin, în urma primirii reclamaţiei din partea fratelui dispărutului. El fusese repartizat Serviciului Judiciar, de soluţionarea lui ocupându-se un tânăr căpitan, Marin Răcăreanu. Acesta i-a raportat ofiţerului de la Bucureşti ce măsuri întreprinsese

până atunci.

„În primul rând, m-am adresat Direcţiei Evidenţa Populaţiei, pentru a vedea dacă Ionel Nicoară nu apare cu schimbarea domiciliului sau viză de flotant într-o localitate din ţară”, a spus acesta.

„Foarte bine”, l-a aprobat locotenent-colonelul. „Dar la Serviciul Evidenţa Populaţiei de aici, de la DMR, ai verificat? Dacă dispărutul se afla tot pe raza regiunii Caraş-Severin şi a schimbat doar turma de oi?”

„La noi l-am verificat prima dată şi nu apare decât cu viză de flotant de la Crivaia, de unde a dispărut. Era un om foarte corect din acest punct de vedere. Acolo unde se angaja ca cioban îşi făcea şi viză de flotant”.

„Asta este în avantajul anchetei”, aprecie Florea Costică. „La Direcţia Penitenciarelor?!”

„M-am adresat şi acolo, primind comunicarea că nu figurează ca încarcerat în vreun penitenciar din ţară.

A mai rămas Direcţia Evidenţei Operative.

L-am căutat şi acolo, în ideea că poate a fost arestat între timp de vreun organ de miliţie din ţară, iar dosarul nu a ajuns pe rol în instanţă, dar tot nimic. Ionel Nicoară nu cred că a părăsit comuna Crivaia!”

Ofiţerului de la Serviciul Crime îi plăcu de căpitan şi de ultimul sau raţionament, pentru că în cauză se profila o dispariţie cu suspiciuni de omor.

O clică de hoţi

„Ce ai stabilit la Crivaia?”, îl întrebă locotenent-colonelul.

„Până acum, nu pot spune că am stabilit mare lucru”, răspunde căpitanul. „Fostul şef de post a fost mutat disciplinar într-o altă comună, ca ajutor. Abia atunci am aflat că fratele dispărutului îi lăsase şi lui o reclamaţie, dar nu clintise nimic. Acolo, în comună, a fost o clică de hoţi!”

„Ştiu”, pomeneşte de ea şi reclamantul.

„Au fost arestaţi toţi capii, de la preşedintele sfatului popular la preşedintele CAP-ului”.

„Deci, a fost verificat şi CAP-ul”.

„Da, pentru că acolo au fost cele mai mari hoţii. Din produse s-a furat ca-n codru”.

„Înseamnă că a fost verificată şi stâna. Au intrat şi fraţii Dolea în «hora» asta?”

„Ştiu unde bateţi”, zâmbi căpitanul. „Dacă îi aveam legaţi, era mai uşor să-i descoasem, la arest”.

„Întocmai”.

„Nu. Ciobanii îşi stăpânesc bine meseria lor şi ştiu cum s-o întoarcă de nu poţi să-i prinzi cu nimic. Pentru unele oi lipsă s-au făcut din vreme procese-verbale de scăzământ. Cazuri de mortalitate patologică. Am căutat însă cu noul şef de post să aflăm cât mai multe date despre aceşti fraţi”.

„Să auzim rezultatul”.

„O recunoaştere indirectă.

Părinţii fraţilor Dolea au fost oameni săraci şi s-au prăpădit de mult. De aceea, ei nu s-au îngrijit de şcoala copiilor, trimiţându-i la muncă cu ziua, prin comună”.

„Toţi trei sunt neşcolarizaţi?”

„Numai Dumitru, fratele cel mare. El a fost cel mai chinuit. Ceilalţi doi, Petre şi Iosif, au terminat cu chiu cu vai patru clase”.

„Dumitru am înţeles că are 40 de ani. Ceilalţi fraţi ce vârste au?”

„Cel mijlociu, Petre are 26…”, se uită căpitanul în dosar.

„La fel ca dispărutul”, remarcă ofiţerul de la Bucureşti.

„… iar mezinul, Iosif, 19… Trebuie să-l ia în armată”.

„Cum se împacă?”

„Uniţi şi la bine, şi la rău, şi asta spune totul. Dar mai repede sunt uniţi la rău, după cum îi caracterizează oamenii din comună. Mulţi au avut conflicte cu ei şi au

sfârşit-o prost. I-au cotonogit imediat. Pe deasupra, sunt şi nişte firi răzbunătoare, nu lasă nimic de la ei. Dumitru dă tonul, pentru că el e şeful, şi fraţii îl ascultă orbeşte. Cetăţenii din sat îi ocolesc fiindcă le este frică de ei”.

O haită de sălbatici

„Acum două luni de zile, într-o seară, Dumitru şi Petre au făcut o beţie la cârciuma din sat. Unul din săteni, mai cherchelit, i-a reproşat lui Dumitru că raţia de brânză pentru membrii cooperatori este prea mică faţă de cât li s-ar cuveni. Dumitru a sărit atunci la gâtul lui şi i-a spus: «Ba, dacă mai guiţi mult, te aranjăm ca pe ortacu ăde la la Poiana Sibiului!». Omul n-a înţeles la cine face aluzie şi a tăcut de frica lor”.

„Foarte interesant”, se lăsă locotenent-colonelul pe spătarul scaunului. Asta este cea mai valoroasă informaţie pe care ai cules-o până acum. Cuvintele lui Dumitru Dolea seamănă cu o recunoaştere indirectă a omorului asupra lui Ionel Nicoară. S-a scăpat!”

„S-a scăpat, dar a doua zi n-a mai recunoscut nimic, când l-a întrebat şeful de post. A spus că la beţie omul spune tot felul de prostii.

Nu trebuia întrebat. Informaţia trebuie cantonată pentru a ne servi de ea în anchetă, după ce pregăteam un moment psihologic”.

„Ştiu, dar şeful de post s-a grăbit. E un ofiţer tânăr, fără prea multă experienţă”.

„Spune-mi acum despre nevestele lui Dumitru şi Petre”.

„Diţa şi Maria?”

„Cum se împăca cu ele?”

„Foarte bine şi sunt la fel de secretoase ca şi ei. Locuiesc în două case separate şi sunt vecini. Mezinul Iosif locuieşte la Dumitru, dar îi construieşte şi lui o casă, pe locul celei bătrâneşti. Speră să fie gata când vine din armată, că poate se însoară”.

Planul de acţiune

Ofiţer cu experienţă în materie de omoruri, locotenent-colonelul Florea Costică a discutat cazul cu conducerea DMR Caraş-Severin şi a Securităţii regiunii.

De ce a solicitat şi angrenarea securităţii în această acţiune? Pentru că în speţă era nevoie de un ajutor concret din partea securităţii, singura instituţie care dispunea de mijloacele tehnice (TO) de ascultare a unor convorbiri.

Fără a se şti locul unde era îngropat cadavrul ciobanului Ionel Nicoară, fără a exista măcar o probă directă împotriva fraţilor Dolea, aceştia, în solidaritatea lor, ar fi făcut faţă unei anchete de uzură, oricât ar fi durat ea. Iar anchetatorii, în loc să progreseze, s-ar fi descalificat în faţa lor.

Pentru a nu se întâmpla aşa ceva şi, din contră, pentru a se ajunge la rezultatul scontat, ofiţerul Serviciului Crime a conceput un plan care a dat rezultate şi în alte cazuri asemănătoare. Acţiunea începea cu ridicarea surprinzătoare de la stână a fraţilor Dumitru şi Petre Dolea şi efectuarea unei percheziţii la domiciliile lor. În echipele de la percheziţie era introdus şi câte un ofiţer de securitate, în civil, care urma să instaleze, într-un moment propice de neatenţie, microfoanele. Apoi, cei doi fraţi şi nevestele lor erau conduşi la postul de miliţie din comună, unde începea o anchetă în care erau învinuiţi pe faţă de uciderea lui Ionel Nicoară. Ancheta trebuia să fie cât mai dură, ca să-i răscolească. Apoi, i se dădea drumul să plece acasă Mariei şi, ceva mai târziu, soţului ei, Petre. Spre final, aproape de miezul nopţii, se repeta figura şi cu soţii Diţa şi Dumitru Dolea, care urmau să fie invitaţi la post pentru a doua zi dimineaţă. Mezinul Iosif Dolea era lăsat la stână, pentru a-i spori şi mai mult agitaţia.

Planul a fost aprobat şi el a fost pus în acţiune, întocmai, în ziua de 10 septembrie 1967. Ascultarea convorbirilor din locuinţele fraţilor Dolea era asigurată

într-o casă conspirativă.

Deconspirarea

Planul a dat roade nescontat de repede. Cum s-au întâlnit acasă, Maria şi Petre Dolea au şi început să discute agitaţi:

„Am încurcat-o, a zis Maria. De ce dracu' l-aţi omorât?"

„Îl ştii pe Dumitru cum e!", a răspuns Petre. „Are vână-n el, o iubeşte pe Diţa şi nu acceptă ca cineva măcar s-o atingă!"

„Da, mă Petrică, dar era suficientă bătaia pe care i-aţi tras-o".

„Dumitru nu s-a lăsat până nu l-a văzut mort".

„Tu cu ce l-ai lovit?"

„Cu bâta. Amândoi am tăbărât pe el cu bâtele şi am dat până n-a mai răsuflat".

„Dacă descoperă ăştia unde l-aţi îngropat?"

„N-au cum să afle locu', că Dumitru nu se dă în primire oricât ar fi ăştia de tari. Mortu' e îngropat în loc sigur, la „Fântâna hoţilor", lângă un stejar bătrân. Am săpat o groapă de doi metri jumătate adâncime, ca să nu o răscolească animalele sălbatice".

„Diţa ştie şi ea toate lucrurile astea?"

„La fel ca tine! Trebuie să fim uniţi la fel ca şi până acum, căci dacă n-au mortul, iar noi nu recunoaştem nimic, n-au ce să ne facă. O să ne vedem liniştiţi de treburile noastre".

Aşa credeau ei că o să-şi vadă liniştiţi de treabă, neştiind că erau deconspiraţi, iar acum se cunoştea şi locul unde îngropaseră în pădure cadavrul lui Ionel Nicoară, după ce îl omorâseră.

Când au venit acasă Diţa şi Dumitru Dolea, cei patru au făcut un consiliu de familie şi, fără să ştie că merge banda, au întregit deconspirarea cu noi amănunte, care a

doua zi aveau să le fie fatale ucigaşilor. Aceştia, auzindu-şi vocile pe banda de magnetofon, au înlemnit, apoi au recunoscut tot.

O MOARTE FULGERĂTOARE: CRIMĂ SAU SINUCIDERE

Decembrie 1965, Bucureşti. Ionela Schlesser era o femeie de 46 de ani, născută şi crescută în Râmnicu Sărat. După ce a făcut o şcoală de croitorie, ea s-a angajat ca muncitoare la centrul trico-textil din Strada Buzeşti nr. 7, loc de muncă pe care nu l-a părăsit niciodată, în ultimii ani devenind responsabila acestei unităţi.

În anul 1955, l-a cunoscut pe Alexandru Schlesser din Bucureşti, magazioner la un depozit de piese auto, devenindu-i soţie legitimă. Apreciindu-se meritele profesionale ale Ionelei Schlesser, ea a primit de la serviciu o locuinţă în Bulevardul Eroilor nr. 24, raionul Lenin unde s-a mutat cu noul soţ. Pe parcursul convieţuirii lor nu au avut copii.

Ionela, care avea un organism mai şubred, devenise o fumătoare înrăită, ceea ce a condus la contractarea unei boli cronice de plămâni. De asemenea, era devorată de o tuse convulsivă pentru care lua tot felul de medicamente.

În ziua de 15 decembrie 1965, soţul, Alexandru Schlesser, a venit la ora de închidere şi după ce Ionela a încuiat magazinul au plecat împreună în Strada Costache Marinescu nr. 29. Acolo, locuia sora soţului, care avea şi televizor, iar în acea seară se transmitea un meci internaţional de fotbal.

După ce au servit masa de seară, în jurul orei 22: 00, au început să joace cărţi. La un moment dat, Ionela Schlesser a încercat să fumeze o ţigară. După ce a aprins ţigara şi a tras în piept primul fum, a apucat-o o tuse într-o formă alarmantă. Ionela, năpădită de convulsiile tusei, a introdus mana în poşeta ei care se găsea la piciorul scaunului şi a scos o sticlă cu medicamentul Sirogal. Gazda

i-a oferit o lingură în care să toarne licoarea, însă Ionela a refuzat-o şi a băut direct din sticlă jumătate din conţinut. Apoi la scurt timp i s-a făcut rău şi s-a întins pe pat, iar când a venit salvarea femeia decedase deja.

Serviciul Judiciar intră în acţiune

La faţa locului s-a deplasat o echipă compusă din procuror criminalist, ofiţeri de judiciar, ofiţer criminalist şi un medic legist care au făcut primele cercetări. Printre altele, au fost ridicate sticla cu Sirogal ce mai avea jumătate din conţinut şi poşeta victimei în care s-au găsit 18 pastile de Trecid, un medicament cu efect expectorant. Alexandru Schlesser şi sora sa au declarat cum decurseseră lucrurile în acea seară şi că n-au ştiut nimic de acea sticlă de Sirogal pe care victima o avusese în poşeta ei.

A doua zi dimineaţă este interogat personalul tricotextil din Strada Buzeşti nr. 7, unde Ionela Schlesser fusese şefă. Una din muncitoare, Garofiţa Voica, avea să declare următoarele:

„Eu am lucrat ieri în schimbul doi, respectiv de la ora 13: 00. Când am venit la serviciu, doamna Ionela, şefa, mi-a spus că pe la ora 10: 00 a intrat în magazin un copil necunoscut, în vârstă de 12 – 13 ani, îmbrăcat în uniforma de elev, cu păr şaten, care i-a adus un pacheţel. Când l-a întrebat cine i-a trimis pacheţelul, copilul i-a spus că l-a trimis un domn de la plăcintăria de alături pentru doamna responsabilă. Între timp a mai sosit la serviciu o altă colegă Niculina Iancu. Doamna Ionela i-a povestit şi ei la fel. Atunci am rugat-o să desfacă pacheţelul să vedem şi noi ce conţine. Şefa l-a desfăcut în prezenţa noastră şi a constatat că era o sticlă cu Sirogal, 18 tablete de Trecid şi o scrisoare. După ce am citit scrisoarea, care era trimisă de un binevoitor impresionat de tusea măgărească a şefei noastre, doamna Ionela a mototolit-o şi a aruncat-o.

— Unde a aruncat-o? a tresărit imediat căpitanul

Alexandru Turcu de la Serviciul Judiciar al Miliţiei Capitalei care făcea audierea.

— În găleata de gunoi.

— Aţi aruncat găleata?

— Nu”.

Scrisoarea binevoitorului

Este găsită imediat scrisoarea, desfăcută şi citită:

„Stimată doamnă. Vă dau un sfat din propria mea experienţă, că tot la fel tuşeam şi m-am speriat unde pot să ajung (chiar la un cancer de plămâni). Am consultat un medic despre cele arătate şi m-a speriat cu ideea cancerului. De aceea, vreau să vin în ajutorul dumneavoastră.

V-am auzit tuşind pe când aveam ceva de lucru la dumneavoastră şi nu am îndrăznit să vă spun personal. Vă trimit acest flacon de sirop şi aceste pastile luate concomitent şi veţi vedea ce eficacitate are.

Într-adevăr este puţin mai greu de luat, să vă astupaţi puţin la nas, de luat ceva după el, îl veţi bate puţin înainte de a-l servi. Nu fac acest lucru ca simplu client şi că-mi sunteţi simpatică şi ar fi păcat o coniţă aşa drăguţă să tuşească în halul acesta. Sănătatea este cel mai mare dar la ora actuală. Vă rog să mă scuzaţi de îndrăzneală. Sărut mâinile. Iovescu Vasile”.

— Ionela a băut din sticla de Sirogal la serviciu? o întreabă căpitanul Turcu pe muncitoarea Garofiţa Voica.

— N-a băut, deşi a tuşit îngrozitor.

Autopsia şi expertizele

În urma necropsiei, în raportul de expertiză medico-legal nr. 1810/1965 se arata că moartea Ionelei Schlesser s-a datorat ingerării unei soluţii toxice (parathion).

Din buletinul de analiză rezultă că sirogalul trimis

spre examinare toxicologică (din care a băut victima) conţine parathion. Concentraţia în parathion după agitare este de 2, 5 gr/100 ml. Aşadar, un omor prin otrăvire, ofiţerii Serviciului Judiciar elaborând următoarele ipoteze:

- Crima a fost săvârşită din ură sau răzbunare de persoane ce au avut conflicte cu victima, ca urmare a unor neînţelegeri locative, de serviciu sau gelozie.
- Crima a fost săvârşită de soţ sau membrii familiei acestuia pentru a scăpa de victimă.
-

Pe urmele ipotezelor

Întrucât din scrisoarea trimisă victimei împreună cu otrava, scriptorul lăsa să se înţeleagă că a avut ceva de lucru în acea unitate şi a auzit-o pe responsabilă cum tuşeşte, s-a verificat registrul cu comenzi de tricotaje, nefiind identificată nicio persoană cu numele de Iovescu Vasile. De fapt, ar fi fost prea frumos ca asasinul să facă o astfel de greşeală.

De ce alesese el să semneze scrisoarea cu acest nume? Fie că era un nume fictiv şi atunci era perfect acoperit, fie că era un nume împrumutat de la un prieten, rudă sau cunoştinţă, după cum i se imprimase în memorie şi atunci o şansă se putea întrevedea pentru judiciarişti. De aceea, pentru a nu o scăpa, ofiţerii au stat de vorbă cu toţi bărbaţii din Bucureşti care purtau acest nume, doar – doar or da de un fir fie el cât de departe. Şansa însă nu le-a surâs.

Pentru identificarea copilului care a înmânat pachetul victimei, s-au făcut verificări şi investigaţii la toate patiseriile din Strada Buzeşti. S-au ţinut instructaje cu lucrătorii de miliţie din Capitală, s-au verificat după vârstă şi semnalmente toţi copii, băieţi, pe un perimetru destul de mare din jurul străzii Buzeşti şi s-a făcut un instructaj tuturor profesorilor din Capitală, de la şcolile generale cu clasele 5 – 7, rezultatul fiind negativ.

La locul de domiciliu din Bulevardul Eroilor nr. 24, victima avea un conflict locativ cu dr. Eugen Brătescu, care locuia în acest imobil şi care ocupase o cameră ce fusese repartizată familiei Schlesser. Procesul ajunsese la Tribunalul Suprem, însă în urma verificărilor s-a stabilit ca medicul n-avea nicio contingenţă cu crima.

Pentru că unitatea tricotextil condusă de Ionela Schlesser mergea foarte bine şi era tot timpul evidenţiată de centrală. Era posibil ca cineva de la celelalte magazine concurente să vrea eliminarea ei. Astfel s-au luat probe de scris de la toate persoanele care puteau intra în sfera acestei bănuieli şi s-au trimis pentru comparaţie cu scrisoarea corp delict experţilor grafologi. În urma rezultatelor primite de la grafologi, toate persoanele au fost eliminate, iar această pistă s-a închis.

Percheziţie la arhivă

Concomitent se trece şi la verificarea ipotezei nr. 2, bănuit fiind Alexandru Schlesser, soţul victimei. Acesta făcuse un an de puşcărie pentru delapidare şi acum lucra ca arhivar la arhiva bazei de aprovizionare şi desfacere a MICM[26].

În ziua de 19 decembrie 1965 se face o percheziţie la locul de muncă al acestuia şi sunt ridicate mai multe cârpe de şters praful, care sunt trimise imediat la laborator, la Institutul Medico-Legal. Rezultatul i-a surprins imediat pe anchetatori, pentru că pe aceste cârpe s-au pus în evidenţă urme de parathion.

Atenţia se concentrează asupra sa şi se află că de şase ani trăia cu o femeie, Alexandrina Perle, arhivară la INC[27] Bucureşti. Cine era această Alexandrină? Nimeni alta decât o fostă muncitoare la magazinul tricotextil din Strada Buzeşti nr. 7 şi cea mai bună prietenă a victimei. În urmă cu şapte ani se infiltrase pe sub pielea Ionelei

26 Ministerul Industriei Construcţiilor de Maşini.

27 Întreprinderea de Reparaţii Instalaţii şi Construcţii.

Schlesser şi în familia ei. Apoi, profitând de faptul că victima era o fire bolnăvicioasă şi fără apetit sexual, îi „furase” bărbatul. Cum în astfel de condiţii cele două femei nu mai puteau lucra împreună, Alexandru Schlesser i-a găsit amantei postul de arhivară la INC.

Cei doi amanţi se vedeau zilnic la domiciliul Alexandrinei sau la arhiva lui, unde întreţineau relaţii sexuale şi îşi făceau planuri de viitor, Ionela Schlesser devenind cea mai mare piedică în calea fericirii lor.

Arestarea amanţilor

După cât fusese de ordinară Alexandrina în relaţia ei cu cea mai bună prietenă, suflându-i bărbatul, ofiţerii de la Judiciar au presupus că şi ea trebuia să aibă un amestec în uciderea Ionelei, asasinatul fiind pus la cale probabil împreună cu amantul.

Celor doi li s-au luat probe de scris, după care în ziua de 23 decembrie 1965 au fost arestaţi.

În anchetă, Alexandrina Perle a recunoscut că făcea presiuni asupra amantului să termine mai repede cu Ionela, dar nu printr-o crimă, ci prin divorţ. Amantul a motivat tergiversarea divorţului, pentru că nu este reabilitat, acţiunea fiind în curs.

Ultima dată îşi văzuse amantul în după-amiaza zilei de 14 decembrie 1965, când îl găsise acasă stând de vorbă cu mama ei. Era tare supărată că se apropiau Sărbătorile de iarnă şi ea rămânea tot singură. El a promis atunci că va rezolva problema în săptămâna respectivă, iar ea de bucurie a acceptat imediat să aibă raport sexual cu el. Apoi amantul a plecat de la ea pe la ora 17: 30, pentru a ajunge la magazinul Ionelei.

Această declaraţie a Alexandrinei Perle se dorea categoric s-o scoată din cauză, dar în acelaşi timp o şi acuza, pentru că în lipsa unei acţiuni de divorţ rapide nu se putea întrezări cum amantul putea scăpa chiar în acea săptămână de nevastă. Unica soluţie era crima!

Argumentele lui A. Schlesser

Alexandru Schlesser a negat tot timpul că ar fi avut vreo participare la asasinarea soţiei sale.

— De ce s-o omor, explică el cu argumente logice? Cu ce avere sau bunuri aveam să mă aleg de pe urma ei? Cu nimic, pentru ca acasă avem doar nişte hârburi de lucruri. Iar bani puşi deoparte, nici atât! Atunci?!

— Presiunile din partea amantei, îi replică ofiţerul Turcu.

— Nu merge, domnule! Cum adică, Alexandra s-a complăcut şase ani în povestea asta şi nu mai avea răbdare două-trei luni până obţineam reabilitarea? Cu reabilitarea în buzunar mergeam la divorţ la sigur!

— În ce sens? se miră ofiţerul.

— Ca să obţin casa din Bulevardul Eroilor, aici e toată cheia! Cu hoaşca aia de babă, mama Alexandrinei, nu pot să mă-mpac. Are o gură! Pe-asta aş otrăvi-o eu, cu mâna mea, zău! Ne pândeşte şi când suntem în intimitate şi numără de câte ori scârţâie patul.

— Joci teatru! îl atacă ofiţerul. De ce la 14 decembrie 1965 i-ai promis amantei ca în acea săptămână o s-o rezolvi definitiv cu nevasta.

— I-am zis ca s-o mai frig o dată, că-i a dracu’ de bună la pat şi băusem ceva înainte, dar în rest… baliverne. Apoi, dacă eu sunt criminalul Ionelei, de ce n-am scris eu scrisoarea care i-a parvenit odată cu otrava? Vă spun asta, pentru că eu n-am avut nicio intenţie s-o ucid, iar acea scrisoare nu este scrisă de mine. Experţii dumneavoastră cred că au şi constatat acest lucru!

Contraziceri flagrante între experţii grafologi

Argumentele lui Alexandru Schlesser erau atât de logice, încât i-au pus în dificultate atât pe ofiţerii care

anchetau cazul, cât şi pe procurorii criminalişti care eliberaseră mandatele de arestare (şi apoi le prelungiseră) pe numele lui şi al amantei.

Ultima speranţă a oamenilor legii de a obţine probele incriminatorii împotriva celor doi inculpaţi şi de a le acoperi astfel şi perioadele prelungite de arestare erau concluziile experţilor grafologi. Astfel a sosit raportul de expertiză criminalistică, raport care a concluzionat că scrisoarea nu a fost scrisă de nicio persoană din cele menţionate, Alexandru Schlesser, Alexandrina Perle, mama acesteia şi încă 12 persoane din anturajul acestora, care i-ar fi putut ajuta şi au fost suspectate.

La 12 august 1966 s-a dispus efectuarea unei noi expertize de expertul Camil Suciu, care în raportul depus la 25 august 1966 arăta că scrisoarea a fost scrisă în mod cert de Alexandru Schlesser.

Din nou zâmbete pe chipurile anchetatorilor, pentru că cei doi amanţi bănuiţi se aflau în continuare arestaţi. Dar pentru punerea de acord a celor două acte de expertiză s-a dispus efectuarea unei contraexpertize. Aceşti noi experţi au comunicat că scrisul în litigiu nu aparţine nici unei persoane din cele vizate. Drept urmare, la 2 aprilie 1966, Alexandrina Perle este pusă în libertate, fiind urmată de amantul ei, Alexandru Schlesser, ceva mai târziu, respectiv la 5 noiembrie 1966.

Aşadar, o eroare judiciară. Procuratura municipiului Bucureşti dispune încetarea procesului penal, dosarul fiind trimis organelor de cercetare penală (miliţie) în vederea completării cercetărilor.

„Doctorul”.

Cazul este repartizat de această dată maiorului dr. Nicolae Gavrilă de la Serviciul Judiciar al Miliţiei Capitalei, Brigada omoruri. Poate că pare ciudat că acest ofiţer de judiciar era în acelaşi timp şi medic. El era eroul unei istorioare interesante. Terminase şcoala de ofiţeri de miliţie ca toţi ceilalţi colegi ai săi de la omoruri. În anul 1956, deplasându-se la un caz de moarte suspectă, a folosit

în faţa şefului Miliţiei Capitalei de atunci o terminologie medicală mai complicată cu privire la cauza morţii omului respectiv. Şeful, care era un tip cam din topor, l-a apostrofat: „Mie să-mi vorbeşti aşa când oi face tu medicina!”. Aceste cuvinte l-au rănit atât de tare pe căpitanul Gavrilă de atunci, încât s-a ambiţionat şi, dându-şi demisia din miliţie, a intrat la Facultatea de Medicină. După ce a terminat această facultate în anul 1962 şi a primit titlul de doctor, a revenit în miliţie, acordându-i-se gradul de maior. Numai că şeful Miliţiei Capitalei pe care se răzbunase nu mai era în acea funcţie înaltă, fiind mutat la un raion de miliţie.

Specialitatea de doctor de care se bucura acum maiorul Nicolae Gavrilă îl făcea să vadă cu alţi ochi aspectele medicale întâlnite în cazurile de care se ocupa. Iar colegii, care îl porecliseră „*Doctorul*”, îl consultau tot timpul când iţele medicale ale vreunui caz se încâlceau.

Schimbare de macaz

Studiind tot materialul de cercetare în acest dosar şi efectuând noi verificări şi audieri de persoane, „*doctorul*” avea să ajungă la concluzia că în speţă este vorba despre o sinucidere regizată de însăşi victima Ionela Schlesser! Cauza acestei regii: compromiterea soţului ei, care, în ultimii şase ani de când trăia cu Alexandrina Perle, îşi bătuse joc de ea şi o torturase psihic.

Mergându-se pe urmele Ionelei Schlesser, în spitalele unde fusese internată, din actele medicale rezulta că, deşi avea numai 46 de ani, intrase în acute tulburări de climacterium caracterizate prin dromomanie, ipohondrie, frică de îmbătrânire, fenomene delirante de persecuţie şi momente de obsesie sexuală. Acest tablou se potrivea şi fenomenelor prin care trecea victima în ultima perioadă. În plus, ştiinţa a demonstrat că ideea de sinucidere este de multe ori completată de tabloul clinic al femeilor a căror activitate endocrină este modificată de hipofuncţia

ovariană.

Tortura psihică fusese însă factorul declanşator al deciziei de a-şi regiza sinuciderea. Alexandru se purta cu ea dur, fără milă, recunoscând în faţa tuturor că se întâlnea zilnic cu amanta cu care urma să se căsătorească după ce va introduce divorţul. Or, femeie plăpândă, Ionela nu mai putea suporta această situaţie, ajungând la capătul răbdărilor.

Actul de regie al sinuciderii de către Ionela Schlesser putea fi uşor dovedit şi prin elemente de natură logică existente în cuprinsul dosarului.

Astfel, nu era necesar ca să-i trimiţi soţiei în mod tendenţios, ca să-i suprime viaţa, o sticlă de Sirogal şi pastile de Trecid, pentru că erau cunoscute de victimă că n-au niciun efect asupra bolii de plămâni de care suferea. Pe de altă parte, Alexandru Schlesser avea la dispoziţie o serie întreagă de metode de a introduce otrava pe care soţia sa s-o ingereze în mod involuntar şi să moară.

Însuşi actul de a-i trimite soţiei sticla umplută cu parathion era o acţiune riscantă din partea lui Alexandru Schlesser, întrucât Ionela putea evita ca să consume din sticla de Sirogal primită de la o persoană necunoscută.

Scrisoarea adresată victimei este puerilă, lipsită de logică şi reprezintă în totalitate o acţiune a unei minţi rătăcite, întrucât s-a văzut clar din manevrele Ionelei Schlesser că nu a respectat indicaţiile din înscris, ingerând substanţa din sticlă fără „să-şi astupe nasul”, iar de pastilele de Trecid nici măcar nu s-a atins, deşi „ele trebuia luate concomitent”.

După primirea sticlei de Sirogal, tusea a continuat s-o sâcâie pe victimă până la ora de închidere. Cu toate acestea, ea nu a apelat la sticla de Sirogal, deşi ştia că acel sirop – de care luase de foarte multe ori – are cât de cât un efect calmant.

Mai mult, când colegele ei au vrut să consulte prospectul de la medicament, Ionela a mutat pachetul, interzicându-le să se atingă de el.

Planul ei a fost să bea otrava la sora soţului, în familia acestuia, urmând să le aducă şi lor prejudicii morale şi penale, pentru că erau de acord şi chiar încurajau relaţia lui cu Alexandrina Perle. Aşa se şi explică de ce nu a pus poşeta pe masă şi a ţinut-o tot timpul la piciorul scaunului său. La fel, de ce a refuzat o lingură din partea gazdei, ca să-şi toarne picături, şi apoi a dat pe gât jumătate din conţinutul sticlei cu otravă.

În final, hotărârea Ionelei Schlesser de a se sinucide a fost confirmată de o prietenă a ei, care lucra ca ţesătoare la Apaca şi care o întâlnise cu trei zile înainte de eveniment.

Ionela i s-a confesat că nu mai are pe nimeni pe lume, că bănuieşte că are cancer la plămâni, iar doctorii nu-i spun (apropo de aluzia din scrisoarea *„binevoitorului*”!), iar căsătoria cu Schlesser era un dezastru, acesta batjocorind-o împreună cu amanta.

„Eu am să termin cu viaţa asta, a zis Ionela la plecare, abătută, *dar o să am satisfacţie în mormânt că mi-am bătut şi eu joc de ei*!”

Aluzia îi privea pe Alexandru şi pe amanta sa.

CADAVRUL DIN BOSCHEŢI

Septembrie 1967, Sibiu. În nişte boscheţi de la marginea poligonului militar „Poplaca” a fost găsit în stare avansată de putrefacţie cadavrul cetăţeanului Dumitru Trandaf, în vârstă de 53 ani, din municipiul Sibiu, Strada Mureşului nr. 86, care dispăruse de la domiciliu cu o lună în urmă.

Cu ocazia cercetărilor la faţa locului s-a constatat că victima se afla în interiorul boscheţilor cu faţa în jos, având nasturii de la şliţul pantalonilor descheiaţi, iar lângă el se afla o piatră de formă ovală în greutate de 600 g, care prezenta un depozit cu aspect de sânge uscat. Sângele îngloba şi un fir de păr de culoare albă. Părul aparţinea victimei.

La o distanţă de 1, 5 metri de cadavru s-au găsit un coş de nuiele şi un buchet de garoafe uscate.

Necropsia cadavrului

Necropsia cadavrului a relevat că moartea a fost violentă şi s-a datorat multiplelor fracturi craniene produse prin lovituri cu un corp dur de formă ovală, care au provocat hemoragii şi contuzii meningo-cerebrale.

Prin reconstituirea craniului s-au putut identifica focare de fractură bine individualizate în regiunea parieto-occipitală dreapta şi tempo parietală dreaptă, cât şi o zonă de fracturi occipitale inferioare, care demonstrau existenţa acel puţin trei lovituri puternice.

După sediul, forma, intensitatea şi iradierea fracturilor craniene s-a putut aprecia că prima lovitură a fost dată din spate în regiunea occipito-parietală dreapta, iar după căderea victimei cu faţa în jos, i s-au aplicat şi celelalte lovituri.

Analizele biocriminalistice au evidenţiat că petele existente pe piatră sunt de sânge uman din grupa AB IV, care aparţinea victimei. Deci arma crimei era acea piatră găsită lângă cadavru.

Vânzătorul de flori

Dumitru Trandaf nu avea o slujbă la stat, ocupându-se cu vânzarea de flori în pieţele, pe străzile şi în restaurantele din municipiul Sibiu, pe care le culegea din pădurea Dumbrava sau le cumpăra de la diferite grădinărese.

El fusese condamnat de trei ori pentru relaţii sexuale cu persoane de acelaşi sex. Cu toate acestea, trăia în concubinaj cu o femeie care nu ştia carte, Lucia Mărgean, în vârstă de 40 ani, din localitatea Şelimbăr, pe care o adusese la domiciliul său.

Referitor la activitatea sa de pervertit sexual, s-a

stabilit că Dumitru Trandaf întreţinea raporturi de inversiune atât pe cale bucală, cât şi anală, obişnuind să ademenească diferiţi tineri pe care îi trata cu băuturi alcoolice după care îi conducea în locuri dosnice pentru a întreţine aceste relaţii sexuale aberante.

În ziua dispariţiei sale, respectiv 7 august 1967, victima avusese asupra sa suma de 150 de lei plus banii rezultaţi din vânzarea florilor în acea zi. Întrucât asupra sa nu s-a găsit nicio sumă de bani, s-a presupus că asasinul a şi jefuit-o.

O gospodină apreciată

Cazul a fost încredinţat spre soluţionare căpitanului Nicolae Pojan din cadrul Serviciului Judiciar al Direcţiei Miliţiei Regiunii (DMR) Sibiu. Acest tânăr ofiţer era un fin psiholog şi rezolvase până atunci multe cazuri spinoase.

Căpitanul Pojan s-a deplasat la domiciliul lui Dumitru Trandaf pentru a o interoga pe concubina acestuia, Lucia Mărgean. Încă de la poartă, ofiţerul a observat că în curte era o curăţenie desăvârşită. Apoi, aceeaşi curăţenie domnea şi în casă.

— Cum l-ai cunoscut pe Dumitru? a întrebat ofiţerul printre altele.

— Eu îs ţigancă, după cum mă vedeţi, spuse Lucia, dar asta nu înseamnă că n-am şi eu calităţile mele.

— Eşti o foarte bună gospodină, asta am remarcat chiar de la intrarea în curte.

— Cred că asta i-a plăcut şi lui Dumitru când m-a adus acu un an de la Şelimbăr. Ca să nu mai zic cât de mult îi plăceau mâncărurile gătite de mine.

— Cu cine ai trăit înainte?

— Cu unu Căldăraru, din Şelimbăr. Era mare beţiv şi mă altoia de pomană, că n-am putut să mai suport.

— Pe Dumitru l-ai iubit?

— Mult de tot, spuse ţiganca pe nerăsuflate. El se

purta cu mine ca un domn şi nu mă jignea niciodată, nici chiar când se îmbăta.

— Făcea dragoste cu tine?

— De câte ori aveam eu pofta…

La acest răspuns, ofiţerul sesiză că ţiganca minţea de îngheţau apele, aşa cum minţise şi atunci când spusese că l-a iubit foarte mult pe Dumitru. Chipul ei exprima cu totul altceva…

— Cred că ai auzit şi tu că lui Dumitru îi plăceau şi bărbaţii şi a fost la puşcărie de câteva ori pentru asta. Cum îţi explici că făcea dragoste şi cu tine?

— Eu nu cred în aşa ceva, şi chiar el mi-a spus că a intrat la puşcărie nevinovat. L-au tras alţii pe care îi găzduise cu bunuri furate… De când stau cu el, în casa asta n-a intrat picior de bulangiu sau cum dracu' le-o zice la ăştia. Numai cu mine se culca.

— Atunci cine crezi tu că a avut interesul ca să-l omoare?

— Florarii din piaţă, cărora le făcea concurenţă sau vreun vagabond care l-a urmărit să-l jefuiască de bani, că buzunarele-i erau goale…

— Ce ai de gând să faci după înmormântare, că la această casă n-ai niciun drept şi vin rudele lui la moştenire.

— Mă angajez ca femeie de serviciu la un bloc şi-mi iau o cameră cu chirie în Sibiu.

Investigaţii în piaţa centrală

Dumitru Trandaf era cunoscut de toţi vânzătorii de flori şi de produse din pieţele Sibiului. Şi la fel de cunoscute îi erau practicile sale homosexuale.

— Ca florar nu deranja pe nimeni, îi spuse căpitanului un vânzător. E loc pentru toată lumea… În plus, el avea şi un mare avantaj faţă de noi, care stăm aici imobilizaţi în piaţă. El pleca cu coşul de flori pe stradă şi

prin restaurante şi le vindea una-două. În anturajul lui trebuie să-l căutaţi pe criminal, pentru că în ultimul timp purta asupra lui un cuţit de vânătoare. Mi l-a şi arătat.

— Îl puteţi recunoaşte dacă l-aţi vedea?

— Da, avea un mâner alb, de sidef, în care era încrustat un şarpe încolăcit.

Hoţul de buzunare

Această informaţie obţinută de căpitanul Pojan era foarte importantă în procesul de elaborare a ipotezelor cu privire la omor şi, implicit, în progresul cercetărilor. Faptul că victima purta în ultimul timp cuţitul de vânătoare asupra ei însemna că îi era frică de o persoană anume care poate o urmărea. Deoarece acest cuţit nu se găsise la locul faptei, însemna că el fusese luat de criminal odată cu banii rezultaţi din vânzarea florilor.

Dar în calculele căpitanului Pojan jaful era exclus ca mobil al asasinatului. Acesta îmbrăca un aspect subsidiar întâlnit la multe omoruri de acest gen. Dacă tot îşi omorâse victima în alt scop, de ce ucigaşul să nu-i ia şi banii, şi obiectele mai de preţ? Şi îi luă banii făcând o beţie în cinstea… mortului! Cât priveşte obiectele, le vindea sau le păstra. În cazul de faţă, ofiţerul mirosi că acel cuţit de vânătoare era de păstrat…

Printre alte măsuri pe care le luase căpitanul Pojan în vederea alcătuirii unui cerc de suspecţi se numărase studierea celor trei sentinţe de condamnare a victimei pentru relaţii homosexuale, consemnând numele şi adresele partenerilor. Asta pe de-o parte, pentru că acasă nu găsise nicio agendă a lui Dumitru Trandaf, iar, pe de altă parte, pentru că – lucru ştiut – şi după eliberare homosexualii se caută între ei şi îşi continuă relaţiile.

Întors din teren la sediul DMR Sibiu, ofiţerul este anunţat că tocmai fusese arestat un anume Ion Piciu din Sibiu, prins în flagrant *la buzunare*.

Pentru orice alt lucrător de miliţie, Ion Piciu părea un

nume al unui borfaş de drept comun, dar nu şi pentru căpitanul Pojan, care a întrezărit în acesta un izvor de informaţii în cazul de crimă de care se ocupa. De ce? Pentru că Ion Piciu era şi un homosexual învederat, principalul partener al lui Dumitru Trandaf în cele trei sentinţe de condamnare. Deci „prietenul de inimă” al lui Trandaf, pe care îl cunoştea ca pe buzunarul lui.

Prelaţi şi brabeţi...

După ce a cerut mâncare şi ţigări la discreţie, Ion Piciu s-a lansat într-o convorbire sinceră cu căpitanul Pojan.

— Am ajuns să bag zvastu în caraiman[28], pentru că am îmbătrânit şi nu mă mai plac prelaţii[29]. Iar eu pe ei n-am cu ce să-i cumpăr. Mai cade câte un brabete[30] la băutură, dar nimic mai mult. Plus că, prin dos, sunt făcut harcea-parcea...

— Asta e într-un fel sfârşitul vostru, nu-l menajă ofiţerul.

— Ştiu şi nu mă deplângeţi pentru asta, dar mai grav e când apare unul şi-ţi scurtează viaţa...

Ofiţerul deveni foarte atent.

— Bănuieşti ceva în cazul morţii lui Dumitru?

— Eu ştiu? Dacă a apărut vreun ucigaş de homosexuali?...

Căpitanul râse:

— Înseamnă că tu trebuia să fi fost omorât de mult...

Râse şi Piciu:

— Asta cam aşa-i... E un viciu fără frâu, caută el totuşi o explicaţie.

— Poate că a fost un refuz spontan însoţit de scârbă, cum ţi s-a întâmplat şi ţie de multe ori când ai acostat brabeţi.

---

28 să bag mâna în buzunare.

29 homosexualii în vogă.

30 fraier, neiniţiat

— Poate că de multe ori, chiar dacă sunt beţi, aceştia sunt imprevizibili. Totuşi, ceea ce mă obsedează pe mine este de ce să-şi conducă Dumitru brabetele tocmai la Dumbravă, lângă poligonul militar, unde a fost găsit mort. De ce aşa de departe, când ştim atâtea locuri prin oraş unde nu ne deranjează nimeni?

Ofiţerul ar fi vrut să-i mărturisească teama lui Dumitru Trandaf că era urmărit, şi pentru care se înarmase cu cuţitul de vânătoare, dar se abţinu. Spuse doar atât:

— Am să aflu până la urmă de ce.

— Sunt convins, dar aveţi o sarcină foarte dificilă…

Câştigată la barbut

— Spune-mi, te rog, cum se împăca Dumitru cu concubina sa? deturnă discuţia căpitanul. Era bisexual?

— Aaa… cu Lucia, ţiganca? Nu era bisexual.

— Atunci?

— A câştigat-o la barbut, în Şelimbăr, de la unul, Gheorghe Căldăraru, cu care trăia ţiganca. Dumitru a adus-o la Sibiu drept gaj, până ce Căldăraru urma să-i aducă banii. Şi nu erau puţini, vreo 10.000 de lei. Cum ţiganul n-a făcut rost de bani, Dumitru a continuat s-o păstreze pe ţigancă lângă el. La un moment dat mi-a spus că îi place tare mult de ea, pentru că e foarte curată şi găteşte nemaipomenit.

— Până la urmă, Căldăraru a adus banii?

— Nu, că se ocupă numai cu furtişaguri mărunte. Dar după piranda e înnebunit. Se iubesc ca-n codru…

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, ea l-a iertat că a vândut-o la barbut şi se drăgostea cu el chiar acasă la Dumitru, când acesta era plecat la treaba cu flori. Acum vreo două luni, Dumitru i-a prins în casă şi i-a bătut de i-a snopit. Pe ţigancă o teroriza că o omoară, şi era în stare, după cum îi era firea.

— Nu înţeleg de ce o teroriza pe ţigancă din moment ce el nu avea relaţii sexuale cu ea.

— Nici eu n-am înţeles la început, însă pe urmă mi-am dat seama că se îndrăgostise şi el de Lucia.

Ofiţerul se miră:

— Se poate şi aşa ceva, în lumea voastră a homosexualilor?

— Se poate, şi eu cunosc mai multe cazuri. Când unul dintre noi îşi îndreaptă dragostea către o femeie şi devine heterosexual, a terminat cu homosexualitatea. Este un fenomen misterios pe care nu l-a putut explica nimeni până acum. Dar e foarte rar. Şi cred că de aceea Dumitru nu mai făcea gara, autogara, WC-urile şi bufetele în căutare de brabeţi. Cum termina de vândut florile se ducea acasă.

— Asta presupune, după cum mi-a spus ţiganca înainte de înmormântare, că Dumitru avea relaţii sexuale cu ea.

— În mod sigur, confirmă bătrânul homosexual.

O regie la locul faptei

Faptul că Dumitru Trandaf renunţase nu de mult la homosexualitate în favoarea dragostei pentru o femeie reprezenta pentru căpitanul Pojan o întorsătură radicală de situaţie. Şi care simplifica mult calculele şi aria de căutare a ucigaşului. Acum, ofiţerul nu mai trebuia să scormonească prin hăţişul degradant al lumii homosexualilor pentru a desluşi mobilul crimei, deoarece asasinul nu făcea parte din acest mediu. Era ca o uşurare care avea să limpezească drumul în linie dreaptă spre ucigaş.

Reconsiderând toate datele cazului de care dispunea până atunci, judiciaristul îşi aminti un amănunt foarte important, şi anume că, examinându-se hainele cadavrului, acesta fusese găsit descheiat la pantaloni. Cum Dumitru Trandaf renunţase la viciul său homosexual, se putea deduce acum ca această manevră aparţinuse criminalului,

pentru a induce ancheta pe o pistă falsă. O regie ingenioasă, dacă ne gândim la antecedentele victimei în domeniu.

Cum ajunsese Dumitru Trandaf în ziua de 7 august 1967 la marginea poligonului militar „Poplaca”? Şi pentru asta exista o explicaţie, şi chiar una foarte simplă. Drumul spre pădurea Dumbrava din apropiere, de unde victima culegea flori pentru vânzare, trecea tocmai prin marginea acelui poligon.

De aici rezulta încă un raţionament: ucigaşul ştiuse că Dumitru Trandaf urma să meargă în pădure în acea zi şi îl aşteptase în boscheţii de la marginea poligonului militar. Dacă ar fi urmărit victima în tramvai sau pe drumul până acolo, aceasta şi-ar fi dat seama uşor şi planul asasinului ar fi dat greş.

Aşteptarea victimei în acel loc mai putea fi atestată şi de actul medico-legal de autopsie, în care se specifică elementul că victima fusese atacată prin surprindere, prima lovitură fiind dată cu piatra din spate. Apoi au urmat celelalte două, când Dumitru Trandaf era deja la pământ.

Profesioniştii

— Treabă ţigănească… aprecie colonelul Dumitru Cojocaru, şeful Serviciului Judiciar.

— E mâna lui Gheorghe Căldăraru, adaugă căpitanul Pojan.

— Da, o crimă sentimentală, nu ce-am bănuit noi la început. În dragostea lui înfierbântată pentru Lucia, a simţit că pierde teren în favoarea adversarului, chit că acesta era mai în vârstă decât el.

— Absolut. Şi l-a aşteptat pe Dumitru în marginea poligonului militar până i-a căzut în plasă…

— Dar şi Dumitru cred că a simţit ceva în ultima vreme, altfel nu umbla cu cuţitul de vânătoare asupra lui. Dacă găsim acest cuţit, cazul este rezolvat. Unde este acum ţiganca?

— La Şelimbăr, la casa lui Căldăraru. După înmormântarea lui Trandaf a şi aterizat în braţele lui.

— Bănuieşti că Lucia are vreun amestec în asasinarea lui Trandaf?

— Nu. În ultima vreme chiar începuse să-i placă de el. Îi asigura oricum existenţa, pe când Căldăraru a stat mai mult prin puşcării.

— Acum nu putem să-l agăţăm cu ceva?

— E ca şi agăţat, zâmbi căpitanul.

— Măi, tu te joci cu mine… gesticulă colonelul.

— L-a… agăţat căpitanul Deleanu de la criminalistică, râde Pojan.

— I-a găsit lăbuţele la spargerea unui chioşc de la gară.

— Păi de ce nu mi-ai spus aşa de la început? îl îmbrăţişă şeful.

— Venisem tocmai să vă spun…

— Gata, mâine îl bagi jos! Şi ai grijă de lucrarea lui la cameră.

Cuţitul de vânătoare

Gheorghe Căldăraru a fost arestat pentru spargerea chioşcului de la gara din Sibiu şi apoi cercetat şi pentru alte furturi. Despre crimă pe care o avea în cârcă nu i s-a pomenit nimic, lăsându-i impresia că anchetatorii nu-l bănuiau şi pedalau pe pista homosexualilor.

Totuşi, acolo jos, în arest, el îşi făcea mari probleme în ceea ce privea crima, ştiind că se poate alege nu cu doi-trei ani de puşcărie cât lua pentru furt, ci cu 20 – 25 de ani, ceea ce însemna că termină cu viaţa. Aceasta frământare chinuitoare l-a făcut să se împrietenească cu un arestat care fusese condamnat la 40 de zile de închisoare pentru neplata unei amenzi contravenţionale pe C.F.R. Suma de 10 lei se transformă într-o zi de închisoare, aşa era atunci. Cum acest arestat mai avea puţin până la

eliberare, Gheorghe Căldăraru l-a rugat să-i facă un mic serviciu şi să-i ducă un bilet fratelui său mai mic, Gogu, care lucra ca muncitor necalificat la un depozit de legume din Sibiu. Şi Gogu avea să-l omenească. Arestatul contravenţional s-a învoit, şi Căldăraru i-a cusut biletul în căptuşeala hainei.

Numai că în ziua în care s-a eliberat, fostul contravenient a urcat de la arest două etaje până la biroul căpitanului Pojan. Şi-a descusut haina şi i-a înmânat ofiţerului biletul scris de Căldăraru. Iată ce scrie în el: *„Gogule, ai mare grijă de cuţitul de vânătoare pe care ţi l-am dat. Ascunde-l, că e cu bucluc. Dacă miliţia găseşte cuţitul la tine, te omor. Dă-i ceva bişatri omului care aduce biletul*”.

Regrete parţiale

Căpitanul Pojan îşi aprinse satisfăcut o ţigară. Tactica aleasă pentru a-l demasca pe criminal funcţionase perfect, iar presimţirea sa, că cuţitul de vânătoare al victimei fusese păstrat, se adeverise.

Luat pe sus şi de frică să nu fie învinuit de complicitate la omor, Gogu Căldăraru a predat imediat cuţitul de vânătoare cu mâner alb, de sidef, în care era încrustat un şarpe încolăcit. I-l dăduse fratele lui mai mare, Gheorghe, a doua zi după ce îl omorâse pe Dumitru Trandaf.

Când Gheorghe Căldăraru a fost scos la anchetă în biroul căpitanului Pojan, a rămas înlemnit văzându-l pe Gogu într-un colţ, iar pe masă cuţitul de vânătoare al victimei. S-a aşezat pe scaun, ţinându-şi o vreme capul în mâini.

— Regreţi că l-ai omorât pe Trandaf? l-a întrebat Pojan.

— Nu regret nicio clipă, pentru că voia să-mi fure iubita, strecură criminalul. *Dacă e să regret ceva, este lucrarea pe care mi-aţi făcut-o la arest…*

STUDENTA „REA DE MUSCĂ” A SFÂRŞIT ÎN VĂGĂUNĂ

În ziua de 25 august 1967, Vasile şi Maria Udrea, doi părinţi din comuna Hălchiu de lângă Braşov, au reclamat Direcţiei Miliţiei Regiunii (DMR) Braşov dispariţia în condiţii suspecte a fiicei lor Corina Udrea, în vârstă de 20 ani, studentă.

Fata fusese la mare împreună cu o soră a sa, căsătorită în Bucureşti, pe nume Viorica Sorescu. În ziua de 5 august 1967, Viorica îşi condusese sora la Gara de Nord care se urcase într-un accelerat de Braşov şi de atunci Corina dispăruse fără urmă.

Reclamaţia a fost repartizată spre soluţionare căpitanului Sabin Filip din cadrul Serviciului Judiciar care răspundea de această linie de muncă.

Declanşarea verificărilor

În vara anului 1965, Corina Udrea a absolvit liceul în Braşov şi în toamna aceluiaşi an a intrat la Institutul Pedagogic cu durata de 3 ani, din Braşov, unde urma Facultatea de Fizică-Chimie.

În perioada studenţiei locuia la căminul studenţesc nr. 3, camera 108, din Strada Memorandumului nr. 16. În vara anului 1967, fiind studentă în anul II, a rămas restanţieră la două materii, urmând să se prezinte la examene în luna septembrie.

Ea începuse demult viaţa sexuală şi frecventa barurile şi cafenelele din oraşul Braşov unde consuma băuturi alcoolice şi fuma ţigări străine în anturajul bărbaţilor pe care îi cunoştea ocazional.

În ultimul timp întreţinea relaţii intime cu Alin Ivaşcu, un student în anul V la Institutul Politehnic din Braşov. Acesta era cazat la căminul institutului şi era singur la părinţi, care domiciliau în comuna Sărata

Monteoru, judeţul Buzău. La sfârşitul lunii mai 1967, Alin Ivaşcu a fost cu Carmen la părinţii acesteia din comuna Hălchiu unde au stat trei zile. Părinţii lui Carmen nu l-au plăcut pentru că bea şi fuma mult, iar faţă de dispărută avea unele ieşiri obraznice.

La sfârşitul lunii iunie 1967, Corina Udrea urma să plece împreună cu colegele sale într-o excursie organizată de Institutul Pedagogic a cărei prezenţă era obligatorie, însă nu a mai plecat scuzându-se că este intoxicată.

În acea lună ea prezenta simptomele unei femei însărcinate. Întrebată de colegele sale de cameră dacă este însărcinată, ea a răspuns că este intoxicată şi că a fost însărcinată în anul 1966 cu un barman de la restaurantul „*Postăvarul*”.

Identificat barmanul, pe nume Sorin Oancea, acesta a recunoscut că întreţinuse relaţii intime cu Carmen şi îi plătise chiuretajul. De asemenea, a precizat că şi acum se culca cu ea când i se oferea ocazia, vizitându-l la bar. Nu o mai văzuse de o lună.

Audierea surorii dispărutei

Ofiţerul se deplasează la Bucureşti şi stă de vorbă cu Viorica Sorescu, sora dispărutei.

— Totul a fost foarte frumos la mare, spuse aceasta. În perioada 21 iulie-4 august 1967, am fost la Costineşti cu Corina şi cu soţul meu. Am făcut plajă, ne-am bronzat şi ne-am distrat.

— Corina v-a destăinuit cumva că era însărcinată? o întrebă căpitanul Filip.

— Mi-a spus că în luna iunie 1967 când trebuie să plece într-o excursie cu colegele a durut-o stomacul şi ficatul, bănuind o indigestie din cauza unor alimente alterate. S-a dus la dispensarul medical al Institutului Pedagogic unde i s-a administrat intramuscular papaverin, cu calciu bromat şi vitamina C. Apoi, durerile i-au trecut, dar era îngrijorată că nu îi mai venise ciclul de două luni

de zile. Deci, era însărcinată.

— V-a spus şi cu cine?

— Mi-e cam jenă să vă spun.

— Nu vă jenaţi, pentru că toate aceste date ne ajută, într-o formă sau alta, ca să-i dăm de urmă.

— Mi-a spus că s-a culcat cu un străin, cu un barman, un prieten mai vechi, dar şi cu noul prieten, Alin, un student în anul V la Politehnică.

— Cel cu care a fost acasă la părinţii dumneavoastră.

— Da, şi care n-a fost plăcut deloc.

— Cum s-a gândit că va scăpa de sarcină?

— Simplu: va face un chiuretaj, aşa cum a procedat şi altă dată.

— Aţi citit pe faţa ei sau vi s-a confiat despre ceva gânduri negre?

— Nu, nici poveste. Corinei îi place viaţa şi se distrează aşa cum îi place ei… Mi-a zis că Braşovul este prea mic pentru ea şi i-ar fi plăcut să locuiască undeva în străinătate, mai ales la Paris. Şi legat de acest lucru, parcă am aşa o vagă bănuială…

— La ce vă referiţi?

— La Costineşti s-a întâlnit cu o fostă colegă de liceu, Angela şi nu mai ştiu cum, care s-a stabilit în Austria, la Viena. Era singură şi conducea o maşină superbă… mai tot timpul au stat împreună şi Corina asculta uimită despre libertatea şi minunăţiile vieţii de dincolo… Tot Angela a adus-o de la mare în ziua de 4 august. Eu şi soţul am venit cu trenul. Bănuiala mea este dacă nu cumva Corina a plecat cu Angela…

— Da, dar a doua zi la ora 10: 00 aţi urcat-o pe Corina într-un accelerat de Braşov.

— Este adevărat, căci spunea că vrea să înveţe pentru cele două corigenţe, dar mai ştii… Dacă Angela a aşteptat-o pe Corina la Ploieşti, spre exemplu?

— Este o variantă pe care o s-o avem în calcul, mai ales că ea nu şi-a mai făcut apariţia în Braşov.

— Vedeţi, a dispărut din tren…

Sărata Monteoru

Căpitanul Filip luă drumul Buzăului şi se opri la postul de miliţie din Sărata Monteoru unde locuia Alin Ivaşcu şi părinţii săi. Se gândea că dispăruta poate îşi întrerupsese călătoria spre Braşov şi venise la ultimul ei prieten.

Şeful de post îl cunoştea pe Alin mai mult din vedere.

— Acum e în vacanţă, îi spuse el ofiţerului, şi îl văd mereu aghesmuit. Bea cu un prieten al lui, Valentin Ţibleş, care şi el este student în anul V, dar la Institutul Politehnic din Bucureşti. După cât de mult beau băieţii ăştia nu ştiu ce soi de ingineri o să iasă din ei…

Corina nu fusese văzută în această comună. Pentru mai multă siguranţă, căpitanul stătu de vorbă cu Alin Ivaşcu. Acesta încă nu se trezise bine din beţia pe care o făcuse în seara precedentă. Când a auzit de dispariţia prietenei sale, s-a arătat îngrijorat:

— Doamne, dar ce-o fi păţit?

— Nu ştiu, căutam să-i dăm de urmă, îi răspunse ofiţerul. Ne-am gândit că poate ţi-a întors vizita pe care tu ai făcut-o la părinţii ei, la sfârşitul lunii mai.

— Nu s-a pus problema de aşa ceva. Mi-a spus că după ce vine de la mare se duce direct acasă, la Hălchiu, ca să înveţe pentru cele două restanţe.

— Dumneata n-ai plecat nicăieri în această vacanţă?

— Nu. Din 15 iulie am venit aici, acasă, pentru că mă simt cel mai bine. Vreau să mă odihnesc fiindcă mă aşteaptă ultimul an de facultate care este cel mai greu.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Corina?

— Atunci, la 15 iulie 1967, când m-a condus la gară.

— Ţi-a vorbit vreodată despre o colegă de liceu, Angela, care s-a stabilit în Austria?

Alin se gândi câteva clipe apoi răspunse:

— Nu mi-a povestit nimic despre o astfel de colegă, dar ştiu că Corina îşi dorea, dacă ar fi avut ocazia, să trăiască în străinătate. Era visul ei... Un vis care mi-ar plăcea şi mie, dar cine poate ajunge dincolo în condiţiile stricte de la noi?

— Când aţi stabilit să vă revedeţi?

— Când încep cursurile la facultate.

Din nou, la Braşov

Părinţii Corinei Udrea i-au dat căpitanului Filip două fotografii recente. Una o reprezenta pe Corina, iar a doua pe dispărută împreună cu noul ei prieten Alin Ivaşcu.

În continuare, ofiţerul a purces la investigaţii în toate locurile din Braşov şi din Poiana Braşov frecventate de Corina Udrea, însă nimeni n-o mai văzuse din ziua de 20 iulie 1967 când plecase la sora sa la Bucureşti şi apoi la mare.

A apărut şi un lucru interesant şi anume că Angela Marcu, fosta ei prietenă de liceu care se stabilise în Austria, o căutase pe Corina în Braşov, în ziua de 10 august 1967. O căutase şi la părinţii ei la Hălchiu, ca să-şi ia la revedere, dar Corina fusese de negăsit.

Acest nou aspect l-a determinat pe căpitanul Filip să abandoneze ipoteza, e drept cam iluzorie, că Angela Marcu ar fi încercat s-o scoată fraudulos din ţară pe Corina. În urma verificărilor efectuate la Direcţia Generală de Control Străini şi Paşapoarte rezultă că Angela Marcu părăsise România în ziua de 11 august 1967 prin vama Borş. Autoturismul ei de două locuri fusese controlat de vameşii romani fără a se constata vreo ilegalitate.

Aşadar, Corina sau cadavrul ei, în cazul că fusese ucisă, tot în România se afla. Dar unde?

Aşa cum indica procedurile în cazurile de dispariţii suspecte de persoane, judiciaristul s-a adresat Direcţiei Evidenţei Operative din Bucureşti care i-a comunicat că dispăruta Corina Udrea nu a fost arestată de vreun organ

de miliţie din ţară. Direcţia Generală a Penitenciarelor a comunicat şi ea că nu se afla încarcerată o astfel de persoană. Apoi a venit rândul Direcţiei Evidenţei Populaţiei: Corina nu figura cu schimbare de domiciliu sau viză de flotant în altă localitate din ţară. La acestea s-au adăugat date de la Serviciul Criminalistic din Direcţia Generală a Miliţiei că în perioada 5 august-10 octombrie 1967 (când s-a solicitat verificarea) nu au fost descoperite în ţară cadavre cu identitate necunoscută care să poarte semnalmentele tinerei dispărute.

Misterul din tren

Misterul dispariţiei Corinei Udrea se afla în trenul cu care ea plecase în ziua de 5 august 1967 de la Bucureşti dar nu mai ajunsese la Braşov. Aceasta era convingerea fermă a căpitanului Filip, care a identificat partida de controlori de bilete din acceleratul Bucureşti-Cluj Napoca ce plecase din Gara de Nord, în ziua de 5 august 1967, la ora 10: 00.

Şi a stat de vorbă cu fiecare, prezentându-le fotografia dispărutei. Unul dintre controlori, Ilarion Stanciu, când a văzut poza a tresărit.

— Da, pe această fată o recunosc. A fost în tren în vagonul nr. 7, nu mai reţin compartimentul. Trenul era cam gol şi mi-aduc aminte că am întrebat-o unde s-a bronzat aşa repede. Mi-a răspuns că fusese la mare. Până la Ploieşti-Vest a fost singură în compartiment, iar de la Ploieşti s-a urcat un tânăr. De cum s-au văzut, s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, dându-mi seama că era iubitul ei. El avea bilet de tren numai până la Predeal şi cred că la Predeal au coborât, fiindcă atunci când am ajuns la Braşov nu mai erau în compartiment.

Ofiţerul simţi cum îi zvâcneşte inima-n piept. Scoase şi a doua fotografie ce îi reprezenta pe Corina şi Alin Ivaşcu, care o ţinea după gât. Apoi întrebă emoţionat:

— Acesta e cumva băiatul?

— Da, da, el! îl arătă controlorul cu degetul. Îl recunosc. La fel se drăgălăşeau şi-atunci, ca-n poza…

— Sunteţi sigur că el este? mai întrebă ofiţerul de parcă nu-i venea să creadă.

— Sunt sigur nu numai de el, sunt sigur de amândoi, replică ferm interlocutorul. În meseria noastră, noi, controlorii de bilete avem o memorie foarte bună… Predeal.

Căpitanul Filip era în al nouălea cer, pentru că după atâta alergătură dăduse, în sfârşit, de un fir pe urmele dispărutei.

Şi-a mobilizat imediat colegii de judiciar de la miliţia din Predeal, pe locotenentul Voicu şi pe plutonierul Ciobanu, şi cu fotografiile multiplicate ale dispărutei şi prietenului ei, au plecat să „răscolească” staţiunea.

După ore de investigaţii, plutonierul Ciobanu, cel mai vechi subofiţer de la Miliţia din Predeal, a făcut prima descoperire. Cei doi se cazaseră la cabana Cioplea, camera fiind închiriată pe numele lui Alin. Apoi băuseră şi mâncaseră la cabană pe săturate. Dar mai mult băuseră… Plecaseră pe la ora 14: 00, în munţi, la o stână aflată la 7 km de cabană. Spre seară a revenit numai el şi a luat bagajele, achitând costul camerei. De atunci nu a mai apărut la aceasta cabană.

Judiciariştii s-au deplasat imediat la stâna pe care cei doi urmau s-o viziteze însă ciobanii de acolo nu i-au recunoscut după fotografie. Asta însemna că ei nu mai ajunseseră la stână, iar pe drum se întâmplase ceva grav cu Corina. Mai mult ca sigur ea fusese omorâtă de Alin, cadavrul victimei zăcând pe undeva în munţii Bucegi.

Demascarea asasinului

Cum trebuia să procedeze în continuare judiciariştii? Aveau de ales între două variante. Prima: să organizeze scotociri în zona împădurită între cabana Cioplea şi stână de oi pentru a descoperi cadavrul. A doua: să se axeze pe

anchetarea lui Alin Ivaşcu şi apoi acesta să-i conducă la locul unde o omorâse pe Corina şi unde se afla cadavrul.

În cazul primei variante se impunea o mare desfăşurare de forţe omeneşti, scotocirea pădurii şi a numeroaselor văi abrupte putând dura zile în şir şi poate chiar fără rezultat. Aşa că s-a optat pentru a doua variantă care părea să le asigure mai repede succesul scontat, Alin Ivaşcu nefiind un infractor şcolit prin puşcării care să le dea mare bătaie de cap.

Soluţia aleasă a fost de bun augur pentru poliţişti, fiindcă ucigaşul n-a rezistat decât o oră în faţa unei anchete încrucişate. Probele adunate împotriva lui deveniseră foarte relevante ca să mai poată să nege ceva.

— Este adevărat că înainte de a pleca la Bucureşti şi apoi la mare, m-am înţeles cu Corina să revină acasă în ziua de 5 august 1967, a recunoscut el. Ne-am uitat amândoi pe mersul trenurilor şi am hotărât să plece din Bucureşti cu acceleratul de Cluj, de ora 10: 00. Urma să facem joncţiunea la prima staţie, eu urcându-mă în tren din gara Ploieşti-Vest. Atât ea, cât şi eu nu văzuserăm Predealul până atunci şi ne-am hotărât să petrecem o săptămână aici, uitaţi de lume.

— De ce n-ai chemat-o la tine, la Sărata Monteoru, pentru că după cât am văzut este o staţiune la fel de frumoasă ca şi Predealul? îl întrebă căpitanul Filip.

— Pentru că nu voiam să încurc borcanele. Cu Corina aveam numai o aventură, era bună la pat şi atât. Nici prin cap nu-mi trecea să mă căsătoresc cu ea, deşi ea a încercat ceva, prezentându-mă părinţilor săi. Eu doream s-o ţin ca amantă până terminam şi anul V de facultate şi apoi paşi… Ştiam deja o serie de bărbaţi cu care se culcase înaintea mea. Unul era un barman, Sorin, de la restaurantul „*Postăvarul*” din Braşov. Când Corina avea chef să se îmbete şi să se distreze se ducea la acest barman care întotdeauna era bun de plată.

— V-aţi înţeles să nu ştie nimeni de întâlnirea voastră din tren?

— Absolut, pentru că nu mă voiau ai ei şi n-ar fi vrut-o nici ai mei dacă ar fi ştiut ce *poamă* este.

— Mai departe.

— La 5 august 1967, după ce am coborât la Predeal, ne-am cazat la cabana Cioplea aşa cum aţi constatat şi dumneavoastră. Am făcut dragoste în cameră şi apoi am coborât la restaurant şi ne-am pus pe chef. Pe mine mă cam luase apa când ea mi-a spus să mergem la o stână în munţi, după cum văzuse un panou turistic în apropierea cabanei. N-am putut s-o refuz, gândindu-mă că aerul rece o să-mi facă bine şi mie, şi am plecat. După câteva ore de mers pe un drum accidentat cu văi în dreapta şi-n stânga, a spus dintr-odată că este însărcinată cu mine. Am simţit că nu mai văd nimic în faţa ochilor. «Cu minee…?», am întrebat-o. «Da, cu tine!?», mi-a răspuns sec. «Nu cu mine, poate cu Sorin, barmanul…», i-am zis şi de furie i-am făcut vânt din buza prăpăstiei. S-a rostogolit de multe ori, că am auzit vreascurile trosnind, apoi nimic… Doamne, devenisem un ucigaş! Şi m-am trezit imediat. Când m-am uitat în văgăună, am simţit că ameţesc, atât era de adâncă… O crimă gratuită, recunosc. O gelozie absurdă datorată băuturii. Cred că de patima asta n-am să mă lecuiesc…

— Ba da, pentru vreo douăzeci de ani, a murmurat căpitanul.

A doua zi, cu ajutorul criminalului, a fost identificat şi locul unde zăcea cadavrul celei care fusese Corina Udrea.

CRIMĂ PENTRU O FOTOGRAFIE

În ziua de 22 mai 1960, paznicul de câmp Mihai Axinia a descoperit cadavrul unei femei în lanul de grâu de pe terenul GAS Ruginoasa, raionul Paşcani, regiunea Iaşi. Cadavrul se afla în stare avansată de putrefacţie.

Locul unde a fost găsit cadavrul era izolat de localităţile Ruginoasa şi Heleşteni.

Cadavrul aparţinea unei femei de aproximativ 30 de

ani şi era îmbrăcat cu o fustă gri, bluză albă, chiloţi şi sutien de culoare neagră, iar în picioare purta o pereche de pantofi de culoare neagră.

Asupra cadavrului nu a fost găsită vreo poşetă, acte de identitate sau alte indicii cu ajutorul cărora să se poată stabili cine este persoana.

În jurul cadavrului, pe o porţiune de doi metri pătraţi, grâul era culcat la pământ, ceea ce însemna că între victimă şi agresor a avut loc o luptă. Încălţămintea avea pe talpă pământ reavăn în care se aflau fire de grâu, lucru care demonstra că victima şi agresorul se deplasaseră pe jos până acolo şi tot acolo avusese loc asasinatul.

În urma autopsiei cadavrului s-a constatat că moartea femeii necunoscute s-a datorat asfixiei mecanice produse prin strangulare cu un batic şi o eşarfă ce aparţineau victimei. De asemenea, s-a mai stabilit că victima a fost lovită cu un corp dur în regiunea craniană, lovitură care a contribuit la decesul ei. Moartea data de cinci-şase zile.

La locul faptei nu au fost găsite niciun fel de urme, acestea fiind spălate de ploile abundente care avuseseră loc în ultimele două zile.

Măsuri ample de identificare a victimei

În cadrul acţiunilor informativ-operative întreprinse în acest caz, s-au elaborat mai multe ipoteze de lucru, accentul punându-se pe cele care vizau identificarea cadavrului.

Astfel, pentru identificarea victimei s-au stabilit persoanele de sex feminin care nu s-au prezentat pentru preschimbarea buletinului de identitate la miliţia raionului Paşcani, după expirarea valabilităţii acestuia, precum şi femeile care au divorţat în perioada 1959 – 1960 şi nu s-au prezentat la termenele de divorţ.

De asemenea, în urma verificărilor efectuate în

comunele Heleşteni şi Ruginoasa de către echipa de lucrători de miliţie s-au stabilit şi acele femei dispărute de la domiciliu sau plecate în alte localităţi şi care nu purtau corespondenţă cu familiile sau cu rudele lor.

În acest fel, biroul urmăriri din cadrul Serviciului Judiciar al Direcţiei Miliţiei Regiunii (DMR) Iaşi a stabilit un număr de 76 de femei a căror situaţie trebuia verificată.

Fişa cadavrului de identitate necunoscută (fişa C) a fost înaintată Direcţiei Evidenţă Operativă din cadrul Direcţiei Generale a Miliţiei în vederea comparării semnalmentelor acestui cadavru cu ale persoanelor dispărute de sex feminin aflate în evidenţa centrală.

Semnalmentele cadavrului şi ale îmbrăcămintei au fost date în urmărire generală, la DMR Iaşi începând să fie comunicate de către celelalte organe de miliţie din ţară mai multe cazuri de dispariţie a unor femei care puteau avea legătură cu crima cercetată.

Astfel, DMR Bacău urmarea clarificarea dispariţiei Elvirei Pipirigeanu, de 28 de ani, din Oneşti, care dispăruse de acasă din luna august 1959, spunând că vrea să-şi caute de lucru la un GAS din raionul Paşcani. De atunci şi până la ivirea crimei de la Ruginoasa nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Ofiţerii Serviciului Judiciar Iaşi, după luni de verificări, au găsit-o în cele din urmă în viaţă, fiind angajată la GAS Bucium de lângă Iaşi. Se combinase cu un muncitor, îşi luaseră locuinţă cu chirie şi era însărcinată.

Biroul urmăriri al Serviciului Judiciar Iaşi a efectuat verificări şi asupra situaţiei dispărutei Maria Moraru din Lugoj. Aceasta se căsătorise cu Petru Moraru, din comuna Heleşteu, raionul Paşcani, şi îl urmase la domiciliu, însă din toamna anului 1959 dispăruse fără urmă. După un an de verificări a fost găsită în oraşul Reşiţa, cuplată cu un alt bărbat. Ea îşi părăsise soţul din comuna Heleşteu, nemaiputând suporta bătăile acestuia şi neînţelegerile cu soacra.

Un mare volum de muncă a fost consumat pentru

clarificarea dispariţiei Mariei Tache. Aceasta, în vârstă de 26 de ani, în perioada ianuarie-19 mai 1960 trăise în concubinaj cu Gheorghe Codreanu, tractorist la GAS Ruginoasa, dispărând subit. În cele din urmă, s-a stabilit că nu ea este victima omorului din lanul de grâu, fiind găsită în viaţă, în Bucureşti, unde se cuplase cu alt bărbat.

Şi astfel, pe parcursul a cinci ani, au fost verificate 173 de cazuri de dispariţie a unor femei care ar fi putut avea vreo legătură cu crima de la Ruginoasa, dar care până la urmă au fost găsite în viaţă pe raza diferitelor localităţi din ţară.

Pe urmele suspecţilor

În anul 1965, dosarul acestui omor cu autori neidentificaţi, dar şi cu victima neidentificată a fost preluat de maiorul Constantin Agrifin, şeful Serviciului Judiciar, şi căpitan Gheorghe Bozaru, şeful biroului crime din cadrul DMR Iaşi, proaspăt numiţi în aceste funcţii.

Materialele cu rapoartele şi verificările întocmite până atunci însumau 12 volume. Cei doi ofiţeri le-au studiat pe toate de la capăt.

În privinţa femeilor dispărute în perioada 1959 – 22 mai 1960 mai rămăseseră neelucidate două cazuri. În primul caz era vorba despre o tânără din Turnu-Severin, care avusese un prieten în Ruginoasa şi dispăruse de la domiciliu. Al doilea o privea pe Niculina Badea, 28 de ani, din comuna Valea Caprei, regiunea Ploieşti, necăsătorită. Aceasta lucrase ca muncitoare la depoul C.F.R. Paşcani până în ziua de 17 mai 1960, când dispăruse fără a-şi mai ridica ultima chenzină.

În lipsa identificării victimei, ofiţerii şi subofiţerii de miliţie care lucraseră în acest caz desfăşuraseră foarte multe activităţi şi în vederea descoperirii autorului asasinatului. Dar neştiind cine era victima şi mobilul crimei, verificările se desfăşuraseră într-un vid sufocant pentru progresul cercetărilor, doar pe baza unor ipoteze

emise la rece.

Astfel, în cercul de bănuiţi figura un număr de cinci suspecţi selectaţi pe baza unor criterii arbitrare: Gheorghe Zaharia, din comuna Ruginoasa. Acesta, fiind plecat la muncă în zona Odobeşti, a avut relaţii cu diferite femei, cărora le promitea căsătorie. Era posibil ca una din acestea să-l fi urmat în comuna natală. Între timp, el se căsătorise şi lucra la CAP.

Gheorghe Toarba, din comuna Ruginoasa. Era cioban la stâna din comună şi alergase pe câmp mai multe femei să le prindă şi să le violeze.

Costache Matei, din comuna Ruginoasa. Găzduia femei şi făcea cărăuşie cu căruţa, transportând persoane de la gară în comunele învecinate. Avea o fire impulsivă, fiind implicat în mai multe cazuri de vătămări grave.

Costache Totoi, din comuna Ruginoasa. A trăit în concubinaj cu mai multe femei găsite pe la fermele unde lucra ocazional, iar după ce se satura de ele, le bătea, izgonindu-le.

Petru Cojocaru, din comuna Ruginoasa. Lucra ca îngrijitor la vitele GAS şi fusese condamnat pentru viol.

Ofiţeri cu bogată experienţă judiciară, Agrifin şi Bozaru şi-au dat seama că altfel i-ar fi „privit” pe cei cinci suspecţi dacă ar fi fost identificată victima şi vreunul dintre ei ar fi corespuns cu ceva pe relaţia victimă-agresor. În consecinţă, i-a lăsat pe aceşti bănuiţi în evidenţa pasivă şi s-au apucat de verificări asupra ultimelor două cazuri de dispariţie rămase.

În vizor: cazul Niculina

Primul caz privind pe dispăruta Elena Onucu din Turnu-Severin, care avusese un prieten în comuna Ruginoasa, unde se comisese crima, l-au rezolvat nesperat de repede. Având o convorbire telefonică însă cu ofiţerii de judiciar de la Turnu-Severin, aceştia le-au comunicat că aflaseră recent ca dispăruta trecuse ilegal graniţa în

Iugoslavia şi acum se găsea la Milano – Italia, de unde trimisese o vedere părinţilor.

Mai departe, cei doi ofiţeri şi-au concentrat atenţia asupra cazului Niculina. De ce îi atrăgea acest caz? Pentru că data dispariţiei fetei – 17 mai 1960 – coincidea cu data stabilită de medicii legişti că avusese loc omorul. În plus, un alt raţionament îi făcea să bănuiască faptul că Niculina Badea nu se mai afla în viaţă. Fata mai avea acasă opt fraţi şi numai mama, care trăiau în sărăcie, de azi pe mâine, iar ea se angajase la depoul C.F.R. Paşcani ca muncitoare tocmai ca să-şi ajute frăţiorii, cărora le trimitea mai mult de jumătate din banii câştigaţi. Atunci, cum dispăruse dintr-odată şi nu îşi ridicase chenzina, tocmai banii necesari pentru familia ei numeroasă şi pentru întreţinerea sa?

Era ceva putred în Danemarca! Comuna natală a Niculinei, Valea Caprei, se afla într-o zonă de munte, la 60 km de Buzău, iar fata nu avea relaţii. Era interesant de aflat cum ajunsese ea să lucreze tocmai la Paşcani. Şi răspunsul l-au aflat repede. La depoul C.F.R. Paşcani lucra o prietenă a ei din Valea Caprei, care locuia acolo în urma căsătoriei, Elvira Avram, şi care se oferise s-o ajute, în sensul de a-i găsi un loc de muncă. Şi i-l găsise tot la depoul la care lucra şi ea.

Recunoaşterea îmbrăcămintei victimei

Ofiţerii se deplasează la Paşcani şi stau de vorbă cu soţii Avram. Tot ei fuseseră aceia care reclamaseră la miliţie dispariţia Niculinei. Numai că reclamaţia o depuseseră după trei ani de la dispariţia fetei, când aceasta nu mai dăduse niciun semn de viaţă, măcar mamei sale din Valea Caprei.

— Niculina era o fată de o frumuseţe rară, îi spuse Elvira Avram căpitanului Bozaru. Priviţi numai câteva fotografii, şi deschise un album, arătând-o pe fată. Erau mai multe fotografii făcute cu ocazia diverselor aniversări

din familia Avram şi la care Niculina fusese nelipsită.

Ofiţerul remarcă într-adevăr frumuseţea fetei, dar şi faptul că ea purta aproape tot timpul batic şi o eşarfă care se asemănau cu cele găsite asupra cadavrului neidentificat. Şi cu care fusese sugrumată victima.

Întrucât fotografiile erau alb-negru, căpitanul Bozaru o întrebă pe gazdă:

— Niculina avea mai multe baticuri şi eşarfe? Ce culori?

— Da' de unde, era săracă. Nu ştia cum să economisească banii ca să trimită la fraţi acasă. Avea un singur batic verde înflorat şi o eşarfă galbenă cu violet.

Ofiţerul tresări, pentru că descrierea corespundea perfect.

— Le-aţi putea recunoaşte?

— Vai, se poate…

Invitaţi la miliţia din Paşcani, unde se afla toată îmbrăcămintea victimei, soţii Avram au recunoscut-o în întregime ca aparţinând Niculinei Badea. La fel şi pantofii.

Dezvăluiri

Cine a avut interesul să suprime o fată muncitoare şi nevinovată? se punea acum întrebarea.

— Ce soartă?! Ce soartă?!… plângea Elvira. Acum, când am aflat ce i s-a întâmplat, încep să bănuiesc cine s-a răzbunat pe Niculina.

— Cred că asasinul e legat de viaţa ei sentimentală, bănui căpitanul Bozaru.

— Da, căci din altă parte nu-i putea veni vreun rău. Ea nu avea duşmani şi se purta frumos cu toată lumea.

— Avea vreun prieten cu care intenţiona să se căsătorească?

— Aici e aici… făcu femeia. Care fată ajunsă la 28 de ani n-ar vrea să se căsătorească dacă găseşte un băiat bun. Şi ea îşi dorea acest lucru, dar îi era teamă că n-o să

găsească un bărbat care s-o înţeleagă.

— În ce sens?

— În sensul că, măritată fiind, ea îşi dorea să-i ajute în continuare cu bani pe fraţii mai mici rămaşi la Valea Caprei. Or, care bărbat ar fi acceptat aşa ceva, mai ales când eşti la începutul căsniciei şi ai nevoie de atâtea?

— Este adevărat, dar în cazuri de acest gen învinge dragostea.

— Ştiu că aşa este, dar bărbatul pe care îl iubea ea nu prea era serios şi n-avea gând de însurătoare. El voia numai distracţii şi sex, or, Niculina nu i-a cedat niciodată. Noi, femeile care suntem de la ţară, avem principiile noastre, educaţia noastră pe care nu o încălcam niciodată. Deşi avea 28 de ani, Niculina era fată mare şi numai cu această zestre urma să se căsătorească.

— Cine este bărbatul pe care îl iubea?

— Vasile Blendea se numeşte. În 1960 avea 30 de ani şi este mecanic la depoul nostru de locomotive.

— S-a însurat până la urmă?

— Da, e însurat de vreun an.

Primul şi ultimul suspect

— Din moment ce acest Vasile Blendea nu avea atunci gânduri de căsătorie, nu el este cel care a ucis-o pe Niculina, continuă discuţia căpitanul Bozaru.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, spuse Elvira, şi tocmai de aceea gândul mă duce la Ion Chietrone…

— Cine este acesta?

— Tot un tânăr, care în anul 1960 avea 33 de ani. Pe atunci el lucra la depou ca manipulant. Niculina mi-a spus că era îndrăgostit lulea de ea şi o urmărea mereu. La început ea i-a dat atenţie, pe urmă a lăsat-o mai moale.

— De ce?

— Pentru că era cam necioplit şi îi plăcea băutura.

— S-a manifestat vreodată violent faţă de ea?

— O singură dată: i-a tras o palmă.

— De ce?

— Pentru că a văzut-o când a condus-o un coleg până la căminul unde era cazată.

— Era cumva Vasile Blendea?

— Nu, Vasile nu avea asemenea obiceiuri galante. El i-a propus sex în mod direct…

— Acest Chietrone locuia şi el la cămin?

— Nu, locuia în gazdă la o bătrână din Paşcani.

— Chietrone ştia că Niculina este îndrăgostită de Vasile Blendea?

— Nu, după cum mi-a spus Niculina. Ea se ferea cât putea.

— De unde este Chietrone?

— Dintr-o comună de aici, din jurul Paşcanilor, dar nu ştiu exact.

— A cerut-o în căsătorie pe Niculina?

— Tot timpul, şi de aceea o urmărea cu atâta insistenţă, să n-o piardă…

— Niculina v-a mai povestit şi despre alţi bărbaţi din viaţa ei?

— Aceştia doi erau singurii, şi după mintea mea, numai Chietrone putea s-o omoare din… gelozie.

— Dar nu ştia de Blendea?

— Cine ştie cum o fi aflat…

Pentru căpitanul Bozaru, gelosul Ion Chietrone era acum singurul suspect care putuse curma viaţa Niculinei. Şi ultimul, după ce i-a verificat datele de stare civilă la miliţia din Paşcani şi a aflat că era din Ruginoasa, comună unde se comisese omorul. Mai mult, în luna august 1960, deci la trei luni după crimă, el îşi făcuse lichidarea de la depoul C.F.R. Paşcani, retrăgându-se în comuna natală, lucrând ca ajutor mecanic la GAS.

Bomba!

Şi acum, bomba! Făcându-se verificări la bătrâna din

Paşcani unde Chietrone stătuse în gazdă, s-a aflat că împărţise camera cu un alt coleg de la depou. Cine fusese acesta? Nimeni altul decât… Vasile Blendea!

Înainte de a-l supune unei anchete riguroase, căpitanul Bozaru s-a gândit să-i facă o percheziţie domiciliară lui Ion Chietrone. Procedând astfel, ofiţerul nu spera nici pe departe să mai găsească după cinci ani vreo probă care să-l învinuiască de asasinat, ci sconta pe elementul-şoc, care ulterior avea să-l ajute psihologic în ancheta severă care urma.

Percheziţie! Într-o pungă de hârtie din locuinţa lui Ion Chietrone, care la 38 de ani încă nu se căsătorise, sunt găsite mai multe fotografii făcute pe parcursul vieţii lui, dar – atenţie! – şi o fotografie a Niculinei Badea.

Căpitanul Bozaru întoarse această poză pe spate şi observă o dedicaţie scrisă de o mână delicată. Citi: „*Lui Vasile Blendea. Pentru o iubire veşnică. Niculina, Paşcani, 1 Mai 1960*”.

— Aceasta este o poză rătăcită! sări să explice Ion. Am stat în gazdă cu acest băiat şi din greşeală poza a ajuns la mine…

— Criminalule! nu-l mai iertă ofiţerul. Ai fost atât de gelos, încât a-i omorât-o pe Niculina fără să cârteşti! Şi îi puse cătuşele. Ai ademenit-o că vrea să o cunoască părinţii tăi, şi a-i dus-o în lanul de grâu pustiit, unde ai omorât-o!

— Da, dar nu m-am atins de fecioria ei…! începu să plângă Chietrone.

Explicaţia lui era aiurea şi în zadar. Decât să înfunde puşcăria 25 de ani pentru omor cu premeditare, ar fi fost de preferat o pedeapsă de 5 ani închisoare pentru viol, dar Niculina ar fi rămas în viaţă.

— Am omorât-o pentru această fotografie, recunosc, mai spuse Chietrone. Am găsit-o printre pozele colegului de cameră, Vasile Blendea. N-am ştiut până atunci că pe el îl iubea la nebunie, iar pe mine mă respingea tot timpul. Am fost orbit de gelozie…

1 MAI SÂNGEROS

În vremurile trecute, ziua de 1 Mai – Ziua internaţională a celor care muncesc – era sărbătorită şi în România cu fast, drapele şi manifestaţii. După manifestaţie, mulţi obişnuiau să iasă la iarbă verde, unde consumau fripturi, mici şi bere.

Tot aşa s-a întâmplat şi în ziua de 1 Mai 1967 în Sibiu, când localnicii au luat cu asalt răcoroasa pădure Dumbrava de la marginea oraşului. Acest loc le mai oferea vizitatorilor un muzeu al ţăranului ardelean, o grădină zoologică cu multe animale exotice şi o plimbare cu barca pe lac.

Un cadavru pe alee

Toată ziua până seara târziu pădurea Dumbrava a fost asaltată de sibieni cu familiile lor. A doua zi (2 mai) dimineaţa, pe Aleea Privighetorilor din apropierea grădinii zoologice s-a găsit cadavrul lui Dan Călăraşu, în vârstă de 28 ani, din Sibiu.

Victima a fost găsită cu faţa în jos, prezentând pe spate patru tăieturi de cuţit în profunzime. Pe partea din faţă prezenta o tăietură de cuţit la nivelul coastelor 5 – 6 care a secţionat aproape pe jumătate inima.

În regiunea occipitală stângă prezenta mai multe răni grupate în formă de potcoavă produse prin lovitura cu o sticlă. De asemenea, prezenta tumefierea buzei inferioare şi mobilitatea mai multor dinţi. Victima avea o alcoolemie în sânge de 2 g la mie, iar grupa sanguină AB IV.

În buzunarele hainei victimei s-au găsit buletinul de identitate, o batistă, un pieptene, un pachet de ţigări „*Litoral*” consumat pe jumătate, o cutie de chibrituri, cheile locuinţei şi suma de 175 de lei. Din nefericire, în afară de balta de sânge de sub cadavru, la locul faptei nu au fost descoperite niciun fel de urme. Soluţionarea acestui caz dificil a fost încredinţată căpitanului Ion

Ştefănuţ din cadrul Serviciului Judiciar al Direcţiei Miliţiei Regiunii Sibiu.

Ipoteze

Analizând sumarele date ale cazului, ofiţerul a exclus din start ipoteza jafului, apreciind că în speţă este vorba despre o crimă comisă din răzbunare sau un omor spontan intervenit în urma unei altercaţii pe fondul consumului excesiv de băuturi alcoolice. Despre Dan Călăraşu a aflat că nu era căsătorit şi lucra ca electrician la întreprinderea „Balanţa" Sibiu. Locuia într-o cameră închiriată şi era un bărbat paşnic. Nu prea era văzut în compania femeilor. Anturajul său era format din colegi de serviciu cu care zăbovea pe la cârciumi ore întregi.

Investigaţiile efectuate în pădurea Dumbrava nu au condus la obţinerea de date privind unele conflicte, scandaluri şi bătăi care să fi avut loc acolo în ziua de 1 Mai 1967.

După-amiaza, victima s-a întâlnit la Dumbrava, la bere, cu trei dintre colegii săi de serviciu: Victor Pandele, Stan Ciocoiu şi Laurean Dincă, ultimul fiind cu soţia Carmen. Acolo au mâncat câte o friptură şi au dat-o pe bere după ce înainte mai consumaseră şi ceva tărie.

Spre seară, Carmen, care era însărcinată, a avut poftă şi de câţiva mici. Dan Călăraşu, care era bine crescut şi amabil, s-a oferit imediat şi i-a adus patru mici pe care i-a plătit el. De fapt, victima şi soţii Dincă se aflau în relaţii foarte bune, aceştia invitându-l de mai multe ori la ei acasă cu ocazia unor aniversări.

După un timp, grupul s-a destrămat. Primii care au plecat acasă au fost Pandele şi Ciocoiu. La un timp i-au urmat şi Laurean Dincă cu soţia, victima rămânând în compania unor cunoscuţi de la o masă vecină.

Aceasta era starea de fapt rezultată din declaraţiile celor din grup, fără a se putea identifica în compania căror persoane rămăsese Dan Călăraşu ca să mai consume

alcool.

Dosar cu A.N.

Oricât s-a străduit căpitanul Ştefănuţ să afle din investigaţii cine erau bărbaţii de la masa la care rămăsese victima, totul a fost în zadar. Acolo se vehiculase multă lume, de fapt fusese un vacarm.

Cauza a fost înregistrată în evidenţa dosarelor cu autori necunoscuţi, evidenţă care reprezintă o pată neagră pe obrazul poliţiştilor. Cum nu se putea obişnui cu un rateu în munca sa de judiciarist, ofiţerul a reluat audierea grupului de prieteni ai victimei din seara crimei. Numai că trecuseră doi ani de atunci.

Luminiţa de la capătul tunelului

Victor Pandele i-a declarat căpitanului că atât el, cât şi Stan Ciocoiu nu se mai afla în relaţii de amiciţie cu Laurean Dincă. Motivul? Pentru că acesta era un tip foarte gelos. După ce îi invitase la el acasă, la nişte sindrofii, aflaseră că după ce se îmbătase îşi bătuse nevasta la sânge pe motiv că se culca cu colegii lui.

La fel păţise Carmen şi din cauza lui Dan Călăraşu, care şi el evita să le mai facă vreo vizită soţilor Dincă. După cum aflase Pandele, Laurean Dincă continuase să-şi bată nevasta, din aceeaşi boală de gelozie, şi după ce născuse copilul.

Acest amănunt părea să aducă un licăr de lumină în bezna care învăluise până atunci misterul morţii lui Dan Călăraşu. Ofiţerul făcu unele investigaţii în jurul lui Laurean Dincă şi află că de patru luni se afla în divorţ cu soţia. De fapt, Carmen introdusese acţiune de divorţ şi se refugiase cu copilul la părinţii ei din Cisnădie, nemaidorind să audă vreodată de soţul ei.

Schimbarea

Căpitanul Ion Ştefănuţ se deplasă imediat la Cisnădie pentru a avea o discuţie cu Carmen. Femeia slăbise mult, iar la ochi avea cearcăne. Ea a povestit că nu mai putuse suporta bătăile lui Laurean, care venea acasă tot timpul beat şi îi imputa că rămăsese gravidă cu colegii lui.

— L-a bănuit şi pe Dan Călăraşu? a întrebat-o judiciaristul.

— Da, şi mi-a zis că a avut dovada în seara de 1 Mai 1967, la Dumbravă, când l-a omorât.

Ofiţerul rămase stupefiat. Întrebă cu glasul întretăiat:

— Ce dovadă?

— Că m-a servit cu patru mici pe care i-a cumpărat el.

— Cum s-a întâmplat mai departe?

— Pandele şi Ciocoiu au plecat primii de la masă că se îmbătaseră şi abia se mai puteau ţine pe picioare. Noi am mai rămas, pentru că Laurean mai voia două sticle de bere. A băut numai una, iar pe cealaltă a pus-o în sacoşă, zicând că o s-o bea acasă. De unde să ştiu eu ce intenţie avea cu ea. Apoi am plecat toţi trei, cu gândul să ajungem la capătul liniei de tramvai. Când am ajuns pe Aleea Privighetorilor, în apropierea grădinii zoologice, unde era mai întuneric, Laurean a scos sticla de bere şi, prin surprindere, l-a lovit pe Călăraşu cu ea în cap şi peste gură. Bietul om şi-a acoperit faţa de durere, dar Laurean a scos briceagul şi l-a măcelărit şi prin faţă, şi prin spate. M-a smucit apoi de mână şi am plecat, amenințându-mă că dacă am să suflu ceva, mă va omorî şi pe mine ca pe amant.

— Ce bestie! nu se putu abţine ofiţerul.

— Şi e în stare să mă omoare şi acum, dacă află, începu să tremure femeia. Nu ştiţi ce fiară zace-n el…

— De ce n-ai declarat totul de la început?

— Din aceeaşi cauză: de frica morţii! Şi tot el m-a obligat să declar că noi am plecat şi l-am lăsat pe Dan

Călăraşu la altă masă cu alţi cunoscuţi. Nu ştiţi prin ce-am trecut. Nu vă puteţi imagina… Tot timpul m-am gândit la clipa asta, când trebuie să spun adevărul în legătură cu moartea lui Dan Călăraşu.

— Acum nu trebuie să-ţi mai fie frică, o mângâie căpitanul. Avem noi ac de cojocul lui, deşi o să fie cam dificil să-i probăm crima, pentru că sunt sigur că nu va recunoaşte nimic.

— N-o să recunoască, asta vă asigur, iar eu m-am gândit la asta chiar în seara crimei.

— Ai luat vreo măsură de precauţie? intui judiciaristul.

— După crimă, m-a amenințat pe drum că, dacă o să spun ceva, mă va trage după el în calitate de complice.

— Nu-i prost.

— Nu este şi eu m-am speriat foarte tare, gândindu-mă cum să-mi apăr pielea, la o adică. Haina lui şi în special cămaşa fiind murdare de pete de sânge, cum am ajuns acasă m-a pus imediat să i le spăl. Apoi, s-a întins puţin pe pat şi a adormit buştean. Atunci mi-a venit ideea şi am păstrat cămaşa, pe care am ascuns-o. A doua zi, când era mahmur, m-a întrebat dacă a ieşit sângele la spălat. I-am spus că da şi i-am dat alta cămaşă curată, că avea mai multe la fel.

— Unde este cămaşa? nu mai avu răbdare ofiţerul.

— Este aici, la mama, unde am venit şi am ascuns-o.

— Bravo! o felicită judiciaristul şi o sărută. Eşti o femeie deşteaptă…

— Am făcut şi eu un an de şcoală tehnică sanitară şi ştiam că sângele impregnat pe îmbrăcăminte nu dispare în timp.

— Aşa este, primi confirmarea.

Descoperirea criminalului

Cămaşa lui Laurean Dincă plină de pete de sânge pe

piept a fost dusă personal de ofiţer la Institutul Medico-Legal „Mina Minovici” din Bucureşti pentru a fi expertizată. În urma intervenţiilor făcute pe lângă profesorul universitar Moise Terbancea, şeful institutului, expertiza a fost realizată în regim de urgenţă. După câteva ore, glasul sângelui se făcuse auzit: sânge uman, grupa sanguină AB IV. Laurean Dincă este adus la anchetă, în birou fiind soţia sa, iar pe masă cămaşa purtată de el în ziua crimei. Lângă cămaşă se afla un buletin de analiză serologică. Ucigaşul părea ca electrocutat.

— Ce grupă sanguină ai? îl întrebă căpitanul Ştefănuţ.

— O.I. răspunse Dincă pierdut.

— Dacă şi Dan Călăraşu avea aceeaşi grupă ca tine, mai aveai o şansă, dar glasul sângelui se împotriveşte: el avea AB IV! şi-i întinse buletinul de analiză.

FĂT FRUMOS DIN BALAMUC

Comisarul Tandin *rezolvă* un caz care îţi face părul măciucă: pasiunea nebunului Dumitru, zis Mitică, pentru băbuţa Bubulina s-a terminat tragic. O corcoduşă strivită i-a oferit detectivului rezolvarea cazului. *„Am iubit-o pe Bubulina, dar ea îmi întorcea spatele*”, declară asasinul anchetatorilor.

Împreună cu ofiţerii Brigăzii omoruri din cadrul Serviciului Judiciar al Miliţiei Capitalei rezolvasem un caz de crimă foarte complicat datorită bizareriei mobilului ei. Victima fusese o femeie, iar autorul un nebun sau bolnav psihic, cum este denumit în termeni de specialitate. Am serbat reuşita la restaurantul „*Trocadero*” unde, ca profesionişti ce eram în materie de omoruri, ne-am dat la taifas. Subiectul: crime şi numai crime... Un mai tânăr coleg, ofiţerul Roibu (să-i fie ţărâna uşoară pentru că a decedat prematur în plină activitate, în urma unei boli care l-a măcinat!) ne-a povestit un caz asemănător cu cel

rezolvat. Numai că pentru el, fusese primul caz rezolvat în haina de poliţist la omoruri. L-am ascultat cu plăcere, aducându-ne aminte şi noi cu nostalgie de primii paşi făcuţi în această nobilă şi frumoasă meserie. Iar acum vă rog să-l „ascultaţi” şi dumneavoastră…

„Fraţilor, sunteţi aici, la judiciar”.

…Câteva lucruri de neuitat sunt şi în viaţa unui judiciarist! Momentul intrării în şcoala de ofiţeri, anii de pregătire, examenele… Apoi, clipa solemnă a înălţării în grad, când îţi auzi numele precedat de cuvântul „locotenent”…

Plopii foşneau semeţi deasupra aleilor din curtea şcolii, când am părăsit-o. Eram încărcat de o bucurie nemăsurată şi ziua aceea însorită mi se părea făcută anume pentru mine; fusesem repartizat unde făcusem practică şi unde, desigur, mă aşteptau cazurile visate…

N-am fost singurul repartizat la Miliţia Capitalei. Ba, eram chiar foarte mulţi şi, din cauza asta, am fost puţin îngrijorat: dacă n-aveam să ajung la Brigada omoruri?! Fără falsă modestie, îmi doream unde era cel mai greu!

Şi iată că am ajuns exact unde am vrut.

Fusesem repartizaţi cinci locotenenţi la judiciar. Şeful serviciului, colonelul Teodorescu, a inspirat adânc. Apoi, – n-aş putea zice că a oftat – ne-a anunţat, de parcă-am fi ajuns la capătul unui drum lung: „Fraţilor, sunteţi aici, la judiciar”. Şi a continuat: „Veţi lucra cu mine. E o muncă frumoasă. Câţi ştiţi voi că e frumoasă, nu ştiu, dar precis o să aflaţi. Ce vă cer eu: să fiţi toţi, şi fiecare în parte, modele de ofiţeri de judiciar: corecţi şi modeşti. Din partea mea, tot sprijinul. Ori de câte ori veţi avea probleme, apelaţi la mine cu toată încrederea. Am avut grijă să aveţi locuinţe şi să fiţi repartizaţi după cum v-aţi exprimat dorinţa… Dumneata, mi s-a adresat apoi mie, spunându-mi gradul şi numele, ai fost repartizat la omoruri!…”

Cred că n-am prea auzit ce le-a spus celorlalţi. Inima a început să-mi bată puternic. Numai pe urmă, când îl

urmam pe şeful de serviciu spre biroul în care aveam să lucrez, când ne purta prin celelalte birouri şi ne prezenta tuturor ofiţerilor, am revenit la realitate şi – curios, acum că fusesem repartizat unde-mi dorisem, m-au cuprins brusc îndoielile, am început să mă întreb dacă nu mă hazardasem, dacă aveam să fac, totuşi, faţa unei asemenea munci, aici, unde lucrau oameni atât de deosebiţi!…

Dar, de fapt, n-aveam de ce mă îngrijora.

Deplasare la primul caz

Am fost dat în grija unui ofiţer cu experienţă, căpitanul Constantin Turcu. Am intrat din prima zi în dosare. Participam la discuţiile din fiecare dimineaţă pe probleme de munca curentă… Şi, iată, încet, încet m-am trezit intrat pe făgaş, cum se zice, şi am ajuns la primul meu caz.

Trecuse mai bine de o lună de la intrarea mea în slujbă. Eram în birou într-o duminică dimineaţa, făceam o confruntare de martori într-o cauză mai veche (care, evident, nu era cazul meu).

Deodată, a sunat telefonul. Eu, ca mai tânăr, am ridicat receptorul. Cei de la dispecerat l-au cerut însă pe căpitanul Turcu.

Sigur, mă cunoşteau şi pe mine, dar pe mine încă nu mă luau în serios cât ar fi trebuit… Oricum, am ştiut de la început că urmau să ne anunţe un caz şi că confruntarea martorilor avea să fie întreruptă… Colegul meu a terminat convorbirea telefonică şi s-a întors spre mine, spunându-mi de faţă cu cetăţenii martori: „O bătrână, făcută zob în curtea unei biserici…”

Zece minute mai târziu, porneam cu *speciala* spre Strada Cuţitul de argint, unde, sus, lângă autogara Filaret, în curtea unei biserici, ne aştepta primul meu caz. Era ziua de 5 octombrie 1968. Ne înghesuiam şase în maşina de serviciu: noi doi de la judiciar, ofiţerul de la dispecerat, medicul legist, procurorul şi criminalistul. Pe drum, am

fost tăcuţi; parcă nimeni n-avea chef de treaba la care ne duceam, parcă toţi ar fi fost întrerupţi supărător de la preocupări foarte importante, care nu sufereau amânare. Eu singur, la un moment dat, am încercat să fac presupuneri în legătură cu autorul, întrebându-mă dacă asasinatul în cauză era o întâmplare sau o faptă premeditată! Căci, dacă era o întâmplare, autorul putea avea un chip, iar în caz de premeditare… Căpitanul Turcu m-a privit amuzat: „Vrei să rezolvi cauza? Las-o mai încet. O să ai timp destul să te gândeşti. E bine să pornim de la ce e acolo, nu de la ce e-n gândul nostru”. „Aha, mi-am zis, iar o lecţie!…”

Cercetarea locului faptei

La locul faptei, se aflau deja cei de la Circa a zecea de Miliţie (acum Secţia 14). Înlăturaseră curioşii şi-i ţineau la distanţă. Când am ajuns noi acolo, era zece dimineaţa. Peste noapte plouase şi, acum, cerul era înnorat, posomorât, cu nori joşi. (E bine să pornim de la ce e acolo, nu de la ce e-n gândul nostru).

Se-nţelege, cel care a intrat primul în câmpul infracţiunii a fost criminalistul. După el, medicul legist, care s-a convins că victima nu mai trăieşte. Apoi, câinele de urmărire, care, luând urma, a pornit să caute autorul. A mers până la Autogara Filaret, mai întâi. De la autogară a coborât pe străzi, până la uşa restaurantului „*Vaporul*” aflat lângă intrarea în Parcul Libertăţii. Aici, a pierdut urma, dar, vorba conductorului – ţinând seama că plouase, că mulţi oameni pătrunseseră în câmpul infracţiunii – mersese destul de mult. Şi ţin să spun, de pe acum, c-a mers exact pe urmele criminalului…

Că era vorba de un asasinat, nu încăpea niciun dubiu. Victima, o femeie în vârstă, căruntă, zăcea pe spate în curtea bisericii, sub un corcoduş, fiind lovită puternic la faţă. Practic era desfigurată. Ea nu fusese violată având chiloţii pe ea, în schimb îi fuseseră smulse puloverul, fusta

şi furoul pe care criminalul le agăţase de gardul bisericii. Pantofii ei şi geanta erau, de asemenea, risipite în trei părţi. Pe jos, corcoduşe coapte căzute din pom…

În geanta victimei se aflau mai multe obiecte personale şi suma de 75 lei. Lipsea orice fel de act care să-i ateste identitatea.

Primele întrebări

Prima întrebare, firește, a fost cine era bătrâna? Dintre cei prezenţi acolo n-o cunoştea nimeni. Nu era cunoscută nici de locuitorii de pe străzile învecinate.

„Citirea” locului faptei, pentru mine, n-a durat prea mult. De fapt, o parte a rămas să întreprindă ceea ce se cheamă adevărata cercetare a locului faptei, iar ceilalţi am început primele investigaţii. Căpitanul Turcu a început să organizeze acţiunea în zonă, dându-mi, bineînţeles, şi mie „felia”. Trebuia, împreună cu un subofiţer de la Circa a zecea, care cunoştea perfect locurile, să fac investigaţii pentru stabilirea identităţii victimei şi pentru aflarea vreunor amănunte interesante despre ceea ce se petrecuse prin acele locuri peste noapte.

Medicul legist apreciase că moartea survenise de opt, zece ore. Deci, pe la miezul nopţii. Ce căutase bătrâna în acel loc la o asemenea oră? O văzuse cineva pe vreuna din străzile învecinate? auzise cineva vreun strigăt? Văzuse cineva ceva nefiresc în întunericul acelei nopţi ploioase? Şi, dacă nu în noaptea aceea, o văzuse cineva vreodată pe bătrână, ştia ceva despre ea?

Un mic consiliu

Firește, îndată după „citirea” locului faptei, avuseserăm un mic consiliu. Formulaserăm mai multe ipoteze de lucru:

- O veche duşmănie.
- Un omor interesat – vreo moştenire.

- Autorul era un bolnav psihic.

În sprijinul celei de-a treia ipoteze pleda comportamentul bizar al ucigaşului în relaţia cu victima. N-o jefuise, n-o violase, în schimb îi smulsese îmbrăcămintea, inclusiv furoul şi o agăţase la întâmplare de gardul bisericii. Înclinam spre un bolnav psihic pe fondul unei anomalii sexuale.

Vise şi realitate

S-a pornit, aşadar, pe două piste convergente:

1. depistarea şi verificarea tuturor bolnavilor psihic din zonă şi

2. stabilirea identităţii victimei.

Eu, cum vă spuneam, în prima instanţă, m-am ocupat de identificarea victimei.

De fapt, când am pornit cu subofiţerul de la circumscripţie la treabă, am şi început să visez. Mă şi vedeam punând cu viclenie o întrebare unuia sau altuia, dibuind un dedesubt, un fapt mărunt în aparenţă, dar care mie nu mi-ar fi scăpat şi care, exploatat logic, subtil, m-ar fi dus la concluzii relevante pentru identificarea şi prinderea autorului. Mă gândeam, de pildă, că-mi spusese cineva că a văzut în acea noapte un individ trecând de două ori prin acelaşi loc. Asta ar fi făcut îndată să sune în gândul meu un clopoţel: atenţie! Şi aş fi pus atunci, cu dibăcie, întrebare după întrebare, încet, pe nesimţite, ca martorul să nici nu-şi dea seama cât de mult îmi spune şi să rămână în continuare natural, şi astfel să scoată cât mai multe amănunte despre individul suspect şi comportarea lui…

Mi-am revenit însă repede. Realitatea răceşte foarte repede minţile înfierbântate. Când eu tot întrebam şi cei întrebaţi ridicau din umeri sau spuneau „nu ştiu” şi atât, mi-am adus aminte de sfatul indirect al colegului meu mai în vârstă: n-o lua razna, pleacă de la ceea ce ai!… Şi mi-am adus, totodată, aminte că mi se ţinuseră în şcoală lecţii

întregi despre răbdare şi tenacitate, despre calităţile deosebite ale celui care vrea să descopere un făptuitor înconjurat, mai ales în primele faze, de neant!…

Seara, rezultatul investigaţiilor era doar o oboseală. Nu aflasem nimic. Şi nici ceilalţi care acţionaseră. Când ne-am adunat pentru bilanţ la circumscripţie, nu ştiam decât că ne prezentaserăm cu mâna goală şi că a doua zi ne aştepta aceeaşi imensă truda. Oricum, a zis căpitanul Turcu, ceea ce făcusem deja era lucru făcut – în caz că lucraserăm temeinic şi nu trecuserăm pe lângă vreun amănunt semnificativ – şi partea aceea de alergătură nu ne mai aştepta. Aşa că puteam spune că făcuserăm totuşi mult, deşi, ca înaintare pe pistele stabilite, rezultatul era nul…

Mi-am dat seama că şi colegul meu mai în vârstă şi-a spus gândurile acestea pentru mine anume. De altfel, mi-a şi mărturisit mai târziu ca el însuşi poartă recunoştinţă unui om care s-a comportat la fel cu el; la începutul carierei lui ofiţereşti.

„După noapte, vine zi”.

Aşadar, a venit noaptea. M-am întors în garsoniera mea aproape de ora douăsprezece. Eram foarte obosit şi nu puteam să adorm: mă tot gândeam la vorba căpitanului Turcu despre „amănuntul semnificativ!”; treceam în revistă momentele investigaţiilor, chipurile celor întrebaţi şi răspunsurile, căutând să descopăr, măcar acum, dacă scăpasem ceva. Tot în noaptea aceea, mi-am refăcut chestionarul după care trebuia să lucrez, mi-am sistematizat întrebările, pentru a avea un crescendo, de la simplu la complex, de la puţin la foarte mult.

Spre dimineaţă, am adormit. M-a trezit sfântul ceas deşteptător – căci, fără el, aş fi stat să visez că prind şi criminalul!…

Cert este că nici somnul acela, scurt, n-a fost somn. M-am trezit buimac, dar, după un duş fierbinte şi un dejun bun eram ca renăscut. Am plecat la circă – unde ne instalaserăm „cartierul general” – reconectat complet la

problemă. Aici, mă aştepta principiul de muncă al căpitanului Turcu, numit de el *„după noapte, vine zi”*… (vorba cântecului!). Adică, odihniţi, proaspeţi, după ce sfetnicul Noapte ne tot povăţuieşte pe fiecare în singurătatea gândurilor, am ţinut o şedinţă operativă, menită să stabilească coordonatele acţiunii din noua zi.

Bubulina

Personal, identificasem în ziua precedentă un număr de cincisprezece indivizi al căror comportament îi făcea suspecţi în cauza dată. Evident, nu putea fi decât unul. Aşa că am discutat criteriile de triere a suspecţilor şi am stabilit să intensificăm acţiunile de verificare, în „zona crimei”, pentru identificarea victimei. Nu se putea să mai dureze situaţia aceea, bătrâna nu căzuse din avion, era o locuitoare obişnuită a cartierului şi n-aveam voie să nu aflăm cine anume era…

În sfârşit, discuţiile au făcut o bună lumină în acea zi (ce era posomorâtă ca şi cea care o precedase), au ierarhizat priorităţile, ne-au orientat mai precis sarcinile.

Acum, aveam fotografia mai clară a victimei (după toaletarea care i se făcuse la morgă) şi nici nu ne gândeam să nu reuşim s-o identificăm. Şi, într-adevăr, a recunoscut-o tot personalul restaurantului *„Vaporul”*, loc până unde condusese câinele de urmărire. „Asta e Bubulina, care-şi făcea veacul pe aici, în fiecare seară, a spus responsabilul localului. Făcea pe debarasoarea şi la final ajuta la curăţenie, deşi nu era angajată. La vârsta ei… Pentru asta o plăteam cu 75 de lei pe seară”.

Bubulina se numea, de fapt, Adolphina Newton, avea 68 de ani şi locuia singură într-o cămăruţă pe Strada Gramont. Fusese ţesătoare la viaţa ei şi avea o pensie mică. Nu mai avea părinţi, fraţi, surori sau alte rude.

Pe urmele victimei

Aşadar, în noaptea crimei Bubulina lucrase până târziu. Era o femeie de treabă, liniştită, harnică şi nu consuma băuturi alcoolice. Plecase de la local după ora 24, împreună cu ceilalţi lucrători ai restaurantului. Vruseseră să ia tramvaiul, dar ea spusese că merge pe jos. „Poate iau tramvaiul de la prima", au fost ultimele cuvinte pe care le auziseră de la ea... Dar nu venise tramvaiul şi ea trecuse cu circa 80 m de „prima", ajungând în dreptul bisericii în curtea căreia aveam s-o găsim noi.

Am mers acasă la ea. Am crezut că poate vom găsi înscrisuri grăitoare: vreo duşmănie, vreo moştenire... Dar n-am găsit nimic.

Bubulina avea o prietenă foarte bună cu care se ajuta în persoana unei vecine, Elvira. Însă aceasta, şi ea femeie în vârstă, era plecată pentru trei săptămâni la tratament.

În obiectiv: bolnavii psihic

După aceste verificări, ipoteza săvârşirii crimei de către un bolnav psihic a căpătat şi mai multă pondere. N-am exclus celelalte ipoteze, dar ne-am axat eforturile mai mult pe verificarea bolnavilor psihic.

Şi a durat căutarea mai bine de o lună. Încet, încet a devenit o acţiune de uzură. Noutăţi nu mai apăreau, căutam bolnavii – cunoscuţi sau necunoscuţi în evidenţele clinicilor de psihiatrie – îi verificam, efectuam continuu trieri. Niciunul dintre ei nu se dovedea a fi autorul. Era obositor, monoton şi, uneori, mizerabil, dar nicio clipă nu mi-a dispărut interesul pentru acest caz.

Cu cât treceau zilele, cu atât mă gândeam mai mult că încă suferea adevărul, că încă e liber vinovatul, că ar putea să mai comită un asasinat – şi mă înverşunam şi mai mult. Nu poţi avea linişte, nu te poţi sătura de o asemenea muncă, oricât de greu ţi-ar fi, oricât de lipsită de perspectivă ar putea să pară la un moment dat. Apoi, dacă

insişti pe o ipoteză, simţi o dorinţă acută de a-ţi dovedi că ai dreptate, că n-ai greşit, că pista aleasă e sigură… Vreau să spun că e o confruntare nu numai cu cazul, ci cu tine însuţi; e primul tău examen şi trebuie să-l iei!…

Declaraţii de dragoste

Într-una din zilele când cercetările băteau pasul pe loc, mi-am adus aminte de prietena victimei, de Elvira. După calculele mele sosise cam de o săptămână de la tratament, aşa că m-am dus să stau de vorbă şi cu ea.

„Bubulina n-avea niciun duşman, a spus ea, dar mi s-a plâns de mai multe ori că o urmărea un nebun, care-i făcea declaraţii de dragoste. Era unu da ăla scăpat de la balamuc…”

„L-aţi văzut şi dumneavoastră?”

„Nu, că n-o urmărea până acasă. Probabil că îi era frică să intre aici, în cartier. O urmărea de la restaurant până la staţia de tramvai…”

„Înseamnă că pe nebun îl cunosc şi cei de la restaurant”, m-am gândit eu atunci la traseul parcurs de câinele de serviciu.

„Bubulina mi-a spus că-l ştie tot localu, Mitică îi zice… Acolo i-a făcut mai multe scene de dragoste”.

Informaţia primită mi se părea ca un bulgăre de aur. Cu o lună în urma întrebasem tot personalul restaurantului „*Vaporul*” dacă prin local sălăşluiesc bolnavi psihic. Nimeni nu-şi amintise de vreunul, nimeni nu pomenise ceva de acest Mitică. Mi-am zis că la vadul mare pe care îl avea acel local ospătarii şi ajutorii lor n-avuseseră timp să remarce şi astfel de figuri. Probabil îi serviseră pe mulţi şi atât.

Mitică

Am dat fuga la restaurantul „*Vaporul*” şi am strâns

din nou tot personalul. I-am întrebat de ce nu mi-am spus nimic de acest Mitică.

„Păi, asta e un nebun paşnic şi nu ne-am gândit la el, a spus o chelneriţă. Îi făcea Bubulinei declaraţii de dragoste şi noi ne amuzam. Îi arata degetul inelar de la mâna stângă unde trebuia să fie verigheta... Era semn că vrea s-o ia de nevastă... Şi noi iar râdeam".

„Bubulina cum reacţiona?"

„Nici măcar nu râdea şi îşi vedea de treaba ei întorcându-i spatele".

„Când l-aţi văzut ultima dată pe Mitica în local?"

La această întrebare au început să se uite unii la alţii.

„Cam de multişor, răspunse până la urmă o picoliţă. Cam de o lună şi..."

Aşadar, Mitică dispăruse imediat ce fusese omorâtă Bubulina. Personalul localului se amuzase de comportarea lui pentru declaraţiile de dragoste făcute Bubulinei, dar nu avea pregătirea necesară să discearnă ce se petrece cu adevărat în mintea unui nebun. Ce înseamnă o iubire de paranoic sau schizofrenic şi de ce sunt în stare aceştia când li se „refuză" dragostea...

Pentru mine Mitică era acum suspectul principal, el fiind în local în seara crimei după cum mirosise traseul câinele de urmărire.

Întâlnire la miliţie

Ştiind că Mitică se spune la cei care poartă prenumele Dumitru, am consultat listele cu bolnavii psihic aflaţi în evidenţa policlinicilor şi spitalelor psihiatrice din Bucureşti. Am găsit 34 de nume care erau însoţite de prenumele Dumitru. Din aceştia am triat un număr de patru care locuiau în zonă.

Am trecut la verificări, fiind însoţit de un subofiţer de la Circa a zecea şi am constatat că primii trei n-aveau legătură cu crima fiind internaţi în acea perioadă la

Spitalul neuropsihiatric „Gheorghe Marinescu”[31] din Bucureşti. Rămăsese al patrulea, un anume Dumitru Dragomir, care locuia pe Şoseaua Viilor şi suferea de „schizofrenie paranoică”. Am stat, întâi, de vorbă cu vecinii. Am aflat că individul, care locuia cu mama sa, pleca de acasă cu zilele, iar când revenea era murdar, beat, tăvălit prin toate noroaiele.

Pe cel căutat, nu l-am găsit. Era în perioada de plecare de acasă. Mama lui, în schimb, ne-a primit foarte amabilă. A confirmat spusele vecinelor şi a adăugat ca băiatul ei venise chiar în ajun acasă, într-un hal îngrozitor. Îl spălase, îi dăduse să mănânce, îl culcase… Nu ştia unde plecase din nou… Îi dăduse alte haine şi „bună ziua”…

Aici e momentul să fac o paranteză. Fiind la începutul meseriei, trebuie să mărturisesc că n-am întrebat-o pe femeie ce făcuse cu hainele murdare. Acest amănunt mi-a scăpat din vedere, ceea ce ar fi fost o greşeală de neiertat pentru un ofiţer cu experienţă.

Cum era ora prânzului, ne-am întors la circă. Şi peste cine dăm: peste Dumitru Dragomir. „Ia uite, zic, noi îl căutam acasă şi el aleargă după noi pe-aici”. Nu era aşa. Îşi pierduse buletinul de identitate şi venise să i se elibereze o adeverinţă temporară, pentru că, altfel, nu putea să-şi încaseze pensia.

Urmă de corcoduşă

L-am luat într-un birou şi încet, încet am început să-l descoasem cu privire la dragostea sa pentru Bubulina. Era foarte sincer şi cooperant în nevinovăţia sa de schizofren paranoid…

„Am iubit-o mult pe Bubulina, ne-a spus, ca Făt-Frumos pe Ileana Cosânzeana… Dar ea mi-a rănit inima şi-mi întorcea spatele. N-am putut să mai suport cum îşi bate joc de dragostea mea şi am omorât-o în curtea bisericii Cuţitul de argint. Cu iubirea nu te joci…”

31 Spitalul Clinic de Urgenţă „Bagdasar-Arseni”.

„De atunci şi până acum, ţi-ai schimbat hainele?”

„Abia ieri, când am fost la mama”.

Mai departe cred că vă imaginaţi cum am alergat într-un suflet, cum se spune, până acasă la el. Mama sa ne-a spus că alea nu mai erau haine şi le aruncase la tomberonul de gunoi din gang. Şi – bizarerie e, uneori, şi viaţa ofiţerului de judiciar – am fost în al nouălea cer, când am găsit la gunoi zdrenţele acelea murdare.

Şi aveam de ce: s-au găsit pe ele urme de sânge, care s-a dovedit a fi din sângele victimei, apoi fire de păr de la victimă, urme de noroi din curtea bisericii şi o urmă ciudată, maronie, uscată, care s-a dovedit a fi urma unei corcoduşe uscată. Şi aceasta a constituit o probă foarte bună, pentru că găsisem victima sub un corcoduş şi pe jos se aflau mai multe corcoduşe strivite.

A fost, pentru mine, un caz la care se poate reflecta. Faptul că am acţionat zi de zi, neobosit, mi-a creat şansa de a fi eu cel care a ajuns primul la asasin… Nu vreau să spun cu asta că ceilalţi n-au acţionat la fel de asiduu, ci doar că, n-aş fi ajuns să fructific această şansă dacă nu m-aş fi angrenat cu totul în acel mecanism. Altfel, poate că s-ar fi ajuns la acest rezultat, dar mult mai târziu ori niciodată, cine ştie.

CADAVRUL DIN BAIE

În noaptea de 26/27 iulie 1969, în jurul orei 1: 00, un locatar din blocul situat pe Strada Stejarului nr. 37, Sectorul 4, din Capitală a constatat că din tavanul apartamentului său curge apa.

Imediat a sunat la uşa apartamentului vecinului Dumitrescu Vintilă, unde era de presupus că se afla „izvorul nedorit”. Deoarece nu a primit niciun răspuns, a anunţat organele de miliţie care, pătrunzând în interior, au descoperit în cada plină cu apă cadavrul chiriaşului peste care continua să curgă apă. Uşa de la intrarea în apartament a fost găsită încuiată.

Intră în acţiune ofiţerii Brigăzii omoruri de la Miliţia Capitalei, un ofiţer criminalist, un procuror şi un medic legist. La examenul exterior, victima prezenta mai multe lovituri la cap. Autopsia a stabilit ca Dumitrescu Vintilă decedase din cauza unui politraumatism cranian, ca urmare a 15 lovituri aplicate cu un corp contondent, cu margini proeminente şi suprafaţa dinţată, respectiv un ciocan de bucătărie găsit în baie. Din constatările făcute cu prilejul cercetării la faţa locului au reţinut atenţia în mod deosebit următoarele aspecte:

- prezenţa a numeroase pete de sânge, începând de la holul de intrare în apartament, continuând cu dâre de târâre până la baie;
- după conţinutul farfuriilor şi paharelor din bucătărie s-a putut trage concluzia că, în urmă cu trei-patru ore, două persoane au mâncat delectându-se cu friptură, salată verde, lichior şi vin;
- după răvăşirea lucrurilor din apartament s-a dedus că ucigaşul a căutat diverse obiecte, constatându-se ulterior că a luat din locuinţa victimei mai multe bunuri, printre care un magnetofon marca „Tesla Sonet B 3” cu seria 425687 şi un aparat de radio portativ marca „Tesla”.
-

Cine era victima?

Victima, Dumitrescu Vintilă, în etate de 63 de ani, pensionar, divorţat de soţie în urmă cu 20 de ani, era un pervers sexual foarte periculos. În perioada anilor 1950 – 1955, el fusese profesor la şcoala de reeducare minori din Slatina, fiind înlăturat pentru că întreţinuse raporturi de perversiune sexuală cu unii dintre elevi.

După aceasta se mutase în Bucureşti, continuând să frecventeze cercurile rău famate de homosexuali. Pe baza acestor date, una din ipotezele care s-au elaborat cu privire la autor a fost aceea că el provine din rândul homosexualilor sau al foştilor elevi cu care victima

întreţinuse relaţii de perversiune sexuală.

În privinţa mobilului asasinatului, cea mai plauzibilă ipoteză era o crimă pasională între homosexuali, după cum se mai întâmplase şi în alte cazuri de acest gen.

S-a insistat aşadar pe pista crimei pasionale, jaful fiind subsidiar. Căpitanul Cornel Leuce de la Brigada omoruri a Miliţiei Capitalei, care a coordonat colectivul de ofiţeri ce s-a ocupat de acest caz, a introdus în cercul de bănuiţi pe toate persoanele care au putut fi stabilite că au avut raporturi de perversiune sexuală cu victima. Au fost verificaţi peste 200 de cetăţeni ale căror numere de telefon erau înscrise în agendele şi notiţele lui Dumitrescu Vintilă.

Pe parcursul investigaţiilor şi cercetărilor efectuate – care au durat peste un an – cercul de bănuiţi s-a restrâns semnificativ, unii neavând nicio legătură cu cauza, iar alţii fiind dovediţi că sunt autorii unor infracţiuni necunoscute.

Suspectul numărul unu

În urma măsurilor întreprinse şi a datelor culese, ofiţerii de judiciar şi-au îndreptat toată atenţia asupra unui anume Constantinescu Gheorghe, născut la 14 aprilie 1937 în oraşul Mangalia, judeţul Constanţa, domiciliat în Bucureşti, Strada Teiul Doamnei nr. 55, Sectorul 2, electrician, neîncadrat în câmpul muncii, căsătorit, un copil, a fost condamnat de şase ori pentru săvârşirea mai multor infracţiuni de drept comun.

Acesta îl cunoştea pe Dumitrescu Vintilă din perioada anilor 1952 – 1954, când îi fusese profesor la şcoala de reeducare minori Slatina şi întreţinuse cu el raporturi de perversiune sexuală. După venirea profesorului la Bucureşti s-au întâlnit la domiciliul acestuia, continuând practicarea actelor nefireşti.

Constantinescu Gheorghe umbla în anturajul unor elemente infractoare din Bucureşti şi din provincie, ocupându-se cu vânzarea de obiecte, valută şi aur provenite de la cetăţeni străini. Din coroborarea unor date

aflate de la o persoană din anturajul său cu cele obţinute din investigaţii a rezultat că C.G., în cursul anului 1969, ar fi fost în posesia unui magnetofon, fără a se cunoaşte marca, locul unde acesta l-a deţinut şi dacă l-a valorificat. Cele de mai sus au întărit şi mai mult bănuiala că C.G. este autorul omorului comis asupra lui Dumitrescu Vintilă. Stabilirea activităţii lui Constantinescu Gheorghe înainte şi după 26 iulie 1969 a fost îngreunată de desele voiajuri pe care acesta le-a făcut şi continua să le facă în diferite localităţi din ţară în anturajul unor persoane cu care intra în relaţii în mod ocazional (bişniţari, prostituate etc.). În astfel de împrejurări, supravegherea activităţii acestuia era uneori imposibilă. Mai mult, fiind certat cu soţia, locuia pe la diferite prostituate.

Magnetofonul acuzator

Ştiindu-se că suspectul şi-a petrecut vara şi toamna anului 1969 pe Litoralul Mării Negre şi în special în oraşul Mangalia, de unde provenea, s-au intensificat investigaţiile în această zonă. Din anturajul său dubios din Mangalia s-a aflat că, într-adevăr, în luna august 1969 a avut un magnetofon marca „Tesla Sonet B 3”, pe care l-a vândut până la urma unei femei din localitate.

Alte verificări. Cumpărătoarea magnetofonului este identificată în persoana Anghelinei Popescu, din Mangalia, Strada Rozelor nr. 9. Magnetofonul avea seria 425687, tocmai cel furat din locuinţa victimei.

Trecuse un an şi trei luni şi criminalul era în sfârşit identificat! Dar… pentru a fi arestat, asasinul trebuie mai întâi găsit.

Se află că la începutul lunii septembrie 1970 a stat câteva zile la o prostituată din Bucureşti, după care a plecat, confesându-se femeii că intenţionează să treacă fraudulos graniţa în Iugoslavia, iar de aici să ajungă în Occident. Este dat imediat în urmărire generală, însă fără rezultat.

Luându-se în calcul şi varianta că asasinul ar fi putut fi prins de grăniceri, s-au efectuat imediat verificări în evidenţele Direcţiei Generale a Penitenciarelor, de unde a venit şi vestea mult aşteptată. La data de 20 septembrie 1970, el a fost condamnat la zece luni închisoare de Judecătoria Municipiului Timişoara, pentru tentativa de trecere frauduloasă a frontierei, fiind depus în penitenciarul din Timişoara. De aici fusese transferat în Penitenciarul Aiud.

Se întreprind demersurile necesare şi Constantinescu Gheorghe este transferat de la Aiud în Penitenciarul Văcăreşti, iar de aici în arestul Miliţiei Capitalei, pentru cercetări.

Un infractor perfid şi pervers

Constantinescu Gheorghe era un infractor „şcolit" de mic, trecerea lui prin institute de reeducare şi apoi prin diverse puşcării îl „şlefuiseră", astfel că anchetarea sa a decurs foarte anevoios. Nu a negat că l-ar fi cunoscut pe Dumitrescu Vintilă, recunoscând relaţiile de perversiune sexuală pe care le întreţinuse încă din timpul când fusese internat la şcoala de reeducare minori din Slatina.

— Când îmi era foame sau nu mai aveam bani, mă duceam la bunicuţu şi acesta mă făcea (sex oral), i-a declarat el căpitanului Cornel Leuce. În apartamentul lui era un du-te-vino, cunoscând peste 20 de papacioci şi homosexuali cărora le ştiu numai poreclele, dar eu nu l-am omorât!

Când i s-a prezentat magnetofonul victimei pe care îl vânduse femeii din Mangalia, infractorul, uns cu toate alifiile, nici măcar n-a tresărit.

— Mi l-a vândut un papacioc, „Cârlig" e poreclit, care era în mare fierbinţeală cu bunicuţu. Mi-a zis că acesta i l-a făcut cadou…

Prin această manevră destul de inteligentă asasinul a încercat să-i bage pe poliţişti pe linie moartă, „Cârlig"

neputând fi identificat niciodată. El a tras „cu dinţii” de ea luni de zile, respectiv până când căpitanul Cornel Leuce a identificat o altă femeie din Mangalia, Anica Cojocaru, căreia îi vânduse alte obiecte luate din locuinţa victimei – aparatul de radio „Tesla”, două seturi de pat şi unul de tacâmuri.

„L-am iubit şi am fost gelos pe el...”

Fiind făcut „mat”, criminalul s-a destăinuit:

— Bestia de Dumitrescu m-a corupt încă de când eram un... copil, iar el făcea pe educatorul. Ce ştiam eu atunci? Şi am ajuns să depind de el, să-mi placă acest viciu... M-am şi căsătorit, am avut şi multe femei, dar nimeni nu-mi oferea asemenea plăceri sexuale ca el... În ultima vreme îi băteam la uşă, dar el mă respingea, pentru că era dornic de „prospătură”, iar eu cam îmbătrânisem... Mai exact, nu-mi dădea drumul la uşă şi petrecea cu alţii. Devenisem atât de gelos pe el încât am luat hotărârea să-l ucid, să nu mai poată corupe niciodată pe nimeni... M-am şi mirat când mi-a deschis uşa în seara zilei de 26 iulie 1969. Am mâncat bine, am băut, m-a făcut, apoi m-am răzbunat lovindu-l cu un ciocan în neştire. Ciocanul era în bucătărie, unul de bătut carnea. Apoi am introdus cadavrul în cada de baie, deschizând robinetele de apă... Aşa am judecat atunci. Când mi-am revenit, m-am gândit că, dacă tot îl omorâsem, să mă aleg şi eu cu ceva de pe urma lui. Şi am luat obiectele pe care le ştiţi, am încuiat apartamentul şi am plecat direct pe Litoral. Cheia apartamentului am aruncat-o în drumul spre gară, nu mai ştiu pe unde.

Ancheta s-a încheiat în ziua de 21 iunie 1971, când dosarul a fost declinat procuraturii, iar, în urma judecării procesului, asasinul a fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

GELOZIA IMPOTENTULUI

În ziua de 22 august 1970, cetăţeanul Vasile Moga, din comuna Smârdan, judeţul Tulcea, s-a dus să ia apă din

Dunăre, ocazie cu care a pescuit o servietă de culoare neagră care plutea lângă mal. Curios, omul a deschis-o şi a dat mai întâi peste un pietroi de trei kilograme. Înlăturând piatra, a găsit în servietă buletinul de identitate al unui anume Mircea Croitoru. Intuind că e ceva necurat la mijloc, omul s-a prezentat cu servieta la şeful de post.

Plutonierul Gheorghe Bunea, şeful de post al comunei Smârdan, a dat şi peste alte documente ce aparţineau acelui Mircea Croitoru şi anume livretul militar, mai multe fotografii ale acestuia şi notiţe de la un curs de limba engleză.

Poliţist vigilent, subofiţerul s-a deplasat la locul de unde fusese pescuită servieta de Vasile Moga şi a ridicat pietroiul care fusese în ea şi pe care omul îl aruncase. Să fie vorba de o pierdere de documente? Nu era exclus, dar atunci ce căuta pietroiul acela în servietă? Mai repede credea că el fusese introdus de o persoană rău intenţionată pentru ca servieta să se ducă cât mai mult la fund în apă.

Plutonierul îşi aminti că, în timp, valurile Dunării aruncaseră pe malurile comunei Smârdan cadavre mâncate de peşti ale unor persoane care se înecaseră la Zimnicea, Călăraşi sau Cernavodă.

Verificări telefonice

Şeful de post purcese la verificări pe raza comunei Smârdan, interesându-se dacă acel Mircea Croitoru îşi făcuse apariţia pe raza acestei localităţi. Având fotografii foarte bune ale acestuia, s-a folosit de ele. Toţi cei întrebaţi au ridicat din umeri.

Ca urmare, a luat legătura telefonică cu toate miliţiile judeţene riverane Dunării, în amonte. La scurt timp, subofiţerul a primit vizita a doi experimentaţi ofiţeri, maiorul Ilie Popa şi locotenentul-major Dumitru Ocheana, din cadrul Serviciului Judiciar al Miliţiei judeţului Brăila.

Scafandrii, în Dunăre

— Mircea Croitoru a dispărut din ziua de 2 august 1970, îi spuse maiorul Ilie şefului de post din Smârdan. Dispariţia lui nu a fost reclamată de nimeni.

— Nu are rude? întrebă plutonierul Bunea.

— Nu are decât o singură soră, Matilda Creţulescu, care este căsătorită în comuna Viziru, din judeţul nostru. Amândoi s-au născut şi au crescut în comuna Munteni, judeţul Galaţi. Dar au rămas orfani de mici. Copiii au fost întreţinuţi de stat, fata la Tecuci şi băiatul la Galaţi. La case de copii, evident. Cei doi fraţi s-au întâlnit numai când au împlinit majoratul şi au trebuit să plece în lume pe picioarele lor. Matilda nu prea a avut înclinaţie spre studiu şi a urmat o şcoală de croitorie, iar la douăzeci de ani s-a măritat. A fost norocul ei pentru că a găsit un băiat bun, şi-a întemeiat o căsnicie solidă şi are doi copii.

— … Şi Mircea?

— Mircea a avut şi are – pentru că nu ştim dacă este mort sau nu – înclinaţii pentru învăţătură. A urmat un liceu comercial şi s-a angajat contabil în Portul Brăila. Până în ziua de 2 august 1970, când a dispărut, a fost foarte apreciat de colegi, neavând măcar o zi lipsă de la serviciu. S-a descurcat singur cum a putut, locuind în gazdă la o bătrână, Maria Fetcu. Dar, dintr-odată, ceea ce este suspect pentru toată lumea, a dispărut subit…

— Nu cumva dorea să emigreze clandestin?

— Participa la un asemenea curs la Casa de cultură din oraş, îi dădu dreptate ofiţerul, dar din Brăila n-a plecat niciun vas spre Occident în ziua de 2 august 1970 şi nici până în prezent. Ultimul a fost în 14 iulie…

— Atunci trebuie să-i căutăm cadavrul în Dunăre, raţionă scurt şeful de post.

— Da, o şansă la un milion, după cum prea bine ştii…

Au fost aduşi scafandrii de la Constanţa, care au scormonit Dunărea în lung şi-n lat în zona localităţii Smârdan. Rezultatul: a fost descoperit un alt cadavru,

dispărut de două luni. Era vorba de un tânăr înecat la Turnu Măgurele…

Nataşa, iubirea ascunsă

Cei doi ofiţeri de la Brăila se întorc acasă. Se culeg date despre dispărutul Croitoru de la locul de muncă. Nimic, absolut nimic suspect. Mircea Croitoru îşi văzuse de treabă la locul de muncă impecabil.

Ajunşi în impas, ofiţerii se gândesc să stea de vorbă şi cu unica soră a dispărutului, Matilda Creţulescu, din comuna Viziru. O gazdă primitoare şi o femeie agreabilă, dar destul de tristă de dispariţia fratelui ei, de care nu mai ştia nimic de trei luni. Ultima dată, Mircea o vizitase la sfârşitul luni mai 1970, când participase la aniversarea zilei de naştere a surorii lui.

— Nu cred că cineva i-ar fi dorit răul fratelui meu, începu Matilda. Era un om prea bun şi din această cauză nimeni nu-l putea duşmăni…

— De acord, o susţinu maiorul Ilie, dar ceva necurat s-a întâmplat cu el…

— Să fie de la Nataşa…?

Ofiţerul făcu ochii mari. Nu-i apăruse în procesul investigaţiilor acest nume. Dar, totuşi, intui:

— O iubită?

— Un mare dor, un mare foc al lui! O iubeşte ca un nebun!

— Dacă-i aşa, de ce nu se însoară cu ea? spuse maiorul.

— Pentru că e măritată! veni răspunsul sec, neaşteptat, al interlocutoarei.

— Cu cine?

— Cu un achizitor de la O.R.A.C.A.[32] Brăila. E impotent!… Dar de o gelozie morbidă!

— Şi cum voia să iasă din această situaţie fratele tău?

---

32 Oficiul Regional de Achiziţii şi Colectarea Animalelor.

— Nu ştiu, şi nu ştia nici el, pentru că tipul o ameninţa pe Nataşa ca la cea mai mică atingere a unui bărbat o va ucide.

— O astfel de căsnicie nu poate dura la nesfârşit. Divorţul este soluţia.

— Şi eu cred la fel, dar Nataşei îi este frică să introducă acţiunea de divorţ. Îi este frică de nebun, să n-o omoare.

— Unde se întâlneau cei doi să facă dragoste? Pentru că bătrâna Maria Fetcu îi interzicea lui Mircea să aducă femei.

— Pe malul Dunării, prin stufăriş.

Investigaţii oculte

Investigaţiile discrete în jurul iubitei dispărutului – Nataşa Roibu – au scos în evidenţă că aceasta nu mai era aceeaşi persoană ca înainte. Slăbise foarte mult şi se închisese în sine ca într-o carapace. În plus, renunţase şi la cursul de limba engleză care se ţinea la Casa de cultură din oraş. De ce oare?

Maiorul Ilie a intuit că aceste schimbări se datorau faptului că Nataşa nu era străină de dispariţia iubitului ei. Nu în sensul că ea l-ar fi omorât sau ar fi pus la cale uciderea lui Mircea, dar ştia ce i se întâmplase. Şi cum răul nu putea proveni decât de la Adrian Roibu, soţul Nataşei, în jurul acestuia se afla tot *cluul* afacerii.

Probabil, ca să-i astupe gura definitiv Nataşei, pe lângă ameninţările cu moartea, Adrian Roibu recursese şi la un act de grandoare, trecând casa şi terenul (3.000 de metri pătraţi) pe numele soţiei sale.

Oare o crimă sau tăinuirea ei putea fi acoperită printr-un asemenea act mărinimos de donaţie? s-a întrebat judiciaristul.

Desigur că „nu” a fost răspunsul. Mai mult, ofiţerul a bănuit că Nataşa suferea cumplit de ceea ce i se întâmplase iubitului ei şi la o mică scânteie ar fi explodat spunând adevărul pe care îl ţinea zăvorât în conştiinţa ei cu atâta chin. Şi maiorul a hotărât ca printr-o combinaţie Nataşa să fie ridicată de pe stradă şi adusă la miliţie.

Operaţiunea s-a desfăşurat conform planului şi iat-o pe Nataşa faţă în faţă cu experimentatul judiciarist. Când maiorul Ilie i-a expus toate datele problemei, aşa cum spera ofiţerul, Nataşa s-a pornit într-un plâns neguros şi a mărturisit pe loc.

— Soţul meu, Adrian, l-a ucis pe Mircea, în după-amiaza zilei de 2 august 1970. Adrian, fiind achizitor de animale, lipsea de acasă câte trei-patru zile. Atunci când s-a întâmplat crima, el mi-a spus că are o delegaţie ceva mai lungă, ducându-se după achiziţionarea de bovine în judeţul Bacău. I-am spus lui Mircea şi am hotărât să profităm din plin de absenţa lui Adrian, invitându-l la mine acasă. A fost o greşeală pe care n-am să mi-o iert niciodată… Adrian a venit seara acasă şi ne-a surprins în pat.

Pe Mircea l-a căsăpit cu toporul, iar pe mine m-a iertat sub jurământ că n-am să scot vreodată măcar o şoaptă… I-am promis tot ce a vrut Adrian, numai să mă lase în viaţă.

I-A FĂCUT PE CURCANI DE RÂSUL CURCILOR

În ziua de 9 decembrie 1970, printre evenimentele raportate la Miliţia judeţului Suceava de organele şi formaţiunile din subordine, a fost şi cazul semnalat de Miliţia oraşului Vatra Dornei din care rezulta că, în noaptea de 8 spre 9 decembrie 1970, autori necunoscuţi s-au introdus cu ajutorul unor chei potrivite în Postul de Miliţie TF Vatra Dornei, de unde au furat o parte din armamentul şi muniţia aflate în dotarea subofiţerilor de la

acest post.

Pentru elucidarea acestui caz au fost numiţi cei mai competenţi ofiţeri din cadrul Miliţiei judeţului Suceava, care au efectuat cercetări la faţa locului, executând o examinare atentă şi minuţioasă, studiind şi observând cele mai mici amănunte din cele două camere, ce formau un singur corp de clădire, situat la 40 de metri de staţia C.F.R. Vatra Dornei, ocupat de Postul de Miliţie TF.

La uşa de intrare, lacătul a fost găsit încuiat şi intact, fără urme de violenţă, ceea ce a permis să se tragă concluzia că autorii au folosit chei potrivite. Pe uşa fişetului metalic în care se păstrau armamentul şi muniţia s-au găsit urme de forţare şi câteva fragmente de urme digitale, ce au fost relevate şi ridicate în vederea comparării.

Din fişetul respectiv s-a constatat că lipseau un pistol-mitralieră cu 300 de cartuşe, un pistol TT cu 24 de cartuşe, două port-încărcătoare, o baionetă a pistolului-mitralieră şi o centură tip militar cu diagonală.

Ipoteze elaborate

Concomitent cu cercetarea la faţa locului s-au elaborat mai multe ipoteze, potrivit cărora scopul urmărit de infractori ar fi fost:

- comiterea de tâlhării asupra persoanelor însărcinate cu transportul şi păstrarea valorilor monetare;
- folosirea armamentului în vederea trecerii frontierei de stat, cu diferite mijloace;
- întrebuinţarea lui împotriva persoanelor cu munci de răspundere politice şi de stat;
- săvârşirea de omoruri din răzbunare, gelozie sau din alte motive;
- comiterea unor acte de braconaj, localitatea Vatra Dornei aflându-se într-o zonă muntoasă, unde numeroşi cetăţeni au pasiune pentru vânătoare;

- săvârşirea altor fapte cu un grad de pericol social deosebit.
-

Alarmă de gradul zero

Ca urmare a ipotezelor elaborate au fost puse în stare de alarmă de gradul zero toate efectivele Miliţiei judeţului Suceava, iar în colectivul însărcinat să identifice şi să prindă autorii au fost cooptaţi şi ofiţeri de Securitate din judeţul Suceava. Evenimentul a fost raportat imediat conducerii Ministerului de Interne şi totodată s-a solicitat sprijin organelor de miliţie limitrofe.

Activitatea cea mai grea şi complicată pentru ofiţerii de judiciar a fost stabilirea cercului de bănuiţi şi verificarea acestora într-un termen cât mai scurt, pentru a se ajunge la autori şi a-i împiedica să pună în pericol viaţa cetăţenilor, avutul obştesc şi personal.

În procesul verificării au fost cuprinşi 200 de suspecţi, foşti condamnaţi, minori şi tineri, dar mai ales cei care au acţionat prin folosirea de chei mincinoase. În primele ore după săvârşirea faptei au fost verificaţi cei care aveau domiciliul în oraşul Vatra Dornei şi localităţile din împrejurimi.

Formându-se echipe speciale, concomitent cu stabilirea preocupărilor elementelor din cercul de bănuiţi în perioada evenimentului, s-a făcut şi compararea amprentelor digitale cu fotogramele urmelor ridicate de la locul faptei. Acţiunea era anevoioasă, deoarece mulţi dintre bănuiţi lipseau de la domiciliu, fără a li se cunoaşte adresa exactă, fiind necesară deci compararea fotogramelor cu fişele dactiloscopice, existente la evidenţa operativă a persoanelor condamnate.

Depistarea şi cunoaşterea suspecţilor de către ofiţerii judiciari au constituit examenul cel mai dificil, întrucât se punea problema operativităţii, a economiei de timp şi forţe, trebuind să fie selecţionaţi cu exactitate şi repeziciune maximă.

Aventurierul

Printre bănuiţi a fost inclus şi Vasile Pop din comuna Iacobeni, situată la o distanţă de 20 km de Vatra Dornei, cunoscut element aventurist, fost condamnat pentru furturi cu chei potrivite, capabil de a săvârşi o asemenea faptă. Bănuiala asupra lui era destul de vagă, deoarece se cunoştea ca în acea perioadă satisfăcea serviciul militar la o unitate din Focşani. Se ştia că dezertase în două rânduri şi de fiecare dată fusese prins şi predat unităţii respective.

Pentru o verificare completă, s-a luat legătura cu Unitatea militară nr. 01617 Focşani şi cu această ocazie s-a aflat că Vasile Pop dezertase din nou. Totodată, examenul dactiloscopic a scos în evidenţă că urmele găsite cu ocazia cercetării la faţa locului pe fişetul din Postul de Miliţie TF Vatra Dornei au fost create de Vasile Pop. Toate aceste date s-au obţinut în primele 24 de ore de la comiterea furtului de armament, timp în care s-a lucrat fără întrerupere.

Pe urmele infractorului

În continuare, în faţa colectivului de ofiţeri s-a pus problema prinderii infractorului, operaţie destul de grea, deoarece suprafaţa comunei Iacobeni este foarte întinsă, relieful fiind format din munţi acoperiţi cu păduri dese, numeroase pârâie şi povârnişuri.

Folosind munca informativă şi investigaţiile operative, ofiţerii de judiciar au cules date din care rezulta că Vasile Pop intenţionează, cu armamentul furat, să-şi ucidă soţia legitimă, pe nume Mina Pop, care părăsise domiciliul din Iacobeni şi se adăpostea la părinţii ei din oraşul Borşa, judeţul Maramureş, unde avea şi un concubin, lucru cunoscut de cel urmărit.

Cu ocazia investigaţiilor făcute, cadrele de miliţie au primit un substanţial sprijin din partea populaţiei, fiecare

cetăţean manifestând interes în a informa organele de miliţie cu orice date pe care le cunoştea. S-a organizat controlul tuturor căilor de acces ce fac legătura între judeţele Suceava şi Maramureş, în mod special a şoselei naţionale Iacobeni – Vişeul de Sus, ce trece peste pasul Prislop. S-a stat de vorbă cu sute de cetăţeni, pădurari, cantonieri, vânători, muncitori la minele de mangan Iacobeni şi Băile Borşa, muncitori forestieri, şoferi şi alte categorii de persoane.

Echipele de ofiţeri însărcinaţi cu efectuarea de investigaţii şi cu controlul actelor de identitate ale cetăţenilor aveau asupra lor şi fotografia cu semnalmentele lui Vasile Pop, pe care o prezentau celor verificaţi. Astfel s-a ajuns la şoferul Ioan Nistor, care transporta material lemnos pe ruta Şesuri – Cârlibaba (judeţul Suceava) – Borşa (judeţul Maramureş). Acesta, observând atent fotografia, a declarat că a transportat o asemenea persoană cu o zi înainte de la Iacobeni până aproape de complexul Borşa, unde a coborât (în pădure).

Deplasarea lui Vasile Pop spre oraşul Borşa, asociată cu rezultatele investigaţiilor, potrivit cărora acesta purta o ură neîmpăcată împotriva soţiei din motive de gelozie, a impus sesizarea Miliţiei judeţului Maramureş, făcându-se propunerea de a acţiona în comun pentru prinderea lui.

Printre măsurile luate a fost şi aceea de a instala un număr de 12 posturi de pândă la trecerile obligatorii şi în mod special la locuinţa părinţilor Minei Pop, a concubinului ei şi în alte locuri. Echipele au fost temeinic instruite asupra modului de acţiune în vederea prinderii infractorului.

În noaptea de 15/16 decembrie 1970, Vasile Pop, având asupra sa două pistoale T.T. cu 24 de cartuşe, după ce toată ziua a stat ascuns după o stâncă, pe întuneric, s-a apropiat de locuinţa lui Vasile Pican, concubinul soţiei sale, unde se găsea la ora respectivă şi Mina Pop.

Cu un pistol în mână, încărcat cu cartuş pe ţeavă, Vasile Pop a ajuns până aproape de locuinţă, moment în

care a tot somat să se predea şi să arunce arma.

Acesta nu s-a supus, începând să tragă focuri de pistol în direcţia în care a fost somat, rănind uşor pe locotenentul-major Ioan Teleptean în regiunea pieptului şi pe plutonierul Ioan Bota la picior.

În timpul schimbului de focuri a intervenit şi concubinul Minei Pop, reuşise să-i aplice lui Vasile Pop lovituri în cap cu o sticlă şi să-l aducă în stare de inconştienţă. În felul acesta infractorul a fost imobilizat şi reţinut, Mina Pop scăpând cu viaţă.

Aşadar, cu preţul sacrificiilor făcute de cadrele miliţiei a fost prevenit un omor…

Mărturisiri şocante

Cu ocazia percheziţiei corporale s-au găsit şi ridicat cele două pistoale T.T. fără niciun cartuş, deoarece le consumase în întregime în schimbul de focuri cu miliţienii. Prins în flagrant, Vasile Pop a fost nevoit să recunoască chiar de la început faptele săvârşite. Din declaraţia sa au rezultat următoarele aspecte mai importante pline de învăţăminte pentru miliţienii pe care i-a fraierit şi pe care chiar i-a furat de armament:

La începutul lunii decembrie 1970 a dezertat din Unitatea Militară nr. 1617 Focşani, de unde, cu mijloace de ocazie, s-a deplasat la Braşov. Aici a început să se îndeletnicească cu specula de articole de îmbrăcăminte pe care le aducea de la Timişoara. Fiind prins de miliţia municipiului Braşov cu obiecte ce nu le putea justifica, a fost condus la sediul organului şi cercetat de un ofiţer din formaţiunea judiciară cu scopul de a stabili dacă lucrurile respective proveneau din furturi. Ofiţerul care îl cercetă, dând dovadă de lipsă de vigilenţă, l-a lăsat singur într-un birou, de unde Vasile Pop a furat dintr-un sertar un pistol T.T., pe care l-a ascuns în sân.

Stabilindu-se că obiectele nu proveneau din furt, dar că Vasile Pop era dezertor, el a fost predat garnizoanei

militare din Braşov, unde a fost introdus în arest fără a fi percheziţionat corporal. Fiind scos la lucru în curtea unităţii militare şi lăsat nesupravegheat, infractorul, având pistolul asupra lui, s-a ascuns în lada unui autovehicul în care se transporta pâine pentru militari. Conducătorul auto a plecat cu autovehiculul respectiv în oraş, fără a verifica dacă în ladă este vreo persoană. Ajungând la fabrica de pâine, Vasile Pop a coborât şi a dispărut.

Din nou liber, el şi-a reluat activitatea infracţională, ocupându-se în continuare cu specula de articole de îmbrăcăminte provenite din contrabandă, de data aceasta făcându-şi apariţia în oraşul Piatra Neamţ.

Fiind un străin de localitate, fără acte de identitate şi cu obiecte pe care nu le putea justifica, a fost prins de organele de miliţie şi condus la postul de Miliţie TF Piatra Neamţ, unde, de asemenea, nu a fost percheziţionat corporal, astfel că a continuat să rămână cu pistolul asupra lui. Subofiţerii respectivi nu au cerut verificarea acestuia şi, neputând să-i reţină în sarcină vreo infracţiune, l-au pus în libertate.

Rezoluţia criminală

Întâmplarea a făcut ca după ce a fost lăsat liber din greşeala subofiţerilor de la postul T.F. Piatra Neamţ, Vasile Pop să se întâlnească cu un consătean în oraş. Acesta i-a confirmat că soţia lui, Mina Pop, părăsise casa din Iacobeni şi s-a mutat la Vasile Pican, noul concubin din Borşa.

Din acel moment, Vasile Pop a văzut numai negru înaintea ochilor şi a luat hotărârea să-i ucidă pe cei doi prin împuşcare. Numai că nu putea folosi pistolul furat de la miliţia din Braşov pentru că nu avea cartuşe. S-a gândit că trebuie să facă rost. De aceea s-a deplasat în comuna Iacobeni pe ascuns, unde, profitând de faptul că în clădirea Consiliului popular comunal se afla şi postul de miliţie, a mers la uşa de intrare în post, încercând să descuie cu chei potrivite. Dar nu a reuşit, deoarece una din chei s-a rupt,

rămânând în broască.

Constatând că de la postul de Miliţie Iacobeni nu poate să sustragă armament şi muniţie, a mers la postul de Miliţie TF Vatra Dornei căruia îi cunoştea foarte bine clădirea (fiind cercetat în trecut), unde operaţiunea i-a reuşit.

Intrat în posesia armamentului şi muniţiei, s-a hotărât, ca mai întâi, să-şi ucidă soţia, prin împuşcare, întocmindu-şi în acest sens şi o mărturisire scrisă intitulată: „*Datele mele precise, sincere, în ultimul moment*", care a fost găsită asupra lui la percheziţia corporală.

Înainte de a se deplasa în oraşul Borşa, a mers în comuna Fundul Moldovei, unde a ascuns pistolul mitralieră cu scopul ca, în timpul deplasării, să nu fie sesizat armamentul asupra lui; cele două pistoale TT având un volum mai mic le-a putut ascunde în buzunare fără riscul de a fi observate ulterior. Cu pistolul mitralieră bine ascuns avea intenţia ca, după uciderea soţiei şi eventual a concubinului ei, să comită tâlharii armate asupra unor casieri şi maşini care transportau valori monetare. Apoi, cu banii obţinuţi, să treacă ilegal frontiera şi să ajungă în Occident. În Sicilia era visul lui să ajungă mare mafiot…

Tribunalul Militar Bucureşti l-a condamnat pe Vasile Pop la 19 ani de închisoare.

AM UCIS-O PENTRU CĂ M-A FĂCUT IMPOTENT

În seara zilei de 3 noiembrie 1968, s-a prezentat la ofiţerul de serviciu de la Circumscripţia 10 Miliţie din Capitala un cetăţean care a declarat că vrea să fie băgat la arest pentru că şi-a ucis mama.

Ofiţerul l-a privit mirat şi l-a invitat într-un birou unde să poată sta de vorbă pe îndelete.

— Daţi-mi mai întâi buletinul dumneavoastră de identitate, i-a zis omul legii şi cetăţeanul s-a conformat.

Individul din faţa ofiţerului se numea Ion Gheorghe,

fiul lui Anghel şi Lina, născut la 14 august 1926, în comuna Siliştea, judeţul Argeş, domiciliat în Bucureşti, Calea Şerban Vodă, nr. 110, Sectorul 5.

— Cu ce vă ocupaţi? a fost următoarea întrebare.

— Sunt pensionat pe caz de boală. Sufăr cu capul! zise Ion Gheorghe şi îi înmână ofiţerului decizia de pensionare.

Când căpitanul Suditu (acesta era numele ofiţerului de serviciu) citind pe decizie diagnosticul „psihopatie polimorfă” îşi dădu seama că are în faţă un bolnav psihic, care trebuie tratat cu blândeţe.

— Şi acum spuneţi-mi de mama dumneavoastră. Ce s-a întâmplat, cu ce v-a jignit?

— La adresa din Calea Şerban Vodă, eu locuiam împreună cu ea. Deşi sunt singurul ei copil, toată viaţa mi-a reproşat că nu i-am adus o noră care s-o ajute şi pe ea acum, la bătrâneţe. Dar nu este adevărat!... zvâcni Gheorghe puternic din cap. I-am adus vreo şase-şapte, dar toate au fugit pentru că erau nişte bagaboante...

— Dumneavoastră n-aţi avut, totuşi, nicio vină în plecarea lor?

Aici Gheorghe lasă capul în jos, apoi strecură:

— Vina mea a fost că sufăr cu capu’ şi din cauza asta nu prea...

În continuare, bolnavul făcu un gest obscen.

— Înţeleg, făcu căpitanul. Sunteţi impotent.

— Da, şi din cauza asta am omorât-o pe mama!

— Dar ce vină are ea?

— Are, pentru că atunci când îi trăgea cu păhărelul mă făcea tot timpul impotent. Azi pe la prânz, după ce am băut un litru de vin amândoi, a început iar cu gura „impotentule! impotentule!...” N-am mai rezistat şi am strâns-o de gât. O găsiţi acasă, în pat...

Autodenunţul s-a confirmat întocmai, criminalul fiind condamnat, în baza art. 114 Cod de procedură penală, la internarea pe viaţă într-un spital neuropsihiatric. Şi-a

sfârşit zilele în spitalul de profil din Poiana Mare, judeţul Dolj.

VECINE, DRAGĂ VECINE...

Soţii Gheorghe şi Elena Gavrilescu, doi oameni în vârstă, ocupau un apartament în Bucureşti, pe Bulevardul Republicii nr. 105, la etajul IV. Curând, în celălalt apartament de pe palier s-a mutat o femeie în vârstă de 33 ani, Virginia Conea, ospătar la un restaurant din centrul Capitalei.

La început, Virginia a vrut să se aibă bine cu vecinii de palier invitându-i la ea şi tratându-i cu tot felul de bunătăţuri aduse de la localul unde lucra. Cu timpul, ea a observat că cei doi pensionari începuseră să-şi bage tot mai mult nasul în treburile ei şi s-o urmărească pentru a şti cu ce bărbaţi venea acasă şi îşi petrecea nopţile.

Pentru acest motiv a rupt relaţiile apropiate cu ei rezumându-se să-i salute. Noua postură nu-i mai avantaja cu nimic pe pensionari care nu mai puteau să „ciugulească" nimic de la ea. De atunci, soţii Gavrilescu, oameni cu caracter mizerabil, au început s-o şicaneze pe Virginia şi chiar s-o duşmănească. Ca s-o calce pe nervi şi s-o scoată din sărite, cum o întâlneau, o făceau imediat „curvă!". Şi din „curvă" n-o mi scoteau.

Când Virginia venea noaptea de la restaurant cu câte un amant, pensionarii îi băteau în geam şi îi strigau ce învăţaseră, pentru a-i strica apetitul bărbatului dinăuntru şi a-l face să plece.

Comportarea acestora a culminat în ziua de 12 februarie 1968, când i-au spart geamurile Virginiei. Aceasta, ieşindu-şi din pepeni, le-a răspuns cu acelaşi gest, după care a plecat la tatăl său, Ene Traian, de meserie cofetar, care locuia în apropiere, pe Bulevardul Dimitrov, şi căruia i-a povestit despre scandalul cu soţii Gavrilescu.

Ene Traian, care era şi puţin abţiguit, n-a putut accepta ca fiica lui să fie făcută curvă şi să i se spargă geamurile şi l-a chemat în ajutor pe cumnatul său Zamfir

Mihăilescu pentru a merge împreună să-i aranjeze pe soţii Gavrilescu.

Cum şi acesta era abţiguit, a sosit imediat şi s-au înarmat fiecare cu câte un cuţit plecând la adresa beligeranţilor. Au sunat la uşa acestora şi în prag a apărut Gheorghe Gavrilescu. Au tăbărât cu cuţitele pe el şi l-au făcut terci. A urmat Elena Gavrilescu, după care criminalii au plecat. Din fericire, Elena Gavrilescu a supravieţuit, leziunile nefiindu-i vitale, şi medicii de la Spitalul de Urgenţă au salvat-o.

Şi iată cum, pentru lezarea demnităţii unei femei, un bărbat a intrat în mormânt, iar alţi doi în puşcărie pentru 20 de ani.

PACHETUL MACABRU DIN CRIŞUL REPEDE

În ziua de 24 martie 1971, pe raza municipiului Oradea, în apele râului Crişul Repede a fost pescuit un pachet voluminos, învelit într-un balonzaider închis la nasturi şi legat cu sfoară la ambele capete. Desfăcându-se balonzeidul s-a dat peste un sac în care se afla partea superioară a cadavrului unui bărbat. Acesta fusese secţionat de la cavitatea toracică.

Miliţia judeţului Bihor intră în alertă şi la faţa locului se deplasează o echipă complexă de cercetare însoţită de procuror şi de medic legist.

Cadavrul aparţinea unui bărbat de 40 – 50 de ani şi era îmbrăcat cu o haină din vinilin, pulover din lână, cămaşă şi maiou.

Cadavrul se afla în stare avansată de putrefacţie, epiderma şi multe locuri de pe corp erau lipsă, iar partea inferioară a palmelor şi a degetelor de la mâini erau încreţite. Pe această parte a corpului, cât şi pe cap nu se afla niciun fel de leziuni sau urme de violenţă.

În afara intestinelor, restul organelor interne se aflau în cavitatea toracică. Concluzia medicului legist a fost că secţionarea s-a făcut după moartea victimei, dar că nu se

poate stabili cauza şi modul cum s-a produs moartea.

În baza unui plan s-a trecut la identificarea cadavrului, stabilindu-se ca acesta aparţine lui Ioan Vaida din Oradea, Strada Gostaforu nr. 31, pensionar din luna august 1970, fost subofiţer de miliţie până în 1959. În ultimul timp, stăpânit de viciul beţiei, a trăit la adresa de mai sus împreună cu soţia, fiica sa în vârstă de 16 ani şi fiul său de 14 ani.

S-a mai stabilit ca acesta era dispărut de la domiciliu din noaptea de 24 – 25 decembrie 1970, existând plângere depusă de fiica sa la miliţie din ziua de 8 ianuarie 1971.

Ipoteze

Din dosarul de urmărire aflat la secţia judiciară a miliţiei municipiului Oradea, la care se aflau doar două declaraţii ale soţiei dispărutului şi a fiului, nu rezultă altceva decât că în ziua de 24 decembrie 1970, Ioan Vaida a plecat cu soţia la Sanatoriul Balc, de unde s-a reîntors în seara aceleiaşi zile, după care s-a dus la colindat şi nu s-a mai reîntors.

Mai rezultă faptul că soţia acestuia, deşi fusese internată în sanatoriu pentru o lună, a revenit la domiciliu în ziua de 26 ianuarie 1971, după trei zile de la internare.

Fiica dispărutului anume Doina Vaida nu avea declaraţie la dosar, deoarece la data de 7 ianuarie 1971, căsătorindu-se nelegitim cu Grigore Filipescu din Oradea, l-a părăsit la 17 februarie 1971, plecând în loc necunoscut, şi până la data de 24 martie 1971 nu s-a aflat la adresa ei.

În planul de măsuri ce s-a întocmit s-au stabilit următoarele ipoteze:

- Omorul a fost săvârşit de soţia şi fiica acestuia, din cauza înţelegerilor probabile care au avut loc.
- Omorul a fost comis de către unele persoane din rândul celor cu care soţia sau fiica victimei întreţineau relaţii intime.
- Fapta a fost săvârşită de persoane cu care Ioan

Vaida a venit în conflict spontan, ca urmare a consumului de băuturi alcoolice la domiciliul unora din acestea.

Pentru verificarea concomitentă a tuturor ipotezelor şi a materialelor de sesizare primite de la reţeaua informativă şi alte surse s-a format un colectiv din zece lucrători de miliţie, cărora li s-au repartizat zilnic sarcini, iar în fiecare seară se analiza executarea lor şi rezultatul obţinut. Stabilirea măsurilor şi trasarea sarcinilor s-au făcut de către locotenent-coloneii Iosif Herki, adjunct al şefului miliţiei judeţene Bihor, şi Gheorghe Popa, şeful Serviciului judiciar.

Date despre familia Vaida

În procesul verificării primei ipoteze au rezultat următoarele aspecte:

Încă din perioada când Ioan Vaida lucra în miliţie, soţia acestuia, căreia îi plăceau băuturile alcoolice, frecventa localurile, avea relaţii intime în afara căsătoriei şi manifesta nemulţumiri la adresa soţului ei.

Din cauză că soţia şi fiica sa au pornit pe căi greşite, despre care avea şi el cunoştinţă, Ioan Vaida a început să consume băuturi alcoolice şi din această cauză nu întotdeauna a dat întreg salariul familiei, apoi s-a îmbolnăvit şi, ca urmare a pierderii capacităţii de muncă, în luna august 1970 a fost pensionat, cu 448 lei lunar.

Pensionarea soţului a înfuriat-o şi mai mult pe Rozalia Vaida, care în nenumărate rânduri s-a manifestat faţă de unele persoane că ea nu-i mulţumită cu atâţia bani, „că, dacă trăieşte poate mânca şi bea, atunci să poată şi lucra”.

În toamna anului 1970, relaţiile dintre soţii Vaida s-au înăsprit şi mai mult. Ioan Vaida a fost izolat în prima cameră, iar soţia şi cei doi copii s-au retras în ultima cameră. Nu i-au mai făcut de mâncare, nu i-au spălat şi acordat alte îngrijiri, iar pe de altă parte în câteva rânduri

soţia în asociere cu fiica l-au bătut.

Din cauza faptului că fiica sa a întreţinut relaţii intime cu Florin Iliescu din Bucureşti, că absenta de la şcoală, Ioan Vaida a bătut-o făcându-i de mai multe ori observaţii. Ca urmare, Doina Vaida s-a manifestat direct în faţa colegei sale de clasă Dania Bere ca ea o să-l omoare o dată pe tatăl ei, dacă acesta nu-i permite să meargă în oraş şi să discute cu ce bărbat vrea.

Decembrie 1970

În luna decembrie 1970, Rozalia Vaida, soţia victimei, s-a reinternat în spitalul de boli nervoase, de unde şi-a făcut ieşirea la data de 18 decembrie 1970. La ieşire, medicii i-au acordat concediu medical de 7 zile, recomandându-i ca după expirare să se interneze în sanatoriul din Balc. Apoi, în noaptea de 23 – 24 decembrie 1970, cu trenul de la ora 01: 00, au plecat din Oradea la Balc, şi după ce Rozalia a fost internată, el s-a reîntors acasă.

Doina Vaida şi fratele acesteia au declarat că după ce tatăl lor s-a reîntors de la Balc, a mâncat şi apoi le-a spus că merge să colinde la un prieten căruia îi datora şi suma de 200 lei. Aceste afirmaţii erau susţinute de Traian Cişmaş, vecin de apartament, care în plus a precizat că Ioan Vaida, înainte de a pleca la colindat, i-a spus că la întoarcere va veni şi pe la el, dar să nu se supere dacă va ajunge mai târziu. Nu a revenit, deşi l-a aşteptat, şi de atunci nu l-a mai văzut.

Restul chiriaşilor au declarat că ei nu au văzut-o pe victimă dinaintea plecării la Balc, cu toate că acesta avea obiceiul să vină mai devreme la ei şi să colinde în fiecare seară de Crăciun. Soţia lui Ioan Vaida a declarat că, după ce ea s-a internat la sanatoriu, de unde a venit în ziua de 26 decembrie 1970, pe la orele 12 – 13, a aflat de la copii ca soţul ei a plecat la colindat, dată de la care nu s-a mai întors.

Investigaţii din casă în casă

În vederea elucidării acestor afirmaţii s-au efectuat investigaţii şi au fost identificaţi toţi cunoscuţii, rudele şi prietenii din Oradea, care au declarat că Ioan Vaida nu a fost la ei niciodată să colinde şi că nu avea acest obicei, iar în seara respectivă nu l-au văzut şi nici cu sume de bani nu le-a fost dator. Cu această ocazie, fiecare din persoanele identificate a relatat ca între soţi au existat relaţii proaste, ca urmare a comportării nedemne din partea soţiei şi a fiicei, lucruri pe care victima le povestea de fiecare dată când se întâlneau.

S-a mai stabilit că la acea dată, Ioan Vaida nu poseda nicio sumă de bani, iar pensia urma să o primească în ziua de 25 decembrie 1970.

Pentru că cei doi copii ai victimei afirmau că tatăl lor a mers cu colinda înspre spitalul nr. 6 şi că uneori obişnuia să cumpere vin de la cetăţeni, s-a organizat verificarea din casă în casa în tot cartierul „Dealul Viilor”, unde era situat şi spitalul, dar cu toate acestea nu s-a reuşit să se identifice nicio persoană care să-l fi văzut în noaptea Crăciunului.

Cu ocazia verificărilor şi a cercetărilor s-a urmărit să se stabilească date din care să rezulte activitatea victimei din seara şi noaptea zilei de 24 – 25 decembrie 1970. În acest scop s-au declanşat investigaţii în toate localurile publice din Oradea, în rândul tuturor cerşetorilor, măturătorilor de stradă, persoanelor care au desfăcut băuturi alcoolice la domiciliu, tăietori de lemne, a foştilor colegi cu care a lucrat în miliţie, dar cu toate acestea nu s-au găsit date din care să rezulte că Ioan Vaida, în seara respectivă, ar fi apărut într-una din locurile respective.

S-au făcut investigaţii din casă în casă în cartierul unde era situată locuinţa lui Ioan Vaida, dar nici prin acest mijloc nu s-au găsit persoane care să-l fi văzut după reîntoarcerea de la Balc.

A fost organizată o discuţie cu lucrătorii din paza

generală şi paza contractuală cărora li s-a arătat fotografia lui Ioan Vaida, dar nici de la aceşti oameni nu s-au putut obţine date precise din care să fi rezultat că în seara respectivă a fost văzut undeva.

S-au extins verificările şi asupra bolnavilor mintal şi alcoolici, dar nici din rândul acestora nu au rezultat persoane care să facă obiectul includerii în cercul de bănuiţi.

Ipoteza a doua

Din verificarea ipotezei a doua au rezultat următoarele:

Soţia victimei, Rozalia Vaida, era o femeie uşuratică, de o nervozitate rară şi în viaţa sa a întreţinut relaţii intime cu mai mulţi bărbaţi, printre care Gheorghe Pop, angajat la Spitalul nr. 5, Constantin Popescu din Bucureşti, fost angajat la Uzina de Alumină din Oradea, şi alţi bărbaţi, din care însă o parte a plecat din Oradea, iar altă parte a întrerupt relaţiile cu ea. Toţi au fost verificaţi şi s-a stabilit că nu pot fi bănuiţi de săvârşirea crimei.

În procesul verificărilor a mai rezultat ca Rozalia Vaida a fost văzută în repetate rânduri prin localurile publice cu Traian Cişmaş, zis „Cocoşatul”, colocatar în imobilul unde ei locuiau. Persoanele din curtea respectivă au relatat ca între cei doi existau relaţii de bună vecinătate şi se vizitau reciproc, de mai multe ori Rozalia Vaida pregătind mâncare pe lampa de gătit pentru Traian Cişmaş. La început nu s-a putut stabili că între cei doi să fi existat relaţii intime şi nici manifestări privind intenţia de a scăpa de victimă.

În ceea ce o priveşte pe fiica victimei, Doina Vaida, s-a stabilit că a abandonat şcoala încă din primul trimestru al anului de învăţământ 1970 – 1971, că a întreţinut relaţii intime cu Mihai Bicis, din Oradea, Strada Costaforu, Florentin Iliescu din Bucureşti, liftier la hotelul „Dacia”, şi cu Grigore Filipescu din Oradea, Strada Dimitrie Cantemir,

cu care în lunile ianuarie-februarie 1971 a trăit în concubinaj.

Şi aceştia au fost investigaţi şi verificaţi, stabilindu-se că nu puteau fi autorii omorului.

Ipoteza a treia

În cadrul ipotezei a III-a s-au efectuat ample investigaţii, instruirea surselor de informare şi a oamenilor cinstiţi din jur, pentru a afla dacă Ioan Vaida ar fi fost în seara de 24 decembrie 1970 undeva să bea şi în urma unui scandal să fi fost omorât, tăiat şi apoi aruncat în Criş.

În cadrul acestor verificări s-au primit multe materiale, dar verificându-se, nu s-a reuşit să se stabilească ca Ioan Vaida să fi fost văzut în noaptea aceea. Majoritatea persoanelor cu care s-a discutat au relatat ca între cei doi soţi existau relaţii proaste şi că, în seara de Crăciun, victima n-a colindat pe nimeni.

Au fost identificate toate persoanele care în ultimii ani au vizitat familia lui Vaida, de la care s-a aflat că soţia l-a bătut şi voia cu orice preţ să scape de el.

Paralel cu munca de stabilire a împrejurărilor în care a decedat s-a organizat căutarea pe râul Crişul Repede a părţii inferioare a cadavrului. La această muncă au fost folosiţi lucrători de miliţie, paznici, pescari şi alte persoane care au sprijinit miliţia. Rezultatul a fost negativ.

În procesul lucrării informative a Rozaliei Vaida şi a fiului ei s-a stabilit că femeia era neliniştită, pentru că era mereu chemată la miliţie.

Întrucât fiica victimei a fost plecată în loc necunoscut, a fost dată în urmărire, şi la data de 7 aprilie 1971 a fost prinsă în oraşul Simeria. Adusă fiind la Oradea, aceasta a fost cercetată în legătură cu dispariţia tatălui ei. Din cercetarea ei nu a rezultat nimic deosebit faţă de declaraţia mamei sale, a fratelui său şi a lui Traian Cişmaş, care au relatat că victima, plecând la colindat, nu s-a mai reîntors.

Arestarea pentru prostituţie

Reanalizându-se rezultatul cercetărilor şi al verificărilor s-a ajuns la concluzia că ipotezele elaborate au fost epuizate, rămânând neelucidate suspiciunile ce planau asupra soţiei şi fiicei victimei rezultate din relaţiile încordate ce au existat între aceştia.

S-a mai reţinut şi faptul că plecarea la sanatoriu cu două zile înaintea terminării concediului medical al Rozaliei Vaida s-a făcut numai cu scopul ca aceasta să nu fie bănuită de omor şi că fapta a fost săvârşită de fiica ei. Dar aceasta nu putea s-o comită singură. De aceea, a fost introdus în cercul de bănuiţi Traian Cişmaş, care a fost lucrat informativ. Din lucrarea lui a rezultat că numai în locuinţa sa au existat saci asemănători cu cel în care s-a pus cadavrul, saci pe care putea să-i procure de la locul său de muncă, respectiv fabrica de confecţii Oradea.

S-au mai obţinut informaţii din care rezulta că Doina Vaida ar vrea să poată comunica cu Mircea Crucean, fost membru al orchestrelor de la restaurantul „Dacia” din Oradea – în acel moment aflându-se la Turnu-Severin – şi pe care voia să-l determine să declare la miliţie ca în noaptea de Crăciun şi-a petrecut timpul cu el.

În declaraţii, Mircea Crucean şi colegii săi arătau că Doina Vaida în noaptea respectivă nu a fost cu el şi că în perioada respectivă întrerupsese relaţiile cu ea. Aceasta a întărit şi mai mult bănuielile că nu este străină de săvârşirea omorului.

Analizându-se probele privitoare la practicarea prostituţiei şi vagabondajului s-a ajuns la concluzia că poate fi arestată pentru aceste fapte. În continuare, Doina Vaida a fost cercetată în legătură cu moartea tatălui său. La început a repetat declaraţiile iniţiale, conform înţelegerii avute cu mama sa şi cu Traian Cişmaş. În celulă a fost introdusă o informatoare de cameră cu mare putere de convingere.

Biletul din arest

După două luni de la arestare, Doina Vaida a manifestat faţă de informatoare îngrijorarea că mama ei şi Traian Cişmaş sunt arestaţi şi nu ştie cum au recunoscut modul în care s-a comis crima şi dacă ar putea să-i scrie un bilet lui Cişmaş să-l întrebe dacă a recunoscut şi cum.

S-a analizat împrejurarea favorabilă, şi printr-o combinaţie bine legendată, informatoarea i-a „procurat" o mină de creion, şi pe hârtia din pachetul de ţigări Doina Vaida a conceput scrisoarea adresată lui Traian Cişmaş. În scrisoare îl întreba dacă a recunoscut cum au procedat fiecare.

Informatoarea a relatat locul unde a pus scrisoarea şi, după aceea, i s-a redactat cu multă grijă din partea lui Traian Cişmaş, răspunsul. Acesta a fost scurt: „Eu am recunoscut totul, aşa cum am făcut fiecare, altceva nu mai pot să-ţi scriu, fă şi tu la fel".

Primind răspunsul, Doina Vaida s-a hotărât să declare adevărul, relatându-i informatoarei cu lux de amănunte cum a comis crima.

Mărturisirea Doinei

Fiind scoasă la anchetă, Doina Vaida a recunoscut că ea împreună cu Traian Cişmaş l-au omorât pe tatăl său. În seara de 24 decembrie 1970, după ce a venit de la Balc, beat fiind, conform înţelegerii anterioare avute cu mama ei şi cu Traian Cişmaş, victima a fost invitată la Cişmaş în apartamentul lui, unde a fost servită cu rachiu natural de prune.

Ajunsă într-o stare avansată de ebrietate, victima a căzut de pe scaun, şi în poziţia aceea a fost obligată să mai bea două pahare, până când n-a mai putut vorbi. Apreciind momentul potrivit, cu un şervet şi fular, l-au legat la gură şi nas, întinzându-i în acelaşi timp mâinile şi picioarele.

Astfel, Ioan Vaida s-a sufocat prin asfixiere.

După săvârşirea omorului, cadavrul a fost târât din bucătărie în cameră, iar geamul lăsat în continuare deschis pentru a nu se produce miros.

În nopţile următoare până la transportarea şi aruncarea cadavrului în Criş, Traian Cişmaş a adormit în locuinţa victimei, fără însă a şti despre acest lucru fratele Doinei Vaida, care dormea în altă cameră.

Aşa cum se hotărâse înainte de plecarea la sanatoriu a Rozaliei Vaida, copilului şi vecinilor li s-a spus că victima a plecat în seara de Crăciun la colindat şi nu s-a mai întors. În ziua de 25 decembrie 1970 a venit factorul poştal. Doina Vaida a ridicat pensia tatălui său cu buletinul de identitate al acestuia, pe care a avut grijă să-l ia din buzunarul hainei după ce comisese fapta.

La data de 26 decembrie 1970, Rozalia Vaida s-a reîntors de la sanatoriu şi au analizat ce să facă cu cadavrul. Au hotărât să-l secţioneze pentru că aşa pot să facă pachete mai mici pe care le vor transporta şi arunca în Crişul Repede. Operaţiunea a început în seara aceleiaşi zile, după ce copilul Viorel Vaida s-a culcat.

Secţionarea cadavrului a fost făcută în bucătărie la Traian Cişmaş de către acesta, folosind un cuţit proprietatea familiei Vaida, ascuţit în acest scop de Doina Vaida. La secţionare au asistat atât Doina Vaida, cât şi Rozalia Vaida, prima acordând ajutor la împachetarea cadavrului şi ridicarea îmbrăcămintei, să nu se păteze de sânge.

Partea superioară a cadavrului a fost introdusă într-un sac de nailon, cu capul spre fund, iar apoi cu o sfoară s-a legat la gură.

Pentru a nu se observa ce se afla în sac, pachetul a fost pus în balonul victimei şi încheiat la nasturi, iar la ambele capete legat cu aţă.

Partea inferioară a fost pusă într-un alt sac din nailon, după ce mai înainte au fost secţionate membrele inferioare de la genunchi, ca pachetul să fie mai mic. Apoi

l-au pus într-un sac de hârtie, cu scopul de a nu se vedea conţinutul acestuia.

După secţionare, Doina Vaida a plecat în oraş, iar mama ei cu Traian Cişmaş în aceeaşi noapte au transportat cele două pachete şi le-au aruncat în Criş, după care au făcut curăţenie în bucătărie.

De menţionat că, după identificarea cadavrului, la locuinţele lui Vaida şi Traian Cişmaş s-au efectuat percheziţii domiciliare, însă nu s-a găsit nicio urmă care să indice vreo bănuială în legătură cu locul unde a fost omorât Ioan Vaida.

După ce Doina Vaida şi-a scris declaraţia prin care recunoştea sincer cum au comis crima, procurorul a pus în mişcare acţiunea penală şi a procedat la interogarea ei, declaraţia fiind înregistrată pe bandă.

Ucigaş pentru promisiuni de căsătorie

Întrucât recunoaşterea Doinei Vaida s-a coroborat cu datele rezultate din cercetarea cadavrului, a hainelor şi cele din ascultarea unor martori s-a hotărât arestarea concomitentă a lui Traian Cişmaş şi Rozalia Vaida.

Cercetarea fiecăruia s-a făcut de către un ofiţer care cunoştea bine cauza, iar cu Doina Vaida s-a lucrat în continuare cu multă grijă pentru menţinerea moralului.

După mai multe zile, Traian Cişmaş a recunoscut cum a procedat la asasinarea victimei împreună cu Doina Vaida şi că au procedat aşa cum hotărâseră înainte de plecarea în sanatoriu a Rozaliei Vaida. Scopul pentru care a recurs la comiterea faptei a fost acela că între el şi Rozalia Vaida au existat relaţii intime şi femeia i-a promis că se vor căsători.

Rozalia Vaida a recunoscut că a participat la întrunirea din seara de 26 decembrie 1970, când au hotărât secţionarea cadavrului, că a transportat unul din pachete, dar nu voia să recunoască instigarea la săvârşirea omorului.

La confruntarea făcută între Rozalia Vaida, fiica ei şi Traian Cişmaş, a recunoscut că au pus la cale omorul internându-se în sanatoriu, deoarece a ştiut că va fi prima bănuită, fiindcă între ei au existat relaţii proaste cunoscute de vecini şi, nefiind acasă, s-ar fi crezut că victima a plecat la colindat şi nu s-a mai reîntors.

După o prealabilă pregătire, s-a procedat la reconstituirea şi filmarea întregului tablou al faptei, începând din momentul întrunirii când s-a hotărât comiterea omorului şi până la aruncarea cadavrului în Crişul Repede. Cu această ocazie, fiecare inculpat a arătat contribuţia ce a avut-o în săvârşirea faptei.

Partea inferioară a cadavrului nu a mai fost găsită şi pescuită niciodată din râul Crişul Repede. În urma procesului care a avut loc, Tribunalul Judeţean Bihor i-a condamnat la 20 de ani închisoare pe Traian Cişmaş şi pe Rozalia Vaida, iar pe Doina Vaida, la 13 ani închisoare, întrucât era minoră.

IZBÂNDA OFIŢERULUI GOGONEAŢĂ[33]

...Cazul de faţă nu îl scoteam la lumină dacă de curând nu eram „interpelat” de un vecin: „*Domnule colonel, am cunoscut întâmplător un om care a fost condamnat pe nedrept, fiind învinuit de omor, săvârşit în realitate de altcineva*”. Stupefiat, i-am solicitat detalii. Imediat, atât omorul respectiv, cât şi tot ce a urmat după aceea mi-au revenit în memorie, deşi de la data comiterii lui trecuseră 16 ani. Ca unul care am lucrat mai mulţi ani în poliţia judiciară şi la criminalistică, alături de oameni cu o bogată experienţă şi cu o desăvârşită probitate profesională, animaţi de slujirea adevărului, am rămas contrariat. Ştiam că nimeni dintre noi nu contribuise la naşterea vreunei erori judiciare.

Şi, totuşi, nu o dată s-a întâmplat că în contextul unui eveniment dat să apară aprecieri culese „după ureche”, în

33 Acest caz este relatat de colegul şi prietenul meu, colonelul(r) Dumitru Bucur de la Poliţia judeţului Bihor. [n.a.]

care realul era atât de atrofiat, încât aproape dispărea. Uneori nu mai erau crezuţi nici chiar cei implicaţi direct în elucidarea cazului. De ce? Nu se permitea informarea opiniei publice cu fapte din cadrul fenomenului delincvenţei, deoarece ar fi fost în flagrantă contradicţie cu marile realizări ale *„epocii de aur*". Aceasta constituie un paradox atâta vreme cât în faza de judecată, cu mici excepţii, procesul penal are caracter public.

Dar să dăm timpul înapoi…

„Mi-a furat logodnica şi le-am spus să-l bată".

În amurgul unei zile de început de august, Miliţia municipiului Oradea a fost sesizată telefonic că, pe malul stâng al Râului Crişul Repede, vizavi de biserica din faţa primăriei, o ambulanţă l-a ridicat pe Eugen Scurtu, care prezenta o puternică hemoragie într-o zonă deschisă din regiunea sternului. Totodată a fost reţinut Horia Martin, deoarece la apariţia ambulantei intenţiona să dispară, deşi acordase până atunci primul ajutor victimei.

O echipă formată din trei ofiţeri s-a deplasat la locul indicat, iar alta la spitalul judeţean. Martin Horia a fost condus la sediul miliţiei municipiului. Cu un fizic plăpând, mic de statură, duhnind a alcool, părea speriat şi nu ştia ce să facă cu mâinile murdare de sânge, ascunzându-le la spate sau în buzunare în timp ce se clătina pe picioarele-i firave.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, ofiţerul Liviu Gogoneaţă i-ar fi spus să meargă să se culce şi să revină a doua zi. Dar, cum îi ştia firea şi cum, între timp, ofiţerii trimişi la spital comunicaseră ca Eugen Scurtu a decedat ca urmare a secţionării aortei, lăsarea în libertate a lui Horia Martin reprezenta un mare risc.

— De ce ai fugit când a sosit ambulanţa?

Ridică din umeri şi abia îngână:

— Mi-a fost frică… l-am lovit cu cuţitul şi…

Gogoneaţă privi spre procurorul care asista ancheta şi care a aşezat pe un scaun lângă fereastră, scrise ceva într-un bloc-notes.

Întrebă scurt:

— Tu?

— Apăi… nu numai eu. Eram mulţi… cinci…

— Cine anume?

— Aaa… prietenii mei… Eugen Scurtu mi-a furat logodnica şi le-am spus să-l bată. L-am chemat din restaurant, unde am băut împreună… I-am spus că patru oşeni vor să mă bată… El a venit şi, lângă biserică… am băgat cuţitul în el…

— Unde-i cuţitul?

— L-am aruncat în Criş când am fugit…

— Cum se numesc prietenii tăi?

Tăcere…

„Azi tai pe cineva”.

Procurorul şi ofiţerul şi-au dat seama că era inutil să continue discuţia cu el în această stare.

Cei doi hotărăsc reţinerea lui Horia Martin pentru 24 de ore. Măsura procedurală legală. Timp suficient pentru ca aburii alcoolului să se risipească şi tânărul să-şi limpezească gândurile.

Această primă declaraţie a lui Horia Martin părea verosimilă. Cu tot fizicul său firav, reacţiona violent când se afla sub influenţa alcoolului. Totuşi, era puţin probabil că acţionase singur asupra lui Eugen Scurtu, un tip cu constituţie atletică, fost luptător, căruia nu i-ar fi fost greu să-l anihileze pe agresor.

Investigaţiile efectuate de ofiţerii de judiciar în jurul victimei şi a lui Horia Martin au pus în lumină elemente deosebit de importante. Astfel a rezultat că, în urmă cu circa trei săptămâni, între Horia Martin şi Eugen Scurtu a avut loc o altercaţie la un club din Oradea, pentru că îi suflase iubita, terminată cu ameninţările lui Horia Martin, făcute faţă de martori, că are „să-i facă el seama luptătorului”.

Nu lipsită de importantă era şi informaţia legată de faptul că, în dimineaţa zilei când s-a comis omorul, Horia

Martin a plecat din locuinţa lui cu un cuţit, afirmând: „Azi tai pe cineva”.

Deşi vorbele le-a rostit aflându-se sub influenţa alcoolului, se integrau în contextul datelor legate de omor.

Declaraţiile cu mintea limpede

A doua zi, faţa lui Horia Martin trăda odihnă. Se uită mirat la ceaşca cu cafea ce i se pusese în faţă. Ofiţerul îl îndemnă să bea. Se execută cu gesturi timide, încercând parcă să întârzie întrebările la care ştia că trebuie să răspundă. I se întinse un pachet cu ţigări. Luă una şi, după ce o aprinse, trase gânditor din ea. Se interesă de starea sănătăţii lui Eugen Scurtu. În loc de răspuns auzi:

— Ei, Soni, cum ai dormit? Ştii pentru ce te afli aici?

Sorbi încet din cafea şi rămase cu ochii la ofiţer. Apoi luă ţigara de pe marginea scrumierei, o scutură, trase adânc din ea şi spuse cu glas dogit:

— Cred că Eugen Scurtu e mort… Nu asta am vrut…

— Îţi aduci aminte ce ai declarat ieri? întreba procurorul.

— Nu chiar totul…

— Atunci ascultă înregistrarea afirmaţiilor tale. Sper să-ţi recunoşti vocea.

Urma derularea benzii.

— Cred că aşa s-a întâmplat, zise încet Horia Martin.

— Crezi ori eşti convins?

— După cearta de la club m-am hotărât să mă răzbun. Când Eugen Scurtu l-a lovit pe unul din cei patru, eu l-am împuns cu cuţitul adus de acasă. Ei au fugit şi…

— Tu de ce ai rămas?

— Mi-o fost milă de el… Voiam să-l ajut. Nu-i doream moartea…

— Şi cuţitul?

— Aşa cum v-am spus… L-am aruncat în Criş, însă nu când a venit ambulanţa, ci imediat după ce l-am împuns.

Procurorul se uită la maior şi, văzându-i nedumerirea din priviri, se răsuci spre Horia Martin.

— Măi Soni, împunsătura s-a produs lângă biserică, atunci cum…

— Cei patru or fugit, îl întrerupse Horia Martin, iar Eugen Scurtu cu mâinile la piept s-a dus spre malul Crişului. Eu l-am urmat, am aruncat cuţitul. Când a căzut pe trotuar am scos batista încercând să-i opresc scurgerea sângelui.

Existau cei patru oşeni?

Totul era verosimil.

— Având în vedere tot ce ne-ai declarat, sunt nevoit să te arestez preventiv.

Horia Martin aprobă cu o mişcare a capului spusele procurorului, care păreau că nu l-au afectat.

— Nu ne-ai spus însă cine sunt cei patru de care te-ai folosit pentru a-l lovi pe Eugen Scurtu.

— Nu-i cunosc. Ştiu doar pe unul dintre ei, din vedere, înalt, blond. E zidar sau aşa ceva şi locuieşte la un cămin de nefamilişti.

— La care anume?

— Nu mi-a spus. Ne vedeam întâmplător, dădeam mâna şi vorbeam de ce se nimerea. Odată am şi băut cu el o bere la bufetul de la capătul tramvaiului 2, în Velenta. El a plătit.

— Cum i te adresai?

— Nicicum… Servus şi… atât.

După conducerea tânărului la arest, procurorul spuse încet:

— Cazul nu-i deloc simplu. Dau mandat, însă numai pentru cinci zile. Dacă în acest interval nu vom avea şi alte probe, îl pun în libertate.

— Credeţi în istoria cu cei patru oşeni?

— Există aici o contradicţie. Relaţiile dintre Horia Martin şi Eugen Scurtu nu erau cordiale. Totuşi au fost

împreună în restaurant. Apar cei patru. Între ei, cel cunoscut de Horia Martin, căruia îi cere ajutor să-l bată pe Eugen Scurtu. Înţelegerea este încheiată şi oşenii aşteaptă lângă biserică. Ademenit de Horia Martin, chipurile, ameninţat de cei patru, Eugen Scurtu soseşte la locul indicat, se produce o busculadă şi, profitând de ea, Horia Martin implântă cuţitul în victimă. Dar, dacă Horia Martin şi Eugen Scurtu se duşmăneau, atunci acesta din urmă îi mai lua apărarea?

— De ce nu? Eugen Scurtu nu lua în serios ameninţările lui Soni. Dovadă şi prezenţa lor împreună în restaurant. Cât priveşte grupul de oşeni... eu am mari îndoieli.

Vorbele maiorului îl făcură pe procuror să zâmbească.

— Să aibă Horia Martin o atât de bogată imaginaţie? Născocind grupul, poate afirma că unul dintre oşeni l-a lovit cu cuţitul pe Eugen Scurtu şi nicidecum el. Nu era mai logic?

Răsturnare de situaţie

Discuţia le-a fost întreruptă de intrarea în birou a ofiţerului Liviu Gogoneaţă. Fără altă introducere zise cu o undă de izbândă:

— Domnilor, Soni nu minte. Până la un punct. Cei patru oşeni există. Am identificat o doamnă care, în seara când s-a produs omorul, trecea podul peste Criş în direcţia bisericii. Lângă biserică se loveau reciproc mai mulţi tineri. Patru din ei purtau clopuri tipice oşenilor. Totul a durat câteva secunde. Oşenii au fugit spre Strada Independenţei, iar doi tineri, din care unul se ţinea cu mâinile de piept, au venit pe trotuarul de lângă Criş. Deoarece doamna se grăbea să ajungă la domiciliu, nu a rămas până la sosirea ambulanţei. Doi. Prezenţa lui Horia Martin şi a lui Eugen Scurtu în restaurant este confirmată de un ospătar.

Ofiţerul tăcu păstrând pe chip un surâs enigmatic. Procurorul îl privea cu insistenţă, intuind că judiciaristul nu a spus tot ceea ce stabilise. Într-adevăr, cum cei doi nu reacţionară decât prin tăcere la veştile lui, Gogoneaţă relua parcă tainic:

— Şi… trei, domnilor. Cuţitul, despre care s-a afirmat că în ziua omorului l-a luat cu el Horia Martin, a fost găsit în locuinţa lui. Deci…

— Horia Martin nu a avut asupra lui cuţitul, îl întrerupse procurorul precipitat.

— Întocmai, domnule procuror, spuse apăsat Gogoneaţă.

— Nu mai înţeleg nimic. Că la mijloc s-a aflat un cuţit nu încape îndoială. Concluziile medicului legist sunt fără echivoc.

— Nu şi declaraţiile lui Horia Martin.

— Adică? Vrei să spui că nu el a comis omorul?

— Da. Afirmaţiile lui sunt în deplină concordanţă cu ceea ce am stabilit azi. Suntem pe cale să identificăm grupul de oşeni.

Identificarea criminalului

…În după-amiaza celei de-a treia zi de la comiterea omorului, în curtea sediului miliţiei municipiului intră un autoturism ARE. Din ei au coborât, prin uşa din spate, patru tineri. Purtau pe cap simpaticele pălărioare oşeneşti. De la o fereastră situată la etajul întâi al clădirii, o femeie privea cu atenţie în curte. Abia când s-au pus în mişcare spuse fără ezitare:

— Pe acela înalt, blond, al doilea din dreapta, îl recunosc. L-am văzut atunci lângă biserică.

Curând s-a stabilit că omul indicat era Vasile Turda, iar ceilalţi, fraţii Dumitru şi Nicolae Baciu, precum şi prietenul lor Dorin Frâncu. Toţi patru locuiau temporar la un cămin de nefamilişti din Oradea. Harnici, liniştiţi, nu supăraseră pe nimeni.

Datele existente, cât şi ceea ce se găsise cu prilejul percheziţiei în camera ocupată de Vasile Turda erau suficiente pentru a se justifica trecerea la anchetarea lui. I s-a spus direct:

— Vasile, voi sunteţi oameni dintr-o bucată. Nu dorim decât adevărul. Ce s-a întâmplat în seara de 1 august 1971 lângă biserica din centrul oraşului?

După ce tăcu un timp, Vasile Turda izbucni aproape pătimaş:

— Să-l ia dracul pe puştiul ăla! Din cauza lui s-au întâmplat toate, domnule ofiţer. Am fost cu prietenii mei în oraş. Băusem câteva beri la o grădină. Ajunşi în centru, ne-am întâlnit cu el, cu puştiul. Mi-a spus să-l ameninţăm cu bătaia pe unul care-l va aduce el lângă biserică. Îi luase, zicea, logodnica. Cum eram şi bine dispuşi, nu beţi, ne-am gândit să ne distrăm puţin şi am fost de acord. Puştiul a plecat şi a revenit cu un tânăr solid, bine legat. L-am înconjurat şi deodată l-a lovit cu un pumn pe Dumitru Baciu. Ăsta, cum e iute la mânie, a scos cuţitul şi l-a înfipt în pieptul ălui a. Văzând sânge, toţi patru am fugit, umblând năuciţi prin oraş. A doua zi am aflat că tânărul ăla a murit, iar puştiul a fost arestat.

Gogoneaţă desfăcu pachetul găsit în camera lui Vasile Turda. Într-un ziar erau ambalate patru cuţite. Unul era plin de sânge.

— Asta-i cuţitul?

— Da… O să vă spună şi Dumitru. Din seara aceea nu mai are odihnă.

Într-un birou alăturat, Dumitru Baciu îşi scria declaraţia, recunoscându-şi întreaga vinovăţie. Un învinuit, cel adevărat, lua locul altuia transformat de alcool într-o victimă care putea să ajungă, prin propriile cuvinte, un condamnat. Dar adevărul este unul singur.

SOŢIA CRIMINALĂ

Victoria Szilágyi a venit în oraşul Timişoara în anul

1948, unde începe să lucreze ca femeie de serviciu la diferite unităţi economice. În acest timp se căsătoreşte şi în anul 1955, soţul său fiind condamnat pentru săvârşirea unor furturi, se desparte de el, rămânând singură. În anul 1959 îl cunoaşte pe Gheorghe Szilágyi, cu care în iarna aceluiaşi an se căsătoreşte. La începutul căsătoriei, femeia lucra ca muncitoare la întreprinderea de construcţii, iar după puţin timp rămâne acasă.

Szilágyi Gheorghe s-a dovedit încă de la începutul căsătoriei stăpânit de viciul beţiei. Mai mult, s-a dedat şi la săvârşirea unor furturi pentru care între anii 1960 – 1966 a suferit un număr de cinci condamnări, iar la începutul anului 1968 a fost trimis din nou în judecată.

În timpul căsniciei, Victoria Szilágyi treptat a început să consume băuturi alcoolice, ajungând să fie cunoscută de vecini ca o femeie viciată. În lipsa soţului său, ea întreţinea şi relaţii extraconjugale cu diferiţi bărbaţi. Dintr-o asemenea relaţie, în mai 1966 naşte o fetiţă, iar soţul nu obiectează. Din cauza comportărilor, între soţi se nasc diferite certuri şi, de fiecare dată, Victoria se dovedea mai violentă ajungând chiar să-l bată pe Gheorghe.

În iarna anului 1968, Victoria şi-a lovit soţul cu cuţitul în regiunea capului şi a gâtului. În timp ce Gheorghe îşi pansa rănile, locatarii din curte au auzit-o pe femeie cum striga la el: „Ai scăpat acum, dar tot de mâna mea ai să mori!”

Deşi era alcoolic, Gheorghe Szilágyi nu provoca niciodată scandal şi nu era agresiv. În dimineaţa zilei de 9 martie 1968, Gheorghe se duce în oraş, cumpără soţiei trei sticle cu bere şi pleacă din nou.

Până la ora 12: 30, Victoria consumă cele trei sticle cu bere şi încă o jumătate de litru de rom găsit în W.C., unde fusese ascuns de Gheorghe, îmbătându-se. La această oră se întoarce şi soţul din oraş, beat de abia se mai ţinea pe picioare. Femeia, supărată pe bărbatul ei, îi impută că a fost la curve în oraş şi îi aplică o lovitură de cuţit în zona inimii. Gheorghe Szilágyi cade ca fulgerat.

Văzând că l-a omorât, criminala i-a aşezat cuţitul în mâna dreaptă şi a alarmat vecinii că soţul sau a venit în stare de ebrietate şi s-a sinucis. În anchetă n-a avut încotro şi şi-a recunoscut fapta.

UCIS ÎN PATUL ALTUIA

Andrei Feier, în vârstă de 32 ani, locuia în comuna Tudor Vladimirescu, judeţul Arad, într-o căsuţă modestă, împreună cu soţia sa Stela. Nu aveau copii şi îşi câştigau existenţa muncind cu ziua pe la diferiţi cetăţeni din localitate.

Francisc Madek, un bărbat în vârstă de 55 ani, căruia îi murise nevasta, i-a angajat pe soţii Feier să-l ajute la construirea unei bucătarii de vară.

Când treaba a fost gata şi s-a făcut plata, Francisc i-a invitat pe cei doi la bufetul din comună, unde au făcut abuz de alcool. Făcându-li-se foame, s-au mutat cu băutura în casa soţilor Feier, unde Stela le-a pregătit câte o omletă. A mâncat şi ea, dar a mai băut şi a luat-o apa. Cuminte, s-a aşezat în pat şi a adormit în timp ce bărbaţii se cinsteau în continuare la masă. Ce-i drept ca şi aceştia se îmbătaseră, dar continuau „turul de forţă”.

La un moment dat, Andrei Feier l-a lăsat singur pe Madek, ducându-se la WC-ul din fundul curţii. Când a revenit în casă, mai să nu se crucească. Francisc Madek se culcase lângă Stela şi o dezbrăcase intenţionând să întreţină raport sexual cu ea. N-a mai apucat pentru că o lovitură de topor i-a făcut capul zob, trecându-l în lumea celor drepţi.

Crima s-a întâmplat în ziua de 14 mai 1968.

UN VIS UCIGAŞ

Constantin Nica, în vârstă de 45 de ani, din comuna Tulburea, satul Poiana, judeţul Gorj, era un bun gospodar, însă avea şi patima paharului. La băutură făcea nişte

lucruri trăsnite de se minuna şi el a doua zi când i se spunea adevărul în faţă. Din această cauză se ferea cât putea de la băutură, însă ea îl atrăgea ca un magnet în aceeaşi măsură…

În seara zilei de 21 iulie 1968 a făcut-o lată cu un vecin, Marian Cornescu. Soţiile celor doi au participat şi ele la chef la început, apoi s-au retras sporovăind în bucătărie. Ajungându-l băutura, Nica a intrat iar în „transele" lui bizare şi a început să-şi ia musafirii la bătaie, pe nevastă-sa cotonogind-o cel mai rău. De frică, Silvia Nica s-a refugiat în locuinţa soţilor Cornescu, care au găzduit-o peste noapte. Beţivul, nemaiavând pe nimeni prin casă, s-a „liniştit" şi s-a culcat îmbrăcat. Spre dimineaţă, visurile l-au cuprins şi în bazaconiile lui a „văzut-o" pe Silvia cum făcea dragoste cu Marian Cornescu.

Constantin Nica s-a trezit brusc, fiind tot transpirat. În casă era la fel de întuneric ca şi în mintea lui… A aprins luminile şi, negăsind-o pe Silvia, visul i-a reapărut în minte că o realitate… Înfuriat, a pus mâna pe topor şi a intrat în casa vecinului cu gândul să se răzbune pe nemernic. În prima cameră a dat însă peste nevastă-sa şi atunci şi-a vărsat focul răzbunării asupra ei, ciopârţind-o.

Când s-a trezit, orice regrete erau tardive.

MOARTEA PERVERSULUI SERAFIM

Arad, 5 mai 1973. O dată care pentru ofiţerii Serviciului Judiciar al Miliţiei judeţului Arad avea să creeze o nouă acţiune „*Măcinul*" şi să demonstreze încă o dată pericolul deosebit ce îl prezintă relaţiile homosexuale.

Miliţia municipiului Arad a fost anunţată telefonic de locatarul Ştefan Borcoş că vecinul său Serafim Stoica, din Strada Măcinului nr. 4, ap. 5, nu a mai fost văzut ieşind din locuinţa de la data de 26 aprilie 1973 şi bănuieşte că acesta este mort în apartamentul său. Grupa evenimente se deplasează la adresa menţionată, găsind uşa din

exterior încuiată. Se forţează dispozitivul de închidere şi se pătrunde în interior pe uşa a doua, neasigurată, şi apoi în camera dormitor a lui Serafim Stoica. Cadavrul acestuia zăcea pe podea, acoperit cu o pătură. La nivelul capului, cadavrul prezenta mai multe plăgi, în jur fiind o baltă de sânge.

Se formează imediat o echipă operativă pentru elucidarea cazului compusă din căpitan Constantin Demieru, şeful Serviciului Judiciar, locotenent-major Constantin Gherasim şi locotenent Dumitru Rusu, ofiţeri specializaţi pe linie de omoruri, maior Marin Jeberean, şeful biroului criminalistic, medicul legist Antoniu Rozsa şi procurorul criminalist Constantin Şelaru.

Aspecte constatate la faţa locului

În soba de teracotă s-au găsit un portmoneu cu buletinul de identitate al victimei, precum şi alte însemnări şi fotografii. Pe plăcile de teracotă, în apropiere de gura sobei s-au evidenţiat mai multe urme digitale şi palmare, care au fost ridicate cu pelicula folio. Pe masă se afla un ceas deşteptător oprit la ora 6: 47, iar indicatorul deşteptătorului, fixat la ora 6: 30. Pe podea, lângă recamier, se afla victima acoperită cu o pătură. La nivelul capului: o baltă de sânge pe duşumea. Victima era îmbrăcată cu o cămaşă flanelată şi indispensabili din pânză. Sub recamier s-a găsit un ciocan care prezenta urme de sânge. De asemenea, pe peretele din apropiere şi pe picioarele mesei se aflau stropi de sânge. Pe geamul uşii de la intrarea în camera s-au relevat şi ridicat urme digitale. În cameră nu s-a evidenţiat deranj, ba mai mult, în sertarul unei mese s-a găsit suma de 4.000 de lei în bancnote a 100 de lei.

Rezultatul necropsiei

După efectuarea autopsiei cadavrului, medicul legist

a decis că este vorba despre o moarte violentă. Leziunile au putut fi produse prin lovire cu un corp contondent cu suprafaţa mai mică de 16 cm pătraţi. Atât focarul de fractură, cât şi restul leziunilor pledează pentru lovituri directe repetate (cel puţin şapte lovituri) cu forţă mare. Omorul s-a produs cu circa şapte-opt zile înainte.

Verificările efectuate în jurul lui Serafim Stoica au scos la iveală că acesta era vizitat de mulţi tineri: unii au stat câteva luni în gazdă la el, dar nu erau cunoscuţi după nume de locatari. De asemenea, victima frecventa biserica baptistă, unde era văzută că duce diferiţi tineri, fără însă ca aceştia să frecventeze în continuare adunările, şi cheltuia foarte mulţi bani cu aceşti tineri pe băutură, mâncare şi cadouri. Toate datele cu privire la anturajul victimei şi comportările sale au dus la concluzia că aceasta era un periculos invertit sexual, în care scop îi recruta pe tineri.

Un libret C.E.C. falsificat

În timpul cercetărilor s-au obţinut date că în ziua de 3 mai 1973, la unitatea C.E.C. Lipova s-a prezentat un tânăr de 17 ani, Aurel Lelescu, din comuna Dorgoş, judeţul Arad, cu un libret falsificat, pentru a încasa suma de 1.500 de lei (valoarea libretului era de 4.123 de lei). În urma verificărilor efectuate s-a stabilit că acest libret aparţinea victimei asasinatului, Serafim Stoica.

Faptul că Aurel Lelescu, deşi absolvent al şcolii profesionale şi repartizat în producţie, lipsea deseori de la lucru (şantierul de construcţii Arad), precum şi faptul că însăşi în ziua de 5 mai 1973, când a fost descoperită crima, el a expediat o scrisoare către biroul de miliţie Lipova, în care arăta că se va sinucide prin înec în râul Mureş, deoarece îi este ruşine să se prezinte la părinţii săi, au întărit convingerea ofiţerilor Serviciului Judiciar că acesta ar fi autorul omorului.

Mai mult, la aceasta a contribuit şi faptul că în

scrisoare se specifică că nu el e furat libretul C.E.C. de la victimă, ci doi tineri cărora le-a redat pe larg semnalmentele. Aceşti tineri l-au obligat după aceea să falsifice libretul C.E.C. şi să se prezinte la agenţie, pentru a se crede că el este autorul asasinatului.

Două ipoteze

În urma stabilirii acestor date s-au creat două ipoteze:

- Autorul crimei poate fi Aurel Lelescu, minor, în scop de jaf.
- Omorul a fost comis de unul din tinerii atraşi de victimă pentru practicarea relaţiilor homosexuale, din repulsie.

În cadrul primei ipoteze a fost luată măsura urmăririi atât local, cât şi general, prin Direcţia Judiciară a Inspectoratului General al Miliţiei, a lui Aurel Lelescu. S-au efectuat pânde la locul de domiciliu şi de muncă al acestuia. Întrucât acesta şi-a manifestat în scris intenţia de a se sinucide, s-a format o echipă care a patrulat tot timpul cu o barcă cu motor pe râul Mureş, în eventualitatea pescuirii cadavrului lui Aurel Lelescu. Anul 1973 având o vară cu călduri excesive, cadavrul trebuia descoperit cât mai repede, pentru a nu se degrada „Manuşa morţii”, respectiv desenul papilar care trebuia comparat cu urmele digitale descoperite la locul asasinatului, putându-se astfel demonstra că acesta era criminalul.

Din verificări a mai rezultat că, în ziua de 28 aprilie 1973, bănuitul a mers la domiciliul său din comuna Dorgoş şi că a arătat membrilor familiei şi la mai mulţi prieteni apropiaţi (tineri) un libret C.E.C., afirmând că a reuşit să facă economii din munca sa în valoare de 4.123 de lei şi că ar vrea să se mute în gazdă la un bătrân din Arad. Toate aceste aspecte îl recomandau ca principalul suspect al omorului.

Un nou suspect

Cu toate acestea, judiciariştii arădeni s-au lansat şi în verificarea celei de-a doua ipoteze, reuşind să identifice 28 de tineri care cunoşteau victima; unii l-au vizitat la domiciliu, au mers cu el la adunările bisericii baptiste din Arad, au consumat băuturi alcoolice, cu cei mai mulţi din aceştia încercând să aibă relaţii homosexuale. Din păcate, din jenă, defăimare sau din umilinţă personală, toţi aceşti tineri au ascuns că au avut cu victima astfel de raporturi de inversiune sexuală.

Toţi aceşti tineri au fost verificaţi cu privire la justificarea timpului în perioada 26 aprilie-5 mai 1973, au fost amprentaţi şi comparate impresiunile lor cu urmele ridicate de la faţa locului, rezultatul fiind negativ pe toată linia. Printre persoanele care au fost găzduite în anul 1972 la domiciliul victimei a apărut şi tânărul Florin Leucean, de 19 ani, electrician în staţia C.F.R. Arad, flotant în localitate. Un nou suspect…

Amprentele demascatoare

Efectuându-se verificări în jurul acestuia, s-a stabilit că a locuit în gazdă la victimă până în februarie 1973, când s-a mutat la căminul de nefamilişti al C.F.R.-ului, într-o cameră unde dormea cu încă doi tineri.

În noaptea de 26/27 aprilie 1973 a lipsit din camera de la cămin, iar în dimineaţa zilei de 27 aprilie s-a prezentat direct la serviciu. În ultimul timp era foarte retras, abătut şi evita anturajele. Semnalmentele date de un locatar cu privire la un individ care ar fi intrat în apartament cu victima în seara zilei de 26 aprilie 1973 corespundeau cu ale lui Florin Leucean.

În ziua de 10 mai 1973, în jurul orei 16: 00, suspectul a fost adus la miliţie şi interogat. În tot acest timp, ofiţerii biroului criminalistic au efectuat compararea amprentelor lui Florin Leucean cu urmele papilare ridicate de la locul

faptei, stabilindu-se că cele rămase pe geamul de la fereastră îi aparţin.

Recunoaşterea crimei

Pus în faţa probelor, Florin Leucean a recunoscut că este autorul omorului, descriind cu lux de amănunte interiorul locuinţei şi modul în care a acţionat. A fost recunoscut de locatari ca fiind tânărul care a stat în gazdă cu câteva luni în urmă şi care a intrat în seara zilei de 26 aprilie 1973 împreună cu victima în apartamentul acesteia.

Criminalul a explicat mobilul asasinatului prin aceea că, în timp ce a fost găzduit de Serafim Stoica (decembrie 1972-februarie 1973), la insistenţele acestuia a acceptat să aibă în mai multe rânduri raporturi de inversiune sexuală, lucru ce l-a scârbit şi l-a determinat să părăsească locuinţa gazdei.

Pe parcurs însă a mai fost întâlnit de Serafim Stoica şi corupt din nou la asemenea acte, ultima dată fiind în ziua de 26 aprilie 1973. Atunci, homosexualul i-a dat să bea coniac şi l-a determinat să doarmă la el, având din nou raporturi de inversiune sexuală.

În dimineaţa zilei de 27 aprilie 1973, victima a insistat din nou să aibă raporturi de inversiune sexuală. Tânărul, scârbit, a refuzat. Atunci, Serafim Stoica l-a bruscat, încercând prin forţă să obţină ceea ce dorea. Florin Leucean n-a mai putut să suporte aşa ceva şi, enervat peste măsură, a hotărât să se răzbune pe cel care *„făcuse din el un pervers sexual”* (expresia asasinului). Şi a pus mâna pe ciocanul care se afla lângă pat… Apoi a părăsit locuinţa plin de repulsie, fără să se gândească vreo clipă să jefuiască victima.

Inculpatul a fost condamnat la 20 de ani închisoare.

Final cu o nouă arestare

După reţinerea asasinului, ofiţerii de judiciar au

continuat activitatea de prindere a lui Aurel Lelescu, falsificatorul libretului C.E.C. al victimei. Acestuia, fiindu-i teamă că i se va reţine în sarcină omorul, putea recurge la sinucidere, aspect care îngreuna oarecum cercetarea şi finalizarea cauzei, mai ales că nu se ştiau împrejurările în care dispăruse libretul C.E.C…

S-a recurs atunci la un anunţ în presa locală, în care se specifica descoperirea autorului crimei în persoana lui Florin Leucean, după care la două zile Aurel Lelescu a apărut la părinţii săi din comuna Dorgoş, unde a fost prins şi arestat.

Din cercetările efectuate a rezultat că şi acesta a fost ademenit de victimă, la care a dormit de câteva ori, încercând să aibă cu el raporturi de inversiune sexuală. Ultima dată a fost în ziua de 26 aprilie 1973, în jurul orei 15: 00, stând în locuinţa lui Serafim Stoica până în jurul orei 18: 00, când i-a furat din haină libretul C.E.C… Când a comis furtul, victima se afla în curte şi, întorcându-se repede în locuinţă, nu a mai avut timp să introducă portmoneul în haină, fiind obligat să-l arunce în sobă.

Urmele papilare ridicate de pe soba de teracotă s-a stabilit că îi aparţineau lui Aurel Lelescu, acesta fiind arestat şi învinuit de infracţiunea de furt şi tentativă de înşelăciune în dauna avutului obştesc.

Declaraţia acestui hoţ din care rezultă că victima i-a spus *„că nu poate să-l găzduiască în acea noapte, deoarece aşteaptă să sosească un nepot al său care a stat în urmă cu câteva luni în gazdă*”, a constituit un nou mijloc de probă împotriva ucigaşului Florin Leucean.

Cei doi tineri nu se cunoşteau, nu s-au întâlnit niciodată în locuinţa victimei şi nu au întreprins nimic în comun pentru asasinarea victimei.

GELOZIE DE ŢĂRAN

La mijlocul lunii februarie 1972, criticul Ion Frunzetti a publicat în revista România literară un articol şocant

intitulat „LUCIA PISO”, pe care îl reproducem.

„A încetat din viaţa săptămâna trecută, la Cluj, măcelărită bestial, o făptură care merita alt destin, judecând după câtă frumuseţe a răspândit în jurul ei cât a trăit: pictoriţa LUCIA PISO, soţia sculptorului ROMUL LADEA, căruia tocmai îi organizase retrospectiva de la Sala Dalles, cu o pietate de care oricărui autor i-ar plăcea să poată fi sigur că se va bucura opera lui când nu va mai fi să şi-o îngrijească singur”.

Scena crimei

Ce s-a întâmplat de fapt cu viaţa acestei femei? Citim din procesul-verbal de cercetare la faţa locului întocmit în ziua de 4 februarie 1972 de procurorul Iuliu Andrei de la Procuratura judeţului Cluj:

„În noaptea de 3 – 4 februarie 1972, în Cluj, Strada Turzii nr. 54 s-a comis un omor.

La cercetări participă locotenent-colonel de miliţie Costache Iordăchescu, locotenent-major Vasile Gorgan, ambii din miliţia municipiului Cluj, medicul legist Petru Moşoiog şi căpitanul Vasile Olteanu.

Părinţii victimei, Ilie Piso, în vârstă de 85 de ani, şi Elena Piso, în vârstă de 82 de ani, au informat că au sosit din Bucureşti în ziua de 3 februarie 1972, la ora 16: 00. La Bucureşti a fost şi fiica lor, Lucia Piso, în vârstă de 57 de ani, pictoriţă, văduva sculptorului Romul Ladea. Cu toţii s-au culcat în jurul orei 22: 00.

În bucătăria de la demisolul vilei locuia ca tolerat numitul Iacob Cămărăşan, născut la 10 iunie 1930 în comuna Cămăraşu, judeţul Cluj, cu acelaşi domiciliu stabil, muncitor necalificat. Autorul a lucrat ca zilier la reparaţiile ce s-au efectuat la vila victimei în 1971, după care s-a rugat să fie lăsat să locuiască în bucătăria de la demisol. Totodată ajuta la unele lucrări în jurul casei.

În seara de 3 februarie 1972, pe la ora 23: 00, autorul a intrat în camera de la etaj unde dormea victima,

spărgând geamul. El s-a urcat pe o scară sprijinită de peretele din faţa clădirii pe care era scris «ROMUL LADEA, SCULPTOR 1901 – 1970». La scurt timp, victima a intrat în camera unde dormeau părinţii ei, luptându-se cu agresorul, strigând «Mama, vino, că ăsta mă omoară!». Părinţii au intervenit în apărarea fiicei lor, iar autorul care era înarmat cu un briceag i-a tăiat şi pe ei. Autorul era beat şi striga la Lucia Piso «Te omor!», lovind-o într-una cu briceagul. După un timp victima a căzut la pământ, iar criminalul a fugit. A fost anunţată salvarea, dar Lucia Piso era moartă.

Rezultatul autopsiei

În urma autopsiei cadavrului victimei, medicul legist a stabilit ca ucigaşul i-a aplicat cu briceagul, corp delict, un număr de 39 de lovituri, dintre care 3 în jurul gâtului.

În timp ce ucigaşul lovea victima cu sete, tatăl ei, Ilie Piso, a reuşit în ciuda vârstei lui înaintate să-l prindă de gât pe Cămărăşan, zgâriindu-l cu mâinile, dar criminalul l-a tăiat cu briceagul şi l-a îmbrâncit.

Apoi a intervenit mama victimei, Elena Piso, care la vârsta ei de 82 de ani a avut un curaj rar întâlnit năpustindu-se asupra asasinului. N-a avut prea mulţi sorţi de izbândă, pentru că a fost tăiată şi mai grav decât soţul ei. Atunci i-a căzut şi criminalului pălăria din cap, care a fost găsită la locul faptei.

Poveste de amor

Această crimă odioasă a zguduit cetăţenii municipiului Cluj şi din toată ţara, fiind răpită viaţa unei mari pictoriţe, care ajunsese la maturitatea ei creatoare.

La nivelul miliţiei municipiului Cluj s-a dat alarma şi o echipă de ofiţeri condusă de maiorul Augustin Mureşan a plecat în trombă pe urmele ucigaşului Iacob Cămărăşan.

Criminalul fiind angajat ca muncitor necalificat la

fabrica de cărămidă din Cluj a fost căutat acolo şi a fost prins în jurul orei 9: 00 dormind într-un culcuş improvizat în vestiarul cioplitoriei de piatră.

Cine era acest odios criminal?

Citam din declaraţia asasinului:

„În vara anului 1970 l-am cunoscut într-o seară la restaurantul complex Donath pe Vasile Mureşan, zis Pipaş. Acesta este pensionar, în vârstă de peste 60 de ani, şi era şofer la doamna Ladea. La 12 aprilie 1971, acesta mi-a spus dacă nu aş vrea să vin la doamna Ladea şi să mă angajez ca grădinar la conacul fiului ei, Ioan Ladea, conac aflat pe lângă Bucureşti. Am acceptat.

În ziua de 15 aprilie 1971, şoferul m-a prezentat doamnei Ladea, care m-a întrebat dacă vreau să mă angajez la dânsa pentru grădina fiului ei, aflată nu departe de Bucureşti, în comuna Joiţa, judeţul Ilfov şi am fost de acord.

A doua zi, 16 aprilie 1971 (Vinerea Paştilor), am plecat cu maşina doamnei Ladea spre Bucureşti. Am ajuns în comuna Joiţa, judeţul Ilfov, localitate căreia doamna Ladea îi zicea Arcuda. Acolo avea un conac cu 10 – 12 camere, grădina de 1 ha, îngrădită cu plasă de sârmă şi bazin de înot.

Doamna Ladea şi cu familia Mureşan (şoferul era şi cu soţia sa) au stat la Joiţa trei zile, după care s-au reîntors la Cluj. Eu m-am apucat de lucru imediat. În conac locuiau atunci fiul doamnei, Ioan Ladea, soţia acestuia şi doi copii ai lor, precum şi o nepoată.

Când însămânţam cartofi, doamna Ladea a venit la mine, mă privea cu fiori, şi m-a întrebat dacă vreau să rămân toată viaţa acolo. I-am spus că da, însă am adăugat că necăsătorit nu stau. Atunci m-a întrebat pe cine vreau să iau în căsătorie. I-am spus că vreau o unguroaică, fiindcă româncă am avut şi m-a înşelat. A continuat să mă întrebe cum vreau să fie, tânără sau bătrână. I-am răspuns că una tânără nu-mi trebuie, deoarece nu mai vreau să am copii cu ea. La aceste cuvinte, a zis că «dacă iei pe

altcineva în afară de mine, te omor!». «Eu, doamnă, nu mă potrivesc cu dumneata, eu sunt un ţăran simplu, înapoiat, faţă de dumneata nu am nici haine pe mine, ori dumneata eşti o doamnă înaltă, cu avere, cu maşină». La toate acestea, a zis: «Tu pe mine să mă asculţi». Nu am mai continuat discuţia, deoarece a apărut cineva.

A zis că îmi dă 800 de lei lunar, din care 400 de lei îi trimite soţiei mele din comuna Cămăraşu drept pensie alimentară. Am rămas la Joiţa şi am lucrat şase săptămâni. Nu primeam mâncare suficientă, iar cu Ioana Ladea nu mă împăcăm. Mi s-au terminat şi banii şi atunci am vorbit la telefon, la Cluj, cu doamna Ladea. Mi-a spus să vin la Cluj”.

Relaţii nefireşti

„Venind la Cluj, doamna Ladea mi-a spus din nou că mă plăteşte cu 800 de lei lunar, dar cu o singură condiţie, pe lângă cea de servitor şi anume să-i devin «amant pe vecie!» şi să nu mă mai ating de altă femeie. Am fost de acord, dar i-am pus şi eu o condiţie atunci: dacă eu urma să fiu bărbatul ei, atunci nici ea nu avea voie să se atingă de alt bărbat decât de mine, iar dacă o voi afla cu altcineva, am s-o omor. A fost de acord, şi de Rusalii 1971 m-am mutat la ea. Mi-a aranjat un pat în magazia din curte. Prima dată am avut relaţii sexuale în luna iulie 1971, în veranda vilei, apoi venea la mine în magazie şi trăiam împreună.

În luna septembrie 1971 m-am mutat în bucătăria de la demisol. Noaptea mă urcam pe scară prin curte şi mă duceam la ea după ce ne convingeam că părinţii ei s-au culcat. Alteori venea ea la mine, la demisol, astfel că trebuia să iasă afară din casă. Rămânea la mine în jur de 3 – 4 ore.

Pentru că nu-mi ajungeau banii, m-am angajat ca muncitor la fabrica de cărămidă din Cluj, iar amanta mi-a permis să locuiesc la ea pe vecie. Ne-am jurat din nou să

nu ne schimbăm cu alţii şi să fim credincioşi unul altuia. Îmi dădea sume mici de bani pentru ţigări şi băutură. Ajutam la treburi pe lângă casă, făceam cumpărăturile şi curăţenie”.

Un nou şofer

„Prin luna august 1971, doamna Ladea a angajat un nou şofer, pe Ioan Agape, în vârstă de 49 de ani, din Cluj. Cam la două luni am observat că sunt tandri şi am intuit că au relaţii intime. Mâncarea mea a început să devină tot mai slabă. Nu mi se dădea aceeaşi mâncare pe care o consumau cei din casă, ci mie mi se pregătea separat.

L-am tras la răspundere pe Ioan Agape şi i-am spus s-o lase în pace pe doamnă, pentru că dânsa este «soţia» mea. Dânsul m-a spus doamnei Elena Piso, mama doamnei Lucia, care m-a dus într-o cameră şi m-a întrebat dacă este adevărat ce-am spus. I-am spus tot adevărul. Mi-a dat doi pumni şi a chemat-o pe fiica sa acolo. Ea a recunoscut în faţa mamei sale că trăieşte cu mine. După ieşirea mamei sale, doamna Ladea s-a enervat că din cauza mea nu mai poate ţine şofer şi mi-a dat patru palme. Am ameninţat-o că plec de la dânsa, dar n-a fost de acord… şi nici pe Agape nu l-a concediat”.

Deznodământ

„Am trăit împreună până în ziua de 20 ianuarie 1972, dată la care doamna Ladea a plecat cu şoferul Agape la Bucureşti, la o expoziţie, «Romul Ladea», unde au stat împreună până la 3 februarie 1972. În această zi, au ajuns la Cluj la ora 16: 00, dar a plecat în oraş tot cu şoferul, revenind după trei ore.

Au intrat în casă. Doamna Ladea i-a spus mamei sale să-i dea şoferului şi mie câte un pahar cu vin. De nervi, nu am mai putut mânca şi am început să tremur. Era pe la orele 19: 00 – 20: 00 seara. Ca să mă liniştesc, m-am dus şi

mi-am cumpărat un litru de vin, pe care l-am băut în camera mea, bucătăria de la demisol. Vinul nu m-a calmat, ci mai mult m-a agitat. Nemaiputând să suport nervii, am luat scara din beci şi am rezemat-o de peretele vilei până sub geamul camerei în care locuia doamna Ladea. Era cam ora 23: 00 şi toţi se culcaseră. M-am urcat pe scară şi am bătut la geam, aşa cum făceam de atâtea ori. Doamna Ladea a răspuns într-un târziu. A venit şi a deschis primul geam, m-a înjurat de mamă şi mi-a spus să plec că îl are acum pe şoferul Agape.

Atunci, de nervi, am lovit cu pumnul în geamul din afară, care era încă închis, l-am spart şi am intrat în camera ei. Ea a fugit în camera părinţilor. Am fugit nervos după ea, am scos briceagul din buzunarul pantalonilor şi am început s-o lovesc până a căzut jos. În timp ce-i dădeam cu cuţitul au intervenit şi părinţii ei, ca s-o scape, dar i-am lovit şi pe ei. Apoi am fugit. Am comis crima din gelozie şi o regret".

CADAVRUL DIN CASCADĂ

În ziua de 11 aprilie 1968, poliţia oraşului Cisnădie a raportat telefonic la judeţ ca în locul numit „Valea Argintului" de pe raza satului Cisnădioara a fost găsit cadavrul unui bărbat ce prezenta leziuni la cap şi pe faţă. În vederea descoperirii autorului şi stabilirea împrejurărilor comiterii faptei s-a format o echipă operativă sub conducerea adjunctului şefului poliţiei judeţene, locotenent-colonelul Todea Roman, care, împreună cu procurorul şi medicul legist, s-a deplasat imediat la faţa locului pentru verificări şi cercetări.

Primele constatări

La 40 de metri de drumul ce duce la exploatarea forestieră „Măgura" curge o apă denumită de localnici pârâul „argintului". În cascada acestui pârâu se afla, la

mică distanţă de mai, cadavrul unui bărbat. Acesta prezenta cinci plăgi contuze la cap, iar faţa îi era zgâriată şi obrazul stâng tumefiat. Din cauza condiţiilor în care a fost săvârşită agresiunea şi specificului terenului nu s-au stabilit indicii, urme sau corpuri delicte, care să ajute la descoperirea criminalului.

În urma autopsierii cadavrului, s-a constatat că decesul s-a produs din cauza asfixiei mecanice prin înec şi a unor leziuni grave, care nu a fost însă imediat mortale, ci au dus la pierderea cunoştinţei victimei şi căderea (sau târârea) ei în apă.

Cine era victima?

Cu sprijinul muncitorilor din zonă, victima a fost identificată în persoana lui Vasile Andreescu, 47 de ani, şef de brigadă la exploatarea forestieră „Măgura”, necăsătorit. În seara zilei de 10 aprilie 1968, V.A. venise în Cisnădie, la domiciliul unui căruţaş, Ioan Gadja, care urma să-i vândă doi cai cu 12.000 lei, ca să-i folosească în pădure la cărat de buşteni. Din păcate, nu a putut face târgul, deoarece vânzătorul era beat. Mai mult, a trebuit să-l însoţească pe I.G. la bufetul din satul Cisnădioara, unde i-a mai dat de băut. Cei doi au părăsit localul şi s-au despărţit în jurul orei 23.00, urmând ca şeful de brigadă să revină a doua zi dimineaţă în Cisnădie şi să facă târgul. V.A. a plecat astfel cu banii la el spre parchetul forestier, pe drum fiind lovit puternic în cap de criminal care, după ce l-a jefuit, l-a târât şi aruncat în apă, unde s-a înecat.

Asasinul putea fi Ioan Gadja care, astfel, ar fi rămas cu caii şi cu banii, unul dintre muncitorii din parchetul Măgura, care ştia de intenţiile şefului lor de brigadă, sau vreun individ care fusese la bufetul din Cisnădioara şi auzise discuţiile dintre victimă şi vânzătorul de cai.

Verificări simultane

Cele trei ipoteze sunt verificate simultan, primele

două căzând foarte repede. Poliţiştii rămân atunci în „plasa” celei de-a treia, principalul bănuit devenind un anume Ioan Roth, în vârstă de 46 de ani, din Cisnădioara. Acesta fusese la bufet în seara critică şi intrase în discuţii cu Vasile Andreescu şi Ioan Gadja, întrebându-i chiar despre cumpărarea cailor şi preţul de vânzare. Investigaţiile în legătură cu Roth au relevat că acesta era beţiv şi impulsiv, suferind două condamnări pentru vătămarea corporală gravă a unor consăteni. El însă îşi construise un alibi, în sensul că părăsise bufetul în jurul orei 20.00 (lucru confirmat) şi, ajungând acasă, se culcase, fapt certificat de mama sa.

Poliţiştii nu se lasă păcăliţi şi, efectuând o percheziţie amănunţită la domiciliul său, au descoperit sub grinda acoperişului şurei punga din nailon a victimei, ce conţinea suma de bani jefuită – 12.000 lei! Instanţa de judecată, conform prevederilor Codului penal de atunci, l-a condamnat pe ucigaşul Ioan Roth la muncă silnică pe viaţa!

SUGRUMAT PENTRU 2000 DE LEI

În ziua de 10 august 1970, într-un lan de porumb, situat în apropierea drumului ce duce la mina Ruşchiţa, din marginea satului Voislova, comuna Zăvoi, judeţul Caraş-Severin, a fost descoperit cadavrul unui bărbat de aproximativ 25 – 30 de ani, fără acte de identitate asupra sa. Fusese ucis prin sugrumare.

Eforturile pentru identificarea cadavrului

Omorul avusese loc cu două zile în urmă, victima având îmbibiţia alcoolică în sânge de 1, 55 grame la mie. Lângă cadavru s-a găsit un portmoneu în care se aflau două bilete de tren pe distanţa Deva-Voislova, o fotografie şi o chitanţă de plată a sumei de 45 de lei pe numele Pop Iosif, contravaloarea unui consult medico-legal. Biletele de

tren fuseseră eliberate cu două zile în urmă, ceea ce corespundea cu data săvârşirii crimei. Mai mult, se putea presupune că victima călătorise până acolo împreună cu ucigaşul, cu care consumase alcool, apoi avusese loc asasinatul.

Pentru identificarea cadavrului s-a exploatat chitanţa, pe care, din cauza ploilor, ştampila era parţial ştearsă, fiind lizibilă doar terminaţia „... oară" a oraşului unde fusese efectuată expertiza medico legală.

Intuiţia poliţiştilor a fost perfectă, stabilindu-se că Pop Iosif, în urmă cu şase luni, îşi scosese un asemenea certificat de la Serviciul medico-legal Hunedoara, pentru motivul că fusese bătut de cei trei fraţi ai soţiei.

Prin tunelul timpului

Fiind verificaţi, cei trei fraţi ai soţiei victimei nu aveau niciun fel de legătură cu omorul. După ce îşi părăsise nevasta, Pop Iosif fusese angajat la două întreprinderi din oraşul Deva, la Combinatul siderurgic Hunedoara, iar ultima dată ca zilier la ferma de stat nr. 4 Bircea, de lângă Hunedoara. De la aceasta fermă îşi făcuse lichidarea în ziua de 8 august 1970, plecând cu un tânăr, pe nume Todea Gheorghe, într-o direcţie necunoscută. Acest Todea fusese angajat la fermă numai de o zi. Individul era în vârstă de circa 30 de ani, vorbea cu accent moldovenesc şi afirmase că este de prin părţile Dorohoiului.

Urmărire generală

Era limpede acum că asasinul lui Pop Iosif nu era altul decât Todea Gheorghe. Ei plecaseră împreună, la sugestia criminalului, să se angajeze la mina Ruşchiţa, pe drum victima fiind ucisă şi jefuită.

Datele cunoscute despre asasin au fost comunicate Direcţiei Evidenţei Populaţiei din I.G.P., care le-a trimis

poliţiştilor de la Caraş Severin un tabel cu 112 persoane care purtau numele şi prenumele de Todea Gheorghe.

În verificările ce au urmat, s-a acordat prioritate celor domiciliaţi în oraşul Dorohoi. Aşa s-a ajuns să se cunoască toate datele asasinului. El locuia în comuna Dersca, judeţul Botoşani şi era născut în localitatea Pişchia, judeţul Timiş. Era dispărut de la domiciliu de un an, abandonându-şi soţia şi un copil care nu ştia nimic de el.

Ucigaşul a fost dat în urmărire generală, fiind prins în luna martie 1971, în Gara de Nord, de poliţiştii de la T.F. El a recunoscut crima, mărturisind că l-a omorât pe Pop Iosif pentru a-l jefui de 2000 de lei, pe care acesta reuşise să-i strângă.

A fost judecat şi condamnat la 20 de ani de închisoare.

O CRIMĂ PREMEDITATĂ

Un telefon modern îi demască pe amanţii ucigaşi

O crimă premeditată, a cărei ingeniozitate i-a surprins chiar şi pe lucrătorii Serviciului criminalistic din cadrul IGP, a reuşit să comită Aurel Dumitrache în complicitate cu Daria Popan. Cei doi asasini, ambii în vârstă de 35 de ani, trăiau în concubinaj încă din 1993. Relaţia lor avea mult de suferit din cauza Violetei Dumitrache (34 ani), soţia lui Aurel. Cardiacă, pensionată pe caz de boală, Violeta stătea ca un „*ghimpe*” în calea fericirii celor doi.

O fiinţă atehnică şi «hands free»

Ziua pe care amanţii au ales-o pentru comiterea omorului a fost cea în care familiei Dumitrache i s-a instalat postul telefonic, adică 11 aprilie 1995. Aurel procurase din timp un aparat modern, dotat cu 14 memorii

şi prevăzut cu interfon. După ce telefoniştii au montat aparatul, i-a explicat soţiei modul de utilizare a acestuia.

A omis însă, intenţionat, să-i precizeze posibilitatea butonului «HANDS FREE» care permitea alternativă de a vorbi fără ridicarea receptorului din furcă (deci cu mâinile libere), vocea interlocutorului putând fi auzită din orice punct al apartamentului.

Violeta era, oricum, o fiinţă total atehnică, aşa că s-a mulţumit să înveţe doar cum poate da normal un telefon, chestia cu memoriile sau alte „şmecherii” neinteresând-o.

Frica de întuneric

Aurel ştia totodată că soţia să are o frică bolnăvicioasă de întuneric, temându-se de spirite şi alte manifestări supranaturale. Bazându-se pe aceasta, iată cum a acţionat împreună cu Daria: a stabilit ca ea să o contacteze telefonic în jurul orei 23.00. Tot ceea ce Daria avea de făcut era să ridice receptorul şi să răspundă la capătul firului fără să scoată niciun sunet. După aceea, el urma să apese butonul de interfon şi să-şi ia „la revedere” de la Violeta, pe care avusese grijă s-o anunţe din timp că, în noaptea aceea, pleacă în delegaţie.

Buhu-hu

Daria avea misiunea să asculte ce se întâmplă în casa Dumitrache. La aproximativ un sfert de oră după ce ar fi auzit uşa de la intrare închizându-se în urma lui Aurel, trebuia să înceapă să-şi joace rolul cât mai bine cu putinţă. Aceasta consta în producerea unor sunete onomatopeice cât mai sinistre cu putinţă, de genul: „*Buhu-hu-hu-huuu*! *Oahhhh*! *Sss*! etc.”, menite s-o îngrozească pe Violeta şi să-i provoace un stop cardiac.

Scenariul s-a derulat conform planificării, Violeta, auzind din dormitor vaietele şi zgomotele ciudate ce răzbăteau de pe hol ca dintr-un mormânt, a simţit că o

gheară îi încleştează inima. Cu ultimele puteri a deschis uşa de la balcon şi a strigat sufocându-se: „Ajutoor!”

Dacă vecinul de deasupra nu ar fi avut geamul deschis, probabil nimeni n-ar fi auzit-o. Trăgându-şi un halat pe el, Constantin Mihu a coborât în grabă şi a sunat la uşa familiei Dumitrache pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Ledul aprins

Alarmat de tăcerea deplină din apartament, i-a alertat pe Nicoleta Gogean şi Grigore Mândru, hotărând împreună să spargă uşa. S-a gândit că poate domnu’ Aurel n-o fi acasă şi doamna Violeta, cu boala ei de inimă, o avea nevoie de un doctor.

Intrând în casă, au descoperit, pe balcon, trupul fără viaţă al Violetei. Chipul ei păstra întipărită o expresie de groază şi de crispare.

Dorind să anunţe poliţia de spargerea apartamentului şi constatarea decesului, Grigore Mândru (de profesie inginer electronist) a sesizat că un led roşu de interfon era aprins. La capătul firului nu se auzea nimic, dar pe ecranul telefonului rămăsese înscris numărul unde se sunase ultima oară. Notându-l cu grijă, a informat imediat despre toate constatările sale pe lucrătorii de poliţie sosiţi la faţa locului.

Căsuţa cu zăbrele

Depistându-se operativ că numărul aparţinea Dariei Popan, doi poliţişti s-au deplasat chiar în acea noapte la domiciliul acesteia. A fost găsită împreună cu Aurel Dumitrache. Luaţi prin surprindere de vizita oamenilor legii, şi-au trădat repede vinovăţia.

Relatarea în detaliu a planului lor diabolic au făcut-o de-abia în ziua următoare, când şi-au dat seama că nu au nicio şansă de scăpare.

În prezent, cei doi şi-au văzut visul cu ochii şi

locuiesc sub acelaşi acoperiş: *la căsuţa cu zăbrele*.

ÎNTÂLNIRI „PARANORMALE”.

Micuţele detective bagă spaima în hoţi

Un caz ciudat este al unor copii care au capacităţi extrasenzoriale. Cu ajutorul lor, oamenii din Rupea, judeţul Braşov, au descoperit de multe ori infractori periculoşi. Deşi copiii nu erau martori la evenimente, puteau descrie, cu lux de amănunte, felul în care arătau făptaşii.

De regulă, sătenii au apelat la ei după ce cercetările efectuate de autorităţi nu au dat niciun rezultat. În satul Dacia, comuna Jibert, judeţul Braşov sunt cunoscute numeroase cazuri în care o fetiţă a ajutat la prinderea unor hoţi.

Cu ani în urmă, Maria Bărbatei reclamase la miliţie furtul unor suluri de pânză şi a unor obiecte din casă. La mai mult de două luni după ce cercetările autorităţilor n-au dat niciun rezultat, femeia a cerut ajutor unei fetiţe, care se numea Maria. Aceasta a descris cu lux de amănunte cum arătau hoţii. Erau doi: unul înalt, altul scund. Cel din urmă îşi târa piciorul după el.

Păgubaşii au început ancheta pe cont propriu descoperindu-i pe cei doi în satul Dăişoara. Aceştia arătau conform descrierii făcute de copilă. La început hoţii n-au recunoscut nimic, dar, în cele din urmă, văzând că vine şi şeful de post pe care îl anunţaseră sătenii, ei au arătat unde ascunseseră lucrurile furate.

Cazul Mariei Bărbatei nu este singular. O altă femeie, Maria Burcă, a aflat tot de la o fetiţă cine i-a furat lănţişorul de aur, Doina Babeţi a descoperit cine îi furase caii, iar Elena Borcoman a dat de urma unor ţigani care îi furaseră toate găinile.

Micuţele detective au băgat spaima în hoţi şi numărul infracţiunilor din zonă a scăzut.

Bunica îşi previne nepoata în vis

Braşoveanca Elena Tarhon a demonstrat că are premoniţii care o scot de multe ori din necazuri. Într-o noapte a visat-o pe bunica ei care murise.

Aceasta i-a spus să schimbe locul din dulap unde ascunde banii şi bijuteriile pentru că locuinţa va fi spartă de hoţi. Speriată, femeia a făcut întocmai mutând mică avere în altă parte a casei.

Nu trece mult timp şi locuinţa este călcată de hoţi, care scotocesc peste tot. Nu a fost furat nimic, deşi în casă existau 60.000.000 de lei şi bijuterii valoroase.

Clarvăzătoare la 12 ani

La începutul lui martie 1997, Cătălin Bejenaru, de 15 ani, din Bucureşti, pleacă împreună cu mai mulţi colegi într-o excursie în Munţii Făgăraş. Vremea era nefavorabilă şi traseul dificil, iar în urma unei rafale puternice de vânt Cătălin se rătăceşte de grup. Ajunşi la cabana Negoiu ceilalţi tineri dau alarma. Căutările au fost zadarnice şi băieţii s-au întors în Bucureşti fără Cătălin.

În casa familiei Bejenaru se petreceau în acest timp lucruri ciudate. Sora lui Cătălin, Andreea, de 12 ani, plângea fără motiv, era agitată, iar când a primit cumplita veste a avut un şoc. Intrase în transă şi bolborosea ţinând strâns în mână o batistă de-a lui Cătălin. Dintr-odată cuvintele ei au început să fie clare. Copila a descris o grotă de munte unde spunea că îl vede pe fratele ei. Le-a explicat părinţilor că în jurul peşterii se văd un stâlp înalt şi câteva indicatoare. „Uite-l, uite-l se mişcă!”, ţipa fata înspăimântată.

Părinţii n-au mai stat pe gânduri şi au plecat împreună cu doi vecini spre Făgăraş, iar Andreea i-a condus pe drumul de munte pe care nu avea de unde să-l cunoască. Ajungând la gura unei peşteri l-au găsit pe Cătălin viu şi nevătămat, după cinci zile de la dispariţie.

DĂNUŢ & „SPERANŢA”... DE DRAGOSTE?!?...

Pasiune şi lăcomie

La 24 octombrie 1996, la liziera unei păduri din comuna Pomârla, judeţul Botoşani, a fost descoperit un cadavru într-o stare avansată de putrefacţie. Expertiza medico-legală a stabilit că acesta a aparţinut unei femei. De asemenea, s-a conturat ipoteza că aceasta a murit strangulată, iar cadavrul a fost dat hrană animalelor. Deoarece corpul a fost descoperit pe raza localităţii Pomârla, s-a pornit de la ipoteza că este posibil ca victima să fie chiar din comună.

Dat fiind faptul că animalele pădurii au lăsat intactă faţa victimei, poliţiştii, având cu ei portretul acesteia, au găsit răspuns la prima problemă. Au aflat că era din comună şi se numea Speranţa Hriţcu, de 47 de ani, cunoscută ca o femeie de moravuri uşoare şi mare consumatoare de băuturi alcoolice.

Alcool şi amor

S-a trecut imediat la stabilirea anturajului victimei. Din spusele oamenilor, poliţiştii au înţeles că, în ziua de 22 octombrie, Speranţa fusese văzută la barul din apropierea locuinţei sale, însoţită de ultima ei cucerire, Dănuţ Lupu, de 27 de ani, din aceeaşi comună. Acesta fusese căsătorit, dar era un alcoolic notoriu şi cunoscut ca având adesea un comportament deosebit de violent. Soţia lui era dintr-o comună apropiată şi după câteva luni de căsătorie, s-a întors la părinţi.

Cum Speranţa se întâlnea deseori cu Dănuţ prin cârciumi, în luna septembrie cei doi au pus-o de un mare amor. Dănuţ nu se omora cu munca, iar Speranţa avea ceva bani. Lucrurile păreau mulţumitoare pentru amândoi. Numai că ea era destul de zgârcită şi Dănuţ şi-a văzut

planurile înşelate. El crezuse că va dispune după plac de veniturile femeii, însă ea îi răsplătea prestaţiile amoroase cum credea ea de cuviinţă. Adică îi oferea masă şi băutură, rareori însă scăpa printre degete vreun leuţ.

La un moment dat, Dănuţ a început să pună condiţii. Atunci Speranţa a considerat că distracţia asta o costa prea mult. Drept care l-a poftit să nu mai treacă pe la ea, fiind mult prea ocupată. Dănuţ s-a întors spăsit la casa părintească şi câteva zile s-a perpelit de dorul unei sticle de tărie.

Împăcarea i-a fost fatală

Dar iată că, duminică, 20 octombrie, Dănuţ a bătut la poarta Speranţei. Femeia l-a poftit în casă şi l-a invitat la o plăcintă şi un pahar de vin nou. Acesta a fost foarte încântat, pentru că de asta şi venise. În cele din urmă, cei doi s-au înţeles să se împace.

A doua zi, spre seară, Dănuţ s-a mutat la Speranţa. Un chef de pomină a marcat evenimentul. Din oră în oră, femeia scotea ulcelele cu vin din beci. Până spre ora 03.00 noaptea, când prietenii de pahar s-au împrăştiat pe la casele lor. Speranţa i-a petrecut până la poartă, iar Dănuţ s-a culcat.

Femeia s-a schimbat ca pentru culcare şi apoi a îngrămădit, într-un colţ al casei, resturile de la festin. După aceea s-a dus în spatele casei să aducă câteva lemne. Când s-a întors în casă, mare i-a fost mirarea când l-a găsit pe Dănuţ scotocindu-i de zor prin şifonier. S-a repezit la el şi l-a îmbrâncit cu putere.

Bărbatul nu a observat când Speranţa a intrat în casă, dar, surprins şi lovit de femeie, a sărit la ea. O ploaie de pumni şi palme a culcat-o la pământ. Apoi Dănuţ a tocat-o cu picioarele, ca ţipetele femeii să nu fie auzite de vecini. După ce a călcat-o în picioare, Dănuţ s-a aplecat asupra ei şi a strâns-o de gât până a murit. I-a târât corpul în spatele casei şi l-a adăpostit într-un stog de fân, după

care s-a întors în casă şi a scotocit metru cu metru, însă a constatat că 30.000 de lei erau toţi banii pe care Speranţa îi avea.

Dănuţ Lupu şi-a luat un complice

În zorii zilei de 22 octombrie, Dănuţ a ieşit pe furiş din casa femeii şi s-a dus după fratele lui mai mic, Cristian Lupu, de 19 ani. L-a rugat să vină repede până la casa Speranţei, deoarece aceasta era în comă alcoolică şi dorea să-i facă o farsă. Au luat căruţa şi au pus trupul victimei, apoi l-au acoperit cu un maldăr de coceni. Au mers spre pădure şi cam la 50 de metri au aruncat cadavrul.

S-au întors acasă, iar Cristian a plecat cu primul autobuz la Botoşani. Dănuţ a rămas în casa părintească, până ce poliţiştii i-au dat de urmă.

Ancheta a stabilit că atât Dănuţ, cât şi fratele său ştiau că animalele sălbatice bântuie pădurea, iar abandonarea cadavrului acolo avea drept scop crearea unei piste false.

Numai ca Dănuţ nu s-a gândit că o femeie nu umblă în cămaşă de noapte şi ciorapi prin pădure, iar examinarea resturilor de sub unghii a condus la descoperirea unor scame ce proveneau de la îmbrăcămintea lui Dănuţ. Cât despre zgârieturile de pe faţă şi mâini, Dănuţ a spus că s-a jucat cu un iepure. Care iepure nu a fost de găsit pe nicăieri.

DUBLU ASASINAT CU PREMEDITARE

Atelierul de... taină

Centrul Militar al Sectorului 4 Bucureşti i-a încorporat pe fraţii Mircea şi Radu Doreaţă, în vârstă de 21 şi, respectiv, 20 de ani, repartizându-i la U.M. 01898 Bucureşti. Aceştia absolviseră o şcoală profesională, calificându-se în meseria de confecţioner, nu erau

căsătoriţi şi locuiau cu părinţii pe strada Bucur, nr. 11, situată în Cartierul Patriarhiei Române.

Până la încorporare, cei doi erau prieteni cu Iulian Butte, care locuia într-o încăpere de la primul nivel al clopotniţei Seminarului Teologic, din stradă Radu Vodă, nr. 24 A. În schimbul unor munci gospodăreşti şi pentru faptul că era infirm, administraţia acestei instituţii de învăţământ i-a asigurat adăpost în clopotniţa respectivă.

Având înclinaţii în domeniul electronicii, Butte şi-a procurat o serie de truse şi echipamente cu mijloace tehnice pentru reparat televizoare, aparate de radio, casetofoane, aparate de măsurat etc., transformându-şi încăperea în atelier de reparaţii. Datorită priceperii şi seriozităţii de care dădea dovadă, la serviciile acestuia apelau foarte multe persoane.

Pe parcurs, Butte şi-a mai găsit un alt prieten, Cristel Ghiţă, lucrător la o vulcanizare, care în timpul liber îl ajuta la întreţinerea aparatului electronic şi la treburile gospodăreşti. După ce şi-a dat seama că Cristel Ghiţă îi este loial, Butte i-a oferit găzduire, punându-i la dispoziţie o cheie de la uşa de la intrare.

Morţii din hrubă

În dimineaţa zilei de 19 octombrie 2001, la dispeceratul Poliţiei Capitalei s-a primit un mesaj de la Poliţia Sectorului 4 cu privire la faptul că în curtea Seminarului Teologic au fost descoperite două cadavre de sex bărbătesc, prezentând multiple leziuni.

„Trecându-se la efectuarea cercetărilor”, a spus criminalistul Grigore Pătruţ, „s-a stabilit că primul cadavru era al lui Cristel Ghiţă, iar cel de-al doilea, descoperit într-o hrubă de la subsolul clopotniţei în care se depozitau gunoaie, aparţinea lui Iulian Butte”.

La primele examinări făcute de medicul legist, s-a constatat că multiplele leziuni de pe cadavre provin de la lovituri de cuţit, decesul celor în cauză producându-se în

urmă cu patru-cinci zile.

Apoi, s-a trecut la examinarea clopotniţei şi a încăperii unde se aflau atelierul şi locul de cazare al victimelor. Pe scări şi pe podeaua din interiorul atelierului se aflau o mulţime de urme de sânge care, examinate în laboratorul de specialitate, s-a stabilit că fac parte din grupa A II, grupă pe care o aveau cele două victime.

Toate obiectele din atelier erau răvăşite, iar unele dintre ele distruse şi aruncate în diferite locuri. S-a reuşit prelevarea unor urme şi fragmente papilare de pe o oglindă şi de pe un bec, care, ulterior, au fost comparate cu amprentele persoanelor aflate în cercul de bănuiţi".

Drumul spre adevăr

În cadrul activităţilor de investigare întreprinse de judiciariştii angrenaţi în soluţionarea celor două crime s-a reuşit identificarea persoanelor cu care victimele erau în relaţii apropiate, printre acestea aflându-se şi fraţii Mircea şi Radu Doreaţă, militari în termen la U.M. 01898 Bucureşti.

Concomitent cu efectuarea investigaţiilor, criminaliştii au examinat urmele de încălţăminte descoperite în câmpul infracţional şi au stabilit că provin de la bocanc militar. Drumul spre adevăr fiind deschis, s-a făcut o descindere la locuinţa familiei Doreaţă, prilej cu care s-a găsit o parte din obiectele sustrase din atelierul lui Butte. În podul unei magazii au fost descoperite haine civile murdare de sânge, stabilindu-se că aparţine caporalului Mircea Doreaţă.

Deplasându-se la sediul U.M. 01898 Bucureşti, procurorul militar, împreună cu un ofiţer desemnat de comandantul unităţii, a constatat că fraţii Doreaţă aveau asupra lor aparate electronice şi o geantă de scule. Din primele discuţii purtate cu sus-numiţii, aceştia au susţinut că obiectele respective sunt ale lor şi că nu au nicio legătură cu dublul asasinat.

Ei au fost arestaţi, expertiza criminalistică a urmelor papilare descoperite la locul faptei dovedind că amprentele le aparţineau.

În faţa tuturor probelor administrate, cei doi fraţi criminali şi-au recunoscut faptele, dublul omor fiind premeditat de Mircea Doreaţă pentru a intra în posesia aparaturii electronice deţinute de Iulian Butte.

În urma procesului care a avut loc, Mircea Doreaţă a fost condamnat la detenţie pe viaţă, iar fratele său, Radu Doreaţă, la 20 de ani închisoare.

DUBLU ASASINAT ÎN SCOP DE JAF

În noaptea de 1 – 2 septembrie 1988, doi tâlhari mascaţi au pătruns într-o casă din Galaţi, în care locuiau trei bătrâni, respectiv doi bărbaţi – Constantin Ivanov şi Haralambie Ignatenco – şi o femeie – Varvara Brudiu. După ce i-au legat şi maltratat cu un sadism rar întâlnit, i-au deposedat de două butelii de aragaz, o geacă, ţigări străine, cafea, două inele din aur şi o mică sumă de bani.

Alarma de gradul zero la Galaţi

Judiciariştii de la Poliţia municipiului Galaţi, sub comanda şefului lor, colonelul Vasile Toma, un experimentat criminalist, au intrat în alarmă de gradul zero. În locuinţă a fost găsită numai bătrâna, care suferise un şoc foarte puternic. Ceilalţi doi locatari fuseseră transportaţi cu salvarea la spitalul judeţean.

Din păcate, femeia nu a putut furniza despre autori niciun fel de date care să-i ajute pe poliţişti. Doar că erau solizi şi cu măşti pe faţă. De la spital se transmite prin radio că unul dintre cei trei, Constantin Ivanov, a decedat în urma traumatismelor suferite.

O ipoteză confirmată

Dezamăgiţi, poliţiştii, împreună cu procurorul criminalist Nicolae Floricel, se deplasează la morga spitalului, unde asistă la autopsierea cadavrului. Cu această ocazie, s-a constatat că moartea bătrânului Constantin Ivanov a fost violentă şi s-a datorat hemoragiei interne ca urmare a unui traumatism abdominal cu zdrobirea splinei, produs prin loviri dure şi repetate cu pumnii şi cu picioarele.

Celălalt bătrân, Haralambie Ignatenco, se afla în comă, pe masa de operaţie. Primise acelaşi gen de lovituri.

Pista buteliilor

De la bătrâna supravieţuitoare s-au aflat caracteristicile obiectelor furate, acestea fiind date imediat în urmărire.

Trecuseră trei zile şi ofiţerii nu reuşiseră să adune date palpabile, care să-i poată conduce la identificarea criminalilor. Colonelul Vasile Toma a cerut atunci să se meargă pe varianta depistării persoanelor care caută butelii de aragaz. O idee viabilă, pentru că tot el a stabilit, în aceeaşi noapte, că pe strada M. Kogălniceanu, la nr. 23, s-au vândut două butelii de aragaz pentru care Ionică Şerban, proprietarul casei, a plătit suma de 7.000 de lei.

Identificarea criminalilor

Acesta a relatat că buteliile le cumpărase de la o cunoştinţă cu numele de Ilie Curt. Respectivul era un hoţ cunoscut, cu multe condamnări la activ.

Faţă în faţă cu buteliile de aragaz, Ilie Curt a declarat tremurând că nu el este omul căutat, „negresele” fiindu-i aduse de doi amici, pe care i-a cunoscut în Penitenciarul din Galaţi. Pe unul dintre ei îl cheamă Haralambie Pavel şi locuia în Galaţi, la o concubină, în „Micro 40”, blocul A 4,

într-o garsonieră, la parter. Şi el era un vechi client al poliţiei, condamnat de trei ori pentru tâlhărie.

Se organizează capturarea acestuia în garsonieră, ocazie cu care se procedează şi la o percheziţie domiciliară. În şifonier a fost găsită o pungă din plastic în care se aflau cafea şi ţigări străine sustrase din locuinţa bătrânilor. Iar sub salteaua patului, s-a dat peste masca pe care o folosise la comiterea tâlhăriei.

Capturarea celui de-al doilea asasin

În faţa procurorilor, Haralambie Pavel a recunoscut că a comis tâlhăria împreună cu prietenul său Ion Proica, care locuia tot în Galaţi pe strada Grădina Veche, la nr. 102. Şi acesta era plin de condamnări pentru furturi şi tâlharii.

În urma unei pânde este capturat în timp ce se întorcea la domiciliu. În momentul când i se puneau cătuşele, de la spital se primea vestea că şi bătrânul Ignatenco decedase, după patru zile şi tot atâtea nopţi de comă.

În locuinţa lui Ion Proica au fost găsite geaca şi inelele.

Procesul a durat doi ani. Până la urmă, Tribunalul Suprem a decis condamnarea celor doi infractori la câte 25 de ani închisoare pentru omor deosebit de grav.

ADDENDA

„COMISARUL” – CUVÂNT ÎNAINTE[34]

Colonelul (r) Traian Tandin este un poliţist-scriitor cunoscut în toată ţara atât de colegii săi, prin reuşitele profesionale, cât şi de marele public în urma editării a câteva zeci de cărţi, care au avut un real succes de librărie şi de prestigiu, dacă n-ar fi să amintim decât: *„Enigmele căpitanului Roman”*, *„Dilemele căpitanului Roman”*, *„Bolidul verde”*, *„Pedeapsă în stil american”*, *„Cazul Râmaru”*, *„Asasin fără voie”* sau fermecătoarea poveste a unui câine poliţist, intitulată *„Adio, Ringo*!”

După apariţia fiecărei cărţi, presa de specialitate şi posturile de televiziune care au rubrici de profil au elogiat reuşitele autorului care a creat în literatura poliţistă un personaj foarte îndrăgit de cititori – căpitanul Roman –, nimeni altul decât prototipul eternului ofiţer de judiciar român (de ce numai străinii să-l aibă pe al lor!).

Ofiţerul a mai scris 42 de scenarii de film, din care 34 pentru televiziune (vă amintiţi de serialul *„Enigma”* de la TVR?), iar 8 didactice, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după care s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituţii (*„Câinele de serviciu”*, *„Hoţii de buzunare”*, *„Ascultarea martorului”*, *„Experimentul judiciar”*, *„Patrula de poliţie pedestră”*, *„Patrula auto de poliţie”*, *„Protecţia locuinţei”* şi *„Acţiunea Gladiola”*).

La acestea s-au adăugat sute de articole şi reportaje publicate în revistele Ministerului de Interne (*„Pentru Patrie”*, *„Poliţia Română”*, ziarele judeţene de poliţie) în cotidiane, reviste săptămânale, bilunare, lunare şi almanahuri.

O carieră literară prodigioasă în care aduce prin tot ce scrie sufletul adevărului şi al autenticităţii faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi

---

34 Prefaţă intitulată „Cuvânt înainte” şi semnată de Eugen Teodoru la volumul *„Jurnalul unui poliţist”* de Traian Tandin, Editura ALDO PRESS, 2004.

creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaşte munca, el însuşi fiind un reputat ofiţer de judiciar timp de 25 de ani şi încununat în această carieră debordantă cu diploma de „Expert în afaceri judiciare” în urma absolvirii, în anul 1978, a primului curs de acest gen din ţară, cu durata de un an. Iar ca dezvăluire a unui alt… secret, el este, în cărţi, „căpitanul Roman”.

„Micul detectiv al Grantului”, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbalişti cu faimă ca Nichi Dumitriu (Dumitriu II), Ţiţi Dumitriu (Dumitriu III) sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor” al artei criminalisticii!

„Şpiţ”, cum era el poreclit în lumea fotbalului din Grant, a devenit, în vara anului 1966, locotenent de miliţie la numai douăzeci de ani. După cinci ani de activitate la formaţiunile cercetări penale, economic şi ofiţer operativ de sector – patru ani la Hunedoara şi un an la Circa 20 din Capitală –, pentru meritele sale deosebite, a ajuns la dragostea sa dintâi: judiciarul. Dar nu oriunde, ci în „Eiffel”-ul miliţiei, respectiv la Serviciul crime al Direcţiei judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliţiei. Aici a devenit un elev sârguincios al marelui criminalist, generalul de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica, cu care a înconjurat ţara în lung şi-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime şi enigme criminalistice care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuţi. Apoi, şi-a luat „zborul” singur…

Venind vorba despre Traian Tandin, Ceacanica, prietenul meu de inimă, căruia îi aduc un pios omagiu şi pe această cale, mi l-a caracterizat astfel: „Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat comisar T.T., judiciaristul din el l-ar «ucide»!…”

Botezându-l „Comisarul” (şi aşa i-a rămas porecla lui Traian Tandin până astăzi, când ea a fost oficializată prin atribuirea noilor denumiri profesionale ale poliţiştilor) Ceacanica şi-a exprimat satisfacţia de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură care prindea criminalii şi rezolva cazurile printr-un fler şi fineţe psihologică aparte, aidoma

comisarilor-meseriaşi de odinioară. De aceea, l-a ţinut „aproape” şi după ce eminentul criminalist a ieşit la pensie, cei doi se întâlneau la „şuete de taină” şi de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuţi de care se ocupa „***Comisarul***” şi unde despicau împreună firul în şaisprezece, analizând pistele cele mai „palpabile” care trebuiau să conducă la prinderea ucigaşilor.

Dar Traian Tandin (oare pentru că este născut în zodia Peştilor?) căpătase şi o altă pasiune: cea a scrisului. Unde înregistra succes de public, relatând numai cazurile pe care le rezolva personal. De fapt, debutul său în literatură a fost în anul 1975, la revista „*Pentru Patrie*”, unde a inaugurat rubrica „Enigmele căpitanului Roman”. Un duel al minţii, unde cititorii îmbrăcau „pe viu” haina ofiţerului de judiciar şi trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Nefiind de acord să rezolve numai o singură enigmă pe lună, după cum apărea revista „*Pentru Patrie*”, singura din peisajul publicistic de atunci unde se strecurau cazuri despre criminalitatea din România şi care se vindea la negru, cititorii i-au adresat lui Traian Tandin sute de scrisori prin care i-au cerut o carte de „enigme poliţiste”. Totodată, în ţară s-au format zeci de fan-cluburi intitulate „Enigma”.

Şi aşa a început evoluţia literară a „comisarului” care a publicat – bineînţeles, cu acelaşi erou, „căpitanul Roman” – nu una, ci cinci cărţi de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el.

Dar ofiţerul dorea să facă mult mai multe lucruri bune pentru cetăţeni. Fiindcă starea infracţională din România nu era dată publicităţii (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea „inexistentă”), el a scris o carte foarte complexă intitulată „*Cum să ne ferim de infractori*”, bazată pe experienţa poliţiştilor români şi străini. Asta pentru că, în realitate, starea infracţională era destul de ridicată, iar cetăţenii nu cunoşteau nimic, fiind lipsiţi de cele mai elementare noţiuni de autoapărare în

faţa infractorilor.

Aşadar, cartea era destinată pregătirii antiinfracţionale a românilor, pentru publicarea ei fiind necesare avizul cenzurii (securităţii) şi al şefului Inspectoratului General al Miliţiei, generalul-locotenent Constantin Nuţă. Securitatea a dat aviz favorabil considerând lucrarea benefică atâta timp cât nu se publicau statistici despre criminalitatea din România, ci numai sfaturi la obiect, pe varietatea principalelor genuri de infracţiuni. Generalului Nuţă i-a plăcut şi lui foarte mult iniţiativa şi, apreciind că lucrarea este de anvergură şi va avea efect la public, a intenţionat s-o semneze el ca şef al Miliţiei Române.

Traian Tandin, care avea pe atunci gradul de căpitan şi era un mare entuziast (ca toţi tinerii), n-a acceptat propunerea generalului Nuţă (chiar dacă acesta i-o făcuse în biroul său, la o cafea îmbunătăţită cu coniac Metaxa), considerând un furt intelectual pe faţă. Urmarea a fost dezastruoasă pentru ofiţer. Deşi era cotat ca fiind cel mai bun specialist din ţară în materie de omoruri la vremea respectivă, Nuţă citându-l personal prin nu mai puţin de 32 de ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliţiei, drept mulţumire pentru rezolvarea respectivelor cazuri spinoase, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la Circa 21 miliţie din Capitală.

Iată, aşadar, cât a avut de suferit un expert în probleme judiciare din cauza celei de-a doua sa pasiuni: scrisul, pe care îl dorea benefic în slujba compatrioţilor. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

La experienţa profesională pe care o avea ofiţerul, el nu putea rămâne la o circă de miliţie, generalul Vasile (inspectorul-şef al Capitalei) promovându-l imediat ca şef al Brigăzii furturi automoto din cadrul Serviciului circulaţie I.M.B. Brigadă prin excelenţă cu profil judiciar, în anii ’80 înregistrându-se în Bucureşti peste o mie de furturi de autovehicule şi motorete, anual.

Aici, Traian Tandin şi-a format o echipă din tineri

ofiţeri şi subofiţeri şi a început „asaltul”, reuşind ca în anii 1982 – 1983 să reducă furturile de automoto la cifra de 300 anual. Totodată, în aceşti doi ani, brigada sa a fost declarată ca având cele mai bune rezultate judiciare la nivelul Miliţiei Capitalei. Însuşi generalul Nuţă l-a mai citat pe ţară prin 14 ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliţiei, iar multe zi-are şi publicaţii au relatat pe larg despre succesele brigăzii sale (descoperiri, în afara hoţilor de maşini şi motorete, a autorilor unor omoruri, lovituri cauzatoare de moarte, tâlhării, violuri, escroci, spărgători de locuinţe, hoţi de buzunare şi infractori de tot felul).

În urma acestor succese şi crezând că generalul Nuţă l-a iertat, Traian Tandin a comis a doua „greşeală”. În sensul că, în vara anului 1983, a publicat la Editura Dacia din Cluj-Napoca o interesantă carte de enigme poliţiste, după cazurile rezolvate de el în ultimii trei ani şi intitulată „*Bolidul verde*”. Cartea a avut un deosebit succes la public, devenind foarte repede carte de export. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. în 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. Titlul cărţii în limba rusă: „*Zelenîi meteor*”.

Când generalul Nuţă a aflat, la sfârşitul anului 1983, de această carte a „comisarului” (neangajând instituţia miliţiei, nu mai fusese obligatorie şi aprobarea şefului I.G.M., ci numai a „cenzurii”) s-a făcut foc şi pară. Fără a ţine seama de meritele ofiţerului cu brigada sa în stârpirea stării infracţionale de pe raza Capitalei şi de faptul că statul român încasase de pe urma acestei cărţi o sumă considerabilă în valută, el a ordonat imediat mutarea lui Traian Tandin la Circa 3 miliţie din Capitală, ca simplu lucrător de judiciar, cu menţiunea să fie „supravegheat” şi interzis să mai fie în vreun fel promovat.

Mai mult, tot din ordinul lui Nuţă, şeful Miliţiei Capitalei, colonelul Marin Bărbulescu, l-a chemat pe ofiţer şi l-a pus să dea o umilitoare declaraţie scrisă prin care se obliga să nu mai scrie absolut niciun rând, la prima „abatere” fiind dat afară din miliţie. Şi comisarul a scris-o plângând…

Iată unde a dus furia agramaţilor şi a infractorilor-afacerişti care conduceau miliţia în vremea respectivă. După revoluţie s-a dovedit cine au fost generalii Nuţă, Mihalea (locţiitorul primului) şi colonelul Bărbulescu. Nişte bişniţari şi infractori de drept comun, care lucrau mână-n mână cu capii lumii interlope, strângând averi în bunuri, bani, valută şi bijuterii. O altă parte provenea din jefuirea banilor lucrătorilor de miliţie din Capitală şi din ţară care trebuiau să cotizeze cu mari sume de bani pentru sprijinirea clubului de fotbal „*Victoria*" Bucureşti (club al Miliţiei Capitalei, al cărui preşedinte era colonelul Bărbulescu), bani care nu se înscriau în evidenţe (negri) şi intrau în buzunarele celor trei. Dacă vreun lucrător de miliţie îndrăznea să nu cotizeze (sumele erau fixe), era dat imediat afară din instituţie…

În faţa acestor bandiţi, „comisarul", care împlinise 20 de ani de poliţie, a trebuit să stea „ascuns" la biroul judiciar al Circumscripţiei 3 miliţie, până la revoluţie. În toţi aceşti ani, fiind declarat disident (în materie de scris, evident) nu a mai publicat niciun rând, nici chiar sub pseudonim. A scris, însă, pentru sertar, intenţionând, fără să bănuiască vreodată că se vor schimba vremurile, ca în momentul când acumula 25 de ani de vechime în muncă să se pensioneze medical pe fond neuropsihic (exista această posibilitate printr-un aranjament cu doctorii psihiatri din reţeaua medicală a M.I., care-l îndrăgeau şi aveau de la el toate cărţile publicate). După această pensionare putea să-şi publice liniştit cărţile, nemaiavând probleme cu generalul Nuţă sau altcineva din comanda miliţiei. Era nevoie doar de avizul „cenzurii", compusă din trei ofiţeri de securitate, oameni de litere care şi ei îl îndrăgeau pe „comisar".

Dar n-a fost să fie aşa. Traian Tandin fiind un dăruit al judiciarului pe care l-a slujit cu abnegaţie, a rezistat pe „baricadele" acestuia până la revoluţie, când totul s-a schimbat pentru el, şi nu numai.

Noua conducere a Poliţiei, recunoscându-i cu adevărat meritele de profesionist şi scriitor, l-a numit pe

„comisar” redactor-şef al tinerei publicaţii care lua fiinţă, „*Poliţia Română*”. După 36 de ani de poliţie, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă fiind felicitat personal de ministrul de Interne pentru întreaga sa activitate în slujba Poliţiei.

Cât priveşte cartea „*Cum să ne ferim de infractori*”, pe care voia s-o semneze generalul Nuţă, ea a apărut după revoluţie sub semnătura „comisarului”, bineînţeles, la Editura Ministerului de Interne.

Continuându-şi vechea preocupare de a fi cât mai util compatrioţilor săi, Traian Tandin a mai publicat două cărţi în sprijinul pregătirii antiinfracţionale a populaţiei, intitulate „*Sus mâinile, domnilor infractori!*” şi „*Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor*”.

După aprecierea specialiştilor în materie, cu această ultimă carte „comisarul” Traian Tandin a intrat în istoria filologiei, dicţionarul său cu argoul infractorilor fiind studiat de studenţii la Litere.

O activitate prolifică, pe măsura experienţei sale de expert în afaceri judiciare şi a talentului literar.

Cartea de faţă reprezintă un jurnal al unui criminalist de excepţie ce urmăreşte traiectoria devenirii sale, a perfecţionării mijloacelor proprii de investigare de-a lungul celor cinci ani până a ajunge la cel mai invidiat serviciu din toată poliţia: Omoruri!

Cartea este scrisă într-un dialog viu, captivant, prevăzându-i un succes indiscutabil.

EUGEN TEODORU

Comisarul Traian Tandin, un personaj de legendă[35]

Pe comisarul Traian Tandin l-am cunoscut în urmă cu

35 Interviu publicat de Dana Fodor în *Revista on line* a Editurii Mateescu în 22 august 2013.

destui ani. Să fie 13? 15? Nu mai știu. Toată lumea îl privea cu respect, unii cu teamă, era (și a rămas încă!) un personaj extraordinar, aș face un film cu și despre el, dacă aș avea cum. E o enciclopedie umană de cazuri, știe criminalii şi borfașii după nume, îi cunoaşte ca pe propriile buzunare.

Traian Tandin. Prima dată l-am văzut la Poliţia Română, în redacţie. Văzut, e mult spus, pentru că plutea… efectiv printre nori. Stătea ca un pașă la un birou, fuma ca un turc şi decupa, tacticos, articole din niște reviste. L-am privit curioasă. Aşa ceva nu mai văzusem! Un tip ciudat, dar simpatic, cam durduliu, tăia cu precizie de medic legist articolașe şi le punea într-o parte. Rostea cuvintele cu poftă, rotund şi ud. Chiștocul de ţigară jurai că era lipit cu supeglue de buza de joc, când vorbea: „*Mă documentez, d-aia le tai. Am nevoie pentru cărţile mele…*”, mi-a zis, după care a tușit rău, hârâind nicotina strânsă în el de atâta vreme.

Apoi ne-am întâlnit la el acasă, într-un apartament de la etajul cinci, situat în spatele hotelului Mariot. Ne aștepta, m-am dus cu Răzvan, firește. El fusese paginator, pe vremuri, la revista *Poliţia Română*, iar eu colaboram la „*Pentru Patrie*”. Aveam ce discuta.

Pe soţia lui, pe care toţi prietenii din Poliţia Română o cunosc sub pseudonimul de „*mama naşa*”, am întâlnit-o pe palier. Cică vestitul comisar a cunoscut-o la un dublu asasinat, pe când lucra la „omoruri”. A fost amor nebun, la prima vedere!

— Aaa, voi eraţi, frumoșilor? ne-a zis ea foarte familiară, de parcă ne-am fi despărţit ieri, pe la prânz.

— Noi.

— Intraţi. Nu vă speriaţi, nu e incendiu, fumează Comisaru…

Ne aștepta îngropat în sute de dosare, cu ţigara în gură. (Mă întrebam dacă şi-o scoate vreodată!). Am stat atunci la ei până noaptea târziu. N-aș mai fi plecat, dar îmi curgeau şi lacrimile și nasul de la atâta fum.

Am vorbit despre Râmaru, despre Ceacanica, despre copii asasini, despre **NUP**-uri, cadavre în *rigor mortis* şi-n putrefacţie, crime sadice…

— Și avea 11 lovituri de cuţit, peste tot, în gât, în ochi, în obraji, era zob! ia zi, tu, Aurora, că erai de faţă! pufăia Comisarul, în timp ce *mama naș̦a* frământa gânditoare coca pentru scovergi.

Aaa, dar voi nu ș̦tiţi ce scovergi speciale făcea doamna Aurora Tandin! Vai de capul meu! Se topeau în gâtlej, aș̦a erau de bune. Mergeau ca focul cu bere rece, dar comisarul servea doar „albitură”. Berea ne-a dat-o nouă…

— Dacă vă doare capu’, are mama naș̦a grijă de voi! ne zicea comisarul. Să ș̦tiţi că aș̦a a făcut mereu ș̦i cu toţi colegii mei din poliţie, anchete, cazuri, muncă, apoi mergeam şi noi ca băieţii la o băută. Unii mai exagerau, dar ea avea întotdeauna în poș̦etă medicamente pentru toţi. Aspirină şi multă apă!

Apoi continuă:

— Toate cărţile mele poliţiste pe care le-am scris până acum niciodată n-ar fi prins „viaţă” dacă n-aş fi avut-o lângă mine pe mama naș̦a, care m-a ajutat cu sufletul, gândul şi fapta. Tot ea mi-a fost alături şi m-a îngrijit ca o mamă atunci când suferinţa pricinuită de vreo boală încerca să mă răpună. Deşi nu este de meserie om al legii, ea este o poliţistă „pur sânge”, o justiţiară cu o inteligenţă nativă şi o intuiţie ce l-ar face invidios şi pe cel mai experimentat detectiv. Eu tot ce scriu sau intenţionez să scriu comentez cu ea, tălmăcind şi răstălmăcind împreună aspectele pe toate feţele până se „nasc” acele lucruri frumoase şi trainice. Iar atunci când îi vine ideea să scriu o anumită carte se ţine scai de mine până realizez proiectul.

Am rămas prieteni buni de atunci, ne-a dăruit toate cărţile lui (ș̦i nu sunt puţine!), le-am citit cu drag, ne-au fost de mare folos în multe texte de-al noastre. Comisarul şi cu mama naș̦a au venit ș̦i la cununia noastră civilă, au devenit mai apropiaţi ca rudele. Cel puţin, eu aşa i-am

simţit.

Uneori, când e trist Răzvan îmi zice:

— Tare-aș mai mânca o scovergă tip *mama naș*a!

Dar nu-i fac. Pentru că ale mele ies tari, să baţi cuie în pereţi cu ele… Aşa că-l las să poftească.

România de dincolo de vorbe – „COMISARUL TT”[36]

1. E oltean prin naştere şi bucureştean prin adopţie.

2. Copilărit printre „şuţii” Grant-ului a ales totuşi, la nici 20 de ani, să se facă miliţian.

3. La Hunedoara, oraşul în care a prins primul infractor, i s-a spus pentru prima oară „TT”. Unii au crezut că porecla i se trage de la marca pistolului din dotare – un „TT” sovietic, calibru 9 mm. Adevărul este însă mai prozaic, ofiţerul se numeşte TRAIAN TANDIN.

4. Întors la Bucureşti după patru ani, prinde gustul enigmelor poliţiste reale şi ajunge în scurt timp ofiţer operativ la Serviciul OMORURI al Inspectoratul General al Miliţiei.

5. Timp de nouă ani rezolvă alături de reputatul criminalist general de brigadă (p.m.) Dumitru CEACANICA, mentorul şi prietenul său cel mai apropiat, sute de cazuri de omor comise pe raza Capitalei sau pe cele mai greu bătute coclauri din ţară. Celebrul judiciarist CEACANICA a fost într-un fel „naşul” lui Traian TANDIN. El i-a spus primul tânărului ofiţer „COMISARE”, acordându-i în semn de respect şi apreciere acest titlu redevenit astăzi grad profesional în Poliţie. În timp, apelativul s-a transformat în renume şi astăzi toată lumea îl strigă pe colonelul Traian Tandin, „COMISARUL TT”.

6. În anii ’80 „se îmbolnăveşte” de scris şi, pentru că „şi-a permis” să-l sfideze (refuzându-l) pe generalul Nuţă care voia pur şi simplu să-i fure paternitatea cărţii „Cum să ne ferim de infractori”, este exilat la o secţie de Miliţie

36 Interviu publicat în OBSERVATORUL/19.03.2006.

din cartierul Militari.

7. Înspăimântaţi de escaladarea furturilor deşi din auto, mai marii Miliţiei îl numesc în scurt timp pe „Comisarul TT”, şeful Brigăzii Furturi automoto a Capitalei, nutrind speranţa că ofiţerul – scriitor „îşi va frânge gâtul” şi nici nu va mai avea timp să publice.

8. Omul era însă „recidivist literar”, iar generalul Nuţă aflând că apăruse la Cluj-Napoca (pe lângă alte trei volume) cartea „*Bolidul verde*”, tradusă şi publicată până şi în străinătate l-a pedepsit pe „infractor” surghiunindu-l la Secţia 3 Miliţie din Bucureşti. Ba mai mult, şeful de atunci al Miliţiei Capitalei, tot la sugestia generalului, l-a obligat pe ofiţer să „abjure” în scris de la meseria de scriitor, definitiv şi irevocabil, sub ameninţarea concedierii din Miliţie.

9. Şi-a scris sentinţa nedreaptă cu lacrimi în ochi, neînţelegând de ce tocmai mai marii Miliţiei nu pricep că prin cărţile sale „Comisarul TT” pregătea populaţia împotriva infractorilor, aplicând principiul: „cel mai bun poliţist este cetăţeanul însuşi”… A lucrat „în exil” la Secţia 3, până la Revoluţie, umplându-şi în acelaşi timp sertarele cu manuscrisele unor cărţi care astăzi încântă şi educă opinia publică românească.

10. După Revoluţie, ca o recunoaştere a meritelor sale literare şi jurnalistice a condus, în calitate de redactor-şef, revista „*Poliţia Română*”, publicând totodată peste 50 de volume dedicate enigmisticii judiciare, criminalisticii, prevenirii infracţionalităţii, istoriei fenomenului infracţional romanesc şi internaţional. A scris scenarii de film şi de televiziune. Este „tatăl” căpitanului Roman, personaj în care cititorul îl poate recunoaşte lesne pe autor. Mulţi îl compară cu Sherlock Holmes, Maigret ori Raymond Chandler, Ian Fleming sau Friedrich Forsyte. Este câte puţin din toţi şi, cu siguranţă nimic din fiecare. El este pur şi simplu „COMISARUL TT”.

Acesta este, într-un fel, decalogul cu ajutorul căruia poate fi conturat, evident succint, portretul unui mare

criminalist „inoculat” cu microbul scrisului.

Când am poposit la o cafea în camera de lucru a poliţistului – criminalist – scriitor Traian TANDIN, supranumit „Comisarul TT”, citisem câteva dintre cărţile sale şi m-am bucurat să descopăr pe rafturile înţesate ale bibliotecii, dosarele cu tăieturi din ziare, fişele documentare şi casetele video, instrumente de lucru indispensabile oricui tratează cu seriozitate şi competenţă subiectele abordate. De pe un alt perete îmi zâmbea şugubăţ portretul şarjat al Comisarului, încadrat de o mulţime de diplome. Am tresărit plăcut surprins de invitaţia: „ia loc „Comisare” şi hai să vorbim”.

— Sunteţi oltean de Bucureşti?

TT – Sunt oltean prin naştere, craiovean, dar copilăria şi adolescenţa mi le-am petrecut pe maidanele Grant[37]-ului. Acolo am învăţat să joc fotbal, dar şi să mă port cu „şuţii”. Copilăria petrecută printre ei m-a ajutat mai târziu în munca de poliţie, pentru că le cunoşteam deja argoul şi modurile de operare.

Peste ani, dorind să-i învăţ pe concetăţenii mei cum să se apere de infractori am scris o carte: „*Ne putem apăra cunoscând limbajul infractorilor*”. A avut mare succes şi nu o dată cei care au citit-o au recunoscut că, după lectura ei parcă li s-a deschis larg o fereastră către

---

37 *Podul Grant* este un pod pentru şosea şi tramvai din București. A fost inaugurat în 1910, fiind realizat în întregime din metal. Acest pod a fost dărâmat şi refăcut din beton la sfârşitul anilor '70 și începutul anilor '80. Asupra căii de rulare a podului s-au efectuat de atunci mai multe lucrări de reabilitare şi întreţinere. Pilonii podului iniţial au rămas prezenţi între liniile de cale ferată.
În forma actuală, podul unește Piața Crângași de Strada Turda, trecând (de la Vest la Est) pe deasupra căii Giulești, căii ferate spre Gara de Nord și căii Griviței. Podul are opt bretele de acces pentru cele două străzi care trec pe sub el. Pe pod circulă linia de tramvai 41, care este prima linie de metrou ușor din București.
Numele podului vine de la Effingham Grant, secretar al consulatului Regatului Unit la București în prima jumătate a secolului al XIX-lea.[1] Podul Grant este unul din simbolurile clubului de fotbal Rapid București, al cărui stadion este plasat lângă una din bretelele de acces.

lumea tenebroasă a criminalităţii.

— Toţi cei ce vă cunosc spun că puneţi un fel de „nerăbdare” în tot ceea ce faceţi şi că, în plus, aveţi un spirit de frondă care v-a cam „costat” în carieră.

TT – Sunt, recunosc, un nerăbdător şi un curios. Aşa am fost de mic. Mă băgam peste tot nechemat şi neîntrebat, replicam celor mari şi, uneori o mai şi încasam. Pe vremea aceea, în Grant era riscant. Mai târziu, elev la Şcoala de Miliţie, în loc să aştept să absolv şi apoi să prind infractori, m-am „grăbit” un pic şi am depistat un coleg care furase altuia bursa. Făptaşul şi-a încheiat astfel cariera în Miliţie, înainte chiar de a o începe.

Stagiul la Hunedoara a fost prima mea „*calificare la locul de muncă*”. Atunci m-am gândit prima oară că n-ar fi rău să povestesc în scris cazurile mai deosebite rezolvate de mine. Am făcut-o însă, mult mai târziu.

À propos[38] de statutul meu de poliţist „atipic”, îmi amintesc cum am fost sancţionat pentru că „îndrăznisem să beau, cot la cot cu un infractor bănuit de crimă şi nu oriunde, ci chiar în sediul secţiei de Poliţie. În fapt lucrurile erau reale, deşi uşor altfel.

Reţinusem, după zile întregi de anchete, urmăriri, confruntări de probe şi martori, pe autorul unui omor deosebit de grav. Ştiam că el este autorul, aveam şi probe suficiente dar ne lipsea mărturisirea. După cum ştiţi, în munca de Judiciar, recunoaşterea faptei de către autor este un fel de corolar. Îmi amintesc, parcă s-a întâmplat ieri. Ucigaşul fiind în arest, a cerut să vorbească cu mine pentru că eu îl reţinusem şi-l interogasem. L-am adus în birou, unde i-am dat ţigări şi am început să discutăm. La un moment dat infractorul mi-a spus că ştie că am probe solide care îl incriminează şi dacă îi dau ocazia să bea un ultim pahar de coniac, va mărturisi cu lux de amănunte cum s-a petrecut omorul. Am băut împreună câte un pahar

38 Apropó (1) adv., (2) apropouri, s. n. 1. Adv. Fiindcă a venit vorba (de asta); bine că mi-am adus aminte. 2. S. n. Aluzie (adesea răutăcioasă) la adresa cuiva; propunere făcută cuiva pe ocolite.

de coniac ieftin şi prost, timp în care criminalul mi-a povestit tot şirul faptelor sale. Evenimentul s-a aflat, iar eu am fost sancţionat, deşi rezolvasem în felul acesta „original” un caz extrem de grav de omor.

— V-aţi întors greu în Bucureşti? Ştiu că pe atunci era aproape imposibil, fiind nevoie de judiciarişti buni şi în provincie.

TT – Nu pot spune. Rezolvasem nişte cazuri deosebit de complexe pe teritoriul judeţului Hunedoara şi mi se cam dusese buhul. Am venit în Capitală şi, după un stagiu scurt la Secţia 15 din Berceni unde am mai rezolvat, între altele, două cazuri foarte grele, m-am trezit promovat la Serviciul Omoruri de la Inspectoratul General al Miliţiei. Aici am dat lovitura, cum se spune, pentru că am intrat pe mâna celebrului criminalist, general de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica. Alături de acest geniu al Poliţiei Judiciare am colindat ţara în lung şi-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime şi enigme criminalistice care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuţi. Pentru fineţea psihologică cu care îi prindeam pe criminali, Ceacanica m-a botezat „Comisarul”. Prietenia cu acest geniu al criminalisticii romaneşti m-a onorat întotdeauna şi nici nu realizaţi cât îi datorez pentru dialogurile purtate împreună pe marginea unor cazuri care, astfel şi-au divulgat făptuitorii. Nu de puţine ori eu însumi, elevul şi discipolul său, cel care îi cunoştea cel mai bine mecanismul analizei logice mă recunoşteam învins de raţionamentele subtile şi pertinente ale marelui criminalist.

— Se adunaseră deci, câteva sute de cazuri rezolvate la început în colaborare cu Dumitru Ceacanica, apoi singur…

TT – Vedeţi, în munca de investigaţie poliţienească este foarte greu să spui că ai rezolvat un caz singur. Este o muncă de echipă depusă pentru strângerea, prelucrarea şi interpretarea probelor. Sigur, la un moment dat apare specialistul care decelează toate informaţiile, le interpretează şi oferă soluţiile cele mai potrivite pentru depistarea şi reţinerea criminalului.

Aici simt nevoia să-l citez pe marele meu magistru, generalul Ceacanica: *„Arestarea unui nevinovat – fie şi pentru 24 de ore – sau eliberarea celui vinovat constituie grave erori judiciare*”.

Oricum, în 36 de ani de Poliţie s-au adunat peste 3.000 de cazuri judiciare rezolvate... În anul 1975 am simţit că pot să împărtăşesc cititorilor de literatură poliţistă o parte din experienţa şi succesele mele. Am inventat un personaj (căpitanul Roman) şi l-am pus la treabă. Toţi colegii m-au recunoscut în tânărul şi dibaciul poliţist care rezolva enigme în revista *„Pentru Patrie*”.

Apoi au apărut cele 51 de volume printre care *„Enigmele căpitanului Roman*”, *„Cazul Râmaru*”, *„Adio Ringo*”, *„Din jurnalul unui poliţist*”, *„Galeria marilor criminali*”, *„Evadări celebre*”, *„Erori judiciare în lume*” şi *„Erori judiciare în România*”, *„100 cei mai odioşi criminali români*”, *„Paranormalul în Judiciar*”.

Nu au fost „naşteri grele”. Cei ce aparţin Zodiei Peştilor au o uşurinţă deosebită în exprimare, mai ales în scris. Apoi, să nu uităm, majoritatea cazurilor prezentate mi-au trecut prin mână, cum se spune, eu nefăcând altceva decât să le împărtăşesc cititorilor mei. Am fost, să nu râdeţi, primul scriitor cu fan-cluburi în România; îmi amintesc că se numeau *„Enigma*”.

— Aţi creat personaje de roman poliţist (căpitanul Roman şi câinele Ringo) aţi scris 42 de scenarii de film, dintre care 24 pentru televiziune, aţi conceput 18 scenarii pentru filme didactice, aţi scris şi scrieţi şi acum sute şi sute de articole în reviste, periodice şi cotidiane. Când aţi avut timp, ştiut fiind că munca în Poliţia Judiciară presupune multe deplasări în teren, zile în şir?

TT – Scriu noaptea. Atunci este linişte, mi se cristalizează gândurile şi retrăiesc întocmai, ca într-un ciné-verité[39] evenimentele pe care apoi le consemnez. A doua zi dimineaţă, soţia mea Aurora, găseşte manuscrisul

39 Gen de cinematografie care acordă mare importanţă improvizaţiei şi îşi propune să surprindă realitatea în toată spontaneitatea ei.

pe masă şi îl citeşte. Este cel mai dur critic al meu. Datorită şi cu ajutorul ei am scris toate cărţile mele.

— Este poliţistă?

TT – Nu, dar într-un fel, totuşi, este. De fapt ne-am cunoscut, în urmă cu mulţi ani, rezolvând „împreună" un caz de omor. Mai concret, în anul 1980, pe raza comunei Ghidiceni, Judeţul Galaţi, într-o sâmbătă, doi băieţi minori, de 11 şi 12 ani, au dispărut de pe malul râului Bârlad, unde se aflau la pescuit. Ancheta urma să stabilească ce persoane au fost la pescuit în acea zi, pe cele două maluri, ţinându-se cont de faptul că toţi pescarii aveau locuri de pescuit bine stabilite, iar în preajma acestora îşi ascundeau şi uneltele. Bănuitul principal a devenit astfel Dumitru Pohrib, de 36 de ani, din comuna vecină, beţiv notoriu, cel care pescuise în locul cel mai apropiat de cel al micilor pescari. Pe anchetatori îi încurca faptul că Pohrib nu cunoştea familiile celor doi copii şi nici pe ei, deci nu putea fi făcută vreo conexiune care să explice gestul criminalului, mobilul omorului. Au fost prelevate urme, s-au adunat probe, au fost făcute măsurători, au avut loc interogatorii. Trebuia fixată în teren poziţia fiecărui pescar. Au fost făcute fotografii aeriene şi, bineînţeles, un plan topografic amănunţit. Procuroarea ezita să elibereze mandat de arestare pe 5 zile dar a convins-o planul topografic, excelent realizat de Aurora Cârligeanu, o desenatoare cu mână de aur. Ajuns în arest, bănuitul s-a confesat unui vecin de celulă care a povestit apoi totul poliţiştilor. Pus în faţa propriei mărturisiri, ucigaşul a recunoscut totul, cu atât mai mult cu cât apăruseră şi alte probe zdrobitoare.

M-am împrietenit atunci cu tânăra care îmi salvase în bună măsură ancheta şi, nu după multă vreme, ne-am căsătorit. Astfel, în timp, „Mama naşa" (cum îi spun colegii şi prietenii) a devenit consultantul meu literar.

— Pentru virtuţi inegalabile de investigator-criminalist şi rata incredibil de mare a succeselor repurtate în anchete, colonelul (comisar-şef) de Poliţie Traian TANDIN a fost decretat „cel mai mare expert în

rezolvarea cazurilor de omor din România” şi citat de zeci de ori prin Ordine de Zi ale Poliţiei Romane.

L-am întrebat pe „Comisarul TT”, înainte de a sorbi ultima picătură de cafea împreună, ce ar face dacă ar putea da timpul înapoi. A ridicat din umeri, semn că nu prea şi-ar schimba tabieturile, apoi mi-a şoptit, ca să nu-l audă „Mama naşa”:

„Comisare, aş scrie şi ziua, nu numai noaptea. Mai am atâtea de povestit...”

CUPRINS

CRIMĂ PENTRU PEŞTOAICĂ 3
Identificarea victimei 3
Constatările medico-legale 4
Ipoteze de lucru 5
Verificări şi cercetări 5
Prostituate pe portativ 6
După trei ani 7
POLIŢIST DE ŞANTIER 9
Chemarea datoriei 10
O petrecere dorită 10
Asasinarea Violetei 11
Vata demascatoare 13
Mobilul crimei 14
BUCHETUL DE PE MORMÂNT 15
Un cadavru desfigurat 15
Identificare fără dubii 16
O vizită în cimitir 17
Identitate furată 18
Demascarea ucigaşului 19
OBSESIA CRIMINALULUI 21
Investigaţii şi căutări 21
Discuţie cu un fost judiciarist 22
„Am îngropat-o în grădină” 24

Misterul sobei de teracotă 25
Osemintele 26
O CRIMĂ UITATĂ 27
Mesajul ucigaşului 27
Cine era victima? 28
Ipoteze de lucru 28
Experţi în afaceri judiciare 29
Expertiza grafologică 31
Mărturisirea crimei 31
Doi poliţişti 31
TRUNCHIUL DIN VAGON 33
Identificarea victimei 34
Pe urmele victimei 35
Labele din ghena de gunoi 36
Mărturisirile fiicei 37
Incredibilul deznodământ al poveştii 37
UN BUST CU PENE ŞI PĂR DE IEPURE 40
Tabloul cercetării locului faptei 40
Constatările medico-legale 41
Ipoteze 42
Acţiuni criminalistice 42
Primele rezultate 43
Urmărire generală 44
Muguri de noi speranţe 45
Iubeau aceeaşi femeie 46
Asaltul final 47
Mărturisirea ucigaşului 48
FEMEIA FĂRĂ CAP ŞI GAFA LUI CEACANICA 50
O crimă odioasă 50
Paralelism cu „cazul Anca” 51
O mână şi un picior 52
Lipsea… capul! 53
Formula dactiloscopică 53
Filtru la Căminul Cultural 54

La locul faptei 55
Noi amănunte 56
Urmărirea criminalului 57
Gafa colonelului 57
FLĂCĂRI ÎN NOAPTE 59
„Mama a fost omorâtă” 60
Ostilitate 61
Mircea refuză cooperarea 62
Surpriza de la puşcărie 62
Sângele apă nu se face 63
INCREDIBILA REZOLVARE A UNEI ERORI JUDICIARE 66
Crima 66
Fiul este găsit vinovat 67
Criminalul lăudăros 68
O întâmplare la un miliard 69
Provocarea la destăinuire 70
O VIZITĂ PRECIPITATĂ LA MILIŢIE 71
Suspiciunile unui sanitar 71
Mortul este întors de la groapă 73
Autopsia dovedeşte crima 73
Martorul mincinos 74
Adevărul 75
AL DOILEA MIRACOL... 77
Urma asasinului 77
Principalul suspect 79
Probe indirecte 81
Dovada de pe streaşină 84
CAROLINA UCIDE ÎN SOMN 86
Plutonierul intră la idei 87
O vecină, împotriva mortului 88
A dispărut şi patul conjugal 89
„Eu loveam, el nu murea” 90
Pentru poliţişti, greul abia cum începe 92

Expertize şi o nouă declaraţie incriminatoare 93
Un nou asalt criminalistic 94
CĂPITANUL COLOMBO ŞI STAFIA DIAVOLULUI 97
Un om foarte priceput 98
Martori care nu mint 99
„Colombo” intră în scenă 99
Concluzie certă: dispărutul e mort 101
O tăcere... de fier 101
Poliţiştii cad în capcană... 102
„Mucles sacanaua!” 103
Ojă pe post de sânge 104
Un chip de monstru 106
OTRĂVITUL DIN FÂNTÂNĂ 108
Nu e sinucidere 109
Se caută mobilul 110
Întrebări... Gânduri... 110
Mătrăguna 111
MOŞUL PERVERS, GÂTUIT DE SOLDATUL GĂLUŞCĂ 114
Cercetarea continuă 115
Declaraţia martorei 116
Cine era victima? 117
În lumea homosexualilor 118
Verificarea ipotezelor 2 şi 3.120
Amprenta demascatoare 121
Mărturisirea ucigaşului 122
DIVA OTRĂVITĂ – TULBURĂTOAREA MOARTE A FRUMOASEI „PAŢACHINE” 124
Însemnările lui Constantin Argetoianu 124
Cum s-a întâmplat drama 125
Autopsia 126
Sinucidere, accident sau crimă? 126
„Apostolii comunismului” 127
„Gâsculiţa” devenită vedetă naţională 128
Milionarul Liviu Ciulei, îndrăgostit lulea 129

Mariaj din interes 130
Un singur vinovat 131
Un proces cu un enorm succes de public 132
Misterul crimei se dezleagă după 35 de ani 134
O CRIMĂ CARE A ZGUDUIT DUDEŞTII 135
Cadavrul pescuit din apă 135
Cu moarta în căruţă prin toate satele 136
Mama Anicăi recunoaşte ca fata nu s-a mai întors acasă de la horă 137
Poliţia pune ochii pe Lixandru 138
Deşi se iubea cu Lixandru, Anica era însărcinată cu altul 138
Descoperirea 139
Cine să fie? 139
Cu moartă-n căruţă 140
Iubire funestă 140
PUNTEA SINUCIGAŞILOR 141
Dezlegarea 143
ASASINAT ÎN FORTĂREAŢA CELOR 400 DE NEBUNI 144
O poveste romantică şi tragică 145
Tânărul iubit s-a dovedit a fi un mincinos 147
Magdalena ar fi ucis pentru bărbatul dorit 149
Autorul moral al crimei scapă basma curată 151
ŞAMPANIA MORTALĂ 154
Alo, sunt arhitectul! Trimiteţi să ia cadavrul! 155
GLOANŢELE „AU SPĂLAT” PĂCATUL UNEI IUBIRI... „RUŞINOASE” 157
Explicaţii 159
Ultima ceartă 159
Morala vremii 159
S-A ÎNSURAT, A UCIS ŞI VA PĂTIMI DE DRAGUL SOACREI! 160
PREA CUVIOSUL STAREŢ AMBROZIE O ÎMPUŞCĂ PE MAICA CORNELIA, AMANTA SA 161

L-AU OMORÂT FIINDCĂ S-A ÎNSURAT CU CINE NU TREBUIE 163
UCIGAŞUL, DEMASCAT PRIN SPIRITISM 164
Misteriosul ofiţer 164
Şi mama i-a răspuns! 166
TRAGEDIA DE LA „CARLTON” 168
Datorii la pocher 169
Un veritabil Mefisto 170
ŞI-A TRIMIS AMANTUL ÎN PĂDURE, SĂ-I TAIE LEMNE ŞI BĂRBATUL 172
CRIMINALI DE VÂRSTA A TREIA: MONTA ŞI-A UCIS FIUL CA SĂ-I IA NEVASTA 173
UN MIRE SPINTECAT ÎN FAŢA MIRESEI 174
GELOZIE TRATATĂ CU... TOPORUL 175
DIN DRAGOSTE PENTRU TATĂ, ÎŞI UCIDE MAMA 176
MIRAREA FACTORULUI POȘTAL 177
Miliţia intra în alertă 177
Amprente pe sticla de lampă 178
Previziune 178
NU CU PARUL CI... CU PAHARUL 180
Tentative de asasinat 180
L-a dat gata nu cu parul, ci cu paharul 181
Asasinii beau rom 182
Mortul se „spânzură” 182
Descoperirea crimei 182
Ce lasă Leahu în urma sa 183
AFACEREA SOREANU, SCENARIU DE FILM 184
Un scenariu de film franţuzesc 184
Portofelul buclucaş 185
„O TERIBILĂ SĂLBĂTICIE” 187
RĂZBUNAREA DIN «ŞAPTE OAMENI» 189
UN PĂRINTE PERVERS 190
DEZMĂŢ ŞI SÂNGE LA „CASA AMERICANULUI” 192
Câteva urme şi nicio supoziţie 193

„Mărturia” gloanţelor din zid 194
Femeile încurcă… iţele 196
Desfrâu şi moarte 196
Primul indiciu 198
Mobilul crimei 198
Înscenare riscantă 198
CA SĂ SE VINDECE DE IMPOTENŢĂ, I-A CRĂPAT CAPUL CUMNATEI 199
CARIERA UNUI CONCUBIN DE PROFESIE A FOST STOPATĂ CU PIETRE 201
SOŢUL ÎN AGONIE ŞI SOŢIA ÎN EXTAZ 202
UCIGAŞUL VĂDUVEI ERA ŞEFUL DE POST 203
Abandonarea cercetărilor 204
Apar indicii noi 205
Iubitul misterios 207
Mărturisirea 209
UN GARDIAN ÎŞI ARESTEAZĂ PROPRIUL FIU 211
DUPĂ CE S-A RĂCIT DE IUBIT, S-A RĂCIT DE TOT 212
DUPĂ CE A FOST UCIS, SOŢUL A FOST TRATAT CA PORCUL DE CRĂCIUN 213
AMOR (NE) REGLEMENTAR CU CASCHETA PE CAP ŞI ARMA LÂNGĂ PAT 214
O DISPARIŢIE ŞI UN ZVON… 215
Primele verificări 215
După trei ani 216
Mărturie 216
BARON CU TREI AMANTE 218
Un adevărat cuceritor 218
Gelozie în familie 219
Epilog 220
CONACUL ÎNSÂNGERAT 221
MOTANU A FOST CASTRAT CU FOARFECELE 223
PROCESUL AVOCATULUI ERNEST ILIUŢ 224
PENTRU A-ŞI DOVEDI BĂRBĂŢIA, UN SOŢ

ÎNCORNORAT FACE TREI VICTIME 226
CADAVRUL DE SUB NUC 227
O suspectă… 227
Expertize contradictorii 228
Probare 228
SERVITORUL – UNEALTA AMANTULUI UCIGAŞ 230
Răzbunările 231
DECLARAŢIE DE AMOR FĂCUTĂ CU CREIONUL CHIMIC PE COAPSA CADAVRULUI 234
LA CÂTEVA MINUTE DUPĂ CE I-A LUAT GÂTUL, I-A FĂCUT NEVESTEI POMANĂ 236
DISPERAŢII AMORULUI 237
AMANŢII TRAGICI 238
Amor în şase 238
Bărbaţii au fugit, femeile au plătit 239
FURIA MICUŢEI LESBIENE 241
Gelozia micuţei lesbiene 241
Şi-a lichidat rivalele cu puşca de vânătoare 241
ÎNTORCÂNDU-SE PE ÎNSERAT, A GĂSIT PATUL OCUPAT 243
DUPĂ CE ŞI-A SUGRUMAT IUBITA, CRĂCIUN ŞI-A FĂCUT SMERIT… SEMNUL CRUCII 244
CRIMINAL CU „CONTRACT DE CĂSĂTORIE” 245
DECEDATA A TRIMIS MESAJE TIMP DE 10 ANI 246
Scrisorile misterioase 246
Expeditorul lipsă 247
Dispărută fără urmă 248
Ştergerea prafului de pe dosar 249
Un W.C. suspect de mare 250
Într-un sfârşit a recunoscut 252
În fine apare şi cadavrul 253
O IUBIRE PERVERSĂ 255
SUFLET DE FIARĂ 257
PISÂND CU CARÂMBII BOJOCII CONCUBINEI 258
CADAVRUL DIN LAC 259

Autopsia confirmă crima 260
Asasinii 260
O RĂZBUNARE FEROCE ŞI O ÎNSCENARE POLIŢISTĂ 262
Mama şi fiica 262
Cercetări 263
Concluzii preliminare 264
Ancheta reluată 265
Dosar refăcut 266
Breşa 267
BATISTA 268
PLUTONIERUL 268
CALEA FERICIRII CONSTRUITĂ CU SAPA ÎN... CAPUL SOŢULUI! 270
FINUL AVEA „LEGĂTURI NEPERMISE” CU NAŞA 271
GLONŢ A DIVORŢAT DE NEVASTĂ CU... CUŢITUL 272
GELOZIA STÂRNEŞTE NEBUNIA 274
CRIMĂ SAU SINUCIDERE? 275
Cercetările şefului de post 275
Autopsia cadavrului 276
Rezolvare 276
UN CADAVRU SCHELETIZAT 278
Ce căuta victima acolo? 278
Identificarea victimei 279
Sfârşit 280
CAPUL MOARTEI, ÎN CANAL 281
Un muncitor se duce după apă 281
Crima a fost săvârşită în urmă cu 8 ani 282
Expertiza medico-legală 283
Cine era Niculina? 283
Încet-încet cercul se strânge 285
Asasinul nu rezistă în anchetă 285
AM ALES SĂ O OMOR 287

GELOZIE MORBIDĂ SAU CRIMĂ APROAPE PERFECTĂ 288
Un bărbat bolnav 288
Verificări la Secţia 27.291
Mărturia moartei 293
Pivniţa cu surprize 295
Spovedania unui înfrânt 297
O DISPARIŢIE ALARMANTĂ 299
Ancheta 299
Cadavrul din pădure 299
Trei ipoteze 300
Doi suspecţi 300
Revenire 301
Mărturie 301
UCIS DE IUBITA NESATISFĂCUTĂ 302
O dispariţie care a îngrijorat suflarea pădurenilor 303
Suspiciunile se îndreaptă asupra Mariei 303
Un asasinat incredibil 304
PISTA FALSĂ 304
MOBILUL CRIMEI 305
DUBLUL ASASINAT DIN CARTIERUL JIANU 306
Pizma, bat-o vina 307
SPĂRGĂTORUL DE BISERICI 309
O singură ipoteză 309
La comandă 310
RĂZBUNAREA NEGUSTORULUI DE ARME 312
O adora ca pe o zeitate 312
Cascadorul a sărit pe fereastră 313
Mai bine moartă decât a altuia 314
EVADATUL, UCIS DE AMANTUL NEVESTEI 315
UN TABLOU TERIFIANT 317
Investigaţii 317
Soţiile 318
Toporul 318

CRIMĂ PASIONALĂ DESCOPERITĂ DUPĂ 12 ANI 320
O sesizare de serviciu 320
O dispariţie suspectă 321
Asasinul se spânzură 322
Găsirea scheletului 322
O CRIMĂ PLĂNUITĂ VREME DE 40 DE ANI 324
Primele cercetări 324
O pistă falsă 325
Locuitorii satului, implicaţi într-o acţiune de amploare 325
O mărturisire cumplită 327
Percheziţie amănunţită 327
O DESCOPERIRE MACABRĂ 328
Arma crimei 329
Verificări 329
Demascarea asasinului 330
Lovitura de teatru 330
ŞI-A DEMASCAT MAMA CRIMINALĂ 331
O înmormântare ratată 331
Copilul a adus şi dovada crimei 333
ALERTĂ MAXIMĂ LA MILIŢIE – O CIUDATĂ SPARGERE DE CASĂ DE BANI 335
Ancheta 335
Ipoteze de lucru 336
Activităţi criminalistice 337
Salteaua de la Maglavit 337
ASASINUL DIN UMBRĂ ŞI UCIGAŞA MILOASĂ 339
Victima divorţă de agronom 339
Misterioasa vizitatoare din spital 341
Când a aflat, a leşinat 343
Nimic să nu-i mai stea în cale 345
„Aşteaptă până se întunecă” 347
PIONUL DE ŞAH – BUNICUL ŞI DISCIPOLUL 349
Urma de la bufet 350

Mărturisirea 351
ASASINUL, UN PERVERS PERICULOS 352
Despărţiţi, dar împreună 352
Femei bănuitoare 353
Inelul şi cerceii 355
Scenariul crimei 356
MOARTE DE OM, DIN AMOR PENTRU TATĂL VITREG 358
FURT / ATACUL DE PE VALEA ROŞIE 361
Un cuib de viespi 361
O singură ipoteză 362
Cercetări încrucişate 363
UNDE A FOST ASCUNS CADAVRUL? 364
O cheie… 365
Festina lente! 367
Ancheta 368
Cadavrul găsit 369
„Monstruos criminal!!…” 370
ASASINAT PENTRU O COCOTĂ 372
ASASINAREA MARELUI BOXER DINAMOVIST ION COVACI 374
S-a întâmplat după amurg 374
Instinct 374
Intervenţie 375
Durere 376
OTRĂVITĂ ŞI ARUNCATĂ ÎN APĂ DE UNCHIUL EI 378
Scotociri şi verificări 379
Suspectul nr. 1, fostul preot din sat 380
Cadavrul apare la suprafaţă… 380
Ucigaşul este încolţit de probe 381
DUBLUL ASASINAT DE LA STRAJA / IMAGINI DE COŞMAR ÎNTR-O CASĂ IZOLATĂ 382
Concluzii certe 382
Altă crimă 383

Sinucidere 384
Epilog 385
CADAVRUL DIN OGRADĂ 386
Cercetarea imobilului 386
Ipoteze 387
Prinderea ucigaşului 387
Măsuri de ascundere a faptei 389
Epistola din buzunarul asasinului 389
SCRISOAREA FETIŢEI 390
PEDEAPSA 391
ASASINATUL DIN MOLDOVA-NOUĂ 392
Alerta 392
Cercetarea 393
Piste 394
Primele probe 397
Final 398
ÎNGROPATĂ DE VIE 400
Criminalul, amendat pentru scandal 400
Primele indicii 402
Scena crimei 402
ARHEOLOGIE JUDICIARĂ 404
CRIMINAL ÎN SERIE: OMUL CU CIOCANUL 405
„Urşi albi şi sănii cu zurgălăi”… 405
Agresiune văzută pe fereastră 406
O scenă groaznică 407
Cursa contra cronometru după criminal 407
O mărturisire şocantă 408
COPILUL DIN SEIF 409
Suspiciuni de vinovăţie 410
Jocul abil al bănuitei 410
Identificarea răpitorului 411
Ce se întâmplase cu copilul? 413
DEZNODĂMÂNT 413
TRISTEŢEA FLORILOR SĂLBATICE… 415

Plan de acţiune 415
Victima avea profil moral sănătos 417
Cercetări pe terenul de sport 418
Suspectul „Căpăcilă” 419
Acasă la „Căpăcilă” 421
Doctori de ocazie 423
LADA CU ALBINE ŞI MORTUL 425
Întâlnire suspectă 426
Se coace un plan 426
Cheia: o relaţie extraconjugală 428
Se descoperă locul crimei 430
RĂZBUNAREA PÂRNĂIAŞULUI 432
Inventarul amanţilor prezumtivi 433
L-au omorât pe maistru 433
OMOR CU PREMEDITARE PRIN… ELECTROCUTARE 435
Alarmă la Poliţie 435
Cum şi-a executat criminalul soţia 438
SCENA CRIMEI 439
MĂRŢIŞORUL ÎNSÂNGERAT 440
Să nu refuzi un strop de vin la ceas de seară 440
Paul Avădanii are reşedinţa în staţia C.F.R. 441
Răsturnare de situaţie la Medicină Legală 443
CRIMĂ PENTRU REFUZ DE AMOR 445
Sâmbătă 445
Duminică 446
Luni 447
Marţi 447
Miercuri 449
MOARTEA UNEI NIMFOMANE 450
Primele verificări 450
Audierea fratelui 451
Buletinul de identitate 452
Alte informaţii 454

Sticluţele de medicamente 455
La taifas cu Sanda 456
Intuiţia căpitanului 459
SCRISOAREA DE DRAGOSTE I-A ADUS MOARTEA 461
Primele cercetări 461
Măsuri de amploare 462
O sesizare de dispariţie 463
Căutări înfrigurate 464
Marea dragoste 464
Alte verificări 466
Reconsiderarea parcursului 467
O vânzătoare de pont 468
De vorbă cu Muscalu 469
Demascarea asasinului 470
OMORUL DE LA STÂNĂ ŞI MICROFOANELE SECURITĂŢII 472
O scrisoare alarmantă 472
Verificări pe cont propriu 473
Bătaia de la stână 475
Serviciul omoruri intervine 476
O clică de hoţi 477
O haită de sălbatici 479
Planul de acţiune 479
Deconspirarea 480
O MOARTE FULGERĂTOARE: CRIMĂ SAU SINUCIDERE 482
Serviciul Judiciar intră în acţiune 483
Scrisoarea binevoitorului 484
Autopsia şi expertizele 484
Pe urmele ipotezelor 485
Percheziţie la arhivă 486
Arestarea amanţilor 487
Argumentele lui A. Schlesser 488
Contraziceri flagrante între experţii grafologi 488

„Doctorul” 489
Schimbare de macaz 490
CADAVRUL DIN BOSCHEŢI 493
Necropsia cadavrului 493
Vânzătorul de flori 494
O gospodină apreciată 494
Investigaţii în piaţa centrală 496
Hoţul de buzunare 496
Prelaţi şi brabeţi... 497
Câştigată la barbut 499
O regie la locul faptei 500
Profesioniştii 501
Cuţitul de vânătoare 502
Regrete parţiale 502
STUDENTA „REA DE MUSCĂ” A SFÂRŞIT ÎN VĂGĂUNĂ 504
Declanşarea verificărilor 504
Audierea surorii dispărutei 505
Sărata Monteoru 507
Din nou, la Braşov 508
Misterul din tren 509
Demascarea asasinului 510
CRIMĂ PENTRU O FOTOGRAFIE 513
Măsuri ample de identificare a victimei 514
Pe urmele suspecţilor 515
În vizor: cazul Niculina 517
Recunoaşterea îmbrăcămintei victimei 517
Dezvăluiri 518
Primul şi ultimul suspect 519
Bomba! 521
1 MAI SÂNGEROS 523
Un cadavru pe alee 523
Ipoteze 524
Dosar cu A.N. 525

Luminiţa de la capătul tunelului 525
Schimbarea 526
Descoperirea criminalului 528
FĂT FRUMOS DIN BALAMUC 529
„Fraţilor, sunteţi aici, la judiciar” 529
Deplasare la primul caz 531
Cercetarea locului faptei 532
Primele întrebări 532
Un mic consiliu 533
Vise şi realitate 533
„După noapte, vine zi” 535
Bubulina 535
Pe urmele victimei 536
În obiectiv: bolnavii psihic 537
Declaraţii de dragoste 537
Mitică 538
Întâlnire la miliţie 539
Urmă de corcoduşă 540
CADAVRUL DIN BAIE 542
Cine era victima? 543
Suspectul numărul unu 544
Magnetofonul acuzator 544
Un infractor perfid şi pervers 545
„L-am iubit şi am fost gelos pe el…” 546
GELOZIA IMPOTENTULUI 548
Verificări telefonice 548
Scafandrii, în Dunăre 549
Nataşa, iubirea ascunsă 550
Investigaţii oculte 551
Răpirea Nataşei de pe stradă 552
I-A FĂCUT PE CURCANI DE RÂSUL CURCILOR 553
Ipoteze elaborate 553
Alarmă de gradul zero 554
Aventurierul 555

Pe urmele infractorului 556
Mărturisiri şocante 557
Rezoluţia criminală 559
AM UCIS-O PENTRU CĂ M-A FĂCUT IMPOTENT 561
VECINE, DRAGĂ VECINE... 563
PACHETUL MACABRU DIN CRIŞUL REPEDE 565
Ipoteze 566
Date despre familia Vaida 567
Decembrie 1970.568
Investigaţii din casă în casă 568
Ipoteza a doua 570
Ipoteza a treia 570
Arestarea pentru prostituţie 571
Biletul din arest 572
Mărturisirea Doinei 573
Ucigaş pentru promisiuni de căsătorie 575
IZBÂNDA OFIŢERULUI GOGONEAŢĂ 577
„Mi-a furat logodnica şi le-am spus să-l bată” 578
„Azi tai pe cineva” 579
Declaraţiile cu mintea limpede 579
Existau cei patru oşeni? 581
Răsturnare de situaţie 582
Identificarea criminalului 583
SOŢIA CRIMINALĂ 585
UCIS ÎN PATUL ALTUIA 587
UN VIS UCIGAŞ 588
MOARTEA PERVERSULUI SERAFIM 589
Aspecte constatate la faţa locului 589
Rezultatul necropsiei 590
Un libret C.E.C. falsificat 591
Două ipoteze 591
Un nou suspect 592
Amprentele demascatoare 593
Recunoaşterea crimei 593

Final cu o nouă arestare 594
GELOZIE DE ŢĂRAN 596
Scena crimei 596
Rezultatul autopsiei 597
Poveste de amor 598
Relaţii nefireşti 599
Un nou şofer 600
Deznodământ 601
CADAVRUL DIN CASCADĂ 602
Primele constatări 602
Cine era victima? 602
Verificări simultane 603
SUGRUMAT PENTRU 2000 DE LEI 605
Eforturile pentru identificarea cadavrului 605
Prin tunelul timpului 606
Urmărire generală 606
O CRIMĂ PREMEDITATĂ 607
Un telefon modern îi demască pe amanţii ucigaşi 607
O fiinţă atehnică şi «hands free» 607
Frica de întuneric 608
Buhu-hu 608
Ledul aprins 609
Căsuţa cu zăbrele 609
ÎNTÂLNIRI „PARANORMALE” 610
Micuţele detective bagă spaima în hoţi 610
Bunica îşi previne nepoata în vis 611
Clarvăzătoare la 12 ani 611
DĂNUŢ & „SPERANŢA”... DE DRAGOSTE?!?... 613
Pasiune şi lăcomie 613
Alcool şi amor 613
Împăcarea i-a fost fatală 614
Dănuţ Lupu şi-a luat un complice 615
DUBLU ASASINAT CU PREMEDITARE 616
Atelierul de... tainã 616

Morţii din hrubă 617
Drumul spre adevăr 617
DUBLU ASASINAT ÎN SCOP DE JAF 619
Alarma de gradul zero la Galaţi 619
O ipoteză confirmată 619
Pista buteliilor 620
Identificarea criminalilor 620
Capturarea celui de-al doilea asasin 621
ADDENDA 622
„COMISARUL” – CUVÂNT ÎNAINTE 624
Comisarul Traian Tandin, un personaj de legendă 631
România de dincolo de vorbe – „COMISARUL TT” 634